00079912

BOMBAY BRANCH
OF THE
ROYAL ASIATIC SOCIETY.
TOWN HALL, BOMBAY.

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. Brodaei, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb Bosii,
Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes,
aliiſque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque ſuas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

Q-e-
79912

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

O
881
Luc/Luc
79912

00079912

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABderitas dicitur Lyſimacho jam regnante morbus invaſiſſe, mi jucundiſſime Philo, talis. Febricitaſſe enim primum tota urbe omnes, a primo ſtatim die valide, & febri continua: circa diem vero ſeptimum, aliis ſanguis copioſus naribus

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

1 ΑΒδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· [a] πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα

πο-

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρέττειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρεταίνειν Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificiociſſimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lyſimacho poſt Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua ſita haec urbs. Eadem prorſus ratione uſurpat ἤδη, Ῥητ. 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Sympoſium* dedicat. V. not. ad perſonas Συμπ. Verum nomen fuiſſe videtur; ſed quis fuerit ille Philo, non conſtat. Eſt & *Philonis* apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniae filius dicitur; ſed cum dialogus ille genuinus non ſit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut ſit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρεταίνειν] Anglic. πυρέττειν. Sic pag. ſeq. ὡς πυρέξαι. *J. B.*

Πυρέττειν] A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. *M. du S.*

Πυρέττειν] Etſi πυρεταίνειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut ſupra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέττειν ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. verſ. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῆς πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demoſth.* p. m. 37. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipſa loca indicaſſet B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀποκηρ. c. 4. pr. προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνεχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ. & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foeſius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo ſit conſcribenda hiſtoria, non longe a principio, ſcribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, . τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, ſine ullo ſenſu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε] Non adſentior *Graevianae* diſtinctioni; ſed vulgatam ſervo, & miror qui eam *ſine ullo ſenſu* eſſe, dicere queat: nam ſi cum *Graevio* diſtinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, ac ſcribendum continuo

filo,

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a] Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b] ὁρμῇ.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ

ex quo praeſens hic motus exſtitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo eſt quin conſcribat hiſtoriam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes ſunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium eſſe patrem*, ſi una tot hiſtoricos plaga genuit.

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopenſis illud ſubiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* ſubſtruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae uſui eſſent, miniſtrare. Diogenes vero videns iſta, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

a Ἀρμενίᾳ] Sic *H. Fl. B2. P.* Ἀρμενείᾳ *J.* *b* Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *A1W.* Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἁ. π.] Τὸ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους † νεῖκος φησὶν, ἤτοι τῶν ἐναντίων τὴν μάχην. *V.*

* Pro Πόλεμος ἁ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως] Ad quae Cl. *Cler.* ſic commentatur: quid faciant ad *Sinopenſem* philoſophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiaſtae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum appareat in Scholiaſta noſtro luxationis veſtigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῖκος] In V. prave κεῖνος eſt, lege νεῖκος (vid. *Diog. Laert*) & ſic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium ſtatuunt Chronologi noſtri anno Chriſti CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in ſequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Hiſtoriam *M. Aurelii* a ſapientiſſimis Viris ſcriptam fuiſſe, teſtatur *Herodianus*, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται . . . . πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut poſteriores ſcriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum diſcrepat, quod tamen hujus libelli lectio poſteritati usque adeo commendavit, ut eximius hiſtoriae ſcriptor *Thuanus* regulas condendae hiſtoriae ex eo praecipue & petierit & fronti hiſtoriae ſuae adſcribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. *Theodoricus Bignonius* ſcripſit. Commodi parabat *Claud. Nicaſius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianenſi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Caſſ.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἁπ. π.] *Empedocli* Scholiaſtes tribuit, & omnino ſententia Empedoclis eſt, V. *Plut.* in Demetrio 1708. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ritterhuſ.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti; *Plut.* 660, 2. de *Iſid. & Oſir.* Expreſſit *Ovid.* & *diſcors concordia foetibus apta eſt.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipſium.* Confer & Ἰκαρ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copioſe Lipſ. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατὴρ] Reſpicit ad illam Heracliteorum veterum philoſophorum ἐναντιοτροπὴν, per quam ἡρμόσθαι τὰ ὄντα; ipſe ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπὴν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copioſius quam Hippocrates, modo is auctor ſit, de diaeta I, 6. ſeq. VII, 6. ſeq. in primis c. 12—17. quae nuper expoſuiſſe nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad diſputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut *Tyrann.* c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adſcripſerat conferendum *Tyrannicid.* c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. Id vero parum facit ad demonſtrandum, & hic πληγῇ legendum; quum hic

ad nullam rem utebatur, ſuccincto palliolo ſuo, ſtudioſe admodum & ipſe dolium in quo degebat, volvere ſurſum deorſum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorſum haec facis, Diogenes?* reſpondere, *Volvo & ipſe dolium, ne otioſus ſolus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipſe ego quoque, Philon, ne mutus ſolus eſſem in vocali adeo tempore, neque comici ſatellitii inſtar hiante ore praetervehérer, decere arbitratus ſum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut hiſtoriam ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ [c] Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὐτὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ᾽ ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ [d] ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ [e] οὕτω μεγαλότολμος ἐγώ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν [f] κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοὐμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ

c Κρανείου] W. recte. Et marg. *A1W.* Κρανίου Edd. *d* Ὡς] Deeſt in M. *H. Fl.* P. S. *Ald.* 1. *B1.* & 2. & *Fr.* Adeſt in ſola *J.* *e* Οὕτω] Sic Edd. Οὕτως W. *f* Κυλίει] Sic Edd. Κυλίοι W.

58. Τοῦ Κρανίου] ‡ Ὄνομα τόπου. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κενὸν προσωπεῖον. *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiaſt. ſcripſit; ſed Κρανείου ſcribendum, vid. nott. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πληγῇ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πληγὴ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *ſimul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλιππος] Vide παρασ. c. 42. ad Philippum adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. ſupra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανείου] *Craneum* ſchola, ſeu Gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut ſcribit *Laërt.* lib. 6. ἐτύγχανε μὲν αὖ διάγων ἐν τῷ κρανείῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. *G. C.*

Κρανείου] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίου. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id ſcribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανεῖον. φυτὸν, καὶ τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis eſt, ſ. *calvaries.* Vid. *Polluc.* Onom. ſi quid opus. quin & apud noſtrum interdum recte ſcribitur Κρανείου, modo Κρανίου in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προσλαλιᾶς. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri poſſit utrovis modo ſcribi. Praeſtat tamen differentiae cauſſa Κρανείου hic & alibi ſcribere, quando de Gymnaſio ſermo eſt. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *ſatellitium* hoc *Comicum* illuſtravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemſterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum ſatellitium* ad pompam tantum in ſcenam prodire ſolitum, ac mutum ibi degiſſe. *Comicum itaque ſatellitium* idem erit *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τεξ. c. 9. & non ſemel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ π. καρτερῶς] A Juniore Luciano haec ſcripta hinc forſan erunt, qui colligant; ſed de ejus aetate aliunde judicandum eſt. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teſtam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

 74. Συλ-

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. παραίνεσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαψάμενος.

Καίτοι οὐδὲ [d] παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν [e] οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾷστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἤν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυ-

ſi vel ad parvum lapillum offendam, teſtas colligere. Quid igitur decretum mihi ſit, & quomodo tutus in partem belli venturus ſim, extra teli jactum ipſe conſtitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae ſcribendo adjunctae ſunt, abſtinebo me, ſapienti conſilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta ſubjiciam ſcribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inſcriptione nulla mei mentio futura ſit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus ſibi eſſe putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: ſed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque eſſe, ſcribere hiſtoriam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, poſſit. Hoc vero, noſti forte ipſe quoque, ſodalis, quam non ſit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi poſſint, ſed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *A1W.* Ὅπως Edd. *b* Τούτου] Sic W. Τουτῦ M. Τῦ Edd. *c* Συγγράφειν] Συγγραφεῖ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur Edd. *d* Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται] Παραινέσαι οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. *e* Οἴονται σφίσιν] Οἶοντε φασὶν *Coll.* Οἴοντε σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus.

85. Καί τοι . .] Γρα. καί τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷον τε φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. *G.*

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum noſtrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut eſt apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M. du S.*

77. Καπνοῦ καὶ κύματος] *Hom.* Od. M. 219. *M. du S.*

Καπνοῦ καὶ κύματος] Locum hunc, qui me diu torſerat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Uptonus*, oſtenſo, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inſpectus rem totam ſtatim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypſo, ut *Ariſtoteli* excidit ſcribere Eth. II. ſub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, ſed Ulyſſes: τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα &c. —— Eodem reſpicit *Clem. Alex.* Προτρ. p. m. 40. C. *fumus* autem unde ſit, diſces ex verſ. 68. 202. & Scholiaſte Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27 A. *M. du S.*

78. Τῷ συγγραφεῖν] Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγραφεῖ. *a fumo*, *fluctibus*, *& curis*, *quibus tenetur ſcriptor* ſc. hiſtoriae, *abſtinebo*. Et ſic interpretes tranſtulerunt, ac ſi legiſſent συγγραφεῖ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo ſit ſcribenda hiſtoria, ait Auctor, non opus fore ſuarum virium conſcribere hiſtoriam, atque adeo ſe non in animum induxiſſe tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφεῖ. non auſim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conſcriptione conjuncta ſunt, recte me abſtinebo.* *J.J.*

83. Ἄκρῳ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4. *M. du S.*

92. Ἀλλά τι] Ἀλλ' ex conſuetudine dediſſem, niſi priſcae Edd. haberent ἀλλά. Et ſi nondum ſitis exemplorum apoſtrophi in conjunctionibus & praepoſitionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* ubi παρὰ Ὀρόντου. pro παρ'. Et non ſemel alibi. Item *Long. Paſt* I. pr. ἀλλὰ ἐκ ταύτης &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἱκετίαν hoc Dial. c. 15. ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula δὲ vero

ſed hoc eſſe, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis, *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odioſus etiam quibusdam videar, illis praeſertim quibus jam perfecta eſt, & oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut aliter ſcripturos eorum, quae ſemel firmata auctoritatibus & quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Veruntamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta haec eſſe, ut ſi quando bellum conſletur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam auſit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam,

γενομένων τοῦτ᾽ ἐστὶν, [f] ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἤν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, [g] ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπῄνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, [h] μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι [i] μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι, [k] ἵν᾽ εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες. ἤνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετροῦν-

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ᾽ εἴ τι M. *g* Ἐς ἀεὶ] Sic recte L. & marg. *A1W.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam, ſed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεὶ. *h* *Μανία, εἴγε ἐλπὶς*] Liturae ſunt hic in W. & vulgata lectio repoſita. *i* *Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσι*] M . . σωσιν ἢ . . . ψωσι. W. *k* Ἵν᾽] Ἢν W.

12. Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν δὲ ἀναγωγῶν προαιρουμένων. *V.*

multo frequentius, vocali ſequente, ſine apoſtropho ſcribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipſum *Thucydidis* alibi deſcripſimus. v. c. 42. monendus tantum hic lector eſt, antea pro ἐς, ὡς ſcriptum fuiſſe in impreſſis, quod nos praeeunte *Vorſtio*, in ſuo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum eſt. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem ſe alibi deſcripſiſſe ait *Solanus*, addidit margini *Juntinae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quom. Hiſt.* c. 42. & ſupra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

2. *Μανία, εἴ γε ἐλπὶς*] Lucianus praecepta conſcribendae hiſtoriae ſcripturus, praevidere ſe dixerat fore, ut non omnes hiſtoricos dicto ſibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam moleſtus videretur; praecipue iis, quorum hiſtoria jam eſſet perſcripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπῄνηται, pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro *μανία, εἴγε ἐλπὶς* ſine dubio legendum *μανία εἴη γε ἐλπίς*. Id dicit, *Sed & ſi illa* (hiſtoria jam ab aliis perſcripta & publicata) *laudata ſit ab iis, qui tum fuerunt auditores, inſania ſit, ſperare tales homines mutaturos & aliter ſcripturos quidpiam eorum, quae ſemel recepta ſunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione ſuccurriſſe etiam Interpres. *J. J.*

Μανία . . .] V. Cl. *Jenſium.* Liturae hic ſunt in W. & vulgata repoſita. Vid. Παρασ. 7. *M. du S.*

9. Ἁπάντων ἤδη κεχειρ.] Vid. *Demoſth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noſter c. 2. συνεχεῖς νῖκαι. Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Caſſius & Marcius Verus Seleuciam & Cteſiphonta ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PAX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte exiſtimes hoc vocabulum non uſurpari de inſtrumento fabrili. Hic tamen non norma ſimpliciter, ſed ex adjunctis de vetere carioſa & prava intelligendum. *M. du S.*

46. Τοῖς

τρέντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ [a] αἱρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅτινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα κἀμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἔνια, παρ-

rem metiantur : medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex conſilii opus ſit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda ſint ſcribenti hiſtoriam, & a quibus purum eſſe oporteat : deinde quibus rebus uſus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi ſit incipiendum, quis ordo ſit accommodandus rebus, quae uniuscujusque menſura, quae praetereunda ſilentio, quibus immorandum ſit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter ſe committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & ſimilia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos ſcriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia inſunt vitia, in lingua, in compoſitione, & ſententia, in ruditate reliqua, longum fuerit perſequi, & hujus argumenti minime proprium eſt. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia ſunt in lingua & compoſitione.

7. Quae vero in hiſtoria peccant, ea, ſi obſervare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui ſaepius audivi, videbantur, & maxime ſi omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempeſtivum, inter-

a Αἱρεῖσθαι] Sic *Fl. H.* P. & *Ald.* Αἱρεῖσθαι *J.* *b* Ἐν] Τὰ ἐν marg. *A1W.* ſola. Non male. *c* Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τὴν ἄλλως ἀτεχνίαν *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praeſentis inſtituti. *G.*

46. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes, & ſupra . . . καὶ ἃ σκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th.M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι. *F.G.*

Ibid. Ἐνδιατρίβουσι] *Marc.* emendationem ſecutus ſum; confirmatur auctoritate Mſ. W. Sic uſurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρίβουσι] Non modo c. 11. ſic occurrit, ut *Solanus* monet, ſed & ſaepe alibi; at quid opus longius quaeſitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

41. Καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἔνια] Αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. *V.*

53. Δὶς διὰ πασῶν] Dictum eſt ſupra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὁπωσοῦν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemſterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id eſt L. VII. 49. Ubi ad verb. ὁποσοῦν in Thucyd. occurrens, ait *Th. Magiſt.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν eſſe pronunciat. Eſt tamen rurſus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Iſocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hiſt. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀκαριαῖον] Angl. ἄκαιρον. *J. B.*

Ἀκαριαῖον] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram eſſe, ſed aliam manum repoſuiſſe vulgatam;

Praeterea etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum; narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una; quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῷ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὁποσοῦν ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία, οὐδ᾽ [h] ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἄν τι ἐς αὐτὴν καταποθέν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι [k] θέλῃ, κἂν ἐφ᾽ ὕδα-

d Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *A1W*. Et W. Διατρίβουσι Edd. *e* Καταῤῥίπτοντες] Sic recte Edd. Καταρίπτοντες W. *f* Εἴ γε] Nihil hic mutare M. *Fl*. *S*. & *H*. notat *M. du S*. Sed & ſic *J. P*. & *Ald*. habent. *g* Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψεῦσ. *h* Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἄκαιρον Angl. & P. *i* Ἀκρατὴς] Sic *B2*. *J. P*. *Ald*. *S*. *Fl*. &c. *k* Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοντες. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, jam dictum ad *Hermot*. c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Plut*. Συμπ. προβλ. Z. ά. ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell*. eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἄκρατος] Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* ἄκρατος legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2*. & *S*. quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph* etiam ἀκρατὴς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph*. non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran*. 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππων ὑποπτέρων] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach*. ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ᾽ ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται, φθόνος οὐδείς, οὐδ᾽ ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτοὺς [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορραγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλλὰ κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ᾽ ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ᾽ Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ πεζή τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι᾽ αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνου-

per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiam ſi laudare Agamemnonem velint, nemo eſt qui intercedat, Jovi quidem illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipſum magis conſpicua ob

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ᾽ Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ἦν τινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑποπτέρων] Conf. ſupr. *Somn.* c. 8. ex diviſione *Solani*. nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ᾽ ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται] Alluſit ad locum *Heſiodi*, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ᾽ ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ᾽ ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι.

Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοίνυν, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ᾽ ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea quae hiſtoriae & poëtices ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his inſunt exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἑτέρας ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hoc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἁλουργίσι περιβάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρινίνων. *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum.* ſc. fuco expoliat. πρίνινοι ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomſtercke mannen. *J. G. G.*

Ἐπ᾽ ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — Curſuque pedum praevertere ventos
Illa, nec intactae ſegetis, per ſumma volaret
Gramina; nec teneras curſu laeſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas. *M. du S.*

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*

75. Κἂν Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*

Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

79. Ζώνην] Videndus hic *Pauſanias* in Boeot. cuju[s] rationem miror, quod hanc vocem, de totius cor

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus quam magnum illud vitium, ſi quis ſeparare quae hiſtoriae ſunt, & quae poëticae, neſciat, ſed hiſtoriae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui ſunt in utroque exceſſus. Velut ſi quis athletam de robuſtorum horum numero unum, & plane ilicis inſtar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceruſſamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipſo cultu turpem!

9. Neque illud dico, quaſi non & laudandum ſit non nunquam in hiſtoria: ſed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non moleſta ſit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda ſunt talia, ut paullo poſt demonſtrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ᾽ [e] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, [h] ἁλουργίσι περιβάλλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φῦκιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ οὐ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ᾽ ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι; τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς [l] τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕστε-

d Χωρίζειν] Χορίζειν male *J*. *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J*. Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl* male ἐπεισάγει. *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. *g* Κομμώματα] Σκώμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl*. *J*. *Ald*. *P*. *H*. *h* Ἁλουργίσι] Sic recte marg. *A1W*. Ἁλουργέσι Edd. Ἁλουργές τι Angl. & P. A. εἰ W. *i* Ψιμμύθιον] Ψιμύθιον *M*. *S*. & *H*. Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit μ. *k* Τοῦτο] Deeſt in W. *l* Τὰ] Τοῖς L. At vulgatam tuentur *J*. *Fl*. *H*. &c. Τοὺς marg. *A1W*.

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, ſi quid ego in hiſce perſpicio. *M. du S.*

81. Ἀερόπης] Rurſus infra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ᾽ ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per ſe planum eſt, ſi praecedentia reſpiciantur, legendum eſſe ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum eſt vitium, ſi quis hiſtoriam ſcripturus, non noverit diſtinguere inter ea, quae hiſtoriae, & ea, quae poëtices ſunt propria; ſed in hiſtoriam transferat alius artis ornamenta, ſive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. ſuſtulit Cl. *Graevius* in verbis [ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μηδ᾽ ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο] legens, id quod ſane requiritur, ἐξηγοῖτο. *J. J.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J*. eſt. Reliquae mendoſe ἐπεισάγει; quod recte vidit Cl. *Jenſius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expreſſi, non tam ob duos teſtes, quam etiam ob ſequens περιβάλλοι & ἐντρίβοι. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipſa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, ſed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Heſych. Suid.*) *Longol.* *M. du S.*

96. Ἁλουργέσι] Angl. ἁλουργές τι. *J. B.*

Ἁλουργέσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in hiſtoriam transfundere, idem eſſe, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἁλουργέσι περιβάλλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἁλουργέσι in MS. Angl. ἁλουργές τι exſtare teſtatur *Bourdelotius*. Sed quum haec MSti lectio, ſequentium ratione habita, ſit ſoloeca, vulgata lectio cenſenda eſt integerrima; *Non ſecus ac ſi quis Athletam aliquem ex robuſtis illis & admodum validis, induat purpureis veſtibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἁλουργίσι] Recte quidem Doctiſſ. *Jenſ.* ἁλουργέσι praefert alteri lectioni ἁλουργές τι; verum non dubito quin jam magis ſit probaturus illud ἁλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae *Weſſelinganae* admiſimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἔπειτα] Probo lectionem marginis *Aldinae Weſſelinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuiſſe *Micyllus* interpres, qui verterat, *quaſi poſteris, non praeſentibus ſcribantur*. *J. F. R.*

ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene ſe hiſtoriam in duo tribuere, ſuavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem diviſione quod utuntur fallaci; unum enim opus hiſtoriae & finis, utilitas, quae ex vero ſolo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem eſt, ſi & ipſa conſequatur, ut athletam pulchritudo: ſin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicoſtratus Iſidoti,

a Καὶ διὰ τ. ἑ.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit G. Mſ. *b* Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τούτου ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B2. Vulgatum ſervant M. & Edd. ceterae. *c* Κιβδήλῳ] Ὡς εἴρηται ante hoc verbum inſerit idem Cod. G. *d* Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forſ. αὐτῷ *M. du S.*

19. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον πονηρὸς καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μετ' ἀνάλκιδα δὴ ἔχειν ἐρώμενον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mſ. hic locus ſic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum exiſtimo. *J.G.G.*

17. Αὐτὸ] Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. *M. du S.*

18. Κάλλος ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adſpectu athleta cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad ejuſdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιοδότου γεννάδαν ὄντα] Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius præcedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſint, non impediet, quominus præmia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in toto eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo, Lucianum ſcripſiſſe οὐδὲν κωλύσει ηʹ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicoſtratum e proſapia Herculis & octavum ab Hercule fuiſſe, quod eſt trinepotis filium, & videntes id impoſſibile eſſe ex ratione temporis, literam numeralem ηʹ ſuſtulerunt. At ὄγδοον ἀφ' Ἡρακλέους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed de ordine eorum, qui luctæ & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprus Elejus*, de quo jam ſupra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Alexandrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Ægeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigendus eſt Olympionicarum catalogus a *Joſepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλην νικ ςρας, unde divinavit exſcriptor νίκων ςράτις. Cum ergo Nicoſtratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifeſtum eſt Nicoſtratum illum non poſſe numerari octavum ab Hercule ſecundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix ſufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius eſt debere legi, ηʹ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de ſtirpe, ſed de victoriis Olympiacis luctæ, & Pancratii. *J.P.a G.*

Οὐδὲν κωλ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non ſatisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem ſatis tanto minus facit quod video Verae Hiſt. lib. 2. c. 22. ſimiliter dixiſſe

doti, generoſus vir & utroque colluctatorum ſuorum fortior, licet adſpectu eſſet foediſſimus; Alcaeus autem Mileſius, pulcher ille, cum ipſo certaret, amaſius idem, ut ajunt, Nicoſtrati. Hiſtoria igitur, ſi quidem jucunditatem corollarii cujusdam inſtar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel ſolam illam ſuam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in hiſtoria eſſe, quod ſit

δότου, [e] γεννάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς [f] ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελὲς, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

Ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαί-

[e] Γεννάδαν] Γεννάδα W. ſed additum ν. [f] Ἐραστὰς] Sic marg. *A1W.* A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

noſtrum, Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλῆος) ille cogitet, an non huc referendus ſit ille Nicoſtratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλεύσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρων ἐμιμεῖτο τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντῆν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. *J.M.G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta eſt ſane & acuta *Palmerii* conjectura; ſed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicoſtratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoſtrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is eſt ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Noſtrum ἱστ. β. c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus diſcas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. ἀναγρ. & *Pauſ.* Eliac. I.] *Loyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. *Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο*] Interpres Salmurienſis: *Proinde hiſtoria ſi jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus ſcriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim multitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae, quae poſthabito vero ſoli ſtudebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & adoleſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabularum ſcriptores. Verum hujus loci ſcripturam nobis ſervavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta noſtra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et ſic legiſſe videtur *Micyllus*, ut ex verſione patet: *Quare hiſtoria ſiquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad ſe allicit.* Paucis verbis interpoſitis, male ſcribitur & intelligitur hic locus: ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundam, dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, ſycophantarum more auſcultant.* μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *niſi*, ſed in hac notione non memini infinitivum ſequi. παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid ſit non intelligo. Mſſ. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἦν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis ſc. nimiis, & operoſis laudibus) *audientibus, non eſſe jucundum, ſi non faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos.* τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, ſunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* ſic προσάντη λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata ſunt, & indignationem movent. *J.G.G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἐραστὰς. *J.B.*

Ἐραστὰς] Recepimus in textum, P. etiam conſentiente. Vulgata enim nihili prorſus eſt. Exſtat tamen in M. *M du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ἦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendæ viam, inque ea ſententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundum.* Quod quum per ſe ἀτεχνῶς ſit chimæricum, imo falſum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum ſi roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam poſſit dare cauſam. Tantundem reſpondebit, ſi roges, quid ſit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis* &c. Quid quæſo intelligemus de illis, utrum lau-

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαντες παρ᾽ ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸ συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον [c] ἐπινοήσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε [d] ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παραδραμὸν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ [f] καὶ συγγράφειν, τῶν δ᾽ ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαρραγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ᾽ ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνῃς πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ᾽ ἂν

plane fabuloſum; & laudare rem maxime adverſam in utramque partem eſſe audientibus, ſi non faecem populi, & plebem cogites, ſed hos, qui judicum more, quin calumniatorum inſuper, auſculturi ſunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione ſingula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expreſſa, recipiant: ad quos videlicet inter ſcribendum oportet reſpicere, parum autem curare alios, ſi vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum hiſtoriam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

a Πρόσαντες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσανθες? Ἐπάχθες *Pell.* *b* Ἀκούουσιν· ἢν] Sic *J.* & P. G. Ἀκούουσιν ἦν. Edd. & M. *c* Ἐπινοήσαις] Ἐπινοεῖ Mſ. Gr. Ἐπινοῆσαι Edd. & M. Ἐπινοήσαις marg. *A1W.* *d* Ἀκροασομένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. *e* Παραδραμὸν] Παρὰ δρόμον W. *f* Καὶ] Abeſt a W. *g* Φροντίζειν] Sic W. & Edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει.

datis an laudantibus? Ad has tamen abſurditates praeivit *Micyllus*, cujus hæc ſunt; *quod neque jucundum adeo in hiſtoria, quod valde fabuloſum eſt, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus eſſe ſolet, dum non de fæce hominum ac multa promiſcuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili verſione. Interpretor: *non eſſe in hiſtoria jucundum id quod eſt oppido fabuloſum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (i. ut non ſint ſemper jucundæ, ſed queant eſſe jucundæ, queant eſſe contrariæ & ingratæ ob varias cauſas ac vel dextre vel ſiniſtre accipi, ut maxime proprietatem phraſeos attingamus, quæ occurrit Ver. Hiſt. I. c. 40. οἱ μὲν παρ᾽ ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι.) *Non intellige fæcem confuſam & promiſcuam plebem, ſed* &c: quibus verbis deſcribit, quos ἀκούοντας innuat: quaſi dicat, non ſi eo usque aſcendant iſtæ laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, ſed ſi tantum ſic agas, ut acutiſſimi id percipiant, vel ut ipſe exponit ſupra c. XI. ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ᾽ ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίασιν. *J.G.*

32. Πρόσαντες] Videtur nihil opus eſſe huic loco, niſi ut revocetur, quod jam factum, ſimpliciter Aldina lectio, ſublato ſolum inciſo, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ᾽ ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ᾽ ἑκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodiſſime. *Utrinque praeruptum eſt & audientibus* adverſum atque moleſtum, non minus quam aſperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo ſcribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, ſic proprie Caeſar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* *J.M.G.*

Ibid. Παρ᾽ ἑκάτερον] Hic locus eſt mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis ſcilicet & laudes audientibus. Alio tamen ſenſu uſurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. ſub finem, & III. 1. 31. *M. du S.*

Παρ᾽ ἑκάτερον] Conf. infra Ἱσ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M. du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ἐπινοήσαις] Vulgatam mutavi ἦν in ἢν migrando, & diſtinctionem quae poſt ἦν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *J.* quod enim vulgo legebatur. οὐδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸ συρφετὸν, &c. *vertebaturque: neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco ſic vix elicias; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius *niſi* ſignificabit, & verbum *erat*, ſatis intelligitur per ellipſin; ſed pro ἐπινοῆσαι jam quoque recepi ἐπινοήσαις. durior hic enim eſt infinitivus. Immo cum & margo *A1W.* id habeat, & Cl. *Geſnerus* quoque ſic legendum exiſtimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *J.F.R.*

Ibid. Ἢν μὴ — ἐπινοῆσαι] Ἢν μὴ — ἐπινοήσῃ. *F.G.*

Ἢν μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mſſ. G. P. L. & Ed. *J.* Niſi cum G. mſ. legas mox ἐπινοεῖ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae Edd. ἦν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M. du S.*

36. Ἀκροα-

eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur, & quidquid in deo virile eſt, indecore effeminatur.

ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι γάρ [h] πού σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν, τὴν λεόντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον.

11. Ac vulgus quidem, haec ipſa fortaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane & ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, in-

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

h Πού σε] Σέ που W. *i* Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. *k* Σου] Σοι M. P. & marg. *A* 1 *W.* Σου ſervant Edd. & Ex. *l* Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμφηλον. Et praeter *J.* quae ἀσύμφιλον.

36. Ἀκροασομ.] W. In reliquis ἀκροασαμ. *M. du S.*

Ἀκροασαμένους] *Etsi vulgata* ferri poteſt, ut ſignificet eos qui ſic audire ſolent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc hiſtoriam *audituri*, vel *lecturi ſunt.* *J. F. R.*

42. Τὸν τύπον] Κατὰ τὸν τύπον. *F. G.* Κατὰ quippe non inſerendum, ſed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φροντίζειν]. Tales ait Auctor comparandos eſſe auditores, quibus quis ſcripta ſua velit probare, qui exactiſſime omnia examinent & ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν. τῶν δ᾽ ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetuſtis editionibus corrigendum; poſteriores peſſime φροντίζει. *J. J.*

49. Γάρ που σε] Ita που σε ſine accentu exaratum eſt in Edd. priſcis *J.* Fl. *Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat obſervari, ut pluribus encliticis ſeſe ſubſequentibus, unius accentus in alteram tranſiret; alioqui ſcribendum fuiſſet πού σε quod ſignificatio quam πού hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ibid. Γεγραμμένον] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipſo, & *Perſ.* 5. Vide etiam *Plut.* 1406. a. quo in loco ῥαπίζειν legendum. *M. du S.*

54. Ἐν κροκωτῷ] *Plutarch.* quoque ſcribit Herculem κροκωτοφόρον pingi ſolitum. Crocota autem crocei coloris veſtis. Non. Marcell. *A. V.*

Ἐν κροκωτῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασίλειον σχῆμα, λεοντῆν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσουφεῖς ἐσθῆτας, ὡς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ᾽ ἑνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἡρώων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & *Ariſtoph.* Βατρ. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν κροκωτῷ] Conf. *Ariſtoph.* Ran. 46. & ad eum nott. Illuſtr. *Ez. Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc veſtimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod ſupra purpuream tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ conſtanter legitur in Edd. vett. quas excuſſi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ, & ſic alibi non ſemel, quare hoc praetuli, quia Noſtro uſitatius eſt. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* ſine dubio reſpiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam ſandalio caput.* Ad quae interprett. plura de ſandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: ſed vera & genuina lectio eſt, quam ex W. P. & L. exhibeo. Conſentiunt omnes, exceptis duobus, in Ῥητ. c. 16. Ἀσύφηλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud eſt. V. Iliad. I. 643. quod jam doctiſſimo *Suidae* editori obſervatum eſt. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non ſoleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii; ἀσύφηλος autem

ſi

στον, καὶ δυσκόλληλον τοῦ πράγματος. ἑκάστου γὰρ δὴ ἴδιόν τι, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἑνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἵους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν [a] ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὗ μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

congruam & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili *& magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

a Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. b Ἀριστοβούλου] Ἀριστόβουλος μ. γράψας. Angl. M. & marg. *Fl.* Prius vero ſervant Edd. & P.

fit *Homer*. Il. I, 643. & Ω, 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J.M.G.*

Ἀσύμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum ἀσύφηλον retinenti: ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alteram codicum quoque ducunt. *J.F.R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντος. Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. *J.B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. 1. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p.m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſi Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe, non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J.F.R.*

90. Ἐπὶ κεφαλὴν] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. τρ. c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὲ δὲ οὕτως Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J.G.G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* ſeu N. Δ. 23. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἑνὶ, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum ἐν retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat*, *Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis*, *& jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat; quorum e veſtigio oſten-

[c] ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν [d] ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπών, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας [e] ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, [f] ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἐλεγ-

c Ἀναγνόντος] Sic Edd. & M. *d* Ἐκεῖνος] Deeſt in W. *e* Ἐν] Ἐνὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. *f* Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἐγγὺς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* *M. du S.*

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi καθικόμενον σὺν τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἑνὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τοῦ ἑνὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens σὲ δὲ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτονος] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcri-

ptam

ἔλεγχοι· ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [a] ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. [b] τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τήμερον, [c] καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ [d] χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, [e] θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοὐπιὸν δὲ, ὕποπτον ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται [f] καταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, [g] πάσῃ

di vanitas poſſit : ut homines deformes, praeſertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, ſe ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim ſpecioſiores ſe futuras, ſi plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admiſceat. Tale eſt vulgus hiſtoricorum, qui praeſenti tempori, & ſuae rei, & utilitati, quam ſperant ex hiſtoria, ſerviant? quos bonum erat odiſſe, qui in praeſens quidem adulatores manifeſti & inertes ſint, in futurum autem ſuis exceſſibus ſuſpectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admiſtam eſſe debere hiſtoriae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθήσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *A1W.* Ἐπάνθισε Angl. *b* Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι πολλοὶ W. *c* Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. H. P.* & M. *d* Χρειῶδες] Sic Edd. &c. Χρεῶδες W. *e* Θεραπεύοντες] Θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in raſura. Prius autem Edd. recte tuentur. *f* Καταμεμίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. *g* Πάσῃ] Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem hiſtoriam habes iterum. ὑ Εἰκ. c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθήσῃ] Angl. ἐπάνθισε. *J.B.*

Ἐπανθήσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres : *Arbitrantur enim melius ſe habituram faciem, ſi pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admiſceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ ſcribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν eſt pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἠνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noſter inferius in hoc ipſo libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & ſecabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. οὐ γάρ σε μὴ γνῶσιν ὧδ' ἠνθισμένον. *Te enim non cognoſcent ſic coloratum.* Syneſius : καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. *& ſtatim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος ſaepe eſt color. ἄνθη τῶν εἰκόνων ſunt picturae Philoſtrato. *Heſych.* ἄνθη χρώματα. Moſchopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ. ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τὰ εἴδη ἄνθη φαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ὅτι δὲ ἴδη βοτάνη τις καθὸ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda ſunt haec verba. Locus Euripidis eſt in Hecuba v. 468.

Ἐν κροκέῳ πέπλῳ
Ζεύξομαι ἅρματι πώλους
Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις.

Ubi interpretes peſſime : *in crocea veſte jungam currui equos, in artificioſis variegans croceo flore decoris tapetibus?* Ἀνθόκροκοι πῆναι ſunt fila variis coloribus tincta, licia diverſorum colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, ſubtemen, fila. χρυσόπηναι veſtes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri ſubtemine veſtes.* Reſtituenda eſt haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi recenſet vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia : καὶ πήρα & πηνίον κατάγειν, καταγαγεῖν. Interpres: *peram fuſum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera. lege πῆνα. *Euripides* autem ſic vertendus : *In crocea veſte jungam currui equos, artificioſis pingens diverſicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσα eſt pro ἐνποικίλλουσα δαιδαλέαισι. *J.G.G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc ſcripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. θεραπεύεσθαι. *J.B.*

Θεράπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τὶς θεραπεύοι, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud ſane ſpernendam, nempe θεραπεύεσθαι; quam ſi admittas, ſupple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Diſtinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni hiſtoriae* : ſic laborabant ſequentia. Nobis πάσῃ eſſe aoriſtus primus ex πάσσω vel πάττω quod de coloribus & pigmentis uſurpari notum eſt. *J.M.G.*

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

[h] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν.

Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἷς μέν τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς [i] ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [k] περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιού-

h Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. *i* Ἐμμελὴς] Εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. & M. *k* Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ] Παρὰ πόδα ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero *Pell. Caſaub.* & *Vorſt.*

33. Εὐμελὴς] Εὔρυθμος. *V.* Συνετή. *G.* (Εὔριθμος male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείποι, vel περιλήψῃ? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gujet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J.F.R.*

21. Τοῦ λόγου] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Vorſtius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐστὶ καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c. *Longol.*] Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἐπιπαττέτω, τὰ, ut ἀναβ. c. 22. *M. du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex Περ. c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam tunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀποκηρ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐνάγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εὐθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M. du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἱστ. α. c. 33. *M. du S.*

34. Παρὰ πόδα] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J.B.*

Παρὰ πόδα] An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἁρμόζουσα. *F.G.*

Περὶ πόδα τῇ ἱστ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calceis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M. du S.*

Περὶ πόδα] Omnino probanda lectio περὶ πόδα. A-

cu-

τοιούτῳ εἴδει τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθῄρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ᾽ ἀμείνων. εἶτ᾽ ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὔσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθεὶς, ὡς ἄμεινον [a] ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὁμήρου, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ᾽ ἐπὶ τέλει τοῦ [b] Φροιμίου ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingreſſus Achilli quidem noſtrum principem comparabat, Therſitae autem Regem Perſarum, ignarus, tanto ſibi praeſtantiorem futurum fuiſſe Achillem, ſi Hectorem potius quam Therſitem interemiſſet, & ſi ante quidem fugiſſet fortis aliquis, hunc autem egiſſet multum praeſtantior alter. Deinde ſubjunxit de ſe encomium quoddam, quamque dignus ſcriptor tam claris factis contigiſſet. Jam vero progreſſus Miletum laudabat patriam ſuam, ſubjiciens, melius hac in re facere ſe quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, ſe ela-

a Ποιοῖ] Ποιοῖτο P. Ποιεῖ *Fl.* Vulgatam ſervant ceterae. *b* Φροιμίου] Sic Edd. vett. & *S.* Προοιμίου P. & *A.*

cumen in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabuloſum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipſum *Homeri* verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ᾽ ἀμείνων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adluſionem tantum, non recitationem eſſe credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. *M. V. la Croze.*

48. Φροιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ Φροιμίου, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari ſcilicet, Graecos & προοίμιον & φροίμιον dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. *J. J.*

Φροιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jenſius* dicat ſolam *Amſt.* legere προοιμίου, ipſe Edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, Edd. vett. habere φροιμίου; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. προοιμίου habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut *Graevianam* editionem, alioqui peſſime mulctatam a typographis & correctoribus, [illegible] excuſem; quia ſuum προοιμίου ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, Φροιμίου edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe atque alterum, vid. ap. *Aeſchyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentleianis.* N. CCXXIII. Τοῦ τι μοιθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. R.*

52. Αἴτια ἅμα τῷ τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν] Non hae voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum cœpiſſet commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, quum ſufficiant αἴτια πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quae ſubjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγεσος] Apud *Xiphilinum* ſcribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi monet me Cl. *Joh. Maſſon.* Vide *Spanh.* *M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae forſan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue apud Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur ξυνισταμένου. *M. du S.*

60. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν] Quid oro χαρίεντα cum θυμώδεσι? & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτην καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab *Jac. Micyllo* Πομπηϊόου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo [illegible] capere debueris alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. p. 529. Et an non alter alterum inſpexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ἐπὶ μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος [c] Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ [d] θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὅρα γὰρ, [e] Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης, [f] συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων

c Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. d Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *A1W.* Θυμοῦ ceterae male & M. e Κρεπέριος] Sic Edd. *J. Ald. P. S.* &c. Ἑσπέριος καρποῦ. γρ. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. f Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἑσπέριος * καρποῦ] Γρα. Κρεσπέριος. *G.*

* Καρπου] Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *J. F. R.*

τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, *χαριεστάτην ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. II. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: Αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχειρήματος, ἐξ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. *Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *J. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in *P.* ſola. In ipſo M. prave θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 283. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *J. F. R.*

61. Κρεπέριος] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρεπέρηος ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΩΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Micylli* verſio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊούπολις autem Πομ-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου[a]· ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἄν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως [c] γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet*, *& in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

a Ξυνισταμένου] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθισταμένου *Thucyd.* *b* Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. *c* Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τήν. W. *d* Νισίβει] Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει.

πηϊούπολις reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Πομπηΐου πολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Πομπηϊουπολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον .. ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* l. c. &, ſi lubet, *Pott.* κερκυραῖα μάστιξ. 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον .. ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Niſibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Pauſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τειχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμώξαντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſulſus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatum. *M. du S.*

80. Ἐπιεικῶς] *Valde.* *F. G.*

Ἐπιεικῶς] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐπιεικεῖς τινες; & Paraſit. c. 48. *M. du S.*

Ἐπιει-

quae etiam poſt meum diſceſſum dicturus erat. Nam rurſus hoc etiam valde frequens nunc eſt, uti putent hoc eſſe Thucydideis ſimilia dicere, ſi quis paucis immutatis ipſa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipſe quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem.* Idem enim hic ſcriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *foſſam* ut illi, & *pontem*, & ſimilia *dixit*. Et cogita mihi, quae ſit hiſtoriae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica iſta interpoſita eſſe, quae purpurae inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant.

θόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι, τὸ οἴεσθαι [e] τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ [f] κἀκεῖνα, [g] ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δι᾽ αὐτήν, [h] νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν [i] παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεύς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως [k] ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ᾽ ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνᾴδοντα.

Ἀλ-

e Τοῦτο] Τοῦτ᾽ W. f Κἀκεῖνα] Κακία *Fl.* Vulg. ſerv. cett. Κακεῖνο M. ſed a recent. manu. g Ὡς] Ὅπως L. Nihil mutat *Fl. J. H. P.* h Νὴ] Ἢ M. Ἰδία marg. *A1W.* & P. Vulgatum tuentur *J. Fl. H.* &c. i Παρέλιπον] Παρέλειπον W. k Ἀνέγραψε] Ἂν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ γὰρ ..] Οἷος πανταχοῦ τῷ γελοίῳ ἐνευδοκιμῶν ὁ κατάρατος οὗτος. M.

Ἐπιεικῶς] Verum ἐπιεικῶς *Bud.* in Lex. vertit *mediocriter.* Et in *Herodian.* ἐπιεικὴς *manſuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *ſufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio ſignificatu erit, *quod decet*, *quantum par eſt*, at ſi πολὺς accedit, *quam multum* ſignificare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. *J. F. R.*

82. Ἐντρέψας — οὐ δι᾽ αὐτήν] Locus corruptus. F. G.

Ἐντρέψας] Hic deeſt aliquid *Longol.*] Hic locus aſteriſco in Ed. *J.* notatur, ut mutilus, credo: quanquam de aſteriſco nihil monet editor *Antonius Francinus.* V. Ἀποφρ. Ego certe depravatiſſimum judico. *M. du S.*

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit ſententiam hujus loci, vertendo ac ſi omnia Luciani eſſent, *ea quæ ſunt ipſius diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*, quæ ſunt oppido inſipida & inſulſa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curioſe vel potius inepte exprimendo ea, quæ tanquam exempla ex Thucydide ſumpta & paſſim ab illius temporis ſcriptoribus inſulta Lucianus producit, in quibus putat quoque eſſe has ipſas medias voces, quum eæ ſint meræ Lucianeæ. Vertebat enim *ea quæ ſunt ipſius illius*, *dixerit quiſpiam*, *ut* μικρὰ κἀκεῖνα, *hoc eſt*, *parva & illa*, *&* ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, *id eſt*, *ut etiam ipſe dixeris.* Ut debes igitur, intellige, *iſta*, *quæ ſunt ejus ipſius*, *dixerit quiſpiam*, *parva quoque illa*, *ut* ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δι᾽ αὐτὴν νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. quæ tria ſunt fruſta imitationis perverſæ. *J. G.*

83. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης. οὐ δι᾽ αὐτὴν νὴ Δία κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rurſus abunde illud ſuppetit*, *putare hoc eſſe Thucydidi ſimilia dicere*, *ſi parum reveritus*; *ea quae ſunt ipſius*, *diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam. Non ob eam cauſſam per Jovem*, *& parum abfuit quin illa praetermiſerim.* Ecquid poterat monſtroſius? Eſt ne qui intelligat, quid interpres ſibi velit. In Graecis verbis nihil eſt quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſententia: *Et hoc namque valde frequens nunc eſt*, *quod putent Thucydidem egregie ſe referre*, *ſi paullulum mutatis Thucydideis quis dicat*, *& illa quidem parva*, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc eſt, *ut ipſe fatearis. Et iſta*, *per Jovem*, *parum abeſt*, *quin omiſerim.* Eſt hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. *J. G. G.*

1. Πλὴν

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν 95 γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι [a] προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae geſta fuerant, nudum ſcripto congerens, pedeſtrem valde & humilem, compoſuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, deſcri-
1 bens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior ſane hic idiota erat, ipſe quidem ſtatim quis eſſet manifeſtus, ſed qui alii venuſto homini, & tractandae hiſtoriae perito, laborem praeceperit. Illud ſolum in eo reprehendi, quod ita inſcripſerat libros ſuos, ſtilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi*, *medici ſextae contariorum*, *hiſtoriarum Parthicarum*, & ſubſcriptus erat uniuſcujusque *libri* numerus.

Etiam,

a Προπεπονηκώς] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεπονηκώς Edd. omnes. *b* Ἠτιασάμην] Fl. Ἠιτιασάμην jota ſubſcripto ad latus poſito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετ.] Prava verſione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & ſenſum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. reddens, *Verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non eſt *gratus*, ſed *doctus*, *politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαριέστατος. ἦν in hac periodo non *eſt*, nec *ſit*, ſed *eſſet* vel *foret* vertendum fuit, ut ſaepe: vide ſis quae ſupra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noſter, inter alios, quos malos viderit hiſtoricos, fuiſſe qui nudam, ſterilem, & exilem corraſiſſet rerum farraginem, ſtylo pedeſtri, humi repente; non ſecus quam ſi miles quidam, quae ſingulis diebus gerantur, annotans, ea compoſuiſſet; vel faber, vel lixa caſtra ſequens. *Niſi quod* (ſic verto, quae porro Noſter ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui ſtatim qualis eſſet, cognoſci poſſet, quique impendiſſet hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conſcribendam hiſtoriam ſatis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκὼς ex *Graevii* MS. προπεπονηκὼς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientiſſimo. Verbum προπονέω habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Theſauri Appendice; ſed qualia ibi multa, nulla auctoritate ſubnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id uſurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnaſiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόπονος, quod ab *Heſychio* exponitur εὐκρατὴς, εὔφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Heſychio ſcribitur πρόπωνα pro πρόπονα. *J. J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac ſi nauta aut caupo annotaſſet, quae in caſtris eſſent geſta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιηκώς. Interpres: *Verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Num ὁ χαρίεις eſt gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis ſunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Ariſtotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, ſive indoctis, idiotis. οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud noſtrum alibi, *doctiſſimi Medicorum.* Dein pro πεπονηκὼς legendum ex Mſ. προπεπονηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modeſtior eſt hic ineruditus ſcriptor, qui ſtatim qui ſit oſtendit,* (ſive *cur ſic ſcripſerit, prodit*) *alii doctiori, & qui par ſit hiſtoriae ſcribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario ſui conſulatus, & Julium Caeſarem in commentariis de bello Gallico & civili ſecutos eſſe veteres referunt. προπονεῖν eſt eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, iemand voor arbeiden/ ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum ſcriptoribus non fuit obſervata. Paullo poſt Tragicam inſcriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & faſtus, cum quis magnifica nomina ſibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγι-

κώ-

Etiam, me Jupiter, prooemium ſupra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare eſſe medico ſcribere hiſtoriam, ſiquidem Aeſculapius ipſe ſit Apollinis filius, Apollo autem muſageta & eruditionis omnis princeps:* & quod, cum incepiſſet Ionica *conſuetudine* ſcribere, neſcio quo conſilio ad communem ſubito tranſiit: ἰατρείην dicens & πείρην, & ὁκότα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in uſu multitudinis ſunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, [d] ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ [e] τριόδου.

17. Si vero me oportet ſapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obſcuro jaceat; dicam vero conſilium, & libros nuper Corinthi *editos*, ſpe omni praeſtantiores. In principio enim,

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν

c Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. *d* Ἰητρείην] Ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura. *e* Τριόδου] Περιόδου W. & *Fl.* male. Ceterae recte τριόδου.

κάτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τοῦ τῶν Κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inſcriptionem vocat, quod ſuo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τοῦ τῶν Κοντοφόρων ἕκτης, quia hoc & a veterum conſuetudine eſt alienum, & faſtum prae ſe fert quendam Tragicum, hoc eſt qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia ſplendida, tragica, & ſummopere prolixa ſcribant.* Quid ſi Lucianus vixiſſet noſtro tempore, & vidiſſet & inſcriptiones librorum portentoſas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno verſu contenta, ut miſer Callimorphus prae his ſit modeſtiſſimus, quantum nigri ſalis illi fuiſſet perdendum, ad hanc inſaniam emendandam. Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἕκτης ſubauditur τάξεως, centuriae ſextae haſtatorum medicus. τάξις eſt centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Juſtin. Ordines nemo niſi ſexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc eſt manipulus, τάξις non eſt legio; ut Latinus cepit interpres. *J. G. G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαρίεν-τι, quod ſolet ſaepe, ut paullo ſupra ἐν-τρέψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἷ-α pro οἷα. nec tamen eſt ſuſpicio, eam toties unum vocabulum in duo diſpeſcere voluiſſe. De ſignific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὴ οὖν ἴδοιμί τινα χαρίεντα, ubi eodem ſignificatu quem Cl. *Graev.* hic oſtendit. *J. F. R.*

5. Προπεποιηκώς] G. W. & P. In Impr. πεποιηκώς. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τοῦ τῶν κοντοφόρων ἕκτης] Interpretantur *medici haſtatorum legionis ſextæ*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, ſerieſque & poſitio articulorum, quæ omnino alia eſſe debebat. Tum in Pſeudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον. Cuperem ex illis ſcire, quinam ex his accederet ad haſtatos? at ibi Benedictus ex Eraſmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non haſta. Quod me attinet, opinarer rectius verti poſſe ex Inſcriptionibus, quas video exſtare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. ſacravit. T. Fl. Italicus. praef alae.* 1, *Ulp. contar. c.* X. Sic optime verba Græca noſtri auctoris intelligi poſſunt, *medici ſextæ contariorum* nempe alæ. *J. G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum aſſignatum oſtendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis haſtatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiſſ. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipſi Legio eſt, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείην] Conſule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim inſulſus iſte a vulgata loquendi conſuetudine in hiſce receſſerit, & ad Magiſtri Hippocratis Dialectum ſe converterit, ſic ſcripſiſſe uti Hippocrates ſcripſerat, neceſſe eſt; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis obſervatur. Noſter tamen ἰητρικὴν non ἰητρείην cum Ionice ſcribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, ſed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. ſcribendum, id adeo verum eſt, ut Mſ. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J. F. R.*

μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἕξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὗγε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν οὐδ᾽ ἐκείνου ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ᾽ ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

ſtatim prima prooemii periodo, interrogatione aggreſſus eſt lectores ſuos, ſtuduitque ſapientiſſimam rationem oſtendere, *ſolum nempe ſapientem decere hiſtoriam ſcribere.* Deinde paucis interjectis, ſyllogiſmus alius. Et in univerſum omni genere argumentandi per quaeſtiones compoſitum ipſi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad ſatietatem, laudes importunae, & plane paraſiticae; neque illae tamen extra ſyllogiſmum, ſed interrogatae & collectae ipſae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philoſophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum noſtrum principem, cujus actiones etiam philoſophi ſcribere jam dignentur.* Tale quid enim, ſi modo *omnino veri quid ſubeſt*, nobis exiſtimandum relinquere potius oportebat, quam ipſum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Perſis.* Et paullo poſt, *debebat enim Perſis male evenire.* Et rurſus, *erat Oſroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγινώσκοντας M. & *Fl.* Sed vulgatam exhibent *Ald. J. P. H.* &c. *b* Πρέποι] Πρέπει *Fl.* Ceterae & M. Πρέποι. *c* Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει Coll. Nil mutant Edd. & M. niſi quod *Fl.* τοιοῦτο. *d* Ἔδει] Ἔδειπερ P. *e* Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. *f* Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονῆσαι W. *g* Κακῶς] Κακώς *J.*

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γρα. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει. *G.*

27. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus diſſertavit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Faceſſat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abeſt, quum ſatis per ſe elliptice intelligi ſoleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos ſupra ad Dial. *pro Lapſ.* c. 12. ubi μᾶλλον etiam poſt ὅσον omitti ſolere notavimus; & forſan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. *F. G.*

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem ſenſu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium obſervavi. *Immemoria* ſimiliter pro oblivione, uſurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda poſſeſſione: *peregre profecturus pecuniam in terra, cuſtodia cauſa, condiderat: cum reverſus locum theſauri immemoria non repeteret, an deſiſſet pecuniam poſſidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic ſignificat, ut Viro ſummo viſum. Sed verti neceſſario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημονεῖν eſt, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo uſurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. *Soulii* cap. ſeq. *J. F. R.*

multa. Vides, ſimilis hic illi alteri, niſi quod iſte quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat ſimilis.

[h] ὁρᾶς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem ſimilis ipſe quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diſertiſſime elocutus fuerit, & vehementiſſimum, ut putabat, illud, *In hoſtium capita malorum depulſor vertat!* Tantum frigus inerat ſupra Caſpias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo deſcriptus eſt, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologeſi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia verſuum ſingula horum *occupant!* & qualis caeſaries Oſrois fuerit, cum Tigrin tranſnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio ſibi ſuo implexarum, & umbroſum illud undique facientium. Vide, quam iſta ſint neceſſa-

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν· ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη [i] ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ [k] Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἑκάστου τούτων, καὶ οἵα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν [l] Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυῤῥίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

h Ὁρᾶς, ὅμοιος] Sic Edd. Ὁρᾶς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. i Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in *P. S. H. Ald. Fl. F. B2.* Ἡροειδὴς male *J.* & marg. *A1W.* & L. Ἐροειδὴς Angl. & G. Ἱεροειδὴς P. Vulgatae vero adſentitur M. k Οὐολογέσου] Sic legere *J. Fl. H. B2.* & M. notat *M. du S.* l Τίγρητα] Nihil mutant *J. Fl. P. H.* & M.

50. Ὅμοιος] Ante hanc dictionem eſt οὐχ in Angl. Cod. mendoſe. *J.B.*

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impreſſis nihil. Forſan ſcripſerat Lucianus; ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario poſt ὁρᾶς omiſſum fuerit. *M. du S.*

Ὁρᾶς, ὅμοιος] Non ita abſurda eſt lectio Codd. οὐχ inſerentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, poteſt enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his uſitatiſſima. *J.F.R.*

62. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ] Ex initio Iliad. Λ. ubi Agamemnonis clypeus ſic deſcribitur. *J.G.G.*

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. Λ. 36. & E. 741. *M. du S.*

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mſ. ἡροειδὴς. male, vide *Hom.* Il. Λ. v. 27. *J.G.G.*

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. ἐροειδής. *J.B.*

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. *J.* ἡροειδὴς, P. Ἱεροειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. *M. du S.*

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notaſſet *Solanus*, ipſas denuo conſului, & quinque priores ſic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. Λ. 27. ubi poſt memoratos eosdem colores, etiam ſequitur: ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. *J.F.R.*

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Briſſonius aliique paſſim, vide, ſi lubet, not. ad *Philoſtr.* p. 34. *M du S.*

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam ſupra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuiſſe exercitus, a quo fuſus eſt Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati ſcriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. *M. du S.*

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. *M. du S.*

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυῤῥίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum ſe invicem attigiſſe, implicitas fuiſſe, & in unum quaſi coaluiſſe. *H V.*

75. Γὰρ

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ᾔδει μέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, [d] ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῴων προκειμένων, [g] ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινός, ἢ [h] ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων· οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ [i] εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν

ria hiſtoriae, & quam ſine iſtis nihil intellexiſſemus eorum, quae ibi geſta ſunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte verſandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum deſcriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, ſimiles ſunt ſervo divitiarum inſueto, creta nuper demum domini ſui hereditate, qui neque veſtis novit quemadmodum induenda ſit, neque ex more cibum capere: ſed irruens ſaepe, cum tamen aves, & ſuillae, & lepores appoſiti ſint, in pulmentum aliquod aut ſalſamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus ſit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera deſcripſit omnino improbabilia, & mortes abſurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus ſtatim exſpiraverit; &, ut inclamante ſolum Priſco duce, ſeptem & viginti hoſtium mortui ſint. Inſuper etiam in caeſorum numero, idque etiam praeter ſcripta in principum epi-

a Ὡς;] Ὧν P. *b* Αὐτῶν] Deeſt in W. *c* Γὰρ] Nihil mutant *J. H. B2. P. Fl.* & M. *d* Ἄρτι τοῦ δεσπ. κλ.] Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κληρ. τοῦ δ. inverſo ordine *J.* & W. *e* Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. *f* Ὀρνίθων] Ὀρνιθίων marg. *A1W.* & mox λαγώων. *g* Ὑπερεμπίπλαται] Sic *B2. Fl. J. H. P.* &c. Ὑπερεμπίμπλαται W. *h* Ταρίχου] Ταρίχους marg. *A1W.* *i* Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ Edd. omnes abſurde. *k* Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἔτνους] * Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους † λέγειν Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασὶ, τοῦ ἄρτου, καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. Ἔτνος πᾶν ὄσπριον ‡ ἑψηθέν. V.

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante *Solano*, eo quo pertinet, retuli. *J. F. R.*
† Λέγειν] Λέγεται Edit. *Cler.* quam correxit *M. du S.*

‡ Ἑψηθέν] Ἑψηθέν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic *Galenus* &c. *M. du S.*

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. *M. du S.*

79. Νεοπλούτῳ] Sic ſupra *Tim.* c. 5. & non ſemel alibi (ex diviſione *Solani*; quare ſuſpicor jam eſſe caput 7. vel 8. quod quaeſitum irem, ſi eſſet tanti.) *M. du S.*

85. Ταρίχου] Salſamenta enim, uti & ἔτνος, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo uſus eſt *Ariſtoph.* in Veſpis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. ἀγροικίας. *M. du S.*

90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia geſſit, quod captis ab eo Artaxatis An. Chriſt. 164. confectum eſt. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priſcus. *M. du S.*

91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ] Angl. εἴκοσι. *J. B.*
Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impreſſis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. *M. du S.*

Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mſ. Angl. & noſter: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. ſic mox iidem codices Κρόνιον, non χρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. χρόνος enim non *Saturninus*, ſed *Saturnus*. *J. G. G.*

Ἐξέθανον] Sic praeter Mſ. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. *M. du S.*

94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epiſtolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phraſi τῶν ἀρχόντων, tum ex hiſtoria, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, ſediſſe Antiochiae, proclive eſt ſuſpicari de literis Priſci & Caſſii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum eſſe, quas

epiſtolis mentitus eſt. °Ad Europum enim hoſtium quidem cecidiſſe trecenties, & ſeptuagies mille ducentos & ſex: Romanorum vero ſolos duos, ſaucios autem factos novem. Haec neſcio an ſanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non puſillum eſt. Prae nimio Atticiſmi ſtudio, & accuratiſſimae circa linguam puritatis, auſus eſt talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu ſcripſit, deceptos eſſe alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periiſſe autem virum inedia, hoc enim molliſſimum mortis genus illi viſum, ignorans, totum quod

ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι [l] ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. [m] ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς [n] Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ [o] τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς [p] Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν,

l Ἐννέα] οι. Angl. & P. Vulgatam ſervant Edd. & M. *m* Ὑπὸ] M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπὲρ. *n* Κρόνιον] Κρόνον Edd. omnes, praeter *J.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονεῖον W. *o* Τἄλλα] Ἄλλα W. Τἆλλα *J. H. S.* Τἄλλα *Fl. P.* recte. *p* Σεβηριανοῦ] Edd. fere omnes male Σεβεριανοῦ, praeter *S.* & *B2. Aldina* eodem vitio laborat, quae paullo poſt tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σεουηρ— W. ubique.

6. Σατουρνῖνον λέγειν] Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innoteſceret. *M. du S.*

Ibid. Εὐρώπῳ] Urbs eſt Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrheſtica ponitur. *M. du S.*

95. *Μυριάδας ἑπτὰ*] Cum conjungi etiam poſſint ad ultimam numerorum claſſem conſtituendam *τριάκοντα καὶ ἕξ*, orietur numerus modeſtior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, ſunt laxae interpretationis. *J. M. G.*

98. Ἐννέα] Angl. οι. *J. B.*

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. *J. B.*

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. *Fl.* Reliquae ὑπὲρ. *M. du S.*

6. Κρόνον] Angl. Κρόνιον. *J. B.*

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. *J.* W. vero Κρόνειον. Libellum *de morte peregrini* amico inſcribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuiſſe *Saturninum*. Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philoſophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* ſub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipſum, I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Juriſconſulto inſigni. Sed hi omnes nihil ad hiſtoriam illam, ni fallor. *M. du S.*

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & ſequens Oſroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoſcas. Apud *Xiphilinum* (& noſtrum infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius eſſet, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuiſſe credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σερουιανός. Sed hic a noſtro diverſus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανὸς ſcribitur; & Ἐλέγεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus eſt. M. Σεουηριανὸς ubique. *J.* Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβεριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte ſcribant, nos & hic recte ſcribi curavimus, uti ante nos *B2.* & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a noſtro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invaſurus Alexandri Oraculum conſuluit, quo reſponſo, quove exitu, ibidem diſces. *M. du S.*

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δὲ, καὶ [a] ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [b] Ὀσρόης εἱστήκει περιμένων ἔστ' ἂν [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] τῆς ἑβδόμης.

Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, ποῦ ἄν τις θείη, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμαραγεῖτο, καὶ [h] ὄτοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

ille paſſus eſt, trium, puto, dierum fuiſſe; qui vero cibo abſtinent, etiam ſeptem dies durare multos; niſi quis hoc putet, ſtetiſſe Oſroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipſum per ſeptem dies non ſupervixiſſe.

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundiſſime Philo, qui Poëticis in hiſtoria verbis utuntur, *deditque ſtridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rurſus in alio libro praeclarae hiſtoriae, *Edeſſa quidem igitur adeo quaſſis circumſonat armis, ſtrepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux verſat ſub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epiſtolavit campiductor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos aderant*,

a Ἑπτὰ] Ἐς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* *b* Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. *c* Σεβηριανὸς] Hic rurſus quaedam male Σεβερ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2.* *d* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. *e* Ἐπήγαγε] Sic *Fl J. H. P.* Ἔπηγε W. L. & marg. *A1W.* *f* Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl.* *g* Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* *h* Ὄττοβος] Ὄτοβος W. *i* Δημοτικὰ] Edd. male Δημωτικὰ ſecunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae *o* habent cum Cod. M. *k* Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P, S.* Ἐγχρήζοντα ſine puncto ſubſcripto M. Quin immo *Fl.* ι plane exprimit ἐγχρηίζοντα exhibens.

27. Ὄτοβος ἦν καὶ κόναβος] Ἤτοι κρότος καὶ θόρυβος, καὶ ψόφος. ὡσαύτως καὶ κόναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut eſt in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Senſus verborum eſt: *Severianum intra triduum mortuum fuiſſe, quum inediam ad ſeptimum usque diem perferant plerique; niſi ſi quis adſtitiſſe putet Oſroëm, & exſpectaſſe, donec fame enectus eſſet Severianus, & propterea eum non produxiſſe vitam per hebdomada.* Interpres poſtrema ſic reddiderat: *& ob hoc eum per ſeptem dies in aciem non eduxiſſe.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, neſcio. Eſt ἐπάγειν hic abſolute poſitum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *inſuper agere vitam, producere vitam,* quemadmodum ἄγειν & διάγειν abſolute etiam uſurpatur ſine voce βίον. Haec in animadverſ. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo expoſuit; non tamen eſt quod adeo praeciſe neget id quoque in aciem educere ſignificare poſſe; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum* in ho[illegible] adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem.* Dixi, credo, de hoc ſignificatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus verſio priſtina erat abſurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τῆς ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. *Caſaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε, ut & ſequentia ſunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδούπησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praeſertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo poſt ſequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edeſſea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut ſcribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Καλλιρόην dicta. V. *Plin.*

V

erant, & ſimilia: ut ſimilis ea res eſſet tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem ſandalio devinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem ſplendida & tragica & ad exceſſum usque longa ſcribentes, ut ſperes te mira quanta poſt iſthaec omnino auditurum: at ipſum corpus hiſtoriae puſillum quoddam & ignavum ſubjungentes, ut hoc etiam ſimile videatur puerulo, ſi qua Cupidinem vidiſti ſic ludentem, perſona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud ſubjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita eſſe, ſed ſimilia omnia, & ejuſdem velut coloris, conſentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem ſit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis conſutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ [l] μετὰ ταῦτα πάντως [m] ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς [n] ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ που ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὤδινεν ὄρος. [o] Χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾷδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυΐνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ

ἂν

l *Μετὰ ταῦτα*] *Μεταταῦτα* junctim *J. H. Ald.* & *Fl.* *m* Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. *n* Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. J. H. P.* &c. *o* Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ οἶμαι, W. At illud οἶμαι in nulla Ed. invenio, alioqui facile admiſiſſem.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὤδινεν] Ὤδινεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν *ὑπισχνουμένων, καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούντων. *V.*
55. Οἰσυΐνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Ὑπισχνουμ.] In Ed. *Cler.* male ἐπισχνουμ.

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημώδικα] M. & P. In reliquis δημωτικά. *M. du S.*

32. Παρενεβεβ.] V. locum manifeſtiſſimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis παρεισβύω adhibetur. *M. du S.*

Παρενεβέβυστο] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait παρειβύσαντες ὑπαυχένια. Et ſupra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαραβύσωσιν. *M. du S.*

34. Ἐγχρήζοντα] Caſtigat ſcriptorem hiſtoriae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula ſuae intexuerat hiſtoriae. Inter plebeia etiam eſt τὰ ἐγχρήζοντα. ſed locus ille ſic videtur eſſe interpungendus & corrigendus: *καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο.* *& milites emebant ſibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρήζοντα *Ciceroni* & *Tacito* ſunt *utenſilia*, *copiae victui neceſſariae.* ſed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae ſcriptorem invenias. Paullo ante πτωχικὰ ὀνόματα, non *inopia multa infarta*, ut ſtulte & ſine ſententia vertit interpres, ſed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad ſummam caveam ſpectantia.* *J. G. G.*

46. Εἴ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἤπου τὸν Νεῖλον εἶδες; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἴπου mutavit, cui obſecuti ſumus. *J. F. R.*

50. Ὤδινεν ὄρος] Parœmiog. *J. B.*

Ὤδινεν ὄρος] In fabulis hodiernis Aeſopi non exſtat. *M. du S.*

55. Συγκεκαττυμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, ſed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incruſtata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotæ ſunt ocreæ, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque [illegible] *ocreæ circa tibias ex corio porcino.* *J. G.*

57. Ῥε-

ἂν ἀφθόνους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ [a] Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἳ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἷς γοῦν οὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν [d] ἐπὶ κουρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

Videas enim ſatis multos id genus ſcriptores, Rhodii Coloſſi caput imponentes nani corpuſculo: alios contra ea, trunca ſuo capite corpora inducentes, & ſtatim ad res ipſas *aggreſſos*: qui etiam ſuarum partium eſſe volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryſatidis filii naſcuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, eſſe quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monſtrabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia ſunt, quaecumque aut elocutionis, aut conſtructionis reliquae ſunt vitia. Mentiri vero circa ipſa loca, non paraſangis modo, ſed integris manſionibus, cui rerum bonarum ſimile eſt? Unus quippe eorum adeo ſupine res congeſſit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod eſt in proverbio, in tonſtrinis talia fabulantes audiſſe,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. *b* Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priſcae. *c* Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. *d* Ἐπὶ κουρείων] Sic recte marg. *A1W.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae peſſime Ἐπικουρείων *Epicureorum.* Τῷ ἐπικυρίῳ W.

58. Νανώδει] Μικρῷ. *G.*

70. Παρασάγγας] Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Coloſſos & ſtatuas ingentes imprimis celebratur Coloſſus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥωδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuiſſe, ſive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philoſtr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Euſebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lyſippi diſcipulus fecit, duodecim annorum ſpatio ad id conſumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum ſtetiſſet, terrae motu proſtratus eſt, (anno ante Chr. 222.) nec unquam reſtitutus. Jacuit ad an. usque Chriſti DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Poſt tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum eſt, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onuſti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuiſſe liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris aſſignatis. Vid. not. noſtram ad Ἱστ. α. c. 18. De terrae motu, quo proſtratus eſt, videndus *Polybius*. V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἑξηκοντάπηχυν. Et ſic ſaepe alibi ſolet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut noſtro uſitatam praefero *J. F. R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam ſit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου καὶ Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Ἀναβ. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Perſica & Arabica XXX. autem ſtadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κουρείων] Optime hunc locum ita reſtituit & vertit *Benedictus* noſter, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem eſt veteres illos Athenienſes in tonſtrinis ad confabulandum conveniſſe frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic *Ariſtoph.* in Pluto p. 338.

Καί τοι λόγος γ' ἦν τοῦ Ἡρακλέα, πολύς.
Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων.

Ubi diverſa quidem phraſis, ſed eandem Scholiaſtes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctiſſimam *Daceriam* maluiſſe Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius teſtem, quam aut *Lucianum* aut *Theophraſtum*, apud quem etiam celebris eſt

in

diſſe, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia, manſiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata patriam meam, ipſe vir fortis eodem in libro ſublatam, ſua cum arce & munitionibus transtulit in Meſopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, ſi nunc cauſſam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem, quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interpoſito jurejurando, dixit, ſe profecto audiſſe quemdam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

περὶ Εὐρώπου λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, [e] ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν [f] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγώ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς [g] ἀπῴκισε.

Νὴ Δία, κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἦ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι

e Ἀπῴκισαν] Ἀπῴκησαν W. *f* Ἐδεσσαῖοι] Αἰδισσαῖοι W. *g* Ἀπῴκισε] Ἀπῴκησεν M. *h* Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σεουηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. *V.*

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Caſaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophraſto ἄοινα συμπόσια dictitari ait ſolita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. ſupra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samoſatenſis dicitur. At non recte in plerisque, ſi non in omnibus, tabulis noſtris geographicis, ad Euphratis ripam ipſam ponuntur Samoſata. *M. du S.*

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par eſt, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. ſupra *Zeux.* c. 6. f. & ſaepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἦ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmurienſis: *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appoſito juramento, quod audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non eſt *ex ipſo opere*, ſed *ex illo ipſo proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipſo libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ *in ipſo proelio.* ſaepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* eſt *Trojanum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu *Homeri:* Μύθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. *Verborum oratorem eſſe, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes, ut diſertus eſſet in concionibus, rebus vero gerendis ſtrenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἐοργὼς eſt fortis, ſtrenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἐοργώς.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ, cum Patroclum ſepeliiſſent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράποντο. *Euſtathius* δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρηος. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos oſtendere civibus hoſtes
Attingit ſolium Jovis. *J. G. C.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic ſupr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. M.

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα. τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ [c] ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου [d] ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν [e] οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χάριτας πολλὰ πάνυ δακρῦσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

luiſſe mori, neque venenum bibere, neque laqueum ſibi innectere, ſed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipſo conſilio novam. Habuiſſe illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum eſſet, confregiſſe ſcyphorum maximum & fragmentorum uno uſum ad caedem, inciſo vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quaſi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipſe quoque exiſtimavit dicendum aliquid eſſe de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla cauſſa eſt illorum in Armenia malorum, certamen eſt. Poſtquam ergo ſepeliit Severianum magnifice, ad ſepulcrum ſtatuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum ſane lacrumarum riſus mihi excuſſerit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit ſumtuoſarum coenarum, atque propinationum: deinde ſumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim enſe generoſe

a Κατάξαντα] Κατάξοντα W. Nihil mutant *Fl. J. H. P.* *b* Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. *c* Ξιφίδιον] Ξυφείδιον W. *d* Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant Edd. *e* Οὐδὲν] Οὐδενὸς marg. *A1W.* *f* Ὁ] Deeſt articulus in W. Adeſt in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. *G.*

12. Θάψας] Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισται· μέχρι πόσου διαγελάσεις τοὺς καταράτους; M.

4. Οὐ ξιφίδιον] Honeſtius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. *Tac.* An. XV. 67. & Lipſii notam. *Eur.* Ἑλ. p. 626. A. σφαγαὶ δ᾽ ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου v. *Th. M.*

Ibid. Ἐκείνου] W. & L. ita acute conjecerat *Marcilius.* In reliquis ἐκείνοις. *M. du S.*

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo conſtruitur. Verum & accuſativus recte ſe habet; eſt enim ellipſ. praepoſ. διὰ vel κατὰ, & ſignificat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic οὐδέ τι αἴτιος ex *Homer.* & οὐδὲν αἰτίους ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Theſ. quare plura non addam. *J. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae ſepultus eſt; V. *Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Ariſtid.* Or. II. 13. p. 295. teſte *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum no-

roſe ſane, & ut decebat Afranium, in conſpectu omnium ad ſepulcrum ſe interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, ſi quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praeſentes, omnes admiratos eſſe, & ſupra modum laudaſſe Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non juſculorum & patinarum meminiſſet, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incuſabam, quod non interfecto antea ſcriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus eſt.

27. Caeterum multos etiam alios ſimiles hiſce, cum enumerare tibi, ſodalis, poſſim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promiſſum meum jam tranſibo, ad conſilium, quomodo quis ſcribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut tranſcurrunt; prae inſcitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copioſe admodum ſtudioſeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut ſi quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, ſcamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus ſit, admiretur, & baſeos pro-

καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, [g] ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ [h] τἄλλα μὲν αὐτοῦ [i] καλεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ [k] λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ᾐτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους [l] ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεὶς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλὴν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ [m] ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, [n] τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, [o] μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν [p] ἐξηγοῖτο. τοῦ ὑποποδίου δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον,

g Ἀπέσφαξεν] Sic habere *J. Fl. H.* & M. notat *M. du S.* Sed & habent ceterae. *h* Τἄλλα] Τἆλλα *J. Ald.* ubique. *i* Καλεγίγνωσκον] Καλαγιγνώσκων W. *k* Λοπάδων] Λοπαδίων *Fl* Cum vulgata faciunt cett. & M. *l* Ὁμοίους] Ὁμοίως W. *m* Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *J. Fl. H. P.* &c. *n* Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed poſtremae voci manus recentior ν addidit. *o* Μηδὲ] Μὴ δὲ *J.* *p* Ἐξηγοῖτο] Ita reſtitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noſter hic reſpicit, exſtat l. II. *M. du S.*

31. Λοπάδων] Flor. λοπαδίων. *J. B.*

46. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua ſtatua videndus omnino *Pauſ.* El. p. 156. & ſeqq. Inter orbis miracula in primis recenſetur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic noſtro cum Atticis perpetuum eſſe τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rurſum dicatur. Utrumque autem adjectivum, & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Paſt.* L. II. p. 63. Ed. *Wech.* Τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cujus ſtilus cum noſtri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *J. F. R.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινοῖ, ſic & ἐξηγοῖτο legendum. *J. G. G.*

Ἐξηγοῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον] Benedictus, *&* *crepidæ concinnitatem.* An credimus? Certe ſi qua fides nummo, cui inſculptus univerſus ille Jupiter, plane fuit nudipes ſine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς Φροντίδος [a] διεξιών.

Ἔγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ [c] εἱστιάσαντο· καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem ; eaque multa cum cura perſequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques*, *Manſacas nomine*, *prae ſiti per montes oberrans*, *Syros quosdam ruſticos deprehenderit*, *qui prandium ſibi appoſuerant*, *atque ut initio illi pertimuerint*, *deinde autem*, *cognito*, *amicum eſſe*, *acceperint convivio : etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe*, *quod ſuus frater in ea regione militaret*. Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet*, *& ut vidiſſet elephantas multos una*

a Διεξιών] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι ; ſed mutatum eſt. *b* Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα *Fl.* Ἀναλωκότας W. P. Ἀνηλωκότος Edd. omnes. *c* Εἱστιάσαντο] Εἱστιασ. L. & *Fl.* *d* Τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & *Fl.*

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas ? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem præfero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmurienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat ; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιών] Ita M. etiam ; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μέτρα — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant : factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ δεκέτῃ (Π. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν ξυμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διῄει ἀποτάδην ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἔπη ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini ; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀνηλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀνηλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. ἐς τὸν Μαῦρον. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & P. ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῆ vel χώρα, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῳ] Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐρώπῳ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Periz.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant.* Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ [illegible] *AD herboſum Scamandrum*, non *IN* ipſum fluvium. Ibid. 598. Στῆ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ *Stetérit ad rapidum fluvium*. Il. A. 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἴσω, quod alias *intro* ſignif. pro *usque*, *ad*,

una paſcentes, *& ut parum abſuerit*, *quin a leone devoratus eſſet*, *& quantos Caeſareae piſces emerit.* Et hiſtoricus admirabilis, omiſſis tantis caedibus, quae circa Europum factae ſunt, & invaſiones, & inducias neceſſarias, & cuſtodes & his oppoſitos cuſtodes alios, ad ſeram usque veſperam abfuit, dum vides Malchionem Syrum Caeſareae ſcaros ingentes vili pretio ementem: niſi vero nox oppreſſiſſet, forte etiam coenaturus cum illo erat, ſcaris jam paratis. Quae niſi cum cura ſcripta eſſent in hiſtoria, magna nos ignoraſſemus, & jactura Romanis intoleranda fuiſſet, ſi Mauſacas Maurus ſitiens, quod biberet, non inveniſſet, ſed incoenatus in caſtra rediiſſet. Quamvis quot alia longe magis ri-

πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς; ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ [f] ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας [g] ἐφειστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις [h] ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, [i] ἤδη τῶν σκάρων ἐσκευασμένων. ἅτὰρ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γε-

e Ἐν] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* *f* Ἐπελάσεις] Sic reſtitui ex marg. *A1W.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim Edd. male. *g* Ἐφειστήκει] Ex W. P. & *Fl.* Cett. male ἀφειστήκει. *h* Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίου M. eraſa quae prius fuerat litera Σ. Πολλοῦ ἀξ. *Marc.* prave. *i* Ἤδη] Δὲ M. Sed notatum ut ſpurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. *G.*

ad, eidem uſurpatur Il. Α. 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. Ε. 210. Ut innumera ejusdem ſimilia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπελάσεις] Ex Mſ. ſcribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille ſcriptor praetermiſit tantas ad Europum ſtrages, & impreſſiones, & foedera neceſſaria.* In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, eſt *impreſſionem facio*, *incurro*, ut ſtatim cap. 29. καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν. & procul *advenientibus terrorem incutere*. & c. 31. f. ἢ πῶς δέξονται τὴν ἐλεφάντων ἐπέλασιν. *quomodo elephantum incurſus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπελάσεις] Adde c. 31. C. Εὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis eſt ἐπελεύσεις, pravum eſt. *M. du S.*

78. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον] Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγέθεις πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον. nec dat cauſam. Quidni autem ſcari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio conſtitiſſe? Adde quod eſt non inepta antitheſis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere inſuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caeſarea*, *ſcaros ingentes*, *bene*, ſive *vili pretio ementem.* *Ariſtophanes* in Equitib. vſ. 642.

Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, verſum illum *Ariſtophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego precioſiores vidi apuas.* quum debuerit *viliores*. melius tamen ſapit, verſum 669.

Ἥσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. J.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* ſed & *Micyllus* omiſit; unde fere conjicio neutrum id verbi intellexiſſe, cujus ſignificationem illud *Marcilii* ſcholion quoque non recte tradit. Recte *Jenſius viles* vertit; nam praeter *Ariſtoph.* quem laudat, etiam ſic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Caſaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. *J. F. R.*

 87. Γε-

[a] γελοιότερα ἑκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρὶς ἧκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ [b] πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τοὺς τοιούτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

Ἄλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι [c] Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδών, ὧδε ἤρξατο· μέμνημαι γάρ· ὦτα

dicula prudens ego nunc praetermitto? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mauſacae*, multaque alia ex hoc genere, ipſa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales roſam quidem ipſam non videre, ſpinas vero illius, radici proximas, accurate conſiderare.

29. Alius, mi Philo, valde ipſe etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protuliſſet unquam, neque Cenchreas usque diſceſſiſſet, certe neque Syriam vidiſſet, neque Armeniam; ita, memini enim,

a Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *A1W.* Ἀναγκαιότερα Edd. abſurde. *b* Πόρπην] Πόρκην male W. L. & marg. *A1W.* In vulgata probe conſpirant Edd. *c* Κεγχρεῶν] Κεγχριέων Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. ſervant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorſus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* inveni, lubens accepi, & res ipſa clamat ſic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo neceſſariam ipſe videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto quia magis neceſſarium eſt*: & miror nemini hoc ſuſpectum fuiſſe. *J. F. R.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic ſupra Ἐπισκ. c. 2. Et Ἀναβ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Reſpexiſſe credas verſus a *Plat.* Συμπ. I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὄνωνιν
Φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων. &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχριέων. *J. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχριέων. Sed ita, ut vulgatus eſt, locum hunc ex Noſtro adfert *Th. Magiſter*, ubi probat, Κεγχρέας & Κεγχρειάς fuiſſe dictum utroque modo. *J. J.*

Κεγχρειῶν] Sic ſcribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. ſtadiis a Corintho diſtans portus & vicus. *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc ſecuti ſumus. In Ed. *Steph* XIII p 307, 43 ſcribitur Κεγχρέαι. *M. du S.*

2. Ὦτα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de ſaltatione, & ſæpius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epiſt. ὁ Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *J. B.*

Ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20. ὦτα γὰρ τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* poſt verba Julian. Imperat. Epiſt. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιός. *M. du S.*

Ὦτα] Non ab oratore haec, ſed ab *Hiſtoriae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & noſtrum Ὀρχ. c. 78. & Οἰκ. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore*? Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia hiſtoriam conſcripſiſſe. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut neſciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipſe quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *ſcriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis ſcripta fuerit ab Herodoto hiſtoria, alibi quaeſitum eſt a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀπιστότερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis eſt Thurius ille Orator? Neſcivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius ſunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὥστε τοὺς δράκοντας, ἔφη —— παμμεγέθεις εἶναι] Inepte Interpres priſtinus, (ait *L. Bos* Obſ. Crit. p. 52.) deceptus prava diſtinctione; *ut diceret, Parthorum dracones (ſignum autem hoc multitudinis eſt ipſis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes eſſe,*

&

nim, exorſus eſt, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (eſt vero hoc illis numeri ſignum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos eſſe ſerpentes ingenti magnitudine, qui naſcantur in Perſide paullo ſupra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celſoſque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipſa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, ſolutos illos hoſtibus immittunt. Itaque multos noſtrorum ita devoratos, & alios cum ſpiris illos ſuis complexi eſſent dracones, ſuffocatos eliſoſque. Haec vero ex propinquo ſe vidiſſe*

ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι· καὶ ἄλλους, [d] περιεσπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστὼς ὁρᾶν αὐτός,

[d] Περιεσπειραθέντων] Ita reſtitui ex W. & L. Περιπειρ. Edd. male.

& *in Perſide generari.* Tu diſtingue, ὥστε &c. ita ut parentheſis quae poſt δράκοντας erat, poſt ἄγει conſtituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Geſn.* Ba[illegible] diſtinctionem in ſua verſione jam eſt ſecutus. [illegible]at etiam Cl. *M. V. la Croze*, peſſime haec ver[illegible], ſed non correxerat. *J. F. R.*

Ζῶντας δράκ.] Sic diſtinguendum, ut fecimus; niſi inſulſiſſime Luciano quae tenebrionis illius propria ſunt, quem falſe perſtringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipſo, emunctae tamen naris Viro, aliiſque & omnibus libris factum eſt; ut mirari ſubeat, monſtrum hoc a nemine poſt renatas literas fuiſſe animadverſum. Ex verſione noſtra patebit ſenſus hujus loci manifeſtiſſimus; & ſimul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc ſignum; quod alibi forſan fruſtra quaeſieris. De ſigno Draconum, quod Scythis etiam uſitatum fuiſſe teſtatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos ſub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus eſt, & res a viris doctiſſimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliiſque jam illuſtrata. Vide *Lipſ.* de mil. Rom. 4. De fabuloſis autem draconibus, legas, ſi lubet, *Philoſtr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuiſſe tradit; & adeo celeres & infeſtos, ut eorum dentes unguesve ne perniciſſimus quidem effugere valuerit, qui ſemel in conſpectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caſpium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Perſarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila ſignum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille hiſtoricus ad hiſtoriam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Baſ. *Spanhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περιπειραθέντων] Γρα. περιεσπειραθέντων. Sic *Plut.* *F. G.*

Περιπειραθέντων] Legendum περιεσπειραθέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περιεσπειραθ.] De alio inepto hiſtoriarum ſcriptore, qui dracones ſigna militaria Parthorum, tradiderat fuiſſe ingentes ſerpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hoſtes immiſſi magnam ſtragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι. καὶ ἄλλους περιεσπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos noſtrorum ita devoratos eſſe, alios vero ipſis transfixos fuiſſe, necatos, & confractos.* Quid eſt *alios ipſis transfixos?* ſcribe: καὶ ἄλλους περιεσπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuiſſe ſpiris involutos, & ſic ab ipſis eliſos, & contritos.* περιεσπειραθῆναι Virgilio eſt *ſpiris ligari*:

Tela ferentem
Corripiunt, ſpiriſque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περιεσπειραθέντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipſius ſequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Διψ. c. 6. & Ὀρχ. c. 2. περιπείρω vero aliud eſt; uſurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud noſtrum in *Gallo*; & capita hoſtis in *Xiph.* Pertin. ſub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. *M. du S.*

Περιεσπειραθέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philopſ.* c. 22. f. ubi εἰλουμένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. *De Dipſad.* c. 6. περιεσπειρᾶσθαι τῷ ποδί. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Σου-

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ [a] Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ [b] Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν [c] ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν [d] ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

ipſum, in loco tuto de altiſſima arbore ſpeculantem. Et bene ſane fecit, quod non ex propinquo congreſſus eſt beſtiis, alioqui enim tam admirabili nunc ſcriptore nobis carendum eſſet, qui manu etiam ſua magnifica quaedam & clariſſima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula ſubiit, & vulneratus eſt circa Suram, qui videlicet *longiſſimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque iſta Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate ſcirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidiſſe. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales ſint; neque acierum aut ordinum ſtruendorum nomina. Etenim, quaſi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod eſt *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σοῦραν] Sic Edd. & M. *b* Κρανείου] Sic W. Κρανίου Edd. *c* Ἔμελεν] Sic Edd. & M. Ἔμελλεν *J.*
d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J.* Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλοιο; μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποιΐᾳ καὶ εἰρωνείᾳ. *G.*

25. Σοῦραν] (*Σοῦσαν*, quae metropolis Perſidis *Vorſt.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum ſcripturam mutaret in σοῦραν; niſi forte impoſuerit ei latina vox *Sura.* Sed σοῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen eſt itaque loci proprium. Sed ubinam gentium ſitus ſit ille locus, haud ita promptum eſt definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere poſſit. Putaram villam eſſe aut pagum prope Corinthum, aut in ipſa a Cranio ad Lernam via: ſed nunc venuſtius videtur, locum eſſe, in quo perfrictae frontis nebulo ſcripſerit ſe in Aſia vulneratum. Quaerant, ſi lubet, viri docti: ſed interim aſſerenda fuit ſcriptura, donec aut ex hiſtoria pateat pugnatum eſſe eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum ſit, *Suſa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum ſcribendum erit Σοῦσα, non Σοῦσαν, neutrum eſt enim plurale; aut ſimile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Conſule *Kuhnii* not. ad *Pauſaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos ſupra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κράνειον habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons eſt prope Corinthum. Vid. *Pauſan.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* eſt, cujus meminit ἐν δ. VI. palus ſcilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοίχου] *Cic.* de Fin: ult. Qui numquam Philoſophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Aſin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque ſcriptum in poëmatis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καταλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἔμελεν αὐτῷ] Sic omnes impreſſi & M. Codex. Niſi quod Ed. *J.* ἔμελλεν praefert; unde conjicio Lucianum ſcripſiſſe ἔμελλεν οὗτος, ut ſupra in hoc ipſo libello c. 12. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος & alibi ſaepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuiſſe ut a nobis factum eſt, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καταλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετ' τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae ſequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, οὕτω δή' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλοπλάσιον παρέχεται. *Obliqua* ſive *transverſa* porro *acies* ſive *agmen* eſt, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornu.* Igitur in *transverſo agmine* plures longe adverſis frontibus ſimul concurrere poſſunt, ſed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores ſimul concurrunt, plures ſibi a tergo poſſunt ſuccedere. Hic ſcriptor, quem reprehendit Lu-

ciа-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem uſque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

Εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ [e] Τίγρητι, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ᾽ ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικήκει) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ᾽ ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα

e Τίγρητι] Sic L. M. *B2*. P. *S*. Τίγριτι *J*. & reliqq. conf. ſupra c. 19. *f* Μηδίᾳ] Μηδείᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. *g* Νενικήκει] Hoc habent *Fl*. *Ald*. *H*. P. *S*. Νενίκηκεν *J*. & W. *h* Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδείᾳ M. *i* Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφηκότος habebant, ne *J*. & *Fl*. quidem ab hac labe immunibus. *k* Οὐολογ.] Τὴν Οὐλογ. W. *l* Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. Ἐν Μηδίᾳ] * *Μεσοποταμίᾳ*. *V*.

51. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπίδειξις νίκης. *G*.

* Μεσοποτ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. *M. du S.*

cianus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in cornu duci* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *J. M. G.*

Ibid. Ὀρθίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρθίαν ex *Junt*. admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*; quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. *J. F. R.*

Ὀρθίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Repoſuimus itaque ex Ed. *J*. Quid ſit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. *Pott*. De ἐπὶ κέρως vide *Thucyd*. II. 90. *M. du S.*

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. *M. du S.*

35. Ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. *M. du S.*

38. Τίγρητι] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. *B2*. P. *S*. & A. At in antt. τίγριτι contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. *M. du S.*

40. Συγγεγραφέναι φησί] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. *M. V. la Croze.*

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen*. ſub finem IV. Ἀναβ. *Pueris* ſtadium, uti & *Pauſ*. 179. 3. tribuit *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen*. 495. F. Erant & Olympiae *Pauſ*. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Niſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium (V. *Pauſ*. 180. 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. *Vorſtius* ἀγώνισμα *curule* facit, teſtemque adducit *Ariſtoph*. Schol. p. 559. *M. du S.*

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. *M. du S.*

50. Τριπόθητον] Conf. infra Ἀλεκτρ. c. 6. *M. du S.*

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis ſimul furore inſtinctus ad finem jam ſcriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Meſopotamia condidit, *magnitudine maximam*, *& pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc conſiderat & conſulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas ſit, an *Concordiam*, an *Paciferam*. Et iſtud quidem nondum judicatum eſt, & adhuc ſine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco hiſtorico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam ſcripturum ſe recepit, externique maris circuitum. Neque iſta intra promiſſionem ſubſiſtunt, ſed prooemium Indicae jam compoſitum eſt: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Caſſio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi ſint, aut elephantorum quomodo ſint impetum excepturi, ea non ita multo poſt

a Ὤκισε] Ὤκησε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μεμωραμένη καὶ μυξῶσα. *G.*

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Auguſto poſt Actiacam pugnam condita. *M. du S.*

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres ſimul imperantes. ut in nummis eorum frequens inſcriptio *Concordia*. V. *Mediob.* *M. du S.*

59. Λήρου — γέμουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. *M. du S.*

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere ſupra Νεκρ. Διαλ. XX. §. 3. (ex diviſione *Solani*.) *M. du S.*

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *ſed Indicæ hiſtoriæ procemium jam eſt compoſitum, & ordo tertius.* Obſcurior certe quam Micyllus, *tertium tagma ſeu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Græci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur ſic diſtinguunt? Debuerant poſtrema cum ſequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parſque exigua Maurorum.* *J. G.*

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & inſulſum ſcriptorem irridet, qui promiſerat ſe res in India geſtas & expeditionem per Oceanum deſcripturum. Subjicit: καὶ οὐχ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae ſequuntur. Vertunt: *Neque tantum hae ſunt promiſſiones, ſed Indicae hiſtoriae prooemium jam eſt compoſitum; & ordo tertius. Et Galli, parſque exigua Maurorum*, &c. Quis eſt ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava diſtinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si ſic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec ſunt promiſſa, ſed Indicae hiſtoriae prooemium jam eſt ſcriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis ſaepe eſt *legio*. *J. G. G.*

65. Τάγμα] Diſertis verbis legionem eſſe docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. *M. du S.*

66. Κασσίῳ] De eo jam ſaepius ſupra dictum eſt. Hic autem Caſſius eſt, qui poſtea, perlato de morte Aurelii falſo nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere reſciſſet, oblata etiam venia, deſtitit. *M. du S.*

70. Μουζούριδος] W. Μουζίριδος. Quocumque tandem modo ſcribas, urbs eſt mihi prorſus ignota; in India, ni fallor, quaerenda eſt, ut quam remotiſſime a Luciano ponatur. *M. du S.*

75. Ὅτι κεν] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. c. 18. Ὅττι κεν ἐπί κε ῥῆμα γλ. ἔ. Quin & hoc ipſo in loco *Bourd.* audis monentem

poſt nobis admirabilis ſcriptor Muzuride aut ab Oxydracis perſcribet.

32. Talia multa prae inſcitia delirant, qui digna viſu neque viderint, neque ſi viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honeſtatem quandam affectant, maxime ipſis in inſcriptionibus: nam rurſus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rurſus *Parthidis primus*, *ſecundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalaſſenſis *Parthonicica*. Neque vero *eo iſta commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam hiſtorias ita pulchras, verum utilitatis cauſſa: quandoquidem qui haec & horum ſimilia fugerit, ille bonam

συγγραφεὺς, ἀπὸ [b] Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιτελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιόλογα οὔθ' ὁρῶντες, [c] οὔτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, [d] ὅττι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι· τοῦ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου [g] Σαγαλασέως Παρθονικικά· οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

b Μουζούριδος] Μουζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* *c* Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτε βλέπειν ἢ. W. *d* Ὅττι κεν] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. *e* Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ τὸ ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκερ- *Fl.* Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam ſervant. *f* Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. *g* Σαγαλάσεως] Σαγαλάσσεως emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ τὸ ῥῆμα. Certe ſic in P. legi teſtantur excerpta *Perizonii*, & ita in impreſſo *Fl.* In M. etiam, ſed in litura pro ἐπικαιρίμα quod ibi prius erat. Haec autem verba ſunt qui ex *Aeſchylo* deſumta aſſerant, *Platonemque* ſententiae auctorem aſſignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed fruſtra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: οὐκοῦν κατ' Αἴσχυλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeſchylum* auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2. Ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἴσχυλον &c. At *Dionyſ. Halic.* de ſtruct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῇ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorſus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E ſcriptore Dorico ſumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non auſim, quod nondum aliunde prolatum eſt. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &, quod plane ſimile eſt, a καρπὸς κάρπιμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripſerat *Philochorus* hiſtoriam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. No. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Pauſ.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀττίδος] Ἀτθίδα ſcripſere Philochorus apud *Harpocrationem* in θεωρικὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Caſaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegeſinous apud *Pauſaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰρ] Haec duo verba *Solanus* noſter in *Juntina* parentheſi incluſerat, ſic ſcilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo neceſſaria, ego nihil mutavi. Poteſt enim quiſque eam parentheſin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως] Clar. *Ez. Spanhemius* Diſſert. IX. de Praeſt. & uſu numiſm. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numiſm. legendum eſſe Σαγαλασσέως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam ſcribi Σέλγησσος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditiſſimas *Lucae Holſteinii* notas, p. 267. *Alm.*

83, Σαγαλασσέως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo poſt hujus belli & ipſe hiſtoriam ſcripſit, titulum ſuae eundem ferme fecit, nempe παρθονικά. Conſule *Salmaſ.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio inſignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: niſi forſan hoc a librariis profectum ſit. *M. du S.*

89. Ἐπ-

συγγράφειν οὗτος προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· [a] καὶ εἴτι τραχὺ [b] δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ [c] αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὢν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν [d] συγγρά-

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι ὃ τραχὺ δὴ P. *b* Δὴ] Ἤδη *Fl.* Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἤ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. *c* Αὐτὸν] Sic *J. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum αὑτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. *d* Συγγράφοντα] Συγγράψοντα marg. *AiW.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λευκὸν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυῤῥὸν, ἤ τι τοιοῦτο. G.

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀντεισάγειν, non eſt *deprimere.* Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter qua nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato.* Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὥστε] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη ὃ αὐτός. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὑτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἤδη καὶ αὐτόν· ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτοῦ ſaepe pro αὑτοῦ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὑτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὑτοῦ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐζήτει πρὸς αὑτὸν, ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *delibérat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

pturus ſit hiſtoriam ; duo quidem iſta maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri neſcium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquiſita ſit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia conſilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non ſunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis eſſet pretii, ſi refingere, & inſtaurare talia poſſet, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de ſtanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

φοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὸ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ [e] ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον [f] ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

e Ἂν] Deeſt in M. & *Fl.* adeſt in cett. f Ἐκ] Sic L. M. & *Fl.* Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμῳ τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. Θεασάμενος οὖν μέγαν (2) τὸν Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν· καταβὰς δὲ εἰς τὴν Εὔηνον, καὶ θοιμάτιον ἀποδὺς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἕλκει πρὸς (5) αὐτὸν, εἶτα (6) ἀπωθεῖ. (7) καὶ δὶς καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν. (8) ὡς ἐπ' ὀργυιὰς πεντήκοντα, καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον (9) ἐκίνησεν. εἶτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ ποδός. καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν (10) ἔσπευδεν, οὐ δὲ (11) ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἔσπειρας; ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. *V.*

(1) Tota haec hiſtoria verbatim petita eſt ex *Aeliani* Var. Hiſt. L. XII. c 22. Si pauca excipias. *J. C.*

(2) Τὸν] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & ἰδεῖν quod poſt σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Σῶμα ἰδεῖν *Aelian.* *J. F. R.*

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτος reſtituit idem ex C.

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Ael.* *J. F. R.*

(6) Ἀπωθεῖ] Suſpicatur *L. Kuſterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al. 74.) potius ἀπωθεῖται ſcripſiſſe *Aelianum* (ex quo haec verba eſſe deſumta ſupra dictum) ſed falli *Kuſterum*, & ἀπωθεῖ recte ſe habere ac promiſcue ἀπωθεῖν & ἀπωθεῖσθαι uſurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiſſ. F. L. *Abreſch.* in Animadv. ad *Heſychii* quaedam loca. Vid. *Miſc. Obſerv.* menſ Aug. 1736. p. 299. *J. F. R.*

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem *M. du S.*

(8) Ὡς ἐπ'] Ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae *J. Cler.* ait: *Aelianus* habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ὀκτὼ, in Editionibus, ſed in MS. eſt πεντήκοντα, ut hic habet noſter. Haec ille. Ὡς ἔπος γυίας C. etiam prave; ſed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *J. F. R.*

(9) Ἐκίνησεν] Eſt apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. *M. du S.*

(10) Ἔσπευδεν] Sic ex C. reſtitutum, quum in editis legeretur ἔσπευδεν. Sed & ex *Aeliano* poterat reſtitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *J F R.*

(11) Δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & *Solanus* οὐ μὲν inde fecerat, ſino auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam ſatis ſit. In *Aeliano* eſt ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύν. *J. F. R.*

ſonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν ſic poſitum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἄρνες ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες αὐτούς. *Agni matribus SE ſubſternentes, ſubnixi, ad ſugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκύψασα ἑαυτὴν diſerte ſcribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. ſeq. ubi rurſum haec differentia occurrit. *J. F. R.*

1. Οὐδ'] (Deeſt ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) *A. V.*

Ibid. Μῶμος μωμήσασθαι] Hunc locum imitatus eſt *Ariſtaen.* Epiſt. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Joſ. Merceri.* *J. B.*

4. Κορυφαιότατα] Conf. infra *Soloec.* c. 5. τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος & *Th. Mag.* *M. du S.*

Κορυφαιότ.] Prave judicat *Thomas Magiſter*, hanc vocem hic ridiculi cauſſa adhibitam eſſe a *Luciano*. Vide notam ad Σολ. c. 5. *M. du S.*

16. Ἀπὸ κασσ.] Flor. ἐκ. *J. B.*

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis eſt. *M. du S.*

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem

[a] Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; [c] οὐχ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν· οἷον τί ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ [b] Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστής, οὐχ [d] ὑπόσχοιντο ἄν σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & conſilii uſus eſt? non ad creanda, quae adeſſe debent, ſed ad uſum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & ſi quis alius exercitor, non promiſerint tibi aſſumtum hunc Perdiccam (ſi modo hic

a Ἀλλὰ ποῦ] Sic P. Ἀλλάπου junctim *J. H. Fl. B2. S.* Ἀλλά που P. ſed interrogandi ſign. ego addidi. *b* Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male Edd. & M. *c* Οὐχ] Deeſt in M. & omnibus Edd. Adeſt in ſola *J.* Et ſic emendarant *Marc.* & *Vorſt.* *d* Ὑπόσχοιντο] Ὑπόσχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος καὶ Ἰρόδικος καὶ Θέων] Γυμνασταὶ περιώνυμοι οὗτοι M. Γυμναστὴς περιώνυμος οὗτος. Ed. *Cler.*

cem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico *Ariſtophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaſte ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόνωνος] *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum obſervavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. ſ. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas*, *qui in deliciis Juliae neptis Auguſti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. *Ariſtoph.* Avium 1406. Add. *Caſaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus eſt aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλά που legimus ἀλλὰ ποῦ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo eſſe ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. deſumptum, iisdemque, ſi pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum ſunt haec Scholiaſtae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano viciſſim ipſe emendetur. Nimirum in Scholiaſte pro ὡς ἔπος, ſine dubio ex Aeliano ſcribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiaſten pro καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι μὲν ἔσπουδεν, extrito poſteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι ἔσπουδεν. Tum ex Scholiaſte emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiaſtes; niſi quod illud τοι, quod Cl. *Faber* inſerit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certaſſe. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorſt.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Ariſtoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. *Th. M.*

Ἀλλὰ ποῦ] Sic recte ſcribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά που. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hac voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo ſenſu adhibiturum fuiſſe *Demoſthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. ſic [illegible] bit. τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρ[illegible] pat tamen noſter iterum 55. B. C. Vide t[illegible] c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo uſurp[illegible] noſter. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus.* Quare? an igitur ſuſpicatus eſt legendum προσιόντων, non credo. Vid. Noſtrum infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. R.*

22. Ἴκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male ſcribitur ἴκχος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abſtinuiſſe tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc ſcripturam reſtituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnaſtam (apud *Plat.* Πολ. III. 440. C. D. Ed. *Baſ.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Baſ.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctiſſimus. Conſ. *Suidam.* *M du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari poteſt, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themiſtius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἴκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abſtinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὲν τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Euſtath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λεγομένην Ἴκκου δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum conſtet, illud mirari ſubit,

hic eſt ille, qui novercae ſuae amore correptus eſſet, ob id ipſum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thaſio Theagene, aut Polyda-

δίκκαν περιλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ [e] διὰ ταῦτα κατεσκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

e Διὰ ταῦτα] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione diſceſſerint ſequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia ſunt obſita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, diſpellit: niſi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas ſupereſt, quam ita minuebat *ὁ πάνυ Graevius*, ut verba, quae parentheſi includenda putamus, non Luciano, ſed Scholiaſtae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non abſurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατεσκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* deſcribit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμελείᾳ, καὶ τροφῆς ἀποχῇ· talis, inquam, hominis haud abſurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus ſatis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem ſit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. ſeq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J. M. G.*

24. Ὑπόσχοιντο ἄν σοι τοῦτο Περδίκκαν] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. *Th. M.*

Οὐχ ὑποσχ.] Sic Ed. *J.* optime. Reliquae & ipſe M. omiſerunt illud οὐχ, atque adeo ſenſum depravarunt, quem ex ingenio reſtituere conatus eſt *Marcilius*, & poſt eum *Vorſtius*. *M. du S.*

Ibid. Περδίκκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipſo Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuſe enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἰκαρ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria ſunt; ſic habeto: videri nempe fuiſſe Luciani aetate, qui ita ſcriberent; adeo ut neceſſe fuerit ea tenus receptam ſequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquieſco, & locum corruptum eſſe pronuntio; intruſumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo ſcriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in ſuo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae ſoror. V. *Thucyd.* II. 101. ſub finem. Sed ſoror haec, neque ejus amore captum fuiſſe Perdiccam ibi legitur. *M. du S.*

25. Εἰ δὴ οὗτος] Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, & quae ſequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin ſint ὑποβολιμαῖα, & margini a *Magiſtro* adſcripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat; num hic eſſet ille Perdiccas, ſic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος ut apud Latinos quoque, *viſam ſi domi ſit*, pro num domi ſit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec poſtea in ipſum contextum irrepſerunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obſcurius verſa ſunt: ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ εἰς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν. *Verum artis & conſilii haec eſt utilitas, ut non ſuppeditent ea, quae adſunt, ſed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec ſibi velint, *ut non ſuppeditent ea, quae adſunt.* Melius vertas: *verum artis & conſilii haec eſt utilitas, non ut efficiat illa quae inſunt, ſed ut iis recte quis utatur.* hoc eſt, quae ab arte proficiſci poſſunt & conſilio utilia ſunt non ad illa efficienda, quae in homine ſita eſſe debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & diſciplina poteſt hominem ſtupidum & hebetem ingenioſum reddere: ſed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde ſequitur illa ſimilitudo de palaeſtritis, qui Perdiccam imbellem promittant ſe arte Olympionicam redditūros parem praeſtantiſſimis & robuſtiſſimis athletis. *J. G. G.*

27. Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.] Iterum infra Ἰκαρ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M. du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditiſſimi Wigornienſis Epiſcopi filio) edito nuper cum haec ſcriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Pauſ.* Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ viciſſe traditur. Ter olympicam coronam reportaſſe narrat *Dion. Chryſ.* 230. A. *Suidas* tacet; ſed de poſteriore idem plurima habet iis fere ſimilia quae de *Titormo* a Scholiaſta memorata legiſti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Pauſ.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Pauſ.* l. c. Vide noſtrum *Herod.* fin. Εἰκ. c. 19. & Ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemſth.* in marg. adeundum *Waſſe* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus ſit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Waſſe* Θεαγένης Tyrannus Megarenſium, ſocer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pauſan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui

ſa-

δάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν [a] ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῖν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ᾽ οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι [b] ἐφευρηκέναι. οὐ γὰρ ὁντινοῦν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν.

[d] Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κᾂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά

mante Scotuſſaeo comparari poſſit : verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum : ſed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quaſdam rectas : ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Jam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat ; facileque

a Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν *S*. male. *b* Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. *c* Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. ſolus. *d* Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεογένης. Θεαγένης athleta apud *Pauſan*. VI. 6. 11. & 15. *Plutarch*. Πολιτικοῖς παραγγέλμ. *Lucian*. de Conſcrib. Hiſt. p. 626. (Ed. *Graev*. i. e. hoc c. 35.) & *Deor. Concil*. p. 714. Et *Catapl*. p. 427. aliaque ex *Xenoph*. &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec feſtinans excerpſi. *J. F. R.*

33. Ἀπέστω] *Ariſten*. loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit ; quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελέσειεν ἃ χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Και τοι οὐ γὰρ] Ἀνακολουθία eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt : *Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κᾂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὴ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾷστά τε ἂν μάθοι, καὶ αὐ μεταχειρίσαιτο ἐφ᾽ αὐτοῦ. Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere : quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet : ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio ; qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? ἐπεὶ hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet : monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt : *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire* ſc. hoſtilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναί τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ᾽ ὀξὺ δεδορκώς] Παραδεδόσθω· οὐ συνεῖναί τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀ. ὀ. δ. *Th. M.*

52. Συνιέναι] Antea legebatur συνεῖναι, minus apte, cum

que diſcat, & bene *deinde* ſuo ipſe Marte tractet.

τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο [e] ἐφ' αὑτοῦ.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur diſcipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; ſed acutum cernens, qui etiam negotia ipſa tractare, ſi praeficiatur, poſſit, militaremque animum, ſed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in caſtris aliquando fuerit, decurrenteſque aut ſtantes in acie milites viderit, armaque & machinas quaſdam norit, quidque ſit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid ſit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi deſideat, quique credat ſolum narrantibus.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις [f] ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν [g] ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν καλοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς [h] ἀπαγγέλλουσι.

38. Maxime vero & ante omnia, liber ſit animo, neque metuat quemquam, ne-

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

e Ἐφ' αὐτοῦ] Αὐτοῦ *J*. Sed noſtram lection. habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. *f* Ὁ μαθ.] Ἔστιν ὃς μαθ. M. male. *g* Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S*. & hanc ſecutam *A*. quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. *h* Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγέλουσι *J*.

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipſa & exemplum c. 44. abunde oſtendunt. *M. du S.*

Συνιέναι] Obſecundavi *Solano*, συνιέναι edens, pro vulgato συνεῖναι, quia Noſtro ita uſitatum novi. Etſi enim συνεῖναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum ſatis probatum eſt uno alterove teſtimonio, συνεῖναι idem eſſe quod συνιέναι, quia error a compendio ſcribendi in infinitivis hiſce uſitato, facile potuit oboriri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. οὕτω δὲ τὰς διανοίας παχεῖς, καὶ μὴ ῥᾳδίως συνεῖναι δυνάμενοι. *Ita craſſo ſunt ingenio, & non facile ſentiunt, ſi quid agatur doloſe.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant συνεῖναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum verſiones latinae jam expreſſerint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obſecutus ſum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in hiſtoriarum ſcriba mentem prǽditam & rei militaris aliqua notitia, & ſcientia politica, & uſu imperatorio. Eant, videant noſtri ſæculi hiſtoriarum ſcribillones, ecquid ejuſmodi trogalia in ſuo ſinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in textum Salmurienſis editor *Benedictus*, & ſane ad venuſtatem loci facere videtur, ſed quia commoda ſatis eſt vulgata, & nonnulla ſunt in eo loco ſalebroſa, quae ego penetrare non poſſum, aliis intacta relinquo, & ſcripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares & imperatoriae artes eſſent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; ſed non tamen accedo *Solano*, ſatis commodum ſenſum vulgatae pronuntianti, quem quidem ſatis adparere fateor, quid velit, ſed non commodae tamen eſt ſtructurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς in participio ponatur, & reliqua poſt alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷος, ita abſurda oratio foret, ſi ſimiliter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim eſt: *aptus eſt habere peritiam militarem?* Sed ſi cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non diſplicet, tum ἀδιάφορον erit, legaſne ἔχων an ἔχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonaſmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κέρως — μετώπου] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γέλουσι. *M. du S.*

δένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου [a] ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, [b] ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ [c] μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους

que quidquam ſperet : alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat perniciofum furioſumque eſſe hominem : neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & moſ-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* *b* Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. *c* Μανικὸς] Μανικὸς M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διαφθαρῆναι τὴν ὅρασιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſia Methone oppidum ſitum eſt, quod cum obſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Strabonis* lib. 9. ἑξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θρᾴκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Κάρανος de Philippo : Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θρᾴκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam forte erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio : Φίλιππος Ὄλυνθον καὶ Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Caliſthenes dixit, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *Long.* Paſt. III. p. m. 105. ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἰῶν. & IV. 112. ἐπὶ ἱκεσίαν. Sed hoc jam nimis egimus alibi, & ſaepe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans haec ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturae rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. ſ. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quintilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσεται] Τὸ ἀνιάσεται gloſſ. videtur. τὸ μελέτω

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἕξειν τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνός ὁ καταδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ [d] μὴ εὔξασθαι δέον μή τι [e] παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τοὐναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀναιρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπο-

d Μὴ] Aberat ab M. Sed ſupraſcriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. J. H. P.* *e* Παρέλιπεν] Παρέλειπεν W.

λέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum. i. e. *μήτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος.* *F.G.*

75. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο] Ἡ σφαγὴ ſcil. *F.G.*

78. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum*, *tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. *φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὰ συμπόσιον.* Eæ loquutiones ſibi prorſus reſpondent. *J.G.*

80. *Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν*] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. Sed vide *Plutarchum* in Nicia. *J.G.G.*

81. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. Νικίου τελευτὴν] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*, & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte anteponendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. *J.F.R.*

90. Ἐκεῖνος ὁ διώκων] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] Extra quam quód ei optandum, nihil prætermiſiſſe, ſive ne quid prætermiſerit. *Th. M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. *ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέον εὔξασθαι παραλείπει*, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ.* Ἀντ. 343. f. *Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, νηφούσῃ καὶ ἀγρυπνούσῃ διανοίᾳ τοῦτο ποίησον.* In M. *μήτι* ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μήτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem *μήτι*, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet *μήτι* quod alias in eadem conſtructione valeret *τοῦτο.* Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *J.M.G.*

99. Τὸν Θουκυδίδην] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Γυλίππῳ VII. 73. *M. du S.*

1. Ἐπιπολαῖς] V. *Thucyd.* l. c. *M. du S.*

8. Πρά-

πολαῖς παρατείχισμα, καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον [a] Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ᾽ Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν [b] πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ᾽, οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ᾽ Ἄτροπος μετατρέψειε.

Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἕν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ᾽ οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἢ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ᾽ οὐ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς,

poſitam, & Hermocratis triremem ſubmergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & foſſis intercludit: & tandem Syracuſanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praeſtare*, ut Siciliam atque Italiam ſecundum primas ſpes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta ſunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare poteſt, neque retractare Atropos.

39. Hiſtorici autem unum opus, ut geſta ſunt ſingula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus ſit Medicus, aut purpuream togam ſperabit, & torquem auream, & equum Niſaeum accipere mercedem ſuarum in hiſtoria laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, juſtus ſcriptor, neque Thucy-

a Γύλιπον] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. *b* Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* *c* Ἂν] Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. Cod. & Edd. *J. H. P.* *d* Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *A1W.* & W. Edd: enim vulgo ἐλπίζει. *e* Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. J. H. P.* *f* Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτὼν ὁ Περσικός. *V.*

* Forſan Χιτῶνα Περσικόν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc eſſe cauſſam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo eſſe familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas ſpes*, plurali num. quoque dicere amat. Et ſic *Lucianus* tam ſaepe, ut fere adnotaſſe pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* ιθ. p. 297. Ed. *Baſ.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Paſt.* III. p. 99. παρ᾽ ἐλπίδας. ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De ſpe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro ſeptimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde ſub perſona Alcibiadis, quomodo fieri hoc poſſit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους. In ipſo autem libri initio vanitatis illam ſpem accuſat. *J. M. G.*

14. Ἀρταξέρξην] Teſtantur Hebræi ſcriptores nomen hoc Perſarum regibus commune fuiſſe, perinde ac Cæſaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Cteſiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabuloſa multa & adulatoria hiſtoriae admiſcuerat, quo ſibi regem ſuum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Cteſiae* periiſſe notum eſt. Superſunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. eſt. In aliis enim ἐλπίζει, mendoſe. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Cteſiam hic tangi credibile eſt. De *Candye* non diademate, ſed toga, *Spanhem.* de uſu & praeſt. num. Diſſ. 8. p. 457. *Torque* non uſos Perſas, niſi quibus rex daret, conſtat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Niſaeos equos* inter res pretioſas numerant paſſim ſcriptores. Strabonis duo loca laudat *Caſaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. ſeq.

Κάλλει δ᾽ ἐν πάντεσσι πέλει πανυπείροχος ἵππος. κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipſ.* Themiſtius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui poſterior locus eſt claſſicus. *J. M. G.*

16. Ἵππον τῶν Νισαίων] Niſæa regio eſt Partyenes haud

cydides ; ſed licet privatim quoſdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet , quam inimicitias : & , ſi quem amet , tamen non parcet peccanti. Unum enim , ut dixi , hoc hiſtoriae proprium eſt , & ſoli litandum veritati , ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una , & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos , qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ κἂν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος [g] ποιήσεται τῆς [h] ἔχθρας· κἂν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, [i] καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, [k] εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur , quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, οὓς πάλαι ἡ ἱστορία [l] ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μεῖον ἢ κομμωτικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνη-

g Ποιήσεται] Ποιήσηται W. male. *h* Ἔχθρας] Τέχνης *Fl*. Vulgatam ſervant *Ald*. *J*. *H*. *P*. & Codd. M. P. *i* Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. *k* Εἴ τις] Εἴ τι *S*. ſola cum *A*. *Ald*. vero *Fl*. *J*. *H*. &c. cum W. recte εἴ τις. *l* Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus , ea equos præſtantiſſimos maximoſque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab*. lib. 11. *Plin*. lib. 6. c. 25. *Plut*. in Pyrrho Niſæi equi meminit. *G.C.*

Ἵππων τῶν Νισαίων] De quibus dico alibi. *J.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen*. Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph*. quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn*. *M. du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ ..] *Xenoph*. haec juxta ac *Thucydidem* innuunt , quorum uterque factione civili in exilium acti , nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria , teſte omni antiquitate , admiſcuerunt , &c. *M. du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. *χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε*. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἓν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc , ut dixi , hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus* , *immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *J.J.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma* , *& menſura certa.* non ut interpretes , *una ulna.* *J.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt , protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae , conferenti apparebit. *J.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt*. conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως , potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd*. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *J.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic ὑ. εἰκ. c. 22. *M. du S.*

33. Κομμωτικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *J*. Reliquae praeter *S*. & *A*. κωμωτικήν. Audi *Plat*. in Gorg. 288. C. τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ . . . ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον , ἡ κομμωτική , κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς , καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

 35. Ὡς

μνημονεύουσιν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανὼν, [c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε [d] ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἴονται γὰρ οὐ μικρῷ τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ᾽ ἡμῶν εὔνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὑρίσκουσιν οὗ τινος ἕνεκα ἐψεύδετ᾽ ἄν.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην [f] ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Oneſicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam reviviſcerem, audiendi cauſſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola *B2*. recte. Ὃς male reliquae. In M. ὃς ſupraſcriptum eſt. *b* Ὀνησίκριτε] Θνησίκρατες *P.* miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *c* Ὡς] Ὅπως W. *d* Ἀναγινώσκουσιν] Ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant *J. Fl. H. P.* *e* Ἐπάγονται] Sic dedi ex *J.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. *f* Ὀνομάζων] Ex *Jenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B2*. In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in Μακρ. c. 14. & in Περ. c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio*. Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. *P.* nomen illius viri in Θνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχικυβερνήτην noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *J. M. G.*

38. Ἀναγινώσκ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Τοιοῦτος] Notæ ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *J. B.*

Ibid. Συγγραφεὺς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παῤῥησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. *G. C.*

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὔνους μήτε δύσνους, qui veriſſimus etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἑρμ. c. 64. διανοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed*. exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικὸς] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam *Z.* Τρ. c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *J. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me

quidquam, non parcens, non miſericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri juſto plus tribuat, hoſpes in libris *ſuis*, nullius civitatis, ſuis ipſe legibus vivens, regem agnoſcens nullum, non quid hic vel ille exiſtimaturus ſit reputans, ſed dicens quid factum ſit.

φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων.

42. Non ſine cauſſa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium hiſtorici diſtinxit, cum maxima in admiratione videret eſſe Herodotum, adeo ut Muſarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Poſſeſſionem* enim *potius in perpetuum* ſcribere ſe ait, *quam commiſſionem quae in praeſens tantum placeat: neque fabuloſitatem ſibi probari, ſed verum de factis poſteritati ſe relinquere:* ſubjungitque utilitatem, quemque finem, ſi quis recte ſapiat,

Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· [g] κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, [h] ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ὑποθοι-

g Κτῆμά τε] Ex *Thucyd.* Κτήματα Edd. Luciani. h Ἤπερ] Εἴπερ male *Fl.* ἤπερ cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφην] Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id eſt, *ſinum, ſitulam.* Heſychius: σκάφαι ὀψοπλύνια: id eſt τρύβλια. *AE. M.* Idem prorſus invenio in notis *Gujeti.* quare talia non ſemper repetam, niſi, ut ſupra dixi, quo videas, anne alter alterum exſcripſerit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὀνομάζων] Legendum meo judicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, ſcapham ſcapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens,* &c. Vulgo ὀνομάσων. *J. J.*

Ὀνομάσων] Fruſtra ſollicitat Cl. *Jenſius* hanc ſcripturam. Proba eſt, & longe venuſtior ea quam ſubſtituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus προλαλίας, c. 1. ſub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τε] Verba *Thucyd.* ſic habent; κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes quod in uſus perpetuos recondas, potius quam ſpectaculum quo ſemel oculos auresve paſcas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματα quod tamen omnes inſidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans eſt antitheſis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praeſens*; ſic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα eſt res ipſa quae ſervatur & poſſidetur, veritas, hiſtoria vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, hiſtoria fabuloſa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον, θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτῆμα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. verſus finem idem explanat dicens — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε . . . . οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Appoſite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joſeph.* L. I. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Hiſtoria ſit* κτῆμα, *non* ἀγώνισμα. *Citat idem* Plinius L. V. Epiſt. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem ſupra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiaſtes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut eſt apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, ſcriptum ad hoc compoſitum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plauſus & victoriam auctori ſuo pararet, quod genus *commiſſiones* vocari conſtat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipſum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Caſaubonus oſtendit. Thucydides ſua ſibi ſcripta eſſe vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *poſſeſſionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipſius proprium ſit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

70. Ἰστο-

θοῖτο ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] ποσί.

Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τῆς [b] ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ [c] συγγραφέως σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρω-

conſtituat hiſtoriae: *ut ſi quando rurſus ſimilia ingruant*, *habeant*, inquit, *reſpicientes ad ea quae olim ſcripta ſunt; quomodo recte utantur praeſentibus.*

43. Ac talem quidem habens animum hiſtoricus mihi detur.. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aſpera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acuotus *& inhorreſcens*, ſed placide magis affectus, ad ſcribendum accedat. Ac ſententiae quidem ſint denſae & crebrae: dictio autem dilucida & civilis, quae quam clariſſime deſignet materiam.

44. Quemadmodum enim animo ſcriptoris metas poſuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *ſeu dictioni*, ſco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλεσι male Edd. item M. & P. *b* Ῥητορείας] Ῥητορίας W. *c* Συγγραφέως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφέος male *S.*

77. Κάρχαρον] *Τραχεῖαν. G.*

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, ſed his ſimilia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rurſus monebo eleganter oppoſitam praepoſit. ſolere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. *Long. Paſt.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noſter, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem ſupra *Hermot.* c. 79. f. ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας. ad quem l. alia ſimilia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι] Vertunt: *rebus civitatis recte uti poſſent*, cum ſit, *bene rempublicam gerere.* Improbat in hiſtorico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, ſcilicet ἑρμηνείαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuoſam argumentationibus.* in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένος, non eſt *admodum acuminatus*, ut ineptiſſime interpres, ſed *valde concitatus*, ut ſolent oratores eſſe. Ex Alcidamante refert *Ariſtot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus eſt in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec ſequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt: *ſententiae autem inter ſe cohaereant*, *ac ſolidae ſint*, per quam abſurde. Cum ſit: *ſenſus ſit ſibi conſonus*, (hoc eſt, qui ſibi ipſi non repugnet) *& ſapiens*, hoc eſt, varia rerum cognitione & ſcientia velut denſus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς ἐν πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* ἐν ποσί. *J. B.*

Τοῖς ἐν ποσί] Non ſunt haec ipſa *Thucydidis* verba: ſed hanc ſententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, *iis*, *quae ante pedes*, vel prae manu, *ſunt*: ita certe in interpretatione poſui. Quin nihil excuſatione opus eſſe video, inſpecta *Bourdelotii* ad hunc locum obſervatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mſſ. *Golm.* & L. ut Νιγρ. c. 4. & Z. τρ. c. 31. & 43. In reliquis πόλεσι. *M. du S.*

75. Τὴν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi ſemper difficillimus viſus eſt & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenſet: & manca ſane ſententia, ſi haec ab ipſo improbari cum *Graevio* aliisque ſentias. Nam quod ſequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec ſpectent. At ſi rurſus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, ſi cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in hiſtorico, niſi forte cum pro concione dicentes in-

ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

τος, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ [d] φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀποῤῥήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ᾽ ὡς μὲν τοὺς πολλοὺς [e] συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ᾽ ὅσον μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ᾽ ὁπόταν παρατάξεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου [f] ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ᾽ ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ

d Φανώτατα] Ex W. dedi. Φανότατα Edd. *e* Συνιέναι] Sic Cod. P. & Edd. *J. P. H.* Συνεῖναι W. & *Fl.* *f* Ἐπουριάσοντος] Ἐπουριάσαντος male W.

89. Μήτε ἀποῤῥήτοις] Scripſit Caeſar tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis*. &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtylo apud *Cicer*. praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum ſolvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μισθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Δικ. c. 33. Πενθ. c. 4. *M. du S.*

77. Κάρχαρον] Vid ſupra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & ſaepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit.* *Hermogenes* tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβωκὼς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἥκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10. & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ ἢ λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ miſceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανώτατα] W. at reliqui Φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπεὶ τοῖς] Docet figuris non moleſtis orationem ornandum, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἡδύσματα non ἐδέσματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem juri bene condito*, aut *ſuos libros.* *J. G. G.*

Ἐπεὶ τοῖς κατηρτ.] Et vis praepoſitionis κατὰ, & ratio τοῦ ἐπεὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῷ καταρτύειν ſimile verbum habent verſalzen. *J. M. G.*

Ibid. Κατηρτυμένοις] *Ariſt.* Rhet. III. *Ald.* Ed. p. 552. 1. οὐ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ᾽ ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit *Baiſius*. p. 121. *Vorſt.* *M. du S.*

ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ᾽ ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· [a] κίνδυνος γὰρ αὐτῇ [b] τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα [c] πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν [d] λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ᾽ ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν [e] ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γάρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ᾽ ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ᾽ ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum eſt, fanatico quodam ſpiritu efferatur. Tum enim maximum periculum eſt, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae ſunt habenae, & ſobrietati ſtudendum, cogitantes eſſe ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedeſtri curſu comitetur elocutio, prehenſo ephippio, ne ab impetu *equi* deſtituatur.

46. Verum compoſitione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis diſtrahas & dimoveas, aſperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitioſum eſt, illud vero inſuave audientibus.

47. Res

a Κίνδυνος . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον *P. Ald. Fl. H. B2. S.* Κ—ον μ—ον *J.* & M. *b* Τότε] Sic *J.* aliae τό, τε. *c* Πειστέον] Ποιστέον. male W. *d* Λόγοις] Λόφοις prave M. *e* Ἀφιστάντα] *Steph.* ἀφιστῶντα.

9. Κίνδυνος — τότε μέγιστον] Ubi oſtendit quando & quomodo hiſtoricus poſſit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam conſiderate illis utendum ſit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: *Periculum enim eſt, ne, quod maximum eſt, de ſtatu mentis emoveatur, & in iſtum Corybantem poëtices impingat.* Iſta verba, *quod maximum eſt*, frigent hic, ſi quis accuratius ea inſpiciat. Exiſtimo ſcripſiſſe Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. *Periculum tunc maximum eſt, ne mente movearis, & corripiaris enthuſiaſmo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβαντισμὸς, ἐνθουσιασμός. Sequitur ſtatim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud ſcientes, quod & in verbis non mediocre malum eſt, inanis gloria, ſeu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Neſcivit quid ſit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum ſit in oratione pedibus ſoluta, quae & pedeſtris dicitur, & opponitur poëticae. ἱπποτυφία eſt *faſtus ille poëticus*, ſic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, ſed quae vitiant orationem proſam, *Ariſtophanes* vocat ἱπποβάμονα ῥήματα, hoc eſt *equeſtria verba, quae more equorum incedunt*, hoc eſt ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα. *Verba grandia inſtar grandium rupium*, Latinis *ſeſquipedalia*, ſicut enim ſoluta pedeſtris vocatur, ſic oratio pedibus ligata equeſtris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compoſitis augendi vim habent. βοῶπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulaſter* in gloſſis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. ſic ἱππαλεκτρύων eſt magnus gallus; ἱππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de ſe ſentit, & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία eſt magnus faſtus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* *J. G. G.*

Κίνδυνος] Emendationem *Graevii* firmat Cod. L. Impreſſi plerique κίνδυνος — μέγιστον. M. & *J.* κίνδυνον — μέγιστον. *M. du S.*

11. Κορύβαντα] Κορυβαντιασμόν. *F. G.*

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

20. Οὔτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. No. 57. p. Ed. *Gron.* 558. *M. du S.*

26. Συντακτέων] Angl. συνακτέον. *J. B.*

Συνακτέον] Sic A. G. W. & P. non ut in impreſſis omnibus, συντακτέον. *M. du S.*

32. Κἀνθαῦτα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω] Vertunt: *Jam etiam hic eſto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς eſt ad *componendum*

ha-

47. Res autem ipſas non temere connectere oportet, ſed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius de iisdem judicio. Et maxime quidem, quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*; ſin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos conjiciat aliquis minime ad gratiam vel odii cauſſa ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus ſit, & qui argumentis elicere quid ſit probabilius, queat.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε [f] συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ οὓς εἰκάσειεν ἄν τις ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω.

48. Et cum collegerit omnia aut pleraque, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compoſitioni ſtudeat.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, [g] πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω [h] αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιθεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωννύτω τῇ λέξει, [i] καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθμιζέτω.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Καὶ [k] ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διῒ, ἄρτι [l] μὲν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν

f Συνακτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον Edd. omnes male. *g* Πρῶτα] Πρῶτον *S.* Sed πρῶτα *Fl. J. P. H.* & W. *h* Αὐτῶν] Αὐτὸν male *S.* & M. Αὐτῶν *Fl. J. H. P.* & W. nam ſic ſcriptum fuit. *i* Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a *Fl.* *k* Ὅλως] Ὅλος *J.* *l* Μὲν τῶν] Τῶν μὲν *S.*

40. Χρηματιζέτω] Χρηματίζειν καὶ τὸ πράγμασι χρῆσθαι σημαίνει, καὶ τὸ, πράγμασι σχολάζειν, ὡς, τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλλέγειν. V.

habilis? Imo συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον. *res ipſae non ſunt temere congerendae, corradendae.* Nam συντακτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *J.G.G.*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſt.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ὅμοια pro ὁμοίως exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἷα — εἰθισμέναι, ac non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα Βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότερα pro πότερον rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενέτῃσιν ἐμοῖσιν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *J.F.R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino σχηματιζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διῒ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν.

J.G.G.

Ibid. Ὁμήρου Διῒ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν] Mallem τὴν τῶν ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ [a] καὶ αὐτός, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, &, quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur: & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Καὶ] Abeſt ab *S.* b Τὰ] Abeſt in W. c Ἀκουέτω] Ἠκήκουστω *Fl.* Ἀκηκούσθω M. Ἀκηκούσθω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρᾳκῶν, καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J. F. R.*

51. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J. G. G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut.* π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in *Lyſand* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *J. M. G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω] Codex vetuſtus melius: πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω. *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπουδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit,* hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J. G. G.*

59. Ἐπέστω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπέσθω. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet,* ad illa transeat, debebat: ad *illa transeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgeat,* mox dicit ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H. V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet,* verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat,* (ſive *urgueat,* ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi, quia ab ejus mente prope abeſt. *J. F. R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu Ε.χ. c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κέντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κέντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, & quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον [d] ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον μηδ᾽ ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταῦθά πω ταῦτα, ἐπ᾽ ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ᾽ Ἀρμενίας μὲν εἰς [e] Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἑνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν παρεχέσθω τὴν γνώμην, [f] ἀθόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ [g] τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς

d Ἐπέστω] Sic L. G. P. & marg. *A1W.* Ἐπέσθω. Edd. male. *e* Μηδίαν] Nihil hic variant M. *J. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδείαν ſcribere ſoleat. Vid. c. 30. *f* Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. *g* Τὸ κέντρον] Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *A1.*

habent. Ego ſi ſenſum Luciani non ſum aſſecutus; certe aliquid videar dixiſſe; illi nihil. *M. du S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo ſpeculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in ſepulchro repertum, de quo ex *Jo Smithi* i. e. *Smetii* epiſtola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipſisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagenſibus p. 118. conſtare poteſt. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia ſpecula incognita tum fuiſſe dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaeſt. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etſi veterum ſpecula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praeſtant ſpecula, ea tantum oportet eſſe plana ſuperficie, nihilque tum refert, ſintne rotunda, nec ne. In quibus autem ſpeculis centrum accuratum locum habet, ea ſunt ſuperficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, poſteriora majores, immo inverſas, ſi objectum ad certam diſtantiam admoveatur, quod hodie ſatis notum. Si igitur ejusmodi ſpecula cauſtica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios uſus fere ſunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amuſſim, ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *diſtortae?* Interim ſpecula cauſtica veteribus non fuiſſe ignota arbitror, etſi enim quae de Archimedis ſpeculis, quibus hoſtium naves in obſid. Syracuſ. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit rem non incognitam fuiſſe. Quin & *Ariſtoph.* Neb. 764—8. de lapide ſplendido, ſive cryſtallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accendunt, diſerte mentionem injicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἑώρακας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ, Ἀφ᾽ ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματ᾽ ἐκτήξαιμι. i. e. *hac ſumta procul ſtans, hoc modo, ad ſolem Delevero literas ſcripti.* i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipſ.* Syntagm. de Veſtal. ſive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem Ampliſſ. *de la Rue*, in libr. inſcripto **Geletterd Zeelandt** / tribuit *Zachariae Janſſonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa, quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adſerit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

 ſtru-

τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ, ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ᾽ ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὐποβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici:* ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino;* jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. *b* Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *c* Οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽] Οὐ γὰρ οὐδ᾽ M. & *Fl.* *d* Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. *e* Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim Edd. *f* Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J.F.R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς, ἐστιν, ὡς ἔφην κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύσιν. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J.F.R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J.M.G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* πολ. παραγγ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῳ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἤ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J.F.R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Urania. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur dilucida reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέστατα ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ [g] μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μέν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχήν, [h] ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, [i] προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν [k] λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρείς, προσοχὴν [l] ἢ εὐμάθειαν [m] εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιου-

g Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. *h* Ὅταν] Ὁπότ' ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. ſervant cett. Edd. *i* Προδιοικήσασθαι] Διοικήσασθαι *Fl.* ſola. *k* Λεκτέων] Λεκτῶν W. *l* Ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan.* *m* Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald.* Εὐπορήσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁπόταν] Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· ὧν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὔνοια. τὸ μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν' εὐμενῶς δέξοιντο [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ ὀνίνησι τοῦτο ὥσπερ καὶ ἡ προσοχή· ὁ μάλιστα μεγαλονοίας δεήσεται ῥήτορος, εἰδότος καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὥσπερεὶ δελέατι τοὺς ἀκροατὰς ἑλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος ἐντρέχειαν γεννήσεται. ἐπ' ὠφελίαν μέντοι καὶ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarcke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας, εἰσὶν ἐκ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἑωράκησαν ἀρχήν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λιβύων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποιήσατο. *J. F. R.*

84. Ἠλείων] V. Ἐνυπ. c. 6. *M. du S.*

87. Ἐπήνθιζον] Fallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. *J. F. R.*

89. Οἰκοδομήσασθαι] Flor. οἰκονομήσασθαι. *J. B.*

Οἰκονομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσασθαι. *M. du S.*

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit*: Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videatur ea quae narrabantur.* *H. V.*

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet quaenam ſint dicenda.* *J. G. G.*

14. Ἡγέ-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένεται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

54. Talibus prooemiis optimi hiſtoricorum uſi ſunt: Herodotus quidem, *ne res geſtae ipſo tempore evaneſcant, magnae cum ſint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum;* Thucydides autem, *magnum & ipſe futurum ratus & memoria digniſſimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigiſſe.*

[a] Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ [b] αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς [c] ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἁλύσεως [d] τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ᾽ ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipſarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & ſequax ſit tranſitus ad narrationem. Nam omne prorſus reliquum corpus hiſtoriae narratio longa eſt. Itaque virtutibus narrationis ornata ſit, mollique & aequabili veſtigio procedat, & undique ſibi ſimilis ſimiliter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perſpicuitas effloreſcat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter ſe complexu. Nempe abſoluta omnia & conſummata faciet, & primo perfecto ſecundum illi cohaerens inducet, & catenae inſtar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae ſint narrationes altera alteri adjectae, ſed ſemper prius poſteriori non vicinum modo ſit ſed continuum, & extremis *ſuis* permiſtum.

56. Ce-

a Μέγα] *Μετὰ* male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. *b* Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male *αὐτὴ*. *c* Ἔφην] Ἔχην male ſola *A.* *d* Τρόπῳ] Τρόπον L. Vulgatae adſtipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod.* ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωμαστὰ τὰ μὲν Ἕλλησι τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. ſupra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba ſunt *Thucydidis* in ipſo initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod ſcripturus erat, ſermo eſt, & ratio redditur, cur in ipſo belli initio ſcribere jam decreviſſet. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τοῦ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. *M. du S.*

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum *αὐτὴ*, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Προὔχειν] Virtutes narrationis in hiſtoria obſervandas eſſe docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. *leviter & aequaliter procedens ſibi ſimilis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. προὔχειν hic Luciano eſt, quod *Petronio* eſt *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum eſt, ne ſententiae emineant extra corpus orationis expreſſae, ſed intexto veſtibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui ſplendeat unus Aſſuitur pannus.* ſed *intextus veſtibus color* eſt limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἔχην in *Amſtel.* Ed. corrigendum eſſe monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex verſione,

quae

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime ſi non ſit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipſis rebus: hoc autem dico, ſi percurras parva & minus neceſſaria, ſatis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim ſiquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & ſumina, ſaperdam quoque appones, & fabam, ſi qua etiam parata ſit: verum viliora negliges.

Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἧττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἢν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ᾖ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγῳοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην [g] ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, [h] εἴ τι κἀκεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero ſobrie verſandum eſt in montium, aut moenium, aut fluminum deſcriptionibus, ne imperite ac perverſe vim dicendi oſtentare videaris, & omiſſa hiſtoria tuum negotium agere: ſed ubi leviter utilitatis perſpicuitatiſque cauſſa attigeris, tranſito, viſcumque *veluti* illius rei, illaſque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipſe, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta ſit, tranſcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixiſſet, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πό-

e Λαγωοῖς] Λαγῳοῖς cum puncto ſubſcripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. *f* Ὑπογαστρίοις] Ὑπογαστρίων L. *g* Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. *h* Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. *i* Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόνως marg. *A1W.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βρῶμα καὶ ἡ περικειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομμύου λεπὶς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὀξὺς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλκῆ γέγονεν. *V.*

* *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam ſignificatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπὰς, quod apud Siculos praeſertim *patellam*; apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* ſignificat. *J. Cler.*

quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφη jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas.* Cl. *Geſn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa feſtinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verboſitatem vitantes ad ipſa facta hiſtorica properamus, quod ipſe exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἔπαινοι & ψόγοι, *breves* certe ſignificat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam ſobrie! Atqui haec ipſa tamen notam Ariſtarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare auſus eſt. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. Λ. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & ſequente Euphorione *Sueton.* Tib. c. 70. Poëta & hiſtoricus (v. *Voſſ.* II. 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exſtat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidenſis, de quo *Suidas* & *Voſſ.* de hiſt. Gr. I. 16. erat enim & poëta & hiſtoricus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειῶδες ὂν, [c] ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν [d] λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴσῃ γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται [e] αὐτοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

putas, verſibus aquam ad labra usque Tantali perduxiſſet? deinde quot *aliis* circumegiſſet Ixionem? Potius vero Thucydides ipſe, parce hac orationis forma uſus, vide, quam celeriter deſiſtat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obſidionis formam explicavit, neceſſariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracuſiorum portum. Cum enim peſtilentiam deſcribit, & longus eſſe videtur, at tu res ipſas cogita. ſic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

Ἢν δέ ποτε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem perſonae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidiſſime haec quoque. Quin tum etiam permiſſum tibi eſt rhetoricari, & vim dicendi oſtendere.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισ-

59. Laudes quidem aut vituperationes, omni-

a Χρῆμα] Sic marg. *A1.* *J.* & Mſ. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. *b* Χρειῶδες] Sic Edd. praeter *J.* quae Χρηῶδες. *c* Ἢ] Ἢν M. male. *d* Λοιμὸν] Μὸν tantum M. *e* Αὐτοῦ] Deeſt in *Fl.*

mus, non putat intelligendum hic noſtrum *Ez. Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e ſorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere deſignari, cum nulla alia additur diſtinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Caſ.* ad *Athen.* 147. (Conſtat, doctiſſimum virum calumniandi anſam invidentibus praebuiſſe, quod multa quidem ſed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum eſſe malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inſcriptum coactus eſt edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen* IX. 387. F. —. Quando Iſter dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad vitium reſpici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc eſſe, credit Illuſtr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *J. F. R.*

67. Πόσοις ἔπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *J. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας σχῆμα] In Thucydide laudat, quod nimius non ſit in deſcribendis παρέργοις· μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὂν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum ſcriptorem uſum fuiſſe in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt *obſidionis ſpeciem* inepte dici. Mſ. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες. *aut rem ad obſidionem neceſſariam & utilem exponens.* De Soſtrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *J. G. G.*

73. Χρῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρῆμα, quod recte exhibet Ed. *J.* *M. du S.*

74. Ἔτι πόλεων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etſi vulgatam exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin ſexcenta & noſtri & optimorum quorumque ſcriptorum loca damnanda eſſent: ſed illud offendit, quod libros omnes obſedit, ἔτι πολέων σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id quod conjunctum eſt, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire jam ad ipſa ſingularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum eſſe, ac ſine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec ſtudia, vel tam moroſi, quin nobis aſſentiantur. Deſcribit Ἐπιπολῶν σχῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam

χω-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio pleroſque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

μένοι, καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετ᾽ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quiſque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

[f] Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις [g] παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ᾽ ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. [h] σὺ δ᾽ ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον ἐπιῤῥεπέστερος.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

Τὸ δ᾽ ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις [i] τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν [k] ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ᾽ ἐκείνων ἀπαι-

f Καὶ μὴν καὶ] Ridicule *S.* Δὲ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus*. *g* Παρεμπέσοι] Παραπέσοι. W. Vulgatam tenent *J. Fl. H.* &c. *h* Σὺ] Sic *J.* & marg. *A1W.* Σοὶ M. & Edd. praeter *J.* omnes. *i* Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *J.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. B2. P. Ald.* &c. *k* Ἐπαινέσωνταί σ. κ. τιμήσωσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *J. M. G.*

89. Ἔξω τοῦ δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *J. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III. p. 85. A: veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. Μαθέτω, inquit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. „ De impenſis Theo„ pompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ *Dion. Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμενέστατον appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia in„ genua libertate vitia hominum Theopompus car„ pſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Ita„ que βάσκανον & aliorum virtutibus invidentem „ multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi„ nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ᾆσμα καὶ αὐτὴ ἠρέμα ὑπεφθέγγετο. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. καὶ νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν καὶ συνθήκη. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *J. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *J.* In reliquis eſt σοί. *M. du S.*

Σὺ δ᾽] Legendum eſſe, non σοὶ δ᾽ ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ᾽ ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *J. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam non-

nul-

ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγηται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας [a] μεστὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. τοῦτ' εἰ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας.

Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο εἰς τὴν [g] Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, οὖσαν, καὶ [h] ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ [i] αὑτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοὔ-

erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

a Μεστὸς] Μισθὸς male W. *b* Οὐδὲν] Deeſt in *S.* adeſt in *Fl. J. H.* &c. & W. *c* Δουλοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A1W.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. *d* Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. J. H.* Σωφρονοῖ W. Σωφρονεῖ Ex. *Fl.* *e* Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. *f* Ἔργων] Ἔργον W. Vulgatam non movent *J. Fl. H.* &c. *g* Παραιτονίαν] Παρατονίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. *h* Ἄφυκτον] Ἄφυκτον male Edd. & M. *i* Αὑτοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. *J.F.R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *J.* & *B2. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ἐκ. ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον] De hac turri vid. *Scholium 55.* ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 80. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκτον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* ſeu Θ. δ. XVII. ἔπειτα δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε. Sic in Μισθ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πενθ. etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυκτον, non ut in omnibus, ἄφυκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκτα, hic mendoſe cum caeteris ἄφυκτον habet. *M. du S.*

Ἄφυκτον] Ἄφυκτον verum eſſe, vid. var. lectt. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *J.F.R.*

22. Οἰκοδομήσας οὖν] Illud οὖν epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *J.F.R.*

24. Αὑτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὑτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum: *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *Iſ. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No: 48. *M. du S.*

30. Θεοῖς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ] Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. *Th.M.*

41. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν κρανίῳ.] Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th.M.*

42. Πίθος] Sic omnino legendum cum M. & editio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius*, *Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν [k] πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸν [l] αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα· ἀλλ' [m] εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἀεὶ, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκῃ ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἤπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται [o] ὁ πίθος ἐν [p] Κρανείῳ.

k Πλωϊζ.] Ita recte *J. Fl. S.* & *Ald.* Πλοϊζ. prima correpta aliae & W. *l* Αὐτοῦ] Αὑτοῦ Edd. *m* Εἰς τὸν νῦν] Καὶ τὸν ἔπειτα addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. *n* Ἑστήκῃ] Sic *J. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* *o* Ὁ πίθος] Sic recte M. *Fl.* Marg. *A1W. P. S. A.* Λίθος male *J. Ald. H. B2.* & L. *p* Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. du S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν κρανίῳ] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id ſecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin, cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κράνειον. *J. J.*

Κρανείῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *J. F. R.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ὥσπερ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, [a] ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ [b] ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ [c] τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν [d] παρέξει τὴν [e] ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἀμου-

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura eſt, ſed opportunae etiam remiſſionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui ſtudium in literis poſuerunt, convenire arbitror, ut poſt multam ſeveriorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, ſi in iis legendis verſentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venuſtate delectationem praebeant, ſed cognitionem etiam non ineruditam ſuppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθινῶν διηγημάτων *Schol.* & *Coll.* Vulgatum tit. ſervant *Fl. Ald. J. P.* &c. *a* Ἀνεῖναι] Ἀνιέναι C. Nihil vulgatam mutat *Fl. J. H. P.* *b* Ἀνάπαυσις] *Alii.* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. *c* Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatam cett. Editionum firmat Cod. P. *d* Παρέξει] Ita bene *Ald. Fl. H. P.* Παρέξῃ *J.* male. *e* Ψυχαγ.] Ψηχαγ. *J.* male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inſcript. Scholiaſt.
9. Ἀνεῖναι] Γρ. ἀνιέναι. G.
11. Ἀνάγνωσις] Γρ. ἡ ἀνάπαυσις. G.

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. *J. Cler.* (ſic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabuloſarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuiſſe *Photius* cenſet, quam *Antonius Diogenes* de Thule Inſula, lib. XXIV, ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 184. & ſeqq. Addit enim p. 189. καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit *Photius*, ut ex ſequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium ſuum vixiſſe fere Alexandri Magni tempore; vaniſſimam hanc ejus conjecturam, ego quidem exiſtimo; Lucianoque fuiſſe recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorſus, aggredi ſibi viſus ſit Noſter. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores ſint moderandi. De remiſſione ſtudiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G.C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία eſt perfecta ſanitas; ſive, ut *Galenus* definit: τῆς ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. *Foeſii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus ſignificat: eſt enim ea quidam exceſſus ſanitatis, id eſt corpus muſculoſum, toroſum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum iſto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conſervabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnaſt. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic ſupra Συγγρ. c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. *M. du S.*

16. Τῶνδε τῶν] De repetitione iſta articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Paſt.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ. & p. 67. ἆρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverſo ordine poſitum majorem demonſtrandi vim habet. Sed rurſus ut Noſter, idem *Longus* I. p. 3. ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paullo ſupra: ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi paſſim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινὰς] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras ti-

quale quid etiam de hiſce libellis ut ſentiant *lectores*, futurum exiſtimo. Neque enim ſola argumenti peregrinitas, neque quod in ipſo conſilio venuſtum eſt, ipſos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & veriſimili oratione protulimus, ſed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non ſine comica quadam hilaritate reſpectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & hiſtoricorum & philoſophorum, qui portentoſa multa & fabuloſa conſcripſerunt, quos nominatim ſcripſiſſem, niſi futurum eſſet, ut tibi ipſi inter legendum appareant.

3. Scripſit Cteſias Cteſiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi ſunt, quae neque vidit ipſe, neque alio dicente audivit. Scripſit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifeſtum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον ἐπιδείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων Φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ᾽ ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς [f] τινὰς ᾔνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ Φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότας· οὓς καὶ ὀνόματι ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως Φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ᾽ αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου [g] εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ᾽ ὅμως συνθεὶς

f Τινὰς] Sic *Fl. B2.* & L. Τινὰ cett. omnes. *g* Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. ſervant reliquae.

τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρός τινα & πρός τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etſi Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρός τε. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iſte *Cteſiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem *Cteſiam* fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου εἰπόντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem ſequutus eſt Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicujus Hiſtoriae, haud dubie ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat; hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nusquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ᾽ αὐτοῖς, ἃ μήτ᾽ αὐτὸς εἶδε, μήτ᾽ ἄλλου εἰπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ᾽ ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Cteſias, Cteſiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen injucundo compoſito argumento.* Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta; id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. *J. J.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144. Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄβαρις. vid. *Voſſ.* L. III. Adde his Megaſthenem *Plut.* 1728. C. *M. du S.*

35. Τὰ

θεὶς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολάς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο.

Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, οὐ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τῆς ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἓν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέ-

argumentum. Multi vero alii etiam eodem inſtituto ſcripſere velut ſuos quosdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter ejus ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivorosque, & ſilveſtres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibusdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit.

4. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſſâ non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolenne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu uſu venerit, ad mendacium converſus ſum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorſt.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] *Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ᾅδου διεξιόντα. *V.*

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; ſed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν inſeruit ac δὲ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et *de Salt.* §. 2. ac ſexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. *Ariſtot.* Hiſt. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter ſe.* Et de *generat. animal.* III. 5. οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Salluſt. Catil. 20. 3. exemplorum ſatis adducentem. Non monerem, niſi viderem plerosque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paullo alio ſenſu non barbarum pronuntio: *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo adfirmanti Cortio, *Salluſtium* l. c. eumdem Graeciſmum adhibuiſſe, cum ſcribit: *ſimul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* ſimplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut ſenſus ſit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J.F.R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεύς] Ulyſſes in patriam rediturus, gravi exorta tempeſtate, primum in Ciconum littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens, ſimili tempeſtate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos in utrem obtinuit. Poſtea ad Læſtrygonas, tum ad Circen pervenit, poſt hæc in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phæacenſium portum adnatavit. *G.C.*

47. Ἰδ. τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipſe veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus ſum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque ſunt, neque fieri omnino poſſunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par eſt, ſi qui lectores mihi contigerint.

5. Jam ſolvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, ſecundo vento navigabam. Cauſſa mihi peregrinationis & inſtitutum mentis quaedam inanis ſedulitas, novarumque rerum cupido, & quod diſcere vellem, quis finis eſſet Oceani, quique in diverſo illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei cauſſa, magnam vim ciborum, & aquae quod ſatis eſſet impoſueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui conſilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adſciveram: ac navim, erat autem *acatium*, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

γω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἄν μοι δοκῶ καὶ τὴν περὶ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸν ἑσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, ([b] ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

b Ἄκατος] Ἀκάτας *Fl.* Nil mut. *J. H. P.* & P.

Ibid. Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyræ regi, & ejus populis Phæacibus. Ulyſſes Læſtrygonas Cyclopas & alia monſtra a ſe conficta narrabat, & iis omnia vera eſſe perſuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaaca putavit. G.C.

53. Κενοδοξίας] Emend. *Vorſtii* & Ed. *S.* in reliquis enim καινοδοξίας legitur. *M. du S.*

57. Ἐπεπόνθειν] Utinam potius nobis reliquiſſet Lucianus hiſtoriam aut ſuorum temporum, aut certe ſuam. *M.V. la Croze.*

Ἐπεπόνθειν] Et *facere* & *pati* ſimul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Noſtrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit *Hemſterh.* cetera ad *Gatakerum* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reineſ.* ep. 25. ad *Caſp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Maſſagetis p. m. 487. *M.V. la Croze.*

64. Μὴ δὲ ὅλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Heſiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν
Μήτ' ἔσται μετόπισθεν. *M. du S.*

65. Τὴν ἀρχὴν] *Ab initio* verſum eſt tam in *Pariſ.* quam in *Benedict.* Recte *Geſnerus*, *omnino:* ac tam ſaepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *ſcopulum interpretum* eam vocet *Hemſterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jenſius*, *Elſnerus* &c. Sed poſterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus viciſſim ſaepe peccari, quaſi ſemper *omnino* ſignificet; cum tamen & interdum ſit vertendum, *a principio*, ut ſuo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Οὐρίῳ] Non contemnenda *Aldina* lectio εὔρῳ, quam cur deſeruerint, qui ſequi alias preſſo pede ſolent, non video. Certe Euro opus eſſe de Herculeo freto Oceanum intrantibus, conſtat. Sequitur mox οὐρίῳ ἀνέμῳ, unde huc adſumtum videri poteſt. *J. M. G.*

Οὐρίῳ] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc εὔρῳ quod Cl. *Geſn.* ait *Aldinam* eſſe lectionem, forſan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, ſi & prima haberet. Sed poteſt recipi altero loco, ubi duo Codd. εὔρῳ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni intereſt. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam eſſe Acatia ſive Acatos, *Schefferus* e Strabone docebit volentes. *J. M. G.*

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, οὐ σφόδρα [b] βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι, ὅ, τε ἄνεμος [c] ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες [e] αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν οὐ πόῤῥω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ [g] κύματι· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης καταπέπαυτο. Προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. Διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀνελθεῖν ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem ſecundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti ſumus. Aſt poſtridie ejus diei, cum ſole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus eſt, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum conceſſiſſemus, noſque tradidiſſemus, tempeſtate undeoctoginta dies jactati ſumus: octogeſimo vero ſubito cum ſol illuceſceret, videmus non procul inſulam eminentem atque ſilveſtrem, non aſpero fluctu circumſonantem. Etenim major tempeſtatis pars reſederat. Appulſi igitur & egreſſi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed ſurgentes tamen, delegimus e nobis ipſis triginta, qui cuſtodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum inſulae ſtatum, peterent.

7. Progreſſi vero per ſilvam ſtadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere fa-

a Οὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. *b* Βιαίως] Βιαίος *J.* male. *c* Ἐπεδίδου] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπεγίνετο. *d* Ἐπεγίγνετο] Ἐπεγίνετο Mſ. Gr. Ἐνεγίγνετο Edd. male. *e* Αὐτοὺς] Αὑτοὺς Edd. *f* Καθορῶμεν] Hinc uſque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* *g* Κύματι] *Conſt.* in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. *h* Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* *i* Ἀνελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς ῥᾳστώνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα εἴτε ἐγρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. ταυτὶ δὲ τἀναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσομεν, Λουκιανὲ, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

83. Οὐρίῳ] P. L. εὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam ſervavimus. *M. du S.*

86. Ἐπεδίδου] Vis verbi ex oppoſito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expoſitum ſupra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπεγίνετο] In verae hiſtoriae libro primo leve eſt mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο. & *fluctus intumuit, & caligo orta eſt.* vulgo ἐνεγίγνετο. *J. G. G.*

Ἐπεγένετο] Secuti ſumus Mſ. Gr. cum leviuſcula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; ſed ſupra pro ἐπεδίδου, ἐπεγένετο habet. *M. du S.*

Ἐπεγένετο] Tempus imperf. ex Edd. ſaltem ſervavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obſequor *Solano*, qui ſpiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus ſollicitus, ubi neceſſitas exiget, idem faciam: nam quia ſcribae pro arbitrio in his egere, cum antiquiſſimi codices ſpiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas obſervabimus, parum curantes quid ſcribae ſibi indulſerint in his minutiis. Conf. tamen ſupra a me dicta ad c. 33. *Quom. conſcr. hiſt.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτούς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etſi aliud agens, ad Act. Apoſt. XXVIII. 16. ex I. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonſtrandum, καθ' ἑαυτὸν ſignificare *per ſe*, *ſeparatim*, *ſeorſum*, huc non pertinent, quia tertiae perſonae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum eſt. Adde T. I. Catapl. §. 9. verſ. 12. καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω. ubi ἑαυτῷ etiam.

factam Graecis inſcriptam literis, obſcuris autem & exeſis, in hanc ſententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem veſtigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progreſſi eramus, cum adſtamus fluvio, qui ſimillimus omnino eſſet vinum fluenti, maxime quale Chium eſt. Flumen erat copioſum & multum, ut quibusdam locis etiam poſſet navigari. Subiit ergo tanto magis credere inſcriptioni columnae, cum ſigna praeſentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret diſcere, unde oriretur fluvius, adverſo itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, ſed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem piſces quoque in eo videre multos,

χαλκοῦ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τό δ᾽ ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. οὔπω δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιωτάτῳ μάλιστα οἷος ὁ Χιός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῄει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῄειν παρὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέρρει σταγὼν οἴνου διαυγοῦς, ἀφ᾽ ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* ſola male. *l* Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Προῆμεν male *Fl.* *m* Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἐμαυτῷ, licet *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. verſ. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἐμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non ſemper eodem redit; quum ἐμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum ſit, ut vid. ad *Herodoti ſive Aëtionis* c. ult. p. 839. T. I. Lucian. *J.F.R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur *αὐτοῦ, ibi*, niſi prorſus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀνελθεῖν] Sic P. rectius quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impreſſis reperio. *M. du S.*

6. Χαλκοῦ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hiſt.* c. 33. κεράμου πεποιημένη. Sic *Long. Paſt.* III. 109. Πήραν ἐλάφου. *Peram e pelle cervina. Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) verſ. 206. βάκτρον ἐπηρέφεως κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris *G O. Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vere autem eſt ellipſis praepoſit. ἀπὸ, quam Noſter alibi addit, ut in *Aſino*, c. 53. κλίνη ἦν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipſ. τοῦ ἐκ. Vid. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 244. *J.F.R.*

15. Οἶνον ῥέοντι] Similia apud *Euſtath.* in Amorib. *J.E.*

Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, ſed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae ſolita eſt hujus verbi conſtructio, ut Γυμν. c. 25. aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem ſublata eſt omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Cteſiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teſte Photio, excerptore memorat. Neque ſolus *Cteſias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipſe fontes olim lacte, vino & melle fluxiſſe dicat in Oniſicriti hiſtoria XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἶνον ῥέοντι] Infra Γυμν. c. 25. ἱδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Noſtrum aliosque, ut *Homer.* Odyſſ. E. 70. Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λευκῷ. quod notius quam ut pluribus adſtruatur. Verum quia & accuſativo jungitur ῥέω, diceres vulgatam οἶνον ῥέοντι ſervandam fuiſſe; nam ſic *Eurip.* Hecub. verſ. 527. — ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
Πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
Χοὰς θανόντι πατρὶ ——— Sed neque ſic cohaereret cum ſequentibus; quare vitioſam ſcripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J.F.R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J.F.R.*

χροιὰν καὶ τὴν γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας.

Τότε δὲ τὸν ποταμὸν περάσαντες, ᾗ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed prae dolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam

[a] Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *Bz.* notat *M. du S.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποσκώπτει διὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * ταυτὰ μυθοποιήσαντος. *V.*

* Ταυτὰ] Ita correxit idem ex eodem fonte, ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer.* Od. I. 94.

40. *Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι*] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen,* &c. *J. G.*

58. Ὅσον οὐδέπω] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῖν δὲ (αἴτιον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὔπω *Bergl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. R.*

63. Συμπλοκὴν καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. B.*

65. Οἰνωθέντες] Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores.

dam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit; nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, insulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploratаque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερρίζοντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον.

Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν τῶν ἑταίρων τὴν [b] συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν οὐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφῶν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [c] οἷον ἐπὶ σταδίους τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὀθόνην.

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκοποῦντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεω-

b Συμπλοκὴν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. c Οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *J. H. P. Ald. Fl. Fr. S.*

70. Σταδ. τριχ.] Ἤτοι σταδίους τριακοσίους τριχιλιούς. *G.* (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπεφύκεσαν, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † *M. du S.*)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere; ſive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt milliar. 25800. Si toti terrae diametro 860. tribueris, quot *Sturmius* in Scientia Coſmica p. 20. f ponit. *J. F. R.*

res. Simili de cauſſa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: caeterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.*

Οἷον] Non deſignat *Solan.* quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non οἷον numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δέκα σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. *J. F. R.*

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἱππόγυποι οὗτοί, εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπελομένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῄει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοὔνομα Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρεῖν τε παρ-

videmus : ſuperveniente vero nocte, aliae in conſpectum nobis veniunt in propinquo inſulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in ſe fluminaque habens, & maria, & ſilvas, & montes. Hanc igitur noſtram eſſe conjecimus.

11. Cum vero placuiſſet nobis ultra progredi, comprehenſi ſumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde diſcat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo majorem craſſioremque habent. His igitur Hippogypis injunctum eſt, uti circumvolantes terram, ſi quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehenſos ad eum deducunt. Ille vero, conſpectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci ergo*, inquit, *vos eſtis, hoſpites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venitis tanto ſuperato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorſus ſuas nobis res enarrat, *ut ipſe quoque, homo qui eſſet, Endymion nomine, de noſtra terra inter ipſum ſomnum ſurſum quondam abreptus eſſet, & huc delatus regioni imperitet. Eſſe autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo eſſe juſſit,*

89. Δόξαν] Sic abſolute, pro, *cum placuiſſet, cum decretum eſſet*, ſupra *Harmon.* c. 4. & hac Hiſt. c. 7. Et *Long. Paſt.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi *Mollius* ſimilia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta teſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. *J.F R.*

96. Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ] Vertunt *navis onerariæ malo*, & ſic omiſſo vocis ſecundæ reſpectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus varias eſſe earum navium magnitudines ac menſuras; & cap. 18. τὸ δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt. *J.G.*

99. Περιπελομένοις] Conf. ſupra T. I. Ἐπιστ. c. 22. *M.du S.*

9. Ἐνδυμίων] Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſculatus eſt, quæ in ejus amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arſit obſcura Dea clara mundi nocte deſerta,
Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori.* *G.C.*

16. Καλορθώσω] *Long. Paſt.* IV. 130. (male eſt 138.

it.

juſſit, *& periculum ſuſpicari nullum: praeſto quippe nobis futura, quibus opus eſſet, omnia.*

ἐκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, feliciſſimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hoſtes eſſent, & quae diſſidiorum cauſſa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt* (*habitatur enim ille quoque non minus quam Luna*) *diu jam bellum adverſus nos gerit. Coepit autem ex cauſſa tali. Collectis aliquando tenuiſſimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum ſtatui, deſertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media ſe via objiciens nobis in Hippomyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem ſuperati diſceſſimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodſi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis ſingulos, & armaturam reliquam. Caeterum craſtino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi ſic videtur.*

Ἢν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε· καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ [a] μέσον τὸν πόρον [b] ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

13. Ac tum quidem in convivio ipſius manſimus. Poſtridie ejus diei vero mane ſurgentes, in aciem proceſſimus, cum prope eſſe hoſtem ſignificarent ſpeculatores.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρα-

a Μέσον] Sic *J.* & *Fl.* Μέσσον reliquae male. *b* Ὑπαντήσας] Ἀπαντήσας *Fl* ſola.

in Ed. *Mod.*) Κατορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον. *Re praeclare geſta.* Et ſic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. καὶ μὴ κατορθώσας, *& niſi rem feliciter geſſeris.* *J.F.R.*

17. Ἥλιον κατοικ.] *Fuiſſe*, *Seneca* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne ſoli quoque ſuos populos darent; inepte ſcilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. Μέσον] *Fl.* & *Junt.* non μέσσον, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox ἀπαντήσας. *M. du S.*

30. Ὑπαντήσας] Sic rectum eſſe, vid. infra c. 21. hujus προσλαλιᾶς. *J.F.R.*

33. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.] *Thom. Mag.* v. Βουλ. *M. du S.*

34. Παραγγεῖλαι] *Aldina* lectio παραστῆλαι, licet verbum ſatis infrequens ſit, ſi fides Lexicis; tamen multo nobis ad ſeriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda ſcribendaque colonia*, quod eſt παραγγεῖλαι, ſermo ſit, ſed de *deducenda & firmanda, miſſo exercitu*, cui rei παραστεῖλαι aptiſſimum eſſe, ſi minus aliorum inductione locorum probari poteſt, tamen ex uſu verbi ſimplicis, & ratione qua duplicatum eſt verbum, ſatis apparet. Idque in interpretatione noſtra ſecuti ſumus. *J.M.G.*

Παραγγεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem παραστεῖλαι. *J.F.R.*

49. Τὰ

στρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ᾽ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ᾽ Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται δ᾽ ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ᾽ οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἑπτα-

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Eſt illa avis maxima, pro pennis undique hirſuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime ſimiles. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de ſeptentrione auxiliares, trigeſies mille Pſyllotoxotae (*puliciſagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticurſores*). Horum autem iſti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *ſingulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, ſed ſine alis in aëre feruntur. Ratio progreſſionis talis. Togas talares ſubſtringunt, easque vento velorum inſtar ſinuandas cum permiſere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltaſtae ſunt. Dicebantur vero etiam de ſtellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*paſſeriglandium*) ſep-

tua-

a Δέκα] ί. *Fl.* quae & reliquos numeros ſaepe literis tantum deſignat.

49. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα] Vertunt, *quæ vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucæ foliis maxime ſimiles.* Si hæc Latina recte ſe habent, quæ igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipſa vox ſupponat omnes fuiſſe veloces & quidem pariter. Immo in qua Græcorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quæ certe ſunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuiſſe obſitum πτεροῖς; ſed ex illis πτεροῖς iſta, quæ proprie conſtituebant alas, & quibus volabant (hæc ſunt ὠκύπτερα) fuiſſe talia prout deſcribit. Ergo conſtrue τοῦτο ὀρνέον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum ſimiles maxime foliis lactucæ.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus eſt, quum alios illis vehi in præcedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant propius *poſt hos.* *J.G.*

51. Τετάχατο] Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσὶ, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae.* Nec mireris augmentum abeſſe; neque credas ἐτετάχατο ſcribendum, ut ap. *Arrian*. monente eodem, ſcribitur (in quo augm. fruſtra addendo ſaepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per ſe ſatis polyſyllabis ita frequens eſt abjectio augmenti, etiam in ſoluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Paſt.* πέπαυτο, ad quem doctiſſ. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus ſit, ex eo quaedam huc tranſcribam: „ *Longo* noſtro, ait, familiare „ iſtud augmentum negligere. Sic ſtatim πεποίκιλτο „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κεκήρωτο. Notavit talia e„ rudite *Caſaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis ſcripto„ ribus illud uſurpatum, augmentum non uſurpare. „ *Lucian.* Tim. καταδεδίκαστο. *Act.* 14. πεπιστεύκεισαν, „ προπεπαθήκει. *Marci* penult. παραδεδώκεισαν. I. *Joh.* „ 2. μεμενήκεισαν. *Joh.* 11. δεδώκεισαν. &c. Ex *Heliod.* „ & *Lucian.* Somn. idem mox adfert μεμηχάνηντο, ac „ ſic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ ſupereſſent in auctorum libris, niſi δοκησίσοφοι libra„ rii mutaſſent". . Interdum tamen recte reſtitui augmentum, credo, ut ſupra non ſemel dixi. *J.F.R.*

73. Ἀπὸ

tuaginta millia, Hippogeranorumque (*equigruum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum auſus ſum ſcribere, prodigioſa enim & incredibilia de illis dicebantur.

κισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robuſtae. Loricae ſquamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis conſutis loricas ſibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi naſcitur lupini pellicula, cornu inſtar. Clypei & gladii Graecis ſimiles.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώρακας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. Cum vero opportunum jam eſſet, aciem formabant ejuſmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipſe Rex qui circa ſe habebat quoſque fortiſſimos; in his nos quoque: ſiniſtrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, ſuum ſibi agmen quique implentes. Peditum ad ſexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque naſcuntur, Cycladum inſularum ſingulis ſingulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, [b] ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστοις ἐδόκει A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει marg. *AiW.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus ſeriis eſt otii. *J.F.R.*

82. Αὐτὸν] Etſi αὐτὸν hic vertitur *ſe*; tamen non adeo opus eſt in αὑτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 301. λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienſes non auſos eſſe confligere ſecum apud Niſaeam, ubi ſuum exercitum ſolum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *ſecum* & *ſuum* recte reddi. Alibi tamen minime idem eſſe, ſatis ſaepe dictum. Vide ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 33. & c. 6. hujus *Hiſt.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem verſu & ſenſu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. ſic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut ſibi ſimilis ſit contextus. αὑτοῦ igitur ſpiritu leni utrovis loco legerem, & ſic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J.F.R.*

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Baſileenſes* Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non ſecus ac ſi vidiſſet, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo, ſi legitur in ſcripto libro, id factum crediderim ab homine non aſſequente ſenſum vulgatae lectionis. *Benedictus* obſcurior *Medium auxiliarii utique ſinguli.* Quod quid ſibi vult? At Græca vulgata rectiſſima ſunt, notantque propriis cuneis compoſitas ſingulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non diſperſas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J.G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. *J.B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Ἀστρ. c. 7. καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἱλάσκονται, *prout cuique libitum eſt, vel ut fors tulit.* Thucydides paſſim uſurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Sed gloſſema eſt. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum eſſe hunc numerum exiſtimo, & fuiſſe tantum aut ἓξ μυ. aut ad ſummum ἑξήκοντα, ut aliquatenus reſpondeant equitatui pedites. *M. du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάνακτος, τρίτος αὐτός.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δὲ ἐστι μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοί, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανῖδας ὑπερμεγέθεις· [c] καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύμα-

inter & Phoſphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque ſic campo, in eo inſtruxit pedeſtrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

16. At hoſtium ſiniſtrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem ſunt maxima, volucria, formicis noſtris ſimilia a magnitudine ſi diſceſſeris : maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non ſeſſores modo, ſed & ipſa maxime, cornibus : dicebanturque eſſe quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipſi, ſagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Poſt hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, ſed pugnaces ipſi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos ſupra modum magnos, quibus percuſſus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque foe-

a Εὐδιαν. . .] *L.* Εὐδιάν. . . *M. du S.* At vulgat. ſerv. Edd. *b* Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & *J.* Ἀεροκόρδακες Edd. cett. *c* Καὶ] Male deeſt in *S.* & *A.* Adeſt in *P.* &c. *d* Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A1W.*

99. Καὶ δίπλεθρος ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ξ̄. πήχεις * ξς'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. ſexaginta. Ego vero ξς'. dedi, i. e. 66. non ſolum quia *Exc. G.* teſte *Solano*, ita habent, ſed & πήχεις ξς̄. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Baſil.*) vel bis dixiſſe legatur πλέθρον habere πήχεις ξη̄. id tamen vitioſum eſſe & ex ſequentibus facile corrigendum, adparet; ait enim *Suidas* πλέθρον eſſe ſextam ſtadii partem. Stadium vero eſſe quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes ſex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus reſiduis, cujus reſidui ratio non habetur, ſed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ *Solanus*, adſcripſeratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* ſolet ſcribere) poterit verum eſſe, particulam ibi abeſſe; nec ego adderem, ſi in Edit. quadam vetere abeſſet; at in Edit. *Flor.* certe adeſt, aeque ac in reliquis, quamvis pleonaſmus ſit, euphoniae forſan gratia interpoſita particula; niſi quis καὶ δὴ malit, ut ſit, *jam mox*, *ſtatim*; quod ad ſenſum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim ſi quis alius codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; ſed cum mox ſequatur ἐπὶ τούτου, ſatis patere pute rationem Emendationis noſtrae. *M. du S.*

94. Εὐδιανα . . .] Mallem Εὐδιάνακτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *ſerenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ δίπλεθρος] Intendit ſignificatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel.* Ita & *Long. Paſt.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἴση καὶ πλούσιος. Ibid verſus fin. κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου φίλημα. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόρδακες] Interpres ſequutus eſt Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili eſt, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόρακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi ſit probabile, quod κόραξ, *corvus* ſacrum Phoebo,

foedò ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis; rudituque ab aſinis utrin-

τι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν [e] ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ [f] κἀκείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὕς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μή ποτε ὤφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τοῦ χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπῄει παρασκευῇ.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀγ-

e Ἀσπαράγων] Ἀσπαράγγων male Edd. f Κἀκείνων] Nihil mutant *J. Fl. H. Ald. P.* Κἀκεῖνοι *Vorſt.*

21. Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς † ἐπιτολῆς ‡ αὐτοῦ σεσειρέναι τοὺς ἀνθρώπους. *V.*

34. Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, τερατολόγος· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ § ἐπισημήνω τοῦτο, πῶς σαλπιγκταῖς τοῖς οὐχ ¶ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. *V.*

† Ἐπιτολῆς] Ἐπιπολῆς C. prave.
‡ Αὐτοῦ] Αὐτῆς editum erat, & ſic V. habet. Sed αὐτοῦ recte C. & *Exc.* G.
§ Ἐπισημήνω] Ita *Solan.* correxit, pro vulgato ἐπισημαίνω; idem σαλπιγκταῖς fecit ex vulg. σαλπιγκτοῖς.
¶ Τοῦσιν editum eſt; ſed ex conjectura monuit idem ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. R.*

bo, id eſt Soli cognatum animal: κόρδαξ: Saltationis genus ſi omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξι neque Ἀεροκόραξιν applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut ἀεροκαρδάκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

10. Καὶ ὁ βληθεὶς] Ubi legerem, Πόῤῥωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο. *Eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat ſuſtinere.* putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθεὶς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. *J. J.*

12. Δυσοσμίας] Angl. δυσωδίας. *J. B.*

13. Χρίειν] Ut in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. Κυνοπρόσωποι] Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Κἀκείνων] *Vorſtius* κἀκεῖνοι. Sed nihil muto. *M. du S.*

ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐτίκα ἔφυγεν, οὐδ᾽ ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἱπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ᾽ αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ κἀκείνων ἐπιβοηθούντων, [a] ἔφυγον ἐπικλίναντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ᾔσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῃροῦντο, καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥει [b] πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ᾽ ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὗσαι τὸν Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τῶν δ᾽ ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac ſiniſtrum Heliotarum cornu ſtatim fugere, cum nec ad manus admiſiſſet Hippogypos, & nos inſequi caedibus: dextrum vero illorum cornu ſiniſtram noſtram aciem ſuperavit, impetuque facto perſecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis ſubſidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum ſentirent, ſuos in ſiniſtro cornu victos. Cum effuſe jam fugerent, multi quidem vivi capti ſunt, multi vero etiam interfecti, copioſusque tum per nubes ſanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente ſole apparent; tum ſtillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud ſuperos factum cum eſſet, Homerus putaverit, ſanguine pluiſſe Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A perſequendis hoſtibus reverſi tropaea duo ſtatuimus, alterum de pedeſtri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commiſſae, in nubibus. Commodum iſta gerebantur, cum nuntiantur a ſpeculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et ſane apparebat cum accederent admirabile in primis ſpectaculum, ex alatis equis & hominibus compoſiti: hominum magnitudo, quanta eſt qua ſuperiorem partem dimidium Coloſſi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adſcripſi, ne cui

a Ἔφυγον ἐπικλίναντες] Alii ἔπαυσαν ἐγκλίναντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *J. H. Fl. P.* b Πολὺ] Πολλοὶ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *J.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπαυσαν ἐγκλίναντες] Γρ. αἱ ἔφυγον ἐπικλίναντες. *G.*
52. Ὅμηρος] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. *G.*
63. Ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχέων, ἑξήκοντα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων. *V.*

52. Ὅμηρος] *Homer.* Il. Π. 459. *M. du S.*
63. Τοῦ Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. *J. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non conveniſſe ait *Leo Allatius.* Verum errat is egregie. *Strabo* enim eum LXX. cubitos altum ſtatuit, *Feſtus* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus ſit pes ſeſquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite ſubducentem, *not. ad Euſeb. Chron.* p. 137. De *Quintaliis*, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos ſuos eſſe ſenſiſſent, Phaëthontem miſſo nuncio in praelium revocarunt: ipſi vero inſtructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in perſequendis hoſtibus praedaque legenda diſperſos. In fugam vertunt omnes, ipſumque regem ad urbem usque perſequuntur, pleriſque volucrium ipſius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & ſociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adeſt, & rurſus alia ab illis tropaea ſtatuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abſciſſo.

19. Atque oppugnare quidem urbem non ſtatuunt, reverſi autem quod interjectum eſt aëris muro interpoſito abſciderunt, ut ſplendor a ſole non jam pervenire ad Lunam poſſet, jam murus ille duplex erat nubibus conſtans. Itaque aperta Lunae eclipſis efficiebatur, ut perpetua nocte univerſa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione miſſa ſupplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret ſe degentes in tenebris: promiſitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obſideſque harum rerum cauſſa obtulit. Phaëthon autem cum ſuis, concilio bis habito, priori quidem irarum ni-

μὴ τὸ καὶ ἄπιστον δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ᾔσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ᾽ ἐκείνων ἵσταντο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τὼ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει· καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρ-

movet controverſiam, penes mercatores judicium eſto, de uſu enim vocis non litigabo. Vide notam noſtram ad Συγγρ. c. 23. Ed. *Junt.* Ῥοδίου, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. *M. du S.*

89. Ἐκλείψεις τῆς Σελήνης] Clar. **Duker.** ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemſt.* in marg. monuerat) obſervat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. exiſtimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis uſurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixiſſe. Verum tamen *Ariſtotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixiſſe, & poſt hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non ſemel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opponit **Dukerus**, a quo haec deſumſi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Inſuper* vertere *Benedict.* & Pariſinae Interpres. Sed vid. quae mox ad verſ. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ προτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. deſumtum, recteque προτεραίᾳ ſcribi (pro προτέρᾳ, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. **Duker.** ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani teſtimonio eſt uſus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον —— καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων· τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ &c. Etſi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τούς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ἐπίῃ· φόρον δὲ ἀποτελεῖν ἑκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν

hil remiſere, ſed poſteriore ſententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipſorumque ſocii, cum Selenitis ac ſociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpoſitam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter ſingulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & ſui juris eſſe patiantur ſtellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, ſed auxilia potius mittant invicem, ſi quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille ejusque rei obſides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inſcribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque ſtatuant in medio aëre, ipſisque in finibus. Jurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides* (Igneus) *& Therites* (Aeſtivus) *& Phlogius*; (Flammeus) *Selenitarum vero Nyctor* (Nocturnus) *& Menius* (Menſtruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta eſt. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediiſſemus in Lu-

a Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam ſervant cett. & P. b Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ οὕτως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία † τὸ προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμὸν ‡ σαφηνείας χάριν. *V.*

* Ἀπέδοσαν] Sic ſcribendum pro edito ἀπέδησαν, bene monuit *M. du S.*

† Τὸν προκείμενον] N. L. Scriptutam V. Cod. expreſſimus. Impr. habet τοῦ προκειμένου. *M. du S.*

‡ Σαφηνείας] Σαφηνίας Edit. *Cler.* Sed mutavit eadem manus quae ſcholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noſter rurſum I. V. *Hiſt.* f. & *Aſin.* c. 42. & alibi. *J. F. R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciſcimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καινὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipſo pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noſter infra *Philopſ.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. *Long. Paſt.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ᾖσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι. In primis vero ſolemne hiſtoricis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in deſcribendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς Βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Waſſe* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praeceſſit, non ſimili fere modo reddendum: *obſides dare in has conditiones*, i. e. ſe in fidem promiſſorum obſides daturos. Poteſt ſic intelligi, ac tamen *ſuper* verti, non *inſuper*; nam ob-

Lunam , occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi ſunt tum ſocii , tum ipſe Endymion. Et hic quidem rogabat , maneremus apud ſe , & coloniae nos adſcribi pateremur , pollicitus ſe nuptui daturum mihi puerum ſuum : mulieres enim apud illos non ſunt. At ego nullo modo perſuaderi mihi paſſus ſum, ſed demitti in mare petii. Cum vero videret , perſuaderi mihi non poſſe , poſt ſeptem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πείθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc , quo in Luna commoratus ſum tempore nova atque admiranda animadverterim , ea dicere jam volo : ac primum illud , non naſci illos ex mulieribus , ſed e viris. Maſculis enim nuptiis utuntur , mulieriſque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unuſquiſque , ab eo inde tempore alium ipſe ducit. Foetum gerunt non in utero, ſed in ſuris: cum enim conceptus eſt embryo , craſſeſcit ſura: atque aliquando poſt educunt mortuos , expoſitiſque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos deſcendiſſe ſurae nomen , quam *ſurae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida eſt. Sed hoc majus etiam aliud

Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τῆς γαστροκνημίας τοὔνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλ-

λο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

obſidum traditio non adeo eſt nova actio ; ſed continuatio & confirmatio prioris. Etſi non adeo multum interſit, ſi *quis* novam actionem ſtatuat , & *inſuper* vertat , quum diſtinctio paullo major quam ſimplex comma praecedat , quam diſtinctionem ſervandam duxi, ut erat in Pariſ. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν ſequitur, quod poſteriorem ſenſum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent , nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *inſuper* , vel *poſt* , ut ap. *Ariſtoph.* Pl. 57. Ἦ τἀπὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων. *Et inſuper dixit haec remittens.* &c. Etſi πρὸς ibi magis adjuvat ſignificationem τοῦ *inſuper* ; tamen *Ael.* 2. Var. Hiſt. 13. med. καὶ ἀγαθὸς , καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς , *& praeter haec ſapiens.* Ne plura addam , quae in promtu eſſent. *J. F. R.*

9. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν εἰς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι; καὶ μετέχειν τὸν ἄλλων τὸν βουλόμενον] Poſteriora verba ſic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet , aliorum ſit particeps* ; nam τὸ , ἄλλων , non pertinet ad verbum μετέχειν, ſed ad τὸ, τὸν βουλόμενον, ut ſit, q. d. τὸν βουλόμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum : *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis , ejusque demigrationis ſocietatem habeat ex aliis quicunque voluerit.* L. Bos.

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον. *Long. Paſt.* III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆν. κ.] *Th. Mag.* voce βούλομαι. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] *Joſephus Acoſta* Hiſtoriæ Indicæ cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

41. Νεκρὰ] Tacite reſpicitur ad plural. ἔμβρυα ; licet ſingularis tantum praecedat ; ut infra inverſo ordine, praemiſſo plurali, ſequitur ſingularis. Vid. quae notamus ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλ-

λο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι [a] Δενδρῖται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τοῦτον· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπός ἐστι βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς διαλυόμενος, ἀὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, [d] περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώ-

enarrabo. Genus eſt apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum naſcitur. Teſticulum hominis dextrum reſectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enaſcitur maxima, carnea, phalli inſtar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adſciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, ſuosque nuptos ſubigunt.

23. Cum conſenuit homo, non moritur, ſed fumi inſtar in aërem diſſolvitur. Cibus omnibus unus eſt. *Accenſo enim igne ranas in prunis aſſant: ſunt autem apud ipſos multae volantes in aëre. Aſſidentes* vero circa eum in quo aſſantur focum, ſurgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδρῖται] Δενδρῆται *H.* ſola. *b* Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖαι aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille ſit. *c* Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *J. Fl. Ald. P. H.* *d* Περικαθεσθέντες] Περικαθεζόμενοι A.|P. Παρακαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσκώπτει, τοὺς ἐκ * δρακοντείων ὀδόντων ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ Σκυθῶν † αὐτῷ ἱστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιομένης τοῦ ἐκθυμιωμένου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. *V.* (C. κάπτουσι· Nihil aliud.)

* Δρακοντείων] Δρακοντίων ediderat *Cler.* correxit *M. du S.*

† Αὐτῷ] Τοῦτο legebatur; ſed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Ariſtoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Vorſt.* de his vide Συρ. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed φελλὸς *ſuber*, ut 2. *Ver. Hiſt.* c. 45. & alibi. *J. F. R.*

52. Πηχυαῖαι] In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum eſſet, mutavimus. Similem phraſin vide c. 40. σταδιαῖον τὸ μῆκος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt*. Patior; ſed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit ſe putaſſe ab Luciano id ſic conceptum eſſe, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur inſidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire ſenſui auctoris. Idem verbum rurſus occurrit lib. 2. *Vera Hiſt.* c. 40. f. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἓν τῶν ᾠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν., nec dubitavit *Benedictus* ſibi ſimilis eſſe, *cum igitur unum ex ovis ſecuribus praecidiſſemus, pullum implumem excluſimus*, quæ quidem mirifica ratio excludendi. Nec ſic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Noſtrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quaſi de cælando cogitaſſet Lucianus. Putamus ſimpliciter verti debere *homines extundunt*. *J. G.*

65. Περικαθεσθέντες] Angl. περικαθεζόμενοι. *J. B.*

Περικαθεσθέντες] Etſi aoriſt. hic inſolentior eſt & rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Cl. *Jenſio* ſervandum cenſeo, cujus verba ex Lectt. Luc. p. 11. huc transſcribi merentur. *Magiſtri* noſtri, ait, vox eſt, Ἐκαθέσθην, καθεσθεὶς, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσθέντες ab καθεσθεὶς? Atqui eo uti non dedignatus eſt, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hiſt.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis eſt expreſſus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris inſtar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei cauſſa ſecedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati ſunt. Sed neque praebent quod pueri noſtri amatoribus, ſed ſupra ſuram poplites, ibi enim perforati ſunt. Pulcher autem apud illos habetur, ſi quis calvus & ſine comis ſit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*ſtellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum ſupra genua. Ungues in pedibus non habent, ſed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem braſſica unicuique enata eſt magna, caudae inſtar, virens ſemper, quae nec frangitur, ſi quis ſupinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενοι καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀὴρ ἀποθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιεὶς ὥσπερ δρόσον· οὐ μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ἧπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ εἰσι τετρημένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἤν που τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἳ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη.

Ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύτατον· κἀπειδὰν

d Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Fl. H. P.* e Πυγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. f Ἰγνύσιν] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι οὐ μόνον ‡ ἰγνύα ἡ εὐθεῖα § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὺς· ἀφ' οὗ καὶ ¶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους. V.

‡ Ἰγνύα] C. Ἰγνύη.
§ Εἴρηται] C. Εὕρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. ſcriptum eſt Γρ' quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

fugit ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a *Bourdelotio*. Rurſum non ita pro barbaro habendum ipſum ἐκαθέσθην, a quo ſtylum ſuum non abſtinuit *Heſychius*; quem in eopſe loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendaſſe operae erit; ubi enim legis Κατερέξατο, ἐκαθέσθη. ſine ulla haeſitatione lege Κατ' ἀρ' ἕζετο, ἐκαθέσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipſe poſtulat, adi *Scholiaſten* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Heſychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jenſius*, cujus ſententiae confirmandae gratia addo *Long. Paſt.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* ὑπὸ τῇ δρυῒ καθεσθέντες ἐσύριζον. *J. F. R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic conſentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaeſivit num aliae πότος maſc. gen. haberent? Sed nihil opus eſt; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Reland.* τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & ſequentia ideo finxit Lucianus, ut Cteſiae ſimiles prorſus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Caſtius, ſi quid in execrando tali ſcelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεί. *M. du S.*

87. Μέλι] i. e. *acetum.* Vid. *Helladii* Chreſtom. *M. V. la Croze.*

Μέλι] Antiphraſin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphraſis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia eſt in illo *Cael. Aurel.* III. 1. quod *Voſſ.* adfert in Inſt. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum ſumſerunt: ut fella, quae Graeci* γλυκέα *vocant, velut dulcia, cum ſint amariſſima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

δὰν ἢ [a] πονῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται, γάλακλι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἱδροῦσιν, ὥστε καὶ τυροὺς ἀπ' αὐτοῦ [d] πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαντες· ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πήρᾳ χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caſeos etiam inde, exiguo inſtillato melle, efficiant. Oleum ſibi parant de cepis pingue admodum & unguenti inſtar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini ſimilibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus eſt, aperiri enim ille poteſt & rurſus claudi. Inteſtinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, niſi hoc ſolum, quod hirſutus intus & villoſus eſt, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Veſtis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affuſa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos ſuos ſervat, dum opus ſit videre aliquid, ubi impoſito ſibi oculo videt: ac mul-

a Πονῶσιν] Sic Edd. Ὑπνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. deſignat *M. du S.* *b* Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* *c* Ἱδροῦσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. *d* Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυνται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Γρα. πήγνυνται. G.

2. Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπό τινων περὶ τῶν θαλαττίων σελαχῶν ἱστορούμενον διαπαίζει. V.

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *antiphraſi*, ubi inter alia ex *Juſtin.* XXIX. 1. 5. obſervamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum ſpirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non niſi erecto corpore ſpiritum ducere valeant. Celſ. IV. c. 4. *Cum niſi recta cervice ſpiritus trahatur*, ὀρθόπνοια (dicitur). Sic *Galenus*, ſic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

88. Πονῶσιν] Ὑπνῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. ἱδροῦσι, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἱδροῦσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam ſtare vulgata etiam poteſt, ἀλείφουσιν: ut ſcil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipſis faceſſamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita lac *ſudent*, auctor ſim. *M. du S.*

Ἱδροῦσιν] Quamvis videatur ſtare poſſe vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

οὕτω δὲ ἐνθέμενος, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με ἑώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἄν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' [a] αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμψε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.

Εἰ

a Αὐτὸν] Αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλείφουσι, propter γυμνάζωνται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emungunt*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graeviana* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῇ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ἧπαρ] Eleganter pro οὐδὲ ἔντερον, οὐδὲ ἧπαρ. Vid. *Bos.* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὴ] Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος. *mitis*, *remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

48. Εἰ

Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ Ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρῄειμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ [a] εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, καὶ ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον οὐδένα μὲν εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἴδια ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξένια ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egreſſique aquatum ſumus. Invecti deinde in Zodiacum, ſiniſtrum ſolem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exſcendimus, multum licet cupientibus ſociis; ſed non ſinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque foedere nos comprehendi, receſſerunt.

29. Jamque Hippogypi etiam diſceſſerant. Navigaveramus noctem proximam & diem, curſum deorſum perſequuti, cum verſus veſperam delati ſumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exſcenſione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum verſantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illuſtres. Habitationes illis & lucernaria ſuum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, ſed ad hoſpitium nos invitarunt. Nos vero nihilo ſecius

a Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* εὔυδρον, quaſi velit cavere ne ἔνυδρον legas. b Ἀέρος] *Pell.* an ἀστέρος?

48. Ἐν χρῷ] Sic ſupra T. I. Ζεὺξ. c. 6. f. *M. du S.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν eſſe vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalypſ.* IX. 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elſner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J. F. R.*

80. Σβεσθῆναι] Videtur hoc commento ridere philoſophos, qui animas eſſe naturae igneae ſtatuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex *Cic.* Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio ſedebat, aquis ſuffocari mortis eſſe genus omnium peſſimum, quod anima ſic penitus exſtingueretur. *J. F. R.*

86. Ὅπως ἔχοιεν] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἔχει. Sed 36. ὅπως bis. *M. du S.*

89. Νεφελοκοκκυγίαν] Ex Ariſtophanis avibus ſumta urbs vſ. 820. ſeqq. Κορυφίων nomen non mutata-

cius timere, neque cibum capere, neque ſomnum quiſquam noſtrum audere. Principis aula in media urbe exſtructa eſt. Hic princeps illorum tota nocte ſedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut ſtationis ſuae deſertor. Mors autem eſt exſtingui. Adſtantes nos etiam ſimul audivimus cauſſas lychnorum, quas tarditatis ſuae dicerent. Hic noſtrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi ſe res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manſimus; ſed poſtridie ſolventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conſpecta admirati ſumus. Nec tamen in illam egreſſi ſumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus ſum Ariſtophanis poëtae, viri ſapientis ac veracis, cujus ſcriptis fidem fruſtra negant. Tertio inde die Oceanum ſatis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipſae quoque jam igneae & ſupra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, ſubſidenteque in mare depoſiti ſumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam ſupra modum delectati & gaviſi ſimus: coenamque omnibus pro

ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ᾽ αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι᾽ ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ᾽ ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι᾽ ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ᾽ οἶκον ἐπυνθανόμην [c] ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν [d] Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· οὐ γὰρ εἴα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ᾽ οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτῃ δ᾽ ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἑωρῶμεν· γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλήν γε τῶν ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὗται δὲ, [e] πυρωείδεις ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον [f] πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιοῦ-

c Ὅπως] Πῶς marg. *A1*. & P. Nil mutant Edd. d Νεφελοκοκκυγίαν] Sic P. *B2*. *S*. Et ſic *Soulius* in *J*. correxit; haec enim Νεφελοκκοκυγίαν cum *Fl*. *Ald*. & *H*. e Πυρωείδεις] Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. *A1W*. Πυρόδεις *J*. Πυρώδης *Fl*. Πυρώδεις *Ald*. *Fr*. *P*. *S*. *B2*. & *H*. f Πᾶσιν] Deeſt in *Fl*.

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοττυφίωνος] Ait ſe perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριστοφάνους] *Ariſtoph*. Ὄρν. p. 565. *M. du S.*

98. Πυρώδεις] Angl. πυροειδεῖς. *J.B.*

Πυροειδεῖς] Ita A. & P. Reliqui πυρώδεις, niſi quod *Fl*. πυρώδης, *Junt*. πυρόδεις habent. *M. du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. ſupra T. I. *Apol. pro Merc*. c. 4. p. 712. καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius *Hermot*. c. 24. p. 763. ubi plane ſimilem phraſin ex Ariſtoph. *Plut*. 488. addidimus. Et infra *Toxar*. c. 11. Ubi *Jenſ*. vim hujus verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa *Ver. Hiſt*. c. 6. *J.F.R.*

ἐποιούμεθα, καὶ [a] ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν Φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ [c] περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηῒ κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praeſenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim ſerenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero majorum ſaepe malorum initium eſſe mutatio in melius. Etenim nos ſolos duo dies in mari cum navigaſſemus, illuceſcente tertio, ad orientem ſolem ſubito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum ſtadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante ſe mare perturbans, ſpuma undique alludente, dentes exſerens, multum phallis apud nos excelſiores, palorum inſtar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adeſt, & reſorbens ipſa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos ſtatim comminuit, ſed per interſtitia eorum navis illapſa eſt.

31. Cum

a Ἀποῤῥίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam ſervant Edd. omnes. *b* Κήτη] Κύτη L. *c* Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *d* Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γρ. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. *G.*

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ † μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν καὶ ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in ſedem ſuam retractum.

† Μέμνηται] Μέμνυται. V. male. Et poſt φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων· ac mox iterum τινὲς ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργειῶν dedi. *J.F.R.*

7. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεώς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apoſt. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀποῤῥίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψαντες] Adſcripſerat *Soulius* aliquem conjectaſſe, forſan ἀποῤῥυψόντες legendum. Sed ἀποῤῥύψοντες voluit, a ῥύπτω *abſtergo*, *ſordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non eſt movenda, nam & ſic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐκέλευσε — ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *J.F.R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. ſupr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales deſcribit in lib. de Dea Syria noſter. *J.M.G.*

20. Σκόλοπας] Conf. ſupr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius ſecutus ſum, quod hoc verbum de amplexantibus & oſculantibus proprie uſurpatur. Sic *Long. Paſt.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε καὶ χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae ſignum eſſe, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque ſe amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J.F.R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidiſſet.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorſus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in

ejus

31. Cum vero intus jam eſſemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Poſtea illo hiante, videmus cetum magnum, (*ſpecum alvi*) & latum undique & altum, ſatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & piſces minores, & animalia multa alia conciſa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum oſſa & ſarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat conſidentes. Igitur ſilva in illis & omnigenae arbores naſcebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia ſimilia. Ambitus terrae illius ſtadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me ſociis, navem firmavimus, atque igni ſilicibus excuſſo, coenam de his, quae ad manum eſſent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν ^e κῦτος μέγα, καὶ πάντη πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τοῦ ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη οὖν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκει, καὶ ἐῴκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα

καὶ

e Κῦτος] Sic *Fl.* Κῆτος cett.

46. Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους λέγει. *V.*

ejus ventre, ſed integra iterum emiſſa, quando mortua erat bellua, ut videre eſt in principio L. 2. *Ver. Hiſt.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes ſpatia adeo vaſta fuiſſe, ut opus non eſſet dentibus prius confringere navim, & ſic per partes eam abſorbere, ſed integram navim illaeſam per dentium raritates facile potuiſſe tranſire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, ſed per eorum interſtitia navis in ventrem decidit.* Haec in *Obſ. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Συναῤῥάξαι]. Nihil mutandum. Jam olim obſervarunt Grammatici ſaepius duplicari hic literam Ῥ. Adde etiam Ἱστ. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῦτος] Ferri non poteſt κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῦτος. Vide tamen *Breerwood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῦτος] Lubens adripui ſcripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, ſenſum exhibet ſatis abſurdum. Etſi enim vel omnia hujus hiſtoriae commenta merito abſurda dixeris, tamen orationis nexus non debet eſſe abſurdus. Nihil autem in ſequentibus eſt, unde liqueat, homines in *Ceto* ſedentes, alium *cetum* vidiſſe. Sed quid ſimplicius eſt, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perluſtrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capacis alvi ſpecum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perſpicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Eſt vero κῦτος proprie alveus navis, vid. *Polluc.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii.* Ediderunt autem in *Polluce* κύτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mſſ. habere κῦτος. At verſa vice L. 2. p. 171. κῦτος dedere, quum Mſſ. ibi κύτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam ſi differentiam ſtatuiſſent, quod poſteriore loco *cranii capacitas* ſignificetur, monuiſſent forſan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in ſyllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῖκος & ſimilia, quae circumflecti amant. Verſio Cl. *Geſn.* ad vulgatam eſt compoſita, ideo reliqui eam, ſed mutatae lectionis verſionem ei adjiciens, ne mihi nimis ſumſiſſe dicar. *J. F. R.*

54. Ὀξέως]

καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἴχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ᾐσθανόμεθα, φερομένου αὐτοῦ [a] ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῆς διατριβῆς ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος. οὔπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ, καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ᾽ αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόῤῥωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ᾽ αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· κἀκεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἄναυδοι παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ᾽ ὃ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ᾽ ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νέηλυδες, ὦ [b] πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. προήλ-

copioſae & omnis generis carnes piſcium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Poſtridie cum ſurrexiſſemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum ſolum, ſaepe etiam inſulas; ſenſimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis conſuetudinem quandam contraxiſſemus, aſſumtis ſeptem ſociis, in ſilvam ingreſſus ſum, perſpecturus omnia. Quinque nondum integra ſtadia progreſſus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inſcriptio: neque multò poſt ſepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progreſſi, ſeniori cuidam & juveni adſtitimus, ſtudioſe exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati ſimul & territi conſtitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile eſt ad exiſtimandum, affecti, voce intercluſa ſtabant. Poſt moram aliquam ſenex, *Qui vos igitur eſtis*, inquit, *hoſpites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis ſimiles? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti ſumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, ſcientes: mortuos enim nos eſſe conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos ſane*, inquam, *homines novi advenae ſumus, pater, ipſa cum navi nudius tertius hauſti.* *Mo-*

a Ὀξέως] Ὀξέος *Fl.* male. *b* Πάτερ] Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat *M. du S.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

54. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam eſſe, vid. mox cap. 40. f. *M. du S.*

81. Τοι] Quid haec particula ſaepe in oratione, quaſi ſupervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum cenſeo, σοι. *M. du S.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura ſimilia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. *J. F. R.*

90. Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν &c.] A ſcopo aber-

Modo vero progreſſi ſumus, exploraturi haec ſe ſilva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, diſceremusque, non ſolos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui ſis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, ſe prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaeſiturum, quam hoſpitali nos munere, prout copia jam eſſet, impertiiſſet, aſſumtosque nos in domum deduxit, quam ſibi fecerat uſibus ſatis commodam, & lectos in ea ſtruxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appoſuiſſet nobis olera & arboreos fructus, & piſces, vinumque miniſtraſſet, ſatiatos interrogavit, quid nobis accidiſſet? Hic ego ordine enarravi omnia, tempeſtatem, & quae in inſula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad deſcenſum usque in piſcem.

34. Ille vero admiratus ſupra modum, viciſſim ipſe ſuas res enarravit, ſic exorſus: *Genere, Hoſpites, ſum Cyprius. Mercaturae cauſſa patria egreſſus cum filio, quem videtis, & ſervis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti ſolutam forte vidiſtis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati ſumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, ſervati ſumus. Sepultis vero ſociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

θομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [c] καθείργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμητο, καὶ τἆλλα ἐξήρτιστο· παραθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἑξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἆλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῄει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεὼς μεγάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ ἄντανδροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σι-

c Κατείργμεθα] Κατειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam ſervant *J. H. P.* &c. & Cod. P. *d* Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire *Fl. J. H.* notat *Solanus.*

erravit, qui haec ita tranſtulit; *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hoſpitio excepti praeſentibus bonis fruamini.* Senſus eſt: *ille vero negavit ſe dicturum, aut ex nobis ſciſcitaturum eſſe prius, quam hoſpitalia ſua quae habebat, nobis impertiiſſet.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae ſequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῄει. *L. Bos.*

σιτέμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλάς, ἀφ' ὧν ἥδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ θηρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη οὐ πόῤῥω ἐστὶν ἁλμυρά, σταδίων εἴκοσι τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστι τῆς καταπόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποί, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γάρ, ἔφην ἐγώ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ

bo piſcibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit ſuaviſſimum. Et fontem forte vidiſtis pulcherrimae aquae & frigidiſſimae. Cubilia facimus° de foliis, & igne utimur copioſo, & aves aucupio capimus involantes, & vivos piſcamur piſces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam ubi volumus lavamus: nam & lacus non porro eſt ſalſus, viginti ſtadiorum ambitu, piſces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva ſcapha navigamus, quam ego fabricatus ſum. Anni nobis proceſſerunt, a quo hauſti ſumus, ſeptem & viginti.

35. *Ac reliqua ferre forte poſſumus: aſt vicini noſtri, qui juxta habitant, difficiles admodum & graves ſunt, inſociabiles atque feri. Ecquid enim,* inquam, *alii quoque ſunt in ceto? Multi vero,* inquit, *iique inhoſpi-*

a Ταῦτα] Et hic *Fl. J.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.*

28. Λουόμεθα] Huc pertinet quod Clar. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 11. & 12. monuit ſcribens: Λοῦμαι, inquit *Thomas Mag.* πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet *Lucian.* in Ver. Hiſt. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. *Ariſtoph.* vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπέλου tamen pro ἀπέλουε *Biſetus* ait metri cauſſa dictum, vid. Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: ſed & T. I. *Nigr.* c. 13. p. 52. λουόμενος non λούμενος ſine varietate legitur, nec non poſtea; quare rurſum ajo, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. *J. F. R.*

45. Τριτωνομενδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεῶται hic non ſunt feles, ſed piſces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compoſitionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monſtrum marinum, ſuperiore parte hominem referens, ſed μένδης eſt hircus, ſive ipſe Pan. Vide *Herodot.* lib. 11. c. 46. & *Suidam.* Mihi non liquet. quaerant otioſi. Quid enim μένδης cum Xiphia aut etiam fele, ſi id malis, habet commune? *J G. G.*

Τριτωνομένδητες] Τριτωνομένδητες appellatio monſtri ex Tritone, marino homine, & hirco compoſiti, quem Μένδητα eſſe Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, ſive *ſtellionem* dicas, ſive *felem*, ſive *muſtelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna ſit, ut modo circa Ἀεροκόρακας obſervatum eſt. *J. M. G.*

48. Θυννοκέφ.] In *S.* κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifeſtum eſt; vide etiam c. 38. *M. du S.*

Θυννοκ.] Θυνοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites. Thunnus* piſcis nobilis, cum *cancris* commode jungitur. Si allegoriam ſpectes, notum eſt brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipſe quoque *Aldus* dedit Κυνοκεφάλους. Et κύνα quoque piſcem eſſe, notum. *J. M. G.*

Θυννοκέφαλοι] Etſi *Pariſina* Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in verſione *Thynocephali*, expreſſum erat, unde facile patet quid edi voluerit. *J. F. R.*

50. Ἑαυτοὺς] Et ſic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim ſic amare poni pro ἀλλήλους *ſe invicem*, vel *mutuo*, niſi ſatis notum eſt, vid. ex veteri Lexico, in *Biblioth. Coslin.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253. f. καὶ παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, *& ſe mutuo adhortati.* *J. F. R.*

Ibid. Πεποιημένοι] Active hic ponitur, ut εὑρημένη ſimiliter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. καὶ δέομαι τὸ λῷον εὑρημένην συμβουλεῦσαι. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hoſpitales, *& figura horribili. Occidentales enim partes ſilvae & verſus caudam ſitas*, *Tarichanes* (Salſamentarii) *habitant*, *gens anguillinis oculis*, *& vultu cancrino*, *pugnax*, *audax*, *crudivora. Alterum vero latus*, *ad parietem dextrum*, *Tritonomendetes tenent*, *ſuperiori parte hominibus ſimiles*, *inferiore autem muſtelis. Minus tamen hi injuſti ſunt reliquis. Siniſtra vero Carcinochires*, (cancrimani) *& Thynnocephali* (canicipites) *qui belli ſocietatem atque amicitiam inter ſe fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Pſittopodes*, *bellicoſum genus & curſu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes*, *deſertae ſunt majorem partem*, *quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Pſittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis oſtrea.*

36. *Ac talis quidem eſt regio. Nobis vero videndum eſt quomodo poſſimus tot contra gentes pugnare*, *& victum quomodo quaeramus.*

ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸ δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδητες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ [b] Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουράδαι, καὶ [c] Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, φόρον Ψιττόποσιν ἀποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστίν· [d] ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως [e] δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως [f] βιοτεύσωμεν. πόσοι δ',

b Θυννοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani*. Θυνοκέφαλοι *J. Ald. B2. H. Fl.* Κυνοκέφ. P. & *S.* *c* Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψηττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *d* Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *Fl.* ſola. *e* Δυνησώμεθα] Ita habere *J. Fl. H. B2. S.* & *P.* notat *M. du S.* *f* Βιοτεύσομεν] Eſſe conſtantem lect. notat Idem. Sed *Jenſio* monente ego correxi.

praeter alios ſic ſaepe *Demoſthenem* loqui, ut εὑρημένοι τιμάς. &c. Noſter ſupra *Deor. Dial.* XIV. fin. θνητὸν πεποιημένος τὸ ἐρώμενον. Ac non ſemel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jenſ.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienſes qui praedia poſſidebant, & qui ſervos. Licet & alibi id ſignif. quod poſſidetur. Vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 4. Ibid. verſ. 7. ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam ſit, qui *emtus* eſt; vide commentt. Sed & praeterita paſſiva aliorum modorum interdum ſic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13. ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σώματος ἡδοναί. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates*. Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam ſufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον] *Pſittopodes genus bellicoſum & velociſſimum.* forte Ψηττόποδες, qui habebant pedes inſtar paſſerum. a ψῆττα paſſer ſc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis ſcriptura ex phraſi petenda eſt admodum inſolenti, quae in Λεξ. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ᾠχόμην ψύτταν κατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non eſt, ut viſum fuit *Micyllo* ſomnianti vertere, *ſed rus ibam*, *ubi ripae aggerem protendi*; ſed ut recte *Benedictus*, *contento curſu rus ivi.* Unde lux *Heſychio* in voce ψύττα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut ſaltem adi *Epiſt. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, ſic emendata, leges. ὗς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτώμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν καταρτείνασαι ἄπτεροι καὶ αὐταὶ, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc eſſe nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψηττόποδες ut cum παγουράδαις ſocientur melius: piſcium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic ſibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet noſter Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare auſim, quia ſaepius idem nomen eodem modo ſcriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσωμεν] Patet vel me tacente, Lucianum ſcripſiſſe, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. non, ut editum eſt, βιοτεύσομεν. *Eſt autem operae pretium ut proſpiciamus*, *quo modo cum tot gentibus congredi poterimus*, *& qua ratione victuri ſimus.* *J. J.*

δ', ἔφην ἐγὼ, οὗτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν, ἔφη, πλὴν ὅσα τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτοὺς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι, τοῦ φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπῄεισαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, [a] ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ διαπαρεὶς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

Quot vero, inquam, *hi omnes ſunt? Mille*, inquit, *amplius. Quae ſunt illis arma? Nulla*, inquit, *praeter ſpinas piſcium. Igitur optimum*, inquam, *fuerit pugna cum illis congredi*, *inermibus nempe*, *nos qui arma habemus. Illos enim ſi vicerimus*, *ſine metu deinde vivemus.* Sic placuit: digreſſique ad navem, nos paravimus. Cauſſa belli futuri erat, vectigal non ſolutum, cujus jam dies inſtaret. Atque illi quidem miſere tributum poſcentes. Ille vero ſuperbo cum reſponſo nuntios repulit. Primum ergo Pſittopodes & Paguradae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaſerunt.

37. Nos vero ſuſpicati invaſionem, egreſſi domo expectamus, agmine praemiſſo virorum quinque & viginti; quibus praeceptum erat, ex inſidiis, cum praetergreſſos viderent hoſtes, inſurgerent. Et ſic fecere. Inſurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipſi, cum Scintharus ipſiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoſeque & fortiter confligentes non ſine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam verſos perſecuti ſumus ad foveas ſuas usque. Ceciderunt hoſtium quidem centum & ſeptuaginta: de noſtris vero unus gubernator, coſta triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco manſimus, tropaeumque ſtatuimus, ſpi-

a Ἐξαυλισάμενοι] Ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et ſic habent marg. *A1.* P. & L. Ἐξαυλισάμενοι vero eſt in *Coll.* ipſis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. B2.* & *S.* *b* τρίγλης] Sic recte *P. B2.* & *S.* Τρίγλης majore litera τ. male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

77. Ἐξοπλισάμενοι] Γρ. ἐξαυλισάμενοι *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obſcure verſio Pariſina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν eſſe *conſtitutum tempus*, ut in Epiſt. ad *Galat.* IV. 2. ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æſchine*, poſt alios docuit Rev. *Elſner.* ad N. T. l. c. *J. F. R.*

77. Ἐξο-

ſpina dorſi arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re adſunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. *Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus.*

σαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες τὴν ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

39. Neque multo poſt caduceatoribus miſſis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin poſtridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis in mare inde deſilierunt. Nos vero tota luſtrata regione, quae jam vacua eſſet hoſtibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in univerſum ſimiles videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non eſt, delicate viventibus ac ſolutis. Annum igitur & menſes octo ad hunc modum vixeramus.

Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀνῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὴν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

40. Sed noni menſis die quinto decimo, circa ſecundam oris apertionem (ſemel enim in ſingulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus ſignare horas poſſemus)

Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεκμαί-

c Θυννοκέφαλοι] Θυνοκ. *B2.* Κυνοκεφ. reliquae. *d* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. *e* Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd. Conf. ſupra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hiſt.* c. 62.

77. Ἐξοπλισ.] Sic *Coll.* P. & L. At impreſſi omnes ἐξαυλισάμενοι. *M. du S.*

Ἐξαυλισάμενοι] Vulgatam ſervavi, etſi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius eſt. Poſſet enim ἐξαυλισ. ſignificare *e tentoriis, tuguriis, exciti*; quaſi oppoſitum τῷ ἐναυλίζομαι. Et ſic video Cl. *Geſnerum* accepiſſe; at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. *J. F. R.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta *B2.* Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino ſupra c. 35. *Pariſina* hic iterum κυνοκέφαλοι cum reliqq. In verſione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. R.*

79912

μαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνειρπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους [b] τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὸ περίμετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, [c] σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, [d] ᾗ ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa ſecundum ergo, ut dicebam, hiatum multus ſubito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeuſmatum atque remorum. Perturbati ergo erepſimus in ipſum os beſtiae, ſtantesque intra dentes ſpectamus omnia: ſpectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum eſt dimidium ſtadium, magnis in inſulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus ſimilia referre, dicam tamen). Inſulae erant longae illae quidem, ſed non vehementer altae, ſtadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque inſulae latus deinceps aſſidentes ut remos trahebant cupreſſos magnas ipſis cum ramis atque foliis. In poſteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelſo in colle ſtabat, aeneum tractans gubernaculum ſtadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, ſimiles usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in ſilvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, ſinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, inſulam. Hortator autem illis ſtabat, atque inſulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente *Solano*. Nam Edd. abſurde ἅπαντα ὧν. b Τὰς ἡλικίας] Τὴν ἡλικίαν P. & marg. *A1W*. Vulgatae adſentiuntur *J. Fl. H. Ald. P.* c Σταδιαῖον] Sic recte *J. H. P.* & B1. Σταδιαίων male B2. Πέντε σταδιαῖον *Fl.* d Ἧ] Sic *J.* item Codd. P. L. Οἷ *Fl. P. Ald. H.* &c.

52. Κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τοῦ Ὁμήρου παραγγελμα περὶ * Διομήδους, τὸ Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex *Hom.* in nott. indicato reſtituta, deerat enim vocabulum πῦρ, & δαὶ ici, miſere ſcriptum erat. *J. F. R.*

33. Ἅπαντα ὧν] Quanquam ſic etiam ferri poſſit, malim ἁπάντων ὧν. *M. du S.*

41. Εἴκοσι καὶ ὀκτώ] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic ſtatim poſt numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut neceſſe ſit majorem a Luciano fuiſſe ſcriptum, quem LXX. fuiſſe exiſtimo. Sed res nihili eſt in tali Libro. *M. du S.*

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖοι ſupra c. 22. & ἡμισταδιαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus; deinde apparuere vel ſexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent claſſibus. Multae igitur adverſis proris concurrebant, multae ab impulſu vehementi ſubmergebantur: aliae ſibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exſolvebantur. Conſtituti enim in prora alacritatem oſtendebant maximam, tranſilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos ſibi invicem injiciebant, qui ſilvam complexi retinerent inſulam. Jactabant vero oſtrea quae ſingula plauſtrum implerent, & jugeri magnitudine ſpongias, iiſque ſe invicem vulnerabant.

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρῴρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις [e] ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἁμαξοπληθέσι, καὶ [f] σπόγγοις πλεθριαίοις.

42. Dux erat alterius claſſis Aeolocentaurus, alterius Thalaſſopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem

Ἡγεῖτο δὲ τῆς μὲν, Αἰολοκένταυρος, τῆς δὲ, Θαλασσοπότης. καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα. ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐμηλακέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβοωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν,

e Ἐπερρίπτουν] Ἐπερρίτουν male *J.* f Σπόγγοις] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

διαίους hoc eod. cap. *J. F. R.*

51. Πῦρ ἦν] *Homer.* Il. Ε. 4. *M. du S.*

54. Ἡ] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis οἱ. Alludit ad *Homeri* locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκβληθεῖσαι] Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſenſu dixerit, quo hic opus eſt. Itaque analogiam, & vim τοῦ ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. *J. M. G.*

71. Σπόγγοις] Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Nec res tanti eſt. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι] Nimis ſæpe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab præclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi.* *J. G.*

Ibid. Πρύμναν κρούειν] Imperitiſſime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, *reliquae colliſa puppi fugerunt.* Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verto *reliquae remis inhibentes fugerunt.* Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis.* Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed paullatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Obſervat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνασταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ηὐλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγαια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν [a] γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt ſua, nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Poſtridie vero re ſacra in ceto peracta, ſepultisque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος [b] ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

1 AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfoſſo aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque ſtadia progreſſi nihil efficeremus, fodiendi conſilio abjecto, incendere ſilvam ſtatuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudicis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac ſeptem dies totidemque noctes non ſenſit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα *Fl.* Prius vero eſt in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. *b* Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorſt.* fruſtra.

88. Κατέδυσαν] Paſſive accipias neceſſe eſt; nam numerus non patitur ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & paſſim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat ἀληθινῶν διηγημάτων, vid. princ. 1. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus eſſe τοῦ ἔμελλε, quod *Vorſt.* ingerit, attendenti patebit; ſatis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita & *Salluſt.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur ſecum ipſe multa agitaviſſe, ... quae ſcilicet tacente ipſo, occulta pectoris patefeciſſe.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorſtii* mens fuiſſe, ἔμελλεν hic per ellipſin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Me-

que aegrotare eum intelleximus: hiabat enim tardius, & ſi hiaret, ſtatim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem ſpectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, niſi quis illo hiante diſcunearet maxillares, quominus claudere illos poſſet, periculum eſſe, ne incluſi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus diſcuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima impoſita, & neceſſariis reliquis: gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, & per dentium interſtitia traductum, ſuſpenſumque e dentibus placide in mare demiſimus. Tum tergo conſcenſo, ſacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia eſſet, quarto ſolvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimenſi corpora cum admiratione ſumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato uſi: deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, ſed in profundum etiam ad trecentos circiter paſſus: ita ut egreſſi per glaciem diſcurreremus. Durante autem ven-

καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καταλκλειθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νηνεμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν· ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μέν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ [d] ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάντας διαθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν

τοῦ

c Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. *d* Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. *Μεγάλαις δοκοῖς*] Hunc locum in corrupto Codice cum legiſſet *Thomas Magiſter*, incaute ſecutus eſt quam illic inveniebat ſcripturam. Noſtri Codices omnes habent *μεγάλαις*, recte. *M. du S.*

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertiſſent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam.* Sed turbatiſſime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili eſt. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam.* Id enim eſt hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine præcedentis libelli. ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ηὐλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγαια. Et tranſlate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος περιήξειν. *J. G.*

41. Ἐπάγη] Ridet. At noſtra aetate ſatis jam compertum eſt, mare ipſum ſub Arcto, hibernis totis menſibus, glacie rigere, & vix aeſtivis tutum. *M. du S.*

52. Πρεσ-

τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀθόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκή, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηΐδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ [a] παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τῶν

to, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo igni, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus cum delati ſumus ad inſulam parvam ac deſertam. Hic aqua hauſta, jam enim defecerat, confectisque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſibus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

a Παρεῖχε] Ὑπῆρχε *Fl.*

49. Πῦρ ἀνακαίοντες] Εἶτα βωμολόχε, οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ * καταχλυσθέντες τέλεον † ἀπωλώλειτε; ὡς ἀπίθανος ἡ πλάσις περὶ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. *V.*

* Καταχλ.] Καταλυσθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non tamen addens unde

† Ἀπωλώλειται] Hoc verbum ut ſuſpectum notaverat idem; conjicio itaque eum maluiſſe ἀπωλώλειτε, vel ἀπώλεσθε quod non improbem. *J. F. R.*

52. Προσελθ.] Lege προελθόντες. *M. du S.*
Προσελθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio ſit vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσελθόντες *accedentes*;

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Ca-ſea*) Salmonei filia, hunc ſibi honorem, poſtquam hinc diſceſſit, nacta.

των τῶν χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμήν.

4. Morati in inſula dies quinque; ſexto ſolvimus, aura quidem nos quadam proſequente, non niſi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, ſed ſalſo mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis ſimiles, corporibus & ſtatura, pedibus ſolum exceptis; hos enim habent ex ſubere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*ſuberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, ſed eminentes ſuper fluctus, ac ſine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua ſalutant, dicuntque, in ſuam ſe patriam Phello (*ſuberiam*) contendere. Et aliquouſque juxta currentes nobiſcum iter faciunt: deinde diverſi abeunt felicem nobis navigationem precati. Poſt paullo inſulae apparent multae: in proximo ad ſiniſtram Phello, in quam illi feſtinabant, urbs in magno & rotundo ſubere aedificata: at e longinquo & dextrorſum magis quinque maximae atque altiſſimae, in quibus ignis ardebat multus.

Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μέν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκέτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τὴν αὑτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνωδοιπόρουν ἡμῖν παραθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ στρογγύλου φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

5. Verſus proram lata una & humilis, ſtadiis diſtans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos ſpirabat admirabilis, ſuavis, & odora, qualem Herodotus hiſtoricus ſpirare ait a felici

Κατὰ δὲ τὴν πρώραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam ſivi vulgatam. *J.F.R.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo ſcripſit *Ariſtoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incuſaſſe, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius poſſent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. ſupr. *Nigr.* §. 18. (ex diviſ. *Hemſterh.* eſt §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τυρὼ] Hujus fabulam repete ex Ἐν Δ. XIII. & adde, ſi lubet, Φιλοψ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam eſt Φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque Φελλεὺς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Συνωδοιπόρουν] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τὴν πρώραν] Proditum eſt a veteribus poëtis, eſſe quaſdam in Oceano inſulas ad quas poſt mortem deferuntur eorum animæ, qui ſancte religioſeque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης; τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ᾽ ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς, ἐξιόντας ἠρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικά, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι διαπνέουσαι, ἠρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ᾽ ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ᾽ οἵα γένοιτ᾽ ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a roſa; & narciſſo; & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

a Τὰ] Ὅτε *Ex. Fl.* male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιεκέχυτο] Ἀντὶ τοῦ περιεῖχεν, ὑπείληφε, περιέβαλλεν, περιελίκμαζεν. *V.* (περιλίμναζεν V.)

28. Ἐπηρεμίοις] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπηρεμέω utitur Ἐρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ᾽ ἐρημίας, *in deſertis.* *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. Dwarsfluiten) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius.* *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἀθρόος. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed οὐ θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντά τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans.* *J. G.*

39. Περιπλόοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciæ Rex, filius Jovis ex Europa Minoïs & Æaci frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. G.C.

47. Αἴαντος] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. G.C.

49. Κατηγορεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκατηγορεῖτο] In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο. & ſane ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μενιπ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Demoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Κατηγορεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Graev.* ſentiens ἐκατηγ. ſcri-

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litoriſque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν· ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν [b] ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto tradetur Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· [e] καλ͂ηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κῴῳ ἰατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου. Δευ-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Ex. Fl.* Nihil mutat P. H. *J. P.* &c. *c* Περιπόλοις] Sic A. L. P. *S. A.* & *Ald.* Περιπλόοις Edd. cett. *d* Ὁ Κρὴς] Ὀκρῆς male *Fl.* *e* Καληγορεῖτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαληγορεῖτο vult *Graev.* male.

37. Εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάνθητος (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαληγορεῖτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ibid. paullo poſt: κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Ælian.* V. H. III. 19. λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII. 12. ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον: quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο; δεδώκεισαν, pro ἐδεδώκεισαν diximus ad 1. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχοντο & ηὔχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ηὔχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. du S.* Sed ἑλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

63. Περὶ

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὖ τῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ [a] Μίνωος θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἑξῆς διηγησάμεθα. [b] οὕτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium, Theſeo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam eſſe cum Menelao, qui nuptiarum illius cauſſa tot labores, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuiſque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

[a] *Μίνωος*] Sic *Fl.* aliaeque recte. *Μίνωος J.* & *H.* [b] *Οὕτω*] Edd. omnes. *Οὗτος* melius *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὗτος] Sic lego pro οὕτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, εἰς ναῦν μονόξυλον *navim ſolido ex ligno conflatam.* Quæ verſiones quam ſint abſurdæ, docet ipſe, quum ſtatim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnæ exſecta. *J. G.*

94. Πηχέων ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πυέλοις] Πύελος, ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſt.* Vid. Ἱππ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐσθῆτι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis,* &c. ſtatuas ἐσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos,* & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſſa factum ſit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ὡραιότητα. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἅψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τοὐντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων περιῤῥυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἠγόμεθα, [c] εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὐτὴ μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγδινον. πύλαι δέ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμινοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμή ἐστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφυροῖς. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν ἑστᾶσι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος [f] ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

c Εἰς] Καὶ εἰς *Fl.* ſola. d Κινναμ.] Κυναμ. *J.* & *Fl.* Κιναμ. *Bz.* & P. Κινναμ. *S. H.* & *Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. e Ἀναφεῖς] Al. male ἀφανεῖς. *Coll.* Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. f Ὁμοιότητα] Ὡραιότητα A. P. & marg. *A1W.* Nil mutant Edd.

85. Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἁγίους προφήτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς † οὗτοι περὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐν ἐσχάταις ἡμέραις συνενεχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξῆλθον. V.

2. Ἀναφεῖς] Γρ. αἱ ἀφανεῖς. G.

* Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae Clar. *J. Clerici* anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo *Apocal.* XXI. 10. & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. *M. du S.*

† Οὗτοι] Οὗτος Edit. *Cler.* Sed οὗτοι recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. *J.G.G.*

9. Σκιαὶ

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαί, οὐ μέλαιναι· γηράσκει δὲ οὐδείς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει· οὐ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιάς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

Τὸ δὲ συμπόσιον ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνή, ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλήν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ

quod videt : ſunt enim quaſi umbrae erectae non nigrae. Seneſcit nemo , ſed qua aetate huc venerit , ea manet. Verum neque nox apud illos eſt , neque dies plane clara. Sed quale eſt mane diluculum ſole nondum exorto , talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempeſtatem norunt. Semper enim apud illos ver eſt , & unus flat ventus , Zephyrus.

13. Regio floribus omnibus , plantisque tum manſuetis tum umbroſis viret. Vites quidem duodecies feraces , menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores , & malos , & reliquas autumni copias , dicebant etiam ter & decies ferre , bis nempe uno menſe , qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes jam paratos in ſummo producunt , velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos , mellis totidem alii , unguenti autem quingenti , hi tamen minores ; fluvii lactis ſeptem , & octo vini.

14. Coenatio extra urbem ſtructa eſt , in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum , & circa illud ſilva varia , denſa , accumbentibus umbram faciens : ſtragula de floribus ſubjecta habent : miniſtrant omnia , & huc illuc ferunt venti , praeterquam quod vinum non infundunt : hoc enim nihil opus eſt ; ſed ſunt

a Ἄρτους ἑτ.] Ἄρτον ἕτοιμον *Schol.* b Ἑξήκοντα] ζ'. *Fl.* male, pro ξ'. Cum vulgata noſtra facit *H.* & P. &c

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ Θούλην τερατολογούμενα ἐπισκώπτει. V.

26. * Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῳδεῖ. V.

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων θερατολογούμενα τῶν Ἀσυρίων διασύρει. V. (Vid. *Philoſtr.*)

* Ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους quod in noſtris libris eſt, V. Codex. *M. du S*

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco ſtantis hominis humi jacere ac trahi videntur : hae , inſtar hominis ipſius , erectae. Aliae defectu lucis , h. e. natura ſua nigrae ; hae coloratae tum carnis colore tum veſtium. Caeterum ita recte me interpretatum poſt alios hunc locum arbitror, licet aliter ſummo viro videatur. *J. M. G.*

10. Οὐ μέλαιναι] Non ſicut noſtrae, jacentes & nigrae,

ſunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidiſſimo. Porro fructus harum arborum ſunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum ſibi apponit: at illa ſtatim vini plena fiunt, & ſic bibunt. Pro coronis, luſciniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores roſtris lectos, inſtar nivis in eos ſpargunt cum cantu ſupervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Denſae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, c τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη d γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίων λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ὑπερπετόμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὧδε· νεφέλαι πυκναὶ ἀνασπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τῶν ἀνέμων ὑποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

15. In coena muſicae vacant & cantibus. Canuntur ipſis Homeri maxime carmina. Et adeſt ipſe quoque & cum illis epulatur, accumbens ſupra Ulyſſem. Chori puerorum ſunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Steſichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere deſierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luſciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum ſane ſilva tota fiſtulis quaſi ſuccinit, ventis ducibus.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ᾄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρχόντων.

Μέ-

c Τρυγήτας] Τρυγίσας *J.* Τρυγήσας recte aliae. d Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, ſed corporibus veris, ſi ſoliditatem excipias, ſimiles. *M. du S.*

23. Ὀπώραν] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τῶν καρπῶν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μῆλα ἀππίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Conſtant.* Γεωπ. L. X.) *Verſi* *M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, niſi cum Ariſtophanis Socrate ὀῤῥοπυγίῳ facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομος] Muſicus is clarus, cujus hiſtoriolam lege, quam narrat in Προτρ. *Clemens Alexand.* ſub ipſum initium, de cicada chordae fractae vicem ſubeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenæ vituperationem oculis captus, non prius, niſi placato palinodia oblæſo numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius ſcripſerat, ob quod a Caſtore & Polluce luminibus orbatus, cantata rurſus palinodia viſum recepiſſe fertur. Vid. *Philoſtr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Iſocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες διάγουσι.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὕς τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι· βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ [b] Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' οὖν [d] ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν

16. Maximum & illud ad hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes ſunt duo, circa coenationem, riſus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipſo convivii principio bibunt, & quod ſupereſt jucunde & cum riſu agunt.

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum ſolum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharſin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienſes, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophroniſci F. ſermones caedentem cum Neſtore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Theſpienſis Narciſſus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa ſane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & ſaepe minatus eſſe, de inſula ſe illum ejecturum, ſi

a Παρὰ] Sic A. & P. Περὶ Edd. priores. *b* Νουμᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομᾶν enim Edd. *c* Ὕλλας] Sic *Fl. H. J. P. Ald.* &c. *d* Ἐκεῖνον διήλ.] Ἐκείνῳ διελέγετο *Vorſt.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. noſtrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. *V.*

73. Περὶ] Angl. παρά. *J.B.*

Παρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitioſe. *M. du S.*

Παρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipſa Diſſert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. *J.F.R.*

80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; ſed altero parente divino, altero humano: aut ſemidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuiſſe ſcribit, quorum quidam ſelecti & majorum gentium dii vocati ſunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G.C.*

81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Caſſandram. *M. du S.*

85. Νουμᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομᾶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8. *M. du S.*

87. Τέλλον] Vide Ἐπισκ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*

88. Ἄνευ Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domeſticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, deceſſerit; quod ſapientis non eſt. At ſi *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, ſapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hiſt.* XII. 35. Sed foede corruptus locus eſt ille *Aeliani.* Fuere quidem duo Periandri, ſed uterque tyrannus; ſapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. ſapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teſte *Diog. Laërt.* 7. F. ſed in Protag. 206. F. ubi ſapientes Plato recenſet. *Eudoxus* ille non comparet.

ſi nugas agere pergeret, & nollet diſſimulatione omiſſa convivari. Plato ſolus non aderat, ſed dicebatur ipſe quoque civitatem habitare a ſe confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas ſcripſiſſet, legibus uti.

18. Ariſtippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, ſuaves homines, & gratioſi, & convivae commodi. Aderat etiam Aeſopus Phryx, quo ut ſcurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenſis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque ſaepe ad ſaltandum conſurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adſcendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chryſippo, non prius illi fas eſſe inſulam ingredi, quam elleboro quartum uſus eſſet. Academicos vero dicebant velle quidem venire, ſed ſuſtinere ſe adhuc, & conſiderare: neque enim hoc ipſum illos percipere, an inſula talis ſit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἢν φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.

Οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. [e] τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνται. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεύς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ [f] Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, οἶ-

e *Τούτῳ*] Τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. f Ἀκαδημαϊκούς] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Ἀκαδημιακούς. *Coll.*

) 12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φὴς περὶ Στωϊκῶν, ἄνθρωπε; *G.*

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεκτικοῖς συνάπτει Λουκιανός. *V.* (συνάπτεις, Λουκιανέ. *Coll.*)

ret. Immo Diogenes ipſe 10. D. *Myſona* ibi pro *Periandro* a Platone ſuffectum obſervat. Vere itaque cenſet *Menagius* priorem Diogenis locum ſcioli eſſe gloſſema, quod in textum abſurde receptum eſt. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum ſpectant. *M. du S.*

Ἀντὶ Περιάνδρου] Periander inſula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus eſſet, & oppreſſam ſervitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος] Quod optabat in ultimis ſermonibus ſuis, a Platone in Apologia & Xenophonte ſervatis. *J. M. G.*

10. Ὥστε γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocoſe enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruiſſe traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας, γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide ſupra B. πρασ. c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer ſupra *Hermot.* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur ſuadere ſcribendum ἀκαδημιακούς. Verum prius ex uſu obtinuit, pluraque hujus ſcripturae exempla citat *Steph.* in Theſ. qui etiam obſervat μετάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, ſed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium eſt, hanc ſcripturam eſſe veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνῃρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἦ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιορκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt; qui ipſum judicandi inſtrumentum ſuſtulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto ſequi eos qui veniant *in inſulam*, ſed ignavia quadam deficere ante quam aſſequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & poſt hunc, Theſeum. De coitu & rebus venereis ita ſentiunt. Miſcent corpora publice, & in conſpectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, ſe caſte accedere ad juvenes: ſed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narciſſus fatebantur; at ipſe negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, ſed hac in re maxime ſunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

[a] Ἀξιολογ.] *Λογικώτατοι* Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae *ἀξιολογικώτατοι*.

35. Ἦ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καταλαμβάνοντ.] Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo uſus eſſem: ſi illud de eo quoque dici poſſe ſciviſſem, qui ſecutus alterum, tandem aſſequitur. Neque enim hic de fure, aut ſervo fugitivo ſermo eſt, ſed de viatoribus vel currentibus in ſtadio: ubi *aſſequendi* verbum domicilium quaſi habet, quod tamen ipſum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J.M.G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. *J.B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos ſupra ad B. πρασ. c. 16. in eam rem attulimus. *M. du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel διὰ τοῦτο. Vid. ſupra T. I. *Nigrin.* §. 27. *J.F.R.*

48. Αὐτὸς] Neceſſaria videtur *Vorſtii* emendatio, ſcribentis αὐτοὺς. Ratio in promtu eſt. Quis enim ferat neſcire ſeſe dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Abſit autem ut, poſt *Leonem Allatium* aut *Creſſollium* (uter enim horum hoc aſſeverarit non ſatis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuiſſe Homerum demonſtremus. Non enim mente captis ſcribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuiſſe vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M. du S.*

Αὐτοὺς μὴ] Recepta lectio, αὐτὸς μὴ ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae ſtatim ſequuntur. Plane indubium mihi eſt, dediſſe Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας ſeu diſputantes, ſyneſi non abſtruſa nec difficili. Certe ſic interpretatus ſum. *J.M.G.*

Αὐτοὺς μὴ ἀγν.] Cl. *Geſneri* emendatio adeo eſt neceſſaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorſtius* in marg. ſic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adſcripſerat ἔφασκον legendum; quod etſi praeſtat vulgatae, tamen non ſatis planum reddit ſenſum. *J.F.R.*

49. Κολοφώνιον] Non dubitavi ſecundam ſyllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique ſcribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; ſed & quia poëtis corripitur, ut in ſaepe ab aliis adducto verſu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Antholog.* IV. 2. quae ſic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J.F.R.*

57. Κατε-

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus eſſet otium, tum reliqua ex eo quaeſivi, tum unde eſſet? dicens illud maxime apud nos in hunc diem diſputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: ſe vero*, dicebat, *Babylonium eſſe, & apud cives non Homerum vocari, ſed Tigranem: deinde cum obſes* (Homerus) *apud Graecos eſſet, nomen mutaſſe.* Ad haec de verſibus illius rejectis interrogabam, num ſcripti ab ipſo eſſent? atque ille ſuos eſſe omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Ariſtarchi Grammaticorum frigidas diſputationes. Ad haec cum ſatis reſpondiſſet, rurſus interrogavi, *cur tandem*

Οὔπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τά τε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς [f] πολίταις, οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. [g] κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μήνιδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο,

b Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. *c* Εἰσέτι] Εἰσ—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. *d* Αὐτοὺς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. abſurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. *e* Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολωφώνιον enim Edd. *f* Πολίταις] *Alii* πλείστοις *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* *g* Κατεγίνωσκον] Sic *Fl.* & *P.* Κατεγίγνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γρα. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*
51. Τοῖς πλείστοις] Γρα. τοῖς πολίταις. οὐχ Ὅμηρος. *G.*
57. Κατεγίνωσκον] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ καὶ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ συνέταξεν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ * ἐναντιούμενοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ καταγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελᾶν ἢ διασύρειν εἴληπται. *V.*

* Ἐναντιέμενοι] Ἐναιτιέμενον male Ed. *Clar.*

57. Κατεγίνωσκεν] Non verum eſt quod *Scholiaſt.* ait, ab Atticiſmo noſtrum receſſiſſe, quando hoc verbum cum accuſativo conſtruit; nec hi enim duplicem genitivum ſemper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. *Ariſtoph.* Eq. verſ. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiaſtes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demoſth.* aliisque in Theſ. append. T. I. p. 1854. Sed ſi apud Lucian. pro ſimplici *cognoſco* accipere velis, licet; nam & ſic fere *Ariſtoph.* Eq. verſ. 46. Οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Etſi paulo plus valeat, quam ſimplex, ut *Biſetus* ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. περιττὴ ἡ κατὰ οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθών. &c. quae ap. eum ſis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Ariſtarchus notiſſimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid.* *M. du S.*

61. Μήνιδος] Immerito hic Homerum ſugillat, quod *iram Achillis* initium ſuo poëmati fecerit: palam enim eſt Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectiſſime id *argumentum* eſſe dixeris. Quod non intelligentes e noſtris quidam imperiti & barbari prorſus homines, *Rhapſodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox ſit, niſi ex vernaculo idiomate aſſequi valentes, varia ſibi fingunt & diſſoluta carmina, nullo conſilio judiciove a coeco mendicabulo temere effuſa, in unum tandem corpus conſarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorſus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, ſi cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forſan digni putandi ſint. At ſerio id agunt, ut quae ipſi prae imperitia, niſi Latine verſa, intelligere non poſſunt, aliis contemtui ſint & deridiculo. Horum

σατο, καὶ εἶπεν ὃς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοί φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο· ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γὰρ ἄν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε,[a] καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγοροῦντος.

Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγεὶς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis *initium* carminis *feciſſet?* Et ille, *ita ſibi temere in mentem veniſſe.* Etiam illud ſcire volebam, prioremne ſcripſiſſet Ulyſſeam Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuiſſe, quod ipſum quoque de illo narrant, ſtatim [illegible]bam. Utebatur enim oculis: ut ne interrogatione opus eſſet. Saepe etiam alias hoc faciebam, ſi quando otioſum illum viderem, ut accedens ipſum interrogarem aliquid: atque ipſe promte ad omnia reſpondebat, in primis ſecundum judicium cum viciſſet. Erat enim dica illi ſcripta injuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipſum luſiſſet in carmine: vicitque Homerus, cauſſam illius una agente Ulyſſe.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, ſepties mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσκοψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. *B2.* & *S.*

*66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ *περὶ τοῦ Ὁμήρου βίῳ. V.*

* Περὶ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; ſed quia adeſt in Cod. V. inſerere non dubitavi. *J.F.R.*

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem ſummam, cum *ſui ſeculi* ſuarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compeſcendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ προτέραν] Hac de controverſia acutiſſimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην] Vertunt: *ipſum vero caecum non eſſe, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus ſum percontari.* Sed an ἑώρα, eſt, *vidi?* an οὐκ ἐδεόμην, eſt, *veritus ſum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuiſſe, quod ipſum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H.V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tuſc. Diſp. V. c. 39. *Homerum coecum inducit*, ſcribens: *Traditum eſt etiam, Homerum coecum fuiſſe. At ejus picturam, non poëſin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae ſpecies formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus eſt, ut quae ipſe non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex ſequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tireſiae coeci vatis, quem ilico ſubjungit Cicero. Vid. notam *Daviſii*, quem conſulendum Cl. *Hemſt.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Miſc. V. 9. & *Scholiaſten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn.* ſ. *Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὢν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, ſi quis coecum genitum putat, omnibus ſenſibus orbus eſt.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuiſſe; ſed ab nativitate id calamitatis ei obtigiſſe negat: cum prae ſenio viſum amiſiſſe dici queat, quod & illi, quos *Daviſ.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boelleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuiſſe *Daviſius* nullo modo dubitat; quod ſub Demodoci perſona ſemet ipſum deſcribere credatur ap. *Max. Tyr.* Diſſ. XXII. nec ego dubito, ſi caſu aut ſenio id contigiſſe dixeris, ut *Brod* l. c. ex *Herodoto*, *Pauſan.* in Meſſen. & *Tzetze* probat; nam ab nativitate coecum ſtatuere abſurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium ſitum, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoſcenda, praecipuum ejus fuerit ſtudium. Quod autem ab ſtatuariis deſumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem ſecuti ſunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, eum verſari ſecum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circum uſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

ἐκτελέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ οὗτος περίεφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὴν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere: ſumma capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἠγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλην μὲν ἐνίκησε [b] Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθα-

b Κᾶρος] Sic *B2. J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάρανος *Gron.*

ſunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. *J. F. R.*

72. *Μετὰ τ. δ.*] Sic lego pro *κατὰ*, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. Θερσίτου] *Hom.* Il. B. 212. *M. du S.*

75. Ἔσκωψε] L. *B2.* & *S.* In reliquis prave ἔσκοψε. *M. du S.*

81. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra T. I. *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum; eſt enim ſolita ellipſ. *τοῦ κατὰ. aureus erat femur*, pro *ad femur.* Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. Εὔφορβον] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubæ, teſte *Hom.* Il. 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. Met. *G. C.*

86. Ὠπτημένος] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. ἡδὺ τὸ θέαμα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾶν. Sed in praeſ. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Necyom.* *J. F. R.*

89. Θανατούσια] Eccere! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graeciae ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſympoſium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Potterus*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J. G. a P.*

Ibid. Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus? In *Baſileenſi* editione vertunt: *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione; ac ſi Græca eadem foret conſtructio, quæ Latina; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus: *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Græci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulyſſes? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor optime adnotaſſe patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. G.*

Κᾶρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut κᾶρος aut Κάπρος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. Ἀρείου] Vid. *Plut.* 396. 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

2. Ὀμ.

θάπται, καὶ Ἐπειοῦ, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, [a] πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀποῤῥήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον. ἡγεῖσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ [b] Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τοὺς περὶ Σκείρωνα,

rinthi ſepultus eſt, & Epei, inter ſe congreſſorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Curſu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas quidem vera multum Homerus praeſtabat, vincebat tamen Heſiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

§ 23. Jam conſummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, ſuperataque cuſtodia, pergere ad inſulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Buſiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεὶς] Πλακὴς *J.* ſola male. b Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα διὰ τὸ πληγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμάχους, ὁ ἐκεῖσε * ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾅδου βίος, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος χαλεπωτάτας ἐπενόει κολάσεις. (Hoc Scholium ſede ſua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amſt.* ad *Jov. Trag.* inſertum, huic loco, ut & duo ſequentia, reſtituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ὠμὸς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ οὓς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque uſquam apud Lucianum conſpicitur. *M. du S.*)

* Ἀργὸν] Ἀναιρετὸν habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui poſtremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος.

2. Ὁμ. — Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philoſtr.* Her. p. 726. & ſeq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impoſiti noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G.C.*

10. Βούσιριν] Buſiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiæ filius, qui Thraſii conſilio hoſpites violabat incognitos, ut eorum ſanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G.C.*

Βούσιριν] Mendoſe antea ſcribebatur Βούσυριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, ſed & numiſmata ſcribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciæ dum equos ſuos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipſis ad devorandum objectus eſt. *Ovid.* IX. Met. *G.C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem inſignem, qui proximos Megaris ſcopulos inſidens in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere ſæviebat, hunc Theſeus occidit. *G.C.*

12. Πιτυοκ.] Schinim inſignem latronem, qui circa Iſthmi initium teſte Pauſania miro crudelitatis genere ſæviebat. De eo *Plutarch.* in Theſ. *G.C.*

Πιτυοκ.] Vide *Plut.* in *vita Theſei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀπομν. *A.V.*

Πιτυοκ.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, ſupra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυκάμπτης ſcribit, omiſſo medio, ο. *J.F.R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τοῦ ἠϊόνος] Bene contra *Th. Magiſter* monet Cl. *Jenſ.* in Lectt. Luc. p. 10. ſcribens: Ἥρω Ἀττικοὶ, ſcribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἥρωα· καὶ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non ſemel ἥρωας Lucianus. In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In *Vera Hiſt.* c. 23. Ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τοῦ ἠϊόνος. Ipſa quoque haec vox Ἠϊὼν, ἠϊόνος, deterior quam ἠὼν, ἠόνος, cenſetur ab eodem; cum tamen non modo in noviſſime adducto hoc Luciani loco, ſed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diſerte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενος. In *Ver. Hiſt.* Ὄρνεα ἐπὶ τῶν ἠϊόνων ᾄδοντα. Ibid. Πλησίον τοῦ ἠϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec alio loco ab *Jenſio* dicta huc transſcribere operae pretium exiſtimavi. *J.F.R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnaſſet, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theſeus & Achilles, &, qui jam reſipuerat, Ajax Telamonius. Hi commiſſo praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praeſertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hoſtibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipſi praemium eximium decretum eſt, pulcher magnusque hortus ſuburbanus. Hic *poſtea* convocatis ſodalibus diſputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πιτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τὴν ἠιόνα· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξῃρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλός τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς [c] ἑταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας.

Συλ-

c Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα διασύρει. *V.*

23. Παράδεισος] Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ † παράδεισος ὄνομα. *V.*

† Παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Polluce* & *A. Gellio* notum eſt vocem hanc eſſe Perſicam & ſignificare *viridarium*. Occurrit etiam in *Eccleſiaſtae* libro ſcripto, ſi viris doctis credimus, poſt captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus eſt; qua pugna Xenophontem equo delapſum pedes ipſe ſervavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plat.* 11. C. Συμπόσ. 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hiſt.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δῆλον. *Plat.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Caſaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnaſſe traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam teſtimonia, quibus probet ἐπὶ dandi caſum in hujusmodi locutione poſtulare, adeoque ſuſpectam eſſe Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etſi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos ſupra ad c. 28. *Quom. conſcr. hiſt.* Et videbis, non immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δήλιον, ſuſpectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte diſcipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, & rurſus: τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. *J. P. a G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocoſe narrat Lucianus, uti, quum eſſet apud inferos, impii ruptis vinculis invaſerint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxiſſe in aciem, praefectis Theſeo, Achille, & Ajace Telamonio; qui ſtrenue repreſſerint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuiſſe; quare donatus fuerit pulchro & ſpatioſo horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος ſaepe perperam apud ſcriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταίρα pro ἑτέρα in ſuo libro legiſſe *Brodaeum* apud Noſtrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρᾳ legendum monet ἑτέρᾳ, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi neceſſitas; quum, ut dixi, caeteri heroes ſint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuiſſe, & ἐπινίκια celebraſſe, patet ex ſequentibus. *J. J.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; ſed proba eſt *Palmerii* & *Vorſtii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctiſſimi Viri, *Palmer. Vorſt. Solanus*, *La Croze* & *Geſnerus*, id vel conjectura adſecuti ſunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haeſitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium *minus* apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικημένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία [a] κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους ἑψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἱστιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἓξ διεληλυθότων, [b] περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὤν, καὶ καλός, ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, [c] ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προὔπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος [d] ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ κα-

24. Victos itaque comprehenſos vinctosque iterum remiſerunt, magis jam puniendos. Scripſit hanc quoque pugnam Homerus, ac diſcedenti mihi dedit libros noſtratibus hominibus adferendos. Verum poſtea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Muſa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos eſt, bello feliciter adminiſtrato, epulas victoriae cauſſa inſtituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, ſed cibo abſtinens procul ſedit, abominatus illam fabas edendi conſuetudinem.

25. Jam ſex menſes peracti fuerant, cum circa medium ſeptimum, novi quid actum eſt. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui eſſet, diu jam amabat Helenam, & ipſum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari; ſaepe enim & innuebant ſibi invicem in convivio, & propinabant, & ſoli ſurgentes oberrabant per ſilvam. Atque adeo prae amore & conſilii alterius inopia conſilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque au-

a Κομίζειν] Deeſt in *Fl*. Adeſt in aliis, & in P. *b* Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Ceterae rectius disjungunt. *c* Ἐπιμανῶς] Ἐπινῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. B. *d* Ἁρπάσαι] Sic recte *Jenſ.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ἐπινῶς] * Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει. V.

* Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Niſi forſan a naſutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adſcriptum ſit. *M. du S.*

32. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo *Bentlejus* in epiſt. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ἐπιμανῶς] Κίνυρος ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης. καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe uſitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. ſed ecce Scholiaſtes non ἐπιμανῶς, ſed ἐπινῶς legi vult, idque exponit ἐφελκυστικῶς, addens ἐπινάζειν notare ἐφέλκεσθαι. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ignoro; niſi huc referendum ſit τὸ, Ἐπινάξαι, quod *Heſychius* exponit, ἐπιπακτῶσαι· in editione Florentina plane, uti vult Scholiaſtes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. J.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi eſt, quin unius literulae mutatione locus hic ſanior reddi poſſit, legendo ἁρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἁρπάσας ſubſiſtat, ſequitur. *J. J.*

56. Κολασθησόμενος] Flor. κωλυθησόμενος. *J. B.*

Κωλυθ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (niſi quod in utraque mendoſe eſt κολ.) & ſic ſane venuſtior ſenſus eſt, quam ſi cum reliquis legas κολασθησόμενος. *M. du S.*

63. Me-

aufugere in quandam adjacentium inſularum, ſive in Phello, ſive in Tyroëſſam. Conjuratos autem olim adſumſerant tres ſociorum meorum audaciſſimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui noſſet ab eo ſe prohibitum iri. Cum vero viſum eſſet, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praeſente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adſumta Helena, feſtinanter avecti ſunt.

κείνη ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἔς τινα τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὼ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν [e] ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ᾽ αὐτοῦ [f] κωλυθησόμενος. ὡς δ᾽ ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος·) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum ſenſiſſet, clamorem ſuſtulit, aſſumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre ſe navim, dicebant ſpeculatores, quae multum jam abeſſet. Itaque impoſitos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, aſphodelinam, juſſit *fugitivos* perſequi. Hi ſtudioſe navigantes circa medium illos diem aſſequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëſſam; tantillum aberat, quin aufu-

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἵστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ᾔει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ᾽ ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν [g] πολὺ ἀπέχουσαν· οὕτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας [h] ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυρόεσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδρᾶναι· καὶ

e Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Fl.* ſola. *f* Κωλυθησ.] Κολαθησόμενος Edd. plurimae, κολυθησόμενος. *J.* & *Fl.* unde κωλ. prima producta feci. *g* Πολὺ] Οὐ πολὺ *J.* *h* Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες *Coll.* Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρήμεν] Οὐ παρῆν, ὡς ἐν ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. *V.*

72. Διώκοντες] Γρα. ἐλαύνοντες. *G.*

63. Μεσονύκτιον] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adſertam, infra hac ipſa *Ver. Hiſt.* c. 40. *J. F. R.*

68. Πολὺ ἀπεχ.] Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. *J. B.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδρᾶναι] Interpres: *Tantum via emenſi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat; quin elapſi fuiſſent.* Ita infra 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. παρ᾽ ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ubi recte Interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in *Pſeudomant.* c. 57. παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. *Poſtquam parum abfuiſſet, quin periiſſem.* *H. V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδρ.] Quod Cl. *Hor. Vitring.* & hic & ſupra c. 20. in verſione corrigendum monuit, id Cl. *Geſner.* etiam non viſa illius animadverſione, ſponte praeſtitit; quare illa *Vitringae* omittere potuiſſem; at eum, etſi levioris res eſt momenti, ſua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Opſop.* tamen id in Luciano non ſemel recte reddiderat. Et ſic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Paſt.* 2. p. 62. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ. *Parum abfuit quin...* Adde Noſtrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, *tantillum aberat quin effugiſſet.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὥστε παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo diſſentio*; quod & *Scholiaſt.* ſic exponit: τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγγέλλουσι. &c. quem vide. *J. F. R.*

 93. Πολ-

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ᾐσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ [a] ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοὐπιὸν παρεδείκνυσαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόῤῥωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις·

giſſent! revinctaque navi catena roſacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae ſe ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum ſociis, cum interrogaſſet ante Rhadamanthus, ſi qui alii quoque illorum eſſent conſcii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem ſtatutum inſula emittere, ſolo die proximo manendi facultate conceſſa. Ibi ego quidem moleſte ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus eſſem. Ipſi tamen conſolari me ac dicere, poſt annos non ita multos fore, ut ad ſe redeam, jamque mihi ſellam, & accubitum in poſterum *adſignandum* oſtendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens ſuppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonſtraret: Reſpondit, venturum me poſt errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: ſed oſtenſis inſulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & ſexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat eſſe impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa ſomniorum*

a Ἠνιώμην] Ἐποτνιώμην *Schol.*

86. Ἐποτνιώμην] Γράφεται ἠνιώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa poſteriora verba ex C. addita in *V.* deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas: ἐφ' ὧν. Etiamſi alibi ἀπὸ in ſimili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Ariſtoph.* Nub. 766. (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι quod ſupra in *Quom. conſcr. Hiſt.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῇ ὑφ' ὑμῶν] Sic ſcribendum, non ut in libris eſt ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppoſitam noſtrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in inſula beatorum, & loquitur cum vivo & ad ſuos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipſo fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic poteſt ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, reſcribendum, ut interpretatus ſum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore ſermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχης ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae ſacratiſſimum habebat. *Aelian.* Var. Hiſt. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μῶλυ (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μήτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum ſymbolum eſt, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; poſt illam Calypſûs inſula, ſed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppoſitam. Ibi vero multa paſſus, gentibus peragratis multis, inter homines verſatus inſociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

μετ' αὐτὴν δὲ, ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν κατοικουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἶπε.

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, ſi quando in hanc terram veniſſem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor ſi eſſem, ſpem haberem reditus in hanc inſulam.* Tum igitur ad navigationem neceſſaria paravi, & cum tempus eſſet, cum illis epulatus ſum. Poſtridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi verſiculorum inſcriptionem faceret ; & cum feciſſet, columellae de beryllo gemma erectae ad ipſum portum, inſcripſi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus divis carus felicibus iſthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι· παρῄνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

29. Moratus hunc diem, proximo ſolvi,

Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, [d] τῆς ἐπιούσης ἀνη-

b Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. *c* Ἔτη] Ἔτι *Fl.* male. Recte cett. *d* Τῆς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At noſtrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὲ] Ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ † μέντοι ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ ‡ ἐκείνης τῆς ἡμέρας. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. *V.* ἐπιούσης· ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικόν. εἰ οὕτως εἶπεν μείνας

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γρ. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. *G.*

† Μέντοι] Μὲν Ed. *Cler.*
‡ Ἐκείνης τῆς] Duo iſta verba in Edit. deficientia ſupplevit *M. du S.*

§ Τὸ γὰρ] Lege οὕτω γὰρ τὸ, & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὴν γὰρ σελήνην. *M. du S.*

not. *Porphyr.* N°. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν] De hac ſuperſtitione locus alius dicendi, præceptum eſt Pythagoræ. *J. B.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tuſc. IV. 34. conqueritur Philoſophos exortos, & auctore quidem ſuo Platone, quem non injuria Dicaearchus accuſet, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctiſſimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam teſtem citat, eundem *Platonem* dixiſſe, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους .... καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pſeudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Λουκιανὸς] Sive Creticum hic poſuit Lucianus in

ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, [a] ἵν' εἰ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων [b] ὀπτωμένων. καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν [c] ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ [d] ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς κρημνοὺς, προΐμεν διά τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἱρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι [e] πάντῃ ἐξηνθήκει, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ δεύτερος δὲ αἵ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulyſſes clam Penelopen dat mihi epiſtolam in Ogygiam inſulam ferendam Calypſo. Miſerat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, ſi deferremur in inſulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii cauſſa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiiſſemus, ſtatim cum teter odor nos excepit, tanquam aſphalti & ſulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab uſtulatis hominibus: aërque obſcurus & caliginoſus, a quo ſtillaret ros quidam piceus. Verum & verberum ſonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non acceſſimus: in quam vero exſcendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & ſqualida, ſaxis & aſperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua ineſt. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem ſpinis & aculeis obſitum, ſuperataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac ſuppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipſum gladiis & aculeis undique effloruit, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter ſan-

a Ἵν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. Εἰ. Ἐν. *J.* Ἵν' *Fl.* &c. recte. *b* Ὀπτωμ.] Sic *J. B2. Fr. P.* &c. Conf. ſupr. §. 21. *c* Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἑαυτοῦ male cett. *d* Ἀπόξυρος] Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξηρος Edd. reliqq. *e* Πάντῃ] Παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχέσι] Γράφεται πέτραις καὶ τράχωσι. *V.*
59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεσχισμένον καὶ ἀπεξυμένον ξύλον. G.
(Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Διδ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, ſuis ſedibus ſingula reddidimus. *M. du S.*)

in verſus principio, ſive, quod nolim, penultimam nominis ſui corripuit contra morem, ſive ι vocalem per ſynizeſin ſequenti conjunxit: dubium non eſt Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρος] Mendoſe in omnibus impreſſis, excepta *Fl.* legitur ἀπόξηρος. Vid. Ῥητ. c. 7. & in Εὐχ. c. 8. Recte etiam ſcribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiaſtes legiſſe videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed ſatis ſana videtur vulgata ſcriptura: quanquam non ſunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia *Plu-*

ſanguinis, intimus autem ignis: ingens hic & inſuperabilis: fluit enim inſtar aquae, fluctus ut mare agit: piſceſque habet multos, torribus quoſdam ſimiles, minores vero prunis, lychniſcos appellabant.

ματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὗτος καὶ [f] ἀπέρατος· καὶ ἔῤῥει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν δαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἄνθραξι πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

31. Ingreſſus unus per univerſos *tres amnes*, iſque anguſtus, cui janitor adſtat Timon Athenienſis. Ultra progreſſi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quoſdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis ſuſpenſum fumigari. Adjiciebant monſtratores noſtri vitas ſingulorum, & cauſſas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas ſuſtinebant, qui in vita mentiti eſſent aliquid, & qui vera non ſcripſiſſent, in quibus Cteſias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro ſpem concepi, qui nullius mihi mendacii eſſem conſcius.

Εἴσοδος δὲ μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθηγουμένου, ἑωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς [g] κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [h] παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τοὐπιὸν τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην.

32. Celeriter igitur ad navim reverſus, neque enim ferre ſpectaculum poteram, ſalutatum Nauplium dimiſi. Neque ita multo poſt Somniorum ex propinquo inſula apparebat, obſcura, & vix diſtinguenda viſu. Accidebat quiddam & ipſi *inſulae*, ſomniis ſimile. Recedebat enim acce-

Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον [i] ἀπέπεμψα. καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ προσ-

f Ἀπέρατος] Sic *J. Fl.* &c. Ἀπέραστος *P.* ſola. g Κολάζονται] Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *J.* h Παρὰ] Sic P. & Edd. praeter *J.* quae Περὶ. i Ἀπέπεμψα] Al. ἀπέπλευσα *Coll.* Prius tuentur *Fl. J. H. P.*

77. Καὶ μεγίστας] Εἶτά σοι βωμολόχε γόης, τί ἐποφείλεται * τούτων ἕνεκα. *V.*

85. Τὸν N. ἀπέπεμψα] Γρ. ἀπέπλευσα. *G.*

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τοῦτο, nullo ſenſu. Ex V. eſt illud τούτων. *M. du S.*

Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀπόῤῥωγας vocat. *M. du S.*

52. Τράχωσι] Mallem τραχῶσι, a τραχὼν, τραχῶνος. *locus aſper*, etſi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, ſervavi. Nam quod Τράχων *Suid.* ſcribat, id nomen proprium eſſe, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. ſ. 1096. Τραχῶνες tamen editum eſt, qui ſint duo colles ultra Damaſcum; ſed ibi Τράχωνες ſcribendum arbitror, quia apud *Joſephum* ſic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 5. & XV. 10. 1. bis. &c. *J. F. R.*

Ibid. Οὐδὲ] Negativa ſimplex pro duplici, ut ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 4. ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται. Alius generis ellipſes negativae particulae vid. ap. L. *Bos* p. 331.—2. *J. F. R.*

68. Δια πάντων] Forſan διὰ παντὸς. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *ſalutato Nauplio diſceſſi.* Prorſus non ita, ſed *ſalutatum Nauplium remiſi*; hæc enim conveniunt præcedentibus. *J. G.*

96. Πύ

προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέβαινε. καταλαβόντες δὲ ποτὲ αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τὸν [b] Ὕπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ᾗ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν [c] πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὅμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραῤῥέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο [e] παρὰ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἴριδι τὴν χροιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδίον ἀπο-

dentibus nobis, & ſubterfugiebat, ſubducebatque ſe longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) ſacrum eſt, ſero crepuſculo deſcendimus, progreſſique intra portam ſomnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea ſcripſerit; qui autem ſolus mentionem illius fecit, Homerus, non ſatis ſcripſerit accurate.

33. In ambitu totius inſulae ſtat ſilva: arbores in ea ſunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis veſpertilionum: ſola haec in inſula avis naſcitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diverſicolor, Iridi ſimillimum. Portae ejus ſunt non duae, ut Homerus dixit, ſed quatuor: quarum duae ſtuporis campum reſpiciunt,

[a] Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *J.* Prius vero *Fl. H. P.* [b] Ὕπνον] Ὕπνου *Vorſt.* [c] Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. [d] Ὅς] An ἧς; *Pell.* [e] Παρὰ] Sic *Fl. J.* Reliqq. περὶ.

3. Μήκωνες] Καταλλήλως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ ναρκωτικά. *V.*

14. Δύο μὲν] Ἄγαν (1) ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδίον (2) ἀποκλίνειν πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῆς ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ (3) κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεί τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται. (4) καὶ οὔποτ' ἂν μεταβάλλεσθαι (5) πεφυκέναι ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινηθείη ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλοίπῳ τῆς ἔμφρονος γνώμης ὀψέ ποτε (6) τοῦ κάρου ἀνενεγκεῖν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀνιῶντι καὶ (7) εἰς ἀμνηστίαν εὔκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσμια, τῷ ἥδοντι καὶ εὐφραίνοντι (8) ἐμμενετικά τε καὶ ἀναπόβλητα. *V.*

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noſter: in edito enim erat ἐμφρόνων καί.
(2) Ἀποκλίνειν] Ἐκκλίνειν. C.
(3) Κεραμίνην] Ed. *Cler.* male κεραμίαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.
(4) Καὶ οὔποτ' ἂν μ. π.] I. e. quia abundant ἄνοιας C.
(5) Πεφυκέναι] Πέφυκε tantum legebatur in edito; ſed mutavit *M. du S.*
(6) Τοῦ κάρου] Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρου, dedit, & mox καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit *M. du S.*
(7) Εἰς] Πρὸς habet C.
(8) Ἐμμενετικὰ] Ex C. inſertum, cum in Edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, finique Scholii adſcripſerat *Solanus.* Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo.

96. Πύλην] Lege πόλιν. Quanquam enim *Eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquarum;

ciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *ſomnia* terribilia, cruenta, crudelia: duae verſus portum & mare, cornea altera, altera qua nos transivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem ad dextram eſt Noctis templum; hanc enim deorum maxime colunt, & Alectryonem: illi vero prope portum aedes collocata eſt: ad ſiniſtram Somni regia. Hic ſcilicet apud illos imperat, facitque ſibi Satrapas & imperii ſui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipori*) & Plutoclen Phantaſionis, (*Divitiglorium Imaginarii.*) In medio foro fons eſt, Careotin (*Graviſomnem*) appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque illis eſt & oraculum, cujus antiſtes propheta Antiphon (*Contradictor*) ſomniorum conjector, hunc a Somno honorem nactus.

34. Ipſorum autem ſomniorum neque natura eadem, neque ſpecies: ſed alia procera, & formoſa, atque jucunda, parva alia & informia, & alia quidem aurea, ut

βλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀποδημεῖν αὐτῶν οἵ τε φοβεροὶ, καὶ [f] Φονικοὶ, καὶ ἀπηνεῖς· δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῶον. σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὕπνου βασίλεια. οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιημένος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτοκλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον, οὗ προειστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτης [g] παρὰ τοῦ Ὕπνου λαχὼν τῆς τιμῆς.

Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοί

τε

f Φονικοὶ] Φοινικοὶ male *J.* ſola. *g* Παρὰ] Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ, ne *J.* & *Ald.* quidem excepta.

29. Καρεῶτιν] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν κατάλλήλως ὠνόμασεν. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Voſſiana* Vol. 2. p. 34. N°. 8. erat. ubi ὕπνοις legitur. Sed *Coll.* G. melius ὑπνοῦσι. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas Eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpiis*, *Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὅμηρος] *Hom.* Od. T. 560. *M. du S.*

8. Πηγαὶ δύο παρὰ] Conf. ſupra c. 16. ubi ſimilis variatio praepoſitionis: quam etiam T. I. ſaepe habuimus. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ ταῖς] Edd. *Fl.* & *Junt.* Reliquae περὶ. *M. du S.*

13. Ὅμηρος] Vide eum l. c. *M du S.*

15. Κεράμου πεποιημ.] Conf. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 7. χαλκοῦ πεποιημένην. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, *Long. Paſt.* I. p. 7. δεσμὸν ῥόδων χλορᾶς λυγίσας. Et III. 116. στεφανίσκον ἴων πλέκουσα. *Corollam ex violis nectens.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. *J. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Athenienſis. Vid. *Suid.* qui eum τερατοσκόπον vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi ſupra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitioſe περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπί. *M. du S.*

35. Ὀνείρων] Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile ſuperabilis, quod perſonam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro ſolum genere ἐνύπνιον dicere poſſit, ſed maſculino etiam ὄνειρος; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties luſus ejuſmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipſam eam cauſſam in ſcriptis ſeriis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus eſt. *J. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεοὺς, οἱ δ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατακοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τήν τε ἄλλην [a] ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταρραγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθημεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασάμενος, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς,

videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigioſae figurae, alia tanquam ad pompam ornata in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoſcebamus olim domi noſtrae viſa. Quaedam adibant nos, & ſalutabant, tanquam familiaria: prehenſosque nos & ſopitos, ſplendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque ſe factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque ſuam abducebant, & familiares nobis noſtros oſtendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa manſimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru ſubito erumpente maximo excitati & exſilientes, cibariis navi impoſitis, ſolvimus. Tertio inde die ad Ogygiam inſulam appulſi exſcendimus. Prius autem ego ſoluta epiſtola, quae ſcripta in ea fuerant, legi. Erant iſta: *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me cum primum abs te navicula conſtructa avectus eſſem, facto naufragio, vix ſervatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus domum dimiſſus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. παρασκευὴν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀζυγίᾳ *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *B2. P. S.* Χρησάμενος male *J. Fl. H.*

48. Τήν τε] Γραι. τήν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non abſimilem *Longi* phraſin, in *Paſtor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. ſive, *cum induſtria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi induſtrii* ſunt ap. eumdem p. 126. (ſ. 134.) *J.F.R.*

54. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus.* An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam ſi conjunctio adeſſet; immo vellem ita ſaepius enunciaſſet Noſter, ut *Long. Paſt.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μιμεῖται πάντα — θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. *J.F.R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. du S.*

65. Λευκοθέας] *Matuta.* *A.V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elſner.* ad Epiſt. *Petr.* III. 20. quo probet διασωθῆναι uſurpari de eo qui ſalvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio ſervatus eſt; ut *Actor.* XVII. 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia teſtimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc ſignificationem ubique obviam novi. *J.F.R.*

69. Τηλεγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. du S.*

ſus ; procos uxoris multos deprehendi , luxurioſe noſtris rebus fruentes : interfectis vero omnibus , deinde a Telegono , qui ex Circe mihi natus fuerat , interemtus ſum , & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem , promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero , fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola , praetereaque de nobis *aliquid* , ut hoſpitaliter tractaremur.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari , ſpeluncam inveni , qualem Homerus dixerat , ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet , primo quidem multum lacrumarum fudit ; deinde in hoſpitium nos invitavit , accepitque ſplendide , ac de Ulyſſe interrogavit , & de Penelope , *qualis eſſet facie , adeone caſta eſſet , prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus ?* Nos reſpondere ea , quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero , vehementiori exorto vento , ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri , de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς μνηστῆρας ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δὲ ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δίαιταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἢν οὖν καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολὴ, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενιαθείημεν.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιουργοῦσαν· ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ [d] ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία [e] εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ [f] σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἠιόνος ἐκοιμήθημεν.

Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων λῃστεύοντες τοὺς

περι-

d Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. *e* Εἴη] Εἴει *J. Ald. H2.* Prius cett. *f* Σωφρονοίη] Σωφρονοῖεν Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γρ. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ.* Ε. 57. *M. du S.*

80. Ἐπελέξατο] In omnibus libris noſtris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non poſſit , ſic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V. & Γυμν. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπελέξατο , ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo , quod quidem ſciam , Lexicographo obſervata eſt , nec ubi apud alios auctores occurrat , ipſe annotaverim , eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπεδέξατο] Quid ſibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diverſum , non comminiſcebar aliud , quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam , an ὑπελέξατο vim *legendi* habere poſſet ? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud , *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit* , non intelligebam. *J.M.G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. κατιόντος τοῦ ἀνέμου , τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Ubi Cl. *Duker.* docet ἄνεμον κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem , & quidem a tergo euntes proſequentem , idque hoc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam* , qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *J.F.R.*

[a] περιπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα[95] κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὴν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι ᾔσθοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν [b] ὠλιγώρησαν, τραπόμεναι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώμα-

hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum ſex. Cum enim ſiccatae ſunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, inſtruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium ſociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum ſeminibus. Cum diu aequo Marte pugnaſſemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonſtrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos ſentirent, omiſſis nobis, converſi ad ipſos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo ſublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim ſociis quinque naves habe-

a Περιπλέοντας] Leg. παραπλ. *M. du S.* Vulg. ſerv. Edd. omnes. *b* Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγόρησαν ſine augm. Edd. *J. Fl. H. P. Ald. B2.* Sed *S.* ὠλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic ſcribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris eſt, περιπλέοντας. *M. du S.*

96. Πηχέων ἕξ.] Neſcio an ſic nugari voluerit Lucianus, ut menſuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic eſſe corruptum, putare aliquis poſſit. Sed parum alias quoque religioſus hac parte eſt ſcurra noſter, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχέων ἕξ.] Jocalariter menſuram videtur addere exiguam, cum in exſpectationem magnae lectorem conjeciſſet, praemittens *naves* eſſe *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte uſurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Theſaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam ſunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exſpectaret *vini*. Notaque eſt iſta cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magiſtratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU.* Addo *Ariſtoph.* Plut. 27. πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. Interprett. Si cui hic luſus non adrideat, in facetiarum magiſtro, & ſatis magna eſſe navigia contendat, cubitorum ſex, utpote ex cucurbita, quae vel ſic ſane eſt maxima, per me licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἕξ legat: quo reſpondeat menſurae navium hoſtilium c. ſeq. *J. F. R.*

97. Αὐτὴν] Αὐτὴν ad unam κολοκύνθην elliptice refertur, etſi pluralis & neutrum adjectivum praeceſſit. qualis ſyntheſis apud Latinos quoque eſt frequens, ut: *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoſcas eundem eſſe.* *Salluſt.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurſ. VIII. *Cortii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & paſſim aliis pagg. Oppoſitam ſed analogam enallagen ſupra T. I. verſ. fin. dedimus ex *Ariſtoph.* Pl. 527. οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται. (ſcil. κλίναι) Non abſimilia dedit Cl. *Hemſterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipſo pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi περίβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus ſum ſimilem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian.* *Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuiſſem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὕπνος ἀγρυπνίη, ἀμφότερα τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam T. I. p. 582. ſive *Reviv.* c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jenſ.* ex *Lucian.* Amor. καρποὺς — ἃ συνωρόφουν, pro οὕς. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Ariſtoph.* Plut. 291. τέκεα ἐπαναβοῶντες. reſpectu filiorum, qui per τέκεα intelliguntur, ubi *Kuſterus*

bebant ; pugnabantque de robuſtioribus navigiis. Nempe naves ipſis erant de putaminibus , dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum paſſus quindecim. E conſpectu horum cum veniſſemus , curavimus ſaucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus , ſemper aliquas ſuſpicati inſidias. Neque fruſtra.

39. Nondum enim ſol occiderat , cum a deſerta quadam inſula verſus nos perrexere viri circiter viginti , delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque : quos delphini ſui tuto ferebant , exſultantesque equorum inſtar hinniebant. Cum vero prope eſſent, ex intervallo hinc illinc conſiſtentes jaculati in nos ſunt ſepias ſiccatas & oculos cancrorum. Nobis vero ſagittas & jacula mittentibus , non durarunt , ſed vulnerati plerique confugerunt ad inſulam.

40. Circa mediam noctem , tranquillo

τα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς , ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας , καὶ τολοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἦμεν , ἀεί τινας ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην.

Οὔπω γοῦν δεδύκει ὁ ἥλιος , καὶ ἀπό τινος ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον [d] εἴκοσιν ἄνδρες , ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς , καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς , καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν , ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον , γαλήνης οὔσης, ἐλά-

c Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Κελύφινα Edd. ceterae. *d* Εἴκοσιν] Εἰκάσικι P. Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφανα (leg. κελύφινα) κέλυφος τὸ τοῦ ὠοῦ λέπος. G. (At non *ovi* hic, ſed *nucis*, putamen.) *M. du S.*

ſterus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νεφέλη — Κυανέη , τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ , ibique τὸ reſpectu νέφος dici , quod tacite intelligitur , recte monet, ut alia omittam , quae ibi videri poſſunt. Addo tantum ex Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας , ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illuſtr. *Heinſius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit , ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem ſimul, alii ad uxores ſolas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Paſt.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* εἰς αὐτὰς ait, tacite reſpiciens ad oves & capras, cum tamen ſing. ἀγέλη praemiſerit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ maſc. gen. relatum ad τὸ ξίφος , quod vide. *J. F. R.*

2. Πληρωμάτων] Navium πληρώματα dicuntur ipſi remiges vel claſſiarii milites, quibus implentur. Hic autem ſumitur pro ipſis navigiis inſtructis & armatis.] *Vorſt* Vid. *Baif.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχωμάλως] Monuerat Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII c. 71. ubi *Thucyd.* ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν ait , *Waſſiusque* Pollucem reprehendit , qui hoc verbum τραχὺ eſſe ſcribat , quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat , *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates , obſervat ; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etſi ſupra ſatis dixi augmentum ſaepe negligi , & hic Edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo ſic Lucian. dediſſe , qui uſitatiſſimum in hoc verbo augmentum initiale , & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius , ſi addatur , (ut in plusquamp. quae ſatis polyſyllaba per ſe , ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram , quod in vocali brevi cum longa permutanda ſcribarum culpa fit quotidiana ; ſed poſtea conſulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὠλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Ed. melius quam quod in aliis eſt , κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suſpicor legendum ἀπεκρούσαμεν. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιοι] Nugatur igitur , ut ſaepe , *Th. Magiſt.* ſcribens : Μεσονύκτιον , καὶ Μεσονύκτιος , ποιητικόν. Habuimus & ſupra μεσονύκτιον , *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac diſſert. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

42. Γοι-

ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων που ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο γοῦν φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περιπληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἁδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὢν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδοξότατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ηὐ-

mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald. P. B2. S. H.* ἀδρ. *J.* male. *b* Ἀπέχομεν] Alii ἀπείχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd. *c* Ἐπεσήμαινεν] Ἐπεσήμηνεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. *d* Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. *V.*
51. Πλέοντες ἀπείχομεν] Γρ. αἰ ἀπέχομεν. G.

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

57. Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὴν Ἀαρὼν * ῥάβδον ὁ † παιγνίμων διαπαίζει. *V.*

† Παιγνίμων] Παιγνήμων V.

42. Γοεράν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore ἀδρέω *augeo* male, mox tamen ἀδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*
54. Ἐπτερύξατο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperiri notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*
62. Ἀποτρέψαι] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*
79. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων] Perridicula iſta ſuper ſilvæ ramis navigatio, ſive ὑλήεις πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere Jo-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, ſi quid mali viſum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta ſtadia provecti eramus, cum ſilvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypreſſorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam eſſe: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus conſitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quaſi innatantes. Appropinquantes igitur, univerſa re conſiderata, in dubio eramus quid agendum eſſet. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae denſae eſſent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conſcenſa arbore maxima, proſpexi, quomodo ulteriora ſe haberent, ac vidi ad ſtadia quinquaginta aut paullo plura, eſſe ſylvam: tum mare rurſus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, denſae enim erant, impoſitam traducere, ſi poſſemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conſcenſis, magno labore eo pertraximus, ramiſque eam ſuperimpoſuimus, ubi velis paſſis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς [e] ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.

Οὔπω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἀῤῥίζοις δένδροις καταφυτευόμενον· εἱστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾷν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, οὔτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ [f] ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ ἑώρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθοῦντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμά-

χου

[e] Ἀποτρέψαι] Ἀποστρέψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam conſentiente *Cod.* P. [f] Ἐπέκεινα] Ἐπ' ἐκεῖνα *P.*

62. Τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. *V.* 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. *V.*

‡ Hoc & ſequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *M. du S.*

Joſephus Acoſta, & illi quos navigationis ſuæ fundos auctoreſque habet Hiſtoriae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipſa ejus haec ῥητῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais, qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voir le ſoleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la deſcouvrir le chemin.* *Th. M.*

87. Ἀντιμάχου] Scripſerat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. *Cic.* Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ οὕτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, οὗ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verboſum fuiſſe docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον· πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud *Baſil.* p. Ed. Baſ. 286. *M. du S.*

96. Ὀρῶ-

χου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ που κἀκεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις [a] ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἱστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δεξιὰ, ὁρῶμεν πόῤῥωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συνάπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, κἀκ τῆς ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαῤῥέοντος. προσελάσαντες οὖν ταῖς κώπαις, [b] κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκήσαντες.

Τοὐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προσηνὲς, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, [c] εὐπρόσιτος, συνοικουμένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae verſus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per ſilveſtre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen ſilva, ad aquam pervenimus, ubi ſimiliter demiſſa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum conſiſteremus magnum ex aqua diſcedente ortum, ut in terra ſaepe videramus a motu illius factas diſceſſiones. Navis quidem noſtra vela nobis contrahentibus facile ſtetit, cum parum abfuiſſet quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis deſpicientes, profundum videbamus vel mille ſtadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut diviſa aqua. Circumſpicientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi ſummas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis curſum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam ſperaveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & inſula non magna, acceſſu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἑωρῶμεν ceterae. b Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* c Εὐπροσίτως] Ita eſſe in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. ſic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*

94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωσέα, καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διασπάσαντα * κρειττόνων ἐπινοίᾳ, ἐπισκώπτων αἰνίττεται. *V.*

* Κρειττόνων] Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἑωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quaſi ὁρῶμεν & ipſe legiſſet. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Baſileenſem* ſecundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter ſolet repetere, habet ἑωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. R.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem fruſtra quaeſivit *Solanus*; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε *huc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis jungi, quis neſcit, ut *Long. Paſt* I. p. 8. ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo *Ælian* X. 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epiſt. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, poſt praemiſſa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ & εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exſcendiſſemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, ſi poſſemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem eſſe putaremus, paullum progreſſi, ſtamus apud homines. At illi conſpectos nos perſequuntur, ac tres quidem ſociorum noſtrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi qua-

παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτίου ληψόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὕρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόῤῥωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μέντοι πάντες ὁπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιϊδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνῃρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρῄνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρέσβεις, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Reviv.* c. 13. ubi μιᾶς πάντων pro πασῶν. *J.F.R.*

13. Εὐπρόσιτος] Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. *M. du S.*

Εὐπροσ. συν.] Verti, ac ſi legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae ſit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, dediſſe arbitror Lucianum προήειμεν, & ſic interpretatus ſum. *J.M.G.*

Εὐπροσίτως] Recte quidem *Solanum* conjeciſſe arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda reſtant, nihil mutavi. Nam comma etiam poſt εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ. . . ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in *Fr.* ita exaratum eſt, ut parum differat ab ἐν. *J.F.R.*

17. Καίτοι] Legendum potius καί τι *Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J.F.R.*

31. Κτείνομεν] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; ſed habent & aliae. Cur autem variationem quaeſivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνομεν diverſa ſunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hiſt. id occurrit adeo frequenter, ut ſtudio tempora variaſſe videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaeſivit varietatem, cum legeret ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι, & paullo poſt λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46. εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον. ut alia mittam. Conjunctiones enim ſimilia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis ſexcenta ſimilia proferre liceret, ut *Salluſt.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diverſus interdum conjunctionem ſequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Poſtulare — ut ſenatum vocarent. curiamque ipſi circumſiſtunt.* Ac ne credas *poſtulare* ibi pro poſtularunt poſitum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *molliri — & pertentant*, aliaque ſimilia. *J.F.R.*

ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμείναντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον οὔσης σημεῖα προὐφαίνετο. μετ᾽ ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς· οὔτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ᾽ ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες.

tuor, trium ſinguli pedum, cum binos quidem poſteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidiſſemus captivos, & diem unum morati eſſemus, ſolvimus.

45. Jamque piſces in conſpectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot ſunt terrae propinquae ſigna, apparere. Paullo poſt videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda erigunt; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii poſt hos inſidentes in ſuberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progreſſi traherent poſt ſe ſubera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, ſed ſine metu & pacate juxta nos inequitabant, ſpeciem navigii noſtri admirati, & perſpicientes undique.

46. Veſ-

56. Ποδεῶνας] Ὡς ἐπὶ κώδιῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀθόνης ποδεῶνας εἴρηκε παίζων κἀνταῦθα. * *V.*

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πεῦκαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνονται τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. *V.*

* At vide πῶς ſerio ea de re alibi etiam uſurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3. & not. *M. du S.*

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem reſcire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia naſci ſuber.* Lib. XVI. c. 8. Licet Theophraſtus *in Tyrrhenia* naſci ſcribat Lib. III. c. 16. niſi ſit mendum, quod ut ſuſpicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legiſſet hunc locum Theophraſti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic abſurde ex piceis ſuber deſumi dicit, cum ſint arbores plane diverſae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem ſignificaſſe ac φλοιὸς, & *ſuber* κατ᾽ ἀντωνομασίαν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod obſervavit in ſuo Lexico *R. Conſtantinus*, & poſt illum *J. Harduinus* ad locum Plinii laudatum. *J. Cl.*

55. Μεγάλα] Pygmaeos Cteſiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

56. Ποδεῶνας] *Leop.* 136. *M. du S.*

Ποδεῶνας] At ſupra *Contempl.* §. 3. τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ubi *Solan.* ſimilia ex noſtro produxit. *J. F. R.*

58. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς.] Vertunt: *poſt hos & alii ſuberibus inſidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes ſubera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, ſe mentem Auctoris non ſatis percepiſſe: Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius ſignificare præter hos, obſervandum eſt Lucianum de *ſuberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus: de *hominibus* illis qui ſuberibus inſidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria ſunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quæ propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi ſunt *homines alii*, uti habet verſio; ſed illi *delphini*, qui ſuberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo eſt vertendus: *Præter hos & alii ſuberibus inſidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (ſc. delphini) *praeuntes trahebant ſubera.* *H. V.*

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates ſuper h. v. & uſu deſiderat, adeat *Bergler.* ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. *J. F. R.*

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικήν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικὴν ὁδὸν ex *Aeſch.* Prom. p. 5. & γυναῖκα μαζὸν

46. Veſpera jam ingruebat cum appulimus ad inſulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut putabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prenſabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formoſae omnes & juvenculae, talaria veſtimenta trahentes. Inſula vocabatur Cabaluſa (*Dejiciens*) urbs autem Hydamardia. (*Aqueſcentia*) Aſſumtos igitur nos mulieres ſuam quaeque domum deducere, ſuumque ſibi facere hoſpitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praeſagiret animus, & circumſpiciens accuratius, video multorum hominum oſſa jacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare ſocios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obſecravi, ut effugere liceret ex malis praeſentibus. Non ita multo poſt autem miniſtrante hoſpita, video illius non mulieris crura, ſed ungulas aſini. Hic

Ἑσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων· προσῄεσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἠσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο [a] Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὐτὴ, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, οὐ γὰρ χρηστὰ ἐμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἱστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ηὐχόμην αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος

τὸ

a Καβαλοῦσα] Alii ἐκβαλοῦσα, *Coll.* b Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὸν, *Coll.* Nihil mutant Edd. c Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. AIW. & P. Διαλακοῦσι *Angl.*

72. Ἐκβαλοῦσα] Γραι. Καβαλοῦσα. G.

Ibid. Αὕτη Ὑδαμὸν] Γραι. Ὑδαμαρδία. G.

ζὸν ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἐλλάδα διάλεκτον aliaque ſimilia ex *Euſtath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τέχνην βάναυσον; ibi autem non ſunt inſerta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod poſtea margini adlevit idem *Jenſius*: Ἕλληνα πόλεμον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Dukeri.*) *J. F. R.*

72. Καβαλοῦσα] An κοβαλοῦσα, a κόβαλος, i. e. κοβαλόεσσα? *F. G.*

Καβαλ.] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu ſatis facilia. Nunc autem *Cabaluſam* & *Hydamardiam*, monſtroſa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum ſatis perſpicio. Eſt tamen Graeca vox καββαλικὸς, vel huic proxima καββάλιος, quam *M. Aurelius* (VII. 52.) & alii uſurpant *projiciendi* ſenſu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καββαλικώτερος. Sed pone Regionem Καββαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae iſtae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; ſed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae iſtae ſe convertebant. Regionem *Cabalenſem* memorat *Strabo* XIII. ſub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte eſt καββαλοῦσα id eſt καταβαλοῦσα dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis ſpectes, poſſis ſuſpicari ὑδαμαυρίαν dediſſe Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας· ut nempe in aquam, in fumum, &, ſi quid his fugacius eſt, abeunt voluptates venereae, poſtquam dejecere ignavos, & ſimiles libidinoſis aſinis homines. *J. M. G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. Διαλακοῦσι. *J. B.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *ſecum quemque ſingula abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulae quemque domum ſuam abduxerunt.* Ita paſſim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμοί. &c. Sic in *Aſin.* c. 42. ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *impoſito mihi tritico ad ſe*, h. e. ad ædes ſuas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *H. V.*

80. Μαλάχην] Conf. ſupra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipſum diſcedenti ex Heroum inſula dederat Rhadamanthus. *J. M. G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δήσας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως; αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο·

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τήν τε ἤπειρον ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a] προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρά τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

ſtricto enſe illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, ſed dicit tamen, ſe marinas eſſe mulieres, Onoſceleas (*Aſinicruras*) vocari: cibum ſibi parare ex advenientibus hoſpitibus: *inebriatos enim*, inquit, *ſopitosque in lectum adſcitae invadimus.* His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conſcenſo autem tecto, clamore convoco ſocios: congregatis indico omnia, oſſa oſtendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa ſtatim in aquam diffluens, conſpectum noſtrum effugit. Tamen experimenti cauſſa in ipſam aquam demitto gladium: hic aqua in ſanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digreſſi ſolvimus. Cum illuceſceret, continentem conſpicimus, quam conjicimus eam eſſe, quae ex adverſum noſtro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votiſque peractis, quid deinde facto opus eſſet, deliberamus. Atque aliis videbatur, poſt brevem deſcenſum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere verſus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum iſta diſputamus, tempeſtas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud diſſolvit. Nos vix, arma quiſque ſua, & ſi quid forte aliud quis poſſet, eripientes, enatamus. Haec ſunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in inſulis, & in aëre, & poſt haec in ceto, & cum inde exiiſſemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσκράξας] Προσαῤῥάξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας. V.

88. Ὀνοσκελέας] De hac copioſe Cœlius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pſellum. Interp. *Ariſtoph.* ad Ranas. *J.B.*

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abeſſe etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut ſolet, deſignat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ᾽ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· [b] καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

ΔΥο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐφ᾽ ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ᾽ ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προανῃρημένον παρὰ τὴν τελευτὴν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐτὸς αὑτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ᾽ ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εὑρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποσκευασάμενος] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *afſchepen*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7. εὐθέως οὖν τούς τε φίλους πάντας —— ἀπεσκευάσατο. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7. τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. *J. F. R.*

 17. Ζῶν

φόνον, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρί, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

Τὴν μὲν οὖν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγώ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν. τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει.

Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ᾤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνῃρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχών, οὐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὑτοσί, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καί-

vus quidem injuriarum patris ſocius, poſt mortem autem ſuam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem impoſui ego, gladius perfector omnium meus eſt. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robuſtiorem, qui propugnare poterat, ipſe confeci; ſenem ſoli delegavi gladio.

3. Ergo pro hiſce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti eſſent, quippe qui non praeſentibus modo vos liberaverim, ſed imminentium etiam ſpe malorum, libertatemque firmam praeſtiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne poſt rem praeclare adeo geſtam diſcedam a vobis ſine praemio, ſolusque legum, quas *ab oppreſſione* ſervavi, compenſatione caream. Ac videtur meus iſte adverſarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, ſed quod dolet interfectis, & ulciſci cupit eum, qui cauſſa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quaeſo paullulum, dum vobis, accurate licet ſcien-

a Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Vorſt.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inſcripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρί, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori ſenſu videtur mihi Lucianus ſcripſiſſe ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipſum occidere voluerat, arce conſcenſa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipſe eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem miniſterium praeſtitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quaſi cauſam paternae caedis agnoſcit, quum pater prae φιλοστοργίᾳ ſibi ipſe violentas manus intulerit. Longe perfectior eſt antitheſis: *Vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commiſit;* ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuiſſe ſceleratiſſimum; atque adeo pulcherrimum eſſe facinus, tantum ſcelus de medio ſuſtuliſſe. *J. J.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus ſcriptum invenio ζῶντι, quod cum palam ſententiae adverſetur, exulare juſſimus. Emendationem noſtram firmabunt loca ſeqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἕξεις πράγματα δεδιὼς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων. Et Ἱστ. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae *Solani* ita ſe mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatio-

ſcientibus, ea quae ſunt in tyrannide enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quoque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri injurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras, & ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi; quidquid ille imperaret, injuſte agere; quos juberet ille, ſupplicio afficere; omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis reſpectu honore iſti

περ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διῃρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν παραπολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ· Φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἠδίκει ὅσα [b] κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει

καθ'

b Κελεύοι] Sic recte *B2.* & *S.* Κελεύει male *J. Fl. Ald. H.* & *P.*

tione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & quum verſio ac nota Cl. *Geſneri* quoque ſic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus adpareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδος] *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Voſſius* Inſt. Or. IV. 12. 3. tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11. f. τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18. μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod *Eraſmus* vertit: *quique in poſterum imminebant metus*; Jenſius: *futur. tempor. horrores*: ſed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian*. L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲν τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicaſque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἁπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *J. F. R.*

64. Κελεύοι] Ita *B2.* & *S.* Reliquae κελεύει. *M. du S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκείνῳ ἠκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπῄνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει. Ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀΐδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὑτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο

ceſſit , ſoloque imperii nomine abſtinuit: res quidem ipſa tyrannidis & caput ipſe fuit : ut tuta eſſet & ſecura potentia a ſe praeſtitit. Fructum autem injuriarum ſolus ille percepit. Ille erat , qui ſatellites contineret, qui firmaret praeſidia, qui ſubjectos tyrannidi excideret , qui inſidiantes terreret , qui ſpadones faceret adoleſcentulos , qui contumelia nuptias afficeret : ad hunc deducebantur virgines : & ſi quae caedes, ſi qua exilia, & bonorum ereptiones , & tormenta, & contumeliae, omnia haec auſa erant juvenilia. Senex autem ille obſequi , injuriae ſocius eſſe , laudare ſolum filii ſui injuſta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem eſſe *inter omnes* conſtabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciſcuntur inſuper potentiam , modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod ſciremus , longam , potius vero aeternam, futuram ſervitutem, & ſucceſſione quadam traditum iri urbem; alii poſt alium domino , eique malefico , obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa ſpes , cum ſic ducunt rationem, & apud animum ſuum dicunt : *Verumtamen jam deſinet* , *verumtamen jam mortuus erit* , *& paullo poſt liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam ſperabatur, ſed paratum jam videbamus imperii ſucceſſorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam auſus eſt generoſorum *alioquin hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: ſed

76. Τοὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* *F G.*

Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc eſt, *tyrannide vexatos.* *AE.M.*

Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum *J.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. du S.* Forte igitur aliam quaeſivit lectionem : nam *Eraſmus* verterat : *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι paſſive ſolet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε καὶ τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & ſic paſſim ap. alios. Sed media forma accepit *Eraſm.* Concederem , ſi a τυραννιάω formatum eſſet, quod *tyrannidem adfecto* ſignif. Sed quid ſi pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut ſignificetur, filius ſubditos arcebat, *impediebat eorum conſilia* , & ſic melior erit gradatio. Verba proxime ſequentia , ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Eraſmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui inſidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis verſionis τεκμήρια inſunt huic diſſertationi , quam ut ubique ea indicare opus ſit. *J.F.R.*

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν] Vix dubium eſt, quin illud genus injuriae notetur , quo adoleſcentuli vel ca-

ſed ſpes omnis libertatis abjecta , invicta videbatur tyrannis , cum adverſus ita multos conandum eſſet.

7. Me vero iſta non terruerunt , neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci , neque ad periculi conſpectum metu reſilii : ſed ſolus , ſolus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem ; quin non ſolus , ſed gladio meo comitatus eſcendi , qui auxilio mihi fuit , & pro ſua parte tyrannum una interfecit , mortem prae oculis cum haberem , caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem , nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites , interfecto ſi quis occurreret , & quidquid obſtaret trucidato , ad ipſum caput operum ivi , ad ſolum robur tyrannidis , ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio , videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem , multis vulneribus , interfeci tamen.

8. Atque ipſa quidem tyrannis jam deſtructa erat , finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi , ſupererat ſenex ſolus , inermis , amiſſis cuſtodibus , amiſſo magno illo ſuo ſatellite , deſertus , forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia , judices , apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia : perfecta ſunt omnia : feliciter , ut oportebat , omnia acta ſunt. Quemadmo-

παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῄειν τοῦ συμμεμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς [a] σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥαδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἵεμην, ἐπὶ τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθῄρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν

a Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς. *Marc.*

caſtrantur plane , vel nervis certe *convulſis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles : tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum eſſe verbum σπᾶν , faciunt *ſpadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed eſt etiam apud τοὺς ό *Levit.* XXII, 24. ἀπεσπασμένον , reſpondens τῷ כרות , atque τῷ θλαδίᾳ , & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποσπάδας *Suidas* , τοὺς ἀποσπασθέντας , quibus jungit ἀποσπάδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita ſint , legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν & vertendum , ut poſui , utque *Eraſmus* jam poſuerat , a quo diſceſſum non oportuit. Quod ſi ἀνασπᾶν eodem modo accipi poſſe doceat aliquis , mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen , ſi cui iſta diſpliceant , vehementer repugnaverim , ſi ἀνασπᾶν retinere velit , & interpretari *contrahere* , *ſibi adjungere* , *quaſi ſurſum* , *in arcem ſuam* , *trahere*. *J. M. G.*

14. Τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. *Th. M.*

ἂν ὁ περίλοιπος κολασθείη τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνῃρημένος, καταισχύνων κἀκείνην τὴν σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτὴν κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθήτω, παρακείμενον ἐχέτω τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus eſt, maxime ſi poſt facinus ita clarum, & juvenile, & generoſum interficiatur, & illam quoque caedem dehoneſtet. Quaerendus autem eſt dignus illo carnifex: neque poſt calamitatem aequum eſt, eam iſtum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto conſilio, ipſe e veſtigio diſceſſi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni impoſuit.

Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θαῤῥεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τιμᾷν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ τὴν τόλμαν τὴν ἐμὴν κἀκ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

9. Adſum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo eſſe jubens univerſos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx eſt; imperat nemo; ſed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere ſecundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, poſt quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut ſordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; ſed quod firmari mihi volo praemio iſto rem bene geſtam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi ſuſceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

Οὑτοσὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν

10. At iſte contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari poſtulem, &

43. Ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robuſtum, peſſimum patriae immanitatis ſectatorem, a ſe occiſum eſſe; idque glorioſius ſibi multo eſſe, quam ſi tyrannum ipſum, ſuperſtite adhuc filio, occidiſſet; ait ſe noluiſſe patrem tyrannum ſua manu interimere; neque enim ulli futurum ſibi fuiſſe gloriae, poſt tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea ſe reliquiſſe gladium, quo pater poſſet, ſi vellet, uti: atque adeo gladium ſibi fuiſſe miniſtrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum neceſſario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. intelligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiſo tyranni filio; & cui (ξίφει) quaſi imperaverat, ut pro ſe reliquum opus efficeret, ipſum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens ſuum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινωνὸν, καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. *J. J.*

Ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quaſi vir eſſet, loquitur. *M. du S.*

Ὁ

& accipere praemium: neque enim eſſe me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam ſecundum legem; ſed deeſſe aliquid operi meo ad id, ut poſtulare praemium poſſim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poſcis? non volui? non eſcendi? non interfeci? non liberavi? numquis imperat? numquis jubet? numquis Dominus minatur? numquis me maleficorum effugit? Non ſane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines ſecurae, & communis felicitatis cauſſa feſtos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis eſt qui iſtis omnibus finem impoſuit, haec praeſtitit? Si quis enim eſt prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin ſolus ego perfeci omnia, audendo, periculum ſubeundo, aſcendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciſcendo, quid calumniaris res praeclare a me geſtas? quid populum, ut ingratus adverſum me ſit, inducis?

λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τι κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ᾽ ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς [a] παρ᾽ ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις [b] ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε παρεσχημένος; εἰ γάρ τις [c] ἐςὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιὼν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι᾽ ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι;

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipſum interemiſti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Intereſtne autem, dic mihi, utrum quis ipſum interfecerit, an cauſſam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; ſed hoc ſolum legislator ſpectavit, libertatem, poteſtatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod ſane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iſte vivere

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ᾽ ἐτίμησε, τοῦτ᾽ ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι᾽ ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι᾽ ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

a Παρ᾽ ἐμοῦ] Παρ᾽ ἡμῶν *Fl.* b Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττῃ *Fl.* c Ἐςὶ] Ἐςι ſine accentu *J.* d Οἶδε] Ex L. Εἶδε Edd.

Ὁ δὲ] Maſcul. gen. ait, etſi referendum ad praemiſſum τὸ ξίφος. Sed vid. ſupra ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84. & 263. Ubi οὐδεὶς γυνή, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referuntur; Non tamen hic ſtatuo enallagen generis proprie ſic dictam; ſed *Solano* accedo, dicenti: *alloquitur gladium, ut perſonam*; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti ſocium* vocat, & ſe ambos *praemio dignos* pronunciat, maſculino genere. *J. F. R.*

82. Τῶν] Illud τῶν officere videtur ſententiae. Nam ſi ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *ſi quis eſt eorum, qui ante me fuere, praemio dignus:* quod a nemine factum puto. Et ſane aut omittendum videtur, aut in τῷ, aliamve particulam mutandum. *J. M. G.*

τὸς εἴργασμαι τὴν σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ᾽ ἐξέταζε ᵃ ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ᾽ εἰ μηκέτ᾽ ἔστιν, εἰ δι᾽ ἐμὲ τὸ μηκέτ᾽ εἶναι ἔχει, ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπῄτεις ἂν καὶ τότε παρ᾽ ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευ-

jam non potuit, caedem ipſe patravi. Caedes mea eſt, illius manus. Noli igitur tenuiter porro diſputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? ſed utrum eſſe deſierit? utrum a me illud habeat, quod deſierit? Alioquin illud etiam quaeſiturus videris, & calumniaturus bene meritos, ſi quis non ferro, ſed lapide, aut fuſte, aut alio modo interfecerit. Quid vero ſi fame expugnaſſem tyrannum, objecta illi neceſſitate moriendi, numquid tum etiam a me repoſceres caedem manu mea factam, aut deeſſe aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus ſit maleficus? Quin tu unum

ᵃ Ὅπως] Ὅπερ male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *J. H. B. P.* &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter ſane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad ſuam ipſius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. *Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus deſiderio pater non poterat vivere, ipſe patrem occidi: mea eſt caedes, manus ejus fuit miniſtra.* Phyllis apud *Ovidium*:

Ille necis cauſam praebuit, ipſa manum.

Et apud eumdem in Faſtis ipſiusque Didus epiſtola:

Praebuit Aeneas & cauſam mortis & enſem.
Ipſa ſua Dido concidit uſa manu.

Perſequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ᾽ ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amſtelaedamenſes εὖ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque eſt. Pergit Noſter, id nimirum inquirendum eſſe, εἰ μηκέτ᾽ ἔστιν, εἰ δι᾽ ἐμὲ τὸ μηκέτ᾽ εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, ſcribendum. Interpres egregie ſane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *ſi fame obſediſſem.* ſed debuit bonus Noſter, *ſi fame expugnaſſem.* *J. J.*

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriiſſe, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. *J. F. R.*

4. Εἰ μηκέτ᾽ ἔστιν] Adleverat Cl. *Hemſterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occaſione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσὶ, plura teſtimonia adfert, ubi haec phraſis de mortuis adhibeatur, non omiſſo etiam hoc Luciani loco. *J. F. R.*

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Jenſ.* nota ſuperiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemſterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Geſner.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *J. F. R.*

16. Ἐλπὶς τοῦ φόβου] Conf. hujus Diſſ. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ſimiliter dictum, alio *Thucyd.* teſtimonio ab *Waſſio*; p. 486. 71. Hoc ipſo vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. *J. F. R.*

19. Χραμμένου] Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed eſſe debet accuſativus junctus infinito ἀποστερεῖν. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. *J. M. G.*

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Vertitur, [*Si quis ipſe occidit, aut ſi non ipſe quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occaſionem. Ex aequo & hunc quoque ſupplicio affici oportere lex cenſet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non niſi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι ſignificat *minus valere*? Λῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas eſſe caedis cauſas, legibus praefinitas; ſi quis vel ipſe occiderit, vel non ipſe quidem ſua manu, ſed coëgerit, mortisque occaſionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, cenſere legem: & quidem

unum ſolum exquire; illud repoſce; circa illud curioſus eſto: quis impiorum relictus ſit? aut quae metus ſuſpicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris eſt, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

μένῃ· ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρώμενον, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

12. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini, niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus ſum, cauſſas mortis eſſe duplices, ſi quis ipſe interfecit; aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; coëgit autem, & cauſſam caedis praebuit;

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex, *ejus*, *qui tantumdem commiſerit*, *eſſe impunitatem.* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo facto uterque adſpexit; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ut ipſe interfector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers.* pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat, duobus ſatrapis & praefectis creatis.* in *Toxar.* c. 11. ἔστι μὲν ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, ... τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους. *Eſt quidem, o Toxari, re haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem ſolerti acumine.* *Aelianus* VI. Ποικιλ. c. 11. Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δῆλον ὅτι πεπειραμένοι αὐτοῦ. pro πεπειρακότες. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεποιημένοι. Sic πεποιημένος εὐχὰς apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυῤῥηνοὺς ὑφ' αὐτοὺς πεποιημένοι, &c., τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὑρεθῇ παρεσκευασμένος ὅπλα. Sic κεκτημένος paſſim pro domino, quum proprie is ſit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo, ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro κεχείρωκε. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἐπεποίητο pro ἐπεποιήκει Noſter in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo: iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασί γέ τοι Φειδίαν, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἑαλωκὼς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur, *Abſumptum*, καταναλώσαντα; nec ſentiam cum Vulcanio, emendanti καταναλωθέντα. Ego exiſtimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *abſumptum* Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum ſupra poſuimus, diſtinguendus eſt: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Noſtrum. Εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata eſſe, atque adeo ejus ſignum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicidam cenſes, & neutiquam abſolvi vis? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit, licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt, non iisdem dignum cenſebis, quibus dignos cenſes bene meritos?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, *pari ratione, mereri praemium cenſendus eſt hic, qua ille* (*qui caedis auctor fuit*,) *vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt.* ſive, *eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. *J. J.*

29. Μα-

ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν [d] τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὡς οὐ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκα-

aequaliter hunc etiam ipſum lex cenſet viciſſim debere puniri: juſte ſane. Non enim voluit ipſo facto minorem eſſe *ſuppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum ſupervacuum eſt quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam juſtum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum cenſes?

13. Neque enim illud poſſis dicere, me ſimpliciter illud *ac temere* feciſſe, conſecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, niſi omnino quod futurum erat divinavi? Niſi forte hoc dicis, tyrannum non fuiſſe, qui periit, neque illam habuiſſe appellationem, neque vos de ipſo, ſi moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deeſt καὶ in Edd. *b* Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *A1W.* ut conjecit *Marc.* *c* Ἧσσον] Ita reſtituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. *d* Τούτῳ] Τοῦτον *Marc.* & *Vorſt.* male. Τούτῳ ſervant *J. Fl. B2. H. P.* &c. *e* Ὑμεῖς] Sic recte *J. B2.* & *S.* cum Cod. L. & margine *A1W.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, ſi plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expreſſum erat, quod jam ſublatum minus hiantem facit orationem: ſi quis tamen καὶ inſertum cupit, ei licet id adſumere. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par eſſe facto id quod extra metum ſeu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et ſic videtur legiſſe interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito cenſebat *Vorſtius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere viſum, ut ipſa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων & alia) id quod ſua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Obverſantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδεῶς ſimiliter ponuntur, ut non tam ad metus abſentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deeſt*, facultatem, opportunitatemque referantur: ſed memoriae confiſus, ut fit, ſcribere neglexi. *J. M. G.*

30. Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne . . . aequalem*; *non enim minorem*, in verſione repoſui, ut quam minime multa in Cl. *Geſneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσον compoſita, ſic habebat: *nonne enim voluit ipſi facto aequalem eſſe ſuppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam verſionem ut non rejicio, ſic tamen illud ἧσσον eo planiorem ſenſum exhibere exiſtimo, quo ipſe ſic eſt ſimplicior, ſi ſine interrogatione procedat. Eſt enim ſenſus: *Lex non minus reſpicit conſilium, quam ipſum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic ſignificare videtur; quare, ſi liceret, omnia ſic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipſo levius cenſeri audax conſilium*, vel potius: *conatum* iſtius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per ſe caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, ſive *poteſtatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus ſignificatus exempla

Steph.

plura libenter fuiſſe daturos. Tum tu caeſo tyranno, ei qui cauſſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curioſitatem! Curas autem quomodo mortuus ſit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo reſtituit imperium, amplius quid poſtulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio ſunt, relinquit omnia, nec amplius curioſa eſt. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juſte quidem. Libertatem enim & ipſe pro ſervitute praeſtitit. At meum factum non exilium, non novae metus invaſionis, ſed perfecta undique deſtructio, & plenus univerſi generis interitus, radicitusque malum omne exſtirpatum.

14. Et jam mihi, obſecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, ſi videtur, omnia, ſi quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermiſſum

τε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τοῦ τυράννου πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὢ τῆς πολυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας, ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φὴς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ διὰ μέσου δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ ἐξελάσας τὶς τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ κἀκεῖνος ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τῶν πρὸς τὸν νάμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ

τῶν

Steph. in Theſ. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Geſnero* adverſor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae ſimul ſecuritatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Joſephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν ἐν μητροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (ſic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τῶν ἁρπαγῶν, convertas: *Itaque propter ſeditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequiſſimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis ſpem involvit. Conf. tamen praemiſſam Cl. *Jenſii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram ſervavi; circa haec verba autem haud ſcio an ſententiam fuerit mutaturus, ſi *Solani* mutatam lectionem vidiſſet. Adſentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hiſt.* c. 35. Sed quomodo ſic τὸ τῆς ἀδείας ſignificet: *ejus eſſe impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuiſſe Lucianus: ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς eſt *licentia ipſa.* *J. F. R.*

32. Ἀποκτείνοντα] Non rejicio vulgatam; ſed commode ἀποκτείναντα legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον] *Marcilius* pro τούτῳ legendum cenſet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim paſſim cum caſu tertio conſtruitur. *Xen.* K. Π. 2. ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in *Sympoſ.* p. 893. εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ. Imitati ſunt Latini: *Horat. Invitum qui ſervat, idem facit occidenti.* *H. V.*

35. Αὐτὸν τούτῳ τρόπον] Clar. *Vitringam* & *Jenſium* recte contra *Marcilium* ſentire, ſi quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hiſt.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐν τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. *Hemſterh.* videndum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* ſignificare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus teſtimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἶπε. Quod *Suet.* Galb. XX. dicit: *obtuliſſe ultro jugulum.* Tum neque Luciani verba ſola adduxerat; ſed & ea quae mox cap. penult. ſequuntur: ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod *Eraſm.* ibi recte verterat: *avulſo igitur enſe e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit Interpretem, qui haec, *nudam caedem ſuſtinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foëſ.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* eſſe recte docet, & σφαγὴν *jugulum* ſignificare, ex *Polluce* tradit; ideoque id verſioni inſerui. *J. F. R.*

47. Ὑμεῖς] Quamquam *Pariſina* habebat ἡμεῖς, in verſione tamen recte expreſſerat, *vos.* *J. F. R.*

51. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus, de quo *Cic.* Fam. 9, 10. *Te hoc ſcire volo, vehementer populum ſolicitum fuiſſe de P. Sullae morte, antequam certum ſcierit. Nunc quaerere deſierunt, quomodo perierit. Satis putant ſe ſcire, quod ſciunt.* *J. M. G.*

77. Ταῦ-

τοῦ προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην προϋπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην· ἆρ' οὖν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει· [a] ἔκ γε τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιοῦν, ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾷστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἅ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάν-

ſit : & ſi quid deſit eorum , quae ineſſe in tyrannicida debent. Primo ſane animum ante adeſſe oportet generoſum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & ſua morte ſalutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus ſum, aut praeviſo aliquo eorum quae intervenire ſolent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam ſolo, & puta me voluntatis ſolius & conſilii hujus, etſi utile *patriae* non evenerit, & de *ſolo* ipſo animo conſiſtentem, poſtulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuiſſem, alius autem poſt me interfeciſſet tyrannum, abſurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praeſtari *mihi praemium?* inprimis ſi dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus ſum, experimentum animi dedi: ſolus honore dignus ſum: quid tum mihi reſpondeas?

15. Jam vero non hoc dico, ſed etiam eſcendi, periclitatus ſum, & ſexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive eſſe negotium, praeſidia ſuperare, ſatellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: ſed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc eſt. Neque enim ſane tyrannus ipſe magnum quiddam eſt, captuque & confectu adeo difficile; ſed ea quae cuſtodiunt, continentque tyrannidem, quae ſi quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam eſt, quod ſupereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, niſi ſuperatis devictisque prius, quos cir-

a Ἔκ γε] Ex L. Ἔκ τε Edd.

77. Ταῦτα, εἰ καὶ] Hic deeſt verbum τολμῶ, aut ſimile quid. F.G.
78. Ἔν γε] Sic P. in reliquis eſt ἐκ τε. M. du S.
Ibid. Τῆς γνώμης μόνης] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut certe miſero ſenſu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. M. du S.
Ibid. Καταστάντα] An παραστάντα? F.G.
Καταστάντα] Accipio καταστάντα judiciali ſignificatione, ubi ſignificat *ſtare in judicio*, quo ſenſu *conſiſtere* Tertulliano & aliis JCtis uſitatum. *Thucyd.* I, 131. καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. J. M. G.
84. Ἐπειράθην τῆς γνώμης] *Solanus* in *J.* aliter diſtinxerat

circa ſe habebant; cuſtodibus, ſatellitibusque univerſis. Nihil jam adjicio; ſed in hoc rurſus maneo. Praeſidium ſuperavi, vici ſatellites: tyrannum cuſtodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an inſuper caedem a me poſcis?

16. Verum ſi caedem quoque poſcis, neque haec deeſt: neque incruentus ſum, ſed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipſo vigore conſtituti, & omnibus formidabilis, propter quem iſte quoque ſuperior erat inſidiis, in quo ſolo habebat fiduciam, qui pro multis ſufficiebat ſatellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, ſed inhonoratus poſt tot ac tanta ero? Quid enim ſi ſatellitem unum, quid ſi miniſtrum tyranni unum, interfeciſſem? Quid vero ſi ſervum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, aſcendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipſum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus aſperior, & implacabilis dominus, & ſuppliciorum exactor crudelior, & in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres univerſorum & ſucceſſor, quique multum extendere calamitates noſtras poſſet.

17. Vis hoc ſolum a me perfectum? vivere autem & effugiſſe tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque ſuſpectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

των κεκρατηκότι, κἀκείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ' ἐπὶ τούτων αὖθις μένω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ἐπὶ τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν φόνον;

Ἀλλ' εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' [b] ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφαγήν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἰδέ. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων, καὶ διάδοχος, καὶ ἐπὶ πολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαι μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφεωρᾶσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφά-

b Ἀναίμακτος] Sic *J. Ald. Fl. Fr. B2. S.* Ἀναίματος *P. H1.* & 2. in qua ἀναίματος correxerat *Geſn.* Hanc variat. *Solan.* omiſit.

xerat & correxerat haec; ſcilicet ſic: ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, τῆς γνώμης μόνης &c. ut ſenſus eſſet: *ſuſcepi negotium, periculum feci; propter ſolam adeo voluntatem ſolus praemio dignus ſum.* ἕνεκα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. *J. F. R.*

88. Οὕτω ῥᾷστον] Malles fortaſſe, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia ſic uſitatius poſt adverbia intendendi; ſed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, ſtudio videtur ῥᾷστον ſuperlativo gradu poſuiſſe, ut non facillimum, ſed maximum & difficillimum facinus id fuiſſe praedicet. Neque contra linguae genium eſſe, ut rarior ſit locutio, patet ex faceto *Lucillii* verſu in *Antholog.* L. 2. c. 32. Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος, ὥστ' ἐκολύμβα &c. *J. F. R.*

97. Κατόρθωσε] Vide quae de hoc verbo dicta, ſupra hoc T. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 12. pr. adde mox c. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. *J. F. R.*

32. Δεσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *J. F. R.*

φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ [a] προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράννων, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· [b] τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων

caput, ipſum rei cogitate. Quod enim iſte a me poſcit, hoc ipſum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non ſimpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantiſque maleficiis: ſed poſtquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei oſtendi, quod cariſſimum habebat, miſere projectum, filium adultum, etſi malum, at in ipſo conſtitutum vigore, & patri ſimilem, ſanguine & tabo oppletum. Haec ſunt patrum vulnera, hi gladii juſtorum tyrannicidarum, haec mors digna crudeliſſimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis ſupplicium. Statim mori, ſtatim *ſenſu & cognitione* privari, nullum tale ſpectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quiſquam, quantam ille adverſus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore ſuperſtes eſſe. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

a Προβασανίσας] Προβασανίας male *J.* *b* Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.] Haec deſunt in *Fl.* Adſunt in *J. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *A1W.*

41. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adoleſcentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore ætatis ſunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demoſth.* ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III. *Demoſth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hiſt. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *ætas* uſurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in ætatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri teſtamento apud *Diog. Laërt.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo cum nubilis eſt. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non ſatis liquet, volueritne marg. *A1W.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omiſſo ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia ſic & alibi ſolet ſimilia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* deſunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum cenſeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ οὗτος] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, ſed plerumque aliquid reprehenſionis habens, ut *Aeſop.* in fabulis perſaepe ſolet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori reſpondet: ὁπότερον, ὦ οὗτος βούλῃ, ποίησον, & alibi non ſemel; vel pro heus tu, ut ap. *Ariſtoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aeſop.* Fab. 25. ubi medicus ait conſulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non iraſcor priſtino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen ſatis probo. V. idem c. 16. *J. F. R.*

66. Τὰς ἐπὶ τῶν] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an ſic ſanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro *metu futuri* ſumitur, ne te moretur. Habuiſti enim jam in praecedentibus, c. 3. τὸ τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος. & c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόβου. Sic etiam *Chryſoſth.* 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex ſequentibus oritur, ἐπ' ἀ. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae ſupra dicta ad c. 3. De plurali autem ſupra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hiſt.* & c. 61. f. & *Long. Paſt.* III. p. 99. παρ' ἐλ-

habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujuſquam telum illud fuit? quis illum in ar-

εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ [c] παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν [d] ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ παιδὸς ἀσφαλείας καθῃρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων [e] ἐλπίδας χρόνων [f] ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ [g] πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθηκὼς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὑτοῦ, [h] ὅσπερ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

Ποῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε;

πρὸ

c Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παρεχόμ.? *M. du S.* d Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. e Ἐλπίδας χρόνων] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. f Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Pell.* g Πρὸς] Sic *Pell.* Περὶ *J.* & P. & marg. *A1.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* h Ὅσπερ] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὥσπερ male *J.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *J. F. R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. *Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα.* Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (στοργὴν ſcilicet), *dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *J. J.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. F. G.

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quiſquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Jenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *J. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripſi. In impreſſis παρὰ, excepta *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ παρὰ τὴν] Hic locus integer non videtur. *F G.*

Καὶ παρὰ τὴν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *J. F. R.*

73. Ὑφ' αὐτοῦ] Ὑφ' αὐτοῦ erat in *P.* Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὐτοῦ adſpirare voluiſſe. *J. F. R.*

89. Παν-

πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσούτους φόνους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ᾔτουν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε [a] παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον [b] νομίσατε, δεσπότην οὕτω δημοτικοῦ κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψατε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσατε;

[c] Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιστα λυπήσειν ἔμελλον τὸν [d] γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας [e] διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώμενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ᾔδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo uſus eſt? quis eum iſti immiſit? o gladie particeps & ſucceſſor praeclare a me factorum, poſt tot pericula, poſt tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc ſolo honorem a vobis peterem; ſi enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehenſus eſſet, gladius hic meus miniſtravit, & ad finem libertatis *reſtituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum ſcriberetis? non ipſum enſem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixiſſe ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum ſpectaculo perturbarem) ipſe quidem miſerabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim ſenem eſſe & imbecillum) ſed ſpectatorem malorum domeſticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, ſed reliqueram huic acto-

ri

a Παντὶ] Conſtans lectio. *b* Νομίσατε] Sic habent Edd. omn. *c* Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι. *d* Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγενηκ. uno ν. excepta *S.* *e* Διαταράξειν] Διασπαράξειν P. & marg. *A1W.* Nil mutant Edd. priſcae.

89. Παντὶ] Leg. πάντη τοῦτο. *F.G.*

90. Νομίσατε] Ἐνομίσατε. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσατε] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum ſic ſatis ſanus erat locus. Nunc autem veriſſima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσατε] Quia ſequentia verba omnia ſuum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidiſſem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor ſim eorum, quae ſupra non ſemel de augmento fruſtra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Geſner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed ſi quid mutandum, poſſis etiam νομίσαιτε legere, ut ſit, *judicaſſetis*; nam vel ſic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & ſenſus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipſe quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: ſed quoniam ad donaria in templis ſuſpenſa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appenſus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic ſupra Ἐνυπν. c. 8. ſtatuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipſe artifex in partem honoris videtur venire. *J.M.G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic deſiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ὁ

ri mortuum, ſcenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) ſuperveniens autem ille, videnſque filium, quem ſolum habebat, vix ſpirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati ſumus, pro tyrannis caeſi ſumus. Ubi eſt interfector? cui rei me ſervat? cui me cuſtodit? per te, fili, jam ante caeſum? aut numquid ſenem contemnit; & ipſa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit enſem, inermis ipſe, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfeciſti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri ſolatium, & infelicem manum ſenilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidiſſem! utinam ordinem caedis praecepiſſem! mortuus eſſem, ſed ſolum ut tyrannus, ſed*

καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκριτῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος· ἐπιστὰς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ᾑμαγμένον, ἐμπεπλησμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνῃρήμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει; διὰ σοῦ, τέκνον, προανῃρημένον, ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ παιδὶ θαῤῥεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, Φησὶ, Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, πατρὶ πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθὲ, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε [g] πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἂν, [h] ἀλλ' ἢ ὡς τύ-

f Προπαρεσκ.] Προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. *g* Πρώτως] Forſan πρῶτος. *h* Ἀλλ' ἢ] Hanc eſſe conſtantem lect. notat *M. du S.*

ὁ νεανίσκος, ut interpres expoſuit. *F. G.*

Τιτρωσκόμενος] Non adeo deſideratur υἱὸς vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus & conſequentibus. Nexus enim orationis eſt: Ἐπεὶ γὰρ φονευόμενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Niſi malis mecum articulum addere, ὁ φονευόμενος legendo, ut ſic plenius eidem reſpondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπανόδῳ inſervit, propter inſertas illas caedis rationes, ſenſum ſuſpendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρεσκευ.] Vid. ſi operae eſt, ſimilem lapſum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuiſſe neglectum, non credo, etſi ſupra exemplorum ſatis dedimus, ubi id ſtudio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρῶτος aut πρώτῳ, ſed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἢ] Delendum iſtud ἢ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἢ] *Solanus* particulam ἢ deletam cupit; Nec ego deſiderarem, ſi abeſſet; Verum, etſi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Ariſtoph.* Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonaſmum addi. Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut *Æſop.* fab. 2. Aquil. & Scarab. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic ſine accentu ἡ legitur in mea Edit. Æſopi. Sed ἦ μὴν in jurandi formulis uſitatum circumflecti ſolet; quare & forſan hic ſcribendum ἀλλ' ἦ ut ſignificet *certe quidem*, cujus ſignificatus exempla *Stephan.* jam dedit in Theſ. *J. F. R.*

τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἕξειν ἔκδικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυνάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περικεχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ ἐπινίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγένηται τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διηκονήσατο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγώ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

putans habiturum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is cui ne interfectoris quidem ſit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, ſed viribus ad miniſterium conatus deficeretur.

22. Quot hae ſunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidiſtis omnes juvenem quidem jacentem in conſpectu, opus neque parvum, neque ſuperatu ita facile; ſenem autem illi circumfuſum; permiſtum utriusque ſanguinem, libationem Liberatori *Jovi* ſacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipſumque adeo gladium in medio utriusque oſtentantem ſe, quam non indignus fuerit domino, teſtantemque, fideliter ſe mihi miniſtraſſe. Hoc *univerſum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipſa novitate clarius eſt. Ac deſtructor totius tyrannidis ego ſum: opus autem ipſum in plures deſcriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, ſecundarum filius, tertiarum ipſe tyrannus, gladius miniſtravit univerſis.

a Μαρτυρόμενον] Sic *J. Fl. B2. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forſan tamen *μαρτυρούμενον* legend. *b* Διηκονήσατο] Διηκονήσαιτο *Fl.*

37. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν] Vertitur: *gladium adegit.* Sed vertendum, *cædem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε ἐπεῖγε legendum. *F.G.*

Sequebatur in Pariſiꝛ Editione Declamatio D. *Eraſmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco converſa, ſed quae ſuperiori Declamationi Lucianeae reſpondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furioſum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato ſanaſſet, receptus eſt in familiam. Poſt haec novercam furioſam ſanare juſſus, *cum non pareret*, *denuo* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν [a] ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova iſta, Judices, aut praeter ſpem a patre jam fiunt, neque nunc primum ſic iraſcitur; ſed in promtu illi iſta lex, conſueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc eſt infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, ſed artis ſubire poenam periclitor, ſi ea non poteſt per omnia iſtius imperiis obſequi. Quo quid fieri poteſt abſurdius? Curare pro imperio, non jam quantum ars

1 ΟΥ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

a Ἐξέμαθε] Ἔμαθε C. *b* Ἀποκηρύττεται] Ἀπειθῶν ἀποκηρ. vult *Jenſius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem ſpecies tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J. M. G.*

Ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima eſſe imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur ſanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil ſupra; ſed quia furentem ſanare juſſus, id recuſavit. Hic ſimplex eſt ſtatus quaeſtionis, qui ſubſequenti libello paſſim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; θεραπεύειν προσαττόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere juſſus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus ſis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum poſſumus inſtaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται. *Poſt novercam inſanientem ſanare juſſus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. *J. J.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter diſtribuerit capita *Hemſterhuſius*, vide jam cap. ſive §. 9. f. ibique varias lectt. & notas *Graevii*, *Solani*, & *Hemſterhuſii*, & cognoſces ἐργάζεται atque ὀργίζεται ſaepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic viciſſim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit ſequentia. At ſi mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζεσθαι & hic verum eſſe. *J. F. R.*

16. Τῶν

τος, οὐκ ἔθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτό τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ [a] τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα [b] ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν [c] τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρώην γοῦν ἄκλητος ἧκον ἐπὶ [d] βοήθειαν· ὅταν δέ τι ᾖ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ. ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττομαι [e] ὑπουργεῖν οὐ δυνα-

poteſt, ſed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furioſos ſolum, verum etiam injuſte iraſcentes poſſet liberare, quo patris etiam hunc morbum ſanarem. Jam vero furioſus ille morbus plane deſiit; iracundus vero magis intenditur, & quod graviſſimum eſt, aliis ſapit omnibus, contra me vero, qui ſanavi, ſolum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quaſi ea ipſa cauſſa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhoneſtior domo ejectus ſaepius.

2. Ego vero in his quae poſſum, imperia non exſpecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid eſt plane deſperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, ſi excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem triſtitiam; maxime vero, quod ipſe obſequium recuſare videor, cum quae imperantur miniſtrare, tum ob morbi magnitu-

di-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omiſſo τοῦτο. *b* Ἰασαίμην] Sic *J. P. H.* &c. quibus adſtipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* *c* Τῆς] Ita bene *P. B2. Fr. S. A.* Τοῖς male *J. Ald. Fl. H.* *d* Βοήθειαν] Τὴν βοήθ. *H2.* *e* Ὑπουργεῖν] Sic *J. H.* &c. Ὑπουργ. *P.*

16. Τοῦτο τοῦ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic ſecutus ſum. *M. du S.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. *M. du S.*

29. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος &c. *M du S.*

61. Προεωρώμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθε &c.] Pro Μὴ δὴ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui ſi minus ipſe veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum ſcilicet νὴ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', niſi ſi vel ſequatur, vel intelligatur negatio, uſurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non poſſe, clarum eſt. Periodi hujus ſenſus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, ſe, ubi primum a patre abdicatus eſſet, bono animo exceſſiſſe domo, reliqua vivendi ratione oſtenſurum, ſe falſo a patre fuiſſe inſimulatum; nec non ſtudiis honeſtiſſimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto ſuſpecta mihi erant patris mei, ut qui non ſatis firma eſſet mente, injuſta ira, & calumniae contra filium ſtructae (nec deerant, qui haec furoris principium exiſtimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo poſt inva-*

dinem, tum propter imbecillitatem artis, non poſſum. Verum enimvero juſtum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non poteſt, ea nec omnino promittat.

3. Propter quas cauſſas prius me abdicaverit, facile ex praeſentibus perſpicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, ſatis reſpondi ipſa vita, quae inſecuta eſt: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere noſtro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egreſſus autem domo judicium mihi magnum, & ſuffragium verum fore ſperabam vitam poſt ea agendam, ſi appareret multum me a patris illis criminibus abeſſe, qui & in optimis ſtudiis elaborarem, & cum *viris* verſarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & ſuſpicabar jamtum illud non ſatis mente conſtantis patris *indicium*, quod injuſte iraſceretur, & falſa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium iſta putarent, & minas, & quaedam quaſi praeludia mali non multo poſt ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

μένῳ, [f] καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὸν ἃ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπισχνούμενον.

Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἴομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καταισχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ διατεινομένῳ, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾤμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς οὐ σφόδρα [i] καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυ-

f Καὶ] Comparet in *J. H. P.* aliisque; abeſt a *Fl.* *g* Ἀπολογήσομαι] Ἀπολύσομαι marg. *A1W.* *h* Ἤδη] Sic *J. Pell.* Μὴ δὴ Edd. priores. Μὰ Δί *Marcil.* *i* Καθεστηκότος] Sic Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Καθεικότος P.

vaſuri, odium ſine cauſa, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tamquam ſubſtantiva ſunt conſideranda; veluti ſaepe infinitivi, etiam ſine, caeteroquin ſolenni, articulo ſumuntur. *J. J.*

Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεται] Locus hic ſanus non videtur. *F. G.* Ita in nott. Mſſ. *Gujeti* conſcriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique conſtanter invenio; ſed forte eſt aberratio ejus qui has notas deſcripſit, & menda quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὴ δὴ quod h. l. pro ἤδη legebatur in Edd. de quo ſtatim agetur. *J. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί, ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam *Demoſthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jenſio* conjecturam probo, ſed illud inſuper arbitror, excidiſſe articulum τὸ ante ἀδίκως, quo reſtituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus ſum. *J. M. G.*

Ibid. Μὴ δὴ] Alii aliter: ego ἤδη legendum cenſeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὰ Δί recte *Geſn.* *profecto* verterat; ſed quia ἤδη ex Cod. eſt, id recepi, & *jam tum* repoſui. *J. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem aſperam.* *F. G.*

σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν ποτὲ προσεδόκων.

Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ [a] προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ᾽ ἀκριβῶς [b] φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅσον γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ᾽ ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἵ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

triſte judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec ſane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exſpectabam.

4. Peregrinatus ergo, & probatiſſimorum apud exteros medicorum conſuetudine, tum labore multo & ſtudio indefeſſo uſus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depoſitum, qui ſcilicet intima non perviderent, neque accurate ſatis morbos diſcernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arceſſerer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipſius, quod accuſarem habebam; ſed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non ſtatim curavi, neque enim mos eſt nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, ſed docemur primo omnium conſiderare, ſanabiliſne ſit morbus, an incurabilis, & fines artis egreſſus? ac tum, ſi tractabilis ſit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad ſervandum aegrotum. Sin videamus ſuperaſſe morbum ac viciſſe, omnino non aggredimur, ſervantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui ſuperati jam ſint. Videns igitur patrem intra ſpem, malum artis fines non multum egreſſum, obſervatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter

a Προθυμίᾳ] Προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata noſtra faciunt *J. H.* & Cod. P. b Φιλοκρινούντων] Φιλακρ. male *Fl.*

80. Φιλοκρινούντων] * Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέργως. *V.*

* Φιλοκριτόντων pro φιλοκρινόντων editum erat, errore orto a ſimili ſono ſequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. *J. F. R.*

80. Φιλοκρινούντων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. *M. du S.*

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egeſtate tamen profectum, ut judicat Cl. *Caſaub.* ad Athen. I. 1. Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non ha-

ctter infundebam medicamentum; multis licet praeſentium ſuſpectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accuſandum ſe parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, ſed quod metueret, & male illum habere, accurate ſciret. Sciebat enim ſola omnia, quae ſemper una, & in convictu quaſi morbi eſſet. Verum enim vero nihil ego deterreri me paſſus, qui ſcirem, non futurum ut ſigna me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urſi: licet conſulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne fruſtratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulciſci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo paſſus eſſem. In ſumma, ſalvus ille mox eſſe, reſipiſcere, dignoſcere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille reſipuiſſet. Hic igitur, teſtari hoc ipſi poſſum, neque cunctatus, neque adhibito conſiliario, cum audiſſet ab his, qui adfuerant omnia, ſolvit abdicationem, filium me ſibi de novo adſumſit, ſervatorem & bene meritum appellans, faſſus experimentum ſe jam certum habere, excuſans illa ſuperiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contriſtavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως [c] ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσομένα με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι κἀμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν οὗτος εὐθὺς ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῄνει [d] δὴ καὶ ἡ μητρυιά, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, κἀμοὶ εὐδοκιμοῦντι, κἀκείνῳ σωφρονοῦντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβὼν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον [f] εὔφραινε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοί· ἐλύπει δὲ ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδο-

c Ἐνέχεον] Ἐνέχον male J. ſola. d Δὴ] Sic cum reliquis etiam J. Fl. H. Δὲ rectius marg. A1W. e Μελλήσας] Μελήσας Edd. priores, demta S. f Εὔφραινε μὲν] Et ſic habere J. Fl. cum H. notat M. du S.

habent Graeci cum omni ſua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. J.F.R.

98. Οἵ φασι] *Hippocrat.* περὶ τέχνης. A.V.

3. Ἕκαστον] Videtur aliquid excidiſſe: aut qui fit, quaeſo, ut haec vox in ſingulari numero legatur? M. du S.

Ἕκαστον] Videtur *Solan.* ἕκαστον *maſc.* gen. accepiſſe. Sed *neutr.* eſt, & recte ſe habet. J.F.R.

9. Τῷ μισεῖν] Uſitatius τοῦ μισεῖν; ſed utrumque ſubauditur ἕνεκα, ita jam intellige ἐπί. J.F.R.

23. Δὴ] An Δὲ? M. du S.

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μελήσας unico λ. ut & in Ῥητ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41, 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi ſaepius & rectius μέλλω duplici λ. ut Υαλ. α. c. 9. M. du S.

 51. Καὶ

ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, χαλεπὴν καὶ παράλογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν [a] παρεφύλαξα· οὐ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τοὐμφανὲς [b] ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ἐστι σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο [c] καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πρᾳεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσοι. οἷον τοῦ πολέμου τὸ παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. παραλόγως δὲ τὸ ἀνε... λέγει καὶ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis κοινόν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνον tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνον, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es ceſſator, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Me... lus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R*

56. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίαν οὖσαν] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, *merebatur*, *digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν οὖσαν] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem, & miſeratus ſum feminam, quod merebatur, praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque cauſſam, neque modum novit, curare illam juſſit, atque idem infundere ei medicamentum: putavit enim unum eſſe furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae ſimilem curationem reciperet. Cum vero, quod veriſſimum eſt, nego fieri poſſe ut ſervetur mulier, cum ſuperari eam a morbo fateor; indignatur, iraſcitur, me ultro ait ſubtrahere me, & mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accuſat. Atque uſu illi venit, quod ſolet dolentibus: iraſcuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, cauſſam apud illum dicam, & pro me, & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut ſciat, non jam

τὴν γυναῖκα [d] ᾤκτειρα [e] ἀξίαν οὖσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυστυχοῦσαν.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. [f] ᾤετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ μίαν τὴν νόσον, καὶ τἀῤῥώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλησίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ [g] ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδόναι τὴν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης. καὶ [h] πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις· ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται, ἵν' εἰ-

δῇ

d Ὤκτειρα] Ὠκτηρόν. L. *e* Ἀξίαν οὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. *A1W.* *f* Ὤετο] Ὠίετο *Fl.* *g* Ἡττᾶσθαι] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἡττῆσθαι L. *h* Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχειν *Fl.*

79. Καθ' ὃν οὗτος μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν πρώτοις δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὴ δοκεῖν τοῖς νόμοις δὶς ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν. *V.*

ſereat, adparet ex c. 2. ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν. *J. F. R.*

74. Ὀργίζονται — μετὰ παῤῥησίας] Ubi narraſſet Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem ſanare juſſus, ex certiſſimis ſignis collegerit, ſe ei mederi non poſſe; tum quemadmodum id patri ſuo, homini rudi, perſuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus ſit, quaſi ſe conſulto huic rei ſubtraheret, ac imbecillitatem artis objecerit: at ſe illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot ſcilicet iſtiusmodi calamitate obruuntur) *iraſcuntur iis, qui ſine circuitu & fidenti animo dicunt id quod res eſt. Ego vero, quantum potero, cauſam ad eum agam, & pro me ipſo, & arte mea.* Si & mihi μετὰ παῤῥησίας de hoc loco ſententiam ferre licet, non dubitare ajo, quin hic ſit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, ſe filium ſuum ſecundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae ſequitur, diſputatio oritur, & ob quod integrum hoc opuſculum ſcriptum eſt) continuo autem filius cauſam dicere incipit ante, quam id, unde cauſa nata eſt, expoſitum eſt. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum deſultoria ab Luciano, artificioſiſſimo ſcriptore, credat eſſe profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politiſſimi hujus opuſculi vulnus haud ſanabile, niſi ab integriori codice. *J. J.*

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipſo argumento propoſito, &, ſi dubitat, ex his, quae ſtatim ſequuntur, rem totam diſcit: ſatis judices ex patris accuſatione, qua de re agatur, intellexere; nec poſſunt ullo modo ignorare, ſi paucilſima poſt haec verba audiant. *J. M. G.*

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi οἷος εἶ quidem occurrit; verum aliter conſtructum; qualis conſtructio tamen ſatis illuſtrabitur ex iis quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. *J. F. R.*

85. Τὰ

δὴ οὐκ ἔθ' ὁμοίαν οὖσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πατέρες, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τῶν παίδων προυνόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάθωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργήν, μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ᾔδει γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, [a] καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτῃ πιστεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ. οὔκουν ἠγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀποδίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν ὅ μοι ἐπιφέρει, καὶ [b] ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, [c] καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν

ſimilem eſſe ſibi ut prius poteſtatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de cauſſis. Sed quemadmodum patribus ſic iraſci permiſit, ita etiam filiis, ne injuſte hoc patiantur, proſpexit. Ac propterea non liberam eſſe dixit, neque ſine judicio poenam, ſed ad tribunal eos vocavit, & aeſtimatores ſedere juſſit, neque irate, neque calumnioſe quid juſtum ſit judicaturos. Norat enim multis ſaepe irrationabiles irae cauſſas eſſe, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium ſervo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non ſine judicio hoc negotium tranſigi, neque inauditos filios ſtatim damnari, ſed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

19. Quandoquidem igitur licet; & accuſationem ſolam in poteſtate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuſet, veſtrum eſt, judices: ipſum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum conſiderate: prius vero illud exquirite, ſitne concedendum illi abdicare, qui ſemel jam abdicavit, & poteſtate legis uſu-

a Καὶ] Id adeſſe etiam in *Fl.* *J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem conſtantiam in duobus verſibus ſequent. quoque obſervat. *b* Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. *c* Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adſcriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται] Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λέγων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στοχασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρότασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. ſupra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi ſic reſtituit cum *Solano*, *Hemſterhuſius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solan.* in marg. conferri infra Δικας. c. 15. ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. ſeq. iterum occurrit; ſed potius videas T. I. *Piſcat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres uſos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepſydram dixiſſe, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam ſpatium ad cauſſam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rurſum autem idem occurrit c. 28. *Piſc.* ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Piſc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγος ἀποδίδοται] Vide de hac phraſi Cl. *Duker.* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemſterhuſio*, conſului, vidique eum & λόγον & λόγους διδόναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

uſus eſt, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rurſus recepit, abdicationemque reſcidit. Equidem injuſtiſſimum eſſe tale quid ajo, infinitas ſic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo poſt autem ſolvi, & rurſus aeque valere, atque omnino ſurſum deorſum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum eſt permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi poteſtatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero ſemel conſumſerit poteſtatem, cum lege abuſus fuerit, cum expleverit iram, deinde poſt haec receperit, bonum eſſe contra priorem ſententiam perſuaſus: in his jam neceſſario manendum, nec tranſiliendum, neque mutandum conſilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus eſſet, ſigno dignoſci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare conceſſum eſt iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non neceſſitate quadam, ſed libera poteſtate pro ſe aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare ſententiam poteſt, aut quis legis uſus ei reli-

πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τὰς παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀΐδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἢν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεὶς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς [d] ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ὑπόλοιπος τοῦ νό-

[d] Ὅτε] *Pell.* An non melius ὅτι? [e] Ὑφ' ἑαυτοῦ] Sic praeter alias etiam *J. Fl. H. P.*

que teſtimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. *J F.R.*

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum eſſe alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget, ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνιᾶσθαι ἐπί τινι rectius dici, ſatis multis oſtendit Cl. *Jenſ.* ad *Nigr.* T. I. c. 7. p. 45. Quamquam & ἐν τινὶ recte dicitur, ut ibid. probat Cl. *Hemſterh.* *J.F.R.*

30. Ὅτε] Probarem *Pelleti* conjecturam, ſive ab alio ejus libri margini adſcriptam; modo aliud verbum adeſſet, quod ſenſum illum exhiberet, quem *Eraſmi* verſio procudit, nimirum: *quos cum educabant, cujusmodi eſſent futuri, neſciebant.* Ac tum ὅ, τι ſeparatim ſcriberem; ſed nihil eſt opus; ſenſus enim vulgatae eſt ſatis commodus, ut verſio *Geſneriana* indicat. *J.F.R.*

34. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι] Id eſt: πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα. Amat autem & noſter nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι. — i. e. *oleum ad ungendum.* & *Ariſtoph.* Plut. 556. καταλείψει μηδὲ ταφῆναι. i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι. *non relinquet unde ſepeliatur.* *Long. Paſt.* I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήματι τράγῳ, ubi χρήσασθαι eſt, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter quam apud Noſtrum. Sed cum Noſtro idem *Longus* I. 18. δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν —— ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere perſaepe, ut *Evan. Luc.* 2. verſ. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. *J.F.R.*

47. Διαλ-

νόμου; φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς [a] ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] διαλλάττοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ [c] γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, [d] καὶ τότε, ἢν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ' ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας.

Μὴ δὴ, πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἑκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξωρος ἤδη, καὶ ἑάλω ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ [e] προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ πως καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικα-

ctus eſt? Dixerit enim ad te legiſlator: *Si malus hic fuit, & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rurſus reduxiſti in domum? quid legem reſcidiſti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi eſt, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconſtantias circumagas judicia; neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & judices ſedeant teſtes, vel miniſtri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi viſum fuerit. Semel genuiſti, aluiſti ſemel, ſemel etiam abdicandi pro his poteſtatem habes, idque tum, ſi juſte illud videaris facere. Illud autem indeſinenter facere & perpetuo, & ſaepe, & temere, majus jam eſt poteſtate patria.*

11. Nolite ſane, obſecro, judices, concedere illi, poſtquam ſponte receptionem fecit, & ſuperioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram ſuam retractavit, ut ad eandem rurſus poenam me revocet, ad patriam poteſtatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapſus eſt, quaeque illo ſolo *actu* vim ſuam amiſit & conſumta eſt. Videtis quodam modo

a Ἀνάγεσθαι] Συνάγεσθαι marg. *A1*. *b* Διαλλάττοντας] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus*. Habent & *J. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. *c* Γεγέννηκας] Recte ſic *P. S.* Γεγένηκας *J. Ald. H. Fl.* *d* Τότε] Hanc eſſe conſtantem lectionem obſervat *M. du S.* *e* Προδεδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *A1W.* Προσδεδαπ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus eſt hoc addere? Nam ſilentium ibi ſatis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio eſt, eas convenire. Verum ſolet *Solanus* noſter ſic obſervare conſenſum, quando ſuſpicatur aliter poſſe legi; an igitur, quia id olim vertebatur *abſolventes*, aliud verbum maluit? quum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* ſignificet? verum cum ſtatus permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena ſignificare, ubi poenae opponitur. At qui ſtatus permutationem ſubit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forſan difficultatem vidit *Soulius* noſter, quum Lucianus hic tranſitive uti hoc verbo videatur, ſi pro *abſolvere aliquem* uſus eſt, id quod ſententiae adprime conveniret, meliusque reſponderet praemiſſo λύεσθαι τοὺς νόμους; nam ſi *reconciliare* ſignificet, in eo dicas non eſſe legum diſſolutionem. ſupra quidem *differre* ſignificat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos*. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Ariſtoph.* Veſp. 1385. & alibi frequenter hoc ſignificatu apud utrumque: quare & hic ſic accipere licebit, cum Cl. *Geſnero*, eoque magis, quod non reſpiciatur ad omnem legum diſſolutionem, ſed ad hunc abdicationis caſum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipſe indicat cap. ſequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat priſtinum abdicationis decretum, recte quoque ſic reſpondet τῷ λύειν τοὺς νόμους, diſſolvit enim quod ante ſtatutum erat. Interim & *liberare*, *abſolvere*, non eſſet incongruum; nam ſic mox c. 14. τὸ οὕτω δεινὸν, ἀπηλ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus ſortitione lectis, ſi quis injuſtum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: ſin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a ſe permiſerint arbitrium, non jam *permittat*. Quibus enim initio licebat non ſtare, hos ſi quis ſua ſponte legerit, juſtum eſt, eorum illum cognitione contentum eſſe. Ita ſane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, ſi indignus genere tuo videbatur; hunc ſi, bonum arbitratus eſſe, denuo recepiſti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum eſſe, qui iſta denuo a te patiatur, tu ipſe teſtatus, & bonum jam eſſe confeſſus es. Quare receptionem poenitentiae non jam ſubjectam, ratam conciliationem eſſe convenit, poſt multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejeciſti, alterum tuum ipſius, cum mutato conſilio irritum *prius illud* feciſti. Cum priora decreta reſcindis, firmas quae poſt ea deliberaſti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te eſſe oportet; ita enim ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc ſanxiſti.

12. Equidem neque, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare velles, *licere tibi* putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi ſemel

στηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν, ἤν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ [f] τούτους τις αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν ἐπὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ᾽ ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν [g] ἀνείληφας, οὐκ ἔτ᾽ ἀποκηρύττειν ἕξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ᾽ αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ᾽ οὗ [h] παρῃτήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ᾽ ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ᾽ ἐδοκίμασας, τοῦτ᾽ ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὐδ᾽ εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἄν σοι ᾠόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν [i] μὴ ποιεῖν δυνατὸν

f Τούτους] Ita *Ald.* *J.* *H.* *Fl.* *P.* Τούτοις P. *g* Ἀνείληφας] Ἀνήλειφας male *J.* *Ald.* *Fl.* *H.* *B2*. Correxit *S.* *h* Παρῃτήσω] Sic bene *J.* *Ald.* *P.* *H.* Παραιτήσω male *Fl.* *i* Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *J.* Addidit etiam marg. *A1W.*

ἀπηλλαγμένος, *tantis malis ſolutus* ſignificat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Aretaeus Cappadox* L. I. Περὶ θεραπείας ὀξέων παθῶν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forſan ibi διήλλαντο, *tranſilierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus eſt *Xenoph.* 517. B. Διαλλάξας Μακεδονίαν. *Praeteriens*, *tranſiens Macedoniam.* *J.F.R.*

61. Προδεδαπανημένη] Non haeſitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Weſſelinganae*, quum Edd. minus apte haberent προσδεδαπ. Hoc enim ſenſum poſtulare, priſtinus jam ſenſit interpres, vertens, *ante conſumpta*. Senſit idem Cl. *Geſn.* ut ex ejus verſione adparet: & licet προσδεδ. quoque eo trahi poſſit; alterum tamen melius eſſe diffitebitur nemo; quin ſi prior lectio retinenda foret, ἔτι προσδεδαπανημένη potius dicendum fuiſſet. *J.F.R.*

73. Ἀνείληφας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀνήλειφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μὲν] Deeſt alterum εἰ ante ἀποκηρ. aut pro θέμενος, legendum θέμενον. *M. du S.*

89. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidiſſe videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Eraſmus*. Sic, ſententia poſtulante, & nos dedimus. *J.M.G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic ſignificari *initio*, certum eſt; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad I. *Ver. Hiſt.* §. 4. *J.F.R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omiſſa negatio μὴ in vulgatis ſenſum funditus ſuſtulerat: reſtituimus itaque ex Ed. *Junt*, in qua ſola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ εἰσπεποιημένον, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰ δ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἑκὼν ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

factum, diſſolvere iniquum eſt. Illum autem qui natura, deinde rurſus voluntate & ſententia tua *in domum* adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt rurſus expellere, & uno familiae jure privare ſaepius? Si vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vinxiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me injuſtum egiſſe, liberum dimiſiſſes; numquid tibi aliquando irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges jubent. De eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe abdicatum ſponte receperit, licet multa adhuc quae dicam ſuperſint, tamen deſinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipſa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortaſſe hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laeſus, ut ego poſſem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me excluſit: jam ve-

a Αὖ] Πάλιν marg. *A1W.* *b* Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. *c* Οἷον ὄντα] Ὅν τινα L. & marg. *A1,l.*

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Weſſelinganae* habet, gloſſema potius, quam varians lectio eſt. Niſi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium ſimul in quodam Codice legi; quod ſi verum foret, velim id apertius indicaſſet ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; ſolet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rurſus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam ſuperfluam, ejicerent. Etſi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demoſthene* proferens, id pro pleonaſmo habere non vult; ſed *contra, rurſum* ſignificare contendit contra *Budaeum*; eſt tamen, ubi alterutra ſine ſenſus detrimento abeſſe queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud *Ariſtoph.* Plut. 860. τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* ſaepiſſime, ut Il. B. 276. Οὔ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. quod poſterius vel Lexica notarunt, ego numerum tantum adjungo; ſed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; ſed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adverſus libertum ingratum, qui ſi cauſa cadebat, retrahebatur ad ſervitutem per ſententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumiſſus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; ſed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni eſt momenti, alioquin & loca alia oſtenderem, ubi ἔναγχος, quod Noſter amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς θεραπείας ἐκείνης, οὐδ-

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim oblivisci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus

καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, καὶ τηλικοῦτον κίνδυνον διαπεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥᾳδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν [d] ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, [e] μὴ μόνον [f] δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σωφρονεῖν παρασκευάσαντα;

Οὐ γὰρ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τῶν τοιούτων νῦν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἵα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην [g] μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

d Ἐφησθέντ'] Sic *Ald.* *J.* *H.* *Fl.* *S.* & Ex. Ἐφησθέντα P. *e* Μὴ] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. *f* Δ' οὐ] Διὰ οὐ marg. *A1W.* *g* Μοι] Μὴ *J.* male. Μοι *Ald.* *Fl.* *H.* *P.* &c.

οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα] Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα. Paullo poſt: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verto, *ut abigat eum qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L. Bos.*

21. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum praeter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui jure poſſit laetari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H. V.*

Ibid. Τὸν ἐφησθέντ'] Ἐφησθέντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίως δικαίοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo δικαίως *delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίοις locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τὸν μηνιθέντ' ἂν δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *J. M. G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν[a] γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὖσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν [b] σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἤν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία [c] τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑπεραίρειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ [d] ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

me ſolum ſapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua accuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio jam habes, qui non ſanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & peſſime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiſſimum, recepta mente ſtatim trahis ad tribunal, & ſervatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exſolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra ſolum medicum ſapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de ſe meritum, ſervatorem expellere, ſanae mentis reſtitūtorem odiſſe, afficere ſupplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, ſi quidem juſte agatis. Etenim ſi maxima nunc peccata commiſiſſem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iſte reſpiciens, cujus recordatus, jure meritoque praeſentia contemneret, in promtu propter iſta haberet veniam: maxime vero, ſi tale tantumque ſit beneficium, ut longe ea quae poſt facta ſunt, ſuperet. Quod quidem apud iſtum mihi ita ſe habere arbitror, quem ſe[rv]averim, qui vitam mihi ipſam debeat, cui quod eſt, quod ſapit, quod intell[ig]it, prae

a Ὃν] Ὃς Ex. *Fl.* Ὃν P. cum Edd. *b* Σωφρονίσαντα] Ita reſtitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim [illegible] Edd. *c* Τυγχάνοι] Sic reſtitutum ex P. & L. Τυγχάνει Edd. priores. *d* Ὃς] Deeſt in *Fl.*

65. Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνει. *M. duS*

73. Μεῖζον — εὐεργησίαν] Admiſiſſem lectionem marginis *Aldinae* μείζω, quia ſic melius cum εὐεργησίαν in genere fem. convenit; ſed quia etiam ſuſpicabitur aliquis μεῖζον' cum apoſtropho pro μείζονα poſſe legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etſi ſcio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis conjiciat etiam μεῖζον ſic uſurpari, ſed hoc non ſatisfacit. De μείζω *Meroerus* ad Ariſtaen. epiſt. I. 7. ubi ἑτέρα πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia conſenſum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII. τοῦ βελτίω βίου. XI. Καλλίω. XIV. „ μείζω”. Quod ut ibi propter conſenſum certe mutare nolim, ita tamen μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non ſequitur; ſed apoſtropho adjuvandum arbitror, ſi quid mutandum; verum poteſt neutrum genus eſſe, intellecto τι, vel χρῆμα, quod ſupra non ſemel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic ſignificet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum.* *J. F. R.*

91. Εἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ] In abdicato, filius oſtendit, ſe patri aſſediſſe dies noctesque, & omnia momenta obſervaſſe ejus valetudini ſerviendi; ſed verba foediſſima menda ſunt inquinata: πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερετοῦντα, καιροφυ-

praeſtiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes ſpem abjeciſſent, ſeque impares morbo faſſi eſſent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum exiſtimo, quod neque filius eo tempore, neque neceſſariam habens curationis cauſſam, ſed in libertate conſtitutus, alienus, naturali neceſſitudine ſolutus, tamen non neglexi *patrem*; ſed ſponte, invocatus, meo ipſius inſtinctu veni, opem tuli, aſſiduus fui, ſanavi, excitavi, patrem ſervavi meum, cauſſam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia ſedavi, legem diſſolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore oſtendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipſum *quaſi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore oſtendi. Quae enim ſubiiſſe me putatis? quantum laboraſſe praeſentem, miniſtrantem, tempora obſervantem omnia, cum nunc viribus ſummis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Eſt vero omnium in Medicina hoc periculoſiſſimum, curare tales, & ad ita conſtitutos accedere. Saepe enim in proximos quoſque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amiſi, vel deſpon-

παρέσχημαι, καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι ὁμολόγουν τῆς νόσου.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος, τῆς φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως [f] οὐ παρεῖδον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος, ἧκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τὸν πατέρα [g] ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυσα· καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὕτως ἐπισφαλεῖ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἴκοντα τῇ τοῦ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλία-

e Μεῖζον] Sic *J. Fl P.* Μείζω marg. *A1W.* *f* Οὐ] Οὔ male *J.* *g* Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *A1W.* *h* Πάθεος] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti verſio: *Quam multa me feciſſe arbitramini, quantum & exhauſiſſe laborum? dum aſſideo, dum obſequor, dum opportunitatem obſervo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ eſt patris vehementia? Nil poterat abſurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graecis eſſet patris vigor, cum in ipſo flore virium & aetatis eſt. Verti haec non poſſunt, quia nihil Graecis ſignificant. Legendum eſt εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, eſt cum morbus eſt vehementiſſimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδὸν κακὸν, cum remiſſius eſt malum, cum inclinat nonnihil morbus. Uſus eſt Lucianus proprio medicorum verbo, ſic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, eſt cum maxime ſaevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognoſt. ubi docet quae ſit ἀρχὴ τοῦ πάθους, ſeu νοσήματος initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum eſt vehementiſſimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur. *J.G.G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certiſſimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, ſecuti ſumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus ſum. *J.M.G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τῷ φαρμάκῳ.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἁπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ἐπινοοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, [a] ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πεισθεῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα,

di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, ſi quis iſta audis, ſtatim putare, *Qualis aut quantus labor eſt infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus eſt, & ſomno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furioſi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculoſi medico, & curatione vix ſuperabiles. Cum enim ſaepe effecimus, ut prope finem ſimus, cum ſperamus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingraveſcente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia ſuſtinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἅπερ] Ὥσπερ P. Vulgat. ſervant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. *b* Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. *c* Ποιήσωμεν] Hoc Edd. conſtanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* *d* Ἀνέτρεψε] Ἀνεπόδισε marg. *A1W.*

99: Ἀντεξεταζόμενος] Et ſic habere cum *J.* etiam *B2. H.* & *Fl.* notarat *Solanus.* Quid tum? Occurrit etiam ſupra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. f. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιλαξάμενος mutare voluit; ſed defendit Cl. *Hemſterhuſius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognoſces hic quoque aptiſſimum eſſe hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τοῦ νοῦ] Νοῦς cogitandi vis hic eſt, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluiſſem tali circumſcriptione verborum exprimere, *propter mentem excuſſis rationis frenis libere nugantem.* *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto Noſtro, Atticae dictionis obſervantiſſimo, tribui poſſe οἰήσωμεν. quum οἴομαι tantum in forma paſſiva ab eo uſurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, ſi bene modo diſtinguatur: nimirum diſtinctio requiritur poſt ἐλπίσωμεν. quod Interpres recte quidem obſervavit; at minus fideliter egit in verſione. In ſuperioribus dixit Abdicatus, nullos ſanatu difficiliores eſſe furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agunt, in illos nihil eſſe Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum ſaepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum ſit, & cum jam bonam ſpem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo efferveſcente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurſ.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὲ] Placet conjectura *Soulii*, ſive *Solani*, ὅδε legentis, ſive ipſe ejus auctor ſit, ſive aliunde hauſerit; quod fere ſuſpicor, quia notis ſuis non inſeruit; ſed tum potius mutato accentu ὁδὶ demonſtrative

fli&ctatus eſt, qui morbum morborum omnium ſuperatu difficillimum vicit, iſti adhuc abdicare permittetis, & pro ſua lubidine interpretari leges contra optime de ſe meritum patiemini, & contra ipſam pugnare naturam ſinetis? Ego naturae obſecutus, judices, ſervo & cuſtodio mihi patrem, etiam ſi injuriam ipſe *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipſe liberorum oſor eſt, amans ego patris; ego amplector naturam, ipſe naturae vim deſpicit, & jus ipſum contumelioſe conculcat. Vah patrem injuſte odio habentem, vah filium amantem etiam injuſtius! Me enim ipſum accuſo, patre ita cogente, qui exoſus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hiſce patres. Sed iſte ultro & leges deſpicit, quae liberos nullius injuriae reos ſervant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati ſunt deſiderium trahit; tantum abeſt, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me cauſ-

καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ διαφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ οὗτος· [e] εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει [f] δίκαια. ὢ πατρὸς, μισοῦντος ἀδίκως· ὢ παιδὸς, φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος, οὐ δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἑκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷ, οἳ τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν [g] γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους ἀρχὰς εὐ-

e Εἰ] Et haec eſt conſtans lectio. Sed ὁ legendum adſcripſit *M. du S.* f Δίκαια] Deeſt in P. Adeſt in Edd. g Γεγεννημένων] Γεγενημ. *J. Pell.* punctum poſt πολὺν habet, & πῶς ὂν οὐχ οὕτω.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; ſed mallem, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei ſubjici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J. F. R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alciphr.* I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀδεᾶ βίον. *Amplecti metu expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J. F. R.*

46. Γεγεννημένων] Supra c. 10. hujus Diſſert. idem *Juntinae* mendum indicavimus, quae γεγενημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; ſed cum verſu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J. F. R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemſterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem ſupra T. I. *Pro lapſ.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic ſatis eſt ſpatii, inſerere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba ſunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως ſaepiſſime dicitur pro *non modo non*, ſequente negatione in poſteriore membro orationis. *Lucian.* ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πταισμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως Θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus ſine ea. *Thucyd.* I. 35. Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non poteſt ſuppleri ex ſequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina eſt ratio particularum *non modo.* Haec ille. Exempla autem alia addi poſſent ex *L. Bos* de Ellipſ. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito verſatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti poſſint, indicavi in Libro *de Ambiguis.* Tit. *NON.* p. 380. & ſeq. Unde nihil repetam, niſi hoc, adiri quoque poſſe *Dukerum* noſtrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeſte refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. exiſtimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non poſſe, niſi ſequente particula negativa. *J. F. R.*

90. Οὐ-

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας ἐσφέρῃ, καὶ ἐπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνῃ, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὢ μάχης, ἣν ἐσάγεις πάτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς φύσεως.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ [a] πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραιτεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

ſas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei ſe praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! inſuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infenſas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non ſunt, non ſunt iſta ut tu vis. male interpretaris, pater, leges bene conſtitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; ſequuntur hac in re ſe invicem, & mutuo ſe diſſolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, juſtae, liberorum amantes eſſe cum velint, *tales* eſſe non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adverſus plures, ſaepius moveas, & quieſcere non patiaris a poenis, quae in liberorum adverſus patres benevolentia quieſcere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque ſunt propoſitae. Et ſane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de ſe meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, inſuper propter ipſa quibus affectus eſt beneficia punire cupit, conſiderate, ſi quem injuriae exceſſum reliquerit. Quae cum ita ſint, neque integrum amplius iſti eſſe abdicare, qui ſemel jam patriam poteſtatem expleverit, & uſus ſit legibus: neque alioquin juſtum eſſe, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, ſatis, puto, demonſtratum eſt.

20. Jam

a Πρὸς τῷ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adſentitur P.

90. *Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω*] Sic, non ὅτι, ſcribendum. *Neque id dicit Legiſlator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. J.*

91. Ὅ, τι] Quod ſic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jenſ.* id in Pariſina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu ſua diviſerat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum eſt, ſed ſine commate. *J. F. R.*

4. Τί τῶν πάντων αἴτια;] Αἰτιᾷ. *Th. M.*

Ibid. Αἰτιᾷ] Ferri vulgata lectio αἴτια non poteſt. Legendum neceſſario ut *Marcilius* ſuadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. B2, αἰτιᾶται, minus concinne. *M. du S.*

Ai-

20. Jam vero ad ipſam quoque cauſſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet judicio? Sed vos, judices, jubet conſiderare, magnisne & juſtis de cauſſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt.

21. Primum quidem quod ſanitate reſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit; *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praetermiſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσαμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην [b] συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ [c] νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' [d] ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων [e] αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ᾐτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. [f] ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

b Συγχωρήσωμεν] Συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. *c* Νομοθέτης] Νόμος marg. *A1W.* *d* Ὑμᾶς] Recte ſic Edd. plurimae & P. Ὑμῖν male *Fl.* *e* Αἰτιᾷ] Sic *Marc.* Αἴτια, Edd. male. Αἰτιᾶται *B2.* *f* Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτιᾷ] Facile obſecundavi *Marcilio* & *Solano* ſic legentibus, pro vulgato αἴτια, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic jam videtur legiſſe *Eraſmus*, vertens: *quod accuſat*, etſi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in verſione neglexit. *J. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in *Dearum judicio* ſeu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicens, melius ſic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Dear. Judic.* inſcripti; ideo paucis dicam quid ſit: erat in aliis Edd. ſic interpunctum ἀπαιτεῖς, οὔ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὔ φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam Edit. *Junt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere conti-

προσταττόμενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ᾽ ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ὑπερθήσομαι. πρότερον δ᾽ ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς οὐ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ᾽ ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ᾽ οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ᾽ ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὴν κατ᾽ οἶκον ἐπιμελεῖσθαι [a] κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ᾽ ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ [b] τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ᾽ ἄλλα, ἐφ᾽ ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἂν τῷ [c] γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἁρμονίαν κροῦε, τήνδε δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἆρα [d] ἄν τις

curare eam juſſus non vis ; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recuſans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obſequi non poſſim, obedientiam negare videar, *diſputare* paullum differam. Prius vero ſimpliciter illud dico, Neque iſti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi neceſſarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non ſunt obnoxia, alia vero ira atque ſupplicio, *ſi violentur,* digna: ſi aegrotes ipſe, ego vero negligam, ſi rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, ſi rem ruſticam inſpicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae ſunt in eodem genere, rationabiles habent cauſſas & reprehenſiones patrias: ſed altera illa in noſtra, liberorum, poteſtate ſunt, quae nimirum ad artes, earumque uſum pertinent, in primis ſi ipſe pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem ſi pictori pater injungat, *Iſta quidem, fili, pinge, illa non;* & muſico, *Hanc pulſa harmoniam, illam non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num

a Κελεύῃς] Ex P. eſt. Nam abeſt ab Edd. Κελεύεις tamen etiam marg. *A1W.* *b* Τοιαῦτα] Sic in marg. *Ald.* correctum, quum τοιτα tantum typis editum eſſet. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. *c* Γραφεῖ] Sic ſola *Fl.* Ceterae male γράφειν. *d* Ἂν] Deerat in *S.* Aderat in *J. P.* &c.

tigiſſet. Verum recte Cl. *Hemſt.* ibi ab *Junt.* lectione receſſit, & οὕτω pro οὐ dedit, vid. §. 9. *Dear. Jud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc eſt facta paragraphorum ſive capitum diviſio; *Solanus* enim non ſatis commode illa diſtribuerat, fateor; cujus tamen diviſionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non ſupereſt. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino neceſſariam. *M. du S.*

33. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Baſileenſi Aldina; perſpicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ ſcribendum; quod obſervavit quoque Interpres, *Jam ſi cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa,* &c. Paullo poſt, ἆρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in ſequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores ſervant. *J. J.*

34. Γραφεῖ] Ita emendandum, poſt *Vorſtium* & Cl. *Jenſium*, duximus, reluctantibus fruſtra libris, in quibus γράφειν ſcribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφεῖ. *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] A conditione artis Medicae, cujus ſtudium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Eraſmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] Conf. quae mox de privilegiis medicorum ſequuntur, verſus fin. hujus cap. At ſervos fuiſſe medicos JCti probant ex L. 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta ſolidis aeſtimatos medicos utriusque ſexus*, citante conſult. *Zurkio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum ſervum regium . . . eſſe corruptum*, Eod. cap. ſub fin. *Id tibi, & medico callido, & ſervo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a ſervitute eos liberare conatur Doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, ſervos illos chirurgos tantum fuiſſe dicens. Sed haec diſquiſitio integram diſſertationem poſtularet: quare breviter dicam: diſtinguenda tempora, diſtinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

num quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipſi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honeſtior eſt & vitae utilior, tanto liberior eſſe debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem juſtum eſt in ipſa utendi poteſtate; cogi autem nihil, nec imperari, rem ſanctam, traditam a Diis, ſapientium virorum ſtudium; nec ſervituti legum ſubjici, neque metui & poenae judicii neque ſuffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamſi hoc aperte tibi ac diſerte dixiſſem, *Nolo, neque curo, licet poſſim, ſed mihi ſoli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus eſſe volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte ſua uti *aliquem velit.* Haec enim talia ſupplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis ſubjicere, puto, convenit. Perſuaſione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, ſed ſponte venientem gaudere. Neceſſitatis autem a patre impoſitae ex-

ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα [e] προνομείαν [f] ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν [g] γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὑτωσὶ, καὶ διαῤῥήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος οὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσεσιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἰατρὸν χρὴ, οὐ κελεύεσθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς δ' ἀνά-

e Προνομεῖαν] Sic Edd. vett. & recentt. Προνομίαν *Vorſt.* f Ἔχειν] Εἴχειν *J.* male. g Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere ſervi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & ſordidis artibus ſejungit, & honeſtam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caeſaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & ſeqq. ubi plures indicat auctores, qui ſuper hac re ſcripſere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a ſervitute liberatus*, quem tamen oculis ſubjicere nondum licuit. *J.F.R.*

44. Προνομεῖαν] *Vorſtius* fruſtra προνομίαν ſuo Codici adſcripſit. *M.du S.*

Προνομεῖαν] Cap. ſeq. iterum ſic occurrit, ubi tamen diphtongum ει in *Aldina* quoque expreſſam delevit eadem manus quae variationem προνομίας adſcripſerat; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *J.F.R.*

63. Πατρικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen ſic interpungendo, levique additione voculae καὶ, ante ἀτελὴς quadantenus ſanatus videatur. *M.du S.*

Πατρικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* ſibi velit, dicens, *ſic interpungendo*, niſi moneam, in Ed. *J.* ante πατρικῆς comma tantum fuiſſe, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Pariſina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἥδεσθαι in Edd. erat, plane ſuſtuli. Contra ſervavi alterum comma, quod poſt ἄμοιρος recte in *Pariſ.* fuit, cum in *J.* punctum ibi eſſet. Non tamen adſpernarer καὶ planioris ſtili cauſſa ab *Solano* inſertum, ut legas: ἄμοιρος καὶ ἀτελὴς ἡ τέχνη. Verum non plane neceſſarium id videtur, modo rurſum aliud comma, quod poſt ἄμοιρος eſt, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελὴς ἡ τέχνη. conſtruendoque, *immunis illa ars compulſionis paternae expers eſt.* Et hoc ipſum tamen ſignificatur, etſi comma poſt ἄμοιρος maneat. *J.F.R.*

νάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

Ταῦτα μὲν οὖν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτην δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ κἀκεῖνο ἐννόησον, ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἥντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰ-

pers, & immunis ars eſt; cum medicis publice etiam civitates, honores, & ſedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

24. Haec igitur haberem, quae ſimpliciter pro arte dicerem, etiam ſi tibi, cum docendum me curaſſes, & providiſſes multum, & in doctrinam meam impendiſſes, in una tamen hac curatione, eaque meae poteſtatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non eſſem filius, edidici, cum tuae legi ſubjectus non eſſem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepiſti. Nihil a te ad diſcendum *praeſidii* habeo. Quem magiſtrum conduxiſti? quem medicamentorum apparatum *emiſti?* Nihil quidquam. Sed pauper ego, & neceſſariis rebus deſtitutus, miſericordia magiſtrorum eruditus ſum. Talia mihi erant a patre ad diſcendum viatica, triſtitia, ſolitudo, inopia, odium familiarium, averſatio cognato-

a Προνομείας] Sic rurſus Edd. unanimi conſenſu. Sed Προνομίας marg. *A1W.* b Νυνὶ δὲ] Νῦν ἰδὲ *Fl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. c Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *A1W.*

69. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου] *Vitruvius* in præfatione Libri VI. ſic ſcribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienſes ob eam rem eſſe laudandos, quod cum omnium Græcorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienſium non omnes, ſed eos tantum, qui liberos artibus erudiiſſent. Ita *Plut.* in Solon. *G.C.*

72. Καὶ ταύτην] Male ſanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deeſt. Nos ex ingenio, ſed fidenter tamen in re manifeſta, inſeruimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτην] Hic *Solano* morem geſſi in recipiendo καὶ, quia major hic eſt neceſſitas, quam ſupra. *J.F.R.*

78. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ] Tranſponantur. F.G. Mens *Gujeti* videtur haec eſſe, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et ſic ſane ſenſus vulgatae non cohaerens fit apertiſſimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curaſſem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer verſus a librario omiſſus, dein margini additus, ab eo qui poſtea rurſus deſcripſit, uno ordine ſerius quam par erat, fuerit inſertus. Sed quia & alio modo poteſt ſanari, ut mox poſt Cl. *Geſnerum* dicam, nihil in contextu mutare ſum auſus. *J.F.R.*

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene iſta continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepiſti* o pater, *nihil habens a te ad diſcendum* filius. Nec eſt, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo conſequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, ſi deleta unica literula, quam librario deberi puto, ſic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando ſecutus ſum. Nec obſcura fuit cuiquam ſententia. *J.M.G.*

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Geſnero* propoſitam ita corrigere vulgatam, ut ſenſus ſic melior prodeat; nec dubitarem ſic edere, ſi filius adhuc diſcens inducatur; ſed cum non amplius ſit diſcipulus, at jam in arte magiſter, magis naturalis & ſimplex fit oratio *Gujeti* more in ordi-

torum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujuſce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci.

κείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν [d] ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἑκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ [e] τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι [f] δυνάμενος.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

Οὐ δὴ δεῖ τὴν εὐποιΐαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἵημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν [g] τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν [h] προδεδωκότες· οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα; διὰ τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καταχρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ.

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

Ταῦτα μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον.

νῦν

d Ὅτ'] Ὧν *Vorſt.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* *e* Τοῦ γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* *f* Δυνάμενος] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* *g* Τὸ δουλεύειν] Τοῦ δουλ. P. L. & marg. *A1.* *h* Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προσδεδωκότας *Gron.* Προσδιδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἔχων poſſis legere, παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. Ὅτ'] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὧν de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J. F. R.*

92. Τοῦ γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne tum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος] *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* *F. G.*

93. Δυνάμενος] Δυνάμενον legendum putabam; ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J. M. G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τοῦ mutaſſent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Neceſſario legendum προσδεδωκότες. *J. G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, eum velle προσδιδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

 38. Γὰρ

νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησί, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἴασαι καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὑτωσὶ μὲν ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτή, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρά, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται. ἀλλὰ τὰ μὲν τῶνδε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tate *coactus*, parerem. Nunc vero jam conſiderate etiam, qualia ſint iſtius imperia. *Cum enim me ſanaveris*, inquit, *furioſum; furioſa autem ſit etiam uxor eodemque modo affecta*, ſic enim arbitratur, *& ab aliis ſimiliter depoſita; poſſis autem tu omnia, quod oſtendiſti: ſana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem ſi ita ſimpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praeſertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis cauſſam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia eſſe in noſtra poteſtate, neque naturas morborum eſſe ſimiles, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum diſtent, non velle aliquid, &, non poſſe. Sed ferte me de hisce rebus philoſophantem, nec ineptam, aut evagantem extra cauſſam, aut alienam aut intempeſtivam earum rerum diſputationem putate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non ſunt eaedem, licet maxime ſimilibus ea conſtare *elementis* notum ſit; ſed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de ſolis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut ſimilia ſint, neque temperatura, neque conſiſtentia; diverſos ſane & magnitudine & ſpecie morbos in illis exiſtere neceſſe eſt: & alia quidem ſanatu eſſe facilia, & curationi opportuna; alia autem plane deſperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis ſuperentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἴτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *J.* & marg. *A1.* reſtitutum. Deeſt enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junt.* ſola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἁλισκόμενα] De corporibus intellige, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 23. εὐαλωτότερα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. *V.*

54. Ἀναφύεται] Ratio poſtulat, ut, Mſ. volente, legas, ἀναφύσεται εὐθαλὴς οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπός. *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copioſus.* non ἀναφύεται. ut editi; mox idem codex πρός τε νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφθορὰν. recte, &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque eſſe in omni corpore, genere ſimilem, non eſt hominum prudentium, qui rationes harum rerum ſubduxerint, & exquiſiverint. Verum idem morbus in hoc ſanatu facilis eſt, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum ſi idem in diverſos agros ſpargas, aliter in campeſtri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis oppoſito, & culto, enaſcetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoſo tenuique ſolo; aliter in eo quod ſolem non habet, aliter ad montis radices, & in univerſum pro locorum diverſitate diverſimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos ſuſcipiunt, aut facile augeſcunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac univerſum inexploratum relinquens, poſtulat furorem omnem, in quocunque ſit corpore, ſimilem eſſe, & parem ejus curationem.

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥᾴδιον [c] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τὸν αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, [d] ἀναφύεται, [e] εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑποπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους, ἢ εὔφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑπερβὰς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile eſt ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus diſtare, tum ad morbi differentiam, tum ad ſpem vel deſperationem curationis. Virorum quippe corpora ſolida, nervoſa, laboribus & motionibus, & ſubdiali victu exercitata: altera vero ſoluta, mollia, in umbra nutrita, alba ſanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam ſunt virilia, obnoxia & ex-

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου [f] διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τεθραμμένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμοῦ ἀπορίᾳ, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ ἐπιρροίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νόσοις

c Ἰᾶσθαι] Et ſic habere Edd. principes, notat *M. du S.* d Ἀναφύσεται] Ita reſtitui ex *J.* & L. Ἀναφύεται enim male *Fl. Ald. H. B2. Fr. P. S. A.* e Εὐθαλὴς] Sic recte *Ald. B2. H. P. S.* & P. Εὐςαλὴς male *J.* & *Fl.* f Διαφορὰν] Ita reſtitutum ex Cod. P. & *B2.* ac marg. *AIW.* Διαφθορὰν enim cett. male habebant.

& *ratione diverſitatis morbi*, quia diverſi longe *ſunt morbi muliebres, & viriles.* *J.G.G.*

Ἀναφύσεται] Sic praeter Mſ. Gr. L. etiam Editio *Junt.* vide Συγγρ. c. 2. *M. du S.*

55. Εὐθαλὴς] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *J.* in rejicienda earum lectione εὐςαλὴς, conferat ſupra *Zeux.* c. 4. pr. & infra *de Dom.* c. 4. aliaque. *J.F.R.*

68. Διαφορὰν] Mſ. Gr. P. & *B2.* Alii omnes libri διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐαλωτότερα] Confer ſupra c. 27. *M. du S.*

82. Καὶ

σοις ª ἐκκείμενα, καὶ τὰ ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καλολισθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ ᵇ τοὐν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ οὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ᶜ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἄν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τί, ἢ ὑπισχνούμενος.

Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ

poſita morbis, & curationem non ſuſtinentia, & ad furores praeſertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde ſint irritabiles, corporis autem parum robuſti, facile in hunc morbum labuntur.

29. Injuſtum ergo fuerit a medicis ſimilem utrorumque curationem poſcere, cum ſciamus quam multum interſit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & ſtudiis omnibus, ſtatim a principio inde ſeparatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde iſta omnia ſub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: ſed ſepara, ut etiam eſt in natura: quid in unoquoque fieri poſſit, conſidera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et ſane ſi quis iſta ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, ſive ſpem ſupereſſe neget, ſive promittat aliquid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipſius ſexcentae ſunt ſpecies, isque multas habet cauſſas, neque appellationibus ſimiles. Neque enim idem eſt deſipere, delirare, rabioſum eſſe, furere; ſed haec omnia vel aſpe-

a Ἐκκείμενα] Μᾶλλον ἐνκ. *Vorſt.* *b* Τοὐν μέσῳ] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. *c* Ἐν] Sic P. L. & marg. *A1W.* Ὃν Edd. Ὅν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καλολισθαίνουσιν] Conf. ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

85. Τοὐν μέσῳ] P. & L. τῶν ἐν μ. Sed neſcio an ſic ſatis etiam conſulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τοὐν μέσῳ] Neſcio quid difficultatis obverſetur *Solano*; niſi forte ex priſtina verſione ſenſum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male ſe habere exiſtimarit. At melior illa certe eſt lectione codicis P. modo recte conſtruas. Τοὐν μέσῳ enim ſignif. *ſpatium medium*, ſive *intervallum quod intercedit*; adeoque & diſcrimen quod intereſt inter res vel homines, ut hic; cujus ſignificationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque conſtructionem indicabo ex verſione Cl. *Geſneri* jam ſatis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἐστὶ, καὶ ὂν] Ineptiſſime legitur Ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mſ. optime: ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει. ſed *cum diſtinxeris, quod natura diſtinctum eſt, quid in quoque praeſtari poſſit conſidera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὄν. Reliquae

aſperioris vel mitioris morbi nomina ſunt. Tum cauſſae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipſorumque virorum aliae in juvenibus, diverſae in ſenibus; verbi cauſſa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in ſenibus vero calumnia intempeſtiva, & irrationabilis ira, contra familiares ſaepe ingruens, primo perturbare *ſolet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infeſtant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adverſus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim ſub cineribus quaſi gliſcentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praeſentibus *malis* ſanari medici opera poteſt. Quare ſi quis alius promiſerit, ſi quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, perſequere. Quin illud, pater, non pigebit dixiſſe: etiam ſi non ita plane deſperata res eſſet, ſed aliqua adhuc ſalutis ſpes adfulgeret; ne ſic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, eſſe quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae ſint, & com-

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, [d] γέρουσι [e] δὲ διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, [h] μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν· ὁρᾷς ὡς οἴονται πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι

χρη-

d Γέρουσι] Γέροντας L. rectius. Sed vulgatam ſervant Edd. optimae omn. *e* Δὲ] Καὶ *Fl.* *f* Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. *g* Οὐδὲν] *Vorſt.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. *h* Μίσει] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὄν. *M. du S.*

Ἐν] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipſa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ὃν adſpirate; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ὄν ſpiritu leni habet aeque ac aliae. *J. F. R.*

7. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & ſpecies oſtenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac ſi auctor duo inter ſe differentia opponere voluerit. *J. G.*

14. Γέροντας] L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen ſervari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox ſequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec ſententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum eſt, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Geſnerum* in verſione jam ſponte praeſtitiſſe video. Vulgo enim ſic male diviſum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. *J. F. R.*

χρησταὶ, καί τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα οὖν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὔποτε ῥᾷον ἕξει, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου· διὰ τοῦτ' ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καλεπείγεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον ὑπὸ τῶν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κατὰ σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γὰρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὔποτε λείψω τὴν τάξιν, ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν [a] πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ [b] ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι πάτερ, [c] τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, ſi ſecus malum eveniat, nec potentia ſatis ſint medicamenta, ſuſpicetur, malignam & ſubdolam curationem fuiſſe.

32. Ita ſe habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi poſt obſervationem inſtitutam dico, nunquam illa habebit mollius, ſi decies millies de medicina biberit; propterea conari non eſt operae pretium, niſi me ad hoc ſolum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet deſertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid ſi vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, ſi irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & ſtationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deſeram, neque unquam generis mei obliviſcar. Deinde ubi reſipueris, rurſus quondam te recepturum me, credendum eſt. Vides jam, dum iſta facis, arceſſis morbum, & malum quaſi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, &, quod maximum, iraſceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam ſuperioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πώποτε] Ita etiam exſtare in *J. H. B2.* & *Fl.* notat *M. du S.* *b* Ὑπομιμνήσκεις] In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *J. Ald.* & reliquae. *c* Τοιαῦτ'] Ταῦτ' *Fl.*

57. Ἦν] Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. c. 44. μήδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. *M. du S.*

62. Ὑπομιμνήσκεις] Quia *Pariſinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾷ quoque non in ἐπισπᾷς mutas? Sed reſpondeo tironibus, ἐπισπᾷ jam eſſe ſecundam perſonam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi in forma media & paſſiva Atticos etiam ſecundas perſonas in ει terminare, ut: *Ariſtoph.* Plut. 60. χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, *moroſe interrogas:* ibid. 1056. Βούλει — πρός με παῖσαι; pro βούλῃ. Et *Equit.* 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; *Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & εις forment, ut ibid. *Pluto* 21. Οὐ γάρ με τυπτήσεις. (niſi hoc malis activae formae eſſe a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiſcue, ſed conſtantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι; verum & παρέξει *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρέξῃ. Item θρήνήσει pro θρήνησῃ quod ex *Sophocl.* Aj. 638. profert Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 63. Ed. *Haganae*, ſive aliquo modo noſtrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, niſi principum Editionum cum omnibus reliquis conſentientium hic major eſſet

PHALARIS PRIOR.

MIſit nos, Delphi, dynaſta noſter Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipſo pariter ac de munere diſſereremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec eſt. Quae autem vobis nuntiari juſſit, iſta: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis ſum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & ſacroſancti eſtis, & accolae

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΠεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς [b] ἐπέστειλεν· Ἐγώ, φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἡ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ [c] τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἄν. μάλιστα δὲ παρ' [d] ὑμῖν, [e] ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ

a Δυνάστης] Alii Δεσπότης *Coll.* Nil mut. *J. Fl. H. P.* *b* Ἐπέστειλεν] Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἀπέστειλεν *J.* Ἐπέστειλεν etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. *c* Τῶν πάντων] Πολλῶν, & ſine articulo, *Coll.* *d* Ὑμῖν] Sic recte *P. J. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amſt.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* *e* Ὅσῳ] Hanc eſſe conſtantem lectionem notat *M. du S.*

2. Δυνάστης] Γρα. δεσπότης, ἤτοι βασιλεύς. *G.*
6. Ἐπέστειλεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Γρα. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. *G.*

13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τοῦ δεῖνος. παρεδρεύει δὲ τῷ δεῖνι. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ σύνοικος γενικῇ, * συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. *V.*

* Συνοικεῖ] In συνοικῶ mutarat *M. du S.* non addens unde habeat. Non viſum fuit obſequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat; at ſi hoc rectum eſt, ut eſt, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia ſcholia vix deſcribi merebantur. *J. F. R.*

eſſet ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc ſit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri.* quod in ἀναστάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rurſus conjungit Noſter, διαφτιὴ & βοᾶς dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor ſcripſerit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini miſſum; quem Timaeus, teſte Pindari Scholiaſta ad Pyth. I. ſub finem, ab Agrigentinis ſubmerſum fuiſſe tradidit. *M. du S.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν] Male pro ὑμῖν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν] Pro ἡμῖν Aldina & Baſileenſis anni 1543. habet ὑμῖν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per ſe viderat Cl. *Gronovius.* Pejus in Florentina, ὑμῶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis ſum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenſes, quandoquidem & ſancti eſtis & Dei Pythii aſſeſſores.* *J. J.*

13. Ὑμῖν] Etſi *Salm.* Ed. ἡμῖν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admiſſum eſſe, ex verſione ejuſdem adparet; quae *vobis* exhibet, aeque ac *Pariſinae* verſio. Magis mirere, qui *Graeviana* Editio eumdem errorem adeo fideliter ſecuta ſit, ἡμῖν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoſcerem, niſi nimis frequenter ſic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem fruſtra quaeſivit *Solanus*; non tamen ſine cauſſa id inveſtigavit; nam videtur quaeſiſſe, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id ſatis per ſe intelligi, ſupra jam monuimus, ad Diſſert. *pro Lapſ.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, ubi, ſi meminero, plura colligam; quia nonnullis talia fruſtra ſuſpecta ſunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem ſolio ſedent, ejuſdem honoris imperiique participes, de Diis non modo uſitatum, ſed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Jac. Elſner.* ad Apocal. III. 21. quem adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοὺ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὤν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, [a] ἐπιεικῆ, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει με τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ἐπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ

Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perfugium & ſecu-

[a] Ἐπιεικῆ] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*

27. Δημοτικὸν] Πρέποντα τοῖς πολλοῖς. *G.*

29. Ἐπιεικῆ τε καὶ μέτριον] Ταπεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. *G.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ καὶ αὐστηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ (2) ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος, μηδ' (3) ἐπισκευασίαν ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον αὐτὶ ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν καὶ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. *V.*

33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξάπαντος (6) Ἀττικὸν ὂν, εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλειν. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον, γράφεται γὰρ (7) κατ' ἀμφότερα. *V.*

(1) Ἀπατεῖσαι editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*

(2) Ἀληθευτικοῦ] Sic reſtituit idem ex *G.* & C. cum ante editum legeretur ἀθλητικοῦ.

(3) Ἐπισκευασίαν] Et hoc reſtituit idem ex C. κ. enim medium ap. *Cler.* omiſſum.

(4) Ἀλλ' οἷον αὐτὶ] Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *M. du S.*

(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in C. *M. du S.*

(6) Ἀττικὸν ὂν] Τρόπου ὂν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*

(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ] Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. *J. B.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυπτον, ut apud *Heſych.* cæteræ hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *J. B.*

Αὐθέκαστον, οὐδεὶς] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδεὶς, qui Οὐδεὶς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρώτῳ· βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει με. Ubi in

curitatem inveni, eandemque ſimul ſalutem civitatis, ſi vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos inſidiatores, tum civitatem ſana ſequi conſilia cogerem. Erant etenim non pauci qui iſta laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & conſilium ſcirent meum, & conatus illius neceſſitatem. Hiſce adiutoribus uſus, facile cogitata perfeci.

πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἳ καὶ τὴν γνώμην ᾔδεσαν τὴν ἐμήν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳδίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, ſed obſequi; imperium vero ego tenere, civitas ipſa ſeditionibus eſſe libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui inſidiati mihi fuerant, exercui, quamquam neceſſarium talia audere, in principio poteſtatis maxime. Humanitate enim, & manſuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice ſperabam ad obſequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus ſum hoſtibus, & conſilio atque convictu plerorumque uſus ſum. Urbem porro ipſam videres magiſtratuum negligentia perditam,

Τοὐντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δ' [c] ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δέ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. φιλανθρωπίᾳ γάρ, καὶ πρᾳότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, κἀξ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπείσμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

b Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες, *Coll.* *c* Ἀστασίαστος] Reſtituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαστος enim Edd. priores omnes. Sed reſtitutam lectionem etiam confirmat marg. *A1W.* *d* Προεστώτων] Sic *Fl. J. B2. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καταπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, (8) ἐπήγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*
40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*

50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαίου ὄντος. *G.*
53. Αὐτὴν κἀξ ἰσοτιμίας ἄν.] *G.*
55. (9) Ἐσπείσμην] Ἐφιλιούμην. *G.*

(8) Ἐπήγαγε] Ita dedi ex C. & diſtinctionem addidi; nam ἐπίγει miſere erat in editis; ſed nondum ſanata ſic omnia credo. *J. F. R.*

(9) Ἐσπείσμην] Ἡσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. eſt. ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλούμην quod in *V.* erat.

in poſterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magiſtri* lectio corrigenda eſt. *J. F. R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτά. *Coll.* ταῦτα συνεπαιν—. *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo ſcribendum ſit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat ſine ſeditionibus*, hoc eſt, civitas erat tranquilla & pacata, ſedatis omnibus turbis, diſſidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae conſecuta ſit ejus principatum. Atqui non laus eſt, ſi legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, ſed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀπαρρησίαστος] Angl. ἀστασίαστος. *J. B.*

Ἀστασίαστος] A. G. P. & L. pro eo quod in impreſſis omnibus eſt ἀπαρρησίαστος. *M. du S.*

58. Προεστότων] Suſpicor Lucianum ſcripſiſſe προεφεστότων. Nempe ait Phalaris, ſe, quum videret, urbem ipſam negligentia eorum, qui ante ſe praefuiſſent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreaſſe, & aedificiorum inſtaurationibus exornaſſe. Sic ſtatim magiſtratus dicuntur οἱ ἐφεστότες· & praefectus ὁ ἐφεστώς. *J. J.*

Προεστώτων] Non quidem ſpernerem quod Cl. *Jenſ.* adfert προεφεστώτων; ſed quia conſtans eſt vulgata lectio, nec abſurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jenſ.* ſcribat προεφεστότων & ἐφεστότων penultima correpta,

νην, τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινά, ὑδάτων τε ἐπιρροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν [a] περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων [b] προὐνόουν, καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις, διῆγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων διαφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων [c] ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτική τις [d] ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, [e] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοι-

quum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vaſtarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpoſitis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam ſuſcepi, & proſpexi ſenibus, & populum ſpectaculis, congiariis, diebus feſtis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adoleſcentum, aut conjuges abductae, aut immiſſi ſatellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de poteſtate deponenda, cogitabam, illud ſolum deliberans, quomodo ſecure hoc facere quis poſſet? cum ipſum imperare, & agere omnia, jam moleſtum mihi, & cum invidia laborioſum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res poſſet*,

a Περιβολῇ] Περιβολαῖς marg. *A*1. b Προὐνόουν] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Προὔνουν *J.* c Ἐπιπέμψεις] Ἐπίπεμψις marg. *A*1*W.* d Ἀπειλή] Recte ſic *P. B*2. & 1. & *S.* Ἀπηλὴ male *J. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διενοούμην *P.* Prius ſervant *J. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Πείσαιτο *Vorſt.* Nil mut. *J. Fl. B*2. *P.*

61. Ἀναστάσεσιν] Ἤγουν ἀνεγέρσεσιν. *V.*

63. Προσόδους] Εἰσφορὰς, εἰσόδους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης καὶ Ἐτεοκλῆς. *G.*

64. Ἐφεστώτων] Παρισταμένων. *G.*

65. * Νεολαία] Ἡ τοῦ νέου λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄθροισμα τῶν νέων. *V.*

66. Προυνόουν] Ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς καὶ μετὰ γενικῆς. *G.*

67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τοῦ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. *V.*

68. Διῆγον] Ταὐτοπαθὲς καὶ ἀλλοπαθές. *G.*

Ibid. Ἢ ἐφήβων] Ἔφηβοι λέγονται οἱ μέχρι τῶν ιε. ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. *V.*

69. Ἀπαγωγαὶ] Μηνύσεις ἐγγεγραμμέναι διδόμεναι τῷ ἄρχοντι παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. *G.*

71. Ἀποτρόπαια] Φευκτὰ καὶ μισεῖσθαι ἄξια. *G.*

Ibid. Ἀκοῦσαι] Ἀκουσθῆναι. *G.*

73. Ἐσκοπούμην] Ἐνεργητικὸν καὶ παθητικόν. *G.*

74. Ἐννοῶν] Ἤτοι ἐγώ. *G.*

77. Τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ὁ παρὰ τοῖς κοινοῖς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἐποίησα, τόδε, τιθέασιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὄπισθεν πρὸς τὸ κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδ' ὅπως γένηται τόδε τοῦτο ἐγένετο. *G.*

* Νεολαία] Νεολαίη habebant edita. Νεολεκία mendoſe C.

repta, non video; propemodum tamen & *Solanum* abſtraxiſſet, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο ſupra ſcripſerat, quod tamen deinde, Edd. conſultis, rurſus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conſpici. Nam quum contractum ſit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεσταότες, quae recte penultima brevi ſcribuntur, in craſi decet fieri ſyllabam longam; ſed forſan menti ejus obverſabatur primigenium ἑσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte ſcripſit, qualia cuivis facile excidere poſſunt, & mihi quoque excidiſſe interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde deſumtis opus eſt, vid. *Evang. Matth.* VI. 5. ἑστῶτες προσεύχεσθαι. *Apocal.* X. 5. εἶδον ἑστῶτα. *J.F.R.*

69. Δορ. ἐπιπ.] De eo quod Scholiaſtes monet, vide *Tac.* Annal. III. 44. *M. du S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non abſurda eſſet Scholiaſtae iſta interpretatio paſſiva; ſi haec de ſe *audiri* noluiſſe Phalarin, hic locum habere poſſet; ſive ubi id exponendum foret: *averſor haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum paſſiva quaſi poteſtate, eodem modo ac *male audire* apud Latinos, ſupra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* poſitum *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit, ſi

ſet, ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere, ac de inſidiarum, defectionisque ratione diſpicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, jam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & in primis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret.

αὐτῆς τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ [g] ἀποστάσεως [h] ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ

g Ἀποστάσεως] Alii ἀποστασίας *Coll.* *h* Ἐσκοποῦντο] Ἐπεσκοποῦντο *Coll.*

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ εὐήθης, ὥς φησι Πλάτων. *G.*
80. Εἶχον] Διεκείμην. *G.*
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. *G.*
82. Ἀποστάσεως] Γρ. καὶ ἀποστασίας. *G.*
Ibid. Ἐπεσκοποῦντο] Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. *G.*
Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. *G.*
83. Συνεκρότουν] Συνῆγον, συνηύξανον, συνίστων. *G.*
84. † Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. *V.*
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐλλειπτικῶς. *G.*
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὁρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. *V.*
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φωραθῆναι ποιήσαντες. *V.* (Διερευνήσαντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. *G.*)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπονίζοντο antea legebatur. merito emendavit *M. du S.*

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari.* Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Prometh.* c. 1. πηλοπλάθος ἀκούειν. *figulus vocari*, & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J.F.R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Wopkens* in Lectt. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas, id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptus hiſce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Pariſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt, quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe; ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi: unde forſan evenit, ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. *J.F.R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ. *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρονικὸν de *obſoleto, inepto.* quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. f. *J.F.R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione verſati ſitis, puto vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci, hac tam ſtulta verſione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenſes, qui nunc animis eumdem illum metum poteſtis concipere, velim mihi con-*

ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε [a] ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπιὸν ἀσφάλειαν παρασχεῖν; ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν.

Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποίησα, μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐ-

in eodem metu *animis & cogitatione* conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis aliquam in re praeſenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conſpectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum ſit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam ſtatim ultima ab illis ſubiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi ſunt* cariſſima? an iſta quidem plane ſtupidi hominis eſſe *cenſetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laeſi aſſumta, illos ulciſci, mihique pro praeſenti facultate, futuri temporis ſecuritatem praeſtare? Haec, novi ego, mihi conſuleretis.

6. Quid igitur poſt ea feci? Arceſſitos noxios, & cauſſae dicendae copia illis facta,

a Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. *b* Γυμνὴν] Conſtans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσοντα] *Μέλλοντα. G.*
10. Ἠλιθίου] Σκληροῦ, *ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. G.*
Ibid. Γενναῖα] *Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.*
13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐπιὸν] *Μετὰ ταῦτα. G.*
16. * *Μεταστειλάμενος*] *Μεταπεμψάμενος. V.* (*Μηνύσας καὶ ἀγαγών. G.*)

* Μεταστειλάμενος] Μετασολάμενος erat in Editis; ſed correxit *M. du S.*

conſilium veſtrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forſan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adſcripſit γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere.* Opinor mentem Luciani fuiſſe *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. *J. G.*

Γυμνὴν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id ſit nudus; ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. Α. 587. Μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεινομένην. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſmum praepoſitionis ἐν ſtatuere poſſis, quia ſaepiſſime ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι ſine praepoſitione dicit. In noſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif. *coram videre*, nec praepoſitio commode abeſſe poterit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſſe ſtatuas, quod ὁρᾶν ſufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pſeudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

ᴄta, prolatis argumentis, plane de ſingulis convictos, quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum, aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrum prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam veſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Grae-

τοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν, καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ᾽ αὐτοὶ ἔτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ᾽ ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ᾽ αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν διατελῶ· ἐκείνων δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ᾽ οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· [c] συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ᾽ οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ᾐτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ᾽ ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας [d] ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἥψατο, κατηγοροίη δὲ [e] ὑμῶν πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἑλ-

c A Συνελόντες ad οἷς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. du S.* *d* Ῥιπτούμενον] Alii ῥηγνύμενον *Coll.* *e* Ὑμῶν] Sic recte *P.* marg. *A1. S.* & L. Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἔξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι καθόλου. G.

33. Ῥηγνύμενον] Γραι. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ᾽ ἧς μόνους ὤθουν τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ὤσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν Αἴσωπον συκοφαντήσαντες αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφέναι ἀνατεθειμένον Ἀπόλλωνι. G.

35. Κατέσπασε] Κατεγάλασε. G.

13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Τὰ ἔνοντα non eſſe, *quod ſupereſt*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque ſatis accurate redditum a Belgis per *id quod ineſt*; ſed ſignificare, *quantum res ſive facultates ferant*, — *quam maxime fieri poſſit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare.* *J. F. R.*

15. Συνεβουλεύσατε ἄν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*; Rectius *Opſopoeus*: *Haec — ſuaſiſſetis.* Eſſe enim hoc aoriſtis inprimis familiare, ut eorum indicativus ſubjunctive ſit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἄν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jenſ.* Lectt. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit *Jenſius*, ſubjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὅς τ᾽ ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν, male vulgo vertitur *terret*; cum ſignificet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ᾽ Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — Ubi ſatis manifeſtum eſt, εἰσανέβησαν eſſe, *intro adſcendiſſent*, ſ. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. *Demoſth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὗτος τ᾽ εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Noſtrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Cl. *Geſn.* fecit. Et *Long. Paſt.* I. p. 20. ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε. i. e. *lateat*, *latere poſſit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 658. Ed. *Periz.* minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἠγανάκτει *indignaretur.* pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ [a] πάνυ πόῤῥω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτῃ περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur eſſe rupes illa) tali ſupplicio afficere. Sed ipſi puto ridebitis, ſi quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt veſtram contra impios crudelitatem.

7. In univerſum populi, non explorato qualis ſit, qui rebus praeeſt, juſtusne an injuſtus, ipſum ſimpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etſi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, ſimiliter univerſim ſtudent tollere, dum malos eorum ob oculos ſibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio ſimili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόῤῥω] Πόῤῥω πάνυ *Coll.* b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B2. P. S.* Καταγελάσασθε *J.* unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rurſus *J.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὅμως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Pell.* Forte ἀπαξαπάντας. Ita conſignavit idem, ſed ἀπαξάπαντας voluit.

40. Πόῤῥω πάνυ τῆς πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὃς τῶν ζ'. μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου καὶ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγειναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλέονες κακίους. Θάλητος Μιλησίου, ** ἐγγύη παρὰ δ' ἄτα. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνέκειται.
† Τὸ] Πᾶν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιττακοῦ] Πιττακοῦ male Edit. *Clerici.*
§ Πριηνέως] Πρανέως Exc. *G.* Prienei C.
¶ Πλέονες] Πλείονες *G.* Πλείονες κακοί. C.
** Ἐγγύη] Ἐγγύα C.
†† Apophthegmata haec in verſus redacta legas in Antholog. L. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Ἑπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾷν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν' Ἀθήναις·
Τοὺς πλέονας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ηὔδα.

Haec addere viſum fuit, ut adpareat, ſcholia ſatis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ —— πέτρα] Mala diſtinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem ſecutus ſum, quam antiquiores Edd. agnoſcunt. *J. F. R.*

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* niſi quod, operarum credo incuria, καταγελάσασθε habet. In reliquis ſimpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὅμως.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τοῦ EI. 200. Inter ſapientes enim, quorum ſententiae Delphis inſcriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν ἐ . . . in *Junt.* eſt ὡς ἐ . . . quod videtur ex ἄστε ἐ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἦγ.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemſterh.* conſulendum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον καὶ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum deſit ad ſenſum, quem eſſe mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaſte illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον poſt ὅσῳ vid. etiam ſupr. ad c. 1. hujus *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis.

Et

rannos fuiſſe ſapientes, ſub nomine, quod male vulgo audit, manſuetum & placidum oſtendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in veſtro templo repoſita, *quaſi* ſigna quaedam & donaria, Pythio.

τυράννους σοφοὺς ἀπὸ φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· f ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

8. Videtis legiſlatores etiam poenali ſanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus ſit uſus, niſi metus adſit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud neceſſarium eſt, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus verſamur, qui odio nos habent & inſidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; ſed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exſciderimus, tanto plures ſubnaſcuntur puniendi occaſiones. Auferre autem oportet quod ſubnaſcitur, &

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τῶν μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f Ὧν] Ὡς *J.* ſola, & marg. *AıW.*

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Quum videret Hercules ſeptem capita rurſus pullulare, juſſit Iolao ὑποτύφειν τὰς καινομένας. Hydrae autem Adraſtus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σάκει περιειλ . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὕδρας. *G.* (Poſtremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ —— ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro ſupplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *J.F.R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epiſtolis Phalaridis. *J.B.* (i. e. p. Ed. Pariſ. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. ſeſe extendit.) *J.F.R.*

73. Φέρειν] Vitii ſuſpectum eſt mihi illud φέρειν. Excuſat Phalaris objectam ſibi vulgo crudelitatem, primo ex inſtituto ſapientiſſimorum legislatorum; qui ſuppliciis & poenis ſumendis plurimum tribuerint; metu, namque poenarum ubivis continendos eſſe ſubditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, ſeſeque ipſi opponentium, quotidie ſuccreſcere numerum, ut res Hydrae videatur ſimilis. *Quanto enim plures*, pergit, *exſcindimus*, *tanto plures animadvertendi renaſcuntur identidem nobis neceſſitates*, ſive *occaſiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem ſuccreſcit*, *evellere*, *& profecto exurere cum Iolao*, *ſi confirmatum imperium habituri ſimus.* Apparet, nihil minus hic quam φέρειν, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει καὶ ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere?* Id certe optime reſpondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπικαίειν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exuſſit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *J.J.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ καὶ ἐπικαίειν] Suſpectum fuit Doctiſſimo *Jenſio* illud φέρειν, pro quo legendum cenſuit, θερίζειν, *demetere.* Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *caedere.* *L. Bos.*

Φέρειν] Niſi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi ſignificationem, ut Il. Β. 302. —— οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiaſtes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι. niſi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *J.M.G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi*, *perſeverandi* ſenſu accipias, ſtare poterit vulgata; moleſtus enim ille labor eſt & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renaſcitur: quo ſenſu notum eſt, φέρειν πόνους, id quod non mera eſt paſſio, ſed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demoſth.* adverſus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium eſt invidia; nec ulla cauſſa eſt, ob quam qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiſcatur.* Ibi πεπονθὼς non eſt qui in-

ἐκκόπτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νὴ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως [b] δὲ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον.

Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπι-

excidere ſemper, & urere Iolai inſtar, vincere ſi velimus. Eum enim qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo quam puniri difficilius eſt.

9. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim injuſte quosdam punire, quam ipſe mori; ſcitote me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuſte egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe injuſte mori, an juſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliusne ſit injuſte mori, an injuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum

a Εἰς τὰ τ. ἐ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* *b* Δὲ, τίνα] Et ſic eaedem Edd. Δέ τινα P.

invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere*, *quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hiſt.* 4. Immo potius Cl. *Hemſterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *adferre*, ut ap. *Long. Paſt.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* δεόμεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον· modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Cl. *Geſn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους *ſpoliare ſe invicem*, vel potius *latrocinia exercere*, *praedas agere.* vid. *Scholiaſt. Thucyd.* p. 7. 33. Ipſumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. Β. 302. *Jenſ.* etiam poſtea adſcripſit, & vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me initurus eſt gratias. 10. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 20. abundat εἶναι. 30. ἀδίκως σώζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro

eorum etiam, qui inſidias mihi ſtruxerant, manifeſte licet convictos, tamen ſervavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis conſuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem noſſe volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus ſpeculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum ſapientiſſimi, nec conſuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper ſapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audiſſet, experimento facto diſceſſit, meam laudans juſtitiam, & neceſſariae miſertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuſte tractaturum ſuos, niſi inſigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, juſta, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus eſt, quomodo dominus hujus tauri factus ſim, quem non locaverim ſtatuario. Abſit enim a me ille furor, ut tale quid poſ-

χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

Ὅταν δὲ βουληθῆτε τοὐμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, [c] καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὥς γε καὶ [d] σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῴην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἧκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι διαφερόντως ἠδίκητο.

Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτη-

c Καὶ εἰ φιλ.] Et ſic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοποὺς] Κατασκόπους marg. *A1W.*

15. Πευθῆνας] Πεῖσται, περιεργοί. *G.*
24. Ὀθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. *G.*
30. Ὁ δ. τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος περιεγένετο ὁ Χαλκουργός. *G.*

pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praeſtat injuriam*, inquit *Cic.* Tuſc. V. 19. ubi doctiſſimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc eſſe ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὰ, eſſe *ſe gerere erga aliquem, tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque teſtimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium eſt, & quidem cum dativo perſonae, ut multa ſimilia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμερώτατα, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec ſufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accuſativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Baſ.* μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον θηριωδῶς. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentlejus* ſcripſerit. *M. du S.*

 34. Πε-

κλημάτων. ἀλλὰ [a] Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος· οὗτος πάμπολυ τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ καινήν τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἧκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βοὸς, πῦρ δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνῶδες, καὶ [d] μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν

ſidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, & ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur. Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adſtans autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem uſum praebeat? &, ſimul aperiens prope tergum bovem, ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc machinam, eaque clauſa, applicari has tibias jube naribus bovis, & ſuccendi ignem. Sic iſte ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum ille*

a Περίλαος] Sic Edd. quas conſului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini *M. duS.* b Περίλαος] Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et ſic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μηκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλαος] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiaſtem* Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I. ſub finem. *M. duS.*

Περίλαος] Tam ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non veriſimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari mereretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Caſandri eſt, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Geſner.* quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis *Suidas* ex *Demoſthene* etiam Πέριλλος, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demoſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam ſit ſuſpecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demoſth. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut veriſimile ſit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perſ. *J. B.*

51. Προστιθέναι] Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. *J. B.*

Προστιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρυκακέειν. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτῶς διαιτᾶν. & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commode intelligitur. Adde

Aphor.

le punitur, tibiae tu ſonis interim demulceare.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus pollueret, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

μὲν, κολάζεται, σὲ δὲ τέρπεται μεταξὺ [f] καταυλούμενον.

Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ᾽ ἤκουσα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν᾽ εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φὴς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν, τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν᾽ ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανὼν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βοῦν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθησόμενον τῷ θεῷ· καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ᾽ αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶ-

σαν

f Καταυλούμενον] Καταλούμ. male ſola *B3*.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri* μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τοὺς αὐλοὺς τούσδε] Sic *Long Paſt.* 2. p. 67. μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὡς τὸν μὲν κολάζεται, σὲ δὲ τέρπεται μεταξὺ καταλούμενον] Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηλούμενον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P. a G.*

59. Καταυλούμενον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικ. c. 17. *M. du S.*

Καταυλούμενον] Ita eſſe in *H. B2. Fl. Ald. Fr. P.* & A. Sed male καταλούμενον in B3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικας. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καταυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καταλ. pro καταυλ. quod autem de Interprete ait, eum ſiluiſſe, liceat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab *Opſopoeo* concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened.* *modulatione delecteris.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

σαν διήγησιν· τοῦ ἀναθέντος ἐμοῦ τοὔνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκείνου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὴν πρώτην πεῖραν τῆς μουσικῆς.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περιττὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι παράσχῃ μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ παλαιὸν Δωριεῖς, [a] προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

juſſi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipſius commentum, meam juſtitiam, poenam decentem, ſapientis fabri modulos, primum Muſices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod juſtum eſt feceritis, ſi pro me cum Legatis rem ſacram feceritis, dedicaveritisque taurum honeſto ſacri loco, ut ſciant omnes, qualis ego in malos ſim, & quomodo ulciſcar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc ſolum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque ſervatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter ſolos artificis mugitus: & quod in illo ſolo & experimentum cepi artis, & finem impoſui cantui illi a Muſis & humanitate abhorrenti. Et in praeſens iſta quidem a me Deo *oblata ſunto.* Dedicabo autem ſaepe etiam alia, ſi hoc mihi praeſtiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, diſcere juſſi ſumus, vera omnia, & qualia geſta ſunt ſingula. Ac digni videmur eſſe, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus teſtimonium, tanquam qui ſciamus, & nullam jam mentiendi cauſſam habeamus. Si vero etiam preces interponendae ſunt pro viro, qui ſine cauſſa videtur malus, quique praeter voluntatem ſuam punire cogitur, ſupplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci ſumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis eſſe cupientem, & multa in vos publice, & privatim in ſingulos veſtrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipſi taurum,* &

a Προσήσεσθαι] Sic *J. H. Fl.* P. &c. Προσέσθαι P. L. & marg. *A1W.*

88. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ] Non eſt, ut Interpres, *in eleganti delubro*; ſed *in loco templi conſpicuo.* Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τῆς πόλεως. *Aelian.* V. Hiſt. L. 2. 13. ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, ſupple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipſi, p. 164. Ibique & alia ſimilis ellipſeos exempla, *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impreſſi omnes. P. & L. προσέσθαι. & ſic *Dem.* 173. A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepiſſime uſurpat Noſter. Φαλ. β, c. 3. N. δ. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Ῥητ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipſoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiſeritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo juſtiſſimoque donario privaveritis.

εὔξασθε ὑπέρ τε τοῦ Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

•PHALARIS ALTER. ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

NEque cura mihi Agrigentinorum hoſpitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hoſpitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum cauſſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata diſſerentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

ΟΥ̓́τε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ὤν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης φιλίας ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβεων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπιεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μητ'

2. Πρόξενος ὢν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀστόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἑνὶ ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὁποῖοι ποτ' ἂν ὦσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μέντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὸς πράξεως (6) τισὶ γενομένους· καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία (8) τῶν καλαθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷστον προάγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων παρείληπται τοῦτο (9) καταχρησαμένων οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μέν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων (11) παραδόσεως τηροῦντας ὁμόνοιαν, (12) κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχωσιν· οἳ φαίνονται, καὶ σφραγῖδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα οὓς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους (13) προσδέχωνται, ἕτεροι διὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὗτοι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) οὓς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξαιέ τι τῶν χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ. . . . . *V.*

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀστόξενος] Ἀστύξενος C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἑνὶ] Ἰδίως ἑνὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro ἰδίων ξένος quod in Vulgato erat. Ἰδίων . . . . ξένος *G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἔθνος? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι νεώτεροι] Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίσι γενομένους] Οἳ γίνονται in Ed. *Cler.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τοῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat.

(9) Καταχρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Cler.* pro qua κεκριμένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολιτικὸν] Πολιτικῶς C.

(11) Παραδόσεως τηροῦντας] Sic C. Παραδοχῆς τυχόντας miſere in Editis π. τυχόντας. V.

(12) Κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατράσιν *G.* Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδέχωνται] Προσδέχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἑτέρας ex eodem, quum ἀτέρας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξενος] Differentiæ inter πρόξενον & ἰδιόξενον, multæ, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξενος] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ Θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶτε· καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [a] δημιουργοὺς ἡμῖν [b] προθεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἡ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ [c] ὅσῳ τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ Θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀνατιθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς [d] οὐ προσησόμενον τὸν Θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religioſum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum eſt, artis praeſtantiſſimae, commenti peſſimi, & juſti ſupplicii.

2. Equidem ipſum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipſum hoc, quod eam propoſuere nobis magiſtratus diſputationem: *Sit ne recipiendum donarium, an retro rurſus remittendum?* irreligioſum eſſe arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem aſcendat, reliquiſſe. Nihil enim aliud quam ſacrilegium hoc eſt, longe aliis gravius, quanto nimirum major eſt impietas, quam ſpoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipſe quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, ſi ea ſervetur, tum contrariae opinionis, ſi qua ex praeſenti negotio contrahatur, ne claudatis ſacrum religioſis, neque civitati noſtrae infamiam apud omnes homines concilietis, quaſi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, ſi ſciat, non admiſſurum eſſe Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deeſt in *Angl*. Adeſt in Edd. *b* Προθεῖναι] Προσθεῖναι marg. *A1W*. *c* Ὅσῳ] Ita reſtitut. ex L. & marg. *A1*. Ὅσον Edd. *d* Οὐ] Μὴ marg. *A1W*.

17. Δημιουργοὺς] Deeſt in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργοὺς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene ſatisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* diſerte docet de Magiſtratu Achaeorum ſic dicto; vide XXXII. 22. Conſule etiam *Demoſthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd*. V. 47, *M. du S.*

23. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, ſic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, ſi volentibus dedicare auferatur poteſtas, quam ſi dedicata auferantur, ſed altius ſe efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui poteſtatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod mirum qui ex Opſopœo imitetur Benedictus. *J. G.*

36. Προσησόμενον] Conf. *Phal.* I. verſ. fin. & *Dial. mort.* XXIII. verſ. f. *J. F. R.*

43. Εὐδία] Sic L. melius quam quod in reliquis eſt εὐδίᾳ. *M. du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ δὲ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν] Pro μὴ δὲ meliori ordine δὲ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex ſua *Baſileenſi* notavit *J. Gronovius*, qui jure quoque caſtigat hic Interpretem, reddentem

4. Ac Pythius quidem juſtum jam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.

Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δικαίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγούσης ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τοὐναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρραν κατᾶραι·

5. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, & mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet.

Ὧ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μονάρχου εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τοῦτον τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ᾽ ἀτοπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ, τὴν καταδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quaſdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum eſſe, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus.

Ὁ μὲν οὖν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ᾽ ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως [h] αὐτοὺς, ἃ μὴ ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν.

Εἰ

e Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *AIW.* f Ἐμυσάττ.] Ἠμυσάττ. *J.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. g Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *AIW.* Εὐδίᾳ Edd. priores. *h* Αὐτοὺς] Sic *J. Fl. P. S.*, Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *B2.*

ultima, *Etenim incertum eſt verane dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praeceſſit. οὐχ ὅπως ſignificat *nedum.* Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* *J. J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari quae explorata habeo? Et haec quidem ſunt *Benedicti.* Nam in *Baſileenſi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Opſopæus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis comp[er]tum eſt, injuſte ſceleris accuſemus.* Certe hæc lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab præcedenti χρὴ) *nedum ipſos quæ ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J. G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *B2.* In reliquis αὐτοὺς. V[...] noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ign[...] (verto enim: *nedum ipſos quae ignoramus cri[...]*

Ibid. Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem no[...] *nus* noſter; quumque Cl *Jen[...]* indicet [...] que recte immutet, evolvi Edd. ſed [...]

Εἰ δ᾽ οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ᾽ οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν· καὶ δέον θύειν, ^a καὶ τ᾽ ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεὸν, καὶ συνανατιθέναι, εἴ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ᾽ ὁρᾷν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ᾽ ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ᾽ ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ^b ἡμᾶς ^c αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum ſit, hoc Delphis neceſſe non eſt ſtudioſe quaerere ; niſi pro ſacerdotibus jam judices eſſe poſtulamus ; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria ſi quis mittat, ſedemus diſceptaturi, ſi qui trans Ionium mare juſte aut injuſte tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit ſe habeant. Nobis autem neceſſarium arbitror noſtra ipſorum ſcire, cum ut olim conſtituta fuerint, tum uti nunc ſe habeant, & quid facientibus melius futurum ſit. Ac nos in praecipitiis habitare, & ſaxa arare, non Homerus nobis expectandus eſt, qui nos doceat ; ſed videre iſta licet : & quantum ad terram, prolixa ſemper cum fame eſſemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religioſi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, ſine ſemine noſtro, ſine aratro, proveniunt omnia : agrum noſtrum colente Deo, qui non ea ſolum, quae apud reliquos *Graecos* naſcuntur,

a Καὶ τ᾽ ἄλλα] Sic recte L. marg. *A1.* & *J.* niſi quod τ᾽ ἆλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. *b* Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *J. H. Ald.* *c* Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* ſpiritu leni. Αὑτοὺς ceterae.

P. J. B2. H. &c. jam ſic habuiſſe, ſolamque adeo *Salmurienſem* ejusque adſeclam *Amſt.* male dediſſe μὴ ἀ. *J. F. R.*

69. Τ᾽ ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ᾽ ἆλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per acceſſionem particulae τε accentus mutabitur; eliſio enim per ſe non facit ſyllabam longam. Et cum apoſtrophus tantum ſit rejectio vocalis brevis, ejusmodi eliſio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non eſt ejusdem naturae atque craſis & contractio in uno verbo. Margo *A1.* rectius τ᾽ ἄλλα habet. Ignoſcet Lector has minutias perſequenti. *J. F. R.*

79. Πέτρας γεωργοῦμεν] Πυθῶνα τε πετρήεσσαν vocat in catalogo *Homerus.* Haec adſcripta erant in marg. *Ald. Weſſelingi.* *J. F. R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* verſ. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. Ibi enim Scholiaſtes docet *Pythona* eandem eſſe cum *Delphis*, quae recentior appellatio eſt. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] Quæ citra noſtram operam caſu nobis eveniunt, ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraſ.* & *Rhetor. Diſcal.* natum a fabula Inſularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyſſ. IX. *Horat.* & *Lucianus.* *G. C.*

Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem ſuppeditat ſenſui omnino neceſſariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Weſſeling.* ita adſcripta legitur, ut potius pro ἄλλοις ſubſtituenda, quam inſuper adjungenda videatur : & haud ſcio an Codex L. non etiam ſic habeat ; ut enim Ἕλλησιν probum eſt, ita jam adjecto ἄλλοις carere poſſe videmur. Quia tamen *Solanus* ſic vult, morem geſſi. At cum

tur, bona nobis praebet; ſed ſi quid apud Phrygas, Lydos, Perſas, Aſſyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipſos Hyperboreos, *naſcitur*, Delphos omnia perveniunt. Et ſecundo poſt Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati ſumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non deſinamus!

[d] Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε οὕτω βιοῦντες.

9. Recordatur autem nemo unquam ſuffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus ſacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipſum, puto, ſupra modum auctum eſt ſacrum, & abundat donariis. Quare nec in praeſenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex conſtituenda, ut ſcrupuloſe judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia ſint? ſed accepta ſine operoſa quaeſtione dedicare, tum Deo miniſtrantes, tum religioſis.

Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὔξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πατρία νόμον καθιστάναι, [e] Φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

10. Videmini autem mihi, Delphi, ſic demum optime de praeſentibus judicaturi, ſi primum conſideraveritis, de quot quantiſque rebus ſit quaeſtio. Primo quidem de Deo,

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

d Ἕλλησιν] Reſtitutum ex L. & marg. *AiW.* Deeſt in Edd. prioribus. *e* Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. Φυλοκρ. *Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam, num ipſe hunc Codicem inſpexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ ſolum; ideoque fere alterutrum parentheſi incluſiſſem. Sed quia amplius deliberanti melius viſum, ſi utrumque conjungatur, quia ſe ſic vere Graecum facit, ſuoſque Acragantinos Siculos partem quaſi adhuc Graeciae eſſe, fatetur, a quibus ſe ſejungeret, ſi ἄλλοι abeſſet, ideo utrumque jam adeſſe malui. Sic *Demoſth.* ſaepiſſime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etſi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienſibus diſtinguit, ad *Hellada* propriam reſpiciens. At Phalaridem ſuos cives Graecis adnumerare, patet ſupra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγετε. c. 7. παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime ſe habet. *J.F.R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui ſerio haec verba legit, mirum ſi non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν. *Ac ſecundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati ſumus.* *J.J.*

Ibid. Μετὰ τὸν θεὸν] Μετὰ τὸν θεὸν καὶ εὐποροῦμεν *Salm.* Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐποροῦμεν uno verſu ſerius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jenſii* correctio melius intellecta confirmetur. *J.F.R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean Φυλοκρινεῖν, ut eſt in Anglicano Cod. *per ſtirpes donaria diſcernere*, ſequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J.B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκηρ. c. 4. quamvis ibi *Fl.* Φυλ . . ., ut hic A. habeat. *M. du S.*

ἱεροῦ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε ἄν.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ᾽ ὡς [b] αἰεὶ, μηδ᾽ ὡς πάλαι τὰ περὶ τῶν ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ᾽ οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium, exiſtimetis, non novi.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & ſacer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. *b* Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. *c* Ποιήσομεν] Ποιήσωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *A1W.* *d* Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τὸν θεὸν] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam hoc *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *J. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιστάναι] *F. Gujet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὑτὸν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ᾽ αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ᾽ αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. *J. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τῶν γινωσκ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit; & contra quem ſcripſit *Origenes.* Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantiſque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibuſdam Deo donantibus.

γένηται ἡμῖν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν [e] ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν θεόν.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς, καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναθήμασιν, ὀκνῶ μὴ [f] ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθησομένων ἔτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον [g] αὐτὸν καθιστάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, [h] καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. [i] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

1 ΣΥ μὲν ἴσως, ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ φαῦλον οἴει τὸ πρόσταγμα,

e Ἐμπέπλησται] Ita recte P. *B2. H. Fl.* aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male *J.* *f* Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic *J.* item *H. B2. Ald. S. P.* & P. Ἀπορήσομεν *Fl.* *g* Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. *h* Καὶ ὑπὲρ] Καὶ μὴ ὑπὲρ *Vorſt.* male. Sic notat *M. du S.* *i* Ἢ τίνι] Ἢ τινι Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Οὗτός ἐστι Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ * πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγόμενος πρόθεσιν, ὁ σπουδαιότατος ἀντεῖπεν Ὠριγένης, μεστοὺς ἁπάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας † ἐξυφηνάμενος λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα. *V.*

* Πρὸς ἰσάριθμον] Sic ex C. reſtituit *M. du S.* πρυσάριθμον enim ante legebatur.

† Ἐξυφην.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυφανάμενος.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Secta*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἱονεὶ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat.
M. du S.

Κέλσε] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae.*
M. V. la Croze.

3. Ἀλ.

μα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ [a] ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι· τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμῃ καὶ γραφῇ παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν

Alexandri me tibi Abonoteichitae impoſtoris vitam, & commenta, & auſus, & praeſtigias, in librum relatas mittere. At illud, ſi quis accurate velit ſingula perſequi, non minus eſt, quam Alexandri Philippi F. actiones deſcribere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen ſi cum venia lecturus es, &, quae deerunt narrationi imputare *& adjicere* de tuo, laborem tibi illum ſuſtinebo, & Augiae ſtabulum, etſi non univerſum, certe pro viribus repurgare ſtudebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare poſſis, quantum omne quam immenſum fuerit ſtercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & ſcriptis commendari hominem omnibus modis exſecrabilem: meo, qui ſtudium in tali hiſtoria ponam &

a Ἐπινοίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A1.* Ἐποινίας *B2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀπονοίας *Heinſ.* *b* Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. ἐν κακίᾳ P. & *Angl.* *c* Μέλλοις] Ita eſſe in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & eſt in *Ald.* &c. *d* Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμύθητος marg. *A1W.* Ἀμύθητος P. *e* Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τοῦ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophiſta, *Peloplaton* dictus, cujus hiſtoriam *Philoſtratus* ſcripſit in vitis Sophiſtarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diverſus, quanquam forma ſpeciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia ſimilitudine formae in utroque a Luciano & Philoſtrato deſcriptae, & neſcio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuiſſe, ipſe putaram. Mirum autem eſt Philoſtratum hominem valde ſuperſtitioſum, cum Sophiſtae vitam ſcriberet, nihil omnino de propheta adſuiſſe. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi ſedem Oraculi ſui fixerit, ſed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἐποινίας αὐτοῦ] Ἐποινία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtruſere, quaſi prox ſive proba vox eſſet. *Henricus Stephanus* recte omiſit. Patet autem quoque hoc ipſo inferius Luciani dialogo, ubi eſt ἐπίνοια. *Th. M.*

Ibid. Ἐπινοίας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποινίας. *M. du S.*

Ἐπινοίας] Hoc verum eſſe, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. ſupr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam uſus eſt in *Fugitivis.* *G. C.*

27. Ἐν —— θεάτρῳ ὑπὸ πιθήκ.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ] Scripſit is, teſte Simplicio, non ſolum diſſertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Voſſius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Hiſtoriam, cujus hic meminit Lucianus, omiſit. Sub Hadriano floruiſſe dicit & probat idem Vir eruditiſſimus. De eo etiam quaſi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totiſque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἕξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλαις καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῄστευεν, [f] οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἴδην καλατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τῆς αὐτοῦ.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιόταλον εἰκάσας τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦ-

f Οὐ Μινύαν] Nil mut. Edd. *Μυσίαν Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἐπίκτητος ὁ Στωϊκὸς ὁ τὰ ἠθικὰ φέρων * κατὰ τοῦτον ἦν. *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Cler.* Ad Antoninos uſque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad Ἀπαιδ. mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci uſque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam*. Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. *Οὐ Μινύαν μόνην*] Quæ ſit illa Minya regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. *Μινύας γῆ* dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegæo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae *Μυλία* dicebatur, non *Μινύας*. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, *Μυσίαν*. Nam Myſiæ provinciæ mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiæ vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiæ proprie dictæ. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μινύαν] Τὴν τῆς Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iiſdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. MSſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μινύαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. ỳ. 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον τὴν Ὀρχομένιον Μινύαν, οὗ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον φάσκων † Μινύειον, ἢ τὴν Βοιώτιον; *V.* c. 13. *M. du S.*

† Μινύειον] Μινύιον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λεληθυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· Φώνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, οὐδαμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

Τοῖός δὲ μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περίεργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κα-

etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: Colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſuaviſſima ſimul & ſplendidiſſima: & paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat.

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Hercules, & Jupiter depulſor, & ſervatores Jovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus, quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſolertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad excelſum usque ſingula ipſi aderant. Verum utebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet, mox famoſiſſimae

a Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. *b* Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *J.*

52. Πρόσθετον] Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud *Philoſtratum* recenſentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερόν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. – habet προτροπαίους, mendoſum eſt. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. *Æſchylus* Prometh. vinct.

> Ἑρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
> Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
> Ἐχθροὺς ἴδοιμι.

Ex quo *Plaut.* Aſin. act. 3. ſc. *Agedum.*

> *Ar. Hem adſpecta rideo? utinam male qui mihi volunt ſic rideant.*

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conſ. ad *Liv.*

> *Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum.*
> *Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.*

Idem *Albin.* etiam. *J. B.*

71. Κέρκωπας – Εὐρύβατον] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & *Æſchines* adverſus Cteſiphontem: οὔτε γὰρ Φρυνώνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. *Eraſmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κέρκωπας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρύβατον] Vide *Eraſmum* in proverb. εὐρυβατεύεσθαι. *Vorſt.* Scholiaſtae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδαν] Pravitate notum fuiſſe Scholiaſtes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio; plures enim ſunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σώστρατον] Eum intelligit, de quo ſupra N. δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥουτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *J. B.*

Ῥουτιλλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ὑπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ. *F G.*

Ibid.

ſimae malitiae hominum, ſummus ipſe factus eſt, ſuprà Cercopas, ſupra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Ariſtodemum, aut Soſtratum. Ipſe enim ſuo genero Rutiliano aliquando ſcribens, & modeſtiſſime de ſe loquens, Pythagorae ſimilis eſſe praedicabat. Sed propitius ſit mihi Pythagoras, ſapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixiſſet, puer, bene novi, ad illum viſus eſſet. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram cauſſa iſta dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum ſimilitudines. Verum ſi quis peſſima quaeque, & contumelioſiſſima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

κία διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ [c] Ῥουτιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ [d] αὑτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς [e] εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον [f] ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιορ-

c Ῥουτιλλιανῷ] Ῥουτιλιανῷ *Fl.* *d* Αὑτοῦ] Sic recte *B2.* Αὐτοῦ ceterae. *e* Εἰς] Sic *Ald. P. H.* Πρὸς *J.*
f Ποικιλωτάτην] Ποικιλοτάτην Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος. * Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀργοὶ, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται. Ὡσαύτως καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ † πονηρίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ καταπύγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. *V.*

* Σίλλος] Sic C. Σύλλος V. Σώλλος Edita. *M. du S.*

† Πονηρίᾳ] Ita mutavit *Solanus*, quum πονηριῶν editum eſſet. Sed confer & *Suidam* h. v. *J. F. R.*

Ibid. Αὑτοῦ] *B2.* In reliquis prave αὐτοῦ. *M. du S.*

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic *Terent. Nihil ad noſtram hanc*, Eun. II. 3. 69. Et paullo poſt plenius, *ne comparandus ad illum eſt.* Exempla Graeca paſſim quoque obvia. Vid. Fratris cariſſimi G. O. *Reitzii* Belg. Gr. p. 519. *J. F. R.*

83. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, ſcriptorumque ejus conſilium atque inſtitutum noſſe diſces. Ex animo enim quin hic ſit locutus, cur dubitetur nulla cauſa eſt. Cur ergo, inquies, ſi de magnis illis viris tam magnifice ſenſerit, perpetuis eos inſectatur calumniis? Dicam: ſub eorum perſona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitioſiſſimae praetendebant. Reliqui fere joci ſunt eximiis illis viris nequaquam fraudi, ſi Lector ſapiat, futuri. Vid. c. 25. *M. du S.*

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani teſtimon. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μόριον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. *Polluc.* L. IV. ſegm. 165. *J. F. R.*

89. Ποικιλοτάτην] Vitioſe legitur, ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguae poſtulat ποικιλωτάτην. id alibi obſervatum, vel potius non corruptum, apud Noſtrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, &c. *J. J.*

Ποικιλωτάτην] Cl. *Jenſii* emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. *M. du S.*

 95. Βου-

ἐπιορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηράν, παράβολον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ [b] ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς [c] προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὤν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνου-

perjuriis, malis artibus compoſitam, agilem, audacem, periculis ſe objicientem, laborioſam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima ſimulet, & maxime his, quae vult, adverſari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniſſet, non ſic ab eo diſceſſit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequiſſimum, & adhaec ſimpliciſſimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, ſed rebus ſemper maximis mentem applicaret.

5. Cum igitur adoleſcens adhuc eſſet formoſus admodum, quod licebat e ſtipula *quaſi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuſe impudicus, pretio copiam ſui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praeſtigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene *P. B2.* & marg. *A1W.* Βολήσεως male *S. A. J. H. Ald. Fl.* b Ἀφελέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* c Προσῆν] Προῆν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *A1W.* Δεομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo poſt pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, reſcribe βουλήσεως. Sic habet *Baſileenſis* anni 1545. *J. J.*

Βουλήσεως] In plerisque impreſſis βολήσεως ſcriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui ſi callidi ſint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Jenſium* monentem laudo, qui βουλήσεως reſtituunt, quod Graecum & venuſtum. V. verſus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illuſtrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπέχειν τὸν νοῦν] Juſſit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magiſtrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonſtrandum, ἐπέχειν modo eſſe ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & κωλύειν ſignificet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipſi, & *Elſner.* ad Act. Apoſt. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Boſium* ſentiat, & non ὀφθαλμοὺς, ſed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expreſſis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant *Elſnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti eſt, ut alteruter multum a vero aberraſſe dici queat. *J. F. R.*

5. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex ſtipula conjicere*; recte quidem quantum ad ſimplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyſſ. Ξ. vſ. 214. ita ſcribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔνεστιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν κατανοῆσαι. *Nam quemadmodum ex ſtipula licet cognoſcere pulchritudinem demeſſarum frugum, ita ex ſenili corpore priorem formam intelligere* licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiaſta paullo ſupra docuerat, quum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου (ſive, ut *Heſychius*, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) ſumitur etiam metaphorice pro ſenectute, ſive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta*; quemadmodum & καλάμην interpretatur item *Heſychius.* *J. J.*

6. Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] *Homer.* Odyſſ. Ξ. 214. *M. du S.*

8. Δεομένοις] Angl. βουλομένοις. *J. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. c. 17. & paſſim apud optimos ſcriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — καὶ ἐπῳδὰς] Conf. ſupra, Μισθ. c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *J. B.*

13. Ἀναπομπὰς] *Deſcouvertes.* ἀ[illegible]τέμπω emitto,

ſur-

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & theſauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingenioſum puerum, & ad ſuarum actionum miniſteria paratiſſimum, non minus ſuae cupidum malitiae, quam ipſe florem illius aetatis deperierat: inſtituit illum, & adjutore, miniſtro, atque famulo perpetuo uſus eſt. Caeterum ipſe ille publica quidem profeſſione medicus, ſciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remiſta bona, aſt idem
mala multa;

Quorum iſte omnium heres & ſucceſſor factus eſt. Fuerat autem magiſter illius & amator Tyaneus genere, ex familiariſſimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, διαδοχάς. οὗτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἑτοιμότατον, οὐ μεῖον ἐρῶντα τῆς κακίας τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῷ, καὶ ὑπηρέτῃ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν [g] Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα,
πολλὰ δὲ λυγρά.

Ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος [h] αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ [i] Τυανεῖ τῷ [k] πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰ-

e Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. *Fl.* *f* Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. *g* Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. conſtanter. *h* Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. *i* Τυανεῖ] Τειανεῖ *J.* ſola. *k* Πάνυ] Τῷ πάνυ *Marc.* Nihil mut. Edd.

ſurſum mitto, Etym. *F. G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi ſe ſuis incantationibus theſauros alte ſub terra defoſſos, ſurſum evocaturos. *J. F. R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaeſivit diligentiſſimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυὴς, ſi paradigmata grammatica ſpectes, ut ἀληθέα ἀληθῆ. & εὐφυῆ *Vorſtius* etiam margini *Baſil.* 2. adſcripſerat. Verum neuter videtur attendiſſe ad exceptionem, quae εα purum tam in α quam η contrahi monet, ſic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & poſterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Salt.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J. F. R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J. B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyſſ. Δ. 230. Sic ſcribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifeſto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctiſſimo *Philoſtrati* interprete, nomen id fuiſſe Tyanenſi (ad p. 148.) quem Aegyptium inſuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem eſt, apud *Philoſtr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem ſuorum arcanorum Apollonio Noſter tam diſerte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis eſt apud *Homerum*, praecipue Odyſſ. Δ. quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio miniſtrant. *G. C.*

Φάρμακα] Hunc verſum vid. ibid. Odyſſ. Δ. 232. *J. F. R.*

25. Αὐτὸς] Angl. οὗτος. *J. B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th. M.* Hujus vitam 8. libris *Philoſtratus* deſcribit: hunc *Hierocles* Chriſto aequiparavit: contra quem Euſebius ſcripſit. *G. C.*

27. Ἀπολλ. τῷ Τυανεῖ τῷ π. σ.] Secuti hic ſumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deeſt in noſtris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & ſimul magus, cum Apollonio Tyaneo diu verſatus fuerat, qui paullo ante centeſimum a Chriſto nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc diſcipulus Alexander: unde facile patet, initio fere ſeculi ſecundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum ſeptuagenarium deceſſiſſe ſub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex ſequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo neceſſariam exiſtimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J. F. R.*

28. Τραγῳδίαν] Non ſic de eo ſentiebat *Philoſtratus*, qui viri vitam conſcripſit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inſcribi jure potuiſſe cenſebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiſſ. certe *Philoſtr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω;

Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν [a] ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιῄεσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χωρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοὺς καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντος.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

goediam noſſent. Vides e qua tibi ſchola hominem narrem?

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum jam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeſtigiis utentes, & pingues hominum (ſic ipſi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hiſce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, ſed quae amabilis eſſe vellet, cum inveniſſent, annonae quantum opus eſſet ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam ſecuti ſunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

7. Hic viſis draconibus ingenti ſpecie, man-

a Ἐπενόει] Ἀπενόει *P.* b Χρονογράφῳ] Sic *J. H. P. S. Ald. B2.* Χορογράφῳ *Fl.* c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male *P.*

35. *Μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει*] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, ſed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. *Χρονογράφῳ*] Forſan *χρησμογράφῳ*, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum *λογογράφῳ*, adſcripſerat *Solanus*, ut ſupra *Herod.* c. 4. ubi καὶ *συγγραφέας* καὶ *λογογράφους*. Vel *χρησμογράφῳ*, videndumque quod hic ſequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καταρατοτέρῳ] Intellige *αὐτοῦ*, *τοῦ Ἀλεξάνδρου* ſcil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. ſeq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Ariſtoph.* p. 670. A. Et Noſtrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisque aliorum teſtimoniis probat Reverend. *Elſner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *J. F. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. noſtrum ſupra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὄναρ — ἕν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. *Thucyd.* interpretatur πένητας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in *Epiſt.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amſt.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; quum non ſufficeret Vulcanii verſio, *in Arabas, populoſam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paullo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένας. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen eſt non pr[illegible]um illius mu-

lie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασοὺς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταὐτὰ τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντός τινος, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρόταται, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ [d] δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. [e] ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιῶτι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, καὶ

d Δυεῖν] Δυοῖν *P.* Δυεῖν *Ald. H. B2. Fl. S.* recte. de *J.* vid. nott. *e* Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

lieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαία] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellæ dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαία] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum Ez. *Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εὐδαίμονος] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex, qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυεῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυεῖν] Δυεῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῖν. *Vorſt.* in *B2.* etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Juntina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quaſdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuiſſe in *J.* Sed *Solanum* correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυεῖν σταδίων. Et δυεῖν νεοῖν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 34. *J. F. R.*

καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων [a] ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. [b] ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος.

tione Delphos olim divites factos eſſe atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus ſemper, propter eos, quos tyrannos dixi, ſpem ac metum, ad templa euntibus, & praediſcere futura cupientibus, ac propter ipſum hecatombas ſacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter ſe verſantes ac miſcentes, de oraculo conſtituendo deliberarunt. Hoc enim ſi ſibi proceſſiſſet, ſtatim ſe divites ac beatos ſperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exſpectatione, reſpondit, & ſpe melior apparuit.

Τοὐντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικοῦν, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

9. Hinc diſpiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio eſſet incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae eſſet contermina, nec procul diſtaret Aſia, nec Gallograeci, gentesque quae ſuperjacent omnes. Viciſſim Alexander ſuam

a Ἐς τὰ ἱερὰ] Deeſt artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adeſt in *J.* *b* Ὅπερ μειζόνως] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A1.* adſcriptum fuerat, ſed eraſum deinde. *c* Χαλκηδόνα] Conſtans lectio. *d* Καὶ ἐμπόρων] Et hanc eſſe conſtant. lect. notarat *M. du S.* *e* Προσοικοῦν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς οὕτω] Προσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζων] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & ſtatim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impreſſ. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀιδήμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae ſupra annotata ſunt, ad Θ. δ. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philoſtr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad *Μισθ.* c. 12. a me annotata ſunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, ſcribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ez. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, aſſequimur, ut non admodum de emendatione laborandum ſit, niſi forte Mſſ. aliquid ſuggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adſcripſit *Solan.* vid. infra in Διψ. c. 2. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; ſed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione uſurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, ſi qui Codd. addicat.

ſuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui ſi quis modo illis ſe oſtendat qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam caeleſtium quendam, illum adſpiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt, in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἴκοι προὔκρινε, λέγων, ὅπερ ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας.

Ὀλίγης δὲ περὶ τούτου στάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους [f] χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, διαφοιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χαλλᾶς ridicule J.

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν ἀτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἴωθεν. V.

cat. J. F. R.

95. Τὰ οἴκοι] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. M. du S.

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. ſupra dicta ad c. 6. J. F. R.

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noſter Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi κείν' ὄχεα κροτέοντες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* J. F. R.

5. Κοσκίνῳ —— μαντευόμενος] *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. G. C.

Κοσκίνου μαντεύομεν] Parœmiogr. J. B.

Κοσκίνῳ —— μαντευόμενος] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις. F. G.

16. Μέτεισιν] Praeſens pro futuro; ſic ἐστὶ pro ἔσται & ſimilia, vid. *Jenſ.* & *Hemſterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Comment. ad *Ariſtoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemſt.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Paſt* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuiſſet: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit an fut. 2. vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 65. ἀπολῶ pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. J. F. R.

λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττοὺς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus,. demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinjectum gerens candidum, falcem geſtans qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *J.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. *b* Γὰρ] Sic *J. H. Fl. B2. S. Ald.* *c* Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. *d* Καὶ μεσόλ.] Καὶ deeſt in Edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *A1W.* & *J.* & *Fl.* *e* Ὄλεθροι] *Heinſ.* & *Gujet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *J. B.*

29. Προσπέμπεται] Angl. προπέμπεται. *J. B.*

Προεισπέμπεται] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt adſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paullo poſt omittitur ante ἅρπην. *J. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate Edd. aut Codd. etſi adjectivum ὀλέθριοι ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὄλεθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. *J. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*

Περσίδης] Parum abeſt quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. *Ariſtoph. Veſp.* 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adjectivum quoque. Poteſt ergo jam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. *J. F. R.*

41. Οὕτως] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo aut certe Luciano indigno ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aeſculapii filius. cujus ſe filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, ſi lubet, Orig. c. *Celſ.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aeſculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Στύεσθαι] Male in Angl. Cod. στέλλεσθαι. vocem στύεσθαι alibi interpretor. *J. B.*

Στέλλεσθαι] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem ſententia, melius, quam ut in impreſſis eſt, στύεσθαι, ſenſum vulgatae aperiet *Ariſtoph.* Lyſiſtrata, eundem fere quem alibi per οἴστρῳ φέρεσθαι aut ſimile quid effert. V. Ὀν. c. 33. bis, & 51. Sed nec caſtior ſolum vox στέλλεσθαι, ſed hic longe aptior, itidemque tanto convenientior & noſtro familiaris. V. Ν. γρ. c. 2. 3. & paſſim. *M. du S.* (At verſio Cl. *Geſn.* στύεσθαι ſervat.)

44. Εὐ-

Perſidès genus hic, Phoebo carusque, videtur,
Divus Alexander, PodalirI ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,
Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,
Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος οὗτος ὁρᾶται,
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

[g] Οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] στέλλεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. [i] εὕρητο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' [k] ἠιόσ' ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τριςῶν δεκάδων τε,
Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εικοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς-

f Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *A1W.* g Οὕτως] Ex emendatione *Solani*. Οὗτος enim Edd. priores. h Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *A1.* Στύεσθαι Edd. omnes. i Εὕρητο] Εἴρητο P. A. Vulgatam ſervant *J. Fl. Ald.* P. H. &c. k Ἠιόσ' ἄγχι] Ἠιόνος ἄχρι *J.* ſola. l Τετράκυκλον] Τετράκικλον male *J.*

50. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονάς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ * ἄνδρος, εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων ἐπαριθμηκὼς εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀποτελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνος ἐνεστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελευτᾷ. *G.* (Legendum τετρακόσια, & ἑκατὸν pro μετὰ, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

* Ἄνδρος] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλέξανδρος; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εὕρητο] Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. *J. B.*

48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*

Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas Α Λ Ε Ξ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος vel ἀλεξητὴρ *auxiliator*, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *J. F. R.*

Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Ἀβωνουτεῖχος. *Auſoniorum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales Α Λ Ε Ξ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητήρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (Α Λ Ε Ξ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96 } 24.
Λ. 30.	8
Ε. 5.	16
Ξ. 60.	16
——	00.

Summa 96. per 4. diviſibilis.
Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*

Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald.* 1*W.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

57. Διὸς

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἷα δρακόντων, διττή, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ [a] αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων προυπῆρχε, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος.

Ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν

12. Adveniens igitur cum hac hiſtrionia Alexander poſt aliquod intervallum in patriam ſuam, conſpicuus erat & ſplendidus, furere interdum ſe ſimulans, & ſpuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, ſtruthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile ſpuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate aſſimilatum, equina ſeta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis ſerpentum, biſulca, nigra, prominebat, ſetis & ipſa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipſis jam ante fuerat, qui domi alebatur, ſuo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipſe actor futurus.

13. Cum jam faciendum eſſet initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effoſſa, in quibus aqua conſtiterat, vel ibidem undecunque

que

[a] Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὕτη Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo poſt.* Rectius, *poſt longam abſentiam.* *F.G.*

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata verſione tamen eundem ſenſum elicere queas. Sic & *Ariſtoph.* Plut. 1046. Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit.* Nam etſi negatio nulla in Graecis, tamen qui *poſt longum tempus*, vel *longam demum abſentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Paſt.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ — *herum illas omnino poſt longum intervallum eſſe viſuras.* *J.F.R.*

59. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος] De his impoſtorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. *J.B.*

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 58. exhibebimus. *M. du S.*

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catull. Catagraphosque Thynos.* *F.G.*

Κατάγραφος] Locus *Catulli* eſt in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. obſervatt. *Voſſii* p. 63. *J.F.R.*

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem ſcribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* conſuluerit. De Aeſculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. *M. du S.*

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὕτη. *M. du S.*

79. Συλλειβόμενον] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμενον. *J.B.*

88. Ἐνθεάζοντες] Angl. ἐνθεαζόμενοι. *J.E.*

90. Δειξομένην] Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipſa urbs erat oſtenſura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pſeudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod eſſet oſtenſura, ſed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praeſtigiis ſuis plebi eſſet oblaturus. Scribe ergo δεξομένην. Confirmant emendationem noſtram, quae ſtatim eadem pag. ſequuntur, ὕμνους τε ᾖδεν (ὁ Ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aeſculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret.* *J.J.*

Δειξομένην] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam ſi δεξομένην dixiſſet; non modo quia *palam* additur, quo ſignificatur, Deum ante non conſpi-

ſpi-

que collecta, vel caeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πεσὸν) ἐνταῦθα καλατίθεται χήνειον ᾠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἕωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δεξομένην ἐναργῆ τὸν θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ηὔχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας [e] ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν.

Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεὼ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν [f] προῳκονομουμένην

b Συλλειβόμενον] Συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. *c* Ἐνθεάζοντες] Ἐνθεαζόμενοι A. P. L. & marg. *A1.* Nil mut. Edd. *d* Δεξομένην] Δεξομένην *Jenſ. Pell.* quoque an δεξομένην; idem habet & marg. *A1W.* Sed δεξ. Edd. pertinaciter retinent. *e* Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A1W.* *f* Προῳκονομουμένην] Sic P. R. ſive B. & *Fl.* Προῳκοδομημένην Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες] Ἀντὶ τοῦ ἀγυρτεύοντες. *G.*

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adpariturum.* Tum etiam propter ſingularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἔδειξε τὸν Δία; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Ψ. 700. Πηλείδης — θῆκεν ἄεθλα δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. I. 196. pro *data dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὼ, καὶ δεικνύμενος, ait: δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *[illegible] autem dextra prehendens* &c. Ideo inquam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐτεθήπεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. ſ. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Προῳκοδομημένην] Caeteri Cod. προωκονουμημένην. *J. B.*

Προωκονομ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, προωκονομ. In P. & Codd. B. mendoſe προωκονουμημένην. In reliquis προωκοδομημένην. *M. du S.*

3. Πα-

μένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ [a] τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τοῦ [b] πώματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes pleniſque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a Τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. *b* Πώματος] Sic Edd. P. *Ald.* *H.* & reliquae. Στόματος *J.* & P.

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice*, quæ ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quæ illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſæa apud Ovidium, Phlegyæ filia apud alios, mater Æſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicæ telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formæ. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad præcedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *ædiculas*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Eraſmus:* quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγεννημένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & ab-

γέννητον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς [c] γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας [d] προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβαλα εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιόν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ [e] αὐτοῦ τραχήλῳ περιελίξας, καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπισύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ἀποκρύπτων, ἀνεχο-

c Γεγεννημένον] Γεγενημ. Edd. priores. *d* Προεξυρ.] Προεξηρ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. *e* Αὐτοῦ] Sic cum *J.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτοῦ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ οὐχὶ πρόβαλα] Τὸ, μονονουχὶ δεῖλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. *V.*

gato γεγεννημένον; nam eſt a γεννάω· ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur · ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo ν alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γένομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τοῦ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi νν duplicabo, quoties ad id animum advertero. *J. F. R.*

32. Ἡμέρας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ille genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etsi nôram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. συνέρχον) τὸ ἑωθινόν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξηρημένων legendum ſit, ἐξηρημένων, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14 & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξηρημένων. Itaque ſequitur πρόβαλα, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐκεί-

χομένου πάντα ἐκείνου, προὔφαινε τὴν ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως ὄσαν.

ſcondens, ſuſtinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum ſe praebebat, omnino eſſet.

Εἶτά μοι ἐπινόησον οἰκίσκον οὐ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· [a] καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ [b] τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο [c] νεαρώτεροι.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illuſtrem, neque quantum ſatis eſt lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculſorum: & ad ſpes ſublatorum, quibus ad primum ingreſſum portentoſa nec immerito res videbatur, ex parvo tum ſerpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiiſſe eumque humana forma *capitis*, & manſuetum: urgebantur autem ſtatim ad exitum, & ante quam accurate vidiſſent, exigebantur ab his, qui novi ſemper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone feciſſe, aegrotante Alexandro, ſermo eſt, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumſtantes videre illum deſiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc oſtenſionem non ſemel impurus homo, ſed ſaepe feciſſe dicitur, praeſertim ſi qui ditiores recens adveniſſent.

Ἐνταῦθα ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

17. Hic, mi Celſe, ſi verum dicendum eſt, ignoſcere par eſt Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, ſi contacto ipſo Dracone, (nam hoc

a Καὶ ταῦτα] An καὶ τὰ αὐτά? b Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* c Νεαρώτεροι] Νεαλέστεροι *Fl.* & marg. *A1W.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, * κατέαγα τοῦ κρανίου.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας μέρος. G.

66. Πονήρως εἶχεν] Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνουσι τὸ † πονηρός. V.

* Κατέαγα] Κατέαγον erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos diſtinguere inter πόνηρος miſer, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. ſupra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etſi credo poſteriorem diem hanc diſtinctionem inveniſſe; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim eſt a πόνος & πένομαι. Praeſtat tamen diſcrimen bona cum ratione introductum obſervare. *J. F. R.*

49. Ἐκείνου] Τοῦ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male ſic habebat: ἀνθρωπόμ. καὶ ταῦτα] καὶ θιβασσὸν, abſurde prorſus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Συμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; ſed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyſſ. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abeſſe

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti ſunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipſius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipſo Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res eſſet conjiceret, & ſi ipſum invenire modum non poſſet, at illud certe jam ante perſuaſum haberet, licet ipſum ratio praeſtigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium eſſe, ac fieri non poſſe.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par eſt, dicente, & naſcentem a ſe viſum Deum, & poſtea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus eſſet, & vultum haberet humano ſimilem. Super haec picturae, & imagines, & ſimulacra, ex aere partim, partim ex argento aſſimilata: & nomen Deo impoſitum, Glycon enim appellabatur, ex divino juſſu carmine concluſo. Exclamarat enim Alexander:

Tertius ecce, Glycon, ſanguis Jovis, atque hominum lux.

19. Et cum tempus eſſet ejus rei, propter quam inſtituta fuerant omnia, *nimirum*

παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ ᾽Αλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτοῦ ᾽Επικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἤ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην [d] πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τό δ᾽ οὖν [e] πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον.

Κατ᾽ ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέῤῥει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ [f] γεννώμενον ἴδοι τὸν θεὸν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο μετ᾽ ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἔκ τινος ἐμμέτρου, καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ ᾽Αλέξανδρος·

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὗπερ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις,

d Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald.* *J.* P. *B2.* *Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* *e* Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *A1W.* Vulgatam ſervant priſcae Edd. earumque lectio eſt melior. *f* Γεννώμενον] Sic jam gemino ν. recte Edd.

ſe credo; verum quia facilior eſt omiſſio quam ejuſmodi additio, & locutio non infrequens eſt, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rurſus infra c. 38. ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, & alibi non ſemel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Paſt.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. *J.F.R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diverſitas in collatore ſit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M.du S.*

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cuſos cum imagine, & nomine iſtius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Goltzius* in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec poſtea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M.du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aeſculapium enim haberi cum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam ſupra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo ſeſe hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illuſtrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M.du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam ſalutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. Π. 39. Et *Ariſtoph.* Pl. 69. confirmat. *J.F.R.*

νοις, καὶ θεσπίζειν παρ' [a] Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιαρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσεται ὁ θεὸς, ῥητήν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, [d] οὗ δέοιτο ἂν καὶ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καταῤῥάψαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quaſi ſecutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque poſt Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periiſſet, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem geſſit, praedicens & ipſe futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quaſi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod ſibi opus ſit & maxime velit diſcere, in libellum inſcribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Geſneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores. *b* Μαντεύσεται] Μαντεύεται *J.* ſola. *c* Ἡμέραν] Deerat in Edd. excepta *J.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At quod edidi eſt in P. Τίνα ἡμέραν αὐτοῦ προειπών. G. *d* Οὗ δέοιτο] Ὃ δέοιτο marg. *AIW.*

6. Ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam fando audivit? Amphilochum vero & noſter alibi, & alii agnoſcunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἐκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, ſi lubet, ſub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipſo in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἔστιν ἐν Μαλλῷ. (Sic enim emendandus ex noſtro aliisque Xiphil. pro vitioſo μαλῷ) πόλει τῆς κιλικίας ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾷ δι' ὀνειράτων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuiſſe, quod veritatem hiſtoriae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Malleníi; de alio ejusdem oraculo ſupra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipſo *Amphilocho* incidit quaeſtio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco ſ. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἐναγοῦς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὤν. Ἐκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaeſtione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Celſ. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuiſſe; quod ut confirmare non poſſumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopſi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo ſimilia ſunt, ut unum idemque fuiſſe, etiamſi Strabonis auctoritas deeſſet, cenſenda fuerint. Is autem diſerte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopſi* fuiſſe docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuiſſe in Ætolia ait *J. Caeſ. Bullengerus*; cujus meminiſſe ait *Ariſtidem* Or. in Bacchum. Aeſculapii etiam oraculum in Cilicia fuiſſe, idem *J. Caeſ. Bullengerus* tradit ex *Euſeb.* III. Vitae Conſt. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae ſortes redditae, nulla futura praedicta; ſed tantummodo ſanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis paſſim memorantur. V. *Ariſt.* Πλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum ſcripta eſſent, incidi in *Heinſii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendaſſe. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, neſcio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noſter ſemel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros reſtituendum ſit hoc nomen. Quin potuit ipſe Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo ſonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e muſicis interpretari malui, quam ex equeſtri ratione, ubi pedis ictum & concuſſas habenas notat, quibus equus admonetur eundum eſſe, vid. *Pollux* I, 210. Muſicae illius rationis elegans exemplum eſt in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lipſ. Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μνηστεύεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copioſe illuſtrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic ſupra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta ſine copula, quod non ita frequens noſtro, tamen recte ſe habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολοὺς] Conf. iterum infra Ἐκκλ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, ſi quid opus, confer mox c.

22.

que trajectum filo obſignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipſe autem in adytum ubi deſcendiſſet, (jam enim aedificatum erat templum, & parata ſcena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dediſſent, & auditis quaſi a Deo omnibus, libellum *cuique ſuum* ut ſignatus fuit, redditurus, reſponſumque illius ſubſcriptum (inſcriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogaſſet.

20. Erat vero machinatio iſta, viro quidem qualis tu, &, ſi non eſt inſolens dictu, etiam qualis ego ſum, manifeſta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obeſae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

κατασημήνασθαι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ ἄδυτον κατελθὼν (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ [e] ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν [f] ὑπογεγραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο.

Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον.

e Ὡς] Inſerui ex marg. *A1W.* Deerat in Edd. *f* Ὑπογεγραμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *A1W.*

22. & 54. *J. F. R.*

14. Ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπών] Mſ. ῥητήν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπὼν. forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν. *definitam diem ſurrexit praedicendo.* ſurrexit praedicens certam diem, qua Glycon ſit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illuſtrem *Ezechiëlem Spanhemium* diſſertatione tertia, de uſu antiquorum numiſmatum. *J. G. G.*

16. Ῥητήν τινα] Scil. ἡμέραν. *F. G.*

Ῥητήν τινα] Quia *Solanus* ſic juſſit, & tribus teſtibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in ſimilibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum poſt ῥητὴν omitti; uno hoc Luciani teſtimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etſi omitti poſſe non nego. *J. F. R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* niſi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis deſcriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνευ τοῦ προειπὼν i. e. ſine verbo προειπών. Ita etiam ſtare poſſe ſententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod ſentio dicam; venuſtior ſenſus abſque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσεται Ed. *J.* habet μαντεύεται. *M. du S.*

Ibid. Ἐκέλευσε] *Tacit.* An. II. 54. Colophone ſacerdos numerum modo conſultantium & nomina audit. *M. du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino τὸ *quaſi* inſerui, quod Cl. *Geſn.* haud aegre feret. *J. F. R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula ſua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. *M. du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & ſequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falſum eſſe; Clauſi enim & obſignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo ſolum conſiſtebat, quod Oraculum intelligere poſſet contenta, non laxatis vinculis ac ſignis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam reſponſa debebant exterius inſcribi, non intra librum ipſi quaeſtioni ſubſcribi; alioqui enim fraus nimis craſſa etiam ſuſpecta fuiſſet multitudini. Et Lucianus artificium clam reſignandi libellos detegens, diſerte prodit pſeudoprophetam ea quae quisque ſciſcitabat ſic legiſſe, inſpexiſſe, non addens ibi quoque ſubjeciſſe reſponſum, quod non omiſiſſet, ſi verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem ſigna tollendi, rurſus ait: impoſtorem ſigno ſublato *libellum legiſſe*, ac ſtatim denuo clauſiſſe. Ubi rurſus narratur, *lectum tantum libellum*, de *ſubſcriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, ſed poſtea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum eſt, nec ſignificat adeo locum, ubi ſcriptum ſit reſponſum; ſed relationem ad quaeſtionem propoſitam. Et ſic rurſum eſt hac Diſſ. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compoſitis ſolet reſponſum ſignificare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut ap. *Aeſop.* Fab. 69. καὶ ἡ ὗς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens.* quod ad noſtrum tamen ſcopum idem eſt. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *ſuſcipere* pro reſpondere, *Virg.* VI. 723. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς ἔπος] Hic ſignificat *pro re nata*, vel *ad rem adpoſite*, quod quidem notum. Nam etſi *carmine* reſpondere ſolitus ſit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem ſit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν ſignificare *carmine conſcribere*, non video. *J. F. R.*

33. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα] Saepe utitur hac phraſi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M. du S.*

34. Πά-

καὶ ᵃ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τό, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξῄρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρόν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης ᵇ Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ,

gioſa, & undique incredibili ſimilis. Excogitatis enim diverſis ſolvendi ſigilla generibus, legit interrogationes ſingulas, & quae viderentur ad eas reſpondit, tum involutas iterum & obſignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iſte ſciret, quae firmiter admodum obſignata ipſi dedi ſub ſigillis imitatu difficillimis, niſi revera Deus eſſet cognoſcens omnia?*

21. *Quae ſunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celſe cariſſime, illud eſt: Acu ignita partem cerae, quae infra ſignum eſt, ubi liquefecit; ſignum ipſum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra ſub lino eſt, tum eam, quae ſigillum ipſum continet, facile conglutinavit. Altera eſt ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & aſphalto, & ſpeculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & J. Ed. Πάντῃ cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.

54. *Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου. V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *J.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη] Adſcripſerat Cl. *La Croze:* vid. not. *Zacagnii* in Diſputat. Archelai p. 27. Sed non ſatis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non poſſum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *J. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βηρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βηρυτιας, ut in verſione exhibuit quoque *Eraſmus.* Sed ex illa ipſa literæ *ταυ* duplicatione odoror dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab *τῷ πάνυ Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Cl. *Sponius poix Berittienne.* *J. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid ſit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βηρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagaciſſime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας· plane enim ita editio Florentina. *J. J.*

Βηρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioſcor.* vel βρηττίας v. *Strab. Vorſt.*) Secuti ſumus ſcripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis βηρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. βρήττιοι. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. *Λίθου τοῦ διαφανοῦς*] *Suidae φεγγῖται λίθοι.* Hic lapis inter deperdita numerandus, ſi talis fuerit, qualis ab *Ariſtoph. Scholiaſta* deſcribitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiaſtes, & ex ipſo *Ariſt.* ſatis patere videtur, *cryſtallum* fuiſſe, ita conformatum & expolitum, ut ſoli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris noſtris convexis curioſitatis fere gratia praeſtamus. *Suidae* & Scholiaſtae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditiſſimus *Lud. Kuſterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononienſi habet in ſua Chimia *Lemery.* Sed ad Lucianum redeo. Quid hic eſt λίθος διαφανής? Cryſtallum ne an ſilex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: ſed de eo judicium ſit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, injectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον· [d] τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

c Ἀπέματτε] Ἀπεμάττετο marg. *A1W.* d Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S.* e Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatam mutat P. f Ἔχρα] Sic P. Ἔρχη Edd. priores.

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta*.) *M. du S.*

Λίθου τοῦ Ἀριστοφανοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τὴν ὕαλον λέγεις; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, **Venetiaanſchen tripel** vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem veroſimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinando & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἔχρα] P. In reliquis ἔχρη. *M. du S.*

συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ [a] εἰκαστικὸν τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων

dabat divina, multa hic prudentia uſus, & probabilitatem adjungens commentis ſuis, qui perplexa quibusdam & ambigua reſponderet ad interrogationes, aliis vero plane obſcura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipſi videbatur: alios autem vel dehortatus eſt, vel impulit, prout melius eſſe conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta ſciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad laſſitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

c

a Εἰκαστικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. *b* Εὐδοκίμουν] Sic *Fl. J. H. B2.* legere notat *M. du S.* Sed & *Ald.* ac *P.* ita habent. *c* Κυτμίδες] Κυτῶδες male P. Nihil mutabant Edd. *d* Αἰγείου] Ἀρκείου Edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. *A1W.*

80. Εἰκαστικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. *M. du S.*

81. Λόξα & ἀμφίβολα] Vid. *Orig.* contra Celſum p. 53. Ed. Cantabrig. *M. V. la Croze.*

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat *Solanus* legendum ηὐδοκίμουν. Sed in hac diphtongo non ſemper opus eſſe augmento, nec in aliis, vid. ſupra ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ad verbum τετάχατο. Adde Cl. *Jungerman.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμην aeque dici atque ηὐχόμην. (Immo frequentius) & ſic εὔχοντο *Homer.* Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter verſum non poteſt dici abjectum. Idem ex *Heſych.* & *Pind.* adlatum vid. ap. *Maittair.* de Dialectt. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etſi dixeris ηὐ magis Atticum eſſe, quod tamen non ſemper opus eſſe in noſtro obſervavi. *J. F. R.*

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oraculum varia medicamenta praeſcripſiſſe aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuiſſe contra laſſitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένος, fatue interpres: *ex adipe ſuilla confectum*, cum ſit *ex adipe urſina.* ἄρκτος urſus, ἀρκτεῖος, urſinus. ſed in Mſ. legitur αἰγείου *caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non ſatis liquet. Nam & urſinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus proſunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis conſtat. Nec ἄκοπα ſunt tantum remedia contra laſſitudinem, quamvis proprie eo nomine illa ſignificentur, ſed & quae ad dolores corporum, & tumores ſcirrhoſos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc eſt ἄκοπον oraculum ſeu impoſtor juſſit adhibere πρὸς ὀδύνην πλευροῦ, *ad dolorem laterum.* *J. G. G.*

Ἐκ λίπους ἀρκείου] Benedictus *adipe ſuillo.* Certe accuratior Eraſmus *urſino adipe:* etſi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omiſſio literæ ταυ, ipſe Lucianus in Demonacte oſtendit, a quo ait Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρατι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixiſſet, λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, in ſequentibus reddit, οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες. *J. G.*

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκείου, quod idem eſt atque ἀρκτείου, ſanum ſenſum exhibet, eligat id qui voluerit, quique urſinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo conſiderato & ego vulgatam praeferrem. *J. F. R.*

94. Ἔσται πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. *J. Elſner.* ad probandam phraſin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis*, *impetrabitis.* Recte quidem; verum non omnino haec Luciani ſunt eadem; ſed tantum, haec *evenient*, *fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσται πάντα, ἦν δ' ἐγώ. *Fiant omnia* (ſcil. quae juſſiſti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phraſi Novi foederis, dum dativus acceſſerit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elſner* ibid. adfert. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quaſi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* *J. F. R.*

98. Δραχμὴν] In reliquis Amphilochum fere imitatus, ſed longe praetergreſſus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum ſucceſſiones in futurum ſemper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, ſi voluero ego, ſique Alexander Propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Conſtituta autem erat etiam merces unicuique reſponſo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuiſſe hunc reditum; ad ſeptuaginta vel octuaginta millia quotannis congeſſit, dena vel quindena reſponſa hominibus prae inexplebili cupiditate ſibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non ſolus uſus eſt, neque in theſauros repoſuit: ſed cum

διαδοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ᾽ ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ᾽ ὀβολώ. μὴ μικρὸν [e] δὲ [f] οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ᾽ ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ᾽ [g] εἰς ἑπτὰ [h] ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, [i] ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων [k] ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ᾽ εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολ-

λοὺς

e Δὲ] Illud δὲ inſerui ex marg. *A*1. Deerat enim in Edd. *f* Οἰηθῇς] Sic reſtituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A*1*W.* Itaque firmatur conjectura *Jenſii* & *Vorſtii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. *g* Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J.* Εἰς recte ceterae. *h* Ἢ ὀκτὼ] Ita repoſui ex marg. *A*1*W.* pro vulgato Editionum καὶ ὀκτώ. *i* Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. *k* Ὑπὸ] Ἀπὸ *J.* ſola.

tio, quae ſumma rei erat, antecellere ſeſe voluit homo calidiſſimus. Drachmam ergo duobus Amphilochii obolis addidit, additamentum ipſa priore ſumma majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ᾽ ὀβολώ.] Vid. ſupra c. 19. δύ᾽ ὀβολοὺς plurali numero dicit; ſed ut poſteriores Graeci duali rarius uſi ſunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiſcue ſunt uſi. Sic noſter *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβόμεθαι ταῖν χεροῖν. Ubi poſt δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem uſitatius in membris quae natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait τὼ θείω ἀμφοτέρω, at contra paullo ſupra, δύο ὀφθαλμούς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit Frater optimus *G. O. Reitzius*, in Belg. Graeciſſ. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. verſ. 182. ab Scholiaſte notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι ait, δὲ λέγουσι συμπρεσβευκέναι τὸν Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ τὸν ἐπὶ πλειόνων αὐτὸν τετάχθαι· ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ μὴ νύ τοι οὐ χραισμῶσιν ὅσοι θεοί εἰσ᾽ ἐν ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόντε, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ κούρω κρινθέντε δύο τὸν πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντ᾽ quod eſt ex Il. A. 567. pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo ἰόντι poſitum, recte pluribus demonſtrat Clar. *S. Clarke* ad eum verſum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falſam eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua *Clarkius* tacet; etſi rurſus ei adſentior verſum illum Il. I. 182. Τὼ δὲ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyſſem* ſolos referenti cum *Schol. Victorian.* Nam exemplum illud Scholiaſtae quod ex Odyſſ. Θ. 48. eſt petitum, ubi Κούρω δὲ κρινθέντε δύω τὸν πεντήκοντα βήτην. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta Ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* ſine πεντήκοντα ſpectatum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant.* Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur; etſi diſcretio ibi major, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit; nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si cui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Χείμαρροι ποταμοὶ, κατ᾽ ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Οἰηθείης. *F. G.*

Οἰηθῇς] Quaeſtum, quem Alexander Impoſtor reddendis oraculis fecit, exponens Noſter, ait, Ἐτέτακτο δὲ τὸν μισθὸς ἐφ᾽ ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ τὸν δύ᾽ ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ᾽ ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον. *Conſtitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum iſtud cenſeas, mi ſodalis, pretium, neque quaeſtum hunc fuiſſe exiguum*, &c. quem alium haec verba ſenſum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθείς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἅμα, quod ut non ſpernendum, ita minus elegans exiſtimo. *M. du S.*

28. Ἀνα-

λοὺς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πευθῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

Ἤδη δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λῃστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἁπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφήτην.
Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφήτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλισθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφωρᾶτο ἠρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἳ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κά-

multos jam circa ſe haberet adminiſtros, & operarios, & exploratores, & ſcriptores oraculorum pariter ac cuſtodes, & exceptores, & obſignatores, & conjectores, illis omnibus ſuam cuique partem pro dignitate tribuit.

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiſerat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos theſauros praebeat, ſanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos reſuſcitaverit. Concurſus igitur & urgentium ſe undique turba orta eſt: Hinc ſacrificia, & donaria, & duplex Prophetae diſcipuloque Dei merces. Nam haec etiam ſors exierat:

Vatem ornare meum jubeo vos atque miniſtrum:
Divitias nec enim curo, ſed curo Prophetam.

25. Cum multi jam prudentes viri, quaſi ex profunda ſe ebrietate recipientes, contra ipſum conſiſterent, in primis quotquot Epicuri ſodales eſſent, & in urbibus deprehenſae paullatim eſſent omnes illius praeſtigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum eſſe & Chriſtianis Pontum, qui audeant peſſima de ſe maledicta ſpar-

a Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum eſt, licet παρὰ forte quaeſiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. b Ἀναφέροντες] Ἀνανήφοντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀνανήφοντες] Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid* in ἀνέφερον; ſed ſi codicum copia ſuppeteret, non dubito, quin ἀνανήφοντες ſcriptum ſit in optimis; ut Ἑνυπ. c. 7. Ἑρμ. c. 84. qui poſterior locus huic per omnia ſimilis. Adde Ὀρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναφέροντες] Nihil hic ſine Codicum auctoritate muto; etſi ἀνανήφοντες aptiſſimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, ſine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Paſt.* III. p. 124. Εἶτα ἀνενέγκων ἐθάρρει. *Dein ſe colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad ſe redire* dicuntur poſtquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *abſentes*, ut eſt in proverbio: *abſentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam ſtudioſe potius conſervandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus teſtimoniis firmarem, ſi per feſtinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod creviſſe jam numerum Chriſtianorum in his oris hinc patet; ſed ideo potiſſimum, ut ex ore ipſo adverſariorum pateat, dediſſe operam Chriſtianos gnaviter, ne ſibi aliisve imponi per praeſtigiatores paterentur, quod ideo obſervandum imprimis eſt, quia faciles alioquin & ſimplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μολυβδίνας] In omnibus legitur μολυβδαίνας, quod

ſpargere, quos lapidibus juſſit abigi, ſi propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus?* *Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus deſidet in coeno.* Deinde miraris, ſi ad magnam *gloriam* elatum eſt oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Univerſim implacabile ipſi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim juſtius pugnaret homo praeſtigiator, & portentoſarum fraudum amans, veritatis autem inimiciſſimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perſpexiſſet, ſoluſque verum in illis vidiſſet? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri neſcius; ſic enim ipſum appellabat, inimiciſſimus, qui juſte omnia iſta pro riſu & ludibrio ſibi haberet. Propter ea etiam Amaſtrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod ſciebat, Lepidum, & alios illi ſimiles plures, in ea urbe eſſe: nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero auſus etiam eſſet fratri Senatorii viri reſpondere, ridicule diſceſſit, cum nec ipſe poſſet reſponſum fingere cal-

κιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τὸν θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; [c] μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἄμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικοῦ χρησμῳδῆσαι, [d] καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν οὔτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, οὔτε

c Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *A1W.* Μολυβδαίνας Edd. *Pariſina* etiam majore litera, quaſi nomen proprium eſſet. *d* Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἄτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἄβροχος (ἴσως διάβροχος) *G.*

quod ferri cum non poſſit, mutandum cenſuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, ſine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiaſt. interpretatur μολυβδίνῃ, ὁρμιᾷ. At ſubſtantive ponitur apud *Homerum.* Revera tamen adjectivum eſſe, patet ex aliis ſignificationibus, ut cum pro plumbeis vaſis ſive ollis uſurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus.* Et an non adjective uſurpat noſter infra, l. c? Quidquid ſit, etſi μολυβδίνας hic uſitatius eſſet, ego nihil mutare auſim. *J. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipſe pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἄτεγκτος] Sic rurſus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τοὺς περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt Phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magiſtratus, an Philoſophus; aut privatus ſed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ [b] κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τῆς φωνῆς διὰ

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere ſibi poſſet. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet ſuillum pedem, cum malva paratum, ſic dixit,

Malvaca porcinae ſacrato vaſe cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, oſtendit draconem rogantibus, non totum, ſed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in ſinu, ubi videri non poſſet, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promiſit ſe loquentem etiam Deum illis praeſtiturum, oracula reddentem ſine vatis excipientis miniſterio. Commiſſis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad ſimilitudinem humani fabricatum, transmiſſis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata reſpondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μεν οὖν marg. *A1W.* *b* Κόλπου] Κόλπον marg. *A1W.* *c* Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. du S.*

67. *Μάλβακα*] *Ῥωμαϊστὶ μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.*

78. *Διείρας*] *Διείρω, ἐπιβάλλω. G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino *μάλβα*, *μαλβακὶς*, *μάλβαξ*. *AE. M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. Μάλβαξ forte eſt ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige *κρέα*, ut *σκυλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui reſpondet *cuminare* h. e. cumino adſpergere vel condire: *σίπυδνον* fictum puto ex *σιπύη*, quae arcam aut vas quodcumque farinae adſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in *κυμίνευε* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeſtare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque potuimus interdum verſiculos multum deteriores his, quos dederat *Eraſmus*, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J. M. G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujeti* Mſſ. invenio. *J. F. R.*

72. Μειζόνως] Confer ſupra c. 8. f. *M. du S.*

75. Γεράνων] Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, *Thomas Irſonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia, quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput conſulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) Cum ſubito adoleſcens ex nobilium famulitio, qui tum ſpectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conſpicit; neque ullis muneribus & promiſſis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit ſacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaeſtionibus, dictaſſe, & revera inſpiraſſe. Rem totam *Irſonus* ipſe ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. du S.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *aſperas arterias*, i. e. guttura, fiſtulas cartilaginoſas reſpirationi inſervientes. Sic enim uſitata vox Medicis. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. *J. F. R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. du S.*

84. Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου]

lum Aeſculapium accidente. Vocabantur oracula iſta vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, ſed veſtitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

τοῦ ὀθονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

27. Itaque illud Severiano datum, de ſuo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipſum quoque fuit. Adhortans illum ad impreſſionem *faciendam*, ſic dixerat:

Parthosque Armeniosque haſta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Deinde cum perſuadere ſibi paſſus ſtolidus ille Gallus, irruptionem feciſſet, ſed male

Εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρα-

d Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *J. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hiſt.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβεριανῷ haberent.

δου] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius *cæſus* fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam ſub Trajano floruit, ante ejus impoſtoris tempora, & hic paulo poſt Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus eſt, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεὶς. Nam hæ voces, ἀπήλλαξεν, κατακοπεὶς, non mihi videntur aliter poſſe intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod ſciam, antiquorum memoravit, niſi forte aliquid muſſitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ ſuppreſſit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda ſunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, caſis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vaſtaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter ſymphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priſcus & Avidius Caſſius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuiſſe Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illuſtratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Perſarum *Othryades*, quod tamen Græcum ſonat: & non dubito aliter apud Perſas expreſſum fuiſſe; ſed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad ſuum ſonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illuſtrantur ex tractatu, quomodo ſcribenda ſit hiſtoria, ubi memorantur *Severianus* & *Priſcus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter ſcribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis ſatis nota. quia ſcilicet *v.* conſonantem litteram ignorant Graeci, ſaepe per Y. exprimunt. Saepius per Β; eandem non raro etiam per diphtongum ου. Eundem autem virum eſſe, cujus nomen tam varie ſcribitur, res ipſa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditiſſimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inuſtam *Xiphilino*, quaſi quae apud *Dionem* legerat, data opera ſuppreſſiſſet: ſic enim ipſe ſui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντωνῖνον ἄρξαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γαμβρὸν ἐποιήσατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic deſcriptum voluimus, ne ſocordiae noſtrae imputetur, ſi in multis, quae Luciani tempora ſpectant, & res in iis geſtas, obſcuri aliquid inveniatur. Noſtrum enim divinare non eſt, ubi ſilent hiſtoriae. Obſervandum autem hinc imprimis eſt, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuiſſe Alexandrum, cujus oraculum tanta de re conſuleretur. Paullo poſt tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruiſſe oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Conſulendi hac de re curioſi noſtrae aetatis nummorum ſcrutatores. Nec audiendi tamen qui aſſerunt divinitatis ſignum eſſe coronam radiatam. Id enim non ubique ſaltem obtinuiſſe, vel hic locus lo-

[a] στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεὶς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν
Πότμον ἐπιπροϊεὶς, παύσῃ βιότοιο φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μεταχρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ [b] Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.
Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

a Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani.* στρατείᾳ Edd. priores. b Μαλλῷ] Δήλῳ P. & marg. *AIW.* male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατείᾳ corrupte, niſi quod *J.* στρατειᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδου] Idem eſt qui in Συγγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, delebat ilico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Medicis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, καὶ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Δικ. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymaeum ſcilicet. V. Ἀστρ. c. 23. & Δίκ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδεω ἀδύτοισι πελάζεο &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. Βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius.* V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „Notum „illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „*Plinius* habet. c. 29. τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur *Stra*„*boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμέως τοῦ ἐν Βραγ„χίδαις

tis eorum, qui ad ſe venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rurſus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuiſſet oraculi fama, & in Romanorum urbem incidiſſet; nemo fuit, quin alius prae alio feſtinaret; alii quidem venientes ipſi; alii vero mittentes alios: & in primis potentiſſimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quaſi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honeſtus, & in multis magiſtratibus Roma-

το, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τοῦ μοῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [c] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

c Πράξεσι] Reſtitutum ex G. P. L. & marg. *A1.* Τάξεσι Edd. priores.

„ χίδαις. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pſeudom.* & *Jamblich.* „ de myſter. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, „ qui virgam tenentem, vel ſedentem in axe, vel pe- „ des aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua „ haurientem vaporem futura canere dicit προφῆτιδα. „ Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Li- „ cinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud „ conſultum fuiſſe *Sozomenus* meminit; atque haec „ ea aetate ſola erant clara oracula: obticuerat enim „ ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* ſupra ad c. 19. allegato patet. *Pauſ.* in Att. 33. ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoſcit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Pauſ.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὧν πρῶτος καὶ κορυφ.] *Demoſthenes* dixerit, ὧν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Ariſtogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥουτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuiſſe quidem virum egregium, ſed ſuperſtitioſum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honeſtus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*, ſic interpres. ſed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, ſive bello, ſive domi geſtis. *J. G. G.*

Ῥουτιλλιανὸς] Hujus apud Hiſtoricos mentionem nullam invenio; niſi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Baſaeus* dicitur: ſunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale eſt quod uterque videtur per omnes ordines ad ſummos tandem honores perveniſſe: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque ſumma: denique quod nomen *Rufi Baſaei* facile cogitari poteſt ex alio corruptum. Sed haec, ut ipſe nolim ambitioſe aſſerere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non ſit, conjecturas propoſuiſſe meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indigniſſima interpretatio utriusque interpretis *compluribus in præliis Romanorum ſpectatæ virtutis.* Nam neque hæc deſcriptio ad præcedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Græca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſatus.* Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum debuiſ-

τασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκὼς, [a] καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήεσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω

nis probatus : ſed circa Deos *religioſo* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret: miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar ad-

[a] Καὶ] Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *J.* & marg. *A1W.*

buiſſent loco vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions.* At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) *ὧν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν* &c. *J.G.*

Ibid. Τάξεσι] Vertitur *praeliis.* Verte *magiſtratibus.* *F G.*

Τάξεσι] Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. *Graevii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (niſi enim fallor, requireretur παρατάξεσι) ſed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio.* Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum ſui dantes.* *J.J.*

Πράξεσι] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξεσι legitur. *M. du S.*

Πράξεσι] Quia *Soulius* noſter jam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam : Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum ; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκιμεῖσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J.F.R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M.V. la Croze.*

Ibid. Ἀληλιμμένον που λίθον] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & *Apulejus* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Caſaubono. Ipſe *Theophraſtus* ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe ait p. 47. C. tangit & alibi noſter ; ſupra Ἐπισκ. c. 22. infra ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

Ἀληλιμμένον που λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium *Floridorum Apuleji*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum.* Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* obſervatio. *J.M.G.*

53. Γέροντα] Mortuus eſt *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem ſeptuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium acceſſere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus.* Conſtat praeterea in nummo *Antonini* pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander ; niſi ponas ſenes poſt 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. *M. du S.*

62. Καθ' αὐτοὺς] *De ſuis rebus futuris.* *F.G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F.G.*

63. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum, ξενίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam conjiciunt.

31. At ille qui amicus eſſet pleriſque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miſerat, partim etiam de ſuo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula pleroſque ſolicitat, qui ſtatim ipſi quoque feſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter blande qui exciperet venientes, hoſpitalibusque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renun-

τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐῤῥωμένην ἐνέβαλλον.

Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὢν, περιῄει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτοῦ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἳ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος αὑτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

b Αὐτοῦ] Αὐτοῦ *J. Fl. H. P.* c Ἐνέπλησε] Ἐνέπληξε *J. Pell.* d Ξενίοις] Recte ſic P. ut *Jenſ.* voluit, ξενίαις enim Edd. e Ἐργαζόμενος αὑτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὑτῷ *Pell.* Εὔνους ἐργαζόμενος marg. *A1W.* Editionum αὐτῷ in αὑτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξείνια, quae Latinis *Lautia.* Scripſi autem in poſito loco αὑτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula *ſpiritus.*) Interpres plane nullam hic τοῦ, αὑτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὑτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare*; & ſic verti debuit. Vide omnino, Studioſe Lector, politiſſimas *Graevii* Lectiones Heſiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat Vir Cl. cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in *Macrobiis* T. III. c. 7. ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότατον βίον. *Paraveris tibi victus ratione, longiſſimam juxta & ſaluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τοῦ, ἐργάζεσθαι uſu mire convenit ipſum verbum *exercere*, ita ſumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. I. S. I. Menedemus ait, ſe vendidiſſe

Ancillas, ſervos, niſi eos qui opere ruſtico
Faciundo facile victum exercerent ſuum.

Lis quidem inter eruditos eſt de hujus loci quum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exercirent*, auctoritate potiſſimum *Feſti* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu conveniat, nihil videtur cauſſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliiſque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis halucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τοῦ, ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam atque illuſtrem. IV, nimirum ποικίλων, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum pictura expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certaſſe victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter Pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος diſtinxiſſe; ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ [a] αὐτοῦ ψευσομένους.

[b] Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λῃστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ἐπισφαλὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ τὸ δέος ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἤροντο. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ [d] μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων.

Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προστήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, ſed Deum etiam celebrarent, & prodigioſa de oraculo, ſeque ipſo mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non inſipiens & latrone minime vulgari dignum: ſolvens enim libellos ſibi miſſos & legens, ſi quid inveniret audax & periculoſum in interrogationibus, retinuit ipſe nec remiſit, ut obnoxios & tantum non ſervos ſibi retineret iſto metu eos, qui miſerant, memores nimirum, qualia fuiſſent, de quibus interrogaſſent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile ſit. Ab his ergo multa accepit, qui ſcirent ſe intra illius retia concluſos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio ſuo e priori uxore ſuſcepto, qui jam ad aetatem inſtitutionis capacem perveniſſet, *Quem diſcendi magiſtrum ei praeficeret?* reſpondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. *b* Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A*1. Deerat in Edd. *c* Συνίης δὲ, οἵας] Ex emendat. *Solani.* Συνιεὶς δ. ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A*1. *d* Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc ſignificetur *certamen*, illo *certaminis praemium.* Eſt tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipſo certamine ſumatur, quemadmodum potiſſimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. oſtendit *H. Stephanus*, ubi Ulyſſes redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipſum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus cenſentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie ſunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille inſtituti, quos copioſe commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξενίοις] Sic L. Reliqui prave ξενίαις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὑτῷ, i. e. *ſuis rebus favens. faiſant cela pour ſon intereſt particulier.* F.G.

Ἐργαζόμενος] Si plures libri addicerent, non reſpuerem illud εὔνους, quod marg. *Aldinae Weſſelinganae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους gloſſa nonnullis videbitur, etiam hoc pro gloſſemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano inſero, dum ſpes eſt, ἐργάζεσθαι τινὰ αὑτῷ pro *aliquem ſibi conciliare*, aliis teſtimoniis probari poſſe. Quod autem Clar. *Jenſ.* ait, *Graevium* virum Cl. probaſſe, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Heſiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι eſſe *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι ſignificare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum ſequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque ſic dici pro *aliquem ſibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic eſt quaeſtio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut ſit: *ſibi ipſi operatur, ſuo commodo ſerviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. ſolus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forſan συνίει. *F. G.*

Συνίης δὲ οἵας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigiſſe mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celſum*, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, Lectori, quid ſub Imperatore Philoſopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more reſignanti

iſtud

Pythagoram, egregioque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis poſt diebus mortuo, ipſe quidem aeſtuare, nec habere quod accuſantibus reſponderet, oraculo ita rebus praeſentibus refutato. At ipſe bonus vir Rutilianus ultro ſuſcepta oraculi defenſione dixit, hoc ipſum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi juſſiſſe, ſed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum verſari nunc puerum apud inferos probabile ſit. Quid vero reprehendendus eſt Alexander, ſi tales inter homunciones verſari voluit?

34. Rurſus interroganti, *cujus ipſe animam nactus eſſet?* ait:

Pelides primum fueras, poſt iſta Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ. ὁ δὲ Ῥουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου;

Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ [e] τὴν τίνος ψυχὴν [f] αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλεΐδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἶθ'

e Τὴν τίνος] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald.* P. f Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex L. & P. inſertum.

iſtud tribuere; aut ipſum periculoſa, imperante filio, temeritate ediſſerere. *Caſſium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec ſcriberet, obverſatos eſſe exiſtimo. (Oraculis nempe fretus *Caſſius*. . . . V. *Volcat. Caſſ.* I. & XIII. Nec deerant, qui ſive pertaeſi dominationis ſive Philoſophum ſpernentes, aut gravitatis odio, aut honorum ſub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel* vitam 32. a *Dacerio* ſcriptam.) In *Fl.* eſt συνιεὶς. quod ad noſtram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Συνίησι] Hiatus eſt in parentheſi illa notae *Soulianae*, & aliquid deeſt, quod poſtea additurus fuiſſe videtur. Ego itaque ſic exhibui, ut in ejus nott. Mſſ. inveni. *J. F. R.*

Συνίησι] Omnes, quantum ſcio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipſum Alexandrum, *intelligebat*: ſed vel ſic οἷα & τὰς πύστεις non bene conveniunt. Mihi dubium non eſt, dediſſe Lucianum συνίης δὲ οἵας —— τὰς πύστεις. Res nimis aperta. Ad conſcientiam Celſi ſui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaeſtiones proponere ſoleant potentes, nempe de vita imperatoris, de ſpe ſua, de ſucceſſu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaeſtiones non magiſteriales, ſed capitales. Hoc ergo ſecutus ſum in verſione: & video idem viſum eruditiſſimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πύστεις πυνθάνεσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares eſſe ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Ariſtoph. Pl. 10. Et Noſtrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρωτος ὃν ἐράσθης. *Quom. Hiſt.* c. 6. ἀρχὴν ἀρκτέον. Item *Long. Paſt.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τέρψεις — ἐτέρποντο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν. p. 86. ἤριζον ἔριν ἐρωτικήν. L. III. 113. rurſus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλην. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρην] In veteri inſcriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae ſenſi, ſtudiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amſtel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem ſequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Noſtro uſurpari eodem ſenſu video: ut Ἀπαιδ. c. 26. cui quamvis diverſum adde Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τὴν τίνος ψυχὴν] Fruſtra *Solanus* varietatem quaeſivit. Nec eam deſidero: eſt enim tantum metatheſis, euphoniae cauſſa facta, pro τίνος τὴν ψυχήν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

6. Ἡλιὰς

Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μετ' δ' ἔσσεαι [a] ἡλιὰς ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, [b] οὐδὲ παραμείνας τὴν τοῦ θεοῦ ὑπόσχεσιν.

Καὶ οὗτος ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θύγατρα.

Διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τὴν θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὥσπερ αὐτῇ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν [c] μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κόρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, [d] τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Tum, qui nunc vivis; radius poſt omnia Solis,
Cum ſupra centum octoginta exegeris annos.

At ille ſeptuagenarius diem ſuum obiit, morbo atrabiliario, non expectata promiſſione Dei.

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diſerte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem ſparſerat, filiam, quam habebat, ex Luna ſibi natam eſſe. Lunam enim amore ipſius captam, quum dormientem vidiſſet. Mos ſcilicet illius, dormientes formoſos amare. Prudentiſſimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, ſtatim miſit ad arceſſendam puellam, nuptias celebravit ſexagenarius ſponſus, & cum illa cubuit, placata prius ſocru Luna, totis hecatombis, putanſque ſe quoque jam caeleſtium unum eſſe factum.

36. At

a Ἡλιὰς] Ἰλίας male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μελήσας *Fl.* paſſim. d Τὴν πενθερὰν Σελήνην] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata noſtra facit P.

18. Τὴν γὰρ Σελήνην] Εἰς τὸν Ἐνδυμίωνα * διαβάλλει τὸν λόγον. † ὃς καὶ βουκόλος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σελήνης μυθεύεται. *V.*

* Διαβάλλει] Διαβαίνει male fuit in Ed. *Cler.* correxit *M. du S.* non addens unde; ſed nec opus erat, adeo res eſt manifeſta.

† Ὃς καὶ] Ὃς καρ. habet V. Unde conjicio ſcriptum fuiſſe ἔτος γάρ. *M. du S.*

6. Ἡλιὰς ἀκτὶς] Sic Dorice ἁλιὰς ἐπιγραφή. Inſcriptio navis a *Sole*, qui erat inſigne navis. (Etſi alias ἁλιὰς navicula eſt.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum inſulam Noſter in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Λυκάβαντας] Antiqua vox, de qua conſule *Junium* c. 18. L. de anno & menſibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (ſexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, ſi diis placet, filiam c. 35.) Alexandro ſuperſtes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii perveniſſe compertum eſt. Ergo ſub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe ſub ipſum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* οὐ tantum haberet, conſului Edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expreſſi potius, etſi non prorſus neceſſarium eſſet illud δὲ; nec *Solanus* id expreſſurus fuiſſe videtur, quia id *Juntinae* textui non inſeruit, ut alias ſolet; verum hanc omiſſionem ab Editore *Junt.* non eſſe ſtudio factam, inde conjicio, quod οὐ extremum paginae vocabulum eſt, cujus alteram partem in pag. ſeq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνην] Hac de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis obſervandum, ſi rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adſtruere rationibus. Obſervatum ſupra eſt (ad c. 30.) innotuiſſe *Alexandrum* Romae Rutiliano jam ſene, (hoc eſt plusquam quadragenario poſt annum a Chriſto nato CL.) Alexandrum filiam illam ſuſcepiſſe liquet, poſtquam jam prophetae munus ſubiiſſet. aliquot nempe annis, antequam Romae innotuiſſet, nubilis itaque fuerit ante annum Chriſti CLXX. quo fere tempore nupſiſſe etiam Rutiliano neceſſe eſt, qui ſexagenarius duxiſſe hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonſtrari poſſent, niſi brevitati in his notis ſtuderemus.

36. At ille cum ſemel res Italicas attigiſſet, majora ſemper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes miſit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, peſtilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promiſitque illis, ne quid tale fiat, valide ſe adjuturum. Unum ſane oraculum vocale ipſum quoque ad omnes gentes de peſtilentia miſit: erat autem verſiculus unus:

Intonſus nubem peſtis depellit Apollo:

Eratque videre hunc verſum ubique inſcriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra pleriſque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhauſtae ſunt, quibus inſcriptus fuerat verſiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipſum illos verſiculum periiſſe. Quin forte quadam ita factum eſt. Forte etiam vulgo homines fiducia verſiculi, negligentius agebant, omiſſa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ᾽ ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε [f] χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν·

Φοῖβος [g] ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν [h] πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ᾽ ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει. κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καταθαρροῦντες τῷ στίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῃτῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὡς

e Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae μεῖζον ἀεὶ προσενόει. f Χρησμοφόρους] Χρεσμολόγους marg. *A1W.* g Ἀκερσεκόμης] Ἀκειρεκόμης P. Nil mut. Edd. h Πυλῶν] Sic P. & marg. *A1W.* Πυλώνων Edd. vulgo. i Ἐν] Aderat in *J.* & marg. *A1.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque obſervari velim, *Alexandrum* uxorem non duxiſſe antequam munus illud ſuum propheticum ſuſciperet; quod etſi diſertis verbis non aſſerat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obeſſe videri poſſit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna ſuſceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuiſſe, ſatis conſtat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. Μείζω] Flor. μεῖζον ἀεὶ προσενόει. Paginam ſequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. Λοιμῷ] De hac peſte, quae incidit in annum Chriſti CLXV. & ſequentibus v. ſupra ad Συγγρ. c. 15 *M. du S.*

38. Ἀκερσεκόμης] Etſi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen ſervavi, quia mox iterum ſic Edd. Et ſic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis eſt πυλώνων. *M. du S.*

49. Τῷ χρησμῷ — συντ.] Durior phraſis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] Τῶν χρησίμων margini *Junt.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. conſpirare in χρησμῷ, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ᾽ εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Cl. *Hemſt.* vertit: *Sed veteri neſcio cui inſtituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit quod εἰς χρησμὸν, & ſignificabit, *nihil addebant ad oraculum*, *nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie ſit *una perficere*, & ſic certe etiam *adjuvare* ſignificabit, ut apud *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ὃ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυνάμενον. *Qui non ſolum ad paſcendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, ſi & hic οὐδὲν συντελοῦντες τῷ χρησμῷ potius ſignificet, *nihil adjuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut ſic perſpicuitatis cauſſa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non deſidem, credebant, ut eſt in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ γὰρ πονοῦντι ὁ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et ap. *Salluſt.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ἕως ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν [a] τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καταλαμβάνεσθαι.

Καὶ πρὸς μὲν [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γὰρ τινα συνίσταται, καὶ δᾳδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἑξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, [e] πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγί-

qui haberent propugnatufas pro ſe *illius* ſyllabas, & intonſum Phoebum telis abacturum peſtilentiam.

37. Verum etiam exploratores in ipſa Roma multos ſane conſtituerat conjuratorum, qui ſententias uniuscujusque ſibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad reſponſiones, jam ante adventum ſuum miſſi invenirent.

38. Et ad *res* Italicas haec & ſimilia praeparabat. Myſteria etiam quaedam inſtituit, & facum geſtationes, & ſacrorum diſciplinam, tribus deinceps diebus feſto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Chriſtianus, aut Epicureus venerit, orgiorum ſpeculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auſpiciis!* Deinde ſtatim a principio fiebat exactio. Atque

a Τὰς] Ex P. additum. Deeſt in Edd. *b* Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκειρεκόμην *Fl.* vid. nott. *c* Τὰς] Τοὺς *B2.* ſola. *d* Προεμηχανᾶτο] Προεμήχαν τοῦτο P. *e* Πρόῤῥησις] Sic recte *P. H. Fl. B2.* Πρώῤῥησις *J.* male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *F. G.* Et ſic jam dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς] P. ſolus ante συλλαβὰς. *M. du S.*

51. Ἀκερσεκόμης] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. uſurpat alibi etiam ἀκειρεκόμας. Iſthm. I. & ſic habet hic codex P. Poſterior ſcriptura occurrit etiam apud *Philoſt.* 885. *M. du S.*

Ἀκερσεκόμην] Nota haec *Solani* pertinet ad ſuperius Ἀκερσεκόμης. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inſpexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuiſſe credo; licet in Ed. *Hag.* inverſe quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, ſupra vero cum vulgato conſentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotaſſem, niſi oſtendendum eſſet, me in lectione dubia priſcas Edd. diligenter conſuluiſſe. Vid. pag. praeced. No. 38. *J. F. R.*

60. Τὰς ἐν] *B2.* τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim uſum ſe ullo antiquo Mſ. profitetur. *M. du S.*

Τὰς ἐν τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim eſt, quo commode referatur τάς. Ita certe interpretatus ſum. *J. M. G.*

Τὰς ἐν τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. *F. G.* De hac ellipſi conf. *L. Bos*, p. 132. *J. F. R.*

62. Δᾳδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. *M. du S.* At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum ſatis uſitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. *J. F. R.*

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. *F. G.*

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleuſine dicebant ταῖν θεαῖν v. *Caſaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, niſi qui ſe innocentem novit.* De quibus formulis conſule etiam *Orig.* c. Celſ. III. p. 147. 2. ubi Celſi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hiſce ſacris interdictum fuiſſe. *M. du S.*

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pſeudoprophetae interdum & ipſi Chriſtiani ſacra iſta, alias illicita, adibant: ab iisque ſibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Chriſtianorum in detegendis fraudibus & impoſturis pateſcit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otioſos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius ſpectaculum, operam dediſſe hujusmodi ſuperſtitioſis hominibus deridendis. Chriſtianos autem graves & minime futiles aut otioſos, imo

que ipſe initio dicebat, *Foras Chriſtianos!* Multitudo univerſa ſubjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & naſcebatur Aeſculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

γνεῖτο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναί, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, naſcensque uxor Rutiliani. Facem porro geſtabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipſe quidem dormiens jacebat in medio, deſcendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro Luna-Rutilia quaedam formoſiſſima, procuratorum Caeſaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata viciſſim ab illo, atque in oculis miſeri illius viri, oſ-

Τρίτη δὲ ἡμέρα, Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου [g] γάμος. Δᾳδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ [i] ἡ γυνή. ἐδᾳδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ῥουτιλλία τις ὡραιοτάτη, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, φιλή-

f Ἐπεφθέγγετο] Ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata ſtat Cod. P. & reliqq. Edd. g Γάμος] Ἔρως P. h Ἔρως] Γάμος marg. *A1.* i Ἡ] Deeſt articulus in *Fl.* Adeſt in *J. H. P.* &c. k Ἐκείνης] Ex Mſ. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, ſed & magiſtratuum Imperatorumque preſſos, hoc egiſſe, ut ab illuſionibus praeſtigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere neceſſe eſt. Aliam affert hujus rei cauſſam *Lactant.* minime reſpuendam, quam ſi lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανὸς — φευγέτω] De Chriſtianis aliisque, ab his ſacris arceri ſolitis plura congeſſit Rev. *Jac. Elſn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hiſt. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Perſarum Regem ab Magis judicatum arcendum a ſacris, quod Marutha Meſopotamiae Epiſcopo familiarius uteretur. Verba ipſa ex *Julian.* Epiſt. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τῷ θεῷ] Formula jam a Chriſtianis deſumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. ſupra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανούς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de uſu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diſſ. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥουτιλλία] Fictum nomen putarim, quo ſuperſtitioſam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obſervandum autem haec ſacra non Romae, ſed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum eſt, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula verſari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praeſentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum exiſtimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abeſſe, per vices reliquis munus obeuntibus, & praeſertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiiſſe. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elſner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non eſſe hoc Poëticum, ut putabat *Gatakerus.* Adde & noſtrum *Tyrannicid.* c. 17. ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας. Sic εἰς & καθ' ὀφθαλμοὺς vid. Fratr. G. O. *Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legiſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve eſt quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus oſculabatur, legitur mendoſe καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς ſc. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mſ. G. ſecutus ſum; libri enim

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ [a] κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῄει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, [d] καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, ἰὴ Ἀλέξανδρε.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δᾳδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκός, ἐπὶ χρύσου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

culaque intercedebant in medio, & complexus; ſi vero minus multae eſſent faces, forte etiam quiddam eorum quae ſub veſte fieri ſolent, patratum eſt. Parvo autem interjecto temporis ſpatio rurſus intrabat, ut Antiſtitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum ſilentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum ſecuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander.*

40. Saepe autem in illa facum geſtatione & myſticis ſaltationibus nudatum ipſius de induſtria femur, aureum apparuit, circumpoſita, ut probabile eſt, pelle inaurata, & ad lucernarum ſplendorem refulgente. Itaque exorta aliquando diſputatione de illo inter duos ſtultitiae illius conſultos, *utrum Py-*

[a] Κόλπου] Recte Edd. Κολποὺς P. [b] Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic, neque paullo poſt in ead. voce. [c] Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίνας. [d] Καρβατίνας] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos conſului, ἐκείνου omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολποὺς notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, ſi accentus ita poſitus. Et κόλπου ſingulare & genitiv. veram lect. eſſe non dubito, quia ſic & alibi apud Noſtrum; vid. ſaltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis ſinu, ut *Long. Paſt.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπήχησεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rurſus apud eumdem L. IV. p. 137. ſive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitioſe eſt expreſſus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. *Homer.* Il. I. ſive IX. 566. Πρόχνυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J. F. R.*

96. Εὐμολπ. —— κήρ.] Cereris myſteria reſpicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae ſacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rurſus reſacrare ſunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Caſ.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίνας] Id eſt *viles crepidas.* Catull. *F. G.*

Καρβατίνας] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίνας] Carbatinae, ſive Carpatinae ſoleae a crudo corio, a Caribus ſeu Carpathiis dictae, vid. *Voſſ.* ad Catull. p. m. 327. *J. F. R.*

99. Σκοροδάλμην] Vide *Ariſtoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus riſit. *M. du S.*

12. Βασιλεὺς Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* inſigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in ſolemnibus, quas aliquando inſtituebat, Dei ſui pompis, forte an induſtria, detexerat femur ſuum, quod plane videbatur eſſe aureum. Hinc ubi a quibuſdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae ſimilem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum ſuum) ederetur his verſibus;

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Η δὲ προφητείη, δῖης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ,
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν,
Ες Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Hi verſus haud dubie ſunt mutili, nec non perperam interrupti. In verſu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν diviſum (nam ita diviſum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diverſa oracula. Id tamen unum fuiſſe arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Η δὲ προφητείη, δῖης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ

Pythagorae animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius ſimilem? eamque quaeſtionem ad ipſum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam diſſolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque:
Vatis at eſt animus Joviali e mente propago:
Miſſus adeſt juſſu patris auxiliator honeſtis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipſe tale quid vir ingenioſus commentus eſt. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus miniſtros ſibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud ſe canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

θαγόρου ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μηρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν [e] αὐτῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ᾽ αὔξει.
Ἡ δὲ προφητείη, [f] δίης φρενός ἐστιν ἀποῤῥώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν [g] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι [i] παιδίου συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὂν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς, ἐπήγγελλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, [l] ὑμνήσοντας παρ᾽ αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστά-

e Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl.* H. P. B2. *S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *A1.* *f* Δίης] Sic Edd. plurimae. Διίης *J.* & marg. *A1.* Διὸς *Schol.* *g* Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *J. H. B2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A1W.* *h* Διὸς βληθ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *i* Παιδίου] Ita eſſe in *J. Fl. H. B2.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. *k* Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοεικέλους *Fl.* Θεοπόλους θεοεικέλους adſcriptum marg. *A1W.* *l* Ὑμνήσοντας] Ἡμνησ. *J.* male.

15. Δίης] Ἤτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima ſcilicet Alexandri vatis, quam pater miſit auxilio hominibus piis, iterum ſe in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de ſe jactabat Alexander ille, ſe denique fulmine ictum, moriturum: ipſe id narrat Lucianus infra c. 59. προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. *Ubi vero praedixiſſet Alexander per oraculum de ſe ipſo, centum & quinquaginta annos vivere fato ſibi deſtinatum eſſe, deinde fulmine ictum, mori.* *J. J.*

Πυθαγόρου ψυχὴ] Vid. quae *La Croze* ſupra habet ad c. 33. *J. F. R.*

15. Δίης] Etſi eodem redit, legasne δίης an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut ſic adcuratius reſpondeat ſequenti ἐς Διὸς, ac ſic dicatur *ex Jove* orta anima *ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu ſyllabae in ὸς acutae offenderentur, vulgatam non movi. *J. F. R.*

16. Ἀνδρῶν] Ed. *Fl.* ſola. *M. du S.*

18. Καὶ πάλιν] Illud καὶ πάλιν in iis quas ſuper hoc loco inſpexi Editionibus, *P.* nimirum, *Ald. B2. J.* & *S.* male ita ſeparatim collocabatur, ac ſi ad verſum non pertineret, & novus verſus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rurſum*, inter verſum tertium & quartum ſic interjectum erat, quaſi oraculum rurſum coepiſſet altera vice novi quid canere; ſed ex dimenſione carminis id facile in ſedem ſuam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, niſi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inſeruiſſe, quia videbant verſum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat menſuram, ubi ſic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jenſium* idem jam optime feciſſe, in Lectt. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς Διὸς εἶσι] Deeſt pes integer huic verſui, adſcripſerat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in verſu ſuperiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς verſum quoque inchoari credebat Vir Clariſſ. At ſi jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. *J. F. R.*

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet P. θεοκόλους, vel θεοπόλους, vel tandem θεοπρόπους, ut in impreſſis eſt, niſi quod in *Fl.* Ed. θεοεικέλους eſt. Ego θεοπρέπους ſcriptum a Luciano crediderim; idque nomen

στάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· καὶ ἐκαλοῦντο [a] οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ηὔχουν τετοκέναι παρ᾽ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generoſiſſimos quosque, & formoſiſſimos, & honeſtiſſimos mitti: quibus incluſis tanquam emtis pecunia ſua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Inſuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter ſalutandum complectendumque ipſum oſcularetur; verum aliis manum ad oſculum cum offerret, ſolos aetate florentes oſculabatur: dicebanturque hi *intra oſculum eſſe*.

42. Hunc ad modum ſtupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum eſſet, mulieribus, & pueris conſtuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, ſi cujus uxorem adſpiceret: ſi vero oſculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum ſuam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam ſe peperiſſe ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis teſtabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianenſis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus diſcere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis ſcriptum in

a Οὗτοι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & Cod. P. *b* Ηὔχουν] Ηὔχοντο male pro ηὔχοντο marg. *AIW.* vel ηὐχεῦντο. *c* Ἀληθῆ] Ex *J.* Ἀληθῶς cett. minus recte. *d* Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακερδῶτος P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri conſilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hiſt.* c. 15. ubi καὶ πεδίον δι᾽ ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed ſalva eſto utroque loco. Etſi me ſupra faciliorem in ea expungenda ideo praebuiſſem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο paſſivum pro activo recte quoque ſe habere, vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 35. verſ. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi δεδεγμένος eſt *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδ. ἔτη] Conf. ſupra Ἰσ. β. c. 28. *M du S.*

32. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι] Etſi vix operae eſt hunc morem aut phraſin aliis teſtimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemſterh.* in marg. monet, videri poſſe *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apoſtolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ηὔχουν] Si ab εὔχομαι formatum eſſet hoc verbum, ηὔχοντο ex *marg. Ald.* recepiſſem, quia activum εὔχω non eſt in uſu, nec εὐχέω ſatis probatum; ſed quum ſit ab αὐχέω, recte ſe habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανοῦ] Mox ἐν Τίῳ recte. Fuit & ſacerdos nomine conſul, anno Chriſt. 158. ſed ab hoc diverſus. *M. du S.*

50. Ἐν Τίῳ] Τιὸς πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. *Steph.* Τίειον, τὸ, *Straboni.* *F. G.*

53. Ἐγὼ ἦν δ᾽ ὃς Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ᾽ ἐκεῖνον τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐ θ.] Quum ſic diſtinguant omnes, & quidem non male, cauſa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notæ, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon*, *quis es? Ego*, inquit ille, *Aeſculapius junior*, *diverſus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas eſt te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis reſponſa? Tres ſupra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra*, & *ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua*, *Didymaeum*, *Clarium*, *Delphicum*, *habent progenitorem meum Apollinem reddentem ſibi oracula. Num mendacia ſunt*, *quae ibi exeunt*, *oracula? Neque hoc ſcire poſtules*, *neque enim fas eſt. Ego vero quid ero poſt hanc vitam? Camelus*, *poſt equus*, *poſt vir ſapiens*, & *Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus eſt. In fine autem oraculum verſu concluſum pronuntiavit, cum Lepido ſodalem eſſe ſciret:

Ne Lepido credas, *triſtis manet exitus illum.*

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte ſua & ſapientia praeſtigias ipſius oppugnantem.

Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ [e] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγώ, ἦδ᾽ ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ᾽ ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ᾽ ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν [g] προπάτορα τὸν Ἀπόλλω [h] χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ᾽ ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ᾽ ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διηλέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεί οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

Ἕνα

e Δέσποτα] Δέσπωτα male *J.* ſola. *f* Διδύμοις] Sic recte **P. S. B1.** & 2. Δυδύμοις male *J. Fl. H. Fr. Ald.* *g* Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* *h* Χρησμῳδοῦντα] Χρησμοδοτοῦντα *J.* ſola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Λέπιδον τοῦτον ἐν Ἀμάστριδι κατοικεῖν Ἐπικούρειον ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari ſimul non poteſt, quin loquatur de alio, quam ante fuit: ſed quomodo id contigerit, negat mox fas eſſe clarius noſcere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque ſic reddebat *Di-moi*, *Glycon*, *qui es tu? Je ſuis le nouvel Eſculape. Es tu Eſculape lui-même*, *ou quelqu'autre*, *qui lui reſſemble? Il n'eſt pas permis de reveler ces myſteres.* *J.G.*

Ibid. Ἄλλος] Sic omnino diſtinguendum, uti a me factum eſt, neque enim ulla ratione paſſus fuerit Glyco, ſe alium ab Aeſculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inſcriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aeſculapii templo repertae, quaſque Antonini tempore poſitas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipſum Alexandri oraculum eſſe ſtatuo. *M. du S.*

Ἄλλος] *Solanus* aliter diſtingui jubet; nec tamen in notis ſuis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* poſt ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, poſt νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa diſtinctio jam comparebat in *Par.* quam expreſſimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum ſupra eſt ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae ſcriptura verior videtur; ſi quidem Lucianus ſuis iſta verbis non ſcripſerit, ſed ipſius inſcriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. verſ. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus ſcribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τοῦτ᾽ ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Λεπίδῳ] V. ſupra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τοὺς ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, κἀπειδήπερ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praeſentibus ipſum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *perſuaſiſti, ut apud Praeſidem Gallograeciae poſtularet ſervos ſuos ultimi ſupplicii, tanquam qui filium ſuum Alexandreae doctrinae cauſſa verſantem interfeciſſent. Vivit autem adoleſcens, & ſalvus rediit poſt ſervorum interitum, beſtiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adoleſcens, qui adverſo flumine navigarat in Aegyptum ad Clyſma usque, ſolvente *commodum* navi perſuaderi ſibi paſſus eſt, ut & ipſe navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi ſervi ipſius, rati aut in Nili navigatione periiſſe adoleſcentulum, aut a latronibus, qui multi

a Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. *A*1. Vulgatam ſervant *J. Fl. H.* P. &c. b Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B*2. *S. P.* Ἀποπλεύσας *J.* c Κλύσματος] κλυσμ. minore κ Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεῖνα] *Ἴσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοὔνομα τὸ κύριον * εἰπεῖν παρῃτήσατο. V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inſeruit idem, ſed mallem indicaſſet unde; nam quod verbum proximum παρῃτήσατο pro vulgato παρῃγήσατο repoſuerit, minus neceſſarium erat indicare ex quo fonte hauſerit. *J.F.R.*

86. Θηρίοις] Conf. ſupra c. 2. hujus Dial. *M. du S.*
Ibid. Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. ſic ſcribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & ſimilia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos poſt praepoſitionem ſervamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut ſupra T. I. jam diximus. *J.F.R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adoleſcentulus in Aegyptum amne adverſo navigaſſet, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Eraſmus*. At ſi Ptolemæum conſuluiſſet, L. 4. tab. Afr. 3. didiciſſet Κλύσμα eſſe nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi præſidium erat; dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & ſic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clyſma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuiſſe a Græcis impoſitum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob acceſſiones maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον lavabant. Vide quæ notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J.P.a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem ſecuturus fuiſſe, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbaſſem; ſed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum ſenſum exhibeat; verum ſi ab Alexandria is adoleſcens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverſo flumine adſendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. *J.F.R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari ſolita? *F.G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidiſti doctam ſane; ſed monendus es, ne tam facile credas ei aſſerenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo ſic continuari potuiſſe. Res enim ea aliquoties fruſtra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longiſſime vectis, terreſtri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam inſtituebatur navigatio. Conſule Cl. *Humphr. Prideaux* Hiſt. P. II. L. II. p. 70. & ſeq. Gallicae verſionis noſtrae T. III. p. 114. & ſeqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis iſtis Luciani ſatis aperte indicantibus ſola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & condemnatio, poſt quam adfuit juvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

[d] δὲ ἦσαν τότε) ἀνῃρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ καταδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν.

45. Alexander vero indigne ferens ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, juſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ ὀνείδους τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ [e] Ἐπικούρους κληθήσεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις ἐπιδημῶν [f] τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

Εἰ δέ τινι προσκαλουμένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεσπίζειν ἐγί-

d Δὲ] Sic omnes praeter *J.* quae γὰρ. *e* Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *J.* quae ἐποικούρους. *f* Τῷ Πόντῳ] Τοῦ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγεσθαι, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *J. M. G.*

92. Διεφθάρθαι] Sola *Amſt.* male διεφθάρθει, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γὰρ] Ed. *J.* in aliis δέ. *M. du S.*

Δὲ] Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *J. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρείους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρείους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. Β, 130. *J. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *J. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutarat, ex una *J.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Ζ. 47. δὲ quoque uſurpat, ubi & γὰρ locum habet; & ubi id in γὰρ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ [a] θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον· ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.

Ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶσθα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

pridie quam reſponderet) atque interrogante praecone, *An reſponderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quiſquam; ſed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes; pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis cremavit, quaſi ipſum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto: Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζει *Fl.* *b* Τῷ] Τὸ vult *Marc.* Nil mut. Edd. *c* Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Solani.* Κεφαλεῶδες *J.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἴωθε λέγεσθαι * Ἀθηναίοις, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὅ φαμεν τόπον ἐκ τόπου. *V.*

* Ἀθηναίοις] Sic recte V. pro Ἀθηναῖος, quod erat in Ed. *Clerici.*

† Θιασώτης] Διασώτης male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

25. Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † θιασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ ‡ ἐπὶ κακῷ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς τῆς Ἐπικούρου αἱρέσεως. *V.*

‡ Ἐπὶ κακῷ] Ἐπικαλῶν peſſime Edit. Ἐπὶ καλῷ V. unde ἐπὶ κακῷ fecit *M. du S.*

ſiſſet, ſtatim ſubjicit: Πολλὰ δή σ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretioſae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem rediret? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forſan τότε. *F. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *ſolum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorſt.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῆν *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas ſententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum *Plut.* in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη. & *Brod.* p. 501. Theſ. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δᾳδί] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Δᾳδί] Eſt etiam in P. L. & Ed. *J.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δᾳδί, uti Μεν. c. 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δᾳδί] Qui ὕδατι introduxere, forſan decepti ſunt a voce ſequente σκίλλῃ, quam pro σκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra T. I. p. 466. ſive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemſterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον] Sic omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in ejusdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit, ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν.

Edico decreta ſenis comburere caeci;
Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam a ſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, ϗ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, ϗ ἀταραξίαν, ϗ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲν ϗ φασμάτων, ϗ τεράτων ἀπαλλάττον, ϗ ἐλπίδων ματαίων, ϗ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ ϗ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, ϗ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [d] οὐ δαδὶ ϗ σκίλλῃ, ϗ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, ϗ ἀληθείᾳ, ϗ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἕν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, ϗ τὴν αὐλὴν, [e] ϗ τὸν Ῥουτιλλιανὸν [f] εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ

ἐν

d Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. B2. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *J.* marg. *A1.* Et Codd. A. L. Ὕδατι ſine ὑπὸ P. e Καὶ τὸν] Sic Edd. omnes. Sed *Pell.* ϗ delet. f. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in R. πάροδον etiam omittit *Fl.*

νὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne ad Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Herc. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem.* Phil. III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani.* Vel *patroni ſui. Vorſtius* παρ' ὁδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Hæc deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἐχων γὰρ οὐ μακρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, ϗ τὴν αὐλὴν, ϗ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius.* In editione tamen Florentina omiſſo τῷ, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. J.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τοῦ ἐπίβασιν e margine in contextum traductum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Jenſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παρόδιον legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem.* pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάρωδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: ϗ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν.

Ἐς δίνας Ἴστροιο [a] διιπετέος ποταμοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ᾽ ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ᾽ εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξαμένους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληΐαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis eſſet implicitus. Poſtulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Iſtrum multis cum aromatis, & ſacrificiis magnificis. Sed melius eſt ipſum ponere oraculum:

Iſtri vorticibus, lapſis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, miniſtros
Montibus eductos: &, quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Factis autem hiſce uti juſſerat, leones cum in hoſticum enataſſent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: ſtatimque maximum vulnus noſtri accepere, vicies mille fere uno loco amiſſis. Deinde conſecuta ſunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excuſandum*, Delphicam illam defenſionem, & Croeſi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixiſſe Deum, neque tamen declaraſſe, Romanorumne ea eſſet an hoſtium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipſaque urbe preſſa a multitudine venientium ad oraculum, nec ſatis rerum neceſſariarum ha-

a Διιπετέος] Διιπ. *Vorſt.* Nil mut. *Fl. Ald. J. P. B2. H.* *b* Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* ſola. *c* Δισμυρίων] Δυσμ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. *d* Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *e* Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπιστρεόντων marg. *A1W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπιστρ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit poſt Marcum Lucianus. Hanc hiſtoriam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M. V. la Croze.*

59. Γενομένων] Faceſſent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi ſuperſtitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam ſuccubuiſſe putant. Manifeſto hic deprehenditur ſuperſtitionis abſurdiſſimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum geſta ſint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugiſſe coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuiſſe* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere luſtraverit, retardatusque a bellica profectione ſit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non ſint ab ipſo Marco facta, quod hiſtoriae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol.* 4. *Juſtini.* *M. V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque veniſſe hoſtes dixiſſet, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiiſſe ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Ζ. Τρ. c. 20. *M. du S.*

72. Πελ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quaſi per quietem audita a Deo reſpondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, ſed ambigua & perturbata; in primis ſi quando videret curioſius obſignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non ſubiens, quidquid in mentem veniret, ſubſcribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant conſtituti ad hoc ipſum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis cauſſa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque miſſus eſſet, quin neque omnino eſſet, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad ſtuporem hominum inſipientium: quale eſt hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In ſtratis furtim ſubigat tecto ſub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rurſus tua conjux,

τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μάλιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ [f] παρακινδυνεύων τὸ [g] ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοὺς τοιούτους χρησμοὺς [h] ἀπολαμβανόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα
Δοῦλος Πρωτογένης, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
[i] Ὠπύιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

Ἀν-

f Παρακινδυνεύων] Παρακινῶν P. aut L. (Sic expreſſis verbis ſignante *Solano*) Παρακινδύνων male A. Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπελθὸν] Sic *J.* Ὑπελθὸν reliquae. Ἔδεθλον male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* reſtitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπύιες] Sic reſtitui ex *Fl.* Ὤπυες cett.

72. Πολλῶν ἐπιρρεόντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρεόντων. *J.B.*

83. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν] Angl. Cod. παρακίνδηνον τὸ ἔδεθλον. *J.B.*

Ibid. Ἐπελθὸν] Sic recte Ed. *J.* vulgatae vero ὑπελθὸν. Quod nullibi hoc ſenſu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentiſſime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae ſcriptores. *M du S.*

Ἐπελθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit uſitatum eſſe, vid. in not. Cl. *Hemſterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *J.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuiſſe deterioris notæ, ut ſæpe obſcoena verba a ſola viliore plebe uſurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis ſolis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν & σαλεύειν deduci. *J.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Heſych.* Verum id huc nihil facit. *J.F.R.*

3. Ὤπυες] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ὠπήιες eſſe in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in proſa ſic ſcribi ſolet. *J.F.R.*

18. Πολ-

'Αντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
'Αλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἄν, συνεὶς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν;

'Αλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, [b] οὐ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Διὰ τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυ-

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Triſtia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris:
Ad murum invenies haec, & ſuppoſta cubili
Ad caput: eſt horum tua conſcia ſerva Calypſo.

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo poſt non deſpuat intellectum illorum contentum?

51. Verum reſpondit ſaepe etiam barbaris, ſi quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejuſdem gentis, cujus eſſent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipſa oracula, ut interea per otium ſolverentur libelli ſecure, invenirenturque qui

a 'Ονόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *A1W.* b Οὐ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis. c 'Εν μέσῳ] 'Ο ἐν μέσῳ marg. *A1W.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δέδοιντο P. A. Δίδοιντο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Heſych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δέδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δέδοιντο, A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam ſcripturam ut meliorem ſequor. *M. du S.*

Λύοιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς eſt interpretari oracula. Sed hac de re hic ſermo non eſt, verum de reſignandis caute, & iterum obſignandis libellis eorum, qui oracula poſcerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Eraſmo* factum video, accipio illos libellos, ſ. tabellas, in quibus ſubſcribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo poſt χρησμοὶ ὀκτὼ ſunt *quaeſtiones*, ſive *petitiones oraculorum* octo. *J.M.G.*

28. Μόρφι] Angl. Cod. ſic habet hanc barbariem, ſive, ut ipſe alibi dixit, ἀσαφῆ καὶ ἄσημα.

Μορφεῦ βαργούλω ἰχὶ ἀγχινέχεψι φάος δε. *J.B.*

Μόρφι] Si qui ſint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monſtri ſit. Sed ſi aliquid ſcitu dignum ſub hiſce barbaris vocibus latuiſſet, Luciano non defuiſſent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidiſſet. Si Illyrio non Scythae datum fuiſſet, crederem ei promiſſam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a noſtro in Μακρ. c. 10. *M. du S.*

Μόρφι] Corruptiſſima haec eſſe, ipſa varietas ſatis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba εἰς σκιὴν uncinis arcerem: verſum dare qualemcunque, auctori propoſitum fuiſſe apparet. Hunc omiſſis εἰς σκιὴν, & adjuncto ἄλλος vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praeſtat Anglici codicis lectio, quae & ipſa hexametro concluſa eſt. Quid vero ſibi velint verba barbara, & corrupta inſuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica ſi ſint, quin qualiacunque ſint, modo ſint humana, delegarim meo ſuffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritiſſimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Ariſtophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium eſt. Verum, quando hic ſum, neque illud diſſimulandum, quod jam ſequitur oraculum, perſonarum nominibus ita diſtinctum, videri cohaerere ſuperiori, quod in Calypſo finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omiſſum eſſet. *J.M.G.*

Μόρφι &c.] Veſtigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Gloſſario Germanico*. Vel in ſpecimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipſiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori maruſa* ma-

qui interpretari poſſent ſingula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rurſus neque praeſenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra verſum, *Retro abi: qui enim te miſit, interfectus eſt a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam ſunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi ſunt, audi. Interrogante me, *An calvus ſit Alexander?* & curioſe obſignante atque manifeſte, ſubſcribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurſus, cum duobus libris interrogaſſem diverſis, & ſub nominibus diverſis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuiſſet?* alteri ſubſcripſit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei cauſſa veniret?* reſponderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, ſcripſit:

νάμενοι ἕκαστα, οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν·

[e] Μόρφι ἐβάργουλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ [f] λείψει φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάγγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημηναμένου περιέργως, καὶ προφανῶς, ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου [k] μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

Καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὅ, τι ἧκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ:

Κυτ-

e Μόρφι] Μορφεῦ βαργύλῳ ἰχὶ ἀγχινέχιψι φάος δὲ. A. *f* Λείψει φάος] Λείψε φᾶος *Fl.* *g* Ἄλλως] Sic *P. Fl. B2. S.* Ἄλλος *J. Ald. H. Fr.* *h* Ὅλως] Ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. *A1*. Sed prius Edd. habent omnes. *i* Προσελθόντων] Ἐπαχθέντων marg. *A1W.* & P. Nil variant Edd. in vulgata. *k* Μάλαχ Ἄττις ἄλλος] *Μάλαχα ἀττίαλος Fl.*

40. Σαβαρδαλαχούμαλα] Ἀπόλοιο γόης τῆς ἀπεράντου εὐτραπελίας. *V.*

maro mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv.* mori. *mork* mors, (unde forſan μορφεὺς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari poſſe; tantum tamen forſan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane deſperarem ex Perſica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J.F.R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J.B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum eſt ad κατασημηναμένου. Ita obſignaverat libellum Lucianus, ut ſtatim appareret, difficillimum eſſe reſignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaeſtione deprehenſa, res male ſcriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo deſtinat Alexander, in quo reſignatione non utebatur. Vid. paullo ſupra, c. 49. *J.M.G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi myſterium Lucianus non aperit; ſed haud difficulter aſſequi id conjectura poſſumus: a ſervo enim iterum deceptum Alexandrum, exiſtimo, qui Heri juſſu quaſi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obſcuro Sabardalacho? Solebant enim curioſi & ſuperſtitioſi homines tales quaeſtiunculas oraculo, ut in praecedentibus viſum eſt, proponere. Vel ſecurus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano eſt obſervatum. *M. du S.*

46. Ἐφ' ὅ, τι ἧκε] Frequentius ἐφ' ᾧ hoc ſignificatu, i.e. quando conſilium denotatur, ut *Ariſtoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noſter ſupr. *Hermot.* c. 50. οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίστασθαί τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. *Caſaubono* potiorem viſam teſtimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elſner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet

utro-

[a] Κυτμίδι σε [b] χρίεσθαι κέλομαι, δροσίην
[c] τέ κε Λητοῦς.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, [d] ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ'
οἶμον ὅδευε.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε
δυσάγνοις.

Cytmide te jubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audiſſet, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius eſſet in Italiam, an pedeſtre iter facere?* reſpondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus ſed iter per-
agendum.

Multa enim in eo genere & ipſe illi machinatus ſum, ut illud quoque. Unam modo quaeſtionem cum rogarem, inſcripſi libro ex conſuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque inſuper efficitur, miſi. At ille mercedi miſſae credens, & inſcriptioni libelli, ad unam quaeſtionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praeſtigiator Alexander?* octo mihi reſponſa miſit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, ſenſu carentia autem & difficilia univerſa. Quae poſtea cum ſenſiſſet, & illud quoque, dehortatum me eſſe Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus eſſet ſpei ab oraculo oſtenſae, oderat me, ut facile eſt ad exiſtimandum, & inimiciſſimum ſibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano reſpondebat:

Noctivago gaudet coitu inceſtoque cubili.

55. Et

a Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. *AIW.* *b* Χρίεσθαι] Sic *Fl.* & *P.* Χρίεσθαι *J.* & cett. *c* Τέ κε] Sic *Ald. P. Bt.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium, ſit ne unum, an duo vocabula. Τέκε quaſi a τίκτω eſſet, *J. Fl.* *d* Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος] Ἐραμένου τοῦτον καὶ πλουσιοῦντος A. *e* Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρῳδή) † τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc ſcholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωέμεναι male relatum in ſedem ſuam retraxit *M. du S.*

† Τῆς] Et hoc pro τις, item πρὸς pro ἐς quod in Edit. fuit, reſtituit Idem.

utroque caſu eodem ſenſu dici. Adde Noſtrum mox c. 56. f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει. *J. F. R.*

48. Κυτμίδι] Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίην, quod ſubſtantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίη ſcribendum; ſed quia oracula decet eſſe obſcura, maneat intricatum. Eſt qui ἦν τέκε in ſuo libro fecerat ex poſteriore ſyllaba vocabuli δροσίην & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus eſt ſenſus, quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ἦν reſpiciet? *J. F. R.*

Ibid. Χρίεσθαι] Χρῖσθαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum ſervarim, qui in vocalibus ancipitibus ſaepe acutus pingitur in Edd. priſcis, etſi ſyllaba longa eſt. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσαν & χρῖσεν ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Λητοῦς] An pro Diana poſuit? ut ſignificetur, rorem luna ſplendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *J. F. R.*

50. Ἠκηκόει] Poſt hanc vocem ſic legitur in Angl. Cod. ἐραμένου τοῦτον καὶ πλουσιοῦντος. *J. B.*

60, Καὶ τὸ γιγν.] Τοὺς ἑκκαίδεκα ὀβολούς. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſumma infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ· κἀπειδὴ ἐσελθόντα με ἐς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λουκιανὸς (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππαδοκίας, φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὥς με παραπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔτεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιὰν, ὥσπερ [f] εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι [g] χρηστῷ πάνυ μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, [h] κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασσόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί

f Εἰώθει] Reſtitutum ex P. Εἴωθε Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστῷ male *J*. *h* Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσέ τε *J*. ſola.

Καὶ τὸ γιγνόμενον] Recte *Gujetus*; etſi alibi γιγνόμενον & γινόμενον, *merces*, *reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J. F. R.*

62. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ] Confer *Th. Magiſtr.* *M. du S.*

69. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M. du S.*

73. Νυκτιπλάνοις] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M. du S.*

86. Κῦσαι] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum Küſſen/ ut recte exiſtimat Frater *G. O. Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non ſemel. *J. F. R.*

87. Εἰώθει] Sic P. In reliquis εἴωθε. *M. du S.*

88. Δήγματι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J. F. R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J. F. R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, quæ ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quæ Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus:* ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Græca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quæ ſua-*

 ſe-

τί παθών, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ [a] ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἷ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

Εἶτα δή μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἄμαστριν προεκπεπομφώς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὲν ᾤμην [c] ἁπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν [d] πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν· ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συν-

de cauſſa , inquit , *haec mihi feciſti* , *cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi ?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi , videns quo in periculo conſtitiſſem ; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus , ita facili circa me mutatione facta.

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis ; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam , patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges , qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem , & nautis aliqua in re contradicentem , non multum boni de his , quae futura eſſent , ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent : quod ſi factum eſſet , facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit , ne quid durum in

a Ἐπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. *b* Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. *Fl.* *c* Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *J.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. *d* Πόρον] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον Edd. priores. *e* Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *ΔιW.*

ſerim Rutiliano. *J.G.*

Ibid Πάνυ με] Si ſana ſint haec , aliter hic uſurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀνεκάλεις; *J. F. R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *J. B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet , quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus , major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit : Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet : porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe , ex ipſa narratione manifeſtum : atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus , ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9. patet , deſignetur , ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam apparet , multo ſerius vixiſſe , quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe pones , cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet , adhuc dubito; filii enim meminit ipſo *Eun.* fine, c. 13. Confer eum *Μακρ.* c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸν πόντον. *J. G. G.*

17. Πόρον] L. & *Fl.* Sic Ἱστ. α. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον. ut Ἐν. δ. 8. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅπερ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiſcue dici. *J. F. R.*

32. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὁμη-

in nos conſulerent; atque ad me, *ſexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehenſam & ſanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos conſilio recepiſſet, & quae ſibi eſſent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem expoſuiſſet nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum inveniſſem Boſporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarraſſem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amaſtrin ſalvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis diſcrimen adductus fuiſſem. Hinc & ipſe in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulciſci hominem cupiens, quem & ante inſidias jam odiſſem, & infenſiſſimum propter morum impuritatem haberem: jamque accuſationem meditabar, ſubſcriptores habens multos, praeſertim philo-

ναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον [f] προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα.

Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν [g] Βοσπορανούς τινας πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ [h] δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἄμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοὐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ [i] πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὸν τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς

ἀπὸ

f Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. *g* Βοσπορανούς] Sic *Fl. H. P. Ald. B2. S.* Βοσπορειανοὺς *J.* *h* Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *A1W.* *i* Πρὸ] Πρὸς male *J.* ſola.

Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν] *Expoſitis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, niſi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quaſi loqueretur de Peloponneſo, quae Aegialia olim dicta, non ſunt caſſa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo ſitus quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui ſit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in deſcriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλός ἐστι μὲν ἠϊὼν μακρὰ, πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρῶμναν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Γράφουσι δέ τινες· Κρῶμναν Κωβίαλόν τε.

Aegialus eſt littus longius centum ſtadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. ſed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri ſcripturam, niſi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J.G.G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, ſeu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quæ poſtea a Pelope Peloponneſos dicta eſt. *G.C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare ſolebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diſſ. 8. p. 90. *Daviſ.* διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καί τοι μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus *Homeri* eſt in navium Catalago Il. B, 855. *J.M.G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exſtat nummus apud *Spanh.* 490. quo Vir Illuſtr. hunc locum mire illuſtrat. Cuſus eſt autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. ſupra notata ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 26. *J.F.R.*

48. Τι

ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

ſophos e ſchola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipſe, tantum non ſupplicans obſecranſque uti quieſcerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non poſſe, manifeſtis in criminibus licet deprehenſum, ſupplicio afficere. Itaque ab impetu repulſus acquievi, intempeſtive audax ſub judice ſic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni-caſtro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percuſſus eſt, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi ſui gerentis, Aeſculapii, & falcem illam materni progenitoris ſui Perſei?

59. Cum

a Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* *b* Ὁρμῆς] Sic reſtitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην eſt in P. & *marg. Ald.* *c* Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι junctim. Ἐνδέον τι pejus P. *d* Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κόψαι ignorant cett. *e* Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam P. At P. cum cett. Edd. recte ἅρπην. *f* Πατρομήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam ſuos libros *Athenaeus* inſcribit. Vid. an idem ſit. Meminit iterum noſter 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certiſſimam mortem ſcelere Alexandri Pſeudomantis adductus eſſet, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praeſidem; at praeſidem illum enixe rogaſſe, deſiſteret ab hac cauſa, neque enim ſibi poteſtatem fore ejus puniendi, licet de manifeſtis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praeſtigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam ſedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος ſibi vult? Baſileenſis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil eſt. Aliter diſpeſcendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, ſupple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & ſedavi iram, non tempeſtivo tempore rem illam aggreſſus, ſub judice ita comparato.* Reſpicit praemiſſam hiſtoriam, ubi narravit, ſe aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus oſculandam oblatam, morſu reddidiſſe claudam, coram pluribus praeſentibus: Alexandrum autem generoſe animo id tum tuliſſe ac diſſimulaſſe; at clam corrupiſſe nautam, qui Lucianum in trajiciendo ſubmergeret: ſe vero mirifice, ipſo nauta conſilium faſſo, evaſiſſe iſtud malum; mox ſe Bithyniae praeſidem adiiſſe: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, ſe ſero deprehendiſſe, non tempeſtive iſtud in Alexandrum facinus ſe fuiſſe auſum. Caeterum illud ἐν δέοντι pro *tempeſtive* habet quoque *Demoſthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδενὶ πώποτε ἐν δέοντι κέχρησθε. *J. J.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lectt. hic notare; qui in *J.* ἐν δέοντι tantum linea transverſa ſeparare ſatis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces eſſe; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. eſſe, ex ipſa verſione *Eraſmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Eſtque locutio ſ. ellipſis τοῦ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellipſ. p. 72. adductis nihil addere opus ſit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inſcriptione Ἰωνοπολίτων, ſed in una hujus nummi ſuperficie eſt L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων, vide *Joannis Harduini* viri

59. Cum vero praedixiſſet reddito de ſe oraculo, vitam ſibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu ſe moriturum: miſerrimo fine, annos nondum ſeptuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & ſcatens vermibus: quo tempore etiam calvus eſſe deprehenſus eſt, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod niſi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, οὐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, διασαπεὶς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ [g] ἐφωράθη φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς φενάκης ἀφῃρημένης.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae converſio fuit, ut conjicere quis poſſit, a quadam hoc providentia fuiſſe, etſi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout iſta vita dignum erat, & certamen inſtitui pro

Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο·[2] ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνά τινα συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου

g Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. *A1W.*

70. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γένος. ὁ δὲ σηπεδόνι * διαβέβρωται τὸν πόδα. *V.*

* Διαβέβρωται] Sic rurſum correxit idem, quum διαβέβρωται ante legeretur.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illuſtratos. in Ἰωνοπολῖται. *J.G.G.*

Ἰωνόπολιν] *Sponius* numiſma L. Veri exhibet, in cujus adverſa parte ſerpens conſpicitur, cum hac inſcriptione: ΙωΝοΠοΛΕΙΤωΝ ΓΛΥΚωΝ. *Diſſ. cur.* XXXV. unde patet conceſſam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illuſtravit hunc locum nummis ipſis prolatis Illuſtris *Spanhemius* aeterni operis 4, 11. p. 213. ſeqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Νόμισμα] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conſpicitur; nullus autem qui Alexandri ipſius nomen aut imaginem praeferat; neque impetraſſe ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria inſignia affectantis exagitaſſe contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hoſce:

I. ANTONINI PII, in quo duo ſerpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus ſerp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒωΝΟΤΕΙΧΕΙΤωΝ ΓΛΥΚωΝ.

III. L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, ſed quo Aeſculapii adventus Romam deſcribitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occaſione cuſus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Harduin.* numm. Ant. urb. & Pop. illuſtr. in Ἰωνοπολῖται *Spon.* l. c. *Spanh.* 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichitωn exhibet. *M. du S.*

63. Στέμματα] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apolline forte patre ſuo acceptam, tribuit illi Feſtus ſub titulo: *In inſula.* p. 189. *Ed. Amſtel.* Et mox ipſe noſter τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant ſucceſſores Alexandri hujus. Sic apud *Ariſtoph.* Plut. 39. Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Κεραυνῷ βληθέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. ſupra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπιβρέχειν] *Perfundere caput, ſpongiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celſus* 4, 2. *J.M.G.*

81. Τὸν ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri ſolet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον ſcribendum. Sed maſculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipſ. p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eumd. p. 81. *J.F.R.*

ρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ῥουτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

Ταῦτα, ὦ φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ἐπί τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρῳ [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἰ-

oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praeſtigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipſorum praelatus reliquis ſuſcipere deberet oraculum, coronarique ſacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeſes hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remiſit, Prophetae munus illi, poſtquam hinc diſceſſerat, adhuc ſervans.

61. Haec, amice, pauca de multis ſcribere ſpeciminis cauſſa volui, partim quidem tibi gratificatus, ſodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter ſapientiam & veritatis amorem, & mores manſuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciſcendi cauſſa, viri vere ſancti, & divino ingenio, quique ſolus cum veritate quae pulchra ſunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum ſuorum factus ſit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* *b* Πολιώδης] Sic *S.* ejusque aſſecla *Amſt.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. *c* Αὐτῷ] Sic Edd. Αὑτῷ correxerat *Solanus* male. *d* Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pſeudomanti mortuo deliberatum fuiſſe ait Auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: ſequiores praetermiſerunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jenſ.* reſtituit, male abeſſe a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adeſſe in omnibus, excepta ſola *Salm.* nam quod & abſit ab *Amſt.* nil mirum, quia haec illam coeco ſemper ductu ſequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etſi neſcio qua auctoritate *Salmurienſis* Ed. id exhibeat ab omnibus priſcis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης reſtituere, quod ad ſenſum nihili hic eſt. Medicum enim ſenem hic denotari ex ſtatim ſequentibus aeque ac praecedentibus patet, & ſic jam *Eraſmum* legiſſe veroſimile eſt, qui *canus* vertit, ut eſt in Pariſina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιώδης, alter id non intelligens neceſſario credidit πολιήτης, quod poëtice idem eſt ac πολίτης, corrigendum, unde ſequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed poteſt tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, ſcriptum fuiſſe, unde quis uno ſaltu πολίτης fecerit; verum cum ſtatim πολιῷ ſequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conſervari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deeſt πολιώδης in Lexicis vulgaribus, ſed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem uſu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τὴν] Lege αὑτῷ. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe ſub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum eſt. Ita nunc malo, quam αὑτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere viſum iri hanc ſcriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene ſentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσι.

DE SALTATIONE.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS.

QUandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accuſationem, olim, puto, ad eam paratus, protuliſti ſaltationum & ipſius ſaltandi artis, & noſtrûm inſuper, qui tali ſpectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum ſtudium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuſes. Et ignoſcendum tibi, ſi ab initio inde triſti vitae generi adſuetus, &, quod durum eſt, ſolum bonum eſſe judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accuſatione putaſti.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ἘΠεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγόρηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

ΚΡΑΤ.

e Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσοι male *J.* Conf. ſupra c. 47. *f* Κατηγορῶν] Ἀποστερῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd. nec *M.* *g* Ἐξ ἀρχῆς] Sic *P. B2.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.*

que enim ullum eſt ei ſuſpicioni fundamentum. *J.M.G.*

98. Θαυμάσας ἔχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid poteſt laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus eſt, hic participium. alter locus habet: ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius reſpondet huic. Verum ille pleonaſmus adeo eſt uſitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Heſiod.* Ἐργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι Θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Ariſtoph.* ληρεῖς ἔχων & ſimilia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialectt. p. 79. C. Et Comment. Ariſtophanis. Et in *Budaei* Comment. *J.F.R.*

4. Τιμωρῶν] Angl. βοηθῶν. *J.B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. ſupra c. 47. *M. du S.*

9. Κατηγορῶν] Ἀποστερῶν. *Th. M.*

Κατηγορῶν] Emendatione nihil opus, optime ſe haec habent. *M. du S.*

Κατηγορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀποστερῶν ſubſtituentis, ei forſan adblandietur, qui male conſtruxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur poſtea idem accidat cuiquam, diſtinctionem alioqui non adeo neceſſariam poſt σεαυτὸν addidi, ut non haeſites conjungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipſum oblitus es*, ut belgice dicimus, ſive *te ipſum fefelliſti*, vel, ſi mavis, *imprudenter feciſti, accuſans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *neſciebas ipſe quid faceres*; omnia enim haec ſignificat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9..10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Ariſtoph.* Nub. 241. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; & *Aelian.* V. Hiſt. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἄν τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. *J.F.R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum alluſione ad generalem Stoïcorum theſim. *J.B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὡμιληκὼς, [a] ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ᾄσμασιν ἀκολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε πυθόμενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ᾐδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philoſophia verſatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum ſtudio, & antiquorum conſuetudine, ſedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum ſpectans hominem, molli veſtitu, & laſcivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinoſiſſimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulſationes, & frequentamenta, & pedum (*ſcamillorumque*) ſtrepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui ſimilem decentes. Itaque ipſe ego eum audirem tali te ſpectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, ſed moleſte tuli, ſi Platonis, & Chryſippi, & Ariſtotelis oblitus ſedeas, iis ſimilis, qui pinnula aures titillant: idque cum ſexcentae ſint honeſtae aurium & oculorum voluptates, ſi quis illos in circulis ti-

a Ἀφέμενος] Ἀφήμενος male *A.* ſola. *b* Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενος habebant. Sed recte μ delevit *M. du S.* *c* Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον. W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιληκὼς] Haec phraſis philoſophiae ſtudioſis propria: nam ὁμιληταὶ diſcipuli, vid. *Liban.* epiſt. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magiſtr.* ſed & de aliis ſtudiis, quibus quis *deditus* eſt, ut *Epict.* Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ. *Aelian.* 2. 38. γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. *Ariſtoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis ſtudere*. *Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ οὐκ ἀρκέει μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν. Vid. & noſtrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta poſtularent ὡμιληκὼς ſcribi, addito augmento praeteriti. At viſum eſt ſic edere, ut inveni, quia ſaepe abjicitur, ut ſupra ſatis oſtendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia ſuſpicio de negligentia ſcriptorum ſatis juſta. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφέμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλόμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opſopoeus: *Remiſſo rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priſcorum commercio, ceterum ſedere ſuſtineas in theatro omnium poſticas ſannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem ſunt emendata, ſed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceſſit, uno atque altero exemplo id illuſtrabimus. Sententia enim eſt, *tu vero ſedes & modulis tibiarum oblectaris.* *Plutarchus* in libello, cui titulus eſt: εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχήσομεν ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλόμενον. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum.* *Cleomedes* lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλόμενος. *In magna & foeda ebrietate tibiis ſe oblectans.* Eodem ſenſu dixit *Athenaeus* ψαλλόμενος Στρατόνικος *auſcultans cantorem Stratonicus.* quem locum fruſtra Eraſmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. ſupra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accuſ.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter ſcribat, καταυλόμενον, ſine diphthongo; quum ſit a καταυλέομαι, —οῦμαι. neque καταύλομαι usquam reperiatur; neque ipſe in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in ſubſidium vocat, ſic invenerit. *J. F. R.*

19. Ἐσθῆσι μαλακαῖς] Confer ſupra ad I. *Ver. Hiſt.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναμβρ.] Commodius legeretur, ἐναβρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. du S.*

22. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyſſe ſpreta. Rhodope quaeſtu corporis tantas opes

col-

tibicines deſideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praeſertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia eſſe meruerunt.

[d] κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων, καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται.

3. Quare longa tibi, ò generoſe, defenſione opus erit apud eruditos, ſi ejici non omnino velis, & ab honeſtis viris ſegregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc ſanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum eſſe. In futurum quidem vide, ne inſcientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus ſis: quod quidem non tuum ſolius crimen fuerit, ſed etiam noſtrum, niſi te Ulyſſis inſtar a loto abſtractum ad conſueta ſtudia prius reduxerimus, quam non ſentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae ſolis inſidiaban-

Πολλῆς οὖν, ὦ γενναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι [e] δεήσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομῆσθαί σοι. πρὸς [f] δὴ τοὐπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη [g] μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπεβού-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. *e* Δεήσει] Δεήσῃ W. Nil mut. Edd. *f* Δὴ] Δ' οὖν W. *g* Μόνου] Ex *Fl.* & M. dedi. Μόνοι Edd. vulgo.

collegiſſe traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita ſit. *M. du S.*

23. Ῥόδοπας] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι] Mallem *ad pulſationes ſtrepitusque citharæ*, quam cum Interprete reddere, *cum citharæ pulſationibus ejusque procacibus frequentamentis.* Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana.* Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diſſ. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Illuſtr. *Spanhem* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H.V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Diſſert. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etſi autem Κρούματα proprie ſint lyrae, tamen & de aliis inſtrumentis, immo & tibiis interdum uſurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter ſignif. variorum inſtrumentorum muſicorum pulſationes, nullo nominatim intellecto. *J.F.R.*

32. Τὰ ὦτα πτερῷ] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλητὰς enim ibi κυκλίους vocat, *Philoſtratus* p. 589. ὁπότε οὖν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαν, φανέντος ἄν. &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα ſunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα. νόμος enim, quando de re muſica ſermo eſt, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus conſentanea.* *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμον modum muſicum ſignificare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. ſ. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, ſitne conſtruendum, *ex lege interpoſitorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut ſignificetur *modus Muſicorum*, i.e. dimenſio temporis quam Muſici obſervare ſolent. Conf. *Plutarchi* libellum poſtremum de Muſica, & vocabula ad artem illam pertinentia ſingulis verſibus invenies. *J.F.R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum eſſe inter choros apud veteres illos Graecos, ſatis notum eſt. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J.F.R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo ſenſu ſaepius utitur c. 26. 32. 79. & Δήμων. c. 65. *M. du S.*

48. Μόνου] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kuſt.* ad Ariſtoph. Pl. 33. *J.F.R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyſſ. I. 91. *M. du S.*

βούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλος δεδουλῶσθαι.

ΛΥΚΙ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς καρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὸ τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. παρ' ὅσον τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τό τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδίω πεφηνέναι, καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιΐσταμαι, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτερος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ γοῦν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεώς τινα ἡμῖν ὑπο-

tur auribus, propter quod cerâ opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in ſervitutem videris redactus.

4. LYCI. Vah, Crato, quam aſperum in nos laxaſti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque diſſimilem eorum protuliſſe mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum guſtaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium eſus illius auditionisve propoſitum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo ſuavior viſa eſt, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domeſticarum, neque ignorantiam mei ipſius incidi; ſed ſi absque cunctatione dicendum eſt, multum prudentior & perſpicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas eſt, qui vidit illud ſpectaculum:

Doctior is patrias lapſus pervenit ad oras.

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi eſt, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Graviſſimum enim hoc eſt, quod neque curationis ul-

a Ὅλος] Sic W. Ὅλως Edd. priores. b Σοι] Deerat in Edd. inſerui ex Cod. W.

56. Ὅλος] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

Ὅλος] Etſi vulgatum ὅλως quoque bene ſe habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλος danti, quia exigui eſt momenti, & quia poſterius illud tamen aliquanto eſt elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαὶ, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam aſperum canem tuum in nos ſolviſti*, neſcio quam Latine. *Aſper dens* apud *Phaedrum* eſt acutus, ſic apud *Tac. aſperare arma*, pro ſamiare. Melius ſane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede ſunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ τὸν ῥήτορα τῶν καρχάρων. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. ſupra T. I. p. 694. ſive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et T. 2. *Quom. Hiſt.* c. 43. τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον. Rurſus *bis Accuſat.* c. 33. ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui ſupra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τοὐπιτίμιον] Conf. ſupra T. I. p. 657. ſ. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. ſolus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etſi W. ſolus ſuppeditat, tamen adprime hic adpoſitum eſſe, nemo negaverit; eleganter enim ſic interponi pronom. σοὶ, μοὶ & ſimilia, niſi ſatis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demoſth.* eleganti pleonaſmo, pro Cteſiph. p. 444. E. Λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὠρεωτῶν. Noſter in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πέπονθε. Verum & μοὶ quaſi πλεονάζον interdum valere παρ' ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rurſus magis παρέλκον apud noſtrum ſatis ſaepe ſupra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους — περιέρχομαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Vid. & c. ſeq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ, καὶ κατάπτυστα.

ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς φῂς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, [c] ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι [d] τὸ λοιπὸν [e] ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ; ΛΥΚ. Συγγνωστά σοι ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθείης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτηδείῳ καταλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-

c Ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. *d* Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. *e* Ἦν] Οὖν *P.* male. Ἦν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lectt. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τερψάμενος] *Homer.* Odyſſ. M. 188. *M. du S.*

Τερψάμενος] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. *J. M. G.*

Τερψάμενος] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ὅγε τερψ. in Edd. vero *Luc.* Τερψάμενος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἰσχρὰ] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriæ. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ὡραιότητος ἄρα ἱκοίμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Reviviſc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλεθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. ἀπὸ addit, dicens: ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & ἀπὸ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκούσῃ ἅπαντα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὡραίσιν ἄρα ἱκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτὲ, ἔστ᾽ ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ᾽ ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὑτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην [b] λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παραδέχειν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, ſi quid tale unquam ſuſtineam, quam diu quidem hirſuta crura habuero, & mentum non vulſum: itaque tui me jam miſeret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omiſſis maledictis hiſce, audire me de ſaltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona inſint, & quam non ad delectationem modo pertineat, ſed utilis etiam ſit ſpectantibus, & quot ad res inſtituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat ſpectantium animos, dum pulcherrimis illos in ſpectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem oſtendit. Quod enim etiam cum muſica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehenſio illius, ſed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium eſt, ad furioſum hominem audiendum, qui morbum laudet ſuum. Interea tu ſi velis nugis me tuis perfundere, paratus ſum hoc tibi amici miniſterium ſubire, & praebere aures, qui ſine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci poſ-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. *Fl. B2. P. S.* recte. Ῥυθμίζοι male *J. H. Ald.* *b* Λειτουργίαν] Λειτυργίαν *Ald.* Sed in marg. Λειτουργία adſcriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὡραίσιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὤφειλε γὰρ, μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατική. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τοὐπιὸν φθάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ § ταῖν χεροῖν θηλυκοῖς ὀνόμασιν ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προσνέμουσα. *V.*

Μὴ ὡραίσιν ἄρα] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ᾽ ἐστὶν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ὧραι γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β΄. περὶ ὡρῶν οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι. τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὁμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφισ. ιέ. (p. m. 682. E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἱμάτια (ap. *Athen.* εἵματα) μὲν χροίας τότε αἱ Χάριτές τε καὶ Ὧραι (in Edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. οἷα φόρουσ᾽ Ὧραι ἔν τε κρόκῳ ἐν θ᾽ ὑακίνθῳ, ἐν τ᾽ ἴῳ θαλέθοντι ῥόδων γ᾽ ἐνὶ ἄνθεϊ καλῷ. καὶ τ᾽ ἄλλα. Θεόφραστος τὰς ὥρας (ἅπτε) λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et *Athen.* II. 27. in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὡραίσιν [μετὰ τῶν κακῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. *Caſaub.* L. II. 14.) *G.*

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato σημειοῦ δὲ τοῦ. ſine dubio ex collat. Codd.

† Τοὐπιὸν] Ita correxi ex C. Τὸ πιὸν V. Τουπιὸν M. *M. du S.*

‡ Ἀττικῇ] Καὶ ἡ Ἀττ. erat in Ed. Delevit καὶ ἡ Idem.

§ Ταῖν] Sic recte C. Τοῖν male *V.*

¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικῷ ἄρθρῳ. C.

2. *Μὴ ὡραίσιν ἄρα ἱκοίμην*] An ſic: μὴ ὡραίσιν ἀρέσκοιμι. Τὸ ἀρεσκοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam ſumtus. *F. G.*

Μὴ ὡραίσιν — ἱκ.] Vide ſupra ad Θ. Δ. VI. *M. du S.*

Ad-

poſſim. Itaque jam ſilentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quaſi nemo plane audiret.

ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

7. LYC. Bene ſane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo poſt, num nugae tibi, quae dicturus ſum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens ſit hoc ſaltandi ſtudium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi cauſſa progenitorum noſtrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; ſed qui veriſſimas tibi ſaltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore ſimul in conſpectum prodierit. Etenim illa aſtrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius ſaltationis documenta ſunt. Cum autem paullatim creverit, & acceſſionem ſubinde in melius nacta ſit, jam ad ſummum videtur perfecta, & evaſiſſe varium quoddam, & conſentiens undique, & muſarum plurium bonum.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τοῦτο ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχ-

c Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* d Πρῶτον] Et ſic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rurſus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J.F.R.*

Μὴ ὥρασιν ἄρα ἱκοίμην] Non omnia intelligo, quae *Gujet.* tradit, nec quidquam eſt mutandum; eſt enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiaſt. noſtrum, cui etiam addo verba *Scholiaſt.* ad *Ariſtoph.* Lyſiſtr. 1036. Μὴ ὥρασιν ἵκοισθε, ait, Εἶδός τι κατάρας ἀρχαϊκῶς ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ᾧ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς διαλόγῳ — — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ὥρασιν ἱκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀναχοίμην· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ὥρασιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος: at in ipſo *Ariſtoph.* legitur: Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ'. quod tamen vitioſe ſic ſcriptum in nonnullis Codd. ait Scholiaſt. Verum id nunc non inquiro. Patet ſaltem apud Lucian. vulgatam ſe recte habere, & ὥρας pro ὥραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. ſupra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemſterh.* id convertit: *peſſime pereat*, & conf. notas ipſius ac *Solani*. Plura hic addere temporis anguſtia prohibeor. *J.F.R.*

5. Ὡς νῦν γε καὶ σε ἤδη ἐλεῶ] Interpres: *ut me tui nunc miſeret.* Sed non expreſſit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc ſe res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium* Diſſert. 21. *J.F.R.*

23. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος] Interpres, *cum ſine cera res malas audire poſſim.* Non expreſſit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oſcitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quaſi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός τινος. *H.V.*

32. Χθὲς καὶ πρώην] Vide Parœmiogr. *J.B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Paſt.* III. p. 97. ſive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Syneſ.* p. 15. D. idem profert Frater cariſſ. in *Belg. Graeciſſ.* p. 537. *J.F.R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. ſupr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Paſt.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὔτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemſterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J.F.R.*

τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ [b] γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κρουόντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχῦναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, ſaltare juſſiſſe, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum ſaltando Jovem illi ſervarunt, ut credibile ſit etiam Jovem fateri, ſe ſalutis ſuae illis praemia debere, qui ſaltationis illorum beneficio dentes patris ſui effugerit. Armata autem fuit illorum ſaltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immiſſo furore bellico inſultarent. Poſtea vero Cretenſium fortiſſimi quique, operoſo ſtudio hoc agentes, ſaltatores optimi facti ſunt, neque de plebe modo homines & privati, ſed regibus proximi, & qui ad primatum adſpirarent. Homerus enim Merionen non contumelioſa nota afficere volens, ſed ornare, ſaltatorem appellavit. Et ita ſane inſignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci ſolum haec de illo ſcirent, ſed Trojani quoque, licet hoſtes. Videbant enim, puto, etiam ipſius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam ſaltatione ſibi paraverat. Ita autem fere verſus dicunt:

Merione quamquam ſaltator maximus audis,
Iſta tamen forſan mea te confecerit haſta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

a Κουρῆτας] Sic Edd. *J. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; ſed fallitur, ſi *Salm.* Ed. putat. b Γὰρ] Γὲ M. & *Fl.* Vulg. ſerv. cett. c Ἐν ὅπλοις] Sic *J. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Κελεῦσαι] Pro διδάξαι. Curetum autem ſaltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si reſpexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic poteſt tolerari, nihil mutavi. *J. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc ſaltationem πρύλιν vocat *Callimach.* hym. εἰς Δία. *J. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *J. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνην τὸ πρ. πεπ.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένων eodem modo. *J. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copioſe ad *Pauſan.* *J. B.*

Καρυατίζειν] V. *Theſ. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae feſta cum cantu ſolemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter ſe Citharoedis. *Polemon.* II. *Exeſtides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae reſonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Theſaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos ſaltare ſolitas, *Pauſanias* auctor eſt Lacon. p. 178, 40. Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἱστᾶσι, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in ſigil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

μένος ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε καὶ εἰς ἔδαφος κατέρριψε.

Λακεδαιμόνιοι [d] μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὔτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς [e] ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἁπάντων, μουσικῆς [f] αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις [g] δ' ἂν καὶ τοὺς ἐφήβους αὐτῶν

d Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. *e* Ἐνδίδωσι] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & H. P. &c. *f* Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. *g* Δ' ἂν] Δ' ἂν νῦν ἔτι W. & καὶ ſupra ſcriptum eſt.

ſigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typotheth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque eſt *retrocedere*. Sed recte ſe habet de ſono muſico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis impertienti cantum*: licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοὺς ἐφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. du S.*

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. du S.*

τῶν οὐ μεῖον ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάξατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

rum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Baccho & Veneri gratos.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem*, *& ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

a Παίσαντες] Παίσαντες ἀλλήλους Edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus.* *b* Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abeſt καὶ a reliquis & ab M. *c* Φασιν] Nil mutat *J. Fl. H. P.* & M. *d* Κωμάξατε] Sic *Fl.* Κωμάσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis colluctati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis colluctari deſiiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *J.G.*

Ibid. Παίσαντες καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκωμάζοιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus accenſentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque ΙΑ. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, Τοίγε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. κ. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. *J.M.G.*

18. Κωμάξατε] Ita optime *Fl.* pro eo quod in reliquis eſt κωμάσατε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & *Ol.* XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἕνα] Quid hoc ſit, diſce ex Καταπλ. c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque poſitas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius.* *Apulejus* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe/ & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρεία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae ſcripturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. *Suidam* tamen ſequendo videtur potius ſcribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adjectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac ſane in emendatis codicibus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοποδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις] *Erant & illis Gymnopodiae*, *genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χοροποιὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον

τό-

12. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream juvenis, juveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo decenter ſaltare ſuum ſexum docens, ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poëta *in caput ſaltantes* appellat, chori duces. Et quae rurſus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur*.

Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ [e] ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ [f] γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς [g] ὁμοίως ὄρχησίς ἐστιν.

Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς [h] κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ [i] αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες [k] ἐδίνεον.

e Ἀνδρίας] Ἀνδρείας W. Prius tenent *J. Fl. P. H. Ald.* *f* Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοποδίαι male Edd. priores & M. *g* Ὁμοίως] Ὅμοιος *Graev.* male. Nil mut. Edd. *h* Κυβιστητῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυβηστ. Edd. priores. *i* Αὐτῇ] Inſertum ex W. Deerat in Edd. *k* Ἐδίνεον] Reſtit. ex *Homer.* Ἐδίνευον male Edd. Luciani priores.

τόπον. *Ageſilaum adhuc puerum cum Laconica ſaltatio perageretur, in qua pueri nudabantur. chori praefectus conſtituit in parum honeſto loco.* Vide *Joſ. Scaligerum* ad Euſebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi oſtendit Hieronymum quoque legiſſe Γυμνοπέδια, & vertiſſe *nudipedalia.* de Caryatide vero, ſeu ſaltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meurſii Lacon.* lib. II. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meurſium* in Orch. qui emendare primus juſſit. Feſtum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo ſaltatio. Nudi ſaltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Ageſil. *Thucyd.* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Muſica. τούτων γὰρ εἰσηγησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipſo M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοποδίαι, uti & apud *Suidam*, mendoſe. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαι] Nimis ſaepe occurrit apud optimos ſcriptores γυμνοπαιδία. γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meurſianam*, quo duce *Kuſterus* apud *Suidam* etiam γυμνοποδία, γυμνοπαιδίαν ſubſtituit. Γυμνοπαιδίαι ſunt apud *Herodotum* 6, 67. Feſtum & ſtatum diem fuiſſe apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipſa ratione certaminis aliquid diſcere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Pariſ. Γυμνοπαιδιῶν τε οὐσῶν [f. οὔσης] τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος κ. τ. λ. deſignat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Ageſil. p. 1118. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδιᾶς ſpectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Ageſilai, it. de Muſica p. 2078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παρεμφερής ἐστι τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. ſunt enim pluſcula. Nec aliter eſt apud *Pauſan.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοποδία poſſe forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii cauſſa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. eſt etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὅμοιος legit, neſcio num dedita opera, an caſu, ſed mutatione nihil opus, ut ex verſione ſatis adparet. *J.F.R.*

30 Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non eſt peculiaris aliquis liber hoc titulo inſcriptus; ſed pars Il. Σ. in qua deſcribitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυβιστητῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipſe Homerus recte. *M. du S.*

35 Αὐτῇ] W. ſolus. *M. du S.*

36. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνευον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi eſt ἐδίνεον. *Th.M.*

Ibid. Ἐδίνευον] Locus eſt in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἐδίνεον. Unde error Luciani ſcribentis, omnes enim

νεον. ὥς τι κάλλιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβροὺς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.*

Ἐν μέν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προὔκρινε γάρ, [a] Φησι, προορχηστῆρα ἁ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι [b] τὰν εἰκόνα ὁ δᾶμος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν.

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησι] Φασιν W. *b* Τὰν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἐδάνεον. *J. B.*

Ἑδάνεον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἐδάνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἐδάνελον, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M. du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *J. B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M. du S.*

50. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M. du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μουσικῆς] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ὀρχηθμοῖσι ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *J. M. G.*

59. Ὄργια σιωπᾶν] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *J. B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita*: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *J. G. G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quæ viderant vulgare, hæc appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *J. B.*

Ἐξορχεῖσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενοι allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſth.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria*

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla eſt ſine ſaltatione, cum nempe Orpheus & Muſaeus & qui optimi erant illa aetate ſaltatores, ea conſtituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus poſuerint, ut cum rhythmo & ſaltatione homines initiarentur. Rem ita ſe habere, ipſa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant myſteria, extra *ſacrum chorum* ſaltare vulgo dici.

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καταστησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ [c] τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

16. In Delo autem neque ſacrificia ſine ſaltatione *peragebantur*, ſed cum hac & cum muſica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praeſtantiſſimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur ſcripta his choris, vocabantur

Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες [d] ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα,

c Τοῦτο] Τοῦτον male *J.* ſola. *d* Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

ria evulgare ſignificarit, quia qui ſaltationes myſteriorum coram nondum initiatis imitando repraeſentarent, foras eliminarent, non minimam myſteriorum partem, quae, quantum conjicere eſt, in iſtiusmodi rebus ſcenicis ſita erant. Vide *Alexandri* Impoſtoris initia a noſtro deſcripta c. 38. 39. & 40. fabulam quaſi mutam agi exiſtimes, in qua ſpectatores ipſi chorus ſunt, quibus adeo & canendum & ſaltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter ſaltandum data opera femur ejus nudatum ſit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inſcriptio orationis Ariſtidis *κατὰ τῶν ἐξορχουμένων*, quem convertit Canterus, *contra proditores myſteriorum*, modeſte ſed ſolide refutatus a Normanno p. 589. ſeqq. Iebb. ubi varium hujus verbi uſum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι ſignificare *myſteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleuſiniae myſteria profanarunt, capitale judicium ſuſtinuerunt*, (*ſubſtituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim ſacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipſe in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionyſ. Areopag.* Eccleſiaſt. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Caſaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde noſtrum c. 72. ὑπ' αὐλοῖς, &c. In aliis prave legitur ἐν. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etſi ἐν αὐλῷ defendi poteſt, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpoſitum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱερουργοῦντα δὴ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῖς καὶ σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. Noſter infra hac *Diſſert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item ſupra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θερετίσμασι, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis teſtimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura deſiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. ſive p. 360. No. 81. rurſum tria quatuorve alia teſtimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπωρχοῦντο] Ὑπορχεῖσθαι non eſſe *ſubſaltare* vel *ſaltationem aliis accommodare*; ſed *cantum accommodare ſaltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipſum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores eſſe illos ὑπορχουμένους ac magiſtros ſaltandi, quos ſequantur reliqui. Nimis apertus eſt locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνέταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων —— ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. *Plutarchi* locus, & ipſe indicatus a *Spanhemio*, de Muſica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compoſitione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & ſimilibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit ſaltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖ, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

ματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων [a] ἡ λύρα.

Καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεοῦνται τὸν θεὸν δὶς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς ἡμέρας.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

hyporchemata, quorum pleni ſūnt poëtae Lyrici.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, poſtquam mane ſurrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum ſumus oſculati, perfectam putamus a nobis eſſe adorationem: ſed ſtantes in orientem converſi ſaltatione Solem ſalutant, ſilentio conformantes ſe, & Dei hujus ſaltationem imitantes. Et haec eſt Indorum adoratio, & chori & ſacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum ſaltatione hoc faciunt: nec emiſerit ſagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum inſtar ſagittas circumponant) niſi ſaltaverit prius & habitu minatus ſit, & ſaltatione hoſtem ante terruerit.

19. Operae pretium autem eſt, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione deſcendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam ſaltatorem quendam fuiſſe dicere, virum imitandi facul-

a Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurſ.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τοῦ μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A. V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F. G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem eſſe non credo, ſed quid pro ea ſcripſerit, certo definire non poſſum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζοντες, χρηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc eſt, ut puto, *Saltatione ſalutant Solem, tacite ſeſe ſublevantes,* ſive *ſenſim proſilientes.* σχῆμα enim vel σχημάτιον erat ſaltationis genus, quo quis nunc proſiliebat, nunc ſtabat, uti ab aliis eſt notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Reſpondet chorus: Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J. B.*

1. Καὶ δένδρου δόνημα] Et *arboris quaſſum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. *J. G. G.*

18. Βιθυνὸς δὲ μῦθος] Ex Latina hac verſione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab inſtituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium inſtitutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum,* &c. nemo aſſequetur ſententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν τιτάνων οἶμαι ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae ſequuntur. Diverſus enim plane illorum eſt ſenſus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere,*

cultate magna praeditum, qui ad figuras ſe componere omnes, & mutare in omnia poſſet, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* aſſumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quaſi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc ſaltant, ineſt. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipſumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empuſam etiam illam in ſexcentas ſpecies verti ſolitam, ex eo genere hominem a fabula eſſe traditam.

20. Praeter haec neque Romanorum ſaltatio oblivione praetermittenda eſt, quam generoſiſſimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio eſt, Deorum bellicoſiſſimo, Marti, obeunt, graviſſimam ſanctiſſimamque.

21. Bithyna autem fabula & iſta eſt, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

γειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν [b] Ἔμπουσαν τὴν ἐς μυρίας· μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην.

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἳ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πε-

b Ἔμπουσαν] Ἐμπούσαν W.

re, ſeu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello ſuperius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυῶν κινήσεως, διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ Φιλομήτωρ ἐκήπευε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ὀπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas ſerebat*, &c. *& ſemina & fructus eorum elaborabat videre & cognoſcere ſuo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνην πεποίηται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda iſta Luciani ſunt: *Quae Priapum, deum bellicoſum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem feciſſe ajunt, ut in armis ſaltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* *J.G.G.*

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deeſt verbum φασὶ, aut ſimile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel ſimile quoddam deſiderari; apertum mihi videbatur. *J.M.G.*

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πρίαμω, πρίαμος. I. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & ſic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. *F.G.*

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clariſſimus *Iſaac. Caſaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. *J.B.*

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλια παιδεύειν] Animadverte ſodes, quam lepide poſſint interpretari. Opſopœus, *unum ex Idæis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus inſtituendum fuiſſe, quem Mars* (agnoſce alieniſſima & Græcis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idæis, opus illud factum ad rerum militarium inſtitutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi poſteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν [c] Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτην ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

diſciplinam vibrandi arma profeſſum, acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, ſed durum & ſupra modum virilem, non prius armis pugnare docuiſſe, quam ſaltatorem perfectum reddidiſſet. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam ſemper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, [e] οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

22. Dionyſiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, ſaltationem fuiſſe illa omnia. Cum enim tria ſumma genera eſſent ſaltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; miniſtri Dionyſi Satyri has inventas a ſe nominarunt ſingulas. Et hac arte uſus Dionyſus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiaſis inducendis ſubegit.

23. Quae

a Πεποιημένων] Sic *J.* Πεποιημένον reliquae & M. *b* Τὸ] An τὰ? *M. du S.* *c* Ἄρη] Ἄρην *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. *d* Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B2.* quae γεννικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεπονημένων, & verte, *unum ex Idæis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armatæ ſaltationis ludum* ac meditationem. Adde, quæ ſupra occurrunt ad pag. 396. *J.G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorſt.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hiſt. Deor. qui omnia ferme veterum loca congeſſit. *M. du S.*

22. Πεποιημένον] I. e. ἠσκηκότα, *exercentem.* *F.G.*

Πεποιημένων] Sic Ed. *J.* quae genuina ſcriptura eſt. Reliquae & ipſe M. πεποιημένον. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perſpicias. Confer etiam mox παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. *M. du S.*

Πεποιημένον] Sive πεποιημένον legens ad Priapum referas, ſive π—ων, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas caſuum ſic ſtilum minus durum reddat; quem non ſolum tres illi accuſativi obſcuriorem reddebant; ſed ſuſpenſum tenebant Lectorem, eſſet ne πεποιημένον maſc. an neutr. Φασὶ autem excidiſſe certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero ſic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum ſaltare docere,*) *adſumtum ab Junone Martem — docuiſſe.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι ſignificare idem quod Belgae dicunt: zyn werk ergens van maken / mihi non eſt dubium. Et fruſtra Cl. *Gronov.* πεπονημ. corrigere, adſentior Reverendo *J. Elſnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; ſed ſine dubio ſatis notum exiſtimavit, quia Lexica vulgaria id eo ſignificatu adferunt. At ſine auctorit. Sed *Plut.* in Theſ. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *J.F.R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante ſaepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένην ſupra quoque jam vidimus. At poſterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demoſth.* c. 2. & 9. *J.F.R.*

24. Πέρα τοῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J.B.*

Πέρα τοῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam conſtanter, quum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemſter.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J.F.R.*

31. Διονυσιακὰ] Copioſe *Long.* ποιμεν. lib. 2. *J.B.*

Ibid.

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδειὰν ὠφέλιμον παρεχομένου. θαυμάζω δέ σου κἀκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἀλ-

e Παιδειὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. **Exc. Fl.** & **B2.** Παιδιὰν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν **P.** f Ἥδιστα] Ἥδιστα male *J.* g Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βακχικὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βακχεῖα dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γενικωτάτων] *B2.* γενν― prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ, γένος ὂν, γένος οὐκ ἔχει. *M. du S.*

Γενικωτάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γεννικωτ. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμέλειαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.B.*

Κόρδακος] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. ἐν Νεφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικιννίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio εἰρηνικὴ i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὐτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδειὰν] Sic optime M. *Fl.* *B2.* non παιδιὰν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδειὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum *P.* Edit. & reliquis Παιδιὰν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in *P.* eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδείαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδιὰν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνον καὶ φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

J.G.G.

Ὕπνον &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Ὠδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano, id

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα,
Ἄλλῳ δ' [a] ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διῃρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἕωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι
περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν [b] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι.
ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὐ-

Iſtum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in claſſes duas diviſiſſe Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus ſola haec tanquam pulcherrima oppoſuiſſe.

24. Heſiodus vero, qui non audiſſet ab alio, ſed ipſe vidiſſet mane ſtatim ſaltantes Muſas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod
Caeruleum circa fontem tenero pede ſaltant,
Et patris circum ductant altare choreas.
At tu, generoſe, tantum non Deos oppugnans contumelioſe de ſaltatoria loqueris.

25. At Socrates, vir ſapientiſſimus, ſiquidem fides habenda dicenti hoc de ipſo Pythio, non laudabat modo ſaltatoriam, ſed diſcere etiam illam operae pretium puta-

a Ὀρχηστύν τε] Ὀρχηστήν τε male Edd. *J. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amſt.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. *b* Ὀρχεῦνται] Ὀρχοῦνται *P.*

id enim probum eſſe, alterum ſpurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item *Odyſſ.* Ψ. 134. Et vel decies alibi. *J. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *J. B.*

Ἄλλῳ μὲν] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyſſ.* A. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confiſus Lucianus miſcuiſſe videtur *Barneſio* ad Il. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Sed Od. A. 421.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *J. M. G.*

62. Ὀρχηστὺν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut ſolet, alium huic verſui ex aliis Homeri locis adſuit. Reperitur autem in *Od.* duobus in locis; A. 421. & Σ. 303.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum eſt, vitioſe in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστὴν quod nos ſedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχηστὺν] Sic ſcribendum, non ὀρχηστὴν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonſtratis inſpicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi verſus deſumti ſunt. At ſupra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom.* Il. Π. 617. *J. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Heſiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος. *J. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem ſententiarum diverſitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda eſt, quæ ad ipſum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opſopœus reddidiſſet *circa fontem floribus obſitum*, Benedictus poſtea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἁπαλοὶ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret iſta κρήνη, ulla cauſa eſt, quum ripam ejus credibile ſit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquæ, inter quas violæ finguntur præcipuæ. Itaque merito vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

ρυθμίᾳ καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ᾐδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἓν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ὤκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα [d] τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδιδάξατο.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poëſi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον [f] τραγικῇ μὲν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ [g] τρίτης, Σικιννίδος

c Ὤκνει] Ὀκνεῖ W. male. *d* Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. *e* Αὐτοῦ] Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *J.* *f* Τραγικῇ &c.] Τραγικὴ & *κωμῳδικὴ* *Fl.* Nil variant cett. nec M. *g* Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτη Edd. male.

vel Opſopœum probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris.* Et vel Lexiphanes notat dicere *οὔπω οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν. ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν.* Vide, quæ in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius.* *J.G.*

Περὶ κρήνην &c.] Ex *Heſiod.* Θεογ. 3. *M.du S.*

Ibid. Ὀρχεῦνται] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. *P.* nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. *M.du S.*

77. Ὑβρίζεις εἰς] Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. 5. 11. *ὑβρίσαντα εἰς τοῦ ἐκείνου ἔργα. Ariſtoph.* Nub. 1507. *Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς.* Ac non ſemel alibi. *J.F R.*

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἐρωτ. c.48. Vide etiam Ῥητ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. *ἔτι τε ὠρχεῖτο συνεχὲς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν.* Locus *Xen.* ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. *M.du S.*

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. Xenoph. Συμπ. 511. *M.du S.* Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

85. Καὶ ἔμελλέ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. *καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν.* — *M.du S.*

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem.* *M.du S.*

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. *M.du S.*

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. *M.du S.*

Τρίτη] Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur *ἐκ τῆς κωμικῆς ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἣ ἐλέγετο σίκιννις.* Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. *J. M. G.*

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti

-δος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ [a] τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· Φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ τῆς τοῦ ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτου καταμάθωμεν, οἵα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον [d] ἠσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

quoque, aſſumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris ſaltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipſum honeſta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum ſaltatione. Quamquam tibiam citharamque, ſi videtur, praetermittamus: partes enim iſtae quoque miniſterii ſaltatoris.

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis ſit, contemplemur. Quam odioſum ſimul & terribile ſpectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, perſonam impoſitam gerens, quae ultra caput emineat, & os latiſſime hians, quaſi devoraturus eſſet ſpectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adſciticiam & artificialem craſſitiem aſſumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abeſt a W. *b* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο uno verbo *Ald.* *c* Πρώτου] Sic *J. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *J. Pell.* *d* Ἠσκημένος] Ἐσχηματισμένος *J. Pell.*

facilius accidere poteſt; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere poſſe videatur. Sed forſan credidere ἐστι denuo intelligendum; jam vero non amplius credent. Bene quidem ſe haberet τρίτον, quod Cl. *Geſn.* non viſa noſtra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquieſcet, ſcio. *J. F. R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. ſupra §. 3. *M. du S.*

7. Κυκλίους] At ſupra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικούς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis cauſſa utrumque adhibitum credamus. *J. F. R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant muſici agones. Vide *Plut.* 2077, 2. & noſtrum Ἀπαιδ. c. 8. *M. du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica perſona. *F. G.*

17. Ἠσκημένος] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pelleti* ſcripturam ἐσχηματισμένος. At forſan Lucianus dederit ηὐξημένος. Sed nil mutabit, qui conferet ſupr. c. 13. pr. & *Steph.* Theſ. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Ampliſſimus *Cuperus* Conſecrationis Homeri pag. 82. quem curioſus conſulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur poſterioris membri verba; nam πρόσωπον ἐπικείμενος, ſign. *larva caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non fruſtra ea ab Auctore ſunt addita, ſed ſignificare voluit, larvam actoris Tragici fuiſſe extenſam ſupra caput, ſive majorem & longiorem fuiſſe quam pro modo capitis, ut ſtatura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa poſteriora: *perſona tectus longiore quam pro modo capitis.* *L. Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀνακλῶν] Ad verbum *refringens* ſe & *infringens* interdum *circumcinens.* Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam ſono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾶν ἑαυτὸν eſt ſurſum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλᾶν contrarium eſt, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. περιᾴδειν autem ex compoſitionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem ſyllaba cantici. Quod ἰαμβεῖα hic memorantur, meminiſſe oportet, qui tragoedias non ſolent legere, jambicis ſenariis majorem partem conſtare Tragoedias &c. *J. M. G.*

28. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν] Interpres: *ac ſoli voce ſemet obnoxium praeſtans.* quis intelliget? malim: *ſolius vocis diſcrimini ſe exponens,* ut ſoli voci ſervire debeat, & ejus quaſi rationem rede-

deinde intra perſonam ipſe clamans, nunc ſublata nunc demiſſa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos verſus, &, quod turpiſſimum eſt, ad modos praeſcriptos cantans *alienas* calamitates, & ſolius ſe vocis auctorem praeſtans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba eſt, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingreſſus *in ſcenam* ipſe Hercules ſolus canit, oblitus ſui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus eſt, ſoloeciſmum eam rem prudens merito vocaverit.

χοῖτο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ καταχλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ, καὶ μήτε τὴν λεοντῆν αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ περίκειται, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

28. Rurſus enim, quod reprehendebas ſaltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

Καὶ γὰρ σὺ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

29. Comoedia vero ridiculas ſibi perſonas ipſas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales ſunt Davorum & Tibio-

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ [e] αὐτῇ [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

e Αὐτῇ] Nil mutant Edd. vett. *f* Νενόμικεν] Hoc ex W. reſtituit *Solan.* Νενέμηκεν Edd. priores.

dere, ut propter ſolam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* ſit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit niſi in eum, qui actionis alicujus auctor eſt: hic mediam quandam ſignificationem habet, & ſimpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor eſt. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid fit perperam σολοικία τὸ ἀμαθές. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. ſupra §. 2. *M. du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενέμηκεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα] Hæc ultima ſic vertit bonus *Obſopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum perſonas*) ſupine ſane, imo ridicule: putavit ſcilicet legendum δᾳδῶν, vel ex δᾳδῶν per craſim poſſe fieri δᾴων, ut ex κεράτων, κεράων, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *lampadum perſonas?* meræ nugæ & ægri ſomnia. Lege cum majuſcula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* ſunt quædam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. Τίβιοι vero ſunt Phryges. Nam teſte *Suida* Τιβία erat Φρυγία ὅλη. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάος ſuum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit *Obſopæus*. *J. P. a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον &c.] *Palmerii* notae ſubſcripſerat *Solanus*: *Philoſtr.* Εἰκ. Αἴσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occaſione addo: *Olearium* in notis Philoſtr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui ſervile nomen *Davi* ἀπὸ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάκοις derivare, qui Δαῦοι ſint dicti antiquitus. *J. F. R.*

43. Αὐτῇ νενέμηκεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F. G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impreſſis νενέμηκεν. *M. du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte caſtigavit *Obſopoei* verſionem eruditiſſimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus ſtatim initio primi. Θεραπευτικῆς καθάπερ, Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θρᾷκες ἀργυρώνητοι. Philoſtratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Ariſtophanis*, εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυῤῥίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Syneſius ὁ θεῖος Ἡρώδης & θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε & Τιβίους

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστοῦ σχῆμα ὡς μὲν κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, οὐ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας.

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ᾽ ἐπειδὴ [a] κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν [b] ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utriſque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, [c] τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ᾽ αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

cere

a Κινουμένων] Κινόμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπετάραττεν] Nihil mutare M. *S. J. H. Fl.* & *P.* notat *Solan.* c Τοῦ] Abeſt a *Fl.* d Προστέθεικεν] Προστέθηκεν *Fl.*

βίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβειος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθές; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas οὐ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa.* Illae hiantes perſonae dicebantur *Manduci.* vide Feſtum. *J.G.G.*

Ibid. Δάων καὶ Τιβ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία *Suid.*) *Vorſt.* (Τιμ. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβειος recenſetur) Idem. Adducit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλέον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυῤῥίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ παρμένοντα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὠνήσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμηνίας ὠνόμαζον. *Photius* in Helladii excerptis in ſuo μυριοβ. *Vorſt.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in ſcenam productos nominat. *Philoſtr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. *M. du S.*

Δάων] Δᾴων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. *P. S. A. J. B2. Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec *Palm.* in nota ſua id addit, nec in *Philoſtrato* eſt expreſſum, nec in *Strabone*; neque eo opus eſſe arbitror. *J.F.R.*

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam *coqui* in comoediis vulgatam fuiſſe, ex *Athenaeo* & *Menandri Philemoniſque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Caſaub.* not. *M. du S.*

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum *Alex.* c. 4. *M. du S.*

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quæ a Cumæis condita fuit. Cumæ vero Italicæ

Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermiſi, ne ignorantiae aut inſcitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de ſaltatione qui ſcriberent, majorem ſcriptionum ſuarum partem in eo conſumſiſſe, ut omnes ſaltationis ſpecies percurrerent, & nomina illarum recenſerent, & quae eſſet unaquaeque, & a quo inventa eſſet, rati, ſe hanc multiplicis doctrinae demonſtrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitioſum circa talia ſtudium ineptum, & hominis ſeri ſtudiorum, & mihi intempeſtivum eſſe arbitror, ac propterea omitto.

ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ [e] ἀμαθίας [f] παράσχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, [g] πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἴομαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρίημι.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminiſſe jubeo, mihi jam non propoſitum hoc eſſe, ut uniuscujusque ſaltationis origines perſequar, neque hunc libro huic ſcopum a me conſtitutum, enumerare ſaltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum ſumma earum genera proferrem. Sed ſumma mihi praeſentis libri haec eſt, laudare ſaltationem ut nunc conſtituta eſt, atque oſtendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, ſed Auguſto maxime imperante.

Ἐπεὶ δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [h] γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τό γε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, οὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic eſſe in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque ſic habent. Forſan quaeſivit num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. f Παράσχωμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παράσχομαι. g Πολυμαθείας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γεννικωτ. *P.* & *B2.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoſcebant: & Neapolis utpote Græca ſcenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in ſcenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, ſaltationem theatralem a Neapoli toti Italiæ traditam fuiſſe. *J. P.* a *G.*

65. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Hæc urbs Chalcidici generis Cumæ. *J. B.*

72. *Πολλοὶ . . .*] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τὴν πλείστην διατριβὴν] Hic *Pollucem* perſtringere videtur. Vid. Onomaſt. L. IV. S. 99. & ſeqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθείας] Cum paucis verſibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forſan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in ſimilibus variat ſcriptura, ut §. 23. παιδιὰν & παιδεὶαν, antiquiorum Edd. conſenſum in hujusmodi vocibus ſequi nihil obſtat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθεῖς *ſeri ſtudiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρα] Mutarunt *B2.* & *P.* Vide ſupra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. ſupr. §. 22. Et cognoſces quare hoc praelatum ſit prae γεννικωτέρας duplici ν. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδιδόναι] Conf. ſupr. I. *Ver. Hiſt.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi oppoſita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] *Godofredus Maluynus* Clariſſimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abuſum ſuis, dum iſta vertit, *nec minus de ſe exhibens reverentiæ.* Fraudi fuit, puto, quod Græci nominibus propriis majuſculas litteras præfigere neglexerint.

di-

βαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν, [b] ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μέν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἔς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῶν [e] τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίει-

Nam primae illae quaſi radices quaedam & fundamenta erant ſaltationis : ſed florem illius, & perfectiſſimum fructum, qui nunc maxime ad ſummum perfectionis faſtigium pervenit, haec nunc oratio noſtra perſequitur, omiſſo, quid ſit Thermayſtrida vel gruem ſaltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium ſaltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exerceri ſolitum, ruſticorum ſaepe ad tibicinae cantum ſaltantium ſaltus vehementes & laborioſos, qui nunc adhuc inter ruſticos frequentantur, ignorantia quadam praetermiſi; verum quod haec talia nihil cum hodierna ſaltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipſa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione proſequens altera.

35. Ac de ſaltatione ipſa tantum. Omnibus enim perſequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero ſaltatorem ipſum habere oporteat, quomodo exercitatus eſſe debeat, & quae didiciſſe & quibus rebus confirmare opus ſuum, jam

ti-

a Θεμέλιοι] Θεμέλια L. Prius habent Edd. *b* Ὅπερ] L. recte. Ὅσπερ Edd. cum Codd. M. P. male, ſi ſequens τοῦτο ſpectes. *c* Θερμαϋστρίζειν] Τερμ. male *J.* Recte ceterae per θ. cum Cod. M. *d* Παρέλιπον] Παρέλειπον W. *e* Τὰ] Deeſt in *S.* Adeſt in cett. & W. *f* Θάτερα] Θάτρα W. male.

dicere debuit *præcipue circa Auguſti tempus.* *J. B.*

Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Vide *Caſaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorſt.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipſii* notam. *M. du S.*

Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutaſſe rudis illius ſaltationis ritum, quae apud majores viguit, & venuſtam induxiſſe novitatem, interrogatus ab Auguſto*, Quae ſaltationi contuliſſet? *reſpondit*,

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων.

Quem verſum ſi recordatus eſſet eſſe Il. K, 13. Juntanus; de emendando, id eſt, corrumpenda prima voce in Αὐλῶν non cogitaſſet. *J. M. G.*

97. Ὅπερ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diverſus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. *M. du S.*

99. Θερμαϋστρίζειν] Furioſam ſaltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Euſt.* ad Od. Θ. *Meurſ. Orch. Heſychium* jubet videre *Vorſtius.* *M. du S.*

Θερμαϋστρίζειν] Quod hic ſe nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meurſius*, quamquam ita, ut potius materiem congeſſiſſe, quam exornaſſe omnia, videri poſſit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τῆς θερμαϋστρίδος deſcriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Euſtathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος.

tibi enarro, uti diſcas, non inter faciles & leves tractatu eſſe hanc artem, ſed ad ſummum omnis doctrinae faſtigium pertinere, non muſicae modo, ſed rhythmicae etiam, & geometricae, & philoſophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam diſputatricem illius ſubtilitatem intempeſtivam ſibi putavit. Verum ab oratoria non removit ſe, ſed hujus quoque partem ſibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi ſunt. Neque vero abhorret a pictura & plaſtice, ſed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa eſſe videatur.

μι, ὡς μάθῃς, οὐ τῶν ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς, τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον [h] αὐτῇ νενόμικεν. οὐ μὴν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnoſynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propoſitum eſt, ac meminiſſe tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis ſcire oportet ſaltatorem *omnia quae ſunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipſum fugiat, ſed prompta ſit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propoſitum artis, ſcientia eſt imitandi, oſtendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. κατὰ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τά [l] τ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. *h* Αὐτῇ] Ita cum *J.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* *i* Ὧν] De hoc idem notavit. *k* Πολύμνιαν] Πολύμνειαν M. Nihil mut. Edd. *l* Τ' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τε ὄντα.

ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν διαλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὴ θερμαυστρίζειν ἔλεγον. Vide quam ſimile ſit hoc ſaltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte ſaltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meurſio petet. Γέρανον] dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris* quos per laſciviam ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. ſ. 30. *J. M. G.*

Θερμαυστρίζειν] Vid. Illuſtr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. ſ. ad Hymni in Del. verſum 144. ubi Θερμαυστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης. Unde concludit, Θερμαυστρὶς etiam legendum, non θερμαστρὶς, apud *Heſych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae ſaltationis genere, de qua poſſit conſuli diligentiſſimus *Meurſius* in Orcheſtra, & unde verbum θερμαυστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J. F. R.*

1. Γέρανον] Inſtituta haec ſaltatio fuit a Theſeo; repraeſentabatque imagines exitus e Labyrintho. Deſcribit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theſeo: tangit etiam alicubi *Heſych.* *A. V.*

3. Φρύγιον] Ruſticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A. V.*

10. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.] *Plato* Legg. II. 576. *M. du S.*

Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *J. M. G.*

25. Γεωμετ.] In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipſam Philoſophiam etiam adſui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφέστηκεν] Significatio haec, pro *abhorrere, alienum eſſe*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J. F. R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. M. etiam τ' ἐόντα. *M. du S.*

Τά τ' ἐόντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἐόντα per dialyſin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res eſt parvi. *J. F. R.*

καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πύ-

rendi, & obſcura declarandi : & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa ſumma etiam ſaltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expreſſionem.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua hiſtoria eſt, ut praedixi, & promta illius tum memoria tum decora repraeſentatio. Oportet enim illum, captis ab ipſo ſtatim Chao & prima mundi origine initiis, ſcire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis ſaltatoris ſcientia, eaque praeſertim ſciat, quae interjecta ſunt, Caeli caſtrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, ſubjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium ſortem.

38. Tum deinceps Gigantum ſeditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipſe Pericles ſe nullum ſibi ſecundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. ſic ſcribit :

Quid voveat dulci nutricula majus alumno,
Quam ſapere & fari ut poſſit, quae ſentiat?

M. du S.

Θουκυδ. —— αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. verſ. 30. & ſeqq. ubi haec Periclis ſententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde eſt, ac ſi numquam cogitaſſet.* Ceterum verum eſt, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem ſine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτά. Nam & ſic iterum apud noſtrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur : γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipſe de ſe Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφροδ. γονὰς] Ex ſpuma maris. *M. du S.*

68. Λητοῦς ὠδῖνας] Vid. Illuſtr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. verſ. 306. p. 510—11. Ubi de hoc ſaltandi genere a virginibus peragi ſolito ſatis multa. *J. F. R.*

69. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae ſtuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μέσον τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & paſſim. *M. du S.*

Ibid. Πτήσει τῶν ἀετῶν] Fabula hæc apud *Pindar.* Cætera ſunt nomina fabulis notiſſima. *J. B.*

73. Καὶ λάρνακα &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάρνακα μίαν] De qua fuſius Συρ. c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuiſſe Iacchus ſcribitur ab Orpheo, & in Parnaſſo conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Ἰάκχου] Sic W. recte. In reliquis Ἰάχου. *M. du S.*

Ἰάχου σπαραγμὸν] *Phurnutus* ſ. *Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho ſ. Dionyſo. Is enim Iacchus non minus quam Oſiris. Sic igitur *Phurnutus*, Μυθολογεῖται ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

78. Ἀθην.

ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

ρὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν· καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ [d] Ἁλιρρόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

b Ἰάκχου] Scripſi ex W. Ἴαχου male Edd. *J. Fl. H. B2. P. S.* *c* Ὅσα Ἡφ.] Sine περὶ Edd. etiam *Fl. J. H. P.* *d* Ἁλιρρόθιον] Edd. priores ἀλιρ. minore α.

67. Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστηρίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας * νήσους ἄλλοτε ἀλλαχῆ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτεκα οὖσαν ὑπεδέχετο δι᾽ ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς Ἥρας) ‡ ἔστη τῆς § ἄλης καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη. Διὸ αὕτη μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε δήλη γεγονυῖα τῇ ¶ παγίᾳ στάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. V.

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν ** αἰετὸν γεγράπτεσι ἀπὸ συνθέσεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς. V.

* Νήσους] Non aderat in Æd. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice.
† Ἐπίτεκα] Sic M. non ἐπίτεκνον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκοι V. & C.
‡ Ἔστη] Ἐστὶ M. prave. *M. du S.*
§ Ἄλης] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλης in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλης. *M. du S.*
¶ Παγίῳ στάσει] Sic habent C. & M. Παγιότητι Ed. *Cler.* Παγίῳ στάση mendoſe V. *M. du S.*
** Αἰετὸν] Sic V. & M. recte. In Impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἀθην. καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. Β. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλοψ. c. 3. & Οἰκ. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔριν] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἑρμ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἁλιρρόθιον] *Et Halirrothium*, de quo ad *Pauſan.* hæc omiſit Interpres. *J. B.*

Ibid. Ἁλιρρόθιον] Vid. *Suid.* v. ἄρειος πάγος. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago judicata eſt: quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C, Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων διῆλθον.

Ἑξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνωος [d] πόρος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theſeo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rurſus fugam ad Perſas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel paſſae ſunt vel fecerunt. Poſtea *tenendi ſunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioſcurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim iſta quoque videri poſſunt merito. Atque iſta quidem Athenienſium, pauca ſane ſpeciminis ergo de multis omiſſis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Niſus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adverſus bene de ſe meritam animus: poſt quae ſequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes ſerpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. *b* Τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. *c* Σκύλλα] Σκύλα W. *c* Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* *d* Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτην male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Theſei is filius, cujus fabula mihi ignota eſt. V. *Pauſ.* 343, 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hiſtoriam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam viciſſim ad Demophoontem refert *Plut.* in Theſeo p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Theſei, &c. Utraque res aptiſſimum ſaltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaeſivit *Solanus*? ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et ſic quinquies eodem cap. At infra recte Ἄθαμας, ut ibi videbimus; nam duo diverſi ſunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noſter, cum ad Athenienſium res geſtas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος καὶ Μίνωος πόρος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minoïs tranſitus.* legendum cenſeo, καὶ Μίνωος πόθος, & *Minois deſiderium, ſeu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoſeon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidiſſe. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις] *Et ſatorum exortus.* Nimirum ex ſatis ſerpentum dentibus homines proſilierant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opſopœus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *ſatorum ortus*, paulo melius. Scripſit quidem *Bourdelotius* cætera nomina fabulis notiſſima. Sed tamen quum ita ſit περίεργος, ut ſupra notaverit καὶ Ἁλιρρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam ſive omittant, ſive ita interpretentur, tantumdem eſt. Ne ſimus ergo poſthac fruſtrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐδήλωσε . . . . ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ſerente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vix operae fuiſſet adnotare, σπαρτῶν habere pleraſque Edd. quia quo antiquiores, eo ſaepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα ſic ſcriptum

ta-

pentis, & Spartorum exortus, ac rurſus Cadmi in ſerpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor ſtructoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu ſilentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules ſuis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

42. Tum Corinthus plena & ipſa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac poſt haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὐτὴ μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν [g] διαέριον φυγήν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

43. Poſt haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, geſta ſunt: Inachus, atque Io, ipſiusque Argus Cuſtos, & Atreus ac Thyeſtes, & Aerope, & aureum vellus, &

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἴναχος, καὶ Ἰώ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *g* Διαέριον] Διαπόντιον *Marc.* male. Nihil mut. *Fl. H. J. P.*

tamen fraudi fuit interpreti priſco, vertenti *ſatorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe diſcutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *ſatorum* illorum *ortus* eandem rem ſignificaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum eſt; ſed quia reliqua nomina propria praecedunt ac ſequuntur, etiam hoc fuit conſervandum; quod etiam patet ex teſtimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *J.F.R.*

8. Μανία τοῦ] Amphionis nempe poſt liberorum & uxoris fata ſibi ipſi mortem conſciſcentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M. du S.*

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγή] Cic. *Tuſc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu ſilentium.* ad quem vid. *Daviſ.* p. 215. No. 7. *J.F.R.*

13. Σφαγή] *Apollod.* II. p. 44. B. *M. du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M. du S.*

16. Σθενέβοιαν] Antaeam *Hom.* vocat, Tragici Steneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M. du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pauſan.* in Corinthiacis. *J.G.G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pauſan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἡλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. *J.M.G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte ſcribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Faſt. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falſa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac ſupra T. I. *Dial. mar.* IX. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγήν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, conjiciebam forſan ab Luciano ſcriptum fuiſſe διερὸν φυγήν, ut in Lexiphane, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium diſſert. 10. τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id ſit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertiſſime vulgatum tuetur in Aſtrologia. ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω. τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθέονται. Quod ſequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, ſed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *J.G.*

19. Ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγήν] Τὴν διαπόντιον φυγήν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. Συγγρ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic cenſeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegyſthi admiſcetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pauſan.* 274. 23. *M. du S.*

Ibid.

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται τὴν Δανάης [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὸν ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προηγημένον, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἴσεται καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propterea

a Δέρας] Ἀρνίον W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. *b* Πελοπείας] Πελοπίας W. *c* Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. *d* Παρθένευσιν] Sic *J. H. Fl.* & M. Διαπαρθένευσιν *P.* male. *e* Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. *f* Προηγημένον] Hoc habent *Ald. B2. H. Fr. P. S.* & P. Προειρημένον *J. Fl.* & M. *g* Κασιέπεια] Sic recte *J. B2. H. Fl. Ald.* & M. Κασσιόπεια *P. S.* & *Vorſt.*

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίον. W. & *Fl.* (L. etiam inſerit ἀρνίον.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίον; ita ut credas & δέρας & ἀρνίον in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *J. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *J. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *J. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γέννησιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γέννησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γένεσιν. *J. F. R.*

37. Προηγημένον] In M. *Fl.* & *J.* προειρημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προηγημένον— confer Ἐν. Δ. XIV. *M. du S.*

ea iratum Aeſculapio. Porro hoſpitium Paridis, & Helenae raptum, poſt judicium de pomo.

Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγήν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μήλῳ κρίσιν.

46. Putandum enim, Spartanae hiſtoriae Iliacam quoque connexam eſſe, quae multa eſt & multarum perſonarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis ſcenae propoſitus eſt: & meminiſſe horum oportet ſemper, maxime ſtatim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta ſunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Oreſten, & quae in Scythia Heros ille auſus eſt. Nec abhorrent ab hiſce quae ante geſta ſunt, ſed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *ſimulatus* Ulyſſis, Philoctetes deſtitutus, & tota, in univerſum, Ulyſſea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos poteſtas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec ſtructae Palamedi inſidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in ſcopulis interitus.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεί, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [h] Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσείου πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ [i] Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπιβουλή, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

47. Habet multas occaſiones Elis quo-

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρ-

h Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. *i* Τηλέγονος] Τηλέγωνος *J.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus.
k Ἀφορμὰς καὶ Ἦλις] Καὶ ἠδεῖς ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam ſervant cum Cod. P.

38. Ὧι οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum ſit, *cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio.* *J.G.G.*

39. Κασσιέπεια] V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. P. autem, *S.* & *Vorſtius* Κασσιόπεια reponere jubet. *M. du S.*

Κασσιέπεια] *Vorſt.* in marg. B2. correxerat Κασσιόπ. forſan fruſtra. Etſi enim Latini *Caſſiopea* conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Κασσιέπ. teſtatur *Steph.* in Lex. Hiſtor. Geogr. ab Loydio aucto. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* ſcribi. Κασσιέπεια iterum ſcribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem ap. *Eratoſth. Cyren.* c. 16. Κασσιέπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Caſſiepeia* Latine ſcripſit, ne crederes caſu ſic editum in Graecis. *J.F.R.*

49. Τυνδάρεω] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. ſunt enim qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. noſtrum Θ. δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemſterhuſius* conſuli *Sext. Empir.* p. 272. i. e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Πανύασις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. verſ. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac ſuſcitatione, de qua plura quidem teſtimonia adferre liceret; ſed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adſcripſere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec eſt Diſſertatio, ut inutiles notae modum excederent. *J.F.R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F.G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falſi arguit *Philoſtratus* p. 731. *M. du S.*

74. Οἰνό-

ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγή, Καλλιστοῦς θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ἀποδημία.

Ἀλλὰ κἂν εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικήν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τῆς Κρήτης περίπολον.

que pro ſaltare conantibus; Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Calliſtus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter ſub mari.

49. Verum etiam in Cretam ſi commemoratione pergat, multa inde quoque ſibi ſaltatio colligit, Europen, Paſiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

a Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. *b* Ὕφαλος] Recte ὕφαλος minore *v. Fl. S. A.* Ceterae male Ὕφαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam curru vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philoſtr.* imag. p. 708. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον τὸν Δία] Quid hi in Elide deſignarint, me latet. *M. du S.*

79. Πανὸς γοναὶ] Vid. ſupra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Pariſ. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; ſed Benedict. recte, *ſubter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae paſſim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem Occultas egiſſe vias ſubter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teſte *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικήν] Glaucum Minoïs filium, & Polyidae de illo in mellis dolio ſubmergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celſum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque ſi vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire ſepulchro:
Quem ſenior vates avium clangore repertum
Gramine reſtituit: mirae nam munere ſortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minoïs filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυΐδου μαντικὴν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noſter etiam Ἠσ. I. nominatim & c. 8. ſine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis ſuſcitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοψ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plat.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Περίπολον] Conf. 2. *Ver. Hiſt.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Interpres: *Meleagrum*, *Atalantem*, *Dalum.* foediſſimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. ſcribe δαλὸν, & interpretare. *Meleagrum*, *Atalantam*, *& titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis abſentibus arſit
Sic tuus ardeſcat ſtipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum*, *Atalanten*, *Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obſideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem.* Torris

50. Et in Aetoliam ſi tranſieris, etiam ibi multa invenit ſaltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore diſcuſſo Alcmaeonis conſtitutam familiam. Tum Neſſum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

Κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει· τὴν Ἀλθαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ ποταμοῦ ϗ Ἡρακλέους πάλην, ϗ Σειρήνων γένεσιν, ϗ Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, ϗ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον ϗ Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τὴν ἐν Οἴτῃ πυράν.

51. Habet etiam Thrace multa ſaltaturo neceſſaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi ſupplicium.

Ἔχει ϗ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν [d] Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου σπαραγμὸν, ϗ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, ϗ τὸν Αἷμον, ϗ τὴν Ῥοδόπην, ϗ τὴν Λυκούργου κόλασιν.

52. Ac Theſſalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jaſonem, Alceſtin, quin-

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἄλκηστιν, τὴν τῶν πεν-

c Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν.

d Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφέα *J.*

ris Meleagri nequit ulli eſſe ignotus. Et jam eodem verbo uſus erat auctor in principio Timonis. οὕτω δαλόν τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rurſus majore litera Δ ſcriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: repoſui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; ſed quod is etiam accentum immutet, δάλον ſcribens, id non ſum ſecutus, quia ſic ſcribere non licet. *J.F.R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Muſarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adſcripſerat Cl. *Hemſt.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inſeram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta ſaltationis, quae Aetolia ſuppeditare poſſit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, ϗ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἐρήμους eſſe dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum eſſe, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένας fuiſſe, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι, obſervat ibi *Spanhemius*. *J.F.R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etſi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emerſionem ex mari* ſignificat, quod de *Echinadibus* inſulis adpoſite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν ſervent, aeque ac ſupra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptiſſimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ϗ τὴν σύκην, ἃ ϗ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum eſt;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *ſurſum exſurrectione*, *emerſione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. ap. *Steph.* in Theſ. ac ſaepe prorſus idem eſt quod ἀνάδυσις, & ut ſupra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις conſtanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis eſt aberratio Scribarum in tam exiguo literarum diſcrimine, facile mihi perſuadeo, etiam alibi ab iisdem confuſa eſſe illa vocabula; adeo ut non omnibus teſtimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Eſt enim ubi differentia in iis ſit obſervanda, quae ex ipſa diverſa origine ſatis patet. *J.F.R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philoſtr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Baſilius* in epiſtola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχινάδες εὑρὼν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius ſuſtinuit.* Vides, ſine fabulis, nec ipſos ſcriptores Chriſtianos poſſe intelligi, earumque ignoratione ſaepe viros inſignes eſſe lapſos. *J.G.G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuſe narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπην] V. ſupra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκηστιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν τῶν πεντ.] Veroſimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere auſim: ſi ſequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuiſſe, ſed principem, ajunt. *Euſtath.* ad Dionyſ. Perieg. 687. Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾷ νηῒ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exſulibus* Aſiam penetratam a Jaſone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero val-

πεντήκοντα [a] νέων στόλον, τὴν Ἀργὼ, τὴν λάλον αὐτῆς τρόπιν.

quaginta juvenum claſſem, Argo, loquacem illius carinam.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τὸν Αἰήτην, τὸ Μηδείας ὄνειρον, τὸν Ἀψύρτου [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν Λαοδάμειαν.

53. Ea quae in Lemno acta ſunt, Aeetem, Medeae ſomnium, laceratum Abſyrtum, & geſta in praeternavigando: & poſt iſta Proteſilaum & Laodamian.

Κἂν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ.

54. Et ſi in Aſiam rurſus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipſius ad Perſas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & ſorores illius populi plorantes electri lacrumas.

Εἴσεται δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τῆς χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

56. Norit talis etiam Heſperides, & cuſtodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

a Νέων] Reſtitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νηῶν enim male Edd. priores. *b* Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quaſi nomen proprium eſſet.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum ſupra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νηῶν] Theſſaliam inter alia ſuppeditare ait, τὴν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον. *quinquaginta navium claſſem.* Dudum eſt quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miſcellaneis, qui legendum oſtendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc eſt Argonautarum, qui quinquaginta numero fuiſſe quibusdam dicuntur. vide lib. ix. cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πρᾶξίν τινα πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. *J.G.G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M. du S.* (licet accentus in W. ſit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλον —— τρόπιν] Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat noſter, ea eſt εὔλαλος Ἀργὼ apud *Orpheum* ᵥ. 242. Propius ad noſtrum *Apollod.* I, 524. ἤδε καὶ αὐτὴ

> Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
> Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
> Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Similia ſunt 4, 580. ſeqq. Λάληθραν κισσαν ipſam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώλων χαονιτικῶν ἄπο βροτησίαν ἱεῖσαν Lycophron ᵥ. 1319. ſeqq. Modeſtior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

> *Mox, uti victa gravi ciderunt lumina ſomno,*
> *Viſa coronatae fulgens tutela carinae*
> *Vocibus his inſtare duci* &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτην] Solis filius, Medeae pater. *M. du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. ſupra *Dial. mort.* XXIII. *M. du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Proteſilai caſtiſſima, quae propter mariti deſiderium ſe interfecit. V. not. ad N. δ. XXIII. *M. du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus hiſtoriam apud *Herod.* habes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M. du S.*

16. Πέλοπος —— ἐλεφάντινος ὦμος] Adſcripſit Cl. *Hemſterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui eſt I. 12. Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὑπὸ Δήμετρος βρωθείς. Ad quae ſic Cl. *Fabric.* „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ I. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I. 4. 57. —— *carmi-* „ *na ni ſint, Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique ſcriptores tradunt ". Non addidiſſem, niſi auctoritas *Hemſterhuſii* permoviſſet.

Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

τὸν Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸν Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ [c] Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν.

57. Neque ignorabat fabuloſas formarum immutationes, quae in arbores, aut beſtias, aut aves mutatae ſunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tireſiam, & ſimiles.

Οὐκ ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, [d] ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν [e] Καινέα λέγω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους·

58. In Phoenice Myrrham, & Aſſyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Inſuper vero etiam recentiora, quae poſt *magnum illud* Macedonum imperium ſuſcepta ſunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύῤῥαν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπό τε [f] Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σελεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκης ἔρωτι.

59. Aegyptiorum illa occultiora ſciet quidem, ſed per ſigna tantum quaedam demonſtrabit: Epaphum dico, & Oſirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπιδείξεται, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων

δὲ

c Ἐρυθείας] Ἐρυθίας W. Nihil noſtram lect. mut. *J. Fl. H. P.* *d* Ὅσαι] Sic *J. H. Fl. B2. P.* & M. *e* Καινέα] Κενέα W. male. *f* Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. *A1W.*

Compluria enim alia veterum teſtimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Hiſtorico-Geogr. Sed forſan aliud quid notabilius addidiſſet Cl. *Hemſt.* ſi in adornanda hac Luciani Edit. perexiſſet. *J.F.R.*

27. Ὅσαι] Neſcio quid haeſitarit *Solanus* noſter tam ſollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id ſe habere, & ſignificare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι Θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ *Hom.* Il. A. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem. *J.F.R.*

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percuſſis anguibus, quos coëuntes videbat, ſtatim de viro factus erat femina. Poſt annos autem ſeptem iisdem anguibus viſis & iterum percuſſis, forma prior rediit *Ovid.* Met. III. 331.) *Leedes. Heſiod. Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. Δ. XXVIII. *M. du S.*

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Aſſyrium diviſum.* Quis ſit ille luctus Aſſyrius diviſus non facile reperias apud ſcriptores. Apud Hyginum tamen in Aſtronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui ſit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proſerpina ad judicium Jovis veniſſe, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Muſa Orphei eſt mater. Itaque judicaſſe, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque poſſideret.* Tangit quoque Lucianus ipſe in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio ſuo, quod illam modo cogat Anchiſae cauſſa in Idam deſcendere, ἄρτι δὲ ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. *Nunc vero in Libanum ad Aſſyrium illum adoleſcentem, qui & ut a Proſerpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιαζούσας. Idyll. xv. Patet nunc quis ſit ille dimidius Aſſyrius luctus. *J.G.G.*

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. *M. du S.*

31. Μεριζόμενον] Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Aſſyrios, quam diu nempe eſt cum Proſerpina, ἐν ᾅδῃ, quam diu latet anni fertilitas, hieme quaſi ſepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum eſt cum Venere, fecundam facit naturam &c. Igitur diviſus inter Venerem & Proſerpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Aſſyrios lugetur. *J.M.G.*

33. Ἀντιπάτρου] Poſt matrem interfectam ad Lyſimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipſe ob inſidias ſibi ſtructas interfectus eſt. Vide Ἰκαρ. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lyſimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. *M. du S.*

Ἀντιπάτρου] Facilior eſt horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam hiſtoriae affinitatem. Turbarum enim ſatis uterque dedit, vid. *Juſtin.* compluribus locis. Facilior certe iſthaec eſt permutatio, quam Κυρηνίου in *Evang. Luc.* cum *Quinctilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. *P. Horreus* in Prooem. Miſcell. Crit. *J.F.R.*

34. Στρατονίκης] Reſpicit hiſtoriam de qua ad Συγγρ. c. 35. & Συρ. c. 17. *M. du S.*

41. Ἑαυ-

δὲ τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μετεσκεύασεν.

Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῆς τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελὼν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευμένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

vero amores illorum, ipſiusque adeo Jovis, & in quos ſe habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, ſupplicia, & ſingulorum cauſſas, & Perithoi atque Theſei ad inferos usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Heſiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca ſane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipſis oſtendenda ſaltatoribus, tibique ad ſimilitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quaſi repoſita eſſe ſaltatori neceſſe eſt.

62. Quandoquidem vero imitator eſt, & motibus oſtendere ea quae canuntur promittit, opus eſt illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae oſtenduntur ab illo, de-

[a] Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. Bz. P. S. Ἑαυτῶν male *J. Fl. H.*

41. Ἑαυτὸν] M. & L. *Bz. P.* & ſeqq. Edd. In *Fl.* & veteribus pleriſque ἑαυτῶν, prave. *M. du S.*

59. Ἀναγκαῖον & ὅπερ] Utrique adſcripſerat *Solanus*, & *Fl.* ſic legere cum *J.* & *H.* Forſan ὥσπερ quaeſivit, in quo variatur *Tyrannic.* c. 11. 3. quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte ſe habet, modo verba illa: ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parentheſi incluſa intelligas, quod *Obſopoeus* in Latina verſione fecit, vertens (*quod & rhetores factitare conſueverunt.*) Sed apertius potuiſſet reddere, *quod & Rhetoribus neceſſarium.* Nam ſi priore modo redditur, ſonat ac ſi ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. *J. F. R.*

63. Χρησμὸς] Tangit *Plut.* 910. 1. & *Orig.* c. Celſ. p. 63. 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis eſt, legitur φωνεῦντος. *M. du S.*

64. Καὶ κωφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem ſic apud *Plut.*

Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. *J. B.*

Καὶ κωφοῦ συνιεὶν] Laudatur etiam hoc oraculum a Chryſoſtomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. *J. G. G.*

Καὶ κωφοῦ] V. *Herodot.* p. 11. f. *M. du S.* Vel Ed. *Baſil.* p. 9. ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης.
Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. *J. F. R.*

Ibid. Λαλέοντος] Operae pretium videtur exiſtimaſſe *Solanus* in hanc Lectionem inquirere, quia Noſter Attice potius λαλοῦντος dicere ſolet: ſed quia *Herodoti* lectio illius menti obverſabatur, Ionica dialecto hic uſus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. *Herodot.* non occurrat. *J. F. R.*

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenſet, non meminit *Diog. Laërt.* in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Seneca* de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philoſtr.* p. 163. ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. *Suet.* etiam Veſpaſ. c. 13. & noſter Δημων. c. 3. & Ἀπαιδ. c. 19. *M. du S.*

67. Κατηγόρει] Conſtantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noſter, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam ſervant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum juſſerat; ſic enim in *Junt.* adſcripſit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: ſed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a ſpectatore ſaltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem ſaltatorem.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidiſſe aiunt. Cum enim & ipſe ſimilibus argumentis, quibus tu, uſus accuſaret ſaltatoriam, dicens tibiae & fiſtularum & percuſſionum acceſſionem eſſe ſaltatorem, qui nihil ipſe ad actionem conferat, ſed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus inſit, faſcinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei ſunt, veſtem Sericam, & perſonam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonaſque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus ſaltatoris, quod per ſe nihil eſſet: ſaltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, ſed ſi quis alius, & hiſtoriae memoria, & motus decentia, praeſtans, petiit a Demetrio rem aequiſſimam, puto, ut ſal-

λοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τὸν θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν.

Ὃ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὅμοιά σοι [c] καληγόρει τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, παρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετος, ὥς φασιν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέησιν, ἰδεῖν ὀρχου-

b Λαλέοντος] Et ſic cum *J. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* *c* Καληγόρει] Nihil mutare *J. Fl. H. B2.* nec M. notat idem. Sed ἐκαληγόρει volebat. male, vid. not. *d* Γοητευομένων] Sic reſtitutum ex L. P. ut *Jenſ.* recte conjecit. Γοητευομένοις enim Edd. priores & M. *e* Τερετίσμασι] Τερετίσμαλι *Fl.* Prius eſt in aliis & M. *f* Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἤκμαζεν. οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

Sed ſemel in errorem ſe abduci paſſus, & bis, ter alibi eundem errorem ſequitur; nam καληγόρει verum, ἐκαληγόρει falſum eſſe, vid. nos ſupra ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 7. ubi teſtimonia compluria dedimus. *J. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις,] Diu, fateor, hic locus me torſit, ut bono inde ſenſu fruerer. Tamdem decerno, eum eſſe corruptum, reſtituendumque id, quod quantum proſpicio, genuinum eſt; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Eſt oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, ſaltatorem prorſus nihili eſſe faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, ſed plane neſcio quod ἀνακόλουθον dedit, operae pretium erit, eam vertiſſe. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem eſſe ſupervacaneam quamdam tibiae, fiſtularum, & pulſationum acceſſionem, qui nihil ipſe ad fabulam conducat; at moveat inſulſum, ſtolidum, nihilque ingenioſi habentem motum; dum homines faſcinentur iis, quae actioni extrinſecus accedunt, veſte* nimirum *ſerica, larva decora, tibiaque & laſcivis cantibus, cantorumque ſuavitate; quibus exornari actionem ſaltatoris, ubi ipſa per ſe ſit prorſus nihil.* Quam diverſus hinc abit Benedictus! Immo ſi verſionem inſpicias, nullum plane inde ſenſum eruas: quod in poſteriore hujus periodi parte jam oſtendit Cl. *Gronovius.* *J. J.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Jenſii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipſe M. γοητευομένοις. *M. du S.*

76. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opſopœus: *quibus exornaretur, nequaquam ſaltatoris eſſe officium.* Benedictus: *quibus exornari ſaltatorem nihil eſt opus*, ac ſi legiſſet hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus accuſaverunt, tanquam ornamenta ſaltatori non convenirent, ſed ipſum ſaltatorem eſſe rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare ſenſum clarum, quem præbet Lucianus in Græcis, nempe: *quibus exornari actionem ſaltatoris, quum ipſa in ſe nihil prorſus eſſet.* *J. G.*

81. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέη-

χόμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ᾀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, [a] ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· Ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ [b] μέγιστος ἔπαινος ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων [c] βασιλικός τις ἄν-

tantem ſe videret, deinde accuſaret: promiſitque, ſe abſque tibia & canticis copiam ſui facturum. Idque fecit. Imperato enim *ſcamilla* pulſantibus & inflantibus tibias, choroque ipſi, ſilentio, ipſe per ſe ſaltavit Martis atque Veneris adulterium, ſolem indicantem, inſidiantem Vulcanum, & vincula utriſque, Veneri ac Marti, injicientem, adſtantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore ſuffuſam, aliquantum metuentem vero & ſupplicantem Martem, & quaecumque inſunt in hac hiſtoria; adeo ut ſupra modum his quae fierent delectatus Demetrius, hanc ſaltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio*, inquit, *homo, quae facis, non ſolum video: ſed ipſis mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem noſtra verſatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem ſaltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima ſaltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujuſdam ſui

a Ὑποδεδοικότα] Ὑποδεδυκότα W. Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Μέγιστος] *Μέγιστον* male *Bz.* c Βασιλικὸς] Sic *J. H. Fl. S. Bz.* &c. & M. Leg. βασιλίσκος adſcripſit *M. du S.*

δέησιν] *Petiit a Demetrio aequiſſimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequiſſimam poſtulavit. Sic Æſchines κατὰ κτησιφῶντος δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέησιν. *rem non magnam a vobis petemus.* *J.G.G.*

86. Κτυποῦσι] Interpoſitum *ſcamilla* (fluctuant libri inter *ſcamilla*, *ſcabilla*, *ſcabella*) non aegre ferent, qui legerint *Rubenium* de re veſt. 2, 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem uſum laudat noſter infra §. 83. *J.M.G.*

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obſ. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M. V. la Croze.*

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenæus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes *Luciani* pag. 534. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cætera quæ ad ſaltationem ſpectant, ut de Baucíſmo, Betarmo, Hormo, & aliis fuſius alibi. *J.B.*

6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος] Bene monet Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Euang. Joan. IV. 46. Ibi enim legas: καὶ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Boſius* ita commentatur: „ Non putem per βασιλικὸν „ intelligi *aulicum* quendam, ſive *miniſtrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; ſed „ potius *quempiam ex genere regio*, *agnatum aliquem* „ *Herodis.* Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellan- „ tur. *Lucianus* de Salt. (h. l. ut vides) *Achilles Ta-* „ *tius* L. VII. p. 447. dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. „ Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φρὺξ μὲν γενεῇ, γένεος δὲ βα- „ σιληΐου. *Ammian.* XVI. c. 12. *Hos ſequebantur po-* „ *teſtate proximi Reges numero quinque, regalesque de-* „ *cem.* Ad quem locum videatur *Valeſius*". Addo *Chryſoſt.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui utrumque deſignari poſſe ait, his verbis: Ἤτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξίωμά τι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων. *J. F. R.*

10. Ἡμιέλλην γάρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι] Peſſime ſic noſtra ex editione Salmurienſi, quum optime Baſileenſis (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνεῖναι. *J.G.*

11. Συνιέναι] W. recte. Reliqui συνεῖναι. *M. du S.*

Συνιέναι] Vix dubitaſſem ſic ſcribere vel ſine codice. Sic enim recte ſupra §. 62. Edd. habebant. Conf. ſuperius *Quom. Hiſt.* c. 37. ubi συνεῖναι quoque Edd. priores pro συνιέναι. Sed recte συνιέναι ib. c. 44. Et *Abdic.* c. 15. atque alibi. Licet rurſus pro eo συνεῖ-

ναι

ſui cauſſa ad Neronem venerat, ſpectabat cum aliis ſaltatorem illum ſaltantem ita dilucide, ut, licet ea quae cantabantur non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Quî nam tibi utilis ibi eſſe poſſit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur.

θρωπος κατά τι χρέος ἥκων ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον, οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) [d] συνιέναι ἁπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν [e] οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ δώσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοὺς τὰ μέγιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἄν σοι χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ῥᾴδιον εὐπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἕκαστά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα.

65. Caeterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, κατὰ [f] τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. [g] οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη, τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπῳδὰ

d Συνιέναι] Reſtitutum ex W. Συνεῖναι Edd. priores. *e* Οἰκίαν] Sic eſſe in *J. H. Fl. S.* & M. notat *M. du S.* Eſt & in *P.* aliiſque. Quid tum? *f* Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. *g* Οἶδε] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἱ δὲ *J.* Οἶδεν M.

ναι legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. *J. F. R.*

21. Καθίκετο αὐτοῦ] Sic ſupra Ἑρμ. c. 83. *M. du S.*

25. Κατὰ τὰ α. τ.] Ut Πρ. λ. c. 2. Τιμ. c. 33. & paſſim. *M. du S.*

27. Οἶδε] Interpres *Obſopoeus* legit ἡ δὲ, vertit enim *At haec.* *F. G.*

Οἱ δὲ] Nemo haec, quid velint adſequatur. Ed. *J.* pro οἶδε vulgato legit οἱ δε. M. οἶδεν, legendum οἱ δὲ γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Intactus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἤδε. *M. du S.*

Οἶδε] Puto dediſſe Lucianum εἴωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἶδε tranſiſſe potuit. Certe ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

Οἶδε] Illud οἶδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aeque in οἶδε — ἐπαινούμενοι ac in αἱ δὲ — εναι. Aeque inquam in εἴωθε, quam in ἡ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt quid Lucianus reliquerit. Cl. *Geſneri* εἴωθε optimum videretur, ſi cum ἐπαινουμένη ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id noſter ſaltem adhibere non ſolet. *J. F. R.*

28. Τῷ ἐοικέναι ταῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat.* Opſopœus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, cœlaturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim* (n. ὑπόκρισις) *ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſeratur. *J. G.*

Τῷ ἐοικέναι] Id eſt quaſi ἐν vel ἐπὶ τῷ ἐοικέναι. *dum*, vel *propter ea quod ſimiles ſe gerant.* Sic *Herodian.* III. 1. 5. τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους. *Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde &

Abdic.

δὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων [a] ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυσθαι.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστήν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τό, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαία. καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἤθη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; ſed in unoquoque horum, quod proprium eſt, quod eximium, demonſtratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Barbari de hiſce rebus dictum referre. Videns enim quinque perſonas ſaltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns ſaltatorem, interrogavit, *Quinam ſaltaturi & acturi reliquas perſonas eſſent?* Cum vero audiſſet, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, *Neſciebam*, inquit, *vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere.* Haec Barbarus.

67. Non abſurde autem Itali ſaltatorem appellant Pantomimum, (*imitatorem omnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, beluae in ſaxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens urbes populoſque frequenta*, & ſaltatori neceſſaria, oportetque rebus adhaereſcentem *familiarem* ſe *& quaſi* domeſticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in univerſum mores atque affectus ſe demonſtraturam atque actione expreſſuram, ſaltatio pollicetur, nunc amantem, nunc iraſcentem aliquem inducens, & furentem alium, affectum alium triſtitia, & ſua unum-

a Ἀριστέων] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notat *Solanus.* b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inſerui ex W. Aberat enim ab Edd. c Ὑποκρινεῖται] Ὑπερκρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θέογνίς φησι, πολύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, ſi recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. *J.F.R.*

30. Ἀριστέων] Non ſatis aſſequitur una vox Latina vim quae ſubjecta eſt τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui inſigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum ſed *optime*, comparatione aliorum, geſſerunt rempublicam. Latina declamatorum ſchola *fortes* vocat ſimpliciter, aut *fortiter feciſſe* dicit. *J.M.G.*

40. Ὁ] Ita W. ſolus, vulgatam qui ſequuntur *ſolum* vertant neceſſe eſt. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos ſcribimus, ſi Graece ſciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter ſcriptum.

Ποντίου θηρὸς χρωτὶ
Μάλιστα νόον προσφέρων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Ex *Plut.* 1690, 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] *O fili Polypi*, Theognis. *M.V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἔχων quod W. ſuppeditat nihili eſſe, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Deſumſit enim ex *Theognidis* verſu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teſte *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem *eſt* ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς [e] ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ διὰ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιΐα. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ᾔει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἀπὸ

e Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ..] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα οὗ καὶ ἄλλαι μελέται ῥητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐνάμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλοστράτου τῶν * ἐν τῖν ἑτερ. σοφισταῖς διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονήν. M.

* Ἐν τῖν ἑτερ.] Lege τιμιωτέροις. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς τῶν νεωτέροις; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος. ubi certe ἔχε in verſu locum non haberet. At in ipſo *Theognide*, verſ. 216. ſic legas:

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχειν] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστος non eſt *quispiam.* Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἄκουσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστὰς, ὀρχηστὴν τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἵου με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τοῦτο [a] μέν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, καὶ μέρος [c] τρίτον ἡγουμένου τἀγαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι. ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται.

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνὸν, τῶν δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem; *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur, quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctanteſque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat

a Μέν γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* *b* Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. *c* Τρίτον] *Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio. *d* Αὐτὴ] Αὕτη W. *e* Ὑπισχνουμένων] Ὑπισχουμένων *J. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. Δημων. c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 265.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 130. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat.* Polit. p. 506. A. *M. du S.*

92. Τοῦτο μέν γε] An τὸ χαλιναγωγεῖν τὰ πάθη? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἠθ. Νικ. I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: καὶ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Eun.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. R.*

99. Ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ

tat & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos aureſque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi vide-

ἐπιδείκνυται, τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ στροφὰς αὐτῆς, καὶ περιαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περιποιοῦν τοῖς σώμασι.

Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ᾽ αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, διά τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἅλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν, ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

Ὃ δ᾽ ἐστὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

f Εὐχερὲς] Εὐχερεῖς *Pell.* *g* Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς Edd. vulgo. *h* Μὲν] Inſeruit *Solan.* ex W? Aberat ab Edd. *i* Γὰρ] Reſtitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in Edd. prioribus.

ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juveniliter affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ἦν οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδεικνύουσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ᾽ ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* *J.G.G.*

Ibid. Περιττότερόν τι νεανιευόμενον] *Magnificentius quid dicentem.* F.G.

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J.G.G.*

26. Ὑπ᾽ αὐλοῖς] Conf. ſupra §. 16. hujus Diſſert. *J.F.R.*

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι.

tur, ac ſi quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus oſtendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχάσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν βελτίστων διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem eſſe optimum ſaltatorem anima pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praeſtare, & ingenioſum eſſe, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare poſſe de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoſcere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ᾽ ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον [a] γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonſtraturus mihi videor. Neque enim procerus ſit nimium, & ultra modum longus, neque humili ſtatura & nano ſimilis; ſed juſtae exactaeque menſurae; neque carnoſus, neque enim probari ſic poteſt, neque ad exceſſum usque tenuis, ut ſceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυεστάτη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα πρεσβεύουσα, οὕτως [b] ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθάνειν. μικροῦ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenſes enim ingenioſiſſima civitas, & maxime ſaltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt ſingula obſervat, ut neminem illorum quidquam effugiat. Par-

a Γὰρ] Inſeruit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ἐπιτηρεῖ] Ἐπιτ. *Jenſ.* At vulg. ſervant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & conſtanter εὐφυᾶ invenio. Vid. ſupra *Alex*. c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. καν.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod ſententia poſtulabat ante τοῦτο, inſerendum duxi. Non agnoſcit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Miſop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in ſtatuam Helladiae Hectorem ſaltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀστύαναξ] Legendum omnino οὗτος Ἀστύαναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud ſcribere ſolebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, conſiderantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀστύαναξ] An οἷος Ἀστύαναξ; ſic cogitabam ante. Sed viſa conjectura Cl. *Geſneri*, ei facile concedo: Nam vulgata ſenſum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus ſubſtantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤθεσιν· pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia ſic adjungant nominibus ſubſtantivis, ut eſt in Terentiano illo: *ne parum leno ſies.* Tamen ὡς Ἀστύαναξ vix ita ſubſiſtere poterit, & ſi per ironiam ſic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *eſt Aſtyanax!* ſcilicet. habebit quidem ſenſum aliquem, ſed minus commodum, quam ſi οὗτος legeris. *J. F. R.*

71. Καπανέα] V. *Auſon.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurſ.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Eſt *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis beſtürmen. *Herodianus* in v, καὶ προσέβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσέβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξενικῷ μὲν ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς

Parvo enim ingreſſo ſaltatore & ſaltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Aſtyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longiſſimus aliquis ſaltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transſcende murum* dicebant, *ſcalis nihil opus habes.* Ac de craſſo pinguique ſaltatore, magnos tentante ſaltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato ſucclamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi cauſſa mentionem feci, ſed ut videas, populos quoque integros magnum in ſaltatoria arte ſtudium poſuiſſe, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quaſi ad normam poſſent exigere.

77. Mobilis deinde omnino ſit *ſaltator*, & corpore ſoluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter conſiſtere, ubi opus eſt, poſſit.

78. Non abhorrere autem ſaltationem nec ab illa uſitata in ſacris certaminibus manuum geſticulatione, ſed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra ſunt, videas, ſi unicuique harum imitationum at-

μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα ἔφασαν [c] φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς [d] ἴδῃς, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τοῦτο δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῆς Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν [e] ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τῆς μιμήσεων

c Φεῖσαι] Φᾶσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φεῖσαι *J. Fl. Ald. H.* &c.– d Ἴδῃς] Εἰδῇς W. e Ἀθλήσει] Αὐλήσει male *B2.* & 3. Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam noſtram recte tuentur *J. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. *V.*

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. θυμελικὴ δὲ αὐλητική. *V.*

τοῖς τείχεσιν! *J.G.G.*

76. Τῆς θυμέλης] Thymelen, orcheſtrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri poſitum, eorum, qui ſpectaculo eſſe deberent, ſatis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inſcriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J.M.G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diverſa a ſaltatione. *F.G.*

Χειρονομίας] At quis hoc neſcit aut negat *Gujete?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum ſaltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etſi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo ſaltat ſobrius.* *J.F.R.*

89. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν] Lego en ἀσκήσει, & ſic etiam legiſſe videtur Interpres. Aliquis poſſet etiam jure ſuſpicari legendum eſſe κακῶν; nam pugillatus, in quo plagas multas pati neceſſe erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. • *J.P.a G.*

Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει ſic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus eſt. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere ſueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in ſaltatione exprimi, vid. ſupra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non reſpiceretur, cauſſae nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioſo* uſurpari, *Stephanus* in Theſ. dudum docuit. *J.F.R.*

90. Ἀθλήσει] Veriſſima lectio, quam non vidit *Palmerius.* Extat autem in M. & omnibus impr. excepta *B2.* & 3. *M.du S.*

91. Ἡσ-

σεων ἐπιχών. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιςότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεςιν.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥςε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπῃ ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαςον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, [a] τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιςα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥςε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαςοι καιρὸν ἁπάντων ἐπιλαθόμενοι [b] τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέςατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάςῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλόν περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt.

79. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus bilisque medela.* Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unusquisque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrumantur ſaepe ſpectatores, quum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica licet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abeſt ut pudeat *ejus rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Deſunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] *Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.*

Ibid. Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ' ἐκ παροιμίας * μετείληπται τὸ, οὐδὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

* Μετείληπται] Παρείληπται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem. ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὦτα εἰπεῖν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιςότερα. Jul.* Imp. ad Leontium. *A V.*

1. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. G. *E. Stahlii* Diſſertationem. Item *Petr. Petiti* Diſſert. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Ampliſſ. ac Doctiſſ. civit. noſtrae Senator *Caſp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχείρωται] Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jenſ.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philoſtr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ γᾶ o terra, vultu in caelum erecto diceret, praeſidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium hujus vocis elegantem uſum vidiſti jam ſupra in Νιγρ. c. 18. *M. du S.*

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam eſt §. 31. ſive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἀλο-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi ſaltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae ſint*, jam oſtendi: mentis vero, ſic puto obſervare poſſis. Multi enim illorum prae inſcitia, (neque vero fieri poteſt, ut omnes ſint ſapientes) etiam graves Soloeciſmos in ſaltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes ſe, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numeroſe quidem illi, ſed res ipſae aut poſt tempus *juſtum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales ſaltans aliquis, & Saturni in liberis ſuis vorandis crudelitatem, aberrabat ſaltatione in Thyeſtis mala, ſimilitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi aſſimilavit tempore poſteriorem. Sed non puto tales propter ſaltatores, ipſam damnandam eſſe ſaltationem, neque odio ipſum opus eſſe proſequendum, ſed illos quidem pro imperitis, quales ſunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει [c] ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην [d] τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην [e] αὐτῇ εἴκαζε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσιν, [f] ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα δρῶντας.

81. In univerſum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη-

c Ἐπιδείκνυνται] Ἐπιδείκνηται male *J*. Cett. recte ut edidimus. *d* Τῷ] Ex W. inſertum. Aberat in Edd. *e* Αὐτῇ] Αὐτῶν W. *f* Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῶς male *B2*. Prius eſt in *J. H. Fl. P.* & M.

25. *Μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν*] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. ſupra dicta ad *Quom. Hiſt.* §. 48. *J.F.R.*

27. Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα] Obſcure interpres: *illi vero concinne quidem, ſed res prioris vel poſterioris temporis ſaltationi accommodat?* Quid in hoc vitii, ſi ſuo tempore illa ſaltat? Verte: *illi vero concinne, ſed tempore tamen tum poſteriora vel priora repraeſentat.* dum quod tempore poſterius eſt, prius ſaltat, vel vice verſa. *J.G.G.*

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraeſentans*, & videtur legiſſe, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id eſt *nativitatem*, *natalitia*. *J.P.aG.*

33. Γλαύκην] V. c. 42. *M.du S.*

Ibid. Τὴν Γλαύκην] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyeſteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum eſt, ex *Apollodoro* I, 28. Miſit Medea inductae ſibi a Jaſone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφιεσμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque ſimili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam miſceret. *J.M.G.*

41. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον· εὔμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἑαυτῷ ἐοικός. ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδαμῶς ἐλλιπές· ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὀξὺν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitioſae diſtinctionis naevi conſpici & corrigi poſſint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν eſſe referenda. Sed quid, quaeſo, eſt, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις? Malae diſtinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus eſt) ſi reſtituatur, priſtino haec decori erunt reſtituta. Ita ergo diſtingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξύν. τὴν παιδείαν βαθύν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet abſolverat Lucianus, quae, ca-

que

ἀπηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὐτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς [a] ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τὴν [b] παιδείαν βαθὺν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ [c] αὑτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὑτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς περιγίγνεται. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἃ πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

que perfectum exactumque eſſe ſaltatorem; ut omnia ſint concinna, formoſa, menſuris ſibi reſpondentibus, omnia ſibi ſimilia, calumnia & reprehenſione ſuperiora, deficiant nuſquam, temperata ſint ex optimis. *Saltatorem ipſum oportet eſſe* acutum in cogitando, profunda eruditione, humaniſſimo praeſertim animo. Nam tum denique laus ipſi perfecta a ſpectatoribus contigerit, cum ſpectantium unuſquiſque ſua *quaedam* agnoſcet, vel potius tanquam in ſpeculo, ſic in ſaltatore, ſe ipſum videbit, quaeque ſentire ipſe, & quae ſolet facere. Tunc enim ne continere quidem ſe poſſunt prae gaudio homines, ſed confertim in laudes effunduntur, ſuae quiſque animae videntes agnoſcenteſque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis ſpectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda ſint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

82. Exiſtit autem quemadmodum in ora-

a Ἐλλιπὲς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *J. Fl.* *b* Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & M. Παιδίαν *J.* *c* Αὐτοῦ] *Αὑτοῦ* Edd. priores. Correxit *M. du S.* *d* Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὑτοὺς *J.* *e* ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτὸν.

que bene multa, ingenioſiſſime ad ſaltandi artis commendationem diſputarat, ſingulis enumeratis, quorum gnarum oporteret eſſe ſaltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae poſuimus. Quoniam vero & in his vertendis neſcio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea ſic transfero: *Ut autem ſummatim dicam, oportet ſaltatorem undiquaque eſſe terſum & limatum, ut omne ſit ſuis numeris abſolutum; pulchrum; juſtis partibus conſtans; ſibi ipſum per omnia conveniens; reprehenſione & caſtigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; ſubactae eruditionis*; (ſic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo uſu eſt exercitatus. Sic Βαθὺς τῆς ἡλικίας apud *Ariſtophanem* in Nubibus p. 156. edit. Allobr. vſ. 5. cujus aetas provecta eſt. Video obſervaſſe id etiam *H. Stephanum*, cujus ſententiam in voce Ἐμβαθυνὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita reſtitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Heſychio* exponuntur ἐλλόγιμοι καὶ ἀνδρείας. Conjiciunt Eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter ſane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μνημονικόν τε γὰρ καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχάσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Noſtro in *Bis Accuſato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα poteſt vocari is, qui diſtincte & acute audit; quamvis Noſter in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio ſenſu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum deſinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum eſſe docuit *Turnebus* XVIII. Adverſar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Paſt.* L. 2.) Commode aſſerendus hic eſt locus *Aeliani* contra tentationem eruditiſſimi *Kuhnii*. Verba *Aeliani* ſunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γένεσθαι, ὥστε, &c. Kühnius *legeret* ὀξύ. ὀξὺ βλέπειν enim *eſſe, quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter ſentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexiſſe Vir Doctiſſimus. Etenim ut verum ſit, ὀξὺ βλέπειν Graecis eſſe ſatis frequens (quod multis probari poſſet exemplis: ita & δριμὺ βλέπειν apud Ariſtophanem, & iſtiusmodi locutiones aliae ſunt frequentiſſimae) non tamen video, quid ſibi vellet, γενέσθαι ὀξὺ βλέπειν. ita namque foret haec

ratione, ſic in ſaltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par eſt contendunt, & ſi quid magnum oſtendendum ſit, immenſum oſtendunt; & ſi molle, ad exceſſum usque effeminatum; eaque, quae virilia ſunt, ad agreſtem usque feritatem producunt.

ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλὸν, καθ᾽ ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre ſaltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, ſed qui neſcio quo fato in indecentem actionem per exceſſum imitationis incidiſſet. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus eſſet, adeo modum omnem egreſſus eſt, non ut ageret jam furentem, ſed furere ipſe facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea ſolea humum feriebant, veſtimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyſſis prope adſtantis & victoria ſibi placentis ca-

Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲν τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ [f] ἧ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι᾽ ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα, μετὰ τὴν ἧτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τῶν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τοῦ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος διεῖλε τὴν κεφαλὴν καταενεγκών·

καὶ

f Ἧ τινι] Εἴ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene ſervant.

63. *Λεγομένη κακοζηλία*] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. *V.*

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τῶν καθ᾽ ἡμᾶς γέγονε χρόνων δαιμονῶντα γάρ τινες τῶν ἀκρατῶν * νέων ἐκμιμούμενοι οὕτως ἑάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς μὴ ἀνενεγκεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ὀλεθρίῳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νέων] Νεῶν ſcripſerat *Solanus.* Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, ſine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταὐτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. *J. F. R.*

haec dictio, ſi audiretur Vir Cl. At perſpicuum eſt, haec Aeliani ita interpretanda eſſe, *Homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuiſſe praeditus, ut,* &c. hoc eſt, *tam acutus dicitur fuiſſe, quantum ad viſum, ut,* &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἐπινοῆσαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἐπίνοιαν, σύνεσιν· ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα, &c. quae vidimus. Prorſus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344. — οὐδ᾽ ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ, οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. *Cujus oculus acutus eſt ad perſpiciendum.* *J. J.*

Ὅλως — — βαθὺν] Clariſſ. *Jenſii* interpunctionem omnino neceſſariam & quam *Solanus* quoque in *Juntina* ex ejusdem animadverſione correxerat, hic expreſſimus. In *Pariſina* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter ſingula adjectiva, eaque ſufficere potuiſſent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea ſervavi. In poſteriore vero parte eadem confuſio diſtinctionum alieno loco collocatarum erat in Pariſ. quae in aliis, etſi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior eſt in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique κατοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρός τι ὥσπερ κάτοπτρον docet ſignif. *probe conſiderare, & ex eo exemplum ſumere*, auctoritatumque ſatis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic ſimillimum de Aeſopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ ἀρκεσθεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πάθους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & niſi obſtitiſſet pileus, majoremque plagae partem excepiſſet, perierat nobis infelix Ulyſſes, qui in inſanientem ſaltatorem incidiſſet. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exſultabant, clamabant, abjiciebant veſtes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipſum non aſſecuti pejus aut melius quid eſſet, non videbant, ſed talia perfectiſſimam perturbationis eſſe imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, ſilentio tamen non arguebant factum, ſed laudibus ipſi quoque tegebant ſaltatoris amentiam, cum diſtincte viderent, non Ajacis furores, ſed ſaltatoris eſſe, quae fiebant. Nec enim ſatis habebat vir fortis iſta feciſſe, ſed *aliquid* multo magis ridiculum hiſce deſignabat. Deſcendens enim in medium, in Senatu, medius inter Conſulares duos aſſidebat, valde metuentes, ne de ipſis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii ſuſpicari, num quid nimio imitandi ſtudio, in verum furorem delatus eſſet.

84. Ipſum

[a] Μαστιγώσῃ] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παραπαίοντι] Accidit hic quoque, quod ſaepe apud hunc ſcriptorem, ut dictionis ſuavitatem aſſequi Latina lingua, certe quanta in me eſt illius facultas, non poſſit. Παραπαίειν proprie & ad verbum eſt pulſando aberrare, ferire, quod non deſtinaveras: ponitur deinde, ut inſanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare ſignificet. Hic Pantomimus dum nimium εὐφαντασίωτος eſt, & furoris non imaginem tantum, ſed ipſum quaſi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, παραπαίει, propria ſimul & tranſlata ſignificatione. *J.M.G.*

2. Καταβὰς] In theatro Romano ſedent in Orcheſtra Senatores, in quam facilis de ſcena proprie dicta deſcenſus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. Μαστιγώσῃ] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves concluſas, quos Graecos homines eſſe putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyſſem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus ſcholiaſtae non videtur. *M. du S.*

12. Ἐπὶ μανίᾳ καταγνωσμένων] *Vere ob inſaniam notandum*, vertit Rever. *Jac. Elſner.* ad Ep. ad Gal. 2. 11. (*notatum* voluit) atque *Bezam* durius vertiſſe illa Apoſtoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus eſſet: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehenſione*, *vituperatione dignus.* Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem ſaepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* ſignificatu, facile quoque probare poſſem, & utrovis modo καταγνωσμένον poni. Nam cum καταγινώσκομαι proprie ſit, *cognita cauſſa judicor*, & pleiumque de eo dicatur, qui cauſſam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis ſit aeque gravis; hinc nihil mirum, ſi modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum ſit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perſtringere*, accipi, monet *Scholiaſt.* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 20. ubi *Luciani* verba: καταγίνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Geſn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere rediiſſet. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo ſatis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui teſtimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καταγινώσκοντες τινὸς ἀνανδρίαν eſſe, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano verte-

84. Ipſum quidem ajunt, cum reſipuiſſet, adeo poenituiſſe factorum ſuorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, ſeque veri ipſe furoris damnaret. Et ſatis aperte hoc declaravit ipſe. Cum enim rurſus Ajacem ut ſibi ſaltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis eſt ſemel inſaniiſſe.* Maxima vero illum moleſtia adfecit adverſarius in certamine & artis aemulus. Cum enim ſimilis illi ſcriptus eſſet Ajax; adeo decenter, modeſte adeo ſimulavit furorem, ut laudaretur, quod manſiſſet intra terminos ſaltationis, nec ebrioſo quaſi furore actionem violaſſet.

Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασὶν, ἀνανήψαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, [b]παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ [c]γραφέντος· οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis propoſui ſaltationis opera atque ſtudia, ne omnino aegre feras me cupide illa ſpectare. Si vero in partem venire ſpectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & inſuper ad furorem uſque amaturum ſaltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te eſſe veneno.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλλων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἁλωσόμενόν σε, καὶ [d]ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς [e]οὔτι πιὼν τάδε
φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παραστησάμενος] Παραιτησάμενος L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* c Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. d Ὀρχηστομαν.] Hoc ex W. reſtitutum. Ὀρχηστομανήσοντα Edd. priores. e Οὔτι] Sic Edd. & M. Sed οὔτε in *Hom.* eſſe ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. ἐ. μ. κατεγνωσμένον. *tamquam qui ſe vere* (juſte) *inſanum judicatum*, vel *inſaniae damnatum*, *accuſatum*, ſentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν] Interpres rurſus ita vertit: *ſiquidem poſtulantibus iterum aequalibus*; ſed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud ſignificat, & uno quidem verbo Latine dici vix poteſt ejus vocis ſignificatus, *fautor* tamen maxime accedit, ſed generalius ſumitur. Συστασιώτης ille eſt, qui a partibus ſaltatoris ſtat, qui illi favet, & eſt ex ejus factione. Nam diverſae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mneſteri, alii Paridi favebant, & ſæpe ea de cauſſa in theatro στάσεις fiebant, unde vox στασιώτης, & compoſita συστασιώτης. Verte igitur: *Poſtulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. a G.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν] Sed *Benedict.* jam ſic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis ſociis.* *J. F. R.*

16. Παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *hiſtrionem in theatro agens*, idque verborum ſerie multis modis commutata. At Opſopoeus ſequutus Luciani ordinem *adhibito repræſentatore*, quem ſenſum ſane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in præcedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus eſt *alii laudabant*, nec maluit retinere Opſopœanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παραστησ. τὸν ὑποκρ.] In L. παραιτησάμενος ſed nihil muto, elegans enim eſt ſenſus Vulgatae; Ἰκαρ. c. 17. Ζ. τρ. c. 29. & paſſim ap. Noſtrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro οὔτι legitur οὔτε, quod reducendum exiſtimo. *M. du S.*

32. Θαῦμα μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Uſus noſter etiam ſupra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani ſic uſurpant, caſune an ex traditione, quis dixerit? Potuiſſet tamen frater *Belgae Graeciſſanti* inſerere. *J. F. R.*

Ibid. Οὔτι] Non modo adſcripſerat *Solanus* οὔτε eſſe in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Luciani male οὔτι habere. mirabar utrumque. Nam aeque ut in

Θελχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί’ οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ’ ὁ μὲν [a] νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ’ ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ Κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ῥάβδου τῆς χρυσῆς λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι’ αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ’ αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non aſini caput, aut ſuis cor habebis; ſed ſtabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— Virorum hac dulci lumina ſomno
Mulcet quum lubuit, ſomnos diſpellit eadem:

Hoc planiſſime facit ſaltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad ſingula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in ſententiam tuam traductus ſum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare ſpectaculum, ne ſolus inde nobis ſapientior revertaris.

LEXI-

a Νόος] Ita habere *J.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud οὔτι, tam in Ed. *Amſt.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. οὔτι quidem eſt. At in *Frobeniana* anni 1559. οὔτι etiam conſpicitur, quod in *Euſtathii* commentariis quoque repoſitum; quare id Luciano non abrogo, ſed οὔ τι diviſim ſcribo. *J. F. R.*

36. Ἐμπεδώτερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inſcribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomaſticon ſcripſit, in quo omnia illa, quae hic irridet obſoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεκδότῳ legere apud *Iſaacum Voſſium*, τὸν πάνυ. *J. G. G.*

ΛΕΞΙΦ.] (Hic liber ingenioſiſſime confectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictionum ἀδοκίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare.) *Caſ.* ad Ath. 168. 18. De hoc opuſculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe αὐτοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inficeta prorſus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a juniore ſcriptum cenſeo; & *Athenaei* magni illud opus deriſum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiiſſe. Vid. 2. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a noſtro conficta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggrederemne verſionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus adſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti (poſt *Hemſterhuſianam* praefationem equidem putare deſii, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quisque eſt magis judex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum epiſtolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia

LEXIPHANES.

LYCINUS.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid ſibi vult?* LEX. Per Jovem, Lyci-

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΛΕξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. ΛΕΞ. Νὴ Δί᾽, ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστι τη-

(1) Νέος τις] Φασὶν ὡς εἰς (2) Πολυδεύκη τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ᾽ ἥν τινα (3) λόγων παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται. ἐπεὶ καὶ συγχρόνω ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum exiſtimavi hoc Scholion, quod ad Ῥητ. διδ. primum in Impreſſis erat; huic enim Opuſculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, ſat ſcio. *M. du S.*
Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. Id ſciat Lector ex altero *Voſſiano* petitum; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde deſumſerim. Ubi vero ad diverſa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi ſubſcripta Litera V. ſine diſcrimine utrumvis deſignat *Voſſianum.* *J. F. R.*

(2) Πολυδεύκη] *Pollux* non tantum ſcripſit Onomaſticon, de quo hic noſter, ſed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor eſt *Suidas*, unde ſibi Sophiſtae, quatenus in malam partem ea vox ſumitur, nomen meruit. At ſi eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus ſub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero ſub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* erraſſe oſtendit *Voſſius* de Hiſt. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in poſterum addetur Scholiaſtae noſtri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγων] Λόγον in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνω in σύγχρονοι mutarat idem. At in eo non obſecundavi. *J. F. R.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibuſdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt, ad ſententiam auctoris poſſe accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipſum vehementer moleſtum, quod omni labore parum ſcirem effici; ſed hircum mulſiſſe ſuperiores, me cribrum ſupponere. Satis tamen effectum putabo, ſi unus alterque ſtudioſorum, qui Graece nondum ſatis ſciat, naturam hujus ſcriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, ſed ſimplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque ſcholiaſtis antiquis, atque undecunque demum conquiſita, tum alia audacter nimis & abſurde novata, explicare, utriſque ea ſubſtituere, quibus homines urbani, & neque obſoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut ſtatim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμὸς, *novus*, illo tempore in uſu communi non eſſet, ſed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quaſi tu *verborum oſtentatorem* dicas; ſimulat Lycinus, ſibi non bene perceptam vocem, ſed, neſcio quid, de αὐχμῷ putare illum voluiſſe dicere. Nempe αυ ea aetas ſono ad ο inclinato debet pronuntiaſſe. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* ſignificet, aeque κακόζηλον, quod ſimilem luſum habeat, cui ita affine ſit aliud nomen, *ſqualorem*, *ſiccitatem* ſignificans. Invenit aliquid Micyllus, ſimilem nempe luſum inter *calidus* & *ſqualidus:* lepide: niſi quod *calidus* pro novo neſcio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Poſui ego *muſteum*, ut alter de *muſto* agi intelligere ſe ſimulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non ſatis lucide expreſſit, ita ipſius *ſqualor* multo melius ad αὐχμὸν, quam noſtrum *muſtum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes ſi derodas, fruſtra quaeras Latina idem ſignificantia, aeque κακόζηλα. Quin ſunt, ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi eſſet, &, nobis certe, non injucunda animi adverſio, de ſingulis diſputare accuratius, quod fecit de pluſculis *Iſ. Caſaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, ſi quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctiſſimi, quorum obſervata ſimul eduntur cum noſtris, pleraque omnia jam occupaſſent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e ſympoſio ſuo recitat Lexiphanes, compoſitum & conſarcinatum eſſe verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui κακοζήλοις. *J. M. G.*

1. Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii iſtius Lexiphanis quaequae vocabula ponderentur: de ſimilibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τῶν ἐμῶν [a] κομιδῆ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γὰρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγγράμματι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολει-

ne, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum. LYC. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis? LEX. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus (*Gr.* Cypſeli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignoſce mihi, ſodalis, multum enim de muſto habet muſteum. Sed dic mihi quod ſcripti conſilium eſt? LEX. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis. LYC. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Vi-

a Κομιδῆ] Aberat ab Edd. Inſertum nunc ex B. & W. *b* Κυψελόβυστα] Sic Edd. omnes. Κυψελοῦντα Mſ. RG. *c* Νεοχμὸν] Νεχμὸν *S.* male. Recte aliae νεοχμ. *d* Τὸν] Τῷ *Fl.* & W.

3. Τητινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυσιν. τῆτες. νέωτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ χθὲς (1) γίνεται χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι (2) τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' οὗ (3) καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ νεὸν καὶ τοῦ ἔχω, νεοχὸν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦ μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. *V.*

7. Κυψελόβυστα] Κυψέλη λέγεται καὶ ὁ τῶν (4) ὤτων ῥύπος. λέγεται καὶ τὸ (5) κεραμεοῦν στενόστομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίστωτον. νῦν δὲ τὸν ῥύπον ἀκουστέον. *V.*

14. (6) Ἀνέγνως] Ἀνελογίσω. *V.*

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τοῦ αὐτοῦ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὶς χρῆται enim erat in Ed. *Cler.* Καὶ τὸ νεοχμῷ ῥῆμα C. *Abb.* & V.
(4) Ὤτων] Antea miſere legebatur αὐτῶν.
(5) Κεραμεοῦν] Sic reſcripſerat *Solanus* pro vulgato κεραμέως.
(6) Ἀνέγνως] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισε. Ἀνελογήσω. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τοῦ χθὲς, χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde σατάνιοι πυροὶ leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. *J. B.*

Τητινόν τι] Τῆτες, τητινός. *F. G.*

Τητινὸν] De hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot ſunt iis ſimilia quae in hoc libro ridentur, ut aut eoſdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. *M. du S.*

Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νέοχον. Hæc dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέου, προσφάτου, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. *J. B.*

7. Κυψελόβυστα] MS. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magisque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιβύστρα ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψελλὶς (ſic enim apud *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Pacem) ὁ τῶν ὤτων ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀστρακεοῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται), ſic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἔλιν, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad *Ariſtoph.* εἰρη. ſic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſellus rex Corinthiorum Æthionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ. Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pauſan.* Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περίανδρος. Vid. Scal. ad *Euſeb.* *J. B.*

9. Τὸ νεχμὸν] Corrige νεοχμὸν. *F. G.*

Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *J.* (non invenio ibi) *M. du S.*

10. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ] Benedictus *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *convivium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. *J. G.*

Ἀντισυμ. τὸν Ἀρ.] Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθήναιος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Οὕ-

τως

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

ποίμην τῆς ἑστιάσεως νέκταρ γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ. ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ [e] εὔαρχός γε ἐστί, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus*, *inquit Callicles*: *tum ad veſperam giros faciemus in*

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἦ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

e Εὔαρχος] Sic Edd. & M. Ἐνάρχος *J.* vel ſaltem dubie.

20. Πεδοῖ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πέδον κατάβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥύπος τῶν ὤτων λέγεται (8) κυψελὶς, καὶ τὸ ὀστρακεοῦν ἀγγεῖον, (9) ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μητρὸς καταχρυβεὶς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἤτοι κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἕλην ἐρρήθησαν. *V.*

26. Εὔαρχος] Τὸ μὲν εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων (10) εὔλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐάρμοστος, εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπέσιν ὀνόμασι καὶ λέξεσι (11) χρώμενος. *V.*

30. Ἦ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inſeruit *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυψελὴ. M.

(9) Ὧ] Ἐν ᾧ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) *Εὔλογος*] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum itaque ſcholium incipere decebat; ſed eum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſcholio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογος] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod puncta intertus γοῦν ἄρχεται. *M. du S.*

dum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutatu, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμενος] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solan.* non addens ex quo Cod. Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἐρωτικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲν εἴρωνα] Τὴν εἰρώνειαν. *F. G.*

20. Πεδοῖ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τὸ πέδον. *J. B.*

22. Ἐπιβύστρα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥύπος *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὔαρχος] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές,

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. B.*

30. Ἦ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλι-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρὸς ἐστὶ χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, προσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμᾶζε παρὰ τὴν ἐγγυθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus eſt ungi in ſole, & ad vaporem illius caleſieri, & cum laverimus, panem guſtare. Et jam eundum. Tu vero puer, ſtrigilem mihi, & pellem, & lintea, & ſapones, claſſe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim eſt quod lavaturio: nec enim ſatis bene

a Λυκείῳ] Λυκηΐῳ W. *b* Στλεγγίδα] Στλεγγείδα *J.* At vulgatam ſervant cett. & M. *c* Τί] Male omiſſum in *J.* *d* Ἐλιννύσεις] Ἐλινύσεις M. & *Fl.*

33. Εἵλην θέρεσθαι] Ἀλέᾳ καὶ αὐγῇ ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V.*

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον οὕτω καλεῖν. (1) φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίνας. ῥύμματα τὸ σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. (2) ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσφαλῶς καὶ ἐχεγγύως (3) καταθεῖναι. *V.*

40. Ἐλιννύσεις] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καταμένεις. *V.* (Βραδύνεις C. *Abb.* Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι δυνάμενος. *V.* (δύναμαι V. alter.)

(1) Φωσώνια] Φωσσ. C. *Abb.*
(2) Ἐχρῶντο] Ἐχρῆντο editum erat; mutavit *M. du S.*
(3) Καταθεῖται] Aut ἐστὶν … καταθεῖναι, aut ἐσθὴς legendum eſt. *M. du S.*

33. Ἡλιοκαὲς] Uſitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένων ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione uſus.* *J.B.*

Ibid. Πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι] *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 48. σπουδάζεται, ἔστιν οὗ δυναμένοις τῇ εἵλῃ θέρεσθαι. *curae eſt, ſicubi poſſimus apricari*, ut vertit *Bergler.* qui & hoc Luciani, & *Ariſtoph.* Eccleſ. 64. adducit. *J.F.R.*

34. Ἀπιτητέα] Πορευτέα. *J.B.*

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Perſii* & *Apuleji*: dixi ad *Petron.* *J.B.*

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum ſuppellectile omnes dixerunt. *J.B.*

36. Καὶ φωσώνια] Intelligit veſtem cubitoriam, ſive κοιμοιμάτιον, diminutum a φώσων, τὸ λινοῦν ἄρμενον. *Heſych.* *J.B.*

Φωσώνια] Alias φωσσώνια. Etym. φώσσων, σινδών. Φωσσώνιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον· ἢ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεώς. &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. *F.G.*

Ibid. Ῥύμματα] Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit *Caſaub.* ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiaſt. *Ariſtoph.* Acharn. *J.B.*

Καὶ ῥύμματα] *Heſych.* Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδοκὶς, σμηματοθήκη. *F.G.*

Ibid. Ναυστολεῖν] Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν, δὶς τὸ αὐτό. Sic *Ariſtophan.* Theſmoph. junxit ναυστολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. *J.B.*

37. Τοὐπίλουτρον] *Mercedem ablutionis. F.G.* Recte *Gujet.* olim enim vertebatur: *ablutoriam.* *J.F.R.*

38. Ἔχεις] Quia ante ἔχεις diſtinctionis nota nulla in *J.* erat, *Solanus* parentheſin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολώ. Sed nos Pariſinae & reliquarum diſtinctionem ſervavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἐγγυοθήκην] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Caſaub.* c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *J.B.*

40. Ἐλιννύσεις] Διατρίψεις *Heſych.* dicitur etiam ἐλινύσεις, ἤτοι ἡσυχάσεις, λήξεις. ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide Interp. *Ariſtoph.* Theſmoph. *Pollux.* *J.B.*

Ἐλιννύσεις] *Leop.* 20. *M. du S.*

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *J.B.*

Τρίπαλαι] Utitur *Ariſtoph.* Equit. 1150. Τρίπαλαι κάθημαι. *J.F.R.*

Ibid. Λουτιῶ] Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. *J.B.*

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *J.B.*

42. Τράμιν] Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur *Erotianus.* illud eſt quod apud eundem Erotianum Lyſimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctiſſimus *Chriſtianus* ad Erotian. & ad *Ariſtoph.* εἰρη. vocat poſtea τὸν ὄρρον fine hujus pag. *J.B.*

43. Ἀστράβης] Sic vocem hanc interpretatur *Heſych.* τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται

ne habeo ; & circa perinaeum infirmus ſum, clitellaria mula vectus. Agaſo enim nimis urgebat, quamquam ipſe claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipſo rure fatigationis expers fui: deprehendebam enim operas aeſtivam cantionem minurientes, partim vero ſepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodiſſem cum illis ſepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant & ipſe manibus laborem adjuviſſem, illos quidem dereliqui, cum fri-

τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδήν· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἄνδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα,

καὶ

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανεστηκυῖαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀστράβης] Ἀστράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ σεσαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵτινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ (6) ἀστραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα οὕτω κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἅλλεσθαι. μονόποδι γάρ τι ἄλλο εἰς κίνησιν περιλείποιτο, ἢ ἅλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι οὖν ἀντὶ τοῦ μονόποδι πηδῶντι. *V.*

49. Ἄνδηρα] (7) Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι (8) ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἄνδηρα μέρος τοῦ κήπου. *G.* (Scholion ſequens omiſi, quod ex Luciani tantum textu ſumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Ὑπεζεύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monſtroſo ὑπερεόχθεσαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut *Amor.* c. 44. ἀζύγου κοίτης, neſcio numquid neceſſaria ſit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀστραβηλάτας] Ἀστραβηλάτους male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in MS fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inſcitia Librarii, quae tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium, quid ſibi voluerit Scholiaſtes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quod quae hic eſſe debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quae ex oſcitantia Librarii hic natae ſunt, latet vox γηπατταλους, cujus ſine dubio a Scholiaſta interpretatio tradebatur, quae quomodo omiſſa fuerit, & vox illa loco ſuo mota, quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat juſta, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam ſublata non repetam, ne nauſeam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔνικμα] Recte ſic reſtituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴνιγμα. *J. F. R.*

ται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex ſequentibus ἀστράβην poſuiſſe ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου, ſequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἤτοι ἱπποκόμος. *J. B.*

Ἀστράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀστράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiaſta Luciani, aliiſque *Lyſiae*, *Demoſth.* & *Athenaei* teſtimoniis docet, ἀστράβην Atticis *mulam* ſignificare, *currui non junctam, ſed qua vehimur, equitamus.* Conf. & *Heſych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκωλίζων *Heſych.* apud quem reſcribe ἀλλόμενοι ἀσκωλιάζειν. Illud eſt quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κεκμηκώς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* & *Heſiod.* de his ruſticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδηρα] *Heſych.* ἄνδηρον, ἄκρον, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. *F. G.*

καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶσθα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ [a] γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (οὔπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, [d] ἐδάρην τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε

goris cauſſa, tum quod eſſent uſtiones: noſti autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni ibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, erutisque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus excoriatus ſum in perinaeo, & nunc incedo cum

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. *b* Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. *c* Λαχανευσ.] Λάχν. *Fl.* *d* Ἐδάρην] Edd. priores ἐδάῤῥην male.

52. Καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες καὶ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τὸν ὄρρον ἀντὶ τοῦ ἀνεσύρην, ἐτρίβην τὸν ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λεκιθόπωλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἀληλεσμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, καὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σέλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἄρτοι εἰσίν. ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ὠπτημένος, γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἶβος δὲ τὸ (6) περιτραχήλιον, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν, κρέας. λωγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ (7) σκευάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἤτοι τοῦ ὡρολογίου (9) μέσον ἐπανεστηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μέσον καὶ κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. χαριμάντας δὲ τοὺς σύγκλυδας οἶμαι, καὶ συρφετώδεις φησί. βύζην δὲ ἐπιῤῥηματικῶς ἀκουστέον τὸ οἱονεὶ διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν πίλησιν παραβεβυσμένως ἑστάναι, καὶ ὠθεῖν τε καὶ ὠθίζεσθαι. τοῦτο γὰρ τὸ ὠστίζεσθαι σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακᾶν δὲ τὰ ὄμματα φησὶν, ἀντὶ τοῦ (10) φαρμάκου ἤτοι ἰατρείας δεῖσθαι. *V.*

55. Γηπαττάλους] Γραι. γῆ πατάλου. G.

56. Σκανδίκων καὶ βρακάνων] Εἴδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες καὶ βράκανα. *V.*

Ibid. Βρακάνων] Δύσπλειτα λάχανα. *V.* Ἄγρια καὶ δύσπλυτα *Coll.*

57. (11) Κάχρυς] Ὄσπριον. *V.*

(1) Σίτηρον] Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀληλεσμ.] Ἠλοημένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λεκυθόπολις eſt.)
(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirate invenio. *Suidas* autem in λεκιθώπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ὄσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*
(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρεῖον enim male hic antea edebatur.
(5) Σέλγη δὲ] C. *Abb.* σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*

(6) Περιτραχήλιον] Δεριτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *M. du S.*
(7) Σκευάζειν] Κευάζειν ante edebatur, quod correxit Idem.
(8) Σκάφη] Ἐστὶ σκάφη ante legebatur: ſed ἐστὶ delevit Idem.
(9) Μέσον] Μέγα Exc. *G.* Μέσον cum V. C. *Abb.*
(10) Φαρμάκου] Φ——χ κ. V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*
(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύματα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Boreæ penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. ποιμεν. κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκαε. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως
Ἐκ τῆς πυράγρας τοῦ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύματα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύματα] *Uredines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύματα uredines, *des jarſures* F. G.

54. Ἀρώματα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*

55. Γηπαττάλους] Γηπάτταλοι, εἴδη λαχάνων. *J. B.*

Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt infigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*

56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſte-*

cum dolore & ſudo frequenter , & langueo corpore , atque opus babeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem feſſus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίω θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματον [e] ἀπολουόμενος.

3. *Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſorum venditricem , aut ſalſamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat , ut occur-*

[f] Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ [g] Σέλγη ἀπαντᾶν.

e Ἀπολουόμενος] Edd. Ἀπολούμενος W. & *Fl.* *f* Ἀποθρέξ.] Ἀποθρίξ. Conj. ap. *B.* *g* Σέλγη] Nihil mutant Edd. nec M. Γέλγη *Meurſ.*

62. Διανεῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. *V.*
66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπολις ἡ τὰ ἀληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. *V.*
67. Γρυμαιοπώλῃ] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. *V.* At in altero Mſ. V. ſic legitur: (13) Γρυποπώλην] Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.
68. Τὰ σέλγη] Κοινὰ δειπνητήρια. *V.*

(12) Εὐτελεῖς] Εὐθαλεῖς Ed. *Cler.* Correxit *Solanus*, non indicans unde : ſed facile erat e re ipſa , & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert ; ſed & addit , alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. *Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτηπωλις vel γρυπόπωλις mutandum foret ; ſi γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* ſequitur, verum eſſet. *J. F. R.*
(13) Γρυποπώλην] Forſan Γρυτοπώλην. *J. F. R.*

riſtophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. F.G.

Ibid. Βρακάνων] *Heſych.* Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. F.G.

57. Κάχρις] Ὄσπριον. *J. B.*

60. Ἐδαῤῥίων] Ἐδάριων. *F.G.*

Ἐδάῤῥιων] Quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum ἐδάρην. Nota vocis δέρω ſignificatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi ſummum podicem*, melius ad intellectum: ſed volebam propius adſequi verbilegulum Lexiphanem. *J. M. G.*

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Caſaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπολουομ. *M. du S.*

65. Ἀποθρέξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. *J. B.*

Ἀποθρέξ. — τὸν παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo*. Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* F.G.

Ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα] Puto hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque , ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρέξομαι. Λεκιθοπώλιδι quae ſtatim ſequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, ſi credimus ſcholiis ad h. l. & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 427. *J. M. G.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀληλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλούσῃ. *J. B.*

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιδοπώλιδι. *Heſych.* Λεκὶς, παροψίς. F.G.

Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum cenſeo ; niſi quod majus Λ. quod in *Pariſ.* erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim; nam quod & ibi , & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem* , nihili eſt: nec obſtat quidquam, quin cum Scholiaſta *Ariſtoph.* vertamus *ovorum venditricem* , ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυμαιοπώλῃ. *Kuſterus* ad Ariſtoph. Plut. 427. ubi λεκιθόπωλιν occurrit, ait: „ Mirum eſt , Lucianum inter reliquas voces vel barbaras , vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani ſuo tribuere p. 822. Ed. *Amſt.* „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea uſos fuiſſe vel ex „ hoc loco *Ariſtophanis* conſtare poſſit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. *J. F. R.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quiſquilias quæ γρυμαίαι ἢ γρυμέαι. de qua dictione *Caſaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Mileſ. *J. B.*

Γρυμαιοπώλῃ] *Heſych.* Γρυμαία ἐσθὴς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus eſt apud Heſychium. *F.G.*

68. Ἐπὶ τὰ Σέλγη] Locus hic , ut alii multi in cacozelo iſto , perobſcurus, quem ut concipiam , altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut teſtatur *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια , non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt : detorta ſane metaphora, qui-

dam

τᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὑτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶβον τουτονὶ, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ φώκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ, Ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὃς, σίλλος, ὦ δέσπο-

reret ad panes. Sed opportune hic ipſe adeſt ſ mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios ſubcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero, inquit ille, *ſtrabus, here, factus ſum,*

[a] Λωγάνιον] *Vorſt.* Λαγώνειον.

70. Πυριάτην] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σποδῷ ὠπτημένος. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶβον] Περιτραχήλιον ὄπισθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. *V.* At in altero ejuſdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται ὁ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενον χάλασμα, καὶ λέγει εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ (3) Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ οὐ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ στηθύνιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ ὁ λαμυρίδα φασί.

75. Σίλλος] Ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἦν. *J.F.R.*

(2) Λωγάνιον] Λογάνιον legebatur per ὀμικρὸν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυκαῖος] Ἐν πρώτῳ τῆς. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύχη enim Ed. *Cler.* & ἡ aberat. *J.F.R.*

dam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendoſe. *J.B.*

Ibid. Τὰ Σέλγη] Loci nomen Athenis. *F.G.*

Ibid. Σέλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γέλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτην] Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτην idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quæ Gallis *tarteletes.* *J.B.*

Πυριάτην] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum,* i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F.G.*

Πυριάτην] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτη ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτην etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτη legit & exponit, τὸ ἑφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυρίεφθον &c. *J.F.R.*

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J.B.*

Ἐγκρυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθυα, γήτεια. De quibus *Heſych. Suid.* *J.B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F.G.*

Ibid. Οἶβον] Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J.B.*

Οἶβον] Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βοὸς τὸ κάλλιστον. *Pollux.* *F.G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγώνειον. *Heſych.* λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. F.G.

Λωγάνιον] Lege λαγώνειον, i. e. λαγῷα κρέα. *A.V.*

Λωγάνιον] *Heſychius*, λωγάλιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. *Suidas*, Λωγάιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. *J.M.G.*

73. Φώκτας] A φώγω. i. e. φρύγω ſeu φώζω. F.G.

74. Ἄβατον ἐποίησας] Ἄβατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere.* De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum.* *J.M.G.*

75. Ἦ δ' ὅς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J.F.R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J.B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλίς. *Heſych.* διειλλῶ cognatum. *F.G.*

79. Ψύτταν] A Ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν καλατείνας, ταχέως δραμών. *J.B.*

Ψύττα] Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn. 2. t. p. 839. Ψύτται καλατείνασαι. utrobique ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F.G.*

Ψύτταν καλατ.] Vid. nott. ad Ἰσ. α. c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα κ. Vid. *Eurip.* Κυ. 565. A. *M. du S.*

Ψύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-

τα, γεγένημαι, σὲ ἀθρῶν· σὺ δὲ ποῦ
χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρ' Ὀνομακρίτῳ; οὐ
μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ᾠχό-
μην, ^b ψύτταν κατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς Φι-
80 λαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾤεσθέ με λα-
ταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε
καὶ

b Ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. *ταχέως Vorſt.* Ψύττα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχέως. *V.* Sed in altero ejusd. Cod. ſic legas: Ὠχόμην ψύττα] Ἀντὶ τοῦ ταχέως δραμών. Sed M. Ψύττα κ.] Ταχέως δραμών.

Ibid. Κατατείνας] Δραμών. *V.*

80. Λαταγεῖν] Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις προσέκρουσεν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτταβὸν ἀπετέλει. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi, Mediolani. *G.*

Λαταγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσον ἵσταται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀνδριανταρίων ταῖς πλάστιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας (7) τὰς γνάθους, ἀφίησι διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόνα τοῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλαστίγγων. αἱ δὲ δεξάμεναι κοῖλαι οὖσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέρον) κατὰ τῶν ὑποκειμένων ἀνδριανταρίων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦσιν, εὐφραίνει τὸν (8) ἔρωτα, ὡς τῶν παιδικῶν καλευστοχοῦντα. ἐρωτικὴ γὰρ ἡ παιδιά. εἰ δὲ τῶν πλαστίγγων ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἡττᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἠμελῆσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριαντάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, (10) κατακτὸν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν κατακτὸς τοιοῦτος. ἦν (11) τι οἱονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσωπον τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ ἔδει πεσεῖν τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖον (12) τι λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὕδατος ἐτίθετο, ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλεόντων, ἅπερ ἦν καταδύειν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼπιδείξω καθ' αὐτὸν κότταβον ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάστιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) (13) πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τὸν (14) μάνην πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον (15) εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντος τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶν (16) ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. (17) οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὶς ἑαυτὸν ἐπερείσας, ὑγρῶς ἀφίει τὴν λάταγα, ὡς ἐνίους μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου (19) βαρβαρῶς καὶ (20) παρακεκομμένως εἰρῆσθαι. *V.*

(5) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτταβὸν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κότταβος. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Cler.* male τοὺς. Et mox διὰ omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρωτα] Lege ἐρῶντα. *M du S.*

(9) Ἀνδριαντάρια μάνεις] Ἀ—ταριάμεινης. V. Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. *Jac. Gronov.* ἀ. μάνης M.

(10) Καταχτὸν] Καταχτῶν ante editum, & mox iterum δι omiſſum. quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τὶ —— ἔχον] Τε & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τι λουτηρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λουτηριδίῳ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάστιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάνην] Μάνιν ante edebatur. Sed μάνην legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγαγόντων] Εἰσαγόντων Ed. *Cler.* male, & mox τούτο habebat eadem pro τούτοις. Paullo poſt τιθέντος in τεθέντος etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀποσάσεων] Lege ἀποστάσεων. *M. du S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. οὕτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τό.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαρβαρῶς] Βάρβαρον editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρακεκομμενῶς] Lacuna eſt in V. hunc in modum παρα —— εἰρῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύτταν κατατείνας] Suſpicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα eſſe ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae; ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque *Heſych.* λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Tzetz. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάττοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος οὑτοσὶ [a] ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρφακος βύζην [c] ὠστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμά, καὶ δετίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga mactram, ut lactucinas nobis ſubigatis.

4. *Ego vero ad ſiccam unctionem diſcedam. Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus ſequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus eſt ne in turbido aliorum ſordibus balneo abluamur, poſt Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida eſt, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum ſum, & medicamenta deſiderant oculi, atque*

a Ἐψόμεθα] Ἐψόμεθα Exc. Ἐψόμεθα L. b Μέσην... πόλον] Μέσην τὴν πόλον W. non comparet artic. in Edd.
c Ὠστιζόμενοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἶδος ἄρτων αἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] Τοῦ ὡρολογίου (3) μέσον, ὃ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βύζην] Ἐπιρρηματικῶς γὰρ τὸ σίζεσθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *V.* Κακῶς διάκειμαι τοὺς ὦπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωσθον] Ἐτάραττον. *V.* Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράττετον. σκοτίζετον. B.

(1) Κάρδοπον] Κανδόπον editum legi; ſed ex Luciano mutavi. *J. F. R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψησας editum legeretur.
(3) Μέσον] Μέσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, niſi aliquid exciderit. *M. du S.*
(4) Βύζην] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo poſt συγκλύδας pro vulgato συγκύδας.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*

84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Heſychium*, apud quem reſcribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J. B.*

87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronoſol.* c. 8. Ita vocat hemiſphaerium in quo γνώμων oſtendebat horas, inquit *Salmaſius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, ſed ſolſtitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Diſſertatione oſtendit ὁ πάνυ. *M. du S.*

Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην. Ubi Doctiſſ. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J. F. R.*

Ibid. Μέσην πόλον] Ἡ πόλος. i. e. περιφέρεια τοῦ ὡρολογίου. F. G.

Μέσην τὴν πόλον] Copioſe de hoc loco diſputat *Salmaſius* Exerc. Plin. 446. ſeq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone ſolſtitiis tantum indicandis comparatam. *J. M. G.*

88. Λουτρίῳ] Τῷ ἀπολούματι, ῥυπώδει ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Τῶν Καριμάντων] An ſervos intelligit. compoſit. ex κὰρ, & ἱμὰς *lorum*. Noti ſunt κάρες genus ſervile. Τὸ Καρίμαντες vocab. Comicum videtur. *F. G.*

89. Μετὰ τοῦ σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. *J. B.*

91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *J. B.*

Ibid. Ἐπιτεθόλωσθον] Ταράττετον, σκοτίζετον. *J. B.*

92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J. B.*

93. Φαρμακᾷ] Φαρμάκων δεῖται. *J. B.*

Φαρμακᾷ] Quid ſi φαρμακιᾷ legendum, ut deſiderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. *J. M. G.*

96. Ἀπερυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. *J. B.*

97. Λημαλέους] Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λήμων, quæ ſunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπηγυῖαι συστάσεις ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. 371. *J. B.*

99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἅττα adſpirate. *J. F. R.*

2. Ἀπηθημένοι] Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. *J. B.*

Ἀπηθήμενοι] Ἀπεθέομαι exuor. *F. G.*

Ibid. Ἀκροχειριασμῷ] Genus luctæ ἀκροχειριασμὸς qua

que Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

κᾶ, ϗ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας, ϗ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ [d] μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

5. *Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:*

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παριόντες, ἀπῄειμεν· κἀπειδήπερ ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ϗ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. *V.* In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τέθεικε διὰ τὸ γελοῖον.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. *V.*

(5) Παιγνίμων] Παιγνιόμων C. *Abb.* Παιγνιήμων. V.
(6) Τέθεικε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τέθηκε enim vulgatum erat.

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. *V.*

2. Ἀπηθημένοι] Ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἐθήματα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δέ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάττειν, (7) ὃς ἐκ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνευρίσκων προφάσεις οὐ διαλείπει. *V.*

(7) Ὃς] Ὡς editum erat; ſed ὃς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*
(8) Ἀνευρ. πρ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὑρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. *J.B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F.G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccollare.* Hanc luctæ ſpeciem Boeotii vocant βαστραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. *J.B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F.G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J.B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J.B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. *J.B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίην vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. ſ. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. ſ. 17, 23, 8. κορυκοβολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται κεγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν ϗ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, ϗ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videtur leg. ἀκείλαντες vel ὠθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιντο) ἀποστρέφεσθαι, (f. ἀναστρέφεσθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (ſaccum, θύλακον, diſerte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecilliorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἰωροῦσι, ex notio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καταιονηθέντες, ἐξῄειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλος ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ [d] ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ οὐ κήπιον,

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictione uſi) *cum tergis nos invicem portaſſemus, atque illuſiſſemus* (luſiſſemus in) *Gymnaſio, ego quidem & Philinus in labro calido perfuſi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum inſtar immergentes, admirabiliter ſub aqua adnatabant. Reverſi autem rurſus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem ſubligatus, radebam caput radula ex dente facta* (pectebam) *quippe non in ſimiam, ſed in*

a Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. *b* Καταιονηθέντες] Καλεονηθέντες W. *c* Ἄλλος] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοσε enim Edd. cett. *d* Ὀδωντωτῇ] Sic reſtitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀλλήλους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιδιῶν οἱ (2) νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ νῶτον (3) τοῦ ἡττημένου, ἔνθεν καὶ κατανωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἐν τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν (5) φησὶ πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡσεὶ δελφῖνες τὰς κάρας κυβιστῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κηπίον δὲ καὶ σκαφίον εἴδη κουρᾶς. *V.*

15. Κήπιον] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλως editum ante. Sed prius eſt in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in ſecundo.

(2) Νικῶντες] Νῆκτες C. *Abb.*

(3) Τοῦ ἡτ]ημένου] Τοῦ ἡτ]ημένους erat in Ed. unde *Solanus* τοὺς ἡττημένους fecerat, ſine auctoritate. Licebit ergo & mihi ſine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ——ου inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato συμποσίῳ, recte quidem; ſed ex conjectura, credo. *J.F.R.*

(5) Φησί] Quia fere ubique ſic reperi accentum ſervatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo & hic & alibi in hac Diſſert. eum intactum reliqui: nam videtur ſtudio ſic ſcriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphaſis tribuatur τῷ *dicit* & *dicunt* vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt*, *ferunt*, ponitur. *J.F.R.*

tione τῆς αἰώρας) *primo ſenſim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte ſacco & ipſi una progrediantur, & iterum verſus ipſos redeunte vi ipſius repulſi concedant. Denique vero repulſum illum emittunt manibus, ut reverſus tanto vehementius acceſſu ſuo in corpus irruat. Ultimo quanto poſſunt impulſu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco acceſſu ſuo, niſi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, paſſis manibus, interdum averſi, tergum objiciunt.* *J.M.G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil.* 5. Æneid. *Plut.* in Theſ. *J.B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. ſupra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — πέδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam ſim auſus. *J.F.R.*

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῷ τοῦ ἀράξοντος σχήματι. F.G.

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Caſaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J.B.*

11. Τὸ ψυχροβαφές] Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτισθέν. *J.B.*

Ibid. Δελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. *J.B.*

13. Ἄλλος] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοσε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Caſaubon.* loco citat. ut & illud ſequens οὐ κηπίον. Duæ fuerunt apud Græcos uſitatiſſimæ tonſuræ ſpecies, σκαφίον καὶ κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad aves *Heſych. Pollux, Suid.* *J.B.*

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίον] Κῆπος ſeu κηπίον tonſuræ ſpecies. *F.G.*

Κηπίον — σκαφίον] Duplex genus tonſurae hic indicari clarum eſt. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus eſſe pectine, opus eſſe, qui σκαφίον. Jam κῆπον & κῆβον eſſe ſimiae genus, notum eſt, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diſſ. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonſura ἐν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes poſſint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti poſſit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus ſit Scholiaſtes Ariſtoph. *Bourdelotio* laudatus, cujus locus eſt Ὀρνιθ. 807. *J.M.G.*

17. Τὸν κόννον] Τὸν πώγωνα, *menti barbam. Heſych.* *F.G.*

18. Ἐθερμοθράγει] Τοὺς θέρμους ἔτρωγε. *J.B.*

Ibid.

in ſcaphium tonſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

6. *Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de*

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὥς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὸν νῆστιν, ὁ δὲ διαιὰς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ᵉἐμυστίλλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐῤῥόφει τῶν κριθῶν.

Κἀπειδὴ καιρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

e Ἐμυστίλατο] Ἐμυστείλατο W.

16. Σκαφίον] Εἶδος κουρᾶς. *V.*
23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἣν ἀναπαύστραν (1) φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὴς κράββατος, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν (2) ἔρανον. *V.*
Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκάντης εὐτελὴς κράββατος. *V.*

(6) Φασίν. ἀσκ.] Φησὶν & ἀσκάντης antea legebatur.

(7) Ἔρανον] Οὐρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἔρανον V. & C. *Abb.* quod monente *Solano* recepi. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν νῆστιν] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. *J.B.*

Τὸν νῆστιν] An jejunium, i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? *F.G.*

20. Ἐμυστίλατο] Ἐμυστιλᾶτο legendum videtur, a μυστιλάομαι. *F.G.*

Ἐμυστίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μεμιστυλημένοι habet, ι. & υ. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται. &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μιστύλλην & μυστίλην a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη: Et μιστυλλᾶν ſcribi ac μυστιλᾶσθαι. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μιστυλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυστιλημένοι etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μιστύλλειν & μιστύλαι adferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυστίλειν ſimplex aeque rectum eſſe ac μυστιλᾶσθαι contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J.F.R.*

Ibid. Τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J.B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λευκὰς *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J.B.*

Ibid Ἐῤῥόφει τῶν κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. *J.B.*

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. *F.G.*

23. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πεποίηται τοὔνομα παρὰ τὸ ὀκλάζειν, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitæ. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J.B.*

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδα vertit. *J.B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J.B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. *F.G.*

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὔρανον, pro ἔρανον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J.J.*

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφορὰν, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων· τὸν οὔρανον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J.M.G.*

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J.F.R.*

σκεύαστο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἠτριαῖα, καὶ τοκάδος [b] ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ [c] ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη Ποντικὰ τῶν ἐκ

collationibus. Parata autem erant multa & varia, & biſida (pedum extrema) *ſuilla, laterum pulpae, ſumina, & porcae foetae inteſtinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex ſartagine, & alliatum, & abyrtace, ſimileſque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια] Πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ διχηλαὶ ὕιαι. W. *b* Ὑὸς] Υἱὸς *J.* ὑὸς cett. & M. *c* Ταγήνου] Τηγάνου ap. *B.* Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὕειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ (2) ἐδώδιμα. ὡσαύτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν (3) κελῶν τῶν ζώων εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκρονάρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν (5) σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκρονάρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ τοκάδος ὑὸς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν (7) ζώων ἐσκεύαζον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι. συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν. καὶ ἥδυνον αὐτοῖς βρώματα. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἧπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) τηγάνου. μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα διὰ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦ) δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπῳδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα, τὸν παρηβηκότα. λειπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνῶμα ἀποβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδοὺς ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. *V.* In altero ejuſd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμου καὶ πράσων (10) Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐνδεσμούμενον βρῶμα. ὡς καὶ νῦν τὰς ἀσταφίδας (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκευάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι (15) πάστιλλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὕειαι] Reliqui hoc, etſi ab textu Luciani diſcrepat; quia dedita opera ſic ab Scholiaſta potuit ſcriptum eſſe: verum quod ὕεια ſpir. leni editum eſſet, id tamen mutavi. *Suidae* Ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter poſitus; legitur enim διχηλᾶ ζῶα. βοῦς. ἔλαφος &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδωδὴν. V. Πρὸς ἐδωδήν. M. Sed vulgata melior. *Suid* ἐδωδὴ. βρῶσις. ἐδωδίμων. βρωσίμων. Sed in *Suid.* ἐδώδιμον. βρώσιμον, reſcribendum exiſtimo. *J. F. R.*

(3) Κελῶν] Σκελῶν in Impreſſ. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῦκας dedit Idem; qui & ἅπερ inſeruit, & φασὶν pro φησὶν repoſuit.

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Ἃ φη —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus?* *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Τηγάνου] Ταγήνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſerint. Utrumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem efferri verbo variato, recte feciſſe putavi *Solanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττοῦται] Μελιττεῦται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec ſeptem verba usque ad φησὶν ſupplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoſcebat *Cod. Abb.* Τινὲς M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημι V.

(14) Σημαίνειν] Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, ſed mutavit *M. du S.*

(15) Πάστιλλοι] Πάστυλοι B.

26. Ὕεια] Πόδες χοίρειοι. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernæ, *jambons.* *F. G.*

Ibid. Ἠτριαῖα] Copioſe vir Clar. *Iſaac. Caſaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἠτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἠτρίδια, τεμάχη Comicis. *Pollux.* *F. G.*

Ἠτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Caſaubono.* Reperitur autem etiam apud *Ariſtoph.* in Theſmoph. partem ſuillorum inteſtinorum ἠτριαῖα vocabant. *Caſ.* *M. du S.*

Ibid. Τοκάδος ὑὸς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Caſaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae. Martial.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ τηγάνου. Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interpr. *Ariſtoph.* ad Equit. *Heſych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Conviv. c.* 39.) condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo. Legend. *Heſych.* Sed fortean Luciani ſtylo fuit λοπὰς, de qua dictione copioſe au-

cto-

& Copaicae (anguillae) *& gallina domeſtica, & gallus qui jam canere deſiit: & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali, & alii de novilunio, qui ſero ad feſtum venerant, & olera tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex, ſed de utre, non illud quidem adhuc muſtum, ſed nondum tamen percoctum.*

[d] σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, καὶ ἰχθῦς ἦν παράσιτος. καὶ οἶν δὲ ὅλον ἰπνοκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νουμήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Πο-

d Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. οἶν δὲ ἰπνοκαῆ τὸν κλιβανίτην ἄρνα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παρηβηκότα. *V.* in *Fol.*

35. Ἰπνοκαῆ] Κλιβανίτην ἄρνα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τοῦ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λοβὸς] *Du foi cuit.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impreſſi & M. Sic in Συμπ. c. 38. *ἰχθὺς ἐκ ταγήνου.* Sed ibi *Coll.* G. *τηγάνου.* *M. du S.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid ſit, docet *Scaliger* ad Moretum, ſed *κυρίως μυττωτός ἐστι ἐκ σκοροδίων.* *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀβυρτάκη] Clar. *Caſaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic *ἀβυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων* & aliis oleribus, unde apud *Heſychium ἀβυρτακοποιὸς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων.* *J.B.*

Ἀβυρτάκη] *Heſych. ἀβυρτακοποιοῦ. τοῦ τρύμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος.* *F.G.*

29. Καρυκεῖαι] Aliis *καρυκκεῖαι*, quod idem eſt, intelligit autem *ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ.* *J.B.*

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, *Heſych.* effertur autem hæc dictio vel per *ι.* vel per *υ.* ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἐνθριμματὶς. *J.B.*

Θρυμματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θρία] Quidam ſimpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάστιλοι, *μάζαι μέλιτι δεδευμέναι*, quæ & *μελιτόεσσαι.* *J.B.*

Ibid. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια] Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. *Heſych. Suid. Poll. Caſaub.* *J.B.*

31. Σελάχια] Piſcium genus cartilaginoſum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον. quod nocte luceant. σέλας. *F.G.*

Σελάχια] Σελάχια piſcium genus cartilaginoſum. *Galenus* in expoſitione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας: quod ejus cutis noctu luceat. σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σελαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem eſſe Ariſtotelem: quod falſum eſt: cum ea uſus fuerit Hippocrates: ut ad Ariſtotelem Jul. Caeſ. Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt L. IX. c. 24. *Selache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de ſemine. *AE.M.*

32. Τεμάχη] Κόμματα *dernes.* *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάναι δεσμοὶ καὶ πλέγματα γυργατώδη, καὶ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τῆς κωπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. *Ariſtoph. Acharn.* & *Heſych.* *J.B.*

34. Ἀπῳδὸς] An ſenex? *F.G.*

35. Παράσιτος] An altilis, domi enutritus in piſcina? placet. *F.G.*

Παράσιτος] Vertebatur tam in *Pariſ.* quam *Salmur. Piſcis paraſitus*, quum vertendum fuiſſet *opſonium*, ut me monuit Frater optimus *G. O. Reitz.* *J.F.R.*

Ibid. Οἶν ὅλον ἰπνοκαῆ] Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. *J.B.*

36. Λειπογνώμονος] *Qui ne marque plus.* *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41. Ἀγλεύκης] Ἀηδής. *J.B.*

42. Πο-

Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς [a] δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ [b] τρυήλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὸν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, καὶ δειροκύπελον, καὶ 45 γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔστομα. τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula poſita erant omnis generis in Delphica menſa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens* (anguſti colli) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia aſſabat Thericles, late biantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* (prae levitate) *& teſtam membranae* (inſtar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant, &*

a Δελφινίδος τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. *b* Τρυήλης] Τρυήλεις W.

42. Δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ διὰ μέγεθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον (1) ἀποκρύπτων. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὑαλοψοῦ τούτῳ καταχρησαμένου τῷ εἴδει τῶν ποτηρίων. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκνια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα καὶ πλατέα. εὔστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ (4) καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθέα δέ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. (5) κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλύτην νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὁ μέσως πως μεθύων. δικοδίφης δὲ, ὁ συνήγορος ἀπὸ τοῦ (6) τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέκτονα δὲ, τὸν χρυσοχόον φησί. λείριον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἡδὺν εἶναι, παρόσον (7) καὶ τὰ ἄνθη λείρια φαμεν. ἐλλέβια τὰ ἐνώτια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων ἐνηρμόσθαι. πέδας τὰ ψέλλια. ἄδικον ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχεγλωττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸ εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἄνευ τῶν ἀπαχολούντων ὁρᾶσθαι. ἄχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀρρητοποιοὺς ἑκουσίως διασύρων εἶπε τοὺς τελεστὰς, διὰ τὴν μυστηριωδίαν αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐσκευασμένος. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. *V.*

Ibid. Δειροκύπελα] Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνας δὲ τύπον (9) ἐξηργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκεια. *V.*

Ibid. (10) Εὐρυχανδῆ] Βαθέα καὶ πλατέα. *V.*

47. Εὔστομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύβων ante editum erat.

(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro καὶ quod in editis erat, non addens unde, nec opus eſt. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etſi enim καὶ δὲ recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J. F. R.*

(3) Ἐλαφροτ.] Ἐλαφρωτ. in editt. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμοφόρητα.

(4) Καὶ] Jam καὶ in editt. abſens inſeruit *M. du S.*

(5) Κυλικεῖον] Κυκλίκιον editum ante, & plura vitioſe expreſſa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J. F. R.*

(6) Τὰς δίκας] Δίκην, & ſine articulo Ed. *Cler.* Mutavit *Solan.* non addens unde. Sed ex altero *Voſſiano* eum id hauſiſſe video, quod poſtea exhibetur. *J. F. R.*

(7) Καὶ] Δὲ male edita Schol. Correxit *M. du S.*

(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*

(9) Ἐξηργ.] Lege ἐξειργ. *M. du S.*

(10) Εὐρυχανδῆ] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

(11) Κυμβία] Κυμβεῖα bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit menſa cum argento.* Caſaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J. B.*

Ibid. Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quæ Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J. B.*

Δελφινίδος] An δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae menſae, ſeu Delphicae ἐλλειπτικῶς. *Martial.* gloſſ. VI. *F. G.*

Δελφ. τραπ.] *Menſam populorum* Servius vocat. *Caſaub.* Animadv. in Athen. *A. V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. *J. B.*

44. Καὶ τρυήλης] A τρύω *cavo*, unde trua & trulla pro truula trula, τρυήλης, ut a ξύω ξυήλη i. e. *radula.* Τρυήλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, ſeu τρύπα, τρυπῶ &c. *F. G.*

45. Κέρκον] Leg. *Heſych.* *J. B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Veſpas. *J. B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Caſaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου κατὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶόν τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακινά. *J. B.*

46. Θη-

& phialae minutae, *& literata pocula : ita-que plenum erat pocularium* (poculorum armarium.)

8. *Sed lebes camini ſupra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & jam bene poti eramus*, *cum ungeremur baccharide : atque intro volvit nobis aliquis pediſonam* (ſaltatricem) *& trigo-*

φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμμαλικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

Ὁ μέντοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἄμυστι, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βακχαρίδι. καὶ [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-

c Κυλικεῖον] Sic marg. *AIW.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλικειον correxerat *M. du S.* *d* Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *AI.* Κακχαρίδι Edd. *e* Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύκλησε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. *V.*
Ibid. Γραμμαλικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, ὃ (13) ποτηροπλύτην καλοῦσι. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπέτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπέπεμπεν. *V.*
54. Ἄμυστι] Ἄνευ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἶδος ἐντρίμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. *V.*
56. (16) Κύκλησέ τις] Εἰσέφερε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J. F. R.*
(13) Ποτηροπλύτην] Ποτηρολύπτην antea lectum peſſime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. juvenis *L. C. Valkenaar*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλύτην, uſus diverſiſſimi. *J. F. R.*
(14) Ἐπέπεμπ.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἀπεπ. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλησέ τις] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

46. Θηρικλῆς ὤπτα] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Caſaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J. B.*

Θηρικλῆς] Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Eraſm.* in Adag. Θηρικλέους φίλος. *A. V.*

Θηρικλῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Caſaub.* Thericlem alii τορνευτὴν, alii figulum faciunt. Conſule etiam Eruditiſſimi *Bentleji* Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*

Ibid. Εὐρυχαδῆ] Πλατέα. *J. B.*
48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. *J. B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα καὶ βαθέα. *J. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. *J. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J. B.*

Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βομβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλεξις. τὴν ὄψιν εἴπω τοῦ ποτηρίου γέ σοι
Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τε γράμματα.

Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμμαλικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus: frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata eſt*, *ab ſe cantat cuja ſiet. Caſaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *J. B.*

Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*

Κυλίκιον] Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον, εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριολήπτης. *J. M. G.*

Κυλικεῖον] Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Junt.* ειον ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Caſaub.* adſtruit Doctiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J. F. R.*

52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Chriſt.* ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. *J. B.*

Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*

53. Ἐπέτρεπε] Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. *J. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσον πῶς μεθύοντες. *J. B.*
55. Κακχαρίδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. *J. B.*

Κακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. *Dioſcor.* 3, 51. βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. *J. M. G.*

56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύκλησεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*

Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *J. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

μέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοεχθίᾳ σχεθεὶς, ἀπῆγξεν ἑαυτόν. καὶ, εὖ ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς, [a] ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλὰξ παρακαθήμενος, [b] ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν, καὶ διακωδωνίζων, μή πη ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγγα. τὸ δὲ μάλιστα ὀνήσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καταλαβὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα [c] διεπίεσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ᾽ ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν μύρτωνα καὶ [d] σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἥν τινα [e] πεώδη καὶ πό-

tum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, neſcio qua re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipſe ſe ſuſpendit. Et, ſcitote, perierat, niſi ſuperveniens ego, ablaqueaſſem illum, & ſolviſſem a nexu, multumque genicalatim aſſidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compreſſus, eliſus) *eſſet gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compreſſi.*

12. *Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo & pendente ſcroto, illum effeminatum, & lentiſcum rodentem adoleſcentem, illum maſturbantem & laſcive contre-*

a Ἀπηγχώνισα] Ἀπηγχόνισα Edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. b Ἐπινύσσων] Ἐπινύσσον W. c Διεπίεσα] Δίεσπα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Σχινοτρ.] Σχεινοτρ. W. e Πεώδη] Παιώδη W. & Mſ. *Bourd.* Nil mut. *H. J. Fl. P.*

22. Τὸν μύρτωνα καὶ * σχινωτρώκταν] Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὕτως ἐκωμῴδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον καὶ μύρτα ἔλαμβανον τοῦ μὴ προχείρως ἐνασχημονεῖν. *V.*

* Σχινωτρώκταν] Σχινωτρώκτραν & μίρτωνα Editt. male.

9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] *A troublé la fête.* *J.B.*

11. Θεοεχθίᾳ σχεθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθείς. *J.B.*

14. Ἐμβροχῆς] A βρόχος ἐμβροχὴ ductum eſt. *F.G.*

15. Ὀκλὰξ] Homerica dictio de qua *Euſtathius* & cæteri Grammatici, ἐπὶ γόνου καμφθείς. *J.B.*

16. Βαυκαλῶν] Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere ſunt quæ pueris occinuntur næniæ. *J.B.*

Βαυκαλῶν] Βαυκὸς, ἡδύς. βαύκαλος idem. βαυκαλᾷν eſt κατακοιμίζειν, μετ᾽ ᾠδῆς κοιμίζειν. *F.G.*

Βαυκαλῶν] *Leop.* p. 129. *M. du S.*

Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ᾽ αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii ſimpliciter διακωδωνίζειν dicunt eſſe ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. *J.B.*

Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipſa tuba, κωδωνίζω, tubæ ſono exploro, unde ἀκωδώνιστος qui exploratus non eſt. διακωδωνίζω idem. *Pollux.* *F.G.*

19. Ἄκρα] Ἄκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortaſſe. *F.G.*

20. Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συνεχὴς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίεσα in MS. Cod. reperitur δίεσπα, quæ eſt præcedentis vocis interpretatio. *J.B.*

22. Λακκοσχέαν] Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce *Ariſtoph.* Athen. lege *Heſych.* verb. λακκοσπέδα. *J.B.*

Ibid. Μύρτωνα] *Turpem illum & mollem*, ſic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχρούς: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet apud Scholiaſt. *Ariſtophan.* Lyſiſtr. *J.B.*

23. Σχινωτρώκταν] Τὸν σχῖνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen *Heſychius*, qui vult ſchinum hac ratione comedi ſolitum ut dentes candefierent: εἰώθασι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hiſpani. *J.B.*

Σχινοτρώκταν] Lentiſco dentes purgantem, i. e. otioſum. *F.G.*

Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur σείειν, ἢ μαλάττειν, ut *Heſychius* & Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt eſſe γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον. Sic apud *Theophraſtum* Charact. περὶ βδελυρίας-

trectantem, ſi quem bene vaſatum, & improbe mutoniatum ſenſerit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: ſed Deam, inquit *Eudemus, adorans, Diana enim illis eſt in media aula, ſcopadeum opus, huic igitur ſupplicantes, Damaſius & uxor illius, ſenex jam, & cana caput accurate, obſecrabant, ut ſui miſererentur: at illa ſtatim innuit, & ſalvus erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adoleſcentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & ſagittas, quod his gaudet: ſagittaria enim, & procul-jaculans, eminus-pugnans eſt Diana.*

13. *Bibimus ne igitur*, inquit *Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini,*

θωνα αἴθηταί [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἦ δ᾽ ὅς ὁ Εὔδημος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [g] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβῦτις ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γὰρ, καὶ ἑκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις.

[i] Πίνωμεν οὖν, ἦδ᾽ ὅς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ [k] παρηβηκότος, ἥκω

f Μιν ἐῶν] Sic Edd. & M. Μὴ ἐῶν melius marg. *A1W.* *g* Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδιον. *h* Δαμασίας] Reſtitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. *i* Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani*. Πίνομεν Edd. priores. *k* Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H. B2. P. Fl.* Παρυβηκ. *J.* male.

31. Πολιὰς] Πέπαικ) τὸ πολιὰς· εὐθεῖα γάρ ἐστι. οἷον ἡ πολιὰς, τῆς πολιάδος. M.

39. Παρηβηκότος] Προσυπακουστέον οἴνου. *V.*

ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον quam ſignificationem ſequutus eſt *Jac. Micyll.* Interpres. *J.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Ariſtophanes* ex quo *Heſychius* interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen *Didymust*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνούμενοι. *J.B.*

Ibid. Πεώδη] MS. παιώδη. *J.B.*

Ibid. Πόσθωνα] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim ſimpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctiſſimum *Chriſtian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλοὶ ad *Ariſtoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *J.B.*

25. Μιν ἐῶν] An ναὶ μὴν οὖν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. F.G.

Μιν ἐῶν] Corruptus haud dubie locus; ſed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi ſordibus non contaminaturus. *M. du S.*

Μιν ἐῶν] Non intelligo illud μιν ἐῶν. Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & ſimilibus locis nimium ſapere vel docere. *J.M.G.*

26. Λεκαλέος] Λεκανόφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *J.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam ſint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parentheſin & notis ejus incluſas, quod prorſus faciendum eſt, ut fecit paterna manus. *J.G.*

28. Σκοπάδειον] Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo *Plin.* *J.B.*

Σκοπάδειον] Τοῦ Σκόπα. F.G.

Σκοπάδειον] *Scopas* inſignis marmoris ſcalpendi artifex, unus ex iis, qui Mauſoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M. du S.*

32. Ἐπένευσεν] Erant tum ſatis humanae ſtatuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. poſt quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipſa Diana eſt, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτε (f. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu conſtantibus congeſſit plura *Anto. van Dalen* p. 210. ſeq. Et notum eſt, quid paſſim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *J.M.G.*

Ibid. Καὶ σῶς] *Et voti compos.* F.G.

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πίνομεν. *M. du S.*

39. Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. *J.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti. F.G.

ἥκω [a] ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγῖσι [b] θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κᾆτά σοι τὸν παιδοβοσκὸν καλῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τὸν πότον [e] συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἅττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, [h] λαληθιγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδη-

vobis attuli, & caſei recentis maſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lutea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum (paedagogum) *contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam.*

14. *Poſt potum autem connugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus Atticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula fit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lu-*

a Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J.* ſola. *b* Θριπηδεστάτοις] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Θριπηδέτοις W. *c* Εὐπυνδάκωτα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυδάκωτα Edd. Ἀπυνδάκωτα P. *d* Καρηβαρεῖν] Καραιβαρεῖν Edd. priores. *e* Συνυθλήσομεν] Συνυθλησόμενοι W. ſolus. omiſſo οἷα. *f* Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *J.* quae ἐνοινοφλήειν. *g* Ἐρεσχελεῖν] Ἐρεσχηλεῖν *Fl.* & W. *h* Λαληθιγάνη] Λαληθηγάνη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. *V.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν (1) δρυπέτεις. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀποῤῥυῶσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζονται οὕτως. νευστὰς δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα στίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκορδυλημένων, ὃν διὰ τοῦτο καὶ (2) κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον. ὃ ἡ νῦν συνήθεια (3) χορδὸν λέγει. (4) παιδοβοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην. *V.*

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνηθείσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. *V.*

(1) Δρυπέτεις] Δρυπέπεις Ed. *Cler.* male. Ἔοικε λέγειν ἃς λέγομεν δρυπέτεις. Cod. *Abb.*
(2) Κρωβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κροβυλείδη enim ante editum erat.
(3) Χορδὸν] Sic V. Χορδὶν C. *Abb.* Χορδὴν M. & B.
(4) Παιδοβοσκὸν] Παιδαβ. antea editum, male.
(5) Συνηθ.] Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. *J.B.*

Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ θρύπτεσθαι. *F.G.*

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius:* Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſideam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρὸν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *J.F.R.*

42. Σφραγῖσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculcatis.* Dico ad *Pauſan.* *J.B.*

Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. θριππόβρωτος (leg. θριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. *J.M.G.*

43. Νευστὰς] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *J.B.*

Νευστὰς] Alias κολυμβάδας. *F.G.*

44. Ὀξυόστρακα] Teſtis aſperis, ſigillatis. ὀξὺς λίθος *aſper.* *F.G.*

Ibid. Ἐμπυδάκωτα] MS. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. *J.B.*

Ἐμπυδάκωτα] An ἐμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμήν. *Heſych.* *F.G.*

Εὐπυνδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. vero ἀπυνδάκωτα, nec ipſum ſpernendum. *M. du S.*

46. Κρω-

lubentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum: & calefactus lubentius audirem manuſapientes illos, & tibicinem, & barbiticinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Eudeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis, quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinaturit, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti, ac ſi quis trium velorum onerariam navem, ſecundo navigantem, ſinuatis velis ſcaphae, felici curſu per ſummos fluctus latam, dimiſſis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuoſum illud curſus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, ſi volueris, na-*

μος, κρύος γὰρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοθνὴς εἰμι, καὶ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν [i] χειροσόφων τούτων, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τοῦ βαρβιτῳδοῦ.

Τί ταῦτα ἔφησθα, ὦ Εὔδημε, ἦν δ' ἐγώ· ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀστόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾷ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καταντίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον [k] εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἐκτύρας τινὰς ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, Φθόνῳ τῆς εὐηνεμίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὃς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ

i Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. *k* Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾷ] Ἀντὶ τοῦ λέγειν ἐπιθυμεῖ. *V.*
70. Εὐφοροῦσαν] Ἀντὶ τοῦ (6) εὐφορῶ τῷ πνεύματι φερομένην, ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν ἔτι (7) διολισθαίνουσαν· ἔκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροβόλια (8) φασί. *V.*

(6) Εὐφορῶ] Φορῶ tantum Ed. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διολισθαίν.] Διολισθεῖν.... male legebatur in editt.
(8) Φασί] Sic dedi ex C. *Abb.* Φησὶ V.

46. Κρωβυλώδη] Ὁ χόρδην νῦν καλοῦσι. *J. B.*

51. Συνθλήσομεν] Συνφλυαρήσομεν. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνοινοφλύειν] Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν *tenir table*, ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἐρίζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Λαληθιγάνη] Παρὰ τὰ λάλος, ἥδομαι, & γάνος. *F. G.*

Λαληθιγάνη] Non vidi, qui aliter legat, quam λαληθιγάνη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micylius, *Nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo, puto, nimiam audaciam noſtram accuſabit, ſi dicamus λάλης θηγάνη legendum, ſolo ι in η mutato, quod jam Luciani aetas, nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Σιδηροθηγᾶτι utitur θηγάνῃ Sophocles, cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notarat *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra *de Salt.* §. 69. χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρίσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾷ] Τουτέστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut M. Fœlix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀνηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καταντίψων] A καταντίφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Uliſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καταντίψων ἀπὸ γλώττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καταντίψων hoc non a καταντίπτω derivandum, quod *fecere*, qui *abluturus* reddiderunt, ſed a κατανίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora, ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίησιν: ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius, qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφοροῦσαν] Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. *J. B.*

Ibid. Ἀκροκυματοῦσαν] Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὄψομαι διαφερόμενόν σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην.

viga & nata & curre per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis ſpecula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento ſecundo flatu impelli.

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ᾽ ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπῄει μοι ἐπ᾽ αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, [a] ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim jam ebrius tibi ſum & nauſeo, ac niſi celeriter evomuero haec omnia, quae recitaſti, Corybanticum, ſcito, morbum nacturus mihi videor, circumſonantibus, quibus perfudiſti me, verbis. Quamquam primum ridere illa ſubibat. Cum vero multa eſſent, & ſimilia inter ſe omnia, miſeratus ſum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidiſſe e quo fuga nulla ſit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili eſſe percitum.

Ζητῶ οὖν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἑσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθὲν ἀνασπῶν, κατὰ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὄλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντλησάς

17. Quaero igitur apud me ipſe, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen abſurdorum diſtortorumque nominum concluſeris, quorum partem quidem ipſe feciſti, partim vero ſepulta alicunde eruiſti, *ut ex jambico illo tibi dici poſſit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudiſti,

a Ἠλέουν] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλέγουν male *Fl.*

75. Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ]. Πέπαικται τῷ κακοδαίμονι * τὰ προςακτικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἔτι τὸ ἀπὸ τῆς ληφθείσης εἰκόνος τῆς τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. δεικνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, † ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Κατουρουμένην] Καὶ τοῦτο πέπαικται ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κατὰ τοῦ φορτικοῦ τὸ κατουρουμένη. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας. *V.*

* Τὰ προςακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προστακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in editt. addidit *M. du S.*

77. Ὁμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκραι vel φάλακρα ſpeciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo; Ἴδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* *F. G.*

80. Κατουρουμ.] Id vitium eſt, quod *Philoſtratus* λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab Interprete obſervatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Κατουρουμένην] Ut caetera in hac metaphora navigationis abſurdiſſima & vere κακόζηλα ſunt, ita hoc praeſertim: κατουρεῖσθαι eſt *permingi*, ſed de nomine οὖρος & οὖριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales ſunt luſus in ἔκτορες, ἰσχάδες, & aliis, in quibus ſcilicet etyma dum ſpectat, alienam & novam ſignificationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermiſi pleraque ob cauſſam quam dixi: ſed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abſtinere. *J. M. G.*

99. Ὄλοιο]

diſti, qui nulla te injuria laeſerim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidiſſe, qui vera dicendo liberaret te aquoſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valitudinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab inſanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & ſermone de morbo inſtituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir eſt, qui jam multos tui ſimiles furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuſo liberavit. Salve Sopoli, & aſſumtum hunc Lexiphanem, ſodalem, ut noſti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo verſantem, & ne jam plane perierit periclitantem, ſerva quacunque demum ratione licuerit.

19. LEX. Non me, Sopoli, ſed huncce Lycinum, qui manifeſte maccus eſt, &

μου, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ [c] οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων ἃ πάσχεις, ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον.

Ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολώλεναι, σῶσον ἑνίγε τῷ τρόπῳ.

ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοᾷ, καὶ ἄνδρας

b Εἰργασμένου] Sic W. *B2*. *S*. & P. In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl*. & *H*. quidem exceptis. *c* Οἰκεῖον] Ita recte *P*. cum *Fl*. *B2*. & M. Εἰκεῖον male *J*. cum *H*. & *Ald*. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adſcriptum. *d* Ἀγνοούντων] Deeſt hoc in *Fl*. usque ad ἐλεούμενον. Adeſt in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἴθε καὶ νῦν τουτονὶ Σώπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας (μικρὸν γὰρ τοῦτό γε) ἀλλ' ἀποπλήκτους καὶ λεμφώδεις ὅλους, τοῦτο μὲν περὶ μεταχείρισιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἰάσαιτο ἄν. εἰ καὶ χαλεπῷ καὶ δυσμεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρούσης καινότητος ἐπεβάλετο ἄν. ποῦ γὰρ ἂν τοσούτου εὐπόρησεν ἐλλεβόρου; τίνων Οἰταίων ὀρέων, τίνων Ἀντικύρας ὀροπεδίων ἐπιδαψιλευομένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας καὶ πέπεικεν ἂν παραχεῖν ἑαυτοὺς περιοδευθησομένους; οὕτως ἁπάντων κατακόρως κακοδαιμονούντων, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν τὸν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνεσιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον οἴεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ ‡ Ὁμήρου ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένου. ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χείριστον δέ. M.

‡ Ὁμήρου] Il. Δ. 405. *M. du S.*

26. Μακκοᾷ] Μακκοᾶν τὸ μωραίνειν. Ἀκκὼ γὰρ γεγονε γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη, ἥν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοῶ καὶ μακκοῶ. G.

99. Ὄλοιο] Vid. *Plutarch*. de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. K.

22. Νόσῳ ξυνόντα] Ita συνεῖναι λιμῷ *fame laborare*, ſupra in *Phal altero*. §. 8. ξυνεῖναι πενίᾳ. *Tim*. §. 12. De permutatione autem τοῦ σὺν & ξὺν meretur videri Cl. *Hemſterh*. ad *Jud. Voc*. §. 9. Quidnam Luciano familiarius ſit, diſquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occaſionem ſuppeditabit. *J.F.R.*

26. Μακκοᾷ] Μάτην ἀκούει. Sic quidam Interpretes quaſi originatione vocis ludentes: ſed melius qui inter-

δρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλιαθογνωμεῖν οἴεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον, [c] σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει, ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ᾽ ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ [d] φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι [e] οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ καὶ ῥιναυστήσειν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἑταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ᾽ ἀναβαίνει αὐτήν, ἀλλ᾽ ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ᾽ αὐτοῖς,

homines cordatos labi ſententia arbitratur, ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

a Πεφρενωμένους] Legendum πεφρόν. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. *b* Ὀλισθογνωμεῖν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθογνωμονεῖν. *c* Σιωπὴν] Deeſt in *Fl.* *d* Φνεὶ] Φυεὶ *P.* male & *A.* Φνεὶ cett. Φνεῖ M. *e* Οὖν] Γοῦν W. *f* Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπήν. ἐπίτηδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῆς λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν καταχρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπεύχομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τέθεικε τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ * κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥιναυστήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῷ τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεσιν τῶν καταμηνίων πάσχουσαν. *V.*

* Κινουμένου] Edita κινομένου. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλιαθογνωμεῖν οἴεται. Cætera communia ſunt. *J.B.*

31. Χρῦ καὶ τοῦ φνεὶ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Græcos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) G.C.

32. Φνεὶ] An κνῦ? *Heſych.* κνῦ τὸ ἐλάχιστον. F.G.

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo*, *ominor*. Heſych. ὀττεύεται, κληδονίζεται. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό. F.G.

34. Ῥιναυστήσειν] *Iraſci.* Martial. *Fumantem naſum vivi tentaveris urſi.* F.G.

Ῥιναυστήσειν] Verbum ῥιναυστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant nares*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥιναυλήσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *J.M.G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen* 99. E. Ὁ δ᾽ ὀνομακλοθήρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Obſervat tamen *Caſaub.* ἀκαθαρσίην eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

cans, quaſi magnum quiddam eſſet, ſi ut peregrinum ſe inſtituat, & conſtantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam ſorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipſe bibe, Lexiphanes, uti ſanus nobis & purus fias, exhauſta illa ſermonum abſurditate. Quin obſequere mihi & bibe, habebiſque mollius. LEX. Neſcio quid acturi mecum ſitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam ſapias & loquare. LEX. En obſequor, & bibo, phy, quid hoc eſt? multus inteſtinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiiſſe.

ὡς δή τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παραχαράττοι. ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γάρ, τῶν χολώντων τινὶ φάρμακον τουτὶ κερασάμενος ἀπῄειν, ὡς πιὼν ἐμέσειε· φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ [g] ῥᾴων ἔσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτουῒ τοῦ φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ [h] πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη [i] φρονοίοις, καὶ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. [k] ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

g Ῥᾴων] Sic W. cum jota ſubſcripto. ſine eo Edd. *h* Πτῶμα] Πῶμα W. & *Fl.* *i* Φρονοίοις] Nihil hic mutare *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.* *k* Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. quod *J.* pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ βυθὸν exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίβυθον; ſed adſcriptum ἴσως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὢ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; jam γλῶτταν ipſe ait & c. 25. &c. Si vera eſt ſcriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex uſu qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemſt.* ad *Jud. voc.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα ſcribitur apud Noſtrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pſeudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhet. praec.* c. 16. ubi γλώττης. ut alia omittam. *J. F. R.*

57. Ῥᾴων ἔσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii ſunt moroſi. Proprie tamen ῥᾴων ἔσῃ ſignif. *ſanaberis*, *melius te habebis.* Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 186. οὔποτε ῥᾷον ἕξει (ἡ γυνὴ) κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου. Sic *levare* pro ſanare vel minuere, Latinis uſitatiſſimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Celſ* praef. p. 10. *J. F. R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euriclem*, cujus *Ariſtoph.* mentionem facit his verſibus:

Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariolari cenſebatur, quod genium haberet intra viſcera: ab eo arioli ἐγγαστρῖται & Εὐρυκλῖται vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. *G. C.*

Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. *F. G.*

Ἐγγαστρ.] Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a *Vorſtio* etiam animadverſum fuiſſe video. Et adi *Clem. Alex.* p. 9. A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους. *M. du S.*

Ἐγγαστρίβυθον] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quiſquis vocem hanc inſolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inſpicit, & eſt facilis admodum μ & β literarum in libris ſemiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: eſt ille Lexiphanes, verborum faber abſtruſorum, qui emoveri ſibi ima ventriculi queritur. Luſit igitur, & ex ἐγγαστριμύθῳ concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quaſi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipſum, ſe penetrantem. *J. M. G.*

Ἐγγαστρίβ.] *Solanus* correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem; ſed quia barbarizans loquitur, ſtudio corrupta pronuntiatio videtur ab Auctore expreſſa. Multa de his impoſtoribus ἐγγαστριμύθοις *Brod.* Miſc. IX. c. 19. Theſaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. έ. adfert: καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφεεν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod *Galenus* ediſſerens ait: ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. *Engaſtrimantis* (pergit ille) autem & *ſternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν βαβαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μῶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦ δ' ὃς, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ δήπουθεν, καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα. βίασαι δ' ὅμως, καὶ κάθες εἰς τὴν φάρυγγα τοὺς δακτύλους, οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ [a] σκύλλεσθαι, πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν [b] σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὑτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, κἂν τοῖς πλήθεσιν

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc *μῶν*, deinde poſt illud exiit *κᾆτα*. Tum poſt illa, *ἦ δ' ὅς* & *ἀμηγέπη*, & *λῷστε*, & *δήπουθεν*, & frequens illud *ἄττα*. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim *ἴκταρ* evomuiſti, neque *σκορδινᾶσθαι*, neque *τευτάζεσθαι*, neque *σκύλλεσθαι*. Multa adhuc ſubiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, ſi deorſum etiam quaedam decedant. *Σιληπορδία* enim magnum crepitum edet cum ſpiritu una elabens. Sed jam purus hic eſt, niſi ſi quid manſit reliquum in inferioribus inteſtinis. Verum tu poſtea aſſumtum, Lycine, aliter inſtitue & doce quae dicenda ſunt.

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita eſt. Ac tuum de caetero eſt conſilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. *b* Σιληπορδία] Ex W. & *Schol.* Σιλληπ. Edd. *c* Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. *d* Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. ſine augmento Edd. priores.

72. Ἴκταρ ἐμήμεκας] Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης * διατανύεσθαι. V.

76. Σιληπορδία] † Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἁβρύνεσθαι. ἔοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῆς λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις ‡ φρονεῖν, ἐξωγκῶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ § τῷ ἀποπνεῦσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον ἔσεσθαι. V.

* Διατανύεσθαι] Sic etiam C. *Abb.* *M. du S.*
† Σιληπορδεῖν] Σιλιπορδεῖν M.
‡ Φρονεῖν] Sic reſtituit *Solan.* Nam φορεῖν habebant edita.
§ Τῷ ἀποπν.] Τὸ ἀποπν. M.

tis proprie eſt, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulſu vaticinatur. falluntur qui putant engaſtrimantas pelvibus uti, ac vaſe quodam, quod *γαστὴρ* appellaretur. Graeci vero Auctores *engaſtrimythum* cum *engaſtromante* confundunt, cum tamen haec re vera diverſa ſint. *Pollux:* καὶ στερνόμαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Ariſtophanis* in fucis commentator, οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. *Plutarch* περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρηστηρ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem facetam hiſtoriam, quomodo ejusmodi impoſtor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; ſed longiorem quam ut inſeratur. *J. F. R.*

67. Μῶν] Vid. *Themiſtii* Or. I. in Soph. laudatam a *Creſſolio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. du S.*

70. Ἄττα] Sic ſupra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἄττα non ἅττα ſcribitur, quod ibi diſquiremus. Qui autem *frequens* id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J. F. R.*

72. Σκορδινᾶσθαι] I. e. *pandiculari.* F. G.

73. Τευτάζεσθαι] *Heſych.* Τευτάζοντες, πλανώμενοι. F. G.

76. Ἡ γοῦν σιλληπορδία] Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. ſic certe apud *Heſychium*, Σιληπορδεῖν.

omnia fuge, & averſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores tranſi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ [e] ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι. πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ᾽ ἔνδοθεν, πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

23. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis numerari dignus ſis. Ante omnia vero hoc

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰδεσθεὶς μεταμανθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος ἐπὶ τῷ [f] χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ [g] βαρβάρων ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. *f* Χείρονι] Χείρονος marg. *A1W.* *g* Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δεῖν, & *Athenaeum* lib. V. Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιληπορδία & Σιληπορδεῖν. In quo ſcholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. *J.J.*

Ibid. Σιληπορδία] *Heſych.* Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδῆσαι, στρηνιᾷν. ἀβρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾷν. *F.G.*

84. Προοδοποίηται] An προωδοποίηται; *F.G.*

Προωδοποίηται] Sic W. Cod. Impreſſi omnes προοδ. *M. du S.*

Προωδοποίηται] Vulgo editum προοδοποίηται, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jenſ.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adſentitur, etſi ſupra in *de Salt.* ſimilem ſcripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe jam dictas. Conf. c. 24. *J.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonaſmo infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

87. Κἂν] Leve eſt quod monendum habeo. Κἂν cum puncto ſubſcripto erat in Edd. quod ego delevi; nam ſine *jota* ſcribere id ſoleo, quando pro καὶ ἐν poſitum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Paſt.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Idem III. p. 118. ἣν κἂν τῷ αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν ſumitur, differentiae cauſſa jota addo. *J.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις] Sane interpretes *quæ a lutifigulis ad forum finguntur.* Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.* *J.G.*

5. Μεταμανθάνων] Vulgo vertebatur *dediſcere*; non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco, ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Ariſtoph.* Plut. verſ. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *J.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Græcas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter maniſeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor præponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* *J.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περιεσθίειν ἐκεῖνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ Χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο.

Καὶ ὁ τῦφος δέ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνο οὐ μικρόν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων [c] προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλόν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τὴν

mihi memento, ne imiteris Sophiſtarum, qui paullo ante nos fuere, peſſima, neque ſtudioſe illa conſecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: ſed ex lege athletarum, ſolidus tibi cibus conſuetus ſit. Maxime vero Gratiis & Perſpicuitati litato, a quibus longiſſime jam relictus es.

24. Tumor vero & jactantia, & mala conſuetudo, & gravitatis illa ac ſonorae dictionis affectatio abſit, & inſectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipſum, ſi omnium ſcripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, ſed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, ſententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; ſed ſi qua verbum extra ſuam tribum quaſi oberrans inveneris, aut ipſe confictum a te pulchrum putaveris, huic ſtudes aptare ſententiam, & damnum judicas, ſi illud non aliquorſum infercias, etiamſi ei, quod dicitur plane neceſſarium non

a Ἀνεμῶναι] Et ſic habere *J. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B*1. 2. *P.* & *S.* Ἴεσθαι male *J.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρεσκ.] Ita M. & *B*2. recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τοῦ τοῦ Πλάτωνος παραινέσεως δοκεῖ παρειλῆφθαι. Φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophiſtæ paſſim a Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. *G. C.*

13. Περιεσθίειν] Interpretantur *depaſcere*: neutrum bene percipio. Suſpicor περιέπειν fuiſſe, quod ſtudium & curam intentiorem ſignificat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis poſterioris π in θι tranſire. *J. M. G.*

19. Χάρισι] *Heſiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G. C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati triſtiori idem Plato ſuaſit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Caſaub.* notam p. 38. Sic ſupra Hiſtorico ſuo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. *M. du S.*

22. Λαρυγγίζειν] V. AG. X. 130. *M. du S.*

28. Λέξεων] Lege λεκτέων. Certe ſic ratio poſtulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad ſcribendum animum appellunt. *M. du S.*

Ibid. Προπαρεσκ.] M. & *B*2. recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipſa *Fl.* prave etiam *Tyr.* c. 21. ſcribit. *M. du S.*

Προπαρεσκευασμένος] Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος; ſed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat *Jenſius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obſecundavi, etſi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *J. F. R.*

35. Οὐ μάλωπα] An θυμάλωπα; i. e. *torrem.* F. G.

Οὐ-

non ſit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid ſignificaret ſcires, projeciſti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obſtupeſcebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: ſed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos riſere.

25. Maxime autem ridiculum illud eſt, quod, cum ſuper omnes eſſe Atticos poſtules, & ad antiquiſſimam rationem linguam expoliiſſe, tamen talia quaedam, potius vero plurima immiſces orationi, quae neque puer modo diſcens ignorare poſſit: ut illa, quid putas? terram mihi hiſcere optabam, cum audirem te, ſpecimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pediſſequos appellares: quae quis neſcit, χιτώνιον mulierum eſſe veſtitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale eſt ἵπτυτο, & ἀπαντώμενος & καθεσθεὶς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico ſermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata ſcribentes ad quae gloſſario opus eſt. Tua vero, ut pedeſtria metris com-

οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέῤῥιψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεινό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ᾤου λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄῤῥενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθὴς, δουλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὰ, ἵπτατο, καὶ τὸ, [d] ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθεὶς, οὐδὲ [e] μέτοικα τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς [f] δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέ-

d Ἀπαντώμενος] Ἀπαιτόμενος W. *e* Μέτοικα] Sic Edd. & M. *f* Δὲ] Abeſt a *Fl.* & M. Adeſt in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde ſpero, me aſſequi poſſe quid haec ſibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Heſychium* inter gloſſas ac difficiliora referatur μάλ' ὦκα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque leviſſima mutatione legendum ſit οὐ μάλ' ὦκα. Verum abjeci εὕρημα non magnum, cui repugnaret articulus τῷ & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. *J.M.G.*

42. Ὑπεράττικος] *Philoſtr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ καταγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticiſmi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; ſolet autem ſaepe in difficilioribus aberrare. *J.F.R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te oſtentantem audiens, quomodo putas optaſſe me terra obrui, quum ſcilicet exiſtimares* χιτώνιον &c. Luciani ſunt haec. *F.G.* Vertebantur olim: *qualia ſunt illa* πῶς οἴει; &c. Sed peſſime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J.F.R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην] Conf. infra Ἀπαιδ. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem eſt ἱμάτιον ἀνδρικόν. *Heſych.* *F.G.*

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μέτοικα] Ne Lucianus ipſe aut ejus larva peregrinum ſe prodat, lege μέτοικα. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶτταν] I. e. ξενικοῖς & inuſitatis verbis ſcribentes. ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. *A.V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philoſtratus*, ut ſupra viſum eſt hac Diſſert. c. 17. λόγων ἰδέαν καταγλωττισμένην vocat. quod ex *Suida* & Ariſtophanis *Scholiaſte* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ [a] Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος· ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, καὶ μελαμάθῃς, [b] ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν καταολισθὼν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν γε καὶ ξυνῇς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

---

[c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τουτὶ δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸν γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνόν ποιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵα δίκη δι-

EUNUCHUS.

PAMPHILUS.

I. Unde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

a Δωσιάδου] Ex emend. *Solani* Δωσιάδα Edd. priores & M. b Ἄριστα] Καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit W. c ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *J. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiade ara.* Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. *G.C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigrammata apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae.* Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Loid.*

Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *La Croze.* *J.F.R.*

59. Λυκόφρονος Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. *M. du S.*

15. Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles.* *J. B.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οἵγε ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis hujus origo [ἅμαξαι βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter ſe philoſophis. PAMPH. Illud ipſum quidem vere ridiculum narras, philoſophos jure inter ſe experiri, qui debeant, ſi quid etiam ſit magnum, pacate inter ſe crimina diſſolvere.

2. LYC. Unde illi, ſodalis, pacate? qui commiſſi inter ſe plauſtra conviciorum tota in ſe congeſſerunt invicem, clamantes & ultra quam poſſent contendentes? PAMPH. Numquid de literis diſceptabant ſolennia illa, cum diverſae eſſent ſententiae atque ſectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejuſdem enim ambo ſententiae, & diſciplinae ejuſdem. Et tamen judicium conſtitutum eſt, & ſuffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & ſapientiſſimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput cauſae, ut & ipſe ſciam, quid tantum tibi riſum moverit.

καζομένη παρεγενόμην, Φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, Φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἠδέσθη, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα τε περίοπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἔσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἁμάξης. οὕτως οὖν ἵν' ἐνδείξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι * παρακολουθῆσαν τοῦ εἰωθότος, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλονεικοῦντες. V.

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. V.

* Παρακολουθῆσαν] Ita dedit *Solan.* pro vulgato παρακολουθοῦσαν.

thenienſes more petenda eſt, quo per pagos & vicos curribus inſidentes, genio indulgendi cauſſa, ſcommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis noſtrae. Antiquiſſimum hunc morem ſua in lingua expreſſerunt quoque Latini, apud quos & *plauſtra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . . *J. J.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jenſii* Lectr. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curioſum Lectorem ad libellum ipſum remittentes. *J. F. R.*

23. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν] Ita videtur concepiſſe ſtructuram Cl. *Geſnerus*, ut periphraſis ſit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις pro ἐκράτησε. Vel ap. Noſtrum in *Aſin.* c. 30. Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς. Et alibi non ſemel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariſſ. *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem eſſe uſitatiſſimam, deque ea, hoc Luciani ſimiliter adducens agit Rev. *Elſner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non ſexcenta, ſed ſex exemplorum millia poſſent adduci: verum priſtinus Interpres aliter videtur conſtruxiſſe, vertens: *judices qui cognoſcebant, primates erant*; ſcilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφοροῦντες, quod nondum improbo; ſed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, ſenſu tamen parum diſcrepante. *J. F. R.*

31. Συν-

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ [a] Ἐπικουρείοις, [b] ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, οὐ βοείη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτῶν ἔναγχος ἀποθανεῖν, τὸν

3. LYC. Conſtituta ſunt, quod noſti, Pamphile, ab imperatore ſalaria non contemnenda generatim philoſophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, inſuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum ſurrogari, probatum ſuffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, ſecundum poëtam, *neque victima*, ſed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi iſta, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουρείοις] Ἐπικουρίοις W. *b* Ἔτι καὶ] Ἔτι δὲ καὶ W. *c* Ἱερήϊον] Sic *P.* ſola. Ἱερεῖον cett. & M. *d* Μύριαι] Μυρία male L.

39. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Ἐκ τῆς Χ. τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. *G.*

31. Συντέτακται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipſo, ut putant, anno, quo Athenis initiatus eſt, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philoſtr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philoſtratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud ſtipendium, vide ſtatim hoc ipſo capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philoſopho? *F.G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ἐκ pro ὑπὸ infra *Demon.* c. 51. Et ſic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεστηκώς. *Dionyſ. Perieg.* de ſitu Orb. verſ. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιος εἴεν ἀμοιβή. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὸ, *Long. Paſt.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέας, quod vertitur: *gravabantur datos ſibi a ſenatu principes.* Sed & ibi ſimul ſignificare poteſt: *principes e ſenatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J.F.R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De ſalariis rhetorum vid. *Gronov.* P. V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium ſunt quadraginta millia H. S. ſ. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem ſucceſſionem ortae nonnunquam ſint, ſuo exemplo docet Eunapius in Proaereſio p. m. 131. *J.M.G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων] *Philoſtratus* quidem Herodi eam poteſtatem a Marco cum primum conſtitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipſe Profeſſorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaereſio de philoſophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἁπάσαις κρίσεσι &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Carmen eſt *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus eſt:

— Nec enim levia aut ludicra petuntur
Praemia, ſed Turni de vita & ſanguine certant.
G. C.

Κατὰ τὸν ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ' ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ὕειον. *J. B.*

Οὐδ' ἱερήϊον] Il. X, 159. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην, Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* ſatis firmant interpretationem noſtram ἱερείου, quam *porcellum* reddidere alii. *J. M. G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etſi nihil intereſt quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Pariſinae ſoli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noſter. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* eſt; at quum verſus non ſit, dices ad rem non verba reſpexiſſe Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemiſſo vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem eſſe formandam. *J. F. R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano ſummam tradit *Philoſtratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Profeſſores, ſed non eo ſtipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Veſp. c. 17. *Primus e fiſco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena conſtituit.* De Philoſophis nihil. Nec ſatis aſſequor quibus rationibus inducti viri quidam doctiſſimi erraſſe in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen ſummam tradit *Tatianus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae ſumma quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter ſe invicem: & haſtenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philoſophos ſe dicerent eſſe, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & ſacris patriis, & ſepulcris majorum ſuorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma eſt Peripateticis, non valde contemnere divitias, ſed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, [e] γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἐστὶ τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φα-

e Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις] Sic Edd. conſtanter, item M.

parte Lucianeam ſuperat, ſi Ariſtophanis *Scholiaſtes* (p. 741.) valorem aurei juſtam aſſignavit. *Creſſolius* ſummam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Hiſtoria docet ſtipendia Philoſophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuiſſe. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philoſophis per omnes provincias, & honores & ſalaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praeſtitiſſe, haud obſcure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum eſt; ut magna multitudo ſe philoſophari ſimulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* ſignificat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Baſ.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 682. Plura vero *Salmaſius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde diſcimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuiſſe Athenienſibus; atque *magiſtros Athenis* in omni ſcientiarum genere omnibus gentibus *conſtituiſſe*, *eisque annuum ſalarium tribuiſſe:* qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαὶ, ut obſervat Salmaſius, allato etiam hocce Luciani loco. „ Μυρίαι autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta ſeſtertia, aureos vero quadringentos, at noſtrae coronatos millenos. *Tatianus* tamen Rhetor, qui ſub Imp. Marco floruit, „ & illa aetate vixit, qua Philoſophis & Rhetoribus „ ab Imperatore conſtituta ſunt ſalaria, paullo ampliorem eorum modum agnoſcit. nam ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in ſtipendium accepiſſe dicit; „ quae ſexcentorum aureorum ſumma, non μυρίας δραχμὰς, ſed μυρίας καὶ διχιλίας continet. Quid igitur ſtatuendum? An τετρακοσίους (mendam ei voci ſubeſſe oportet, L. πεντακ——.) pro ἑξακοσίους, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Philoſtrati? .... Sed nullis correctionibus opus. Puto enim *Lucianum* & *Philoſtratum* in exprimenda „ illa ſumma, quae annua dabatur Rhetoribus & Philoſophis, breviter ac rotunde μυρίας dixiſſe, cum „ tamen darentur μυρίαι καὶ διχιλίαι. Sic majorem „ numerum expreſſiſſe contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exemplis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc ſtipendio Rhetorum pluribus agemus". Μυρίαι δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diſſ. in Irenaeum p. 497. valebunt illa noſtrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de ſumma Tatiani, probat enim quae Salmaſio placuerant.) *Caſaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum obſervaſſet ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem eſſe, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Ariſtid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae ſcripta eſt circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Juſt. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philoſtr.* vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἆθλα. B.] *Joh. Maſſ.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Benedict. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellipſ. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque ſectae videntur fuiſſe. *M. du S.*

46. Γελοῖον] Corruptum arbitror, ſcriptumque a Luciano γελοῖον ἤδη ἦν ἐκείνους. *M. du S.*

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. *J. B.*

53. Τρίτον τι ἀγαθὸν] Conf. ſupra de *Salt.* §. 70. *M. du S.*

60. Δι-

Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

Τὰ μὲν ταῦτα δέ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν· τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἴχετο· καὶ μὰ * τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν.

Τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὑτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρῖψαι ἄν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, κἀμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μὲν εἶχον βλασφη-

Aiunt ſcilicet iſta, & ex patria diſciplina bellum ab iis geſtum eſt.

4. Quae autem poſt conſecuta ſunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles ſenex, noſti quem dico, contentioſum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonſtraverat, ſeque Ariſtoteli ejusque ſententiis addictum eſſe. Et ſane neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo cauſſae huc evaſit. Diocles omiſſo oſtendere ſua *merita*, ad Bagoam tranſiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquiſivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis verſari illis circa hoc potius debebat. Equidem ſi judex eſſem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior ſit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re ſuffragantem tibi habes. Cum vero ſatis ha-

* Τὸν] Τῶν male *J.* Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει, ὃς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. *V.*

60. Ἀμφήριστοι] Ἐπιφιλόνεικοι. *V.*

* Ἀριστοτέλην] *Solan.* vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, ſine auctorit. male. Nam etſi utrovis more dici poteſt, ut vid. ad *de Salt.* §. 21. verſ. 23. in Ἄρη, tamen Ἀριστοτέλην uſitatius quam Ἀριστοτέλη Vid. *Diog. Laërt.* L. V. 3. f. & 8. m. & 10. Δημοσθένην. Quamvis ibidem 12. Ἀριστομένη, Διοτέλη, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accuſativo caſu occurrat. *J. F. R.*

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta eſſe credam, facit hoc poſterius, quod omnium Eunuchorum commune eſt. *M. du S.*

61. Βαγώας] Barbara lingua ſignificat *Eunuchum*; quin *Ovid.* de Amorib. ſervum puellæ cuſtodem *Bagoum* appellat: *Quem penes eſt Dominam ſervandi cura Bagoum.* *G.C.*

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. ſic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. *J.F.R.*

84. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas eſſe.* Quam poteſt quæſo ſententiam habere illud ineptiſſimum Benedicti principium? Longe verius ac manifeſtius Eraſmus *nefas eſſe vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorſus eſſe nefas eum id velle. *J.G.*

88. Ἱερῶν

haberent conviciorum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas eſſe Bagoae tractare philoſophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus ſit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, ſed ſacris ipſis, & luſtralibus vaſis, & communibus univerſis coetibus; oſtendens inauſpicatum & abominabile ſpectaculum, ſi quis mane domo egreſſus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re ſermo, cum neque virum neque feminam eſſe eunuchum diceret, ſed compoſitum quiddam, & mixtum & prodigioſum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipſe ad riſum, ſodalis, adducor, inexſpectatam accuſationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipſe quoque contra haec dicere quidquam auſus eſt?

μιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγώᾳ [b] μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν [c] αὐτῶν, καὶ περιρραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φὴς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παραδόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἅτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his eſt, multum tacebat, aeſtuabat, & manifeſte ſudabat: tandem vero tenue quiddam ſonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philoſophia arceat eum qui ſit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare ſibi poſſint, adducebanturque Aſpaſia, ac Diotima, & Thar-

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἱδίων φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον [e] ἐμφθεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνη-

b Μεταποιεῖσθαι] Nihil mutare *J. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* c Αὐτῶν] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτὰν *J.* male. d Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπίας *J.* Sed prius eſt in *Fl. H. P.* & M. e Ἐμφθεγξάμενος] Hanc eſſe conſtantem lectionem notat *M. du S.*

85. Μεταποιεῖσθαι] Ἀντιποιεῖσθαι. *V.*

88. Ἱερῶν αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuiſſe exiſtiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* ea de re afferat Hiſt. ſuae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.*

89. Περιρραντηρίων] *Vaſa luſtralia* vertit Cl. *Hemſt.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. R.*

91. Δυσάντητον θέαμα] Vid. *Theſ. Cr.* II. 509. & noſtrum Ἐρωτ. c. 39. & Ἀποφρ. c. 17. *M. du S.*

11. Ἀσπασία] Mileſia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & ſequentibus conſule *Menagium* in eo libro quem *de feminis philoſophis* edidit. Lucianus iterum meminit Εἰκ. c. 17. Duas agnoſcit Scholiaſtes *Ariſtophanis* p. 396. quem ſequitur *Suidas*. Quin ipſe *Plutarchus* docet poſterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuiſſe *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. du S.*

Ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noſter Εἰκ. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Θαργηλία] Vid. *Loid.* Diction. & *Plut.* Pericle 300. *M. du S.*

συνηγορήσεσθαι αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ παρείη, καὶ τῶν ὁμοίων μελεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ καταπλαγεὶς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὑπό τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὂν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίαν [f] παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι [g] ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ κἂν

gelia, quae cauſſam ipſius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

8. In his agebant judices, & caput cauſſae jam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ παρείη] Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἴπερ ἦν ſine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *J.* d Καὶ] Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & *P.* notat *M. du S.* e Ὂν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὼν *Vorſt.* At vulgat. ſervant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. g Ἀξιῶν] Nil mut. *J. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Coll.* videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. J. Fl. P.* & M.

31. Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Γυναικώδης] Ἢ ὁ τετμημένος τὰ αἰδοῖα. *G.*

33. Βακῆλος] Βακηλὸς μέγας, ἀνόητος, * γυναικώδης. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſſam dixit; teſte *Philoſtrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus) de quo vide Δημων. c. 13. & *Xiph.* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lectt. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. du S.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημιακὸς recte, vid. ſupra, 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. Et *Piſcat.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philoſtr.* vitt. Sophiſtarum I. 8. de *Faverino* praedicantem, eum utriusque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod *Gallus* cum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνεσθαι. Videtur autem per jocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Conf. *Olearii* notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philoſtrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἴπερ ἦν ὁ τῶν ὁμοίων μελεποιεῖτο] *Henricus Valeſius* ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ παρείη, & quidem peropportune. Sed quod mi-

quando expertos eſſe virilitatem; hunc autem ab initio ſtatim abſciſſum, & ambiguum quoddam animal eſſe, cornicum inſtar, quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι [i] ζῶον εἶναι κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.

9. Altero autem contendente, Non corporis hoc eſſe judicium, ſed robur animi *ſpectari*, & examen mentis oportere fieri, atque ſcientiae dogmatum: tum Ariſtoteles citabatur teſtis ejus orationis, qui ſupra modum admiratus ſit Hermiam eunuchum, Atarnenſem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eodem modo quo Diis rem ſacram faceret. Quin etiam illud adjicere auſus eſt Bagoas, Multo aptiorem eſſe adoleſcentibus eunuchum magiſtrum, in quo neque haerere aliqua illorum reſpectu calumnia poſſit, neque Socratis illud crimen locum habere, quaſi corrumperet adoleſcentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam eſſent, lepide hoc, ut ſibi quidem videbatur, adjecit. Si, enim, inquit a

Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὴν γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὴν τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βα-

i Ζῶον] Ζῷον W. cum puncto ſubſcripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam *J. P. H. Fl.*

42. Εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης] Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor, quum in noſtris exemplaribus ſic vulgo legatur, ut citavi; tum noſſe oportet egregium *Briſſonium* libro 11. de regno Perſarum, ubi primus illuſtrat hunc Luciani locum, docetque Favorinum eſſe illum Academicum philoſophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat *Valeſius*. *J. G.*

Εἰ περιῆν] L. & Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valeſius* & *Briſſonius*. Ante an. Chr. 163. obiiſſe *Phavorinum* ex *Galeno*, Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariſſ. *Joh. Maſſon*, Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abeſſe, non modo quia ab καί τινας, ad verſum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; ſed quia καί τινας καὶ αὐτοὺς jam pleonaſmus eſt, (qualis rurſus c. ſeq. & ſaepe ſupra) & poſt καὶ πρὸς ἐκεῖνον non ſequitur alius accuſativus ſimilis. Sed non ſolus eſt Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet; verum & *Aelianus* aliique, vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. poſteriore capitis ſingulis verſibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. verſus; licet alioqui non ſemper ita prodigus ſit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παρελθεῖν —— ἀξιῶν] *Vorſtius* pro παρελθεῖν in ſuo Codice reſcripſit παρελθὼν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne ſic quidem ſanus locus eſt. Ego in ἀξιῶν mendum eſſe ſuſpicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam*, qui Ἑρμίαν, falſis rationibus ductus, ſcribendum contendit. Imperitabat is parti Myſiae ſub rege Perſarum, vide quos ibi laudat doctiſſimus Editor, *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Ariſtotele Hermiam, non ſatis conſtat: ſed arripuiſſe videtur calumniam, de qua ibi *Laërtius*, & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat: „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII." Conſule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus eſt Hermeiae tyranni regia:* cujus hiſtoriam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείρων] At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare auſus eſt. Vide ſupra ad B. πρασ. c. 15. *M. du S.*

59. Οὐ-

βαθέος κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεστὼς (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὴν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὑτοσὶ ὁ τὰς γνάθους λεῖος, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ ἐοικὼς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτὲ, ὥς ὁ [b] Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ κἂν παλινῳδῆσαί μοι [c] δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τρεπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ [d] τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι [e] τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ᾽ οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

barba prolixa judicari philoſophos oporteat; caprum juſtius praeferri omnibus.

10. Inter haec tertius alius ſuperveniens, cujus nomen in obſcuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iſte levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho ſimilis, ſi exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de iſto narrant, etiam moechus aliquando deprehenſus eſt, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum ſe recipiens, invento illo perfugio, abſolutus eſt, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex ſpecie manifeſta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propoſitae mercedis cauſſa.

11. His vero dictis, omnium quidem riſus, ut facile eſt ad exiſtimandum, ortus eſt. Bagoas vero magis etiam eſt perturbatus, in mille formas atque colores verſus, frigidoque ſudore diffluens: qui neque honeſtum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile ſibi crimen ad praeſens certamen judicaret. PAMPH. Ridicula profecto iſta, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuiſſe. Sed quid tandem factum eſt, & quomodo judices de illis decreverunt?

12. LYC. Non in eadem omnes erant ſen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H. B2. P.* M. ὅτι legend. adſcripſ. *Solan.* *b* ἄξων] Sic minore α *Fl.* Cett. Ἄξων majore. *c* Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & W. eſt. Δοκῇ Edd. vulgo. *d* Τῷ ἱδρῶτι] Deſunt haec duo male in *Fl.* Adſunt in cett. Item in M. & P. *e* Τῷ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τῆς μοιχ. W.

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. *V.*

59. Οὑτοσὶ] Miror quid hic in mentem venerit viris doctiſſimis *Voſſio* & *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic ſermonem eſſe ſomniarent. De Bogoa enim haec manifeſte dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philoſtrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1, Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur cauſam erroris praebuiſſe, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ἅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiaſt. *Ariſtophan.* Νεφελ. *Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὅ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸ φύσιν. *J. B.*

80. Τυχοῦσαν] Vid. not. ſupra ad *Piſc.* c. 17. *J. F. R.*

90. Ὀπύειν] Ὀπυίειν. *F. G.* Secutus ſum ſcripturam Cod. W. & Ed. *Fl.* ac monentem *Gujetum*, quia ſic recte

ſententia, ſed alii poſtulabant illum exutum inſtar mancipiorum inſpicere, poſſetne, quantum quidem ad teſticulos, philoſophari? alii, magis ridicule arceſſitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide digniſſimum adſiſtere, ac, num philoſophetur, videre. Poſtea vero, cum riſus occupaſſet omnes, & nemo eſſet cui non concuſſa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere cauſſam in Italiam.

ἀλλ' οἱ μὲν ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ [g] ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. [h] μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis oſtentationem ut aiunt, exercet ſe & comparat, & accuſationem componit, & adulterii crimen movet, maxime ſibi contrarium: isque more malorum cauſſidicorum hoc agit, & inter viros adverſarium ſuum hoc ipſo crimine recenſet. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro ſe gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique ſuperaturum ſe ſperat, ſi oſtendat, nihilo ſe aſinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, ſodalis, optimum videtur Philoſophiae criterium eſſe, haec demonſtratio cui contradici nihil poſſit. Itaque filium (eſt autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, ſed verecundam partem philoſophiae aptam habere.

Καὶ νῦν ἅτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὥς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιώτατον αὐτῷ καὶ οὗτος κατὰ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὥς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον ἐς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκήματος] Et hoc habere *J. Fl. H. B2.* P. & M. notat *M. du S.* *g* Ὀπυίειν] Sic W. & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. *h* Μετὰ δὲ] Et ſic eſſe in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Solan.*

87. Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων] Βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte ſcribitur, etſi futurum eſt ὀπύσω ſine ι. vid. *Ariſtoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. ſegm. 92. ὀπύειν quoque eſt editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expreſſum. *J. F. R.*

95. Ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] *Que la cauſe fut renvoyée en Italie.* *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc ſcriptum eſt: vide finem c. 12. ſed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. du S.*

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

Ἀμφί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b] αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c] αὐτέου πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d] ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτην τὴν μαντοσύνην [e] διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f] πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g] ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων [h] βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισι

DE ASTROLOGIA.

I DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

a ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. *b* Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. *c* Αὐτέου] Αὐτοῦ Edd. priores. *d* Ἀληθηίης] Ex emend. *Jenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. *e* Διενεκτέον] Nil mut. Edd. & M. *f* Πᾶσι] Forſan παῖσι adſcripſ. *M. du S.* *g* Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. *h* Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Γρ.αι Ἀστρολογίης. *G.*

5. Ὑποθημοσύνην] Δόγμα. *V.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Ἀ—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ πέρι οὐρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῷ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. iterum αὐτῷ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθηίης, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφιξόμεθα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμεθα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B. *J. J.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Cl. *Jenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Jenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέων] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ πέρι] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides Editionibus, quam cum ε interpoſito. Ita αὐτῷ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τούτους, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis ſentiunt; tum ſi quando in homines incidunt falſa divinantes, & ſidera accuſant, & ipſam oderunt aſtrologiam, eamque neque ſanam neque veram arbitrantur, ſed diſciplinam mendacem & ventoſam, inique, ut mihi videtur, ſentientes. Neque enim fabri inſcitia, fabrilis ipſius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, muſicae ipſius eſt inertia. Sed iſti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per ſe ſapiens eſt.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus conſtituerunt. Cauſſa illis partim ſapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus ſapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi ſors commoda. Semper enim illos ſerenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, ſed in una eademque tempeſtate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem ſemper

τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ᾽ ἂν ἀνδράσιν ἐπικυρέωσι ψεύδεα [i] μαντευομένοισιν, ἄστρων τε [k] καληγορέουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν οὔτε ὑγιέα οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ [l] δοκέει, φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος ἀϊδρείη, τεχνοσύνης αὐτῆς [m] ἀφυΐη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἀμαθέες τῶν τεχνέων, ἑκάστη δ᾽ ἐν ἑωυτῇ [n] σοφή.

Πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς [o] οἰκήσεως ἡ εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη περιέχεται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ᾽ ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες [p] ὦν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πάμ-

i Μαντευομένοισιν] Μαντευόμενοι Edd. priores male. *k* Καληγορέουσι] Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσί Edd. *l* Δοκέει] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δικέει male *Fl.* *m* Ἀφυΐη] Ἀδικίη W. ſolus. *n* Σοφή] Σοφίη *Fl.* Nihil mut. Edd. nec M. *o* Οἰκήσεως] Sic Edd. praeter *Fl.* quae οἰκιάσεως. Οἰκήσιως M. *p* Ὦν] Sic reſtitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & ſupra.

17. Ἐπικουρέωσι] * Ἐπιτύχωσιν. *V.*
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. *V.*
23. Ἀφυΐη] † Ἀδικίη. *V.*

26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεδὸν δοκοῦντα ταῦτα. Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐκληρία. *V.*

* Ἐπιτύχωσιν] Ἐπιτήκωσιν ante legebatur; ſed recte in C. ἐπιτύχωσι. *M. du S.*

† Ἀδικίη] Corrupta haud dubie vox. *M. du S.*

que reſtituendum, quia eum adfectare vult videri, ut poſtea non ſemel monere cogor. Interim hic nihil mutare ſum auſus, quia deinde eodem modo conſtanter legi video, quoties demonſtrative & ἐμφατικῶς *ipſe* ſignificatur, non relative; nam ſic §. 10. αὐτῷ οὐρανῷ. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρί. *J. F. R.*

8. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.] Ellipſis accuſativi αὐτούς, vel πάντας. Sic *Epict.* Sent. 116. p. 144. Λυπούμενος ἐφ᾽ οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ᾽ οἷς ἔχει, pro ἐφ᾽ οἷς, ἃ ἔχει. Alia ſimilia vid. ad *Amor.* c. 36. ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν. Sed τῷ, μέμφομαι ὁκόσοι ſimilis eſt ellipſ. *Terentii* in Ad. II. 1. 43. *Minime miror, qui inſanire occipiunt ex injuria.* Ubi quoque intelligendum relinquitur *illos*, veluti in phraſi, *mittere qui nunciet*, omitti ſolet, *aliquem.* Vid. *Vechn.* Hellenol. p. 68—71. *J. F. R.*

13. Ἀπίκετο] Recte monuit Cl. *Jenſ.* ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adſpirationem bene omiſerant. Vid. *Herodot.* L. I. ipſo princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικνέεσθαι &c. *J. F. R.*

17. Μαντευομένοισιν] In Impreſſis eſt μαντευόμενοι. ſenſus & dialectus poſcunt μαντευομένοισιν. Quod cum ſcripſiſſem, inſpecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. *M. du S.*

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta morem geſſi *Solano* ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exſpectandam cenſui. Etſi Ioniſmus ille miſeram interdum cacophoniam parit, ut ap. *Hippocr.* Aphor. 20. Sect. II. Ubi terminatio iſta in σιν & σι tribus verſibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται. *J. F. R.*

18. Καληγορέουσι] Lege καληγορέουσι, uti & in M. emendatum eſſe video. In reliquis κατηγοροῦσι. *M. du S.*

33. Ὦν] W. uti Dialectus poſcebat. In Impr. οὖν, quod commune eſt. *M. du S.*

Ὦν] Cum notatum reperiſſem Cod. W. ita habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & ſupra recipere. Sic enim Iones ſolere ὦν pro οὖν ſcribere, vid. ap. Cl. Mait-

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοτε [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θώυματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ παρ' ἠελίου ἔρχεται.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστος [d] ἐπιτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήϊα.

Ταῦτα μὲν [f] ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν μέτρα τε τῆς ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡ

apparere, ſed plures accipere ſpecies, & in aliam alias formam verti: viſa eſt illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt cauſſam harum rerum, quod non ſua lunae lux, verum a ſole illi venit.

4. Invenerunt vero aliorum quoque ſiderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, ſoli enim reliquorum ſiderum moventur: naturamque illorum & poteſtatem, & opera, quae ſinguli efficiunt. Impoſuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, ſed ſigna *ipſarum naturarum*.

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conſpexerunt. Poſt vicinis ſuis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera abſolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, menſuram motus uniuscujusque ſignarunt, & annorum numerum, & menſium atque horarum ordinarunt. Et menſium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἄλλοτε] Ἄλλῳ τὲ *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. *b* Ἄλλῃ μορφῇ] Ἄλλην μορφὴν *Fl.* ſola. *c* Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. *d* Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύουσιν *J.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. *e* Ἐν δὲ] Conſtans Edd. lectio. *f* Ὦν] Οὖν Edd. priores. *g* Μηνέων] Sic *Fl. P.* & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο. *V.*

Maittair. de Dialectt. p. 34. Ideoque & ſic dedi mox §. 5. etſi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ὦν erat in P. *J. F. R.*

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλην μορφὴν. *J. B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas cenſeo has voces. *M. du S.* f. οἱ δὲ. *J. F. R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήϊα] *Non quae eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Eraſmus vero, *non illis quidem utcunque viſum eſt confictis, ſed quae notae rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia ejus quid eſſent quidque efficerent. Ἐδόκεον non refer ad Æthiopas, ſed ipſas appellationes & nomina. Videbantur eſſe nuda nomina forte data, quum tamen ſub illis laterent σημεῖα. *J. G.*

52. Μέζον] Recte pro μεῖζον. Et mox rurſus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialectt. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. *J. F. R.*

55. Μηνῶν] An μηνέων, ut ſupra? *F. G.*

Μηνέων] Sic ſcribi poſcit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M. du S.*

Μηνέων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno verſu ſuperius tamen μηνέων recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego ſaltem non dubitavi ſic reſtituere. *J. F. R.*

58. Ἐμήσαντο] A μήδομαι. *F. G.* Non addidiſſem, niſi ut adpareret Scholiaſtae ἐμηχανήσαντο expoſitionem eſſe, non aliam lectionem. *J. F. R.*

61. Οὐδ' ἅμα] Corrige οὐδαμᾶ ut infra §. 19. *F. G.*

Οὐδαμᾶ] In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum cenſeo πλάνητες κινέονται. *M. du S.*

Οὐδ' ἅμα] Lubens itaque huic & *Solano* auſcultavi, atque in verſione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Geſn.* qui *nec ſimul*, ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res eſt parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutaſſem, ſi quae litera fuiſſet mutanda; at quum

converſio fuit, anni autem ſol, atque ſolis circuitus.

6. At ipſi alia quoque his multo majora machinati ſunt. Ex omni enim aëre, & ſtellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus ſe, duodecim partes reſecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum aſſignaſſent ſuum cuique animalia, in aliam ſingula formam expreſſere, marina alia, alia vero hominum, alia beſtiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam ſacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; ſed aliis alii partibus diverſiſque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot reſpiciebant Arietem: piſces non edunt, qui piſces *nomine illo* ſignaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *viſum eſt*, placant. Sane etiam taurum in honorem caeleſtis tauri colunt, atque eſt illis Apis res ſanctiſſima, qui regionem illorum depaſcatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο· ἔτεος δὲ ἠέλιος, καὶ ἡ τοῦ ἠελίου περίφορος.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μέζω τουτέων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐσταθέων, καὶ οὐδαμὰ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν ὅσοι αἰγόκερων ᾔδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται. [o] καὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ [p] ἠερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοις χρῆμα [q] ἱρώτατον, τὴν χώρην ἐπινέμεται, καὶ οἱ

h Εὐσταθέων] Εὐπαθέων *Fl.* W. & marg. *AlW.* i Οἰκεῖα] Οἰκία M. k Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα eſt in *Fl.* l Τέων] Τέω M. & Coll. m Ἱρὰ] Ἱερὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. n Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* o Καὶ μὴν] Et ſic Edd. cum M. p Ἠερίου] Sic *J. H. P.* &c. Ἱερείου *Fl.* & M. q Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέω] Τούτου. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοσχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & ſpiritu conſiſtat emendatio, Luciani ſenſum magis congruum reddens, non haeſitavi id recipere quod aliquanto melius viſum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Additiția videntur. *F. G.*

Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum eſſe integrum, ſed verba quaedam temporum injuria excidiſſe, cui rei occaſionem dederit, quod poſt relativum ἐν τοῖσι ſequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem ſyllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba ſubjicerent, quippe quae non intelligebam; ſed quam res ipſa poſtulare viſa eſt. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Ὁκοῖα lego. *F. G.* Non inepte; etſi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur reſpicere ad *coeleſtes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco ſunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliiſque Ion. dialecti ſcriptoribus ſatis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli poſtulabat, & hic quidem ita in M. emendatum eſt. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verbi ἔτυχε vel ſimilis ellipſis poſt ὡς ἕκαστος non modo Attica eſt, & Thucydidi frequentata: ſed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Diſtinctionem, quae poſt τἄλλα erat, ſublatam retuli poſt ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ἰσ. A. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Oſiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore ſua Iſide colitur ſub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τοῦ ἐκείνου τοῦ ταύρου μαντικῆς.

Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὴν ἠέρα καὶ ἐς τὴν [a] τουτέου σοφίην εἴρητο, [b] παρὰ τὸν Ἄμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσωπον ποιέουσι.

Ἔγνωσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος [c] ἀπίκετο.

Ἕλληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιόπων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τὰ δὲ ἀπηγήσατο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον [d] προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ [e] ἱρολογίην, οἵη διανοίη ἐκείνου. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδέ οἱ ἄλλης ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη [f] Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

culum ibi conſtituerint, ſignum divinationis illius *caeleſtis* tauri.

8. Non ita multo poſt Libyes etiam hanc rationem amplexi ſunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipſum quoque ad caelum ejusque ſapientiam, relatum eſt: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu ſibi faciunt.

9. Agnoverunt autem horum ſingula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo poſt ad ipſos hanc rationem perveniſſe.

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de aſtrologia quidquam audiere: ſed ipſis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeſte valde; neque in lucem totam rationem protulit, ſed ad incantationem & ſacramenta quaedam, ſola mens illi *ſpectabat*. Lyra enim conſtructa faciebat orgia, & ſacra canebat. Lyra autem ſeptem chordarum quae eſſet, errantium ſtellarum harmoniam ſymbolo quodam ſignabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat ſibi*, lyram ſpectabat, neque alia illi cordi erat muſica; ſed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero iſta Graeci, par-

a Τουτέου] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. *b* Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. *c* Ἀπίκετο] Ἀφίκετο ante legebatur. *d* Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνενγκεν *J*. Προηλ. *B2*. *e* Ἱρολογίην] Ἱερολογίην Edd. priores. Et mox ἱερὰ. quod ſimiliter mutavi. *f* Ὀρφέως] Ὀρφεὺς W. Sed a manu recentiore, loco ſequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc eſt *arenarius*. Jupiter enim arietis ſpecie in extremo Lybiæ arenoſo colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* ſcribit, fidei inclytæ, ubi reſponſa oratione non dabantur, ſed nutu & ſignis, ut ſcribit *Strabo*. *G.C.*

83. Εἴρητο] An ἤερτο, ab ἀείρομαι; Placet. *F.G.*
Ibid Παρὰ τὸν Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cætera hujus diſſertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. *J.B.*
Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim eſſe, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ .... Vide Ἐκκλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. *M. du S.*
Παρὰ τὸν Ἄμμωνα] Tenui mutatione περὶ mutandum in παρ' ὃ, quod cum ſententia poſtulare videretur, in interpretando ſecutus ſum. *J.M.G.*

84. Κριοπρόσωπον] Aliter *Q. Curtius*. *F.G.* Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, ſed arietinis tamen cornibus praedita. *J.F.R.*

87. Δοκέει] An δοκέειν; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς εἰπεῖν pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & ſic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ὅ μοι δοκεῖ &c. Paſſim vero alibi ſine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν abſolute poſitum hic magis placet, quia Graeciſmus eſt magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV. 4. Τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος — φέρων. *Plutarch.* Themiſt. p. m. 113. F. ὡς ad-

partem ipſo in caelo ei decreverunt, & ſtellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore aſſimilatum, in medio ſedet canenti ſimilis, in manibus habens lyram: circa ipſum autem animalia ſtant ſexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque ſinguli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille ſit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico cauſſas noſſes, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

11. Ajunt vero Tireſiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata eſt, hunc igitur Tireſiam inter Graecos dixiſſe ferunt, errantium ſiderum alia quae ſint feminina, alia vero maſculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuiſſe atque vitae Tireſiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

12. Atreo autem & Thyeſte de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte aſtrologiam & caeleſtem ſapientiam vehementer ſectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud ſe decreverunt, qui altero quantum ad hanc ſapientiam eſſet praeſtantior. Hic Thyeſtes quidem arie-

μοίρην ἐν αὐτῷ ὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδης, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον [g] ἐν μέσῳ ἕζεται [h] ἴκελος ἀείδοντι, μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· [i] καὶ τῶν ἕκαστον· εὖ τ' ἂν ἐκεῖνα ἴδης, μέμνησό μοι τουτέων, κοίη ἐκείνου ἀοιδὴ, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ ὁκοῖος λέων, Ὀρφέως [k] ἐπαΐουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ ὐρανῷ δέρκεο ἕκαστον τουτέων.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύνης πέρι πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄῤῥενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καί μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄῤῥενα.

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ [l] πατρώῃ βασιληΐῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν [m] Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τῆς ὐρανίης μάλιστ' ἔμελε. καὶ τὸ [n] ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης

g Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* h Ἴκελος] Sic W. Εἴκελος Edd. i Καὶ τῶν ἕκαστον] Conſtans Edd. lectio & M. In *J.* comma eſt poſt τῶν. k Ἐπαΐουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαύουσιν *J.* l Πατρώῃ] Πατρώῳ *Fl.* Nil mut. cett. nec M. m Ἕλλησιν] Ἕλλεσις miſere *J.* ſola. n Ξυνὸν] Κοινὸν *Vorſt.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *V.*

addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. *Ariſtoph.* Plut. 736. ὥς γε μοι δοκεῖν &c. *J. F. R.*

88. Ἀπίκετο] Non haeſitavi ſic reſcribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et ſic mox §. 16. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 21. 24. & 29. *J. F. R.*

6. Ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδης ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel ſaxo expreſſum*, quod profecto admodum eſt rude. Etſi enim id poſſit fieri, oportet tamen in his eſſe politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πλάκας λείας teſſellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Muſivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Sponius.* *J. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ἐν in Impreſſis, & ipſo M. *M. du S.*

Ibid. Ἴκελος] Etſi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος & ἴκελος, poſterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et ſic *Hippocr.* ſexcenties, vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

11. Καὶ τῶν ἕκαστον] Sic omnes, niſi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

32. Ἀρ-

στης μὲν κριὸν σφίσι τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, [a] ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ τοῦ ἠελίου πέρι καὶ τῶν [b] ἀνατολέων αὐτέου λόγον ἐποιήσατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἠέλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀντιδρομέουσι. καὶ αἱ νῦν δύσιες δοκέουσαι τοῦ κόσμου δύσιες ἐοῦσαι, τοῦ ἠελίου [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτέου ἐγένετο.

Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω· πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι [e] ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μεθέποντα, ὑψηλά τε φρονέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ.

Ἶσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. ναὶ μὴν τοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθηναῖον (ξείνη μὲν ἡ ἱστορίη δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτοῦ κατηγήσατο.

tem illis, qui in caelo eſt, deſignatum monſtravit: a quo auream ovem Thyeſti fuiſſe fabulantur. Atreus vero de ſole, & ortibus illius ſermonem habuit, non verſus eandem plagam ſolem atque mundum moveri, ſed contrarium ſibi invicem curſum tenere: & qui nunc occidens ſit, & mundi occidens videatur, ſolis ortum eſſe. Haec illum dicentem Regem ſuum Argivi fecerunt, magnaque fuit ſapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem ſentio. Alatum quidem equum illi fuiſſe, perſuaderi mihi non patior; Puto autem illum ſapientiae hujus ſtudioſum, ſublimia cogitaſſe, & verſatum cum aſtris, in caelum non equi opera adſcendiſſe, ſed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta ſunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira hiſtoria: ſed puto illum non fuiſſe ab aſtrologia alienum. Verum ea cum ipſe maxime uſus, tum filium eam ſuum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀντιδρομέουσι] Hoc *Solan.* ex W. ſubſtituit pro vulgato διαδρομ. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππον W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑωουτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑαυτοῦ male *S.* Ἑωϋτοῦ *Fl.*

45. Μετέποντα] Διώκοντα. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis διαδρομ. minus apte. *M. du S.*

49. Δι' αἰθέρος] Conf. ſupra de Salt. §. 42. f. τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγήν. *J. F. R.*

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*

Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foeminino genere uſurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*

Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui reſpondeo, quidni? Nam & ſic *Homer.* Iliad. Β. 515. — ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praeceſſit enim Ἀστυόχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ Ἤσκειν εἴρια καλὰ — Il. Ζ. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ. Sed quonam genere accipiendum Il. Α. 200? Ubi praemittens: Θάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipſius oculi non fuere terribiles. Alioqui poſſis aeque conſtruere: *ei* ſcil. *Achilli* ſic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, ſic lucebant oculi. *J. F. R.*

53. Ἑωυτοῦ] Servavi lectionem Ed. *P.* quam recte ſe habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere poſſis ἑωυτέου. Puncta vero diaereſeos quae in Edd. antiqq. in ϋ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. ſimili in caſu addita ſunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑαυτὸν editum eſt, ubi in vett. tamen recte ἑωυτόν. Sed & alibi non ſemel apud eumdem in hiſce erratum eſt in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. *J. F. R.*

55. Χρεό-

15. Icarus autem juventute & temeritate uſus, & inconceſſa quaerens, ſed animo in polum ipſum ſublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo ſinum in hoc mari temere vocant Icarium.

Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθαλίῃ [h] χρεόμενος, καὶ οὐκ [i] ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη [m] ἀβύσσων πρηγμάτων· τοῦ Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάρειον εἰκῆ καλέουσι.

16. Fortaſſe etiam Paſiphaë quae audiſſet ex Daedalo de tauro ſidere in aſtris lucente; & ipſa aſtrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro eſſe.

Τάχα δὲ γὰρ Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκούσασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι φαινομένου, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο, ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.

17. Sunt vero etiam qui diviſa in partes diſciplina, alia ſinguli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad ſolem, colligentes, deque curſu illorum, motu, & poteſtate.

Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σεληναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἠέλιον συναγείραντες, [p] δρόμου τε αὐτέων πέρι [q] κινήσεως, καὶ [r] δυνάμεως.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην [s] διετάξατο.

19. Phaëthon autem ſolis curſum deſignavit, non ſane exploratis omnibus, ſed imperfectam artem relinquens mortuus eſt. Qui autem iſta ignorant, ſolis filium Phaë-

Φαέθων δὲ, τοῦ ἠελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μέν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [t] τάγε ἀγνοέοντες, ἠελίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ

h Χρεόμενος] Χρεώμενος *Heinſ.* *i* Ἐπιεικτὰ] Ἐπιϊκτὰ *Pell.* pro ἐφικτὰ Ionicc. *k* Πόλον] Πολλὸν W. *l* Ἀληθηίης] Ἀληθείης *Fl.* *m* Ἀβύσσων] Ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adſtipulatur M. *n* Αὐτέῳ] Sic Exc. Αὐτέον L. Αὐτῷ Edd. priores. *o* Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. *p* Δρόμου] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμον L. *q* Κινήσεως] Sic *Fl.* Κινήσιος reliqq. *r* Δυνάμεως] Sic rurſus *Fl.* Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. *s* Διετάξατο] Συνετάξατο W. *t* Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀτασθαλίῃ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*
56. † Ἐπιεικῆ] Μέτρια. *V.*
77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβίη. † Ἐπιεικῆ] Ἐπιεικέα Exc. *G.* Lege ἐπιεικτά. *M. du S.*

55. Χρεόμενος] An χρεώμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτέων] Non dubitavi ſic edere contra Edd. omnes, quia Ioniſmus verus erat reſtituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio ſaepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22 Edd. atque alibi habebant, & ſic *Herodot. Euterp.* pr Et *Clio* I p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Ideoque non hic modo, ſed ubique in hac Diſſert. reſtitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam perſequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timæo, *Ariſt.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, ſi operae eſt, *Philoſtr.* Icon. I. XI. *J. F. R.*

79. Ἠελίου] Quo apud *Homerum* reſpiciat, neſcio. *M. du S.*

89. Ba-

καὶ μῦθον ἐπ᾽ αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν παρὰ τὸν ἠέλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ φωτὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναί τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἱππασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα, ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ᾽ αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον [a] αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἠέλιος παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ᾽ οὗτοι ἕκαστος αὐτέων [b] θεοφιλέες [c] ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης [d] ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, οὗτοι ὅκως

thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret, illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubjeciſſe. At Phaëthon conſcenſo curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc ſunt populi, lacrumamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt.

20. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, naſcenteſque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item *αὐτῷ* pro *αὐτέῳ* bis. *b* Θεοφιλέες] Θεοφοιλέες male *J*. *c* Ἐγένοντο] Γένοντο W. *d* Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψαν W.

83. Ὑποθέσθαι] Διδάξαι. *V.*

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. *V.*

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etſi *βαλέειν* ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. *Maittair*. p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἡγεῖται. *J.F.R.*

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra ſingularem Noſtri *de Electro* Diſſertationem. *J.F.R.*

99. Αἰνείην] De eo *Euſtath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. *G.C.*

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum eſſe; at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum uſitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. *J.F.R.*

8. Ἴκελα] Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic dedi contra Edd. Vid. ſupr. §. 10. *J.F.R.*

18. Ἀπ᾽] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris ſapere, meminerit Iones adſpirationem tam in adpoſitione quam in compoſitione negligere, videatque teſtimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 134. & praeced. *J.F.R.*

19. Ὀρέεσθαι] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὁράασθαι, quia & ὁρέων non ὁράων ſcribitur conſtanter deinde c. 24. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Διὸ δή μιν ἑστάναι λ. ὁ. π.] Sic infra in *Saturn.* c. 7. διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἰκάσαν. *J.F.R.*

26. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς] *Homer*. Iliad. Θ. 18. *M. du S.*

Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς] Plato Theaet. p. 119. A. τὴν χρυσῆν σειρὰν (Il. Θ. 19.) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει

καὶ

parentes ſimilia ſibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέουσι, καὶ [f] χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detruſit, neque reliqua machinatus eſt, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, eſtque illi languidus motus, neque obſervatu facilis hominibus. Propterea nempe ſtare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

Οὔμενουν οὐδὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ νωθρή τε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηιδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεσθαι. διὸ δή μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρος καλέεται.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Heſiodi verſibus diſcat aliquis, de quibus olim cum Aſtrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & ſolis jacula, hos utique dies eſſe conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad aſtrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta ſunt, ipſa quoque manifeſto non aliunde, quam ex hac ſapientia ficta ſunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἤματα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην [i] αὐτέω καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δὲ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

e Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. *f* Χροίην] Sic *Solan.* recte reſcripſit, etſi χρόην M. quoque cum Edd. priſcis. *g* Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. *h* Ὁρέεσθαι] W. P. ſic habent pro vulgato ὁράασθαι. *i* Αὐτέῳ] Αὐτῷ vulgo.

18. * Νωθρήτε] Ὀκνηρά. *V.*
33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἱστόρησεν. *V.*
34. Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἐνέτεινεν. *V.*

* Νωθρήτε] Ita dedit Idem pro vulgato ἀνωθρήτε.
† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* conſuluit; ſed quum recte conjecerit ex ipſo Luciano ſic ſupplendum, non invitus ei morem geſſi. *J. F. R.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eunuch.* relatum, huc retrahi juſſit *M. du S.* addiditque in M. recte huc referri, & recte collegiſſe Virum Cl. *J. Clericum*, deeſſe in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ· ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ᾖ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. *Euſtath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retuliſſet, pergit. ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἠελίου nondum inveni, nec obſervavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590. Sed quas neſcio an ad aſtrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noſter omittit pluſcula Aſtrologica ſine dubio, quae habet Poëta v. 484. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi myſteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyſſ. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστου [a] αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα
γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα
μελήσει.

Ἅπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα [b] μαντήισιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ᾤκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους [c] ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἠερίων Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα [d] ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν

tum efficit, *ac veri aliquid habere oſtendit.* Aliis vero verſibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi ſunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer iſta quidem Pallasque armata
patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: ſed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent ſingula. Etenim neque oracula illis expertia aſtrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caeleſtis virginis ſymbolum: & Draco ſub tripode vocem emittit, quoniam inter ſidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis eſt Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipſum quoque a caeleſtibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res ſanctiſſima illis viſa divinatio eſt. Itaque Ulyſſes cum in errore illo ſuo laboraret, verum audire cupiens de rebus ſuis, ad inferos deſcendit, non *Cerne-*

[a] *Αὐτέων*] Bene ſic Edd. plurimae. *Αὐτῶν* male *Fl.* & M. [b] *Μαντίησιν*] *Μαντηΐησιν* M. [c] Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. Εἰργ. *Jenſ.* [d] Ἱρώτατον] Sic reſtitui ex W. Ἱερώτατον Edd.

36. *Αὐτέων*] Cur hanc ſcripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* ſic ubique reſcribere auſit? ubi *ἑωϋτοῦ* quidem pro *αὐτοῦ* & *ἑαυτοῦ* & ſimil. eſt perpetuum; at in pronom. *αὐτὸς*, *οὗτος* & *τοιοῦτος*, craſis frequentius eſt expreſſa in Edd. etiam antiquis, quam per dialyſin. Ita *τούτοισι*, non *τουτέοισι*, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel ſexies occurrit, iterum p. 91. & 93. *Τοιούτοισι* iisdem pagg. & alibi perpetuum. *Αὐτῷ* p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. *Αὐτῶν* ibid. *Αὐτοῖσιν* *Hipp.* l. c. p. 91. & vel centies alibi. *Τούτοισι* quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. *Τούτων* Idem p. 3. 4. & 7. *Τούτῳ* p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. ſit *έων* & *έοισι*, pro *ῶν* & *οῖσι*, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. *Τουτέων* autem & *αὐτέω* ap. *Hippocr.* rurſus Aph. 3. S. I. &c. *J. F. R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. *Μαντηΐησιν*] M. Suſpicabar aliud mendum ſubeſſe; nam mox Singulari numero effert, ſed videtur de Aſtrol. cogitaſſe. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auſpicato condendis obſervavit Vir ſine honore non nominandus *Ez. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Jenſius*, εἰργ– ad Ἑρμ. c. 71. Sed quid de *φόνους* ſtatuendum? Ego *πολέμους* voluiſſe ſuſpicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ez. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illuſtr. *Plat.* Νομ. V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid. Ἐργάζοντο] Obſecutus forem Cl. *Jenſio* in *Hermot.* monenti εἰργ. hic legendum, ſi in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepiſſet: at cum Ionibus maxime proprium ſit augmenta tam temporalia quam ſyllabica negligere, ut *ἀμείψατο*, *ἐργάζοντο*, *ἔλαν.* &c. &c.

neret ut functos vita, illaetabile regnum; ſed in colloquium Tireſiae venire qui deſideraret. Et cum veniſſet in locum, quem deſignaverat Circe, & foſſam fodiſſet, mactaſſetque oves; mortuis multis praeſentibus, interque illos matre ipſius, ac bibere de ſanguine volentibus, non prius permiſit cuiquam, nec ipſi matri adeo, quam Tireſias guſtaſſet, eumque ipſe coëgiſſet edere ſibi oraculum, ſuſtinuitque ſitientem matris umbram videre.

ἀΐδην ἀπίκετο, οὐκ ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ᾽ εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑωυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενὶ, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον· καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὁρέων τῆς μητρὸς τὴν σκιήν.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus conſtituit, & legem illis poſuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena luna eſſet. Neque enim aequalem putabat eſſe potentiam augeſcentis lunae & decreſcentis, omniaque ab illa adminiſtrari.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμὰ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεα γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσην [g] ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ᾽ αὐτέῃ διοικέεσθαι.

26. Sed ſoli iſta Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Aſtrologiam; ſed amentia quadam & inſipientia dicunt ipſa ſe Luna eſſe antiquiores.

Ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

27. Majores igitur noſtri valde adeo divinationis erant ſtudioſi: ſed qui nunc ſunt, partim illi quidem fieri poſſe negant, ut inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος [h] εὑρέσθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε

e Ἢ] Οἱ W. *f* Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior eſt. *g* Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. *h* Εὑρέσθαι] Et ſic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino ſervandam cenſeo. Vid. ſaepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J.F.R.*

47. Πρὶν ἂν δὴ τοῦ θεοῦ μαντέων ἀκοῦσαι] De more oracula in condendis urbibus conſulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J.F.R.*

52. Καὶ δράκων] Conf. Hiſtoriam Danielis de Dracone Babylonio numinis inſtar culto, ſed objecto bolo medicato ab ipſo interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In verſione Lutheri autem libris apocryphis adnexa eſt. Adde Illuſtr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inſcriptos ab eodem prolatos ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiaſten* Ariſtophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J.F.R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἱρώταλον] Recte hic Cod. W. Ἱρ. Peccant ubique Impreſſi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκουργος] Plenilunium magna ſuperſtitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari ſcribit *Plutarch.* Prælium Lacedæmonii ante plenilunium ex Lycurgi præcepto non inibant. *Eraſm.* in Adag. *Aceſſæi luna.* *G.C.*

74. Νόμον] Hujus exemplum inſigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In ſummam morum immanitatem efferati ſunt, quod cæteris omnibus amplectentibus aſtrologiam, cæterasque liberales diſciplinas, quarum cultu manſueſcunt hominum ingenia, ſoli contemſerint, ſeque fecerint ipſa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G.C.*

89. Ὥρην

οὔτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρωπηΐων πρηγμάτων οὐδεμίην [a] ὤρην ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ᾽ ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρείη τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ᾽ εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ μαντοσύνη ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἱλέονται, πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τὸ κατ᾽ ἡμέας ἕκαστον ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων, καὶ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ

illam eſſe, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo noſtra cauſſa moveri; ſed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipſis cum hiſce rebus noſtris ullam intercedere; ſed ſuae rei cauſſa atque quod neceſſarius ſit ille ipſis circuitus, converti.

28. Alii vero aſtrologiam mendacii quidem, ſed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo ſuam ſibi viam volvi, ſed obiter, praeter ſuum illum motum, noſtra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὤρην] Ὥρην Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. *H. Fl. J. P.*

89. Ὤρην] Φροντίδα. *V.*
91. Χρείη] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. *V.*
99. Σφετέρην] Ὁδόν. *V.*

* Ὑποθέσει] Haec vox omiſſa erat in Edit. ſupplevit eam ex collat. Codicis *M. du S.*

89. Ὤρην] Sic cum tenui ſcribendum, quamvis in Libris noſtris hic cum aſpero extet; vid. Στρ. c. 19. *M. du S.*

Ὤρην] Recte *Solanus* ſpiritum aſperum in tenuem mutavit. Quamvis & adſpirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὤραν ἔχεις ἐμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μηδεμίην ὤρην ἔχειν ἁρπασθεισέων. Nam praeſtat obſervare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὤραν *curam* & ὥραν ſive ὥραν, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem obſervatam. *J.F.R.*

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etſi c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuiſſe, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forſan & ego praetermiſiſſem, ni monuiſſet Frater G. O. *Reitzius*. Πρηγμάτων autem poſtulare illam dialectum qui neſcit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. *J.F.R.*

13. Χρεομένους] Quia ſupra §. 15. ſic ſcriptum erat ſine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc ſervavi, magis ut ſibi ſimilis redderetur ſcriptura, quam quod contendam ſic neceſſario ſcribendum, utrumque enim ſatis crebro ap. Ion. Dialect. ſcriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Differt. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. *J.F.R.*

14. Ἀφιξόμενα] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Aſtrologia:* τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφραίνει. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται. οὐ γάρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται. In editionibus noviſſimis praetermiſſa eſt vox ἀγνοέουσι (quam *Baſil.* & *Aldina* ſervant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video cauſam ſatis idoneam; quamquam in expoſitione horum video haeſitaſſe magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noſter, fieri non poſſe ex malis bona per Aſtrologiam; id tamen ex Aſtrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in anteceſſum delectant: at ea, quae ignorantibus cenſentur mala, triſtia, calamitoſa; illi* (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praeceſſit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἡγεῖται mirum ni Auctor hic ἰωνίζων ſcripſerit ἡγέαται ut §. 3. περιεχέαται, & ἀπηγέηται §. 22. *J.J.*

Ἀπιξόμενα] Sic dedi pro vulgato ἀφιξ— ut Ioniſmus adpareret. Nam recte adſpiratio omiſſa erat ſupra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipſo princip. ubi ἀπικομένοις & ἐσαπικνέεσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. *J.F.R.*

15. Τὰ δὲ φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται. οὐ γάρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται] Sic commode Græca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Qua vero non imprudentibus accidunt, facile accipiun-*

feſtucas agitari a vento, quem efficit curſus; a ſtellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: ſtellarum autem influxum non recipimus? Et ſane Aſtrologiae quae mala ſunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; ſed qui ea utuntur, illis prodeſt eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, ſed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de aſtrologia mihi videntur.

κάρφεα δοκέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου πυρὸς [c] ἀποῤῥοίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ δι' ἡμέας καίει τι, οὐδέ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος· ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀποῤῥοίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀποῤῥεόντων [d] πρηγμάτων· ἀλλὰ τοὺς [e] χρεομένους τά δε ὠφελέει, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀπόπροθεν εὐφραινέει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι [g] ἀγνοέουσι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηΐδια καὶ πρηέα [h] ἡγεῖται. τά δὲ ἀστρολογίης πέρι ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

c Ἀποῤῥοίη] Ἀποῤῥοίης *Fl.* *d* Πρηγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne *Fl.* & *Ald.* quidem excepta. *e* Χρεομένους] Sic W. Χρεωμένους Edd. *f* Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. *g* Ἀγνοέουσι] Hoc particip. in Edd. male poſt τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in ſedem ſuam retractum. *h* Ἡγεῖται] Vulgatam hanc ſervant etiam *Fl.* *H.* *B2.* *P.* & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρτος. *V.*

15. † Εὐμαρέως] Ῥαδίως. *V.*

† Εὐμαρέως] Εὐμερέως ante editum erat.

piuntur. Neque enim in illos irruunt. Quæ profecto ut magnam partem ſunt imitatio verſionis Eraſmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Baſileenſi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται. οὐ γάρ σφισι ἐπέρχεται. De quo ſi vere pronunciare licet, totum plane alieniſſimum, immo contrarium eſt menti auctoris, & hinc idem cenſendum de Benedicti verſione, quâ longe accommodatior illa Eraſmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic hæreo,* quia neſcio quæ ſit ſcriptura vetus in codicibus Mſſ. Unde & pater editioni Baſileenſi in voce ἀγνοέουσι adſcripſit προνοέουσι, optime ad ſententiam Luciani, ſed longius ab vulgata lectione diſcedens. Si quod edidit Benedictus, exſtat in ſcriptis, opinor veriſſime ſententiam auctoris ſic exprimi. *adverſa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus ſuperveniunt, ſed* &c. *J.G.*

Τὰ δὲ φαῦλα ε. δ. οὐ γὰρ σ. ἀγν. ἐ.] Sic recte M. *Fl.* *S.* & *A.* Reliquae Edd. ἀγνοέουσι prave poſt τὰ δὲ, ponunt. *M. du S.*

18. Ἡγέαται] Ita cum Cl. *Jenſio* credidi legendum pro vulgato ἡγεῖται. Etſi contractio in ſimilibus verbis non ſemper videtur reſpui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. ὁμολογείτω legitur. Ac de *Articulis* p. 91. μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa ſimilia alibi, quae per dialyſin quoque more Ionico potuiſſent ſcribi, quaeque propter frequentiam immutare non auſim. Verum quum dedita operaIoniſmum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque poſſunt. Maxime, cum ſupra quoque —έαται non εῖται dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyſes frequentiores ſunt, non abſimilia vulgatae proferre poſſem, ut ex L. II. ſive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀναισιμοῦνται. Sed in quibuſdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibuſdam numquam. Conf. ſupra §. 19. βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuiſſes conjicere. *J. F. R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ᾤοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτός· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ἐπίπονος

DEMONACTIS VITA.

DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legiſlatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic *οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et *κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυᾶ] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφυῆ. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra εὐφυᾶ. *Alex.* c. 5. ac *de Salt.* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudoman.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνὴ] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἠελίοιο non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumento-

rum,

gramine, & ſilveſtris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τοῦ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum cauſſa, ut & ille in memoria verſetur, quantum fieri opera mea poteſt, praeſtantiſſimorum hominum, & juvenum generoſiſſimi, qui ad philoſophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae ſe ipſos componant, ſed etiam e noſtro ſaeculo illum ſibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philoſophorum.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιότατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν [a] ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ κἀκ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, Φιλοσόφων γενόμενον.

3. Fuit autem genere Cyprius non obſcurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero ſuperior hiſce

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπερ-

[a] Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev*. Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero cenſendus. Sed valde mihi ſuſpecta eſt hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή· in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare poſſit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & feſſo, horridaeque ac aſperae vitae aſſuefacto, potuit eſſe moleſtus? Poſſet minima mutatione legi ἐπίποκος, ut Soſtratus intelligatur decubuiſſe in velleribus; poſſet quoque ἐπίπεδος· id enim videtur Noſter velle, eum humi cubuiſſe; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum ſit, ἡ ἐπὶ πόας εὐνή· *cubile in gramine*. Plane enim ita Noſter locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. Et ſic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπται μοι] Non exigua haec jactura exiſtimanda eſt. In eo enim libro ad hiſtoriam illius aetatis illuſtrandam multa fuiſſe, nullum dubium eſt. *M. du S.*

Ibid. Μέγεθος] VIII. pedes teſte *Philoſtrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαιθρος] Vid. *Plut.* 483. f. Noſter Μεν. c. 7. ὑπαίθριος ſcribit. *M. du S.*

14. Ἐπίπονος] Vide *Jenſium*. De diaeta agreſti *Philoſtrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adſcripſerat *Geſn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακ.] Ut de Demonacte loquatur, aequum eſſe ait, primo ut is ſua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere ſic *Livius*, rerum Romanarum texturus hiſtoriam, in Praefatione, *Juvabit rerum geſtarum memoriae principis terrarum populi pro virili & me ipſum conſuluiſſe.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: *& ad philoſophiam reſpicientes.* πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philoſophiae operam dare*, non eſt Graeca locutio: ſed ſcribendum πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo poſt πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρμησεν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρμησεν] Vertenda ſunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obſcuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Deſpectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis ſe rebus dignum judicaſſet, ad philoſophiam animum appulit.* ὑπεράνω γενέσθαι non eſt *excelſiorem fieri*, ut interpretes tranſtulerunt, ſed *deſpicere, contemnere.* Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Ageſilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδροτάτην τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hoſtium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus ſtatim ὑπεριδὼν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Cl. *Jenſ.* not. ad *Vit. Auct.* Οὐ μὴν ἀλλὰ ſimpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Nub. verſ. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν Διονυσίου ἐστί τις ἑορτή. &c. pro, *ſed &*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, *Bergl.* ad Alciphr. II. 253. *J. F. R.*

31. Ὑπερ-

ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ [a] γὰρ Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων. ὅλον δὲ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν.

Οὐ μὴν [b] ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς ταῦτα [c] ἧξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima ſunt, adſpirans, animum ad philoſophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipſum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem uſus eſt, & inſuper Heraclienſi Timocrate ſapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatiſſimi: ſed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domeſtico ad honeſta impetu, & inſito philoſophiae amore a puero inde ſtatim commotus, humana bona omnia deſpexit, totumque ſe libertati & fiduciae cum tradidiſſet, ita vixit: recta cum ipſe, ſobria, atque experte reprehenſionis vita uſus, tum praebens videntibus audientibuſque exemplum, ſuam prudentiam, ſuamque in philoſophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggreſſus eſt. Sed poëtis innutritus erat, ac pleroſque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* *b* Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπποις male *J.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et ſic emendat etiam margo *A1W.* *c* Ἧξεν] Edd. priores ἦξεν.

49. *Οὐ μὴν ἀνίπτοις*] Ἀντὶ τοῦ ἀποσχεδιάσας. *V.*

31. Ὑπεράνω γενόμενος] Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri ſummi non obtemperatum: ſed manſum in propria verborum ſententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant inſtituto Demonactis; *ille ſuperior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile ſuperamus*, *contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, ſignificatione hic recedamus. *J. M. G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Euſebius* anno Chr. CXX. floruiſſe, in Chronico auctor eſt. De eodem rurſus Noſter Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorſtius*, reſpicit, qui τὸν ideo inſerendum arbitrabatur; ſed Agathobulum Demetrio juniorem fuiſſe indicat. Vid. Ἱππ. c. 2. ſimilem phraſin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixiſſe hunc Demetrium conſtat. Conſule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in ſcriptis ſuis, teſte ibidem *Philoſtrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philoſtr.* p. m. 265. (536.) τὸ δὲ γλώττης εὐφόρως εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἑτοίμως. Circa an. Chr. 130. floruiſſe traditur in Chronol. Sophiſt. *Philoſtr.* Quae ſi vera ſunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipſo haud dubie ſermo eſt. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γὰρ Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam uſus eſt in *Rhetor. praecept.* *G. C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Parœmiog. *J. B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. feceritque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἧξεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri noſtri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δραπ. c. 6. ubi itidem plerique Impreſſi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & noſtram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄκρων

exercebaturque dicendo : tum ſectas philoſophorum non pauxillum, neque extremo, ſecundum proverbium, digito attigerat, verum ſciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum ſubegerat. In univerſum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, ſe non amplius ſibi ſufficere, de vita ſponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de ſe ſermone.

ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρκῶν, ἑκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

5. Philoſophiae autem non unam aliquam ſpeciem ſibi reſecuit, ſed multis in unum commiſtis, non ſatis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam ſe applicuiſſe, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopenſem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipſum, & oculos in ipſo defigerent vulgo homines, ſed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, verſabatur privatim & publice cum omnibus.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς [d] ταυτὸ καταμίξας, οὐ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν· ἐῴκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ᾠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τὸν [e] Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὤν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

d Ταυτὸ] Τοῦτο Edd. priores. *e* Σινωπέα] Σινοπέα male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη. *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic ſupra, *Quom. Hiſt.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elſner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γευέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρῳ, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *J. F. R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud καὶ δὲ quod fruſtra alibi ſuſpectum fuit commentatoribus, vidimus ſupra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hiſt.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elſner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit : *& vos itidem*, aut, *quin & vos teſtabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani teſtimonio non omiſſo, adducit. *J. F. R.*

63. Ἐς τοῦτο] *Non dubito, quin legendum ſit* ἐς ταυτὸ, *ſic certe interpretatus ſum.* *J. M. G.*

Ἐς ταυτὸ] Quod Clar. *Geſn.* conjecit, id *Solanus* quoque ſic emendaverat : & quia neceſſaria eſt emendatio, vel ſine Codd. auctoritate ita edidi. *J. F. R.*

67. Οὐ παραχαράττων τὰ] Dicit Demonactem imitatum eſſe Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Vertunt : *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis reſpiceretur, quibuscum verſabatur ; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν. *non eſt adulterare quae ad victum pertinent*, ſed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Joſephus v. ἀρχαιολογίας, παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάραττε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domeſticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus ſic vertit : *Tranſcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Syneſius : καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J. G. G.*

Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σωκράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσομιλήσαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας, παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέρους παραπολὺ, καὶ φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

Οὐδεπώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῳ δέοι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν.

Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, οὐχ ὁρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δέ

6. Socratis quidem illam diſſimulationem non admittens, ſed plenam Attica quadam gratia conſuetudinem prae ſe ferens. Itaque ſic ab eo diſcedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque aſperitatem reprehenſionum ejus refugerent: ſed prae voluptate quaſi immutati, decentiores multum, & hilariores, & ſpei in futurum melioris eſſent.

7. Nunquam enim viſus eſt clamare, aut ſupra modum contendere, aut indignari, neque ſi quis reprehendendus eſſet: ſed peccata cum perſtringeret, ignoſcebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, ſanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem eſſe peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

8. Hanc vitam cum viveret, pro ſe ille quidem nullius rei indigebat, ſed amicos in iis, quae e re eſſe judicaret, adjuvabat: & ſi qui illorum felices *ſibi* viderentur, ſubmonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut ſenectutem, vel morbum accuſarent, conſolatus cum riſu eſt, qui non viderent, poſt puſillum temporis ceſſatura quae ipſos contriſtarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea diſſimulatione, quam Græci εἰρωνίαν vocant. *G.C.*

78. Παντοίους] Alio ſenſu uſurpare ſolet. Vid. N. Δ. 21. *M. du S.*

82. Οὐδεπώποτε] Id plus eſſe, quam οὐδέποτε vid. ſupra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. *J. F. R.*

16. Οἰκεῖον] *Homo ſum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Sic diſtinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpiſſime ſeſe dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum ſolummodo conſuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter ſpem obſequii delinquere.* Nihil inſullius, ſi Graeca ſpectes, & mentem ſcriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, converſans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe verſabatur: verſabatur autem cum omnibus, non omnium tamen uſu peraeque delectatus) *iis ſolis ſe abſtinens, quotquot ei viderentur ſupra omnem ſpem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio ſperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, **daer geen ſalv meer aen te ſmeren was.** *J. J.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν &c.] Diſtinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur conſuetudine quorundam ex iis, devitans ſolos, quicumque.* Quemadmodum hic Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καταλήψεται.

9. Curae hoc quoque ſibi habebat, ut diſſidentes inter ſe fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Eſt etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, perſuaſitque majori parti, ut miniſtrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philoſophiae, mitis, manſueta, hilaris.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί που καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

10. Solum moleſtia ipſum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec eſt, quem non domeſticum & familiarem putaret, in quantum homo eſſet. Caeterum magis minusve quorundam inter illos conſuetudine delectabatur, a ſolis illis ſe removens, qui ultra ſpem emendationis peccare ipſi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipſa Venere faciebatque & dicebat, ut ſemper, quod eſt in Comoedia, *Suada in labiis illius inſideret.*

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

11. Itaque Athenienſium cum univerſus populus, tum principes, ſupra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem ſemper ad ipſum reſpiciebant. Quamquam initio pleriſque illorum offenſus eſt, odiumque non minus populari illo contraxit

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὅ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μεῖον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ἐπί τε τῇ

a Καταλήψ.] Καταλείψ. male *P.* *b* Ἔμελε] Ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte ut edidimus. *c* Πολλοῖς] Πολλῖς male *J.* ſola.

Lucian. ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις, ita *Xenoph.* K. Π. II. 15. ἥδομαι συνὼν τούτῳ. *L. Bos.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, &c.] Diſtinctionem a *L. Bos* propoſitam ſum ſecutus, priſtinam abolendo. *J.F.R.*

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter ſpem obſequii delinquere*, ex Opſopæo, qui largius, *propter ſpem exhibiti obſequii delinquere.* Mirabiles verſiones. Intellige *ſupra ſpem emendationis delinquere.* *J.G.*

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri.* *J.F.R.*

22. Κωμικὸν] *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in notis ad Νιγρ. c. 4. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non eſt oblitus. *J.F.R.*

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) *L. Kuſt.* Vid. Ἀμισθ. c. 8. *M. du S.*

28. Οὐ μεῖον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.] Non ſatis haec intelligo. Si τοῦ abſit, μεῖον reſpiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: ſi retinendum eſt, excidiſſe nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. *J.M.G.*

29. Τοῦ παρὰ] Delendum cenſeo illud τοῦ, cum ſententiam obſcuret. *M. du S.*

33. Οὐ-

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ [a] Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον [b] ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον [c] ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἄν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἄν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξαμένους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη κἀμὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

Βούλομαι δὲ ἕνα παραθέσθαι τῶν εὐστόχως

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque conſurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accuſantes eadem, quae illi quondam, quod neque ſacrificare unquam viſus eſſet, neque initiatus eſſet ſolus omnium Eleuſiniis. Ad quae quidem ille viriliter ſane, coronatus & pura veſte indutus cum in concionem prodiiſſet, partim concinne, partim vero aſperius quam pro ſuo inſtituto cauſſam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem ſacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienſes, ſi non prius ei ſacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi cauſſam eſſe* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, ſi mala ſint myſteria, taciturus non eſſet apud non initiatos, ſed dehortaturus illos ab orgiis, ſin bona, indicaturum prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienſes qui jam lapides contra ipſum haberent in manibus, mites illi & propitii ſtatim ſunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti ſunt, ac denique admirati: quamquam in principio ſtatim ſuae ad illos orationis aſperiori paullum uſus eſſet prooemio. Nam, *Athenienſes*, inquit, *cum coronatum me* (victimae inſtar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hoſtia non litaſtis.*

12. Volo jam ſubjicere quaedam acute pa-

a Μέλιτοι] Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Conf. ſupra Ἀναβ. §. 10. *b* Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit *M. du S.* *c* Ἢ] Deeſt haec particula in *Fl.*

33. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε] Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. *Baſil.* Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua ſacra faceret, nihilo ſe putabat minus praeſtare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hoſtias caederent. *J.F.R.*

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελεταῖς. *F.G.*

36. Ἀναλαβὼν] Forſan ἀναβαλὼν; certe Noſtro ἀναβολὴ eo ſenſu frequens. *M. du S.*

42. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι] *Minut. Fel.* Octavio. *J.B.*

62. Ἀπὸ Φαβωρίνου] De quo *Philoſtrat.* Lib. I. Sophiſtar. *G.C.*

Ἀπὸ Φαβωρίνου] Φαβωρῖνος Latine ſcribendum *Favorinus* (non *Phavorinus*) ut jam pridem monuit *Jenſius*; eſt enim Romanum nomen a *favor*, ut *Cenſorinus*, a *Cenſor* &c. *Olearius* ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. I. §. VIII. p. 489. *J.F.R.*

65. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν] Sic hæc verba bonus Opſopœus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μελῶν de membris accipiendum eſſet. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audiſſet e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipſius cum familiaribus ſermones, maxime verſiculos illis immiſtos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime decentes eſſent: acceſſit ad Demonactem rogavitque, *Quis eſſet*, (quid ſibi arrogaret) *qui ſua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Inſtante vero Sophiſta atque interrogante, *Quo vero viatico inſtructus, Demonax, a puero ad Philoſophiam acceſſiſti? Teſticulis*, inquit.

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ᾽ αὐτοῦ λελεγμένων· ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι [d] ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ Φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημῶναξ, ἐκ παιδὸς ἐς Φιλοσοφίαν ἥκεις; ὄρχεις, ἔφη.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime ſectam in philoſophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philoſophari?* & jam diſcedens apud ſe ſuaviter ſane riſit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *eſſe videbatur, te a barba judicari velle philoſophos, barbam cum ipſe non habeas.*

Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς [e] προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν Φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι Φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ᾽ [f] αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ᾽ ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς Φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de ſe laudem commemorante ejusmodi, ſe philoſophiam univerſam exploraſſe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: *Si Ariſtoteles me vocet in Lyceum, ſequar: ſi Plato in Academiam, veniam: ſi Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: ſi Pythagoras vocet, ſi-*

Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης Φιλοσοφίας πεπείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ [g] τῇ Ποικίλῃ, διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ,

d Ποιοῖτο] Sic recte Edd. Ποιῶτο P. Ποιεῖτο Ex. *Fl.* utrumque male. *e* Προσελθὼν] Προσελθεῖν male *S.* quod *Amſt.* tamen correxit & vett. Edd. —ων habent. *f* Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. L. & *J.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὐτῷ *B2.* *g* Τῇ Ποικίλῃ] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generoſa.* *J. P. a G.*

71. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ] Male Interpres: *Inſtante vero quodam Sophiſta*, vertendum: Inſtante vero Sophiſta: hoc eſt, Favorino. *AE. M.*

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *AE. M.*

Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Εὐν. No. 7.) & ejus orationes molles, ut ſupra viſum eſt: plurimi in eam rem joci jacti ſunt & ab aliis. Vid. *Philoſtr.* p. 541. & Noſtrum Εὐν. c. 7. *M. du S.*

78. Αὐτοῦ] P. L. & Ed. *J.* Reliquae αὐτῷ, niſi quod *B2.* αὐτῷ fecit. *M. du S.*

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγενείως γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo *Philoſtratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83. Σιδωνίου] Quis ille ſophiſta fuerit, neſcio; certe apud *Philoſtratum* fruſtra quaeſivi. *M. du S.*

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. *J. B.*

Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda eſſe diſcimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. *M. du S.*

λῇ, σιωπήσομαι· ἀναςὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

lebo : ſurgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεσχελοῦντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἓν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου [a] ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

15. Pythonis cujuſdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & ſophiſticam interrogationem proponente, ejusque ſyllogiſmi ſolutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo luſum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monſtrabo !* cum riſu interrogavit, *Virum nempe habes?*

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὤφθη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐῤῥύη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος [b] τετυπτημένος, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημῶναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.

16. Cum vero athleta quidam deriſus ab illo, quod in florida veſte, Olympionices licet, viſus eſſet, caput illius lapide percuſſiſſet, & ſanguis efflueret : praeſentes quidem indignari, quaſi unusquisque ipſorum pulſatus eſſet, clamareque, ad Proconſulem eundum eſſe : at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconſulem ; ſed ad Medicum.*

Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅςις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ὁλκὴν

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro propoſita poſtulabat, ut qui perdidiſſet, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *J.* male. b Τετυπτημένος] Et ſic *J.* cum *Fl. P. S.* &c.

99. * Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει γὰρ τὸ † περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ‡ ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in ſedem ſuam reſtituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic reſtituit idem ex C. quum περαῖον eſſet in Editis.

‡ Ἢ σπέρμα] Tria illa poſteriora verba deerant in Editis, ſupplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνῃ] Legendus Doctiſſimus *Flor. Chriſtian.* ad εἰρη. Ariſtoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνῃ] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arceſ. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνει] Neſcio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν eſt dialecticum, ſignificatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonſtrare ex ſumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir.* Math. 8, 436. Inde eſt ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περαίνεσθαι etiam obſcoenum eſt, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4, 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur : *Etenim virumne habes?* pro: *Et ſane virum habes :* hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaeque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐσθῆτα — ἀνθεινὴν] Innuit hiſce Lucianus, ſolis Ludorum victoribus id conceſſum. Vid. quae ſupra ad Νιγρ. c. 8. a me ſunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Δακ-

ma, & imagine, eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus, ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret, *Abi*, *puer*, inquit, *& tuum ipſius anulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde, ſed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.*

19. Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipſi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

αὐτῷ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἧκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς [c] Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ [d] ὡραῖον, [e] θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑτοσί· καὶ ὁ Δημῶναξ, Καλός, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ [f] Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' [g] Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου.

Ἐρωτήσαντος δέ τινος· τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίον male *J.* d Ὡραῖον] Ὡραῖων male *J.* e Θηλυδρίαν] Θηληθρ. male *B2.* f Ὀνώρατον] Ὀνώκρατον *B2.* ſola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκτησίλαον male *P.* ſola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἀπέσκωψε· καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται ὁ αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adſcripſerat *M. V. la Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemſterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* ſolemne eſſe tractationem eorum quae neſcit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνώρατον] Latinum nomen eſſe certum eſt; aſpirare tamen noluimus, ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi, repraeſentarem. Niſi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνώκρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνώρατον] An fuit οὐχ Ὀνωράτον, Latinum nomen, *Honoratum?* *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt mutatione, quam Ed. *P.* excogitavit. Certe ſic jocus peribit, quo ad Philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem alluſio. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arceſilas* vel *Arcteſilas*; nam ἄρκτος ſignificat *Urſum.* Et ſic ſupra in *Alex.* vidimus ἀρκεῖος & ἀρκτεῖος. Quare ſi *Pariſ.* Edit. hic Ἀρκτεσίλαον pro ſuo Ἀρκτησίλαον dediſſet, non video cur jocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* ſine τ. compluribus locis ſcribitur. *Perſius* vero Sat. III. 79. *Arceſilas.* At in nomine ficto quis dixerit praeſtetne Ἀρκτεσ— non Ἀρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. ſupra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων.

Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾷς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ μὴν καὶ φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας [a] αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλεται, Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους [c] παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-

las neque ſpe neque metu dignas, cum deſinant omnino moleſta pariter & jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) reſpondit, *Peregrine, non agis hominem!*

22. Verum Phyſicum quendam, de antipodibus diſputantem, excitavit, & ad puteum deducto oſtendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais eſſe Antipodas?*

23. Cum aliquis magum ſe eſſe diceret, & carmina habere potentiſſima, quibus perſuadere poſſet omnibus, ut praeberent ſibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae ſum: &, ſi vis, ſequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis eſſet.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem ſuum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adſtare tanquam conſcenſuro, & coenam

a Αὐτῷ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ *P.* *b* Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* *c* Παρίστασθαι] Παρίστασθαι male *J.* ſola.

45. Οὐ κυνᾷς] Deleo frigidam illam, immo abſurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes inſidet, & verſionem ipſam poſtremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾷς] Haec ante ſic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾷς; —— οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus.* *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum ſententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riſerunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc ſaltem diſcere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, riſum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. poſtquam excitaſſet (Phyſicum illum) non vero *ſurgens*, ut habebat verſio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus θαύμαζε, legitur; quo quid abſurdius dici poteſt? Niſi forſan θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluiſſe legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipſum contextum non mutaverit; ſed quia deinde rectius conjicit, etiam θαῦμά γε legi poſſe, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρώδης] *Atticus.* Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pauſan.* & alii meminere, & *Philoſtrat.* in Sophiſt. *G. C.*

Ἡρώδης] Notiſſimus hic ex *Philoſtrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomaſtici auctor annos vixerat LVIII. teſte *Philoſtrato* in ejus vita p. 593. & *Suida.* Cumque *epithalamium* Commodo Criſpinam ducenti ſcripſiſſe tradatur a *Suida*, poſt an. Chr. 178. mortuum oportet ſtatuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philoſtratus* ad Commodi ipſius imperium deducit, cum tradit cum ſuggeſtu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Veriſſimum igitur eſt, quod a Doctiſſimo Philoſtrati interprete acute obſervatum eſſe video, alium *Pollucem* intelligi, cumque aut ſervum, aut libertum He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epiſtolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipſum ſuo ſubſervire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux poſtulat? Accuſat te*, inquit, *quod non jam ad ipſum abeas.*

σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

25. Idem lugenti filium, & in tenebris ſe concludenti, accedens dixit, *Magum ſe eſſe, & poſſe ipſi evocare filii umbram, modo ſibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, ſolum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

[d] Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπὶ πολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

26. Etiam illos riſu ſolebat excipere, qui in congreſſibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a ſe aliquid, & ſupra modum Attice reſpondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam ſub Agamemnone reſpondes.*

Καὶ μὴν κἀκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μέν σε ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ.

27. Dicente ſodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aeſculapii, & oremus*

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημῶναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώ-

d Ὁ δ' αὐτὸς] Conſtans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* diſcipulumve, cum inter τροφίμους, quos impenſe amaverat, ibi recenſeatur. De luctu ejus vide omnino *Philoſtratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & ſtatuas venantis poſuiſſe ait, quod huc facere exiſtimo. *M. du S.*

63. Ὄχημα . . . ὡς ἀναβ.] Locum hunc mire illuſtrat *Philoſtrati* locus p. 558. ubi de hoc ipſo *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impenſe Herodes amaverat, verba faciens, ſcribit: εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηρακότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀραῖς τοῦ περικόψοντος, ἢ κινήσοντος. *M. du S.*

Ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ] An Πολυδεύκει; *F. G.*

64. Δεῖπνον παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἑστιᾶν. Sed in *Act. Apoſt.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Jac. Elſn.* hoc Luciani aliudque ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet παρασκευάζεσθαι eſſe *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorſtius* τῷ δ' αὐτῷ; ſed fruſtra. cum conſtet Herodi filium unicum fuiſſe, quem ſuperſtitem reliquit. Vid. *Philoſtr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philoſtratus* tradit, unicum ei fuiſſe filium, qui patri ſuperſtes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quaſi ab eo fuerint adoptati, cum ait: οὓς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum exiſtimo. *Philoſtratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τρεῖς . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epiſt. XXXVII. ubi ſimilem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἑρμ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν.

Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῆ [a] ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῄει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη [b] ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

pro filio, *Utique*, inquit, *ſurdum judicas Aeſculapium*, *ſi non poteſt hinc etiam orantes audire.*

28. Videns aliquando duos quoſdam philoſophos omnino indoctos in diſputatione contendere, & alterum quidem abſurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret reſpondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici*, *alter horum mulgere hircum*, *alter cribrum ei ſupponere?*

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *ſolum ſe & primum dialecticorum*, *Quin tu*, inquit, *Agathocles*, *ſi quidem primus*, *non ſolus: ſi vero ſolus*, *non primus*.

30. Cethego Conſulari, cum per Graeciam in Aſiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque ſodalium ipſius uno, qui iſta videret, dicente: *magnum eum purgamentum eſſe*; *Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem*.

31. Apol-

a Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. *b* Ὁ Δημ.] Sic *Jenſ.* & *B2.* Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forſan ἀπαιδεύτως. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καταπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Conſulem invenio. *M. du S.*

6. Πρεσβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc ſenſu inveniatur, dubito, Graecos ſcilicet, nam Romanis familiare eſt. *M. du S.*

8. *Ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.*] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημῶναξ· male; ipſe id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempeſtive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit reſponderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam conſularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis ſociorum magnum eum eſſe ſcelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, ſcilicet eum eſſe ſcelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic *B2.* recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲν μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipſum Noſtrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα ſcilicet, vel ſimile quid ſubintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quaſi diceret; nec mirum eſt, tali patre ortum tam ſtultum eſſe filium. *M. du S.*

14. Μετάπεμπτος] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Caſauboni* ad eum locum notas.) Hinc eſt quod *eum* hic Demonax *cum agmine ſuo aureum vellus petere ait*; joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος] Interpr. *ut regis eſſet præceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Græcis ſcriptoribus βασιλεῖς appellari, res eſt nota. Infra pag. ſeq. recte hæc verba tranſtulit, *ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus eſt in voce *Argonautæ.* Nam Apollonium & ejus diſcipulos inſimulabat avaritiæ, utpote qui Romam cum magiſtro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, ſicut Argonautæ ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος . .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exſtant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος καὶ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Creſollius*

Thea-

31. Apollonium aliquando Philoſophum cum videret multis cum diſcipulis exeuntem, ibat autem arceſſitus, ut inſtitutionis cauſſa cum Imperatore eſſet: *Accedit*, inquit, *Apollonius*, *cum ſuis Argonautis*.

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπῄει μετάπεμπτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος· Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *ſed ut omnia*.

Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem eſſe animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

Περὶ μέντοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

34. Auſus eſt aliquando publice interrogare Athenienſes, audita illa denuntiatione, *Propter quam cauſſam excludant ſacris Barbaros, idque, cum conſtituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προῤῥήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τελετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

c Ῥηγιλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλαον Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis cauſa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, ſed Argonautas* (Martial. 3, 67.) ſed mihi ſimpliciter reſpicere videtur ad ſtuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipſius velleri philoſophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota ſunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philoſophia iſta, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυται μὲν οὐδὲν ἁπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὅ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν καὶ Π. *Th.M.*

Ῥηγίλαον] Recte vidit *Marcilius* in his verbis οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη, legendum eſſe Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophiſtae, uti conſtat ex Philoſtrato, & inſcriptione antiqua, quam illuſtravit Cl. *Salmaſius.* *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuſe *Salmaſius* ad Rhegillae inſcriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philoſtrato* obſervat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coſſ.* p. 90. Duas filias amiſit ex IV. liberis (Inſcr.) Apud *Philoſtr.* p. 558. leguntur tantum *tres*. Praegnantem mortuam cum foetu, poſt mortem unius filiae, conjicit *Salmaſ.* p. 96. vid. *Salmaſ.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miſcel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiiſſe conſtat. Vid. *Joh. Maſſ.* Exc. ined. ad Pauſan. Theatrum ei exſtruxit, de quo *Philoſtratus* in vita ejus p. m. 551. ipſe Herodes ſe ὑπερπενθῆσαι ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556. & paulo poſt; παρῆν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini A. 1722. cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. *M. du S.*

23. Πολυδ.] Vide ſupra ad cap. 24. *M. du S.*

Ibid. Ἑστιᾶν..] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Μακρ. c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V. c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. Ἐπισκ. c. 22. *M. du S.*

26. Προῤῥήσεως] Ergo integra ea non eſt, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. *M. du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Inſignis ea de re eſt *Euripidis* locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rheſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barneſio* aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M. du S.*

37. Συν-

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῇς; [a] κᾆτα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδαπανηθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών.

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

. Καὶ μάντιν δέ ποτε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπικεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαντική;

Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος, καὶ τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου, καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι Δημῶναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλίας

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everſo navigio devoreris a piſcibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *ſi gravarer conſumi a piſcibus, qui ipſe multos adeo piſces epulatus ſim.*

36. Rhetori cuidam peſſime declamanti conſuluit exercere ſe, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum eſt*, inquit, *talia te dicere, qui ſtultum adeo auditorem adhibeas.*

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid poſſis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo eſt, ſic erunt omnia; tua quid prodeſt divinatio?*

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipſi pugnam ad palum oſtendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnaſſe videor? Praeclare*, inquit, *ligneum ſi hoſtem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaeſtiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas ligno-rum*

a Κᾆτα] Deeſt in *Fl.* Adeſt in reliqq. Κᾶτα *J.* & *P.* ſine puncto ſubſcripto. b Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *Bz.* Εἰδὼν *J.* & reliqq. male. c Ἐφ' ὅτῳ] Ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam ſervat P.

37. *Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι*] Benedictus, *ſuaſit ut exercitationi incumberet.* Opſopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet ſæpius id ab illo factum? Sed præclarus luſus eſt in Græcis, quæ non tam ſuadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. *ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός.* Et rurſus notabili diſtinctione, *πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ.* *J.G.*

42. *Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν*] Scribendum *ἰδὼν* quod ſequiores depravarunt, cum primae editiones recte habeant. *J.J.*

50. *Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην*] Vid. ſupra Ὀρχ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάτταλον] Idem voluit *Theophraſtus* ſi ejus quidem foetus eſt, cap. Π. ὀψιμαθίας, p. 7 ' B, quum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν. *M. du S.*

58. *Στῆσον — τὴν σποδὸν*] In Edit. Blancard. *Th. Magiſtri* τὸν σποδὸν male legitur, ubi is ſub verbo ἵστημι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc ſenſu ap. LXX. perſaepe, ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut *Job* XXXI. 6. *Eſai.* XLVI. 6. &c. *J. F. R.*

69. Πρόβατον] Sotades apud *Stobaeum* idem dixit.

Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰ πτύῃς, φλεγματίᾳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ πελιοστῷ.
Ἂν εὐϊματῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.

Vid. *Grotii* Flor. p. 115. *M. du S.*

72. Ὑπὲρ

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus eſt.*

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημῶναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitioſe loquenti, cum diceret: *Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum feciſſet!*

Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi ſuperbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehenſa veſte oſtenſaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis geſtabat, & erat ovis.*

Ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accuſaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria ſubiturus eram?*

Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον;

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi reſcribam.*

Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμεινον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret ſcriptum a ſe epigramma unius verſus, quod teſtamento juſſiſſet ſuae columellae *ſepulcri* inſcribi: ſed quid prohibet ipſum ponere,

Terra cape Admeti utriculum, Deus exiit ipſe!

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·

χε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἔδει * οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἄδηλον, ποίᾳ τινὶ εἰσεγράψατο αὐτὸν † φρατρίᾳ, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης· οἷον Οὐεττίων, Φλαβίων ‡ Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. οὐ γὰρ § καὶ πάσαις ἐπολιτογραφήθη εἷς ὤν. ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἐχρῆν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράψατο πολιτείᾳ. ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιελαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημῶναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκώπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. *V.*

* Οὕτως] In V. erat οὐ, & iterum Schol. 8. quod ego pro οὕτως ſtare exiſtimo. Vide illic notam noſtram. *M. du S.*

† Φατρίᾳ] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρίᾳ & φρατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ ſcribitur. *M. du S.* (an ποίᾳ —— φρατρίᾳ; ut mox πολιτείᾳ. *J. F. R.*)

‡ Αὐρηλίων] Sic dedit *Solanus*, ſine auctoritate, ſed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutaſſem, ſi mea ſolius auctoritate haec edere ſuſcepiſſem. *J. F. R.*

§ Καὶ πάσαις] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec ſunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noſter. *J. F. R.*

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον] Non inepte ad ſenſum tranſtulit d'*Ablancourt: Il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour ſa Patrie.* Quaſi diceret; nam, ſi id ageretur, ſatis patientem ac fortem me praebuiſſem, nunc nolo eſſe male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτῳ] Fruſtra hominem usque adeo obſcurum quaeſieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet verſio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noſter in Dip.ad. cap. 6. Et *Ariſtoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

86. Ἰδὼν

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημῶναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

Καὶ μέντοι καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα, Παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλή-

ridens dixit : *Adeo pulchrum eſt, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inſcriptum eſſe.*

45. Videns aliquis in cruribus illius [a] qualia fere ſolent accidere ſenibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille ſubridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

46. Lacedaemonium quendam cum vidiſſet flagellis caedere ſervum ſuum, *Deſine*, inquit, *parem tibi honore reddere ſervum tuum.*

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acriſii* (injudicati) *filia.*

48. Maxime autem impugnabat, qui non

a Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adſcripſit.

90. Καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα] Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀποσκώπτει. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. δρομακισθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forſan ſic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτὸ Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam ſcribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pauſan.* p. 281. adferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non poſſe dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos ſequar, donec plura teſtimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται] Benedictus, *cum vidiſſet quispiam eum cruribus innixum, prout accidere ſolet ſenibus.* Quod tantum abeſt, ut ſoleat accidere, ut ſit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quaſi legiſſet αὐτόν. Longe melior Opſopœus; *cum vidiſſet quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere ſenibus fieri conſueverunt.* Poterant iſta epitheta ſecure omitti, quum ex ſequentibus videantur intelligi neſcio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *ſervo tuo ſimilem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetiſſime alludit ad διαμαστίγωσιν Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meurſius in Græcia feriata, & ipſe Lucianus de Gymnaſiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere ſervo, ſi ab domino verberaretur, qui ſolebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere ſolemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod ſervile ingenium in ſervum ſaeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Deſine ſervo tuo ſimilem te oſtendere.* Sed Frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum: *ſervum tui ſimilem.* *J. F. R.*

93. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus ſane frigidus ex nomine Acriſii, quaſi Ἀκρίσιος ἄνευ κρίσεως. Niſi fortean dixit, non enim es Acriſii filia, intelligi volens, non enim es turri cluſa ut Acriſii filia, ſed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθητι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δανάη. *M. du S.*

98. Τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα] Melius τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα] Hæc, ut leguntur, ſunt nive frigidiora, & ne micam quidem ſalis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus ſalis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Jocus eſt, quod Cynicus ille innixus baculo, quod geſtamen erat Cynicorum, contenta voce clamans ſe eſſe Antiſthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum ſectæ imitatorem, a Demonacte irriſus eſt & ſubſannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris eſſe diſcipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod eſt *innitor*, eo quod inniſus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenienſis celeberrimus, forte

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον 1 κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον·

b Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὴν βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἄνδυ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἄραβδον διασύρει ὡς ὑπερείσεως δεόμενον. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* ſedi ſuae reddidi; & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄραβδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *J. F. R.*

‡ Οὕτως λέγειν] Οὐ λέγει editum ante, ſine ſenſu, σΥλε.

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ οἰώθαμεν τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες ‡ οὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. *V.*

eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari οὕτως λέγειν exiſtimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

te fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τῆς βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἄνδυ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον κεκραγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπερον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἐργ. f. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum ſuo ὅλμῳ recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Gollega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπερον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς *vectis*, κόρηθρον *ſcopae*, ſic ὕπερον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119. κοσμούμενον ὕπερον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγότα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiſcum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtitutus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philoſtrati* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἳ μή εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντες τοῦ παίειν καὶ ἐνάλλεσθαι· ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πιττουμένων τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de *Merced. Cond.* c. 33. *J. F. R.*

24. Δρω-

ὅλον· Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ [a] κατασπασθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ παρατυχὼν παρῃτεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adſcendente in lapidem, atque id ipſum accuſante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fuſtibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem ſuperveniens Demonax deprecatus eſt, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc auſus eſſet. Dicente vero Proconſule: *Jam quidem illum tibi dimitto, ſed ſi in poſterum tale quid auſus fuerit, quid pati dignus eſt?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ; [b] Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commiſſum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* reſpondit: *Si non iraſcatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

52. Interrogante quodam, *Num & ipſe placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *ſtultis favos ſtrui ab apibus?*

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰκόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον.

53. Ad Poecilen cum vidiſſet ſtatuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *ſtatua aenea honoratum ab Athenienſibus Cynaegirum.*

Καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

a Κατασπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* b Ἀόργητος] Sic Edd. conſtanter.

24. Δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τ' αὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μαδᾷν χρίσμασι. V.

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ ‡ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. V.

* Τὰς] Τὲς male Edit. *Cler.*
† Μαδᾷν] Μαδδᾷν C.

‡ Πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχιᾶ. *J. F. R.*

24. Δρωπακισθῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra ſupercilia tua exuſſit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *caſtrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opſopœi, qui *caſtra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maximæ provinciæ.* Peſſima autem eſt in Græcis diſtinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτως. *M. du S.*

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis ſtatua Cynaegiri, de qua Z. Τρ. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus hiſtoria notiſſima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβον-

multum in illis ambulationibus verſantem, *Nihil eſt*, inquit, *clando Peripatetico impudentius.*

ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περιπατητικοῦ.

55. Cum quondam Epictetus non ſine reprehenſione conſuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philoſophum, ut alium pro ſe rerum naturae relinquat*, ſic reſpondit, ut planiſſime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.

56. Etiam illud quod ad Ariſtotelicum Herminum dixit, commemorabile eſt. Cum obſervaret peſſimum hominem & infinita patrantem mala, Ariſtotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accuſationibus.)

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ [c] διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

57. Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum conſtituendo ſpectaculo deliberantibus, progreſſus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienſes, de his in ſuffragium ite, quam Miſericordiae aram ſuſtuleritis.*

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν βωμὸν καθέλητε.

58. Cum Olympiam venienti Elienſes aeneam ſtatuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienſes, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus veſtris, qui*

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

c Διὰ στόματος καὶ] Ex Fl. ſic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας κηρύττει Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ὠμὸν πρᾶγμα θεᾶσθαι; *V.*

βοντα, οὐδέν ἐστιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum ſic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidiſſet diu in pergulis verſantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil eſt impudentius.* περίπατοι non ſunt *pergulae*, ſed *ambulationes.* ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, eſt *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὴν καὶ] Supra §. 46. καὶ μέν τοι καὶ. §. 56. rurſus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & ſupra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi perſaepe, ut ex Indice adparebit; ſi Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J. F. R.*

48. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui ſub Tito jam Veſpaſiano cum reliquis Philoſophis Roma exulare juſſus eſt, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kuſtero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta ſunt. Ego quid exiſtimem ad Titulum hujus opuſculi jam notavi, factum hoc ſcilicet circa annum a Chriſto nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum ſic exhibent; καὶ δ. σ. *M. du S.*

60. Ψηφίσεσθε] Ψηφίσαισθε. *F. G.*

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Vide quae ſupra ad *Τιμ.* c. 25. annotata ſunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτει, μήτε Διογένει εἰκόνα ἀνατεθείκασιν.

Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτὲ καὶ πρὸς [a] τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται.

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ᾖδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.

Ἐβίω δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τὶ, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.

59. Audivi illum quondam ad juriſperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

a Τὸν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. B2. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τὸν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. Μακρ. c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδα] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Canteclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam morituro adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De vo-

jam egreſſus eſſet, invocatus quamcunque luberet domum ingreſſus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad ſe introiiſſe. Praetereuntem panum venditrices certatim ad ſe trahere, poſtulans unaquaeque a ſe panem uti caperet, eoque ſe feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

ὑπέργηρος ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὑτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipſaque praeſentia ſua ſilentium procuravit. At ille cum videret, jam illos reſipuiſſe, verbo nullo prolato iterum diſceſſit.

Στάσεως δέ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

65. Cum intelligeret ſe non amplius praeſtare ſibi opem poſſe, dixit ad praeſentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat;
Prohibetque moras:

atque abſtinens omnibus vita diſceſſit hilaris, & qualis ſemper his, qui illum vidiſſent, apparuit.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὢν αὑτῷ b ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων
ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς, καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὀλί

b Ἐπικουρεῖν] Ἐποικουρεῖν *Fl.*

voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipſo Praeconum adi notam *Palmerii* ad Περ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἐναγώνιον — πόδα] Expreſſit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caeſaribus, quae occaſio fuit illuſtriſſimo Spanhemio illius, hujusque ipſius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154, b. & 394. Gall. itemque ad *Ariſtoph.* Plut. 255. Add. *Kuſt.* ad ejusdem *Ariſtoph.* Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum ſatis explicuerunt. *J.M.G.*

10. *Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας*] Uterque interpres *jam finis eſt pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeſte apparet imperfectam eſſe ſententiam, & duntaxat poſtrema in Græcis vox negligitur injuſte. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum diſpenſator* vel judex & arbiter? *J.G.*

Λήγει μὲν ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adſcripſerat Cl. *La Croze* ſequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inſerendum)

Ἄρχει μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	Ἴσαθε κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας·	Ἔθνεα πολλὰ	Οἵ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ὀλβίστης
Μηκέτι μέλλειν·	Δάϊον ἔγχος	Θέμενοι βιοτῆς
Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὕς τ' ἀντὶ βίους
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοὰν	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρηστὰ φίλους

Τίκμαρ βιότου. — cet. ad verſum Ζηνὶ μελήσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Gloſſema? Si haec tollas, verſus erit anapaeſticus, ut qui ſequitur. Non diſplicet. *F.G.* Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Eſſe autem praeconum carmen, *Solan.* in marg. notarat, juſſeratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J.F.R.*

16. Ὀλ-

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

66. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De ſepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me ſepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil abſurdi hoc, ſi mortuus etiam animalibus quibusdam utilis ſim.*

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν, καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienſes & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam ſedem, in qua acquieſcere feſſus ſolebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi cauſſa, rati ſacrum etiam eſſe, in quo ſederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philoſophorum praeſertim. Hi quidem ſubeuntes *feretro* ad ſepulcrum illum portarunt. Haec pauca ſane de multis commemoravi. Et eſt de his quoque exiſtimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Chriſtianum Simonem Lithum Miſenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. p. 173. *M. V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum ſe projici juſſiſſe fertur, ut omne genus ferarum ſui eſſet particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fuſius etiam a *Cicerone* narratur Tuſc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lyſias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς καὶ ἐπένθησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, *publice, ſive funere publico, ſive publico luctu.* de luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatisdatum ad *Martial.* & *Perſ.* *J. B.*

26. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον] Bona fide, potuiſtine naſum hic continere Luciane? Poteras igitur fortaſſis etiam non ridere illum invenuſtum hominem, qui cum alterius rei copia non eſſet, locum oſculabatur, ubi aſſediſſe τῆς εὐμαρίης εἵνεκα Helenam ſuam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non eſſe Luciani ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui præfatione ad Lectorem, videtur eſſe *Ariſtæneti.* Incertus Interpres lectorem curioſum ſæpiſſime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. ἐπέχω tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde diſcrepat, utpote nimis ſophiſticus & affectatus, quod ſatis arguit Lucianum non eſſe ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus ſit hic foetus nec ne, ambigo. Certe ſi Luciani opus ſit, juvenile eſt; priusque ſcriptum, quam facilem quem in eo miramur & verſatilem ſtylum conſecutus eſſet. Ne dicam jam de inſtituto ipſo, quod pro rei atrocitate ſatis culpari non poſſe alibi oſtendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum noſtrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superſcripſi perſonarum nomina ex arbitrio, in caſu recto, quia ſic aptius, & quia ſimiliter factum ab Cl. *Hemſterh.* in Dial. *Contemplant.* ubi Pariſina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem poſtea, ut videbitur; in hiſce enim eſt licentia. *J. F. R.*

1. Παιδιᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδειας, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδιᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδείας, fecerat παιδιας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile eſt videre, eum voluiſſe & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte ſcribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θεόμνηστε] Larva ſit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστείδης] Mileſiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Craſſo p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Triſt. II. 413. V. *Angel. Polit.* Miſc. 16. Scripſerat etiam hiſtoriam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστείδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστείδου legeretur, cujus Mileſia, ſ. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία apud Ruſtium illum

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehementer ejusmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulcisque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores *juro*, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam

ΕΡΩΤΕΣ.

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἐρωτικῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῖν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὔκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐῤῥύη χάρις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίεσθαι. πάνυ δή με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου [d] διηγημάτων αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [e] κατεύφρανεν. ὥστ' ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐ-

a ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in *P*. Aderat in *Fl*. & *J*. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου *B1*. b Παιδιᾶς] Sic recte *Fl*. *P*. *B2*. *S*. & P. Παιδείας *J*. c Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἡωθινοῦ male *J*. d Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. e Κατεύφρανεν] Sic *P*. *B2*. *Fr*. *Fl*. & M. Κατεύφρανκεν *J*. Κατέφραγκεν. O. f Ἀριστείδης] Ἀριστείδης ἐνόμιζον *J*. *Pell*. g Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῆς male *J*. h Εὑρέθη] Εὑρέθης marg. *A1W*.

6. * Ἀσθενὴς γὰρ] Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷά τέ ἐστιν † ὑποστέγειν τὰ εἴδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἐναντίου ‡ ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία § ὡσπερεὶ τινα ἄνεσιν προμηθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργείας. ταύτῃ γε δὴ, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγῇ ¶ σώζεσθαι καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ** ἐπεισιόντος, τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ. *V*.

* Ἀσθεν.] Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion.
† Ὑποστέγειν] Ἀποστέγειν olim editum. Correxit *M. du S.*
‡ Ἐπεισόδου] Ex M. ſic reſtituit Idem, nam ἐπικόδου abſurde editum ante.
§ Ὡσπερεὶ] Ὡς περὶ vulgatum ante; ſed mutavit *M. du S.*
¶ Σώζεσθαι] Reſtitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male.
** Ἐπεισιόντος] Sic dedit *M. du S.* pro vulgato ἐπιόντος.

lum in Craſſi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. ſeq. (vid. *Politia*. Miſcell. c. 16.) nota ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibusdam narratas eſſe. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Mileſias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald*. 1. *Weſſel*. adſcriptum erat. Vid. *Politian*. c. 16. Miſcel. *J. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe εὑρέθης vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπός. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄῤῥην, ἢ καὶ, νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας διαριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. σχεδὸν γὰρ ἐκ τοῦ ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους κριθεὶς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι· διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

te Venerem obſecro (ſi forte vana me dicere putas) ſive maſculus aliquis, ſive femineus tibi amor immiſſus eſt, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin feſtum agimus diem, ſacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentiſſime igitur videtur mihi ſermonum talium victimas admiſſurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, denſoſque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & ſi involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos tranſii, ab aliis cupiditatibus poſt alias ludor. Succedunt ſibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ περιττά με] Εἰ μὴ *Marc.* & mox delet με. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γεροντολογεῖν, ἢ ἤ περ ὑμνολογεῖν marg. *A1.* b Ἐφεῖται] Ἀφεῖται *Vorſt.* & *Pell.* & marg. *A1.* c Ἅπασαν αὐτῶν] Αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mutat M. *E2. J. P.* &c. d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. *A1.*

33. Βουκολοῦμαι] Κατατρύχομαι. *V.*

17. Εἰ περιττά με] Interpoſitio (εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας) ſed reſcribe (εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας.) *Th. M.*

Εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας] Notabili verſione hæc obſcurantur ab viris doctis, qui interpretantur *ſi abunde mihi dicere videris*, quum nec in Græcis ſit μοι vel ἐμοὶ, nec loquutionis hujusmodi ſententia locum habere hic poſſit. Nihilo pluris æſtimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia ſcit ab ſe peti rem, quam præterire & neſcire tuto poterat, ideo præmittit obteſtationem per majeſtatem Veneris. Senſus Luciani clarus eſt, *ſi vana*, otioſa, futilia & inutilia *me dicere exiſtimas.* Ut de mercede conductis, ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα καὶ ἀργοί καὶ περιττοί εἰσιν. Et rurſus ibidem, κἂν ἕν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης. *J. G.*

21. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Cæſar. *J. B.*

24. Προσήσεσθαι] Conf. ſupra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. *J. F. R.*

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Catull.* *J. B.*

31. Ἀντίπαιδος ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντίπαις ἔτι ὤν. *modo pueritiam egreſſus.* Ut Cl. *Jenſius* obſervat in Lectt. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus ſit *etiamnum puer.* Exempla adpoſitionis ejusmodi ſubſtantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναυσος, στρατιώτης βίος, ἄῤῥην πόθος, vid. ap. eumd. *Jenſ.* ibid. Etſi eorum nonnulla quae adfert, revera ſunt adjectiva. Interim ex ipſis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipſam ſive primam intelligendam; ſed initium adoleſcentiae, quod & ipſa praepoſitio ἀντὶ oſtendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemſterh.* in *Somn.* l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egreſſus.* *J. F. R.*

35. Κάρηνα] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomneſtum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; aſſiduusque nunc hujus, nunc illius amator ſit; propterea ſe ſaepe haeſitare, unde haec ira Veneris ſit orta; neque enim ſe eſſe Heliaden. Καὶ συνεχὲς, inquit, ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος, οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait ſe non eſſe Heliaden, id *Scholiaſtes* de Paſiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulſa. Verba ejus ſunt, Διὰ τὴν Πασιφάην· ἐπεὶ Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. Videri poſſit hic vehementer diſſentire Graeculus noſter ab *Apollodoro*, qui Paſiphaën Solis ex Perſeide filiam non Veneris, ſed Neptuni inſtinctu, taurum

quam priores deſinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renaſcentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oeſtrum inſidet, quod pulchritudinem omnem ad ſe rapiens ſatietate nulla quieſcit. Ac ſaepe in mentem mihi venit dubitare, quae ſit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie ſum, neque Lemniarum offenſionis reus, neque Hippolytea ruſticitate ſuperciliosſus, ut irritaverim implicabilem hanc Deae iram.

[e] τοὺς προτέρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμφυοῦς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὑτὸν ἁρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυωμένος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεοῦ τὴν ἄπαυστον ταύτην ὀργήν.

3. LYC. Deſine fictam hanc & moleſtam ſimulationem, Theomneſte. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna ſortitum, ac durum eſſe putas inter mulieres formoſas, & pueros pulchre florentes verſari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mor-

ΛΥΚ. Πέπαυσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μετὰ παίδων [f] τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόση-

e Τοὺς προτέρους] Sic Edd. Τῶν προτέρων M. & O. voluit.

f Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλα marg. A1W. Τὸ κάλλος forſan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ καὶ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτος Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀποκοίτους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. *V.*

rum deperiſſe, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiſerat, Taurum Neptuno immolaſſet, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε· Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Paſiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quaſi pro cauſa altera furoris Paſiphaës haberi poteſt; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepiſſet; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus ſemper fuit inimica.* ſic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Paſiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vſ. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *ſtirpem omnem Solis perſequi infandis amoribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomneſtus apud Lucianum inter alia, ſe non eſſe Heliaden, hoc eſt, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram ſentire debeat Venerem; non puto eum ſimpliciter reſpicere ad Paſiphaën; ſed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem perſecuta dicitur fuiſſe Venus, easque flagrantiſſimis juxta & infeliciſſimis amoribus corripuiſſe. *J. J.*

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaſte facit *Seneca* in Hippol. vſ. 124. *Stirpem peroſa ſolis inviſi Venus per nos catenas vindicat Martis ſui, ſuasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Λ—— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, niſi jam proxime bis praeceſſiſſet τις. Quare, ſi quid mutandum, εἰμὶ praeferrem, ex cujus compendio ſcripturae ἔρις naſci potuit. Et quamquam repetitiones monoſyllaborum frequentes eſſe non ignoro, nondum tamen ſatis mihi certum eſt, & hic repetitum ab Luciano eſſe τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiaſt. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & verſio Cl. *Geſneri* quoque ad id ſit adcommodata. *J. F. R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 260. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi *Bergler.* hoc Luciani aliaque ſimilia adfert. *J. F. R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀποφρ. c. 21. f. Et Κρονοσολ. c. 14. *M. du S.*

57. Ἄλλως

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' οὐχὶ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ Θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, καὶ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν [c] τρυφὴν καθειμένη, διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε [d] μὴν ἐρωτικῶν ἱμέρων [e] καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ [f] γλυκὺς ὀδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς [i] καὶ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς [l] ἀνυγραίνοντο·

bum : Gravis enim aegrimonia. Quin tu effuſis multis id genus nugis beatum te eſſe putas, quod non ſqualidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: ſed pingues tibi palaeſtrae curae ſunt, ac laeta veſtis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in diſcrimen pexae. Caeterum amatoriorum deſideriorum ipſa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Poſt experimenta enim ſperas; frueris jam potitus. Aeque voluptati eſt praeſens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis eſt apud Heſiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. *B2*. *P*. Aliaeque. Τοῦτο *Fl*. Τούτων *J*. *b* Ἄλας] Sic *Coll*. Et Edd. praeter *J*. & *Ald*. quae ἄλας cum Cod. M. Ἄλλας O. *c* Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. *d* Μὴν] Μιν M. Sed a recentiore manu. *e* Καὶ αὐτὸ] Καὶ abeſt in O. & W. Adeſt in Edd. *f* Γλυκὺς] Γλυκὺ *J*. *Pell*. *g* Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inſeruit *Solan*. Non aderat enim in Edd. *h* Ἴση δὲ ἡδονὴ] Sic recte P. L. *B2*. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo caſu cett. Edd. male. Δὲ autem abeſſe etiam in W. notat *M. du S*. *i* Καὶ] Deeſt in O. & W. *k* Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim *J*. male. *l* Ἀνυγραίνοντο] Ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάνας. *V*.

* Πλάνας] Πλανήσας ante legebatur. Emendavit *M. du S.*

57. Ἄλας] Sic *Coll*. & Edd. ἅλας vero M. & *V*. utraque. *M. du S.*

58. Λιπαραὶ παλαῖστραι] Ait Lycinus Theomneſto, λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaeſtrae tibi ſunt curae, ac ſplendida veſtis ad pedes usque delicate demiſſa*. Mallem pro *delicate* hic *per luxum* ſive *prae luxu*. Sed Vir Illuſtriſſimus, *Ez. Spanhemius*, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφήν· ut veſtis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφὴν καθειμένη, ſit veſtis *ad pedes usque cum purpureis clavis demiſſa*. A qua ſententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentiſſimus ultra iſthic firmat, non diverſus abeo. *J. J.*

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum ſive laxorum veſtes, ſic ποδήρης χιτὼν, *Ariſtanet*. Epiſtol. 15. libr. 1. leg. *Xenophon*. 8. Pædiæ. *Diod. Sic*. libr. 2. omnes. *J. B.*

60. Τρυφὴν] Ante Ill. *Spanhemium* jam conjecerat *Caſaub*. ad Athen. 839. 25. legendum eſſe παρυφήν. Vide tamen *Eurip*. Phoeniſſ. 1498. Mſſ. etiam repugnant, O. & M. *Sen*. II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum eſt*. *Caſaub*. ad Theophr. 239. *M. du S.*

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη] Παρυφὴν elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* eſſe, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare auſim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophiſticum auctor affectet. *J. M. G.*

Ibid. Διακρ. δ' ἠσκημ. κόμης] *Athen*. XII. 526. A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. *M. du S.*

Διακριδὸν] Illuſtr. *Spanhem*. ad *Callim*. p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Uſus eadem vo„ ce pro *diſtincte* aut *ſigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jaſonem ac Medeam de ſingulis, „ quae iis contigerant, ſtudioſe inquirente, ſeu ἕκα„ στα, ut ab eodem dicitur, διειρομένη, ac inter alia „ ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, *navigationemque di*„ *ſtincte inquirit*. Lucianus vero *Amor*. p. 1021. Ed. „ *Salm*. διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης, *eximie autem* „ *compoſita coma*. Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum gloſſam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non ſeorſim". De Pariſinae Interprete loquitur *Spanhem*. Nam *Benedict*. vertit: *Eleganter compoſita coma*, non male. Quamquam recte

bant : vocem vero ; qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem tranſigat : fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

[m] τὴν φωνὴν δ' ἴσην τῇ [n] Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθὺς δῆλος [o] ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ παράσχου.

ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, [p] ὥς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν [q] ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινοῦ [r] παραταθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέποντα ὁρῶ,

m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. *n* Λυκάμβου] Μικάμβου male O. Vulgatam ſervat M. *B2. J. P.* &c. *o* Ἧς] Ἦν male O. ἧς cum puncto M. *p* Ὥς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. *q* Ἐτήσιον] Ἐτησ. *J.* *r* Παραταθεῖσαι] Et ſic habere *J. Fl. B2.* & *S.* notat *M. du S.* Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσαι marg. *A1.*

cte *Spanh.* ait διακριδὸν ſignificare *eximie.* Sic enim & *Homer.* Il. M. 103. Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι — *eximie fortiſſimi ceterorum.* Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio *diſtincti*, vel *diſcriminis*, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione ſignif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita διακριδὸν *eximie*, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. *Ovid.* Art. III. 137. & not. Cl. *Burmanni* ad Art. II. 303. Nam etſi *diſcrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἠσκημένη additur; adeoque parum intererit, vertasne *eleganter*, *eximie*, an *diſcriminatim*; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. *J. F. R.*

Ibid. Ἠσκημένης κόμης] Conf. ſupra *de Salt.* c. 27. *J. F. R.*

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet *Suidas* inter Heſiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε. quo reſpicit hic Noſter. *M. du S.*

Ibid. Κατάλογον] Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri Clar. *Daniel Heinſius* & *Joannes Meurſius* ad *Heſiod.* Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum *Heſiod.* ſic in Lapith. Ἡ οἵη ποτ' ἄρ ἤγε. *J. B.*

68. Τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ] Sic infra c. 15. *Ariſtæn.* Epiſt. 1. *J. B.*

69. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο] *Alciphr.* I. Ep. 28. τακερὸν βλέπεις βλέμμα, ubi *Bergl.* plura de molli illo adſpectu, licet illud βλέμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. *J. F. R.*

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1. & 2. *M. du S.*

77. Βουφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: *Callimach.* Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — οὐ γὰρ

Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη
Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum doctori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. *Philoſtr. Virg.* L. 2. *Lactant.* L. I. c. 21. *G. C.*

Βουφάγος] *Philoſtrat.* tabul. Theodam. *J. B.*

Βουφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. *Aelian.* V. H. I. 24. unde & παμφάγος *Orpheo* in hymno ajunt dictum. βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. *Lil. Gyrald.* 282. f. vid. *Apollod.* p. 53. B. 60. AB. *M. du S.*

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. *Athen.* lib. 1. *J. B.*

ὁρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἡ δ' ἐπαγγέλλεταί [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτοιν [f] συντόνως ὡς [g] ἁμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνος ὢν, διττοὺς ἄρνυσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percuſſus, ut exacta trutina utriſque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra cauſſam ſis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius eſt eliges. Omni igitur reſecta diſſimulatione, ſodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permiſit, eum jam ferto.

5. LYC. Ludine tu, Theomneſte, & riſus putas eam tractationem? at ea ſerium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac ſcio, valde *id quidem ſerium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hiſce rebus quanta poteſt contentione certantes, cujus memoria aures adhuc perſonare videntur. Diviſi erant illorum cum ſententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum eſt, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida paſcens:

Sed alter ſupra modum puerorum oblectaba-

a Ἰσοῤῥόπως] Ἰσοῤῥοπτ. O. Vulgatam expreſſit M. *B2. J. P.* &c. *b* Τι] Deeſt in O. & W. *c* Ὑπογυίου] Ὑπογύου male *J. Fl.* *d* Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Ἐστὶ οὐ παλιμὸν marg. *A1W.* *e* Ὅτου] Ὅτε M. *f* Συντόνως] Συνιὼν O. W. *Fl. J.* Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P, *g* Ἁμιλλωμένοιν] Ἁμιλλωμένοι *J.* Vulgatam tuentur M. & O. *h* Καὶ] Abeſſe ab O. adeſſe in M. & *Fl.* notat *M.du S.*

92. Ἀκκισμὸν] Προσποίησιν. *V.*

97. Ὑπογυίου] * Ἐκ τοῦ ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεωστὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγον. *V.*

2. Ἔναυλον ἔχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένην † ἢ ἐνηχουμένην. *V.*

5. Ἄρνυσαι] Λαμβάνεις, ‡ δέχῃ. *V.*

* Ἐκ τοῦ ἐγγὺς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. *Solanus*, qui etiam teſtatur ὑπόγυον ſine ι. ſcriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. *J. F. R.*

† Poſteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante ſupplevi. *J. F. R.*

‡ Δέχῃ] Aberat ab Ed. *Cler.*

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expolitus eſt, corruptum eſſe, certe obſcuriſſimum, non temere quiſquam negabit. Intelligere cum mihi videbar, ſi legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum ſola diviſione vocum conſtet, facile concedetur. Sed quantillum diſtant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus ſum. *J. M. G.*

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Locus integer non videtur. *F. G.*

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Certe male ſanus eſt; ſed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi ſanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex gloſſa nata eſſe, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. *J. F. R.*

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggreſſus ſum, ſciens non admodum diu eſſe.* Et quis recte judicans hæc Latina ſic Græce efferet? At Baſileenſis diſtinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere cæpi, ſat ſcio, nimium & non olim.* quæ certe Latina etiam nimis minuta. Græca enim ibi videntur recte ſe habere, quæ ſic accipienda: *ex recenti ſtudio id aggreſſus ſum, ſciens quamoptime, & non ab antiquo.* *J. G.*

Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχ.] *Th. Marc.* quoque hic aliquid corrigere voluit; ſed cum plane eadem verba repetat,

quae

batur amoribus, barathrum judicans Venerem muliebrem: alter purus ab amore maſculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter eſſem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non poſſum, quam incredibiliter delectatus ſim. Atque ſermonum mihi illorum veſtigia, velut ſigillo quodam, impreſſa ſunt auribus, quaſi modo dicta eſſent. Quare depoſita ſtatim omni reprehenſionis *tuae* occaſione, quae utriſque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc diſcedens e regione tibi conſidebo

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Verſus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium ſinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraſſem, & Jove hoſpi-

θήλειαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ᾽ ἁγνεύων ἔρωτος ἄῤῥενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἅμιλλαν, οὐδ᾽ ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδὸν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν [i] ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν [k] ἀποθέμενος, ἃ παρ᾽ ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, κατὰ [l] τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι. [m] ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε [n] ἐπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδοῦμαί σου

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

Σὺ δ᾽ ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελῳδίᾳ [o] περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ᾽ Ἰταλίαν μοι [p] πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναυτοῦν σκάφος [q] εὐτρέπιστο, τούτων τῶν [r] δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι [s] Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παρῳκισμένον. ὡς δ᾽ ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω

i Ἐπιτιμήσ.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *A1.* *k* Ἀποθέμενος] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *J. Fl.* *l* Τὸ] Deeſt in M. & O. *m* ΘΕΟΜΝ.] Deſunt ſequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. *n* Ἐπαναστὰς] Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς Edd. priores. *o* Περαίνειν] Πέραινε *J. Pell.* *p* Πλεῖν] Abeſt a W. *q* Εὐτρέπιστο] Punctum erat poſt hoc verb. in *J. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* *r* Δικρότων] Sic recte *J. Fl. P.* &c. Δικηρότων male *S.* *s* Λιβυρνοὶ] Λιβινοὶ male W. poſt Λιβυρνοί.

27. Δικρότων] Δίκροτα, διήρη, πλοῖα μονήρη ἐστὶν, ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις § ἴσχυντο· ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ πρόσπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσι. V. In altero Voſſiano haec tantum legas: Δικρότων] Δίκροτος ἡ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

§ Ἴσχυντο] Legendum videtur ἴσχοντο, hoc eſt, *ſiſtebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἤσκηντο, quod vertit *inſtructae erant Aemilius Portus.* *J. C.*
Ἴσχυντο] Cur *Suidas* emendandus ſit, nullus video, ἤσκηντο enim recte ſe habet, & recte vertitur, *inſtructae erant*, quo ſenſu id verbum bis quoque in ipſo Luciano habuimus ſupra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaſten ex *Suida* emendandum cenſeam, ex quo haec ad verbum ſunt deſcripta; maxime cum ἤσκηντο quoque in C. reperiri teſtetur *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadverſionem ſic abire ſit paſſus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non ſua culpa factum eſſe patet; quid ſibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim ſine accentu ſcriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum eſt. Sed videtur ὑπογυίου correxiſſe, pro ὑπογύου. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Vorſt.* οὐ λίαν ἐκ παλαιοῦ. In M. nihil ſubſidii. *M. du S.*

1. Συντόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* συνιὼν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu eſt συντόνως. v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν μὲν &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπαναστὰς] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Δέγμενος Αἰακίδην] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Δικηρότων] Vox δικηρότων nihili eſt; ſi enim eſſet ab διήρης, foret διηρέων. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur δικρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. *J. J.*

28. Λιβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου [a] στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος [b] ὀρικῷ ζεύγει κατῄειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμποντάς με δεξιωσάμενος (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυντο) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων [d] ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας [e] προσεστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, ἠρέμα [f] πιμπλαμένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχωμένου περὶ τὴν σχίζουσαν [g] αὐτὸ πρῴραν.

Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ τὴν Κι-

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capeſſeret, mulis junctis ab urbe ad mare deſcendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (ſequebatur autem aſſidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum verſati cum moleſtia jam disjungebantur) & puppim conſcendens prope gubernatorem aſſedi. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in altum evecti, cum etiam poſt nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carcheſio autem antennam ſtatim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudiſſemus, impleto ſenſim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

7. Verum quae inter illum curſum vel ſeria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda ſunt. Cum vero maritimam Ci-

a Σρατείας] Ita marg. *A1*. Στρατιᾶς Edd. priores & M. *b* Ὀρικῷ] Ὀρεικῷ *J. Pell.* *c* Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐποίμαινον A. L. P. W. *d* Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀκαρῆ Edd. Vide notas. *e* Προσεστειλ.] Προεστειλ. Edd. priores. *f* Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. *g* Αὐτὸ] Ita reſtitutum ex Cod. L. marg. *A1*. *Ven*. 2. & *B2*. Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. *h* Παιδιᾶς] Παιδείας W. male.

42. Ἀκαρῆ] Ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξύ. ὃ οὐχ οἷόν τε * κεῖραι. ἀκαρῶς, ἐπίρρημα, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. *V.*

* Κεῖραι] Legendum ex *Suida*, διακεῖραι, *quod non poteſt ſecari*, niſi forte ſcripſerit Scholiaſtes, χερσὶ λαμβάνεσθαι. *J.C.*

Κεῖραι] Legendum κεῖραι, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄστεος] Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive eſt. Sed quae de curſu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium ſinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. ἐποίμαινον. *J.B.*

41. Μεσοκοίλων] Hic deeſt τὸ ἄραντες participium, aut quid ſimile. *F.G.*

42. Ἀπάραντες] In impreſſis & Schol. ἀκαρῆ. In M. ἀκαρὶ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. *Vorſtius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etſi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀπαράντες adſcripſerat. Recte autem *Gujetus* divinarat deeſſe participium. *J.F.R.*

Ibid. Προεστείλαμεν] Malim προσεστείλαμεν. *F.G.*

Προσεστείλαμεν] Ita *Vorſtius* & *L. Kuſterus* emendare jubent, quibus obſequor. In M. & impreſſis προεστείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F.G.*

Αὐτὸ] Quod ſcilicet feci, etiam ante, quam *Gujeti* emendationem videre contigit. *J.F.R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kuſter*. Cod. L. *V2*. & *B2*. In reliquis impreſſis & M. ipſo, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχεῖς] Quam felicitatem hic intelligat, neſcio. Neque huic opuſculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae ſcriptis adhibere ſolemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχεῖς — ὅρους] Nempe reſpicit ad foedus illud Athenienſium & ſociorum cum Perſis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum eſt, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium ſinum attigiſſemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae; donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

λικίας τὸ ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάστῃ τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ [i] χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι τῆς Ἡλιάδος ἁψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλοῦ διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

8. Remiges igitur ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitium mihi e regione aedis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως [l] ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοάς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὄψεως, Ἡρωϊκοὺς μύθους [m] ἀνανεούμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] προσερρύησαν, ὀλίγου [o] διαφόρου πα-

i Χαίροντες] Εἰκάζοντες marg. *A1.* *k* Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *J.* male. *l* Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος W. *m* Ἀν—ος] Sic Edd. & M. Ἀν—ους *J.* male. *n* Προσερρύησαν] Προπροσερ. male *B.* *o* Διαφόρου] *Solan.* ita reſtit. pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίαν. *V.*

59. † Ἡλιάδος] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολὺς ὁ λόγος. M.

71. Ἀνανεούμενος] Ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ‡ ἀναμνησθεὶς, ἀναγείρας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. *V.*

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. ſupra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

‡ Ἀναμνησθεὶς] Hoc & ſequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

νέων. Sunt autem *Chelidoneae* inſulae ſubjectae Phaſelidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ἔνδον Κυανέων, ait, καὶ Χελιδονίων μακρᾷ νηῒ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorſum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in *Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob ſerenitatem coeli ſacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Noſtrum Z. Τρ. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adſumſiſſem, ſi plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. ſine μ. ſcribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus ſequutus *Bourdelotium*, & vertit, *ſtatim enim mihi duo vel etiam tres propemodum præcipui ſupervenere*, idque exemplo editionis *Baſileenſis*, quæ hanc interpretationem prior exhibet, quum in Græcis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσερρύησαν. Mirandum profecto eſt, ſi tres propemodum utique præcipui acceſſerint ſic ad Lucianum, eos ſic ſubito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum præcipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuiſſe *parvo diverſi* vel diſtantes ac propemodum pares. Quod ſi verbum de-compoſitum eſt in ſcriptis, non eſt cur contemnatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum reſtituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipſo M. legitur, διάφοροι? Aut quem ſenſum hic edit? Nihil ſane ad rem *enarrantium diſcrepantia.* Sed optime convenit parva merces. Ea, quam reſtituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προὐλάμβανον.

Ἤδη δὲ τῆς θέας ἅλις ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ᾽ αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ᾽ αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον [a] ἁπλοϊκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, οὐ δι᾽ ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· [b] ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηρᾶτο. [c] πόῤῥωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ᾽ [d] ὁποῖα [e] φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ᾽ [f] ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν [g] ἐγεί-

omnem mihi hiſtoriam enarrarent, pleraque autem & ipſe conjectura praecipiebam.

9. Jam ſatiatus eram ſpectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundiſſimum eſt in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos eſſe arbitror, qui ſaepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae ſtudet, qui mierculis, puto, pulcher videri geſtiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus ſimplicem: nam ducem veluti ſe atque antiſtitem civilium orationum & forenſis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob cauſſam amans, ut mihi videbatur, palaeſtrae, quam ob puerorum amores, quorum ſtudio plane eſſet attonitus: odio autem femeinei ſexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conſpexiſſent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut aſſolet, complexi, ad ſe quiſque venire me poſtulant. Et ego ultra modum ambitioſe petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit*, *ne majorem tollatis rixam;*

a Ἀπλοϊκὸν] Οὐδ᾽ ἁπλ. marg. *A*1. b Ὅλως —— ἐπτόητο] Ὅλος —— ἐπτοεῖτο W. c Πόῤῥωθεν] Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόῤῥοθεν male *J.* d Ὁποῖα] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν ποῖα enim erat in *P.* e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J.* P. Φιλοὶ *B*2. f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A*1. Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρητε] Sic *P. Fr. B*2. Ἐγείρηται *J. Fl. V*2. *S.*

81. Κομμωτικῆς] Κομμωτικὰς, ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ κόπτω, κόμμος ὁ κεκομμένος τριχῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν οὐδετέρως. *V.*

ce utitur in Ἑρμ. c. 81. utitur & *Theophraſtus* in deſcriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρόν. p. 32. Vid. *Caſaub.* not. p. 229. *Diog. Laërt.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφοροι] Sententiam hujus loci adſecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dediſſet auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Eſt enim διάφορον *pretium*, *pecunia*. Ἡ μικρολογία apud *Theophraſtum* Char. 10. ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut eſt in MS. τῶν διαφόρων. Oſtendit *Caſaubonus* ad h. l. quoties apud eccleſiaſticos ſcriptores ignoratione hujus ſignificationis peccatum ſit. Noſter in *Hermot.* c. 81. μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque ſi mutato ſolum οι in ου legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid ſi intellectus oritur, ſervata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι ſunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam ſuam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον ſit *quod intereſt*, poteſt fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit*. Sed nondum auſim quidquam adſeverare. Illud maneat, praeſto fuiſſe homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχωρίων appellavit *Aeſchylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *myſtagogos* vocabant, *qui hoſpites ad ea, quae viſenda ſunt, ducere ſolent, & unumquidque oſtendere*. Cic. Verr. 4. 59. *Mon-*

xam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, viciſſim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, ſorte decernetur. Placent iſta.

10. Itaque illo die convivator ego, poſtridie Callicratidas, & poſt ipſum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifeſta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formoſis pueris erat inſtructus, & unusquisque prope ſervus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipſum manerent; cum primum vero prima barba denſarentur genae, diſpenſatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus ſaltatricularum & muſicarum chorus ſequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae ſacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praeſente, niſi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa ſuſpicio non caderet. Erant igitur iſta quoque, uti dixi, ſatis aperta ſententiae utriusque ſpecimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae ſunt, non *tamen* ut exitum haberet diſputatio. Verum cum diſcedendi tempus

ςῆτε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ διακριθεὶς [h] ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγώ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἑστίασιν ἐναργῆ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτου [i] ὑπογραφέντος [k] αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες. ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τινὰ τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ

και-

h Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorſt.* & M. a recent. manu. *i* Ὑπογραφέντος] Haec eſt ſcriptura Cod. P. Et Edd. *B2. Fr. V2. P. S.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *J.* *k* Αὐτοῖς] Αὐτοὺς P. marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam tenent *J. P.* &c.

7. Ἑστίασιν] Συμπόσιον. *V.*

23. Ἀψιμαχίαι] Συναφαὶ μάχης. *V.*

Monſtrator talis eſt Lucano IX. 979. quae loca jam laudata ſunt *Spanhemio* diſſ. I. p. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum eſt. *J. M. G.*

84. Προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο] Baſileenſes vertunt: *nam ſe velut ducem atque anteſignantem in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, niſi quod *anteſignanum*. Benedictus, *nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus gerebat.* Nec *veluti* in Græcis eſt, nec προηγουμένως in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Senſus eſt. *Nam pracipue his civilibus* h. e. non doctiſſimis & elaboratiſſimis, *orationibus præerat.* *J. G.*

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοὶ, quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ibid. Ἐγείρητε] Veteres Edd. ἐγείρηται, prave: mutavit *B2.* *M. du S.*

3. Ὁ πρότερος] Optima haec ſcriptura. Quam autem obtrudit *Vorſtius* ὁπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repoſita) minus concinna videtur. *M. du S.*

10. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς] Pro hac ſcriptura in W. eſt ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl.* & *J.* In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *Fl.* ſit αὐτοῖς, noteturque ut diverſa ſcriptura. *M. du S.*

13. Χωρίων κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere ſervorum, qui corpore placuerunt, inſtituamus:* & Palladii I, 6, 18. *Agri praeſulem non ex dilectis tenere ſervulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praeſentis expectat.* *J. M. G.*

17. Ἀκαρῆ] Vide, ſi lubet, Scholium. *M. du S.*

16. Ἐπη-

καιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς [a] ἐπηγόμην. διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θέαν, καὶ [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους [c] εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον· ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιῄειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τἄλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὼ μὲν ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ

eſſet, navigationis illos ſocios; quod ſic vellent, aſſumſi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuiſſet ad Cnidum appellere ſpectaculi cauſſa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venuſtum: paullatim ad terram delati ſumus, ipſa, puto, Dea ſplendida ſerenitate navigium noſtrum deducente. Reliquis in apparatu conſueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque ſuſpenſum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non ſine riſu figulinae laſciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Soſtrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiiſſemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id eſt ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπειγόμην Edd. priores. *b* Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. ἱ.] Τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W.
c Εὐχερείας] Sic etiam eſſe in *J*. *V*2. *B*2. & *S*. notat *Solan*. Sed & eſt in *P*. &c. *d* Συνήθεις] Συνήθης *J*. ſola.

25. Ἀνάγεσθαι] Ἀνάγεσθαι λέγομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V*.

27. Ἀπαίρειν] Παραγενέσθαι. *V*.

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidiſſem, in quo etiam recte ἐπηγ. *M. du S.*

Ἐπειγόμην] Legendum ſine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi*, *aſſumſi comites*. Vulgatum ἐπειγόμην ne quidem ſignificat *accelerabam ipſos*, ut adhuc verſum eſt, cum media voce notet *feſtinare*, impellere & urgere ſe, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic abſolute rurſus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lipſ.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας —— προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθὲν eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Noſtrum I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον] Quid ſibi vult τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile.* An τούτου ſignificat *ibi?* Scio, αὐτοῦ id ſaepe ſignificare. At licet τούτου id ſignificare poſſet; anguſtis profecto terminis fuiſſet finita illa Cnidii templi ob ſimulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, ſi ea intra Cnidum modo conſtitiſſet. At hoc contra mentem ſcriptoris, qui ſine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. error ex repetita ſyllaba του natus eſt. *Ac ubi decreſſemus in Cnidum ſpectandi cauſa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia ſpectabile) placide terram advecti ſumus.* *J. J.*

Ibid. Τούτου τὸ τῆς &c.] Poteſt vulgatae ſenſus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemiſſum ἱερὸν, ſcilicet ut ordo ſit, τούτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερίας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & ſic ſatis conſtat ſenſus: ſed ſi quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & ſic dicas legiſſe Pariſinae Interpretem. Cl. *Jenſii* emendatio conſtructionem reddit ſimpliciorem; at quia ſic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum ſimulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non auſus ſum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in ſequentibus fuſe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis ſtatua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr.* p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An craſſa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρᾷ hic pro λιπαρῆς, i. e. συνεχής, *aſſiduus?* Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρᾷ hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. id eſt συνεχὴς *aſſiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *aſſiduis*, *frequentibus* oſculis. *AE. M.*

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως· Καλλικρατίδας δ᾽ ὡς ἐπὶ θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἂν, οἶμαι, [e] τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς [f] ἀντικαταλλαξόμενος ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [h] τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ [i] εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ᾽ ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. πλεῖττόν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετείληχεν. οὐδ᾽ αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ᾽ [o] ἀνεμέμικτο

e Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τῆς Κν. W. *f* Ἀντικαταλλαξόμενος] Ἀντικαταλλαξάμ. W. *g* Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. *h* Τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ] Pro his omnibus αἱ Ox. *i* Εἰς] Ἦν marg. *A1*. *k* Ἃ] Duobus verſibus omiſſis καὶ tantum O. Et paullo poſt ἥ τε in eodem eſſe notat *Solan*. non addens quo pertineat. *l* Πυκνοκ.] Πυκνωκ. *J*. ſola. *m* Μετείληχεν] Μετείληφε marg. *A1W*. *n* Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol*. Σφρυγῶντα Edd. omnes male. *o* Ἀνεμέμικτο] Ἀνεμέμηκτο male *J*.

59. * Σφριγῶν] Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. *V*.

* Σφριγῶν] Σφριγῶν etiam *Suid*. in Ed. *Hagen*. Σφρυγῶν al.

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V*.
Ibid. Ὥρια] Κατὰ καιρόν. *V*.

35. Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος] De quo *Marcil*. ad *Horat*. Mercer. ad *Ariſtaen*. pag. 229. ſic infra c. 20. *J.B.*

37. Κεραμουλικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ*. Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμουλικῆς ἀκολασίας] Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia ſigilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *ſigilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton*. c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεὺς apud *Heſychium* explicatur per Λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυκοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ*. in Piraeo c. ult. *J.M.G.*

39. Σωστράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἔδαφος] Non ſpreviſſem ἦν pro εἰς, ex *marg. Ald. Weſſel*. niſi mox rurſus ſequeretur ἦν. *J.F.R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίαι — εἰς ἃ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ*. ad *Reviviſc*. c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *J.F.R.*

Ibid. Ἃ] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰ] Πολιὰ θρὶξ, ἐλλειπτικῶς. *F.G.*

Πολιὰ] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰ & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici; vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ. *J.F.R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Vorſtius*. In reliquis σφρυγ. *M. du S.*

καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τῶν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς θεοῦ πάλαι φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ὑπὸ [g] ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν, εἰς [i] ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίτ̓των] Κυπαριττὸς W. male. *b* Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter *J.* quae κηττός. *c* Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. *d* Κατήρτηντο] Καλήρτοῦντο O. Nil mutant Edd. *J. P. B2.* &c. nec M. *e* Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλεις. *f* Ἦν] Ἦσαν *J. Pell.* *g* Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *J.* *h* Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλησίαι *J.* *i* Ἃ] Conſtanter legi notat *M. du S.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἄκαρπα. *V.*

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὲς, κατάσκιον, ἑκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῆ * διπλοῦν, τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. *V.*

* Διπλοῦν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τε. Supplevit utrumque *M. du S.*

71. Ἧττον εὐφραίνουσιν] Ἧττον εὐφραίνωσιν. *Th. M.*

Ibid. Ἦν] Praeferrem lectionem *Pell.* ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 207. — 8. *J. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet δένδρα vel φυτὰ, vel οἰκήματα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. du S.*

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupr. 2. *Ver Hiſt* c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd* frequenter. e. c. I. 59. τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (ſive δένδρα f. aliud quid intelligens) *Aret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. Φλεγμασίη καὶ πρῆσις, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνον & ἀσκούς. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτούς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοστρύχους, κελεύσας ἀποκεῖραί τινα αὐτό. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequentа-*

13. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu aliquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεὼ παρῄειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ [k] λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτο γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυ-

k Λεληθότως] Male *Amſt.* Λεληθότος. *l* Ἐμβοήσας] Ἀναβοήσας W. Nil mut. *Fl. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότος] Λάθρα. *V.*

† Παρα] Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλεληθότως ſcriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λεληθ. eſſe referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis ſubſt. cujusvis generis ſubjungi Latinis, tralaticium eſt, ut *Salluſt.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata ſunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenſes — quo praeſidium impoſuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hiſt.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μὲν ἀστικῶν] Τοῖς ἀστικοῖς oppoſuit τὸν πολιτικὸν ὄχλον, notabili diſcrimine. *Th. M.*

Τῶν μὲν ἀστικῶν] Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀστικοὺς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificant, etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilæ & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comæ luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀστικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chryſoſt.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσῳ. *M. du S.*

Ἀστικῶν σπανίως ἐπεφ.] Τοὺς ἀστικοὺς & τοὺς πολιτικοὺς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. *J. M. G.*

Ἀστικῶν] Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lectt. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu υ ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Τρ. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιῶσα] Veneris Cnidiæ templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λεληθότως] Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λεληθότως] Quod *L. Bos* in priſtina verſione reprehendit, id Cl. *Geſn.* ex ſe jam correxit, & res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum c. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non ſequor; nam & ἐμβοᾶν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, *de Luctu* c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφθεγξάμενος *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. i. e. aſſiduus, frequens, συνεχής. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. ſupra. c. 11. λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod quia

δυνατὸν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' [a] ἀμφίθυρος [b] αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας οὖν ἐπὶ τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν διαθρῆσαι.

Δόξαν οὖν [c] ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τῆς θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος [d] εἶναι πεπιστευμένου γυναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μὲν τῶν μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειροπληθές· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλουτῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμέναι [i] πιότητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ

tum poterat cervice, illam deoſculatur. At ſilentio adſtans Callicratides intra animum admiratur. Eſt autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & ſic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo eſt per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo eſt, pulchritudinem perſpicere.

14. Cum ergo placuiſſet, totam videre Deam, ad poſticum aediculae tranſivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita cuſtodia erat, ſubitus nos ſtupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum,*

a Ἀμφίθυρος] Ἀμφίθηρος male *Fl.* & *J.* b Αὐτῆς] Deeſt in W. Et quae ſequuntur alio ordine collocata, ſed non diſtincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλην] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deeſt in *J. Ald. Fl.* d Εἶναι πεπισ.] Ἐμπεπισ. ſine εἶναι W. e Ὅση] Hic rurſus pergere Mſ. Ox. notat *M. du S.* usque ad ῥυθμοί. f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλεισμα *J. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Πιότητα] Sic reſtitui ex *B2. B1.* & *S.* Ποιότητα enim *J.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρεῖ poſitum non negaverim; Ita & hic eodem modo poni, aliqua ſpecie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis*, *humidis*, *cupidis*. Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus oſculis*, durius videtur, & geſtui hujus oſculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.] Quum non ſatis diſtincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jenſii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. ſunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. ſupra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoſcunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. du S.*

12. Αἱ σάρκες] Sic ſolet plurali num. efferri σάρξ, quando de muſculis eſt ſermo. vid. *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σαρκῶν. Et *Ariſtot.* Hiſt. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστιν ἀσύνθετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασιν πένθος ἀνυγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πένθος in Mſ. ſcribitur πάθος, & ſic ſcripſit dialogi hujus auctor. ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, eſt *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus.* hoc eſt laſcivi motus indice. Ταχερὸν proprie dicitur de oculis laſcivis, qui petulante mobilitate produnt laſciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

Ὦ

rum, nemo dixerit quam ſuavis ſit riſus; femoriſque & tibiae recta linea ad pedem usque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus.

15. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cujus deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi poſſent,

ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διῒ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπίλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ᾤμην τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι φυσικήν τινα [o] κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἧττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρε-

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rurſus deſunt in Ox. *l* Πάθος] Hoc repoſui ex L. P. W. Πένθος Edd. omnes habebant. *m* Πάθος] Sic jam Edd. *n* Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. *A*1. *o* Κηλῖδα] Accentum ſic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Caprarius quando capras intuetur coeuntes
Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.

Vetus Scholiaſtes exponit διαρρεῖται, φθείρεται. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, eum in hoc ipſo dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia juncta.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνευέτω ἡ γλῶττα, τηκέσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo diſſert. 19. τὼ ὀφθαλμὼ ἐκτετηκὼς, pro quo *Juſtinus, cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret.* τάκεται ὀφθαλμὼς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae erat captus: ἐπεὶ ἥσθετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro τακεραὶ κόραι. ſunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Τακερόν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impreſſis autem πένθος. *M. du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rurſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος reſtitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obſtat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. *Philoſtr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipſum juvenem intelligo. *M. du S.*

ρεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καταρχὰς ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνθ᾽ ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ᾽ αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ᾽ αὐτῷ ψιθυρισμοί, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις.

abſcondiſſet. Verum adſtans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis hiſtoriam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipſam feciſſe actionem) qui ſaepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auſpiciis incidiſſe, qui cum totos dies in templo tranſigeret, initio ſuperſtitioſae venerationis opinionem ſuſtinuiſſe. Ex ipſo enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & poſt occaſum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverſo Deae reſidens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus deſigebat. Obſcuri autem ſermones illi, & furtivi ſermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δυσιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ τὸν ναὸν σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ᾽ Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἁγιστείας δόκησιν] Ἁγιοσύνη. καθαρότης. λατρεία. *V.*

* Ἡ] Ὁ eſt in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; ſic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor inſuetum Noſtro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ἀποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non auſim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic ſuam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forſan introrſum ſpectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξιδρύσκειν. Verum apud alios nondum obſervavi, non ſaltem notavi, quia uſu venturum non praevidi. *J.F.R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Poſidippum extitiſſe eam narrationem, teſtatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Reſpicit, ni fallor, eandem *Philoſtr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic hiſtoriam narrat de Cliſophe quodam Selymbriano, qui Sami cum ſtatua etiam in templo itidem incluſus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in ſtatuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illuſtrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παρέδωκεν ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. ſ. 4, 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia inſanorum, poſt Pygmalionem juvenum, ſtatuas depereuntium exempla ſunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. ſeq. *J.M.G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M.V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομένοις λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομένης &c. *Th.M.*

58. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς] Inter delicatam ſupellectilem δορκαδείους ἀστραγάλους memorat etiam Theophraſtus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit *Caſaubonus* p. 167. Politae duritiei cauſſa in pretio fuiſſe videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. ſ. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. ſ. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J.M.G.*

59. Δορκὸς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa *Caſaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαριθμήσας] Melius forſan ἀπορυθμίσας. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοποῦ] Forſan ἐπεσκόπει. *M. du S.*

61. Τὴν θεὸν αὐτὴν] Jactus eſt, quem ipſe deſcribit. *M. du S.*

Τὴν θεὸν αὐτὴν εὔβολ.] Jactum *Veneris* dictum fuiſſe jactum feliciſſimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Caſaub.*

ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ϰ̀ μικρὰ τȣ͂ πάθȣς ἑαυτὸν ἀποβȣκολῆσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλȣς Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τῆς ἐλπίδα· ϰ̀ βαλὼν μὲν [e] ἐπὶ σκοπȣ͂, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλȣ πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, [f] οἱ δ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλῃ Κνίδῳ καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, ϰ̀ [g] κατηφεῖ, ϰ̀ δι' ὀλίγȣ συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τȣ͂ πάθȣς ἐρεθιζομένȣ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσε-

d Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. B2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* *e* Ἐπὶ σκοποῦ] Et ſic eſt in iisdem. Forſan ἐπεσκόπει. *f* Οἱ δ'] Sic L. *P.* Οἵδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* *g* Κατηφεῖ] Mallem κατήφει à κατηφέω.

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *jecerat.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καταρώμενος] Verbum deeſt poſt τὸ καταρώμενος. *F. G.*

68. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32. dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς *reditus, regreſſus* ſive *via retro ducens.* Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τȣ͂, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τὸν ἐκεῖ βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. ὁ ἔπειτα κάματος, *laborem inſequentem.* Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36. *Solutio quae non fit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium, res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *veluti validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita.* Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat oriri
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. J.

Τὴν πρὶν ἀστ. ἐθ.] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Merc. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τȣ͂ σφόδρα θάμβους, c. 33. τῆς παραυτίκα χρείας, & 36. τῆς ἄγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

71. Καὶ

ράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διῒ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις [a] ἐπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας [b] μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας ὄπισθε τῆς θύρας παρεισερρύη, καὶ στὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ καινὸς Ἀγχίσης καθεῖρκτο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, [c] ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν [d] διηγοῦμαι; τῶν ἐρωτικῶν περιπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸν σπίλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγουμένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbuſculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore eſſe Praxiteles; ſi quid domi pretioſum & decens repoſitum cuſtodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens deſideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praeſto eſt, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occaſum inclinato ſole, ſenſim, clam praeſentibus, poſt januam correpſit, & ſtans occultus in penitiſſimo angulo, vix reſpirans ſe continuit. Aeditimis autem pro more extrorſum ad ſe januam trahentibus, intus Anchiſes novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum veſtigia iſthaec interdiu conſpecta ſunt, & maculam habet Dea eorum quae paſſa eſt indicium. Ipſum quidem adoleſcentem, ut popularis fert ſermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conſpectu hominum abiiſſe.

17. Haec narrante aeditima, clamore ſermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repoſitum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. *b* Μαστροπὸς] Sic etiam recte eſſe in *Fl.* & M. notabat *M. du S.* *c* Ἢ ἄλλος] Et ſic eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *J.* etiam ſic *P. S. Ald. H.* &c. *d* Διηγοῦμαι] Διηγῶμαι marg. *A1W.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Ariſtaen.* *J.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis eſt; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *maſtrupatrix*; malim *lena.* *F.G.* Scribitur & μαστρωπὸς, vid. *Steph.* *J.F.R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo ſolebant veteres januas ſuas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere neceſſe eſſet. Quod tamen hic ſupponitur, cum pone januam in templo latuiſſe hunc juvenem ſupra dictum ſit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaeſivit *Solanus*? Sed nihil eſt opus. An ſupr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legend. diſquiram in addendis. *J.F.R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *A1.* διηγῶμαι ſubjunctivum exhibentis. Sic ſupra *Piſc.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. & ſubj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De *Merc. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim ſubj. ibi eſt. Et ſic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *cauſſa nulla eſt, quam id faciam*, i. e. *non faciam. Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etſi indicativus quoque interdum locum habet in ſimilibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi eſt interrogatio, ad quam reſponſum mox ſequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, ſed rurſus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti eſt, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitioſum non eſt. *J.F.R.*

1. Καὶ νῦν] Haec omnia aut inſcite admodum ſcripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in δεῖγμα mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργές. *F.G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. non ἐναργὴς, ut vitiarunt poſteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam aſſerenda eſt *Herodiano*, apud

ait, femina, ſi vel e lapide ſit, amatur! Quid vero ſi quis animatam ejuſmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis ſceptris aeſtimetur? Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri ſimus, cum erimus Theſpiis. Et nunc jam ipſius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifeſtum eſt hoc documentum. Qui iſtuc?* interrogante Charicle, probabili admodum ſermone uti mihi viſus eſt Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otioſam uſuram nactum, adeo ut integram exſatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum ſaxo ſe applicuiſſe, qui vellet, ſcilicet neque anteriori eam parte eſſe feminam.* Multis igitur indiſcretis incaute prolatis ſermonibus, promiſcuum ego tumultum ſedans, *Viri*, inquam, *ſodales, modeſtum ſervate diſputandi ordinem, ut venuſta lex eſt eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro ſua quiſque ſententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ᾽ εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ᾽ οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῶν τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [e] Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς [f] ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης [g] ἐναργὲς ἐστὶ τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥστε [h] ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ᾽ ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [i] εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τὸν κατὰ κόσμον [k] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ἐστὶ νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀστάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν

e Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεσπείαις W. & *Schol.* *f* Ὑπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata eſt potior. *g* Ἐναργές] Recte ſic M. *B2. J. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* *h* Ὅλην] Ὅλου marg. *A1.* *i* Εἶναι τὸ θῆλυ] Μηδὲν τῷ θήλει marg. *A1.* *k* Ἔχεσθε] Ἔχεσθαι W.

1. Θεσπείαις] Πόλει. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι. quem ſculpſit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic exiſtens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti ſunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτείνασθε] Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. *V.*

apud quem lib. I. c. XI. in digreſſione de Dea Peſſinuntia, ubi quum narratum eſſet, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaereſcens a ſola virgine Veſtali (Claudia) ſoluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. *Tan. Faber* in epiſtola noviſſimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐνεργές. at fruſtra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δεῖγμα eſt *ſignum manifeſtum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ eſt quaſi manifeſtum Deae Peſſinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & ſequi rogata, ſecuta ſit. Hiſtoria eſt etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam ſupra c. 13. *Pſeudomantis*, civitatem accepturam eſſe ἐναργῆ τὸν θεόν. (Recte contra *Fabrum* adſeris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. *Schol.* χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyſſ.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve ſigna manifeſta dabant ſuae efficaciae, *praeſentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem.* de uſu & praeſt. Numiſm. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Caſaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. *J. J.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum ſequioribus habere, notarat *Solan.* Neſcio quare; neque varietatem deſidero. *J. F. R.*

15. Πέρας οὐδὲν] In obſervatt. Rever. *Jac. Elſner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *J. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν [b] ὄχλος) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δι' ἠρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν [c] ἄττ' [d] ἦν βουλώμεθα, ἐξῇ. μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξῄειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἥκομεν εἴς τι συνηρεφὲς καὶ παλίνσκιον, ὥρᾳ θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, [f] εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡσυχῆ, καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, ἄρχεται τῇδέ πῃ, Σὲ, δέσποινα, τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δεήσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται·

eſt eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejuſmodi, quod cum delectatione prodeſſe etiam queat, ſtudium. Egreſſi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis cauſſa adſluit) in coenationum unam devertamus, ut otioſe audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus moleſtum nobis futurum.

18. Recte iſta dicere viſus ſum, & comprobantibus illis egreſſi ſumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at iſti cogitabundi, qui magnam intra ſe commentationem ſurſum deorſum volverent, quaſi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati eſſemus ad tecta undique & umbroſa ipſo aeſtatis tempore ſedilia, *ſuavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae ſtrepunt*, in medio, plane judicis in morem, conſedi, ipſam in ipſis ſuperciliis Heliaeam praeferens. Cum vero ſortem utriſque, de eo, uter prior diceret? propoſuiſſem, & Charicles priorem locum ſortitus eſſet, eum ſtatim ingredi orationem juſſi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, ſic fere exorſus eſt: Te, Domina, cauſſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae ſuadelae, adſperſeris, illico perfectiſſimum eſt. Amatorii autem ſermones praeter caetera te indigent, tu enim germaniſſi-

[a] Τῇ δὲ] Τῷ δὲ male *S.* [b] Ὄχλος] Deeſt in W. [c] Ἄττ'] Ἂν W. Vulgatam ſervant *J. Fl. P. B2. S.* [d] Ἦν] Ἣ marg. *A1.* W. Sed eodem redit; ἣν enim aeque in tertia perſ. dici quam ἦ, nimis notum. [e] Ὑπερηχοῦσι] Sic W. Ex. *Fl. J.* Ὑπηχοῦσι P. *P. S.* [f] Εὐθὺς] Εὐθὴς male *J. Fl.*

33. Συνηρεφὲς] Ἐστεγασμένον. *V.*

23. Ἄττ'] Conf. ſupra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non ſolis Poëtis in uſu eſſe. Verum ἄττα ſpiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque uſu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἅττα pro ἅτινα interpretatur, *quaecumque*, ἄττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J.F.R.*

31. Προπομπίας] Ego προπομπείας mallem. *M. du S.*
Ibid. Περὶ τῆς προπομπίας —— Πλαταιᾶσιν] Referas forte hoc certamen ad Daedala, ſolenne Plataeenſium, de quo *Pauſan.* Boeot. p. 547, 38. κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuiſſe. *J.M.G.*

42. Δε-

niſſima illorum mater. Veni ſane advocata mulieribus, *quae es* ipſa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati ſunt. Equidem in principio ſtatim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera eſſe cenſeo, teſtem advoco, ſanctam illam dico univerſorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad ſe invicem commiſtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero ſciret, mortalis nos materiae opificium eſſe, & breve vivendi tempus fato unicuique aſſignatum, ut unius interitus generatio alterius eſſet machinata eſt, & pro his, quae moriuntur, ea quae naſcuntur admenſa eſt, ut mutuis ſucceſſionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non poſſet, ex uno uti quidquam naſceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata eſt, maribus ſuas ſeminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae conſtituens. Cum igitur commune utrique generi deſiderium admiſcuiſſet, ea ſibi invicem copulavit, ſacra neceſſitatis lege praeſcripta, ut in ſua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile molleſcat. Itaque virorum cum mulieribus conſuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam ſucceſſionibus cuſtodit. Neque enim quiſquam vir ex viro ſe natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως [g] πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. [h] τοῖς μὲν γὰρ [i] ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι [k] δοχεῖον ἀποφήνασα. κοινὸν [l] οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν [m] ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀῤῥενοῦσθαι, μήτε τἄῤῥεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. [n] διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβα-

g Πρωτόρριζον] Sic P. aliaeque recte, Προτορρ. male *J.* *h* Τοῖς μὲν] Hic pergit O. *i* Ἄρρεσιν] Ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *J.* *B2.* *P.* &c. *k* Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. *l* Οὖν] Deeſt in W. Adeſt in M. & Edd. *m* Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec *B2.* *J.* *P.* *n* Διὰ τοῦθ'] Deſunt haec & ſeqq. in O. ad c. usque 22.

42. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας] Dixi alibi, hoc ſæpe repetit Lucian. *J.B.*

Ibid. Πρόσωπον ἀνατρίψας —— ἐπιχῶν] Fabius II, 3, 156. ſeq. *Cum judex dicere de cauſſa juſſerit, leniter conſurgendum, tum —— paullum eſt commorandum — non protinus eſt erumpendum, ſed danda brevis cogitationi mora — In hac cunctatione ſunt quaedam non indecentes morae*, caput mulcere, &c. *J.M.G.*

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόσπορον infra c. 32. *J.F.R.*

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, *qua propono.* Pater, *qua ſentio.* *J.G.*

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν] Hac de re copioſe Interpretes Lucretii. *J.B.*

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI. 11. καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. *L. Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemſt.* *J.F.R.*

69. Δοχεῖον] Quidam Codices MſS. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, ſi Excerptis fides. nempe W. P. & L. *M. du S.*

79. Πα-

βασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ [a] μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν Φύσιν αὐτὴν [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις· [f] αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὔθ' ἃ δρῶσιν, οὔθ' ἃ πάσχουσιν, ᾐδοῦντο· κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc ſententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura conſtitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generoſorum patres liberorum facti ſunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra ſe demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi ſecuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipſam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis perſuaſionibus induxit: intravitque cubile unum unus ſexus: cumque ſe alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubeſcebant, atque per ſterilia, quod ajunt, ſaxa ſeminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μένουσιν] Recte ſic P. M. *P. V2. B2. S.* Μέλουσιν male *J. Fl.* *b* Ἐπειθάρχει] Ἐπιθάρχει W. *c* Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. *d* Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. *e* Παρηνόμ.] Παρενόμ. W. Augmentum adgnoſcunt *J. Fl. P. S.* *f* Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοὶ L. *g* Σπείραντες] Σπείροντες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adſcripſerat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem deſiderabit. Eſt enim πᾶσα τιμὴ, ſummus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Noſtrum. Vel idem quod πάσας δεήσεις δεῖταί μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. verſ. fin. πάσαις τε γεραίρει εὐφημίαις. Quomodo & Latinis frequens eſſe, ſi quis neſcit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni ſupplicio excruciatum necavit*, i. e. ſummo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritiſſimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium ſe committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando ſignificare *ſummum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obverſatum fuiſſe menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc ſenſu uſitato dubitare potuit; nam & ſic *Act. Apoſt.* XXVIII. 10. καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeſerit, neſcio. *J. F. R.*

Ibid. Μένουσιν] M. P. & Edd. pleraeque. In *Fl.* & *J.* μέλουσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζευγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiſcua Venere ſermo eſt. *J. F. R.*

87. Ξένας ὁδοὺς] Sic Latini iſtud obſcœnum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi ſceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoſcunt; quam in rem teſtem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae ſcelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις] I. e. unius generis ſexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, eſſe in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἡδοῦντο alicubi legi, non adſcripto libro. An ἥδοντο voluit? quod ex mutato ſpiritu & omiſſo puncto ſubſcripto ſuſpicere. Sed vulgatam eſſe potiorem indicant ſequentia; non enim οὐθ' ἥδοντο, *non delectabantur*, dixiſſet, quum ſtatim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τὰν-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae proceſſit audacia, ut ferro etiam ſacrilego naturam violarent: mariumque exhauſta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miſeri illi atque infelices, ut diutius ſint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma ſexus duplicis, qui neque in quem nati ſunt ſervaverint, neque habeant ad quem tranſiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manſerat, in ſenectutem uti praematuram flacceſcant, efficit. Simul enim in pueris cenſentur, & conſenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magiſtra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeſte poteſt, lubrico veſtigio prolapſa eſt, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege conſtituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

[h] Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας [i] ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι [k] σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τὸ δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ἐπιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, οὔτ' εἰς [l] ὃ γεγέννηνται φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' [m] ἐν νεότητι παραμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς [n] μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· [o] οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης [p] εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

[q] Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια [r] θεσμῶν ἔταξεν [s] ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μὲν γυναι-

h Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A*1. ex L. & *Ald.* Εἴποις Edd. cett. male. *i* 'Η] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *J.* male. *k* Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A*1. *l* Ὃ γεγέννηνται] Ὅ τε γέννηται *J.* Ὃ γεγέννηται cett. & M. Sed *v.* medium duplicavi monente *Solano.* *m* Ἐν νεότητι] Bene ſic *P.* & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* *n* Μαραίνει] Μαραίνειν W. *o* Οὕτως] Hic rurſus pergit O. *p* Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεποῦς O. Εὐπρεποῦς Edd. *q* Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. *r* Θεσμῶν] Sic recte marg. *A*1. O. W. L. In M. abſciſſa vox. Θεσμὸν Edd. priores. *s* Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. **Τούτοις**] Prave antea legebatur in omnibus impreſſis, εἴποις. Scriptura, quam ſecutus ſum, ex L. eſt. *M. du S.*

Εἴποις γε μὴν] Inconcinna & abſurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γε μὴν, ut interpretatus ſum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluiſſem Cl. *Geſneri* emendationem recipere; nam vulgatum εἴποις intolerabile eſt; verum quia Τούτοις ex Cod. eſt, & vulgato ſaltem praeſtat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi paſſus ſum, ſed in verſione nihil mutavi, quia illa ad ſenſum melior. *J. F. R.*

15. Εὐπρεποῦς] Ἡ μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum eſſe εὐπρεπῶς, jam in verſione ſua videtur deprehendiſſe Interpres, recte vertens, *Sceleſta* (ſive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici poſſit, prolapſa eſt.* Idem iterum in verbis ſubſequentibus [εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod ſi in iis, de quibus Providentia legem ſancivit, unusquisque noſtrum ſeſe firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jenſius*, ita emendandum, quod omnes impreſſi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abſciſſa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem ſcribentemque lapſu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phraſis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis eſt & ſolennis, ut res difficultatem non habeat: tota ſtructura verborum Graeca, & ſexcenties uſitata tum Noſtro tum optimis quibusque ſcriptoribus: neſcio an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutaſſis; recte enim habet. *M du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adſcripſerat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν conſtruendum. Sed qui fieri id poteſt? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma poſt ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adpoſui. Meliore jure Cl. *Jenſ.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret;

 jam

γυναικῶν ἂν ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, οὔθ' οἱ [a] ἀέρια ῥοιζοῦντες [b] ὄρνεις, οὔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ [c] καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλοῦν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς [d] ἔσται.

[e] Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς [f] καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' οὗ

lierum conſuetudine contenti eſſemus; criminis omnis vita eſſet pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi poſſunt, nihil polluta naturae lex ſervatur. Non furunt leones in *ſui ſexus* leones, ſed tempeſtiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas ſalit: & aries univerſum gregem maſculo implet ſemine. Quid vero? non ſuum cubilia perſequuntur apri? & lupas lupi inſcendunt? Univerſim dicamus, neque qui aërias regiones perſtrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas ſortem ſortita ſunt; ſed neque in terra ullum animal maſculam illam conſuetudinem appetiit, ſed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o fruſtra ſapientiae nomine bene audientes, mala profecto beſtia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati eſtis? Quo caeco mentibus ſtupore offuſo utrinque aberraſtis, fugientes quae conſectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea conſectantes? Ac ſi ſingulatim omnes eandem ſibi rationem ſequendam eligant, neque unus *paullo poſt ſuperſtes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, naſcitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. *B2. J. P.* *b* Ὄρνεις] Sic M. *Fl. J. P.* &c. Ὄρνις O. Ὄρεις male *B2.* *c* Καθ' ἕνα] Καθ' ἵνα male *J.* *d* Ἔσται] Ἐστί O. Vulgata eſt in *J. P. V2. B2.* & M. Sed ſupra eſt ι. *e* Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rurſus O. usque ad p. ſeq. *f* Καὶ] Abeſt a W.

20. Ἠρκούμεθα] Ἠγαπώμεθα. *V.*
21. Ἀμέλει] Διὰ τοῦτο. *V.*
34. Ἐπωρέχθη] Ἐπεθύμησεν. *V.*

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. reſtitutum ſit, ἡμῶν non amplius volet. *J. F. R.*

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. *J. B.*

33. Λῆξιν] *Manſionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quieſco*, *permaneo*. Nec enim *ceſſandi deſinendi* notionem ſolam huic verbo ineſſe putem; ſed & *perſeverandi*, ut ap. *Long. Paſt.* p. 71. καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuiſſe *extenſam*. Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *ſortem* interpretetur, adeat de utroque ſignificatu diſputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. verſ. 80. ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. *J. F. R.*

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἐστί. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen ſupra adſcriptum eſt ι. Sed neutrum ego intelligo. *M. du S.*

Ibid. Διώκοντες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *ſectari* res bonas, ſupra non ſemel habuimus. Vid. ſaltem *Hermot. c.* 77. & Not.

tio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate deſtitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, ſupplantari non jam poſſit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis ſe amatores vocant. Qua in re cachinnari ſaepe me ſubit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philoſophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore ſui experimentum dedit, cui adventans canities & ſenectus virtutis teſtimonium perhibet, contemtam transmittitis? ſed ſapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum eſt, quorſum ſe converſura ſit ſententia? Utrum lex eſt, deformitatem omnem pravitatis eſſe damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum eſt? Verum enim vero ſecundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes: ſuavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praeſtat honore.

παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν [g] Φεναχίζονται· τὸ δ' ἤδη [h] κατὰ Φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδούμενοι Φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ Φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι [l] τὸν καλόν; ἀλλά τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

— εἶδος τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [m] λεύσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει [n] ἀγρομένοισιν·

Ἐρ-

g Φεναχίζονται] Sic W. recte. Φαιναχίζονται male *J. Fl. V2. B2. P. S.* *h* Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adſtipulantur cett. item P. & M. *i* Αὐτοὺς] Αὑτοὺς Edd. priores. *k* Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *A1W.* *l* Τὸν] Τὸ *J. Pell.* *m* Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσουσιν Edd. Luciani priores male. *n* Ἀγρομένοισιν] Sic *Hom. B2. P.* &c. & M. Ἀγομένουσιν male *J.*

Not. 46. *J.F.R.*

48. Φεναχίζονται] W. recte, in impreſſis φαιναχίζονται. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.] Ὑποφορὰ adſcriptum in marg. *A1.* & duobus verſibus inferius: ἀνθυποφορά. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. *J. F. R.*

52. Καλοῦσιν αὐτοὺς] Lege αὑτούς. *F. G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius ſic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, αὑτούς. *M. du S.*

58. Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων] Verto potius: *Cum ratio ipſius necdum judicare queat, quo ſe convertere debeat.* Quam cum Interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad qua judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσονται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48. ſenſu contrario dixit Auctor, τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν. & c. 24. φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apoſt. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εὐθὺ] Eodem redire, ſcribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J. F. R.*

62. Τὸν καλὸν] *Pelleti* licet ſcriptura blandiatur praevulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediſſe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ νέον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν ſervandum judicabis. *J. F. R.*

65. Εἶδος τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. Λεύσσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum*. In reliquis libris λεύσουσιν. *M. du S.*

72. Θεὸν

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, [a] θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— Οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδει καὶ φρένες ἦσαν.

Ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται.

Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἳ τελείοις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γοῦν ἐρᾷν ἔδει Φαίδρου διὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον [d] ἐξορχοῦνται φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος [e] ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέραστος ἦν. μεταβὰς δ' ἀπὸ τοῦ

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

Et rurſus alio loco,

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

e

a Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* *b* Εἰσορόωσι] Εἰσορώωσι *Fl. J.* *c* Ἠκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκροτηρίαζε *J. S. H.* *d* Ἐξορχοῦνται] Ἐξωρχοῦντο marg. *A1W.* *e* Ἐμπίπλατο] Sic Edd. Ἐπίμπλατο W.

89. Δεκελείας] Τόπος. *V.*

Ibid. Ἐπιτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. — ἠκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* ή. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπιτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος] Benedictus *&* *vita tyrannidem videret.* Immo *vita inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & ſubjicit καὶ μὴν μοι πρῴην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι ὡς πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν

νῦν

e puero tranſiiſſet in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adſecuta rationem eſt, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adoleſcentiae magis amatores, quam ſapientiae. Et haec quidem, ne inſignium virorum infeſto animo videamur meminiſſe, huc usque dicta ſunto.

25. Paullum vero a nimio illo ſtudio *(quo feruntur in adoleſcentulos ſic dicti philoſophi)* ad veſtram illam, Callicratides, voluptatem delatus, oſtendam, conſuetudine puerorum praeſtantiorem longe eſſe muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo ſit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoſcatur deſinit. Quidquid autem oblectat, eo ipſo quod protrahitur, melius eſt. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem ſordida nobis Parca deſtinaviſſet, atque univerſum illud ſpatium nobis eſſet perpetua

παιδὸς εἰς [f] τὸν ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λογισμόν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὴν [g] τοῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόνεοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβὰς ἡδονήν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τὴν χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

f Τὸν] Τὴν *J.* Τὸν cett. & M. *g* Τοῦ] Abeſt artic. ab M. *h* Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. *i* Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A1.* *k* Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. *l* Διηνεκὴς] Διειvεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1.*

8. Ὀξεῖα] *Ταχεῖα. V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ περιττόν, καὶ παρατεῖνον. *G.*

νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, ſed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe caſtus & purus ſceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium ſuum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, ſed ab eo relictus eſt, cum is ſe conſecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, perſuadendi facultatem. Paederaſtae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. ſic invenerat. At non ſequitur, ut primum unus Codex blanditur, ſtatim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλημι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Noſtro quidem frequens, & mox c. 27. rurſus occurrit ἐπίμπλατο. Compoſitum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαται editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & ὑπερεπίπλατο ſine μ in medio, habuimus ſupra in *Quom. Hiſt.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo teſtimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενος etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* verſ. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit neſciens, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum ſimplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione ſcribaturne compoſitum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Theſſal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elſn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonſtret id ſignificare *integrum*, ſive, quod omnibus ſuis partibus conſtat. Sed res eſt nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi ſcripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα [c] τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῴη παιδά τις, αὐτός ἔμοι γε δοκεῖ παθητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡσπερεὶ ῥυπῶντες. ἃ δ' ἐπὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν [g] βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρον-

ſanitas, dolore nullo mentem depaſcente. Feſtum enim diem & celebritatem totum illud tempus tranſigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praeſentibus certe ſuaviſſima, quae longiſſime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema ſenectutis ruga incurſet, res eſt amplexu & conſuetudine viri digniſſima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat ſapientius adoleſcentulis.

26. At ſi quis viginti annorum adoleſcentulum aggrediatur, ipſe pathicus eſſe mihi videatur, qui ambiguam adeo ſectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti ſunt robora, & aſperum pro molli quondam mentum, quod prima barba denſavit, & femora illa bene nata pilis velut ſordeſcunt. Quae hiſce magis latent, vos qui experti eſtis, ſcire patior. In muliere autem ſemper omni coloris relucet gratia, & denſae de cincinnis capitis ſpirae, hyacinthorum & purpurae inſtar pulchrum florent, partim per tergum fuſae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl.* *J.* *B2.* *P.* *b* Γυνὴ] O. male ξυνὴ. *c* Τοῦ] Deeſt artic. in O. *d* Εἰ δ'] Deficit rurſus O. usque ad γυναικὶ. *e* Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῖν ε. παρίημι male *J.* & *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* *f* Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. *g* Βοστρύχων τῆς κεφ.] Τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. *h* Ὑακίνθοις] Sic recte M. *B2.* *S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. *i* Πορφύροντες] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* Eſt & in *J.* *P.* aliisque.

17. Ἥδιστα τὰ παρέλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoeniſſ. In *Junt.* additus verſus, ſcil. 532. *J.F.R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoeniſſ. 532.

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ 'μπειρία
Ἔχει τι (Alii δεῖξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Unde *Ovidius* Met. VI.

—— Non omnia grandior aetas
Quae fugiamus habet; ſeris venit uſus ab annis.
M. du S.

31. Ἡμῖν] Lege ὑμῖν. *F.G.*
Ὑμῖν] W. *B2.* *Fr.* & *P.* recte. In reliquis ἡμῖν. *M. du S.*

34. Ὑακίνθοις] *Anacreon* etiam habet p. m. 66. B. στεφανίσκους ὑακίνθων. Vid. *Homer.* Od. Z. 231. & Ψ. 158. 167. unde petita phraſis eſt. Adde *Philoſtratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem deſignari. *M. du S.*

40. Ἠλέκτρου] *Electrum* de auro puriſſimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl.* Antig. v. 1049. teſtem adducit. *J.F.R.*

Ibid. Σιδωνίας ὑέλου] Vitrum Sidonium. *Strabo.* F.G. (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J.F.R.*

43. Τοῖς διατιθεῖσιν] Ita legendum neceſſario, & ſi forte contra omnes libros; activum enim opponitur paſſivo, ut ſcholaſtice dicamus. Ita mox ὁ διαθεὶς & ὁ ὑβρισμένος e regione quaſi ponuntur. *J.M.G.*

Ibid. Διατιθεῖσιν] Monitu Cl. *Geſneri* ſic edi curavi, etſi διατεθεῖσι ſine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J.F.R.*

49. Ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι] Non eſt credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis poſitum eſſe a Luciano.

In

fuſae ſcapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratenſibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis ſuccreſcente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praeſertim perſequamur, quae ſunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, ſolitariam vitam amamus; ſed ſociali quadam communione conjuncti, cum ſuaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde menſa communis inventa eſt, & parariam amicitiae menſam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaſium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim ſinguli pretioſis nos cibis implentes: ſed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congreſſus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τες οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μετάφρενον κόσμος, οἱ δὲ παρ' ὦτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' [k] ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἠλέκτρου, φασίν, ἢ Σιδωνίας [l] ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' οὐχὶ τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες [m] εὐφραίνωνται; σχεδὸν γὰρ οὐ [n] κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἥδιώ τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ καὶ φιλίας [o] μεσίτιν [p] τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ [q] μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὑτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν [r] γυναικεῖοι σύνοδοι, τὸ ἀπο-

k Ἀκαρῆ] Ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. B2. P. Fl.* *l* Ὑέλου] Deeſt hoc & ſeqq. in O. usque ad verſ. 4. cap. 41. *m* Εὐφραίνωνται] Εὐφραίνονται W. *n* Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. B2. V2. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* *o* Μεσίτιν] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *V2.* quae μεσίτην. *p* Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W. *q* Μόνοι] Μόνι *J.* male. *r* Γυναικεῖοι] Sic *Fl. H. J. B2. P.* &c. Γυναικεῖαι *Vorſt.*

In Mſ. recte ſcribitur: καὶ φιλίας μεσίτιν ἑστίαν παραθέμενοι. Communis focus eſt uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris ſolivagis, quia ratione carent, quaſi eſſent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἴκων, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. *ſed ex aequo nobiſcum templum aedificatis & inhabitatis quisque ſuis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe poſt, ἀπὸ τῆς πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ex patria domo prodit.* *J.G.G.*

50. Μεσίτιν τραπ.] *Plut.* 274. f. φιλίων θεῶν βωμὸς καὶ ξενίων. *M. du S.*

Ibid. Τράπεζαν παραθέμενοι] Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι poteſt. Focus domeſticus immotus, puto, eſt: quamquam non ignoro *foculum, quo foventur epulae.* *J.M.G.*

52. Θάσιον] Vid. *Ariſtoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τι τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. ΧΡ. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiaſtae verba. Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ᾤκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. Διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος, &c. *J.F.R.*

57. Γυναικεῖοι] Adſentior *Vorſtio* γυναικεῖαι legenti; nam ut ipſi non ignotum fuit, Atticis adjectiva compoſita ac derivata in ος communi genere uſurpari, ita me non fugit etiam, Noſtrum adjectiva ab ſubſtantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικείᾳ δειλίᾳ. Aliique paſſim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre poſſim haud pauca eorum quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Salt* §.70. Adde hic c. 30. vſ. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum ſubſtant. σωτηρίαν, verum & ιος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μεταβολὴν (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang Luc.* XVIII. 18. & ſimilia perpetuo communia.) Ad noſtram diſquiſitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoſcit. Vid. eum L. I. c. 2. τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. *Dionyſ. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lipſ.* verſ. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξ ἴσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὸν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του [a] λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' [b] ἐκεῖνο μερισαμένους, ὃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρέχειν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθεὶς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνος χαλασάσης, πλέον, ὥς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.

Ὥστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν [c] δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [d] ἀποτειχισώμεθα.

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter ſe invicem afficiant, delectati ambo abeunt, niſi forte Tireſias judex audiendus eſt, feminae voluptatem altero tanto majorem eſſe virili *pronuntians.* Honeſtum autem puto, homines non prae amore ſui nimio, frui cum volunt, hoc ſpectare, ut ipſi pro ſe bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; ſed ut partientes quod conſequuntur, viciſſim praebeant ſimilia. Hoc autem in pueris *ita ſe habere* non dixerit quisquam: non ita inſanierit. Verum amator quidem, prout de his exiſtimat, eximia voluptate percepta abit: at paſſo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipſo tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, moleſtus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curioſius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: ſed femineum fructum nullo modo mas praebere poteſt.

28. Itaque ſi vobis etiam, puerorum amatoribus, placere poteſt *mulier*; a nobis in-

a Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. *b* Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. *c* Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *J.* *d* Ἀπ—ώμεθα] Ἀπ—όμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et ſic rurſus verſ. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi; feminini vero ἀναγκαία exempla ap. *Herodian.* & in *N. Foed.* ſunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen ſuſpectum. Sed cum noſtro γυναικεῖοι σύνοδοι etiam convenit *Suidae* illud, Θουκυδίδειος γραφὴ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiſſ. Editori ſuſpectum. Sed & viciſſim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique ſunt communia, ut compoſita cum α privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀπριάτην. Quod interpretes fruſtra pro adverbio habere credo, quia & ſic alia adjective effert, ut Il. H. ἀμφιλύκη νύξ. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ & ἡ ἀθάνατος perpetuum. *J.F.R.*

65. Του] Enclitice vel potius ἀτόνως poſitum pro τινὸς, vid. ſupra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Geſn.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J.F.R.*

67. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων] Poteſt ita dediſſe auctor; ita etiam interpretati ſumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor eſt, junctura, ſi legamus pro οὐκ, ὡς, *nemo ita inſaniat, ut in pueris ita* ſe rem habere *dicat.* *J.M.G.*

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὲ deleatur, ſatis commode omnia habebunt. *M.du S.*

Ibid. Ἀποτειχισώμεθα] I. e. *intacti ſimus.* *F.G.*

90. Τέχνασμα] Aliter interpungit *J.* comma non poſt τέχνασμα, ſed poſt ἀσπόρων ponens, quod tamen *Solani* manu additum eſt. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνήρ. Noſtra autem diviſio eſt in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam ſordida perſcrutari nolo. *J.F.R.*

95. Φι-

invicem; quaſi interjecto pariete, abſtineamus. Si vero decet viros cum viris conſuetudo, in poſterum etiam ament ſe invicem mulieres. Age jam, novum ſaeculum, & peregrinarum voluptatum legiſlator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam poteſtatem feminis etiam indulge: ſecum invicem, ut viri, coëant: laſcivorumque inſtrumentorum commenta ſubſtringentes, portentoſum ſterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obſcenitatis, ſublato pudore triumphet: gynaeceum omne noſtrum eſto Philaenis, ſemimares amores contra decus uſurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere maſculam, quam, quod in viris generoſum eſt, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετ' ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις [e] ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ γυναικός, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἧκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας, [f] ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινίς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. [g] καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixiſſet Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra maſculos amores uti. Ego vero placide ſubridens conjectis in Athenienſem oculis, *Ludi*, inquam, *& riſus, Callicratide, me ſedere ra-*

Τοιαῦτα συντόνως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. [h] ἐῴκει δέ μοι καὶ [i] καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα [k] τὼ ὀφθαλμὼ παραβαλών, Παιδιᾶς, [l] ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι

e Ὁμιλησάτωσαν] Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B2.* Ὁμιλείτωσαν *J. Fl.* & *V2.* f Ἀναίδην] Reſtitui ex *J.* & *Fl. V2.* & W. Ἀνέδην enim in reliquis minus recte. g Καὶ] Καίτοι marg. *A1.* h Ἐῴκει] Ἐδόκει marg. *A1.* i Καθαρσίῳ] Καθαρσίων *J.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. Edd. lect. tuentur M. P. k Τὼ ὀφθαλ.] Τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. l Ἔφην] Ex emend. *Solan.* & M. Ἔφη Edd. priores.

93. * Τριβὴν] Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, † οἵη ἦν Φιλαινίς. *V.* Et *Sappho*, addit C.
95. ‡ Φιλαινίς] Ταύτην τὴν § Φιλαινίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιριστρίαν καὶ τριβάδα. *V.*

1. Παθαινόμενος] Ἀγανακτήσας. *V.* Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνειν. *G.*

* Τριβὴν] Exc. *G.* τρυβὴν.
† Οἵη] Ita emendarat *M. du S.* cum ἔτη ante legeretur.
‡ Φιλαινίς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in ſedem retraxit *M. du S.*
§ Φιλαινίδα] Φιληνίδα habebant edita, quod correximus aeque ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστρίαν male editum fuerat.

95. Φιλαινίς] Leucadia; *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impuriſſimae foeminae *Clem. Alexand.* Προτρ. 24. B. C. & *Tatian.* p. 122. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρνη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & noſtrum Ἀποφρ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & *M.* & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; ſupra aliter uſurpaverat καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει. vide etiam Ἀποφρ. c. 21. *M. du S.*
7. Ἔφη] Γρ. ἔφην. *F. G.*
Ἔφην] M. optime. In impreſſis ἔφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

σθαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, [a] ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· [b] Περικλέους δὲ πειθώ, καὶ τὰς δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, [c] ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρῖψαι, μιᾶς τῆς ἐν Πνυκὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν οὖν ἐπισχὼν ὁ Καλλικρατίδας ([d] ἐῴκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχει. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἄν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ [e] αὐτῶν, [f] ὁπόσαι προὔχειν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν [g] ἐφῆκεν, οὕτω

tus arbitrum, neſcio quomodo a Chariclis vehementia ad ſeriam curam traductus ſum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus eſt. Nunc igitur, ſi usquam alias, tempus eſt repoſcere te Athenas tuas; Pericleamque ſuadam, & oratorum decem armatas adverſus Macedoniam linguas, in una hac tua verſari oratione, teque concionis in Pnyce unius jam eſſe memorem.

30. Parum igitur cum ſuſtinuiſſet ſe Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipſe certaminis eſſe) orationem contrariam exorſus eſt: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum eſſet communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora ſtatuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipſae de ſe, quotquot illarum praeſtare ſapientia viſae ſunt, ſi quis illis dicendi poteſtatem permitteret, tanto ſtu-

a Ἀπαιτεῖν] Sic *P. H.* &c. & P. Ἀπαιτεῖ *J.* M. & *V2.* cum *Fl.* b Περικλεῖ δὲ πείθου] Sic *Fl. Ald. Fr. B2. P. H.* W. Περικλείον δὲ πειθῶ *J.* & *V2.* Περικλέους δὲ πειθῶ L. *S. A.* Περίκλειον δὲ πειθὼ mutato accentu marg. *A1W.* c Ἐνὶ] Ἓνι marg. *A1W.* d Ἐῴκει] Sic *Fl. H. P. S.* Ἐδόκει *J.* & marg. *A1.* e Αὐτῶν] Sic *P. J. S.* Αὑτῶν Ex. *Fl.* P. *H.* f Ὁπόσαι πρ.] Ὁπόσαι αἱ πρ. W. g Ἐφῆκεν] Ἀφῆκεν marg. *A1.*

15. Περικλέους δὲ πειθὼ] In plerisque impreſſis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πείθου. L. & *Salm.* Περικλέους δὲ πειθῶ; quam ſequitur A. Ed. *J.* autem & *V2.* Περικλείον δὲ πειθῶ. *M. du S.*

Περίκλειον δὲ πειθὼ] Sic legendum ex *Aldina*, a qua diſceſſum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περίκλειος, idque communi genere uſurpatum. Malim etiam legere Περίκλειόν τε πειθὼ, quod juncturae videbatur aptius: & paullo poſt, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρῖψαι, ἐν ἐνὶ κ.τ.λ. Repetitio literarum earundem εν omiſſioni occaſionem dediſſe poteſt. *J. M. G.*

Περικλέους δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae eſt, & verſioni Cl. *Geſneri* congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt ſenſus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi poſſet ex hujus Diſſert. c. 27. ubi γυναικαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici poſſe, etſi in Luciano ibi non probem. Verum ipſe male poſitus Editionum *J.* & *V2.* accentus, quae Περικλείον praeferunt, ſuſpicionem praebet ultimam longam fuiſſe in eo Cod. unde haec deſcripta. *J. F. R.*

32. Τελέσιλλα] Conſule *Meurſium* Gr. fer. in ὑβριστικὰ, & *Plut.* 437. *Leop.* 58. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 374. *M. du S.*

Τελέσιλλα] Non jam opus eſt aliud hic indicare, quam Teleſillam eandem eſſe poëtriam, de qua omnia jam ſtudio V. Cl. *Joh. Chriſtiani Wolfii* in unum collecta & *Vandenhoeckianis* typis elegantiſſime edita ſunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. ſeqq. *J. M. G.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Mſ. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ. *Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellita illa, qua ſe jactat Lesbus, Sappho.* *J. G. G.*

34. Μελίχρουν αὔχημα] Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν *mellitum*, *dulcem* ſignificat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hoſtis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptiſſima ita ſuffragantur, ut tamen, aliam fuiſſe in

ſtudio dicerent: non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe: quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte velut illa

μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον. οὐχ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [h] μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ, καὶ ἡ τῆς [i] Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ [k] ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν [l] ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν [m] ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστιν ἔργον. εὐξαίμην [n] γὰρ ἄν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἑστάναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνήρ, πλείστων [o] ἁψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τά-

χα

h Μελιχρὸν] Μελοποιὸν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. *i* Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. *k* Ἄνδρες] Ἄνδρας *J.* & *Ald.* male. Cett. recte ut edidi. *l* Ἐπενοήθησαν] Ἀπενοήθησαν marg. *A1*. *m* Ἀρετῆς καὶ ἡδ.] Ἡδ. καὶ ἀρ. W. *n* Γὰρ ἂν] Δ' ἂν marg. *A1*. *o* Ἁψάμενος] Ἀψάμενον marg. *A1*.

33. *Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν*] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. *V.*

49. Λυκείου] Τόπου. *V.*

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum ſive nigrum, cujus ὑποκόρισμα eſt τὸ μελίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *J. M. G.*

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i.e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. *J. F. R.*

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Εἰκ. c. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. *Porphyr.* No. 19. & *Rittersh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐξῃτήσατο πολλὰ πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησίν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. G. C.

47. Σωκρ. — πλατάν.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. *J. F. R.*

48. Πλατάνιστον] Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἠρέμα προσάντει ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. *J. M. G.*

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

χα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῶν [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα φωνὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμησεν ἔρωτας, ἔτι τοῦ καλοῦ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

——— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς οὐ προδώσομεν, [c] εἴξαντες ὄκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, καιρίως παράστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, οὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων [d] παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,

ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου [e] δεθὲν φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, παντὸς ἀψύχου

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium.

a Ὀροδάμνων] Ὀροδαφνῶν W. & P. Vulgata eſt in *J. P. Fl. H.* &c. *b* Ἀπειλείμμ.] Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. *c* Εἴξαντες] Νικηθέντες P. *d* Παίζουσι] Παίζουσαι W. *e* Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δοθὲν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonæum*, & *Cæl. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἦ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, παράστηθι ὦ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F.G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. *L.K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe; ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δοθέν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθεὶς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαίην ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro adſentiens, id minime adſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honeſtas amicitiae affectiones conjunxiſti, ut ex innocenti & molli adhuc anima ſimul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut neceſſariae ſucceſſionis remedia, inventae ſunt: ſolus amor maſculus honeſtum philoſophae mentis imperium eſt. Quaecumque autem praeter neceſſitatem decoris cauſſa exercentur, ea major conſequitur honor, quam quibus uſus quaedam indigentia adjecta eſt: & omnino pulchra neceſſariis ſunt praeſtantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum ſatis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praeſentibus* intra ipſa ſe neceſſaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Poſtquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; poſterorumque ingenia, neceſſitate ſoluta, otii ſatis nacta ſunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae ſunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄῤῥην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς [f] παραυτίκα χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντη τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, οὐδέπω τὴν καθ' ἡμέραν πεῖραν πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ηὐκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύξοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

f Παραυτίκα] Reſtitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. *g* Ἠυκαίρουν] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. *h* Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Heſiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Διθέν] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δόθεν. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* niſi quod diviſim ſcribant. Aliter M. *Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam eſſe, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inſpicienti patebit, eam ſe ſua venuſtate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc ſtructuram uſumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἁλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρως ἐνέσκηψε; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piſcatorem miſerum, qui VIX neceſſarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria teſtimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς eſſe *vix*, *aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ. *Debere unumquemque ſuis rebus contentum eſſe.* Et VII. 8. 9. νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate*, *amabiliter* ſignificet, rogaveris, anne contraria ſignificatio ſic inſit huic adverbio? Verum ſi propriam ejus vim attendas, videbis eſſe id, quod praeſens rerum ſtatus exigit, quo quis contentus eſt, adeoque ad animum hominis ubi referas, ſuum ſtatum amantis, i. e. contenti, manere ſenſum atque originem τοῦ ἀγαπᾷν, ut apud nos, voor lief nemen. Quod ipſum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aegre* interdum vertere liceat. Et ſic ſane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *ſola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, ſatis eſt uſum ſic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non ſine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur ſuſpicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et Interpres Pariſinae ſic videtur legiſſe, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *abſolutiſſimis*, & ſic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ καθ' ἡμέραν λιμοῦ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον [a] ἐρρίφη, σπόρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς στάχυος ἀμείνων.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν [b] εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [d] ᾠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaeſivere: tum deprehenſi a praeſente inopia, cum indigentia, quod melius eſſet, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba veſcebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: ſed haec quidem poſt tempus aliquod mutis animantibus abjecta ſunt: ſed tritici ſementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis inſtaurari. Nec adeo inſaniat quiſquam, qui ſpica meliorem dicat quercum.

34. Quid vero? nonne principio ſtatim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium ſpeluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rurſus radicum plantarumque *aſſervandarum* ſiccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes ſemper in melius, texuere ſibi laenas, domus aedificarunt, & ſenſim artes iſtarum rerum tempus magiſtrum nactae, pro

a Ἐρρίφη] Sic Edd. Ἐρρίφθη L. *b* Εὐθὺ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. *c* Παλαιῶν] Ex *J.* & *V2.* Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, ſed litera eſt extrita, & videtur fuiſſe ῥοιζῶν. Παλαιὰ marg. A. W. *d* Ὠκίσαντο] Ὠκήσαντο W.

qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam ſummum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. *J.F.R.*

7. Ἡ] Πόα ſcilicet. *M. du S.*

Ibid. Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπερρίφθων legas, quod eſt praeterit. imperativi, unde non conſequitur, hic aoriſto ſecundo pro primo uti non licere. Niſi forſan hoc tempus fefellerit ipſum, credentem ex analogia aor. 2. ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω ſit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥιφείς. Quare quod probum eſt, non ſollicitemus. *J.F.R.*

12. Εὐθὺ τοῦ βίου] Habuimus ſaepe ſupra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in *Herod.* ſ. *Aet.* c. 1. verſ. 13. Et *Hermot.* c. 23. χωρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως. c. 46. verſ. 56. ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. *J.F.R.*

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. dudum vitii ſuſpectus mihi fuit hic locus, in poſteriore parte: merito autem videbar mihi ſuſpicari, pro πάλαι ſcriptum fuiſſe aliquid, quod radicibus poſſit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode poteſt eſſe *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & ſpeluncas montium, quas contra frigus ſubirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque ſiccas cavitates.* Vir quidam in his literis inſignis, ſuggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν poſſe verti *antiquarum radicum*; ſed deſiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι ſoleat apponi; ut οἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo. *J.J.*

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec ſcriptura, quam *J.* & *V2.* debemus; in reliquis enim foediſſimo conſenſu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut ſaltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuiſſe prius ῥοιζῶν. *M. du S.*

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suſpicor legendum ἢ πάλιν, ut disjunctioni modo ſerviat. Non ſemper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam ſignificari hac particula, ſed connexioni ſ. disjunctioni potius ſervire apparet, V. G. ex Themiſtoclis ad Artaxerxen epiſtola apud *Thucyd.* I, 137. ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rurſus*. Sic Noſter paullo poſt c. 35. extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὖθις — ὁ βίος ἐξεῦρεν. *J.M.G.*

Πα-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus caſis, ſublimia tecta, & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum, muta olim & profunda oblivione merſa, velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim, ſi quid inveniſſet, ſuo ſucceſſori tradidit: tum ipſa accipientium ſeries, addendo iis, quae didiciſſet, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat, ne plane ſeminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis hujus, pulchri amore accenſae, cupiditates vix ab ipſo, quod nihil imperveſtigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς, τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωνος οὖσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος γὰρ εὑρών τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ διαδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, [k] καὶ τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοὐμφανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

e Κάλλιστον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. f Δύσεως] Sic *J. Pell.* Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς ap. eund. & Edd. g Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* h Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπερον *J. V2. Fl.* i Φθαρῇ] Φανῇ P. k Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *J.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μιαρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος, ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ' ὑμῖν ἀ[illegible]οῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου, τί γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χηρεύων φορᾶς; M.

Παλαιῶν] Etſi ſcio αἱ πάλαι ῥίζαι aeque Graecum eſſe atque παλαιαὶ, tamen obſecundavi *Solano*, quia ſenſus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam οἱ πάλαι ſunt quidem *antiqui*; ſed ii, qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius; ſed *inveteratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt παλαιὰ, natum eſſe poteſt ex Cod. qui παλαιαὶ habuit, aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato, hic vero non conveniente, propter ſequens αὖα κοιλώματα. *J. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo δύσεως, quæ nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis tranſlate, nec opus tam alta figura, quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nacta ſolutionem* vel laxamentum. *J. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, cum μακρᾶς potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωνος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo diſcere eſt reminiſci. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *J. F. R.*

Ibid. Λύσεως] Ego δύσεως ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Αὔσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujeti* legebatur; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium; nam δύσεως auctor voluit. *J. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt τοῦ ποικίλαι σοφίαι; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem τοῦ ἐπιθυμίας, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt σοφίαι ſequitur. *J. F. R.*

44. Γυ-

παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὕρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὔθυνε· μηδ᾽ ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις [a] ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἔναγχος ἐπῄει, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλονεικίας καὶ μετενόει, γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [b] ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔκλεπτεν, ἀλλ᾽ ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ᾽ ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ᾽ αὐτῶν ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

a Ἐνευσχολ.] Ἐναχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. *b* Ὑπεσταλμένῳ] Ὑπεσταλμένῳ τε W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J. F. R.*

50. Ἐμοὶ —— γελᾶν — ἐπῄει] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε. *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. in *Sacrificiis*, οὐδὲν ἀμοιβαῖ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἐμμενετέον οἷς ἅπαξ προειλόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τίν᾽ ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενοήθη πράττειν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano.* Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ᾽ οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον, θαυμαστὸν οὐδέν· volebat *H. Stephanus* excidiſſe οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ᾽ οἷς ὁρᾶτέ με eſſe idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾶν με. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἄχθεσθαι ἐφ᾽ οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον poſitum eſſe pro ἄχθεσθαι ἐπ᾽ ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro, Αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸ, ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μοῦ δικαίως ἄν τις ἕλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ [c] μέσην ἑστίαν τῶν [d] ἰδίων ἕκαστος οἴκων, ὑπὸ [e] τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφῄρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας.

Μὴ

c Μέσην] Sic *Fl. H. P. S.* μέσην *J.* an μεσὴν *J.* voluit? d Ἰδίων] Ἡδέων *J.* ſola. e Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *J.* Τοῖς κοινῆς P. Τοῖς κοινοῖς P. *Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρός τι τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάρατε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις *παιδοποιΐαν, ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θλίψεως τοῦ ζώου συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. † ἀλλ' ἐπὶ κεφαλήν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογον εἰσάγειν τὴν τάξασαν τὴν φύσιν Θεόν. *V.*

* Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιΐαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit *M. du S.*
† Ἀλλ'] M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαρᾶς δείξαι χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτᾷ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον.

med. legas, Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο ἀποδιδόντες. pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro καὶ ἡ φόβου παρεῖχον δόξῃ legens καὶ ἣν &c. *J. J.*

55. Οἷς ἐπεχείρει] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Aſtrol.* c. 1. μέμφομαι ὁκόσοι σοφοί. *J. F. R.*

56. Ἔκλεπτεν] Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Periz.* ad Aelian. III. 47. κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. *J. F. R.*

57. Λαρυγγίζων] Vide ſupra c. 22. *M du S.*

Λαρυγγίζων] *Aeſchini* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90. ἐπάρας τὴν φωνὴν ὡς γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4, 7, 6. *J. M. G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5, extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *J. M. G.*

67. Καὶ μέσην ἑστίαν τῶν — οἴκων] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντὸς τὸν μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Caeterum ἑστίαν ſ. *Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσην ἑστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc edi-

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐδὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἤπια ταῖς ἑκάστου διανοίαις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διττὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinoſae collatis narrationibus, nudo ſermone pudori noſtro & gravitati inſultare, nec caeleſtem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, ſero tu quidem aetatis iſta demum aliter diſcens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum eſſe Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec ſpiritu eodem animos noſtros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia poſſit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria deſideria cordi ſunt. Hic eſt illius diem modo durantis contumeliae ſodalis, indiſcreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honeſtum viſu & ſacrum undique ſpectaculum, ſanarum promus affectionum, mite quiddam uniuſcujusque mentibus inſpirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem ampleсtimur. *Duplices* enim revera *ſpiritus* Amor *ſpirat*, ut eſt apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime ſimiles. Nam Pudor quo-

tum eſt, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* ſignificabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exſtructa ſit. Notum eſt illud ex Euangelio ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲν ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tuſc. Diſp. IV. c. 33. ibique *Daviſ.* quem adeundum Cl. *Hemſterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Δημ. c. 13. *M. du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸν τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adſcriptum in marg. *A1W.* quem evolvere typothetarum feſtinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Heſiod.* Ἐργ. 317. verſ. ſequens autem ex eod. verſ. 11. Ope textus Heſiodei & W. Codicis menda duo ex hiſce verbis ſuſtulimus, in δύω & ἐπαινήσειε, poſterius enim recte in W. οὐ μὴν οὐδὲ, autem reliquimus, & ἐστὶν ἓν, pro quibus apud *Heſiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην. *M. du S.*

8. Οὐ μὴν &c.] Hi ex *Heſiodo* verſus,

Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἕν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύο. τὴν μέν κεν ἐπαινέσειε νοήσας,
Η δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate ſcripti ſunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum; in ſecundo vel ἐπαινέσσειε, ut pleraeque editiones Heſiodi; vel ἐπαινήσειε, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Heſiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Heſiodo legitur. Utrumque probum. Verſum quoque primum aliter concipit *Heſiodus*; apud quem in Ἔργοις vſ. XI. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, &c.

J.J.

17. Τὸ μηδὲν οἴει] Sic ſupra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀνθούντων. *J.F.R.*

18. Ἵνα πῶς μείνωμεν] Jam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cujus vi in abſurda conſequentia indicanda omnia plena ſunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην] Locus eſt Hippolyto 618. ſeq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, *βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος Τῆς ἀξίας*

quoque utilitatis ſimul & noxae ambiguus Deus eſt, Pudor, inquam,

Et multum prodeſſe & laedere idoneus idem.
Nec contendendi genus unum eſt, ſed duo terras
Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;
Alteri ineſt labes: in partes pectora ſcindunt.

Neque igitur mirum eſt, ſi affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinoſa, & ſapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctiſſimi viri ſententia, ut abſque congreſſu cum mulieribus, in templa & aedes ſacras venientes argento & auro liberos ſucceſſionis cauſſa emeremus. Neceſſitas enim grave cervicibus noſtris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum eſt ratione eligamus, cedat autem neceſſitati utilitas. Liberorum tenus numerus ſunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἕν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴν μέν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῶν πρὸς γυναῖκας συνόδων, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα [f] ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] γὰρ, βαρὺν κατ' [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομένοις [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἀλ-

a Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. *b* Δύω] Reſtitut. ex *Heſiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. *c* Ἐπαινήσειε] Ex cod. nam ἐπαινέσειε Edd. Luciani priores. *d* Φησι] Deeſt hoc verb. in W. *e* Ἵνα πῶς] Nihil mutant *J. Fl. Fr.* P. & M. *f* Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. J. V2.* & L. Παρὰ cett. & M. male. *g* Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *J.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* *h* Αὐχένα] Αὐχένων L. *i* Ἡμῖν] Ἡ μὲν male *J.* & *V2.* *k* Πειθαρχεῖν] Πιθαρχεῖν W. *l* Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτο male *J.* *m* Ἔσωσαν] Ἕστωσαν Veneta utraque. Ceterae ſpiritum tenuem ſervant. *n* Ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ *Fl.* ſola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. *J.M.G.*

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expreſſum locum reſpicit, qui mihi non ſuccurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & ſeqq. Sed poëtam ipſum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae παρὰ, & ipſe M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς] Sic legendum ſine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim eſt παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, *a ſucceſſione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium eſt. *J.M.G.*

23. Γὰρ] Senſus videtur poſtulare δὲ, maxime, ſi ad praemiſſum μὲν reſpicias; ſed viciſſim δὲ habuimus, ubi ex conſuetudine γὰρ potius locum haberet, ſupra 2. *Ver. Hiſt.* c. 2. εὑρίσκομεν δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo neceſſarium arbitror, ut mutatione opus ſit; nam ſi ſequens οὖν ſpectes, nihil adeo pugnabit illud γάρ. At quum propter ſcripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis eſt ſcribarum aberratio, nihil definio, ſed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ ſine ſenſus diſcrimine reponere poſſis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον. *J.F.R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* —— *Nos numerus ſumus.* *Eurip.* Tr. 476. *M. du S.*

31. Ἀλλ-

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς [a] ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν.

Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσει θηρίων τῶν [c] πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἴκοι καθείργουσιν αὐτὰς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλεπομένας· γρᾶες δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καταφαρμακεύουσαι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν [f] ἀηδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ πρόχους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

apage ne mihi ſit mulier. Quis enim bene ſanus perferre poſſit mulierem, a mane inde adſcitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis eſt facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens eſt, *lenociniis quibusdam* demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane ſurgentes aliquis videat mulieres, turpiores cenſebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auſpicatum eſt. Unde diligenter domi ſe concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & ſimilis ancillarum grex circulo adſtant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum ſomnum abluentes, ſtatim ad honeſtum aliquod opus accedunt; ſed multae fucorum compoſitiones inſuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii miniſtrarum commendatum eſt, pelves argenteae, & gutturnia, ſpeculaque, & turba pyxidum, vaſa multa infe-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραισμένης Ex. *Fl.* *b* Αἰσχίω] Sic Ex. *Fl. H. P. B2. Fr. S.* Αἰσχίους *J. V.* & L. Item marg. *A1W.* *c* Πρωΐας] Sic L. & marg. *A1W.* Πρὸ μιᾶς Edd. priores. *d* Δυσκληδωνίστων] Hoc dedi ex *J. V2.* ex marg. *A1W.* & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων ... Edd. cett. omnes. *e* Καταφ—εύουσαι] Καταφ—εῦσαι W. *f* Ἀηδῆ] Ἀειδῆ *Fl.*

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθής; *F.G.*

Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Poſſes quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus eſt; nam ſi recte dicitur ἡ πάνυ τρυφὴ, τὸ ἄγαν φιλονεικίας, & multa ſimilia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera eſt character*, cauſſae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & ſimilia vel Lexica habeant, & ſupra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etſi ἀληθὴς mollius procederet, & melius reſponderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. *J.F.R.*

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα eſſe *notam, imaginem impreſſam* vel *inſculptam* hoc Luciani loco, alioque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone*, *Ariſtotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elſn.* ad Hebr. I. 2. *J.F.R.*

36. Αἰσχίω] Ad θηρία refertur. *F.G.*

37. Θηρίων — δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime ſuadet, quod Lucianus ἀποφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conſpectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipſo loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὁραθῆναι. Sed neque nominare infauſti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *ſerenos dies veſperi, mane autem formoſos eſſe laudandos.* *J.M.G.*

Ibid. Πρωΐας ὥρας — δυσκληδ.] Ex L. eſt illud πρωΐας. In impreſſis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδωνίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. *M. du S.*

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teſte id factum voluit; verſionem itaque ſimiliter a me mutatam haud ſini-

felicitate repleta; in quibus aut dentium deterſoriae facultates, aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis, flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea, obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant, & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae, breve fronti interſtitium relinquunt: ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις [g] ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἥλιον μεσημβρίαν τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην [h] ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τῶν ἑλίκων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων [i] ἐφελκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχμιον ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia, & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus, ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam fa-

Καὶ μετὰ τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοϋφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν [k] γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν

g Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat M. *Fl. H. J.* &c. *h* Ἀναλίσκ.] Ἀναλύσκ. male *Fl.* *i* Ἐφελκυσμέναι] Ἐφελκυσμ. W. *k* Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. *A1.*

ſiniſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat: *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J. F. R.*

44. Τὸν ὑψηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... *J. F. R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum ſimilem colorem. *J. F. R.*

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae eſſe videantur.* Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν· obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem, diverſo nimirum reſpectu: volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud ſeveriores &c. *J. M. G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe, recepiſſet credo, quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe, confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia ἐς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι, non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J. F. R.*

τῶν ἀμόρφως προπεπλωκότων [a] μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον [c] ἠρτημένας βρῖθος, ἢ τοὺς [d] περὶ καρποῖς [e] καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διάστερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ [f] περίσφυρα σκέλη πεπεδῆ-

cies, exceptis, quae deformiter alioquin procidèrent, uberibus, quae in vinculis ſemper circumferunt. Quid opus eſt ditiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, ſuſpenſum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones eſſent: & corona in orbem caput ambit, Indicis ſtellata gemmis, ſumtuoſaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miſerum deſcendit aurum, quidquid circa talum nudatur conſtringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compe-

a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μαστῶν vult *Solan.* *b* Τί δεῖ] Incipit rurſus O. *c* Ἠρτημένας] Edd. pertinaci conſenſu. Ἠρτημένους vero M. & O. *d* Περὶ καρποῖς] Sic M. O. *B2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. J.* *e* Καί] Abeſt a *Fl.* *f* Περίσφυρα] Sic *J. P. H. B2. Fl.* Περισφυρὰ M. eraſo gravi accentu ſuper περὶ. Περὶ τὰ σφυρᾶ O.

76. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica eſt, ut permultae aliae in hoc opuſculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M. du S.*

Μαζῶν] Non quidem repugno *Solano* μαστῶν legere jubenti in margine *Juntinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipſe *Solan.* à ſe diſſentit in nota; quod cum nunc demum videam, infra l. c. diſquiram, ac de differentia quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἠρτημένας] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod obſervari utique meretur. *M. du S.*

Ἠρτημένας] Γυναῖκας intellige. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte conſtruxit *Gujet.* vulgatam, per hypallagen non inſolitam; ſic enim fere & ἐπιθέμενος conſtruitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 276. τὼ χείλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod ſuo loco etiam apud Noſtrum videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πήραν in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Paſt.* II. p. 42. Πήραν ἐξηρτημένος, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπίκειμαι eadem ratione conſtrui ſolet ſupra ap. Noſtrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικείμενος κόμην πρόσθετον. Sic ἀπέξυσαι τὴν αἰδῶ *Alciph.* 360. f. Ideoque vulgata hiſce aliiſque bene multis defendenda maneat intacta. *J. F. R.*

80. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud *Philoſtr.* p. 931. *M du S.*

96. Ἔξοδοι] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Caſaub.* ad Theophr. Char. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα] Locus iſte eſt mutilus, ſi quid in his video, & poſt γεγαμηκότας ponenda eſt hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non ſunt nomina eorum ſpectatorum, qui miſeros maritos zelotypia conficiant, ſed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Græcæ mulieres. Deeſt igitur aliquid, ut ſi haec deſint, aut tale quid: γεγαμηκότας, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων. &c. Sic ſenſus conſtaret, qui nullus eſt, ut nunc legitur. *J. P. a G.*

Πᾶς θεὸς] In omnibus noſtris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum ſequentibus pugnare, optime obſervavit *Palmerius*, ubi pro *ſpectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεὸς, videtur enim reſpicere ad illud Menandri:

— Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεὶ γάρ τινα
Ἄγειν ἑορτὴν ἔστ' ἀνάγκη.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par.* *M. du S.*

Καὶ πᾶς θεατὴς &c.] Etſi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam ſtatim ſubjiciam; nondum tamen eam recipere ſum auſus, cum quia non ſatis conſtat, quid Lucian. reliquerit, tum quia verſionem Cl. *Geſneri*, quae *ſpectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is ſcribit: καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — πῶς γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἱδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Ariſtoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem ru„ ſticus de ſimiliter morata uxore conqueritur — & „ in *Lyſiſtrata* initio, ubi dicitur, mulieres feſtinare,

pediri. Cumque totum illarum corpus ſpuriae formoſitatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidiſſimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adſpergat.

42. Quae igitur poſt tantum apparatum vita eſt? Statim exitur domo, & ſpectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina ſalutatum eunt*, quorum nonnullorum miſeri viri nec ipſa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

θαι. [g] κἀπειδὰν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὸ ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος [h] ἐπιφοινίξῃ.

Τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας [i] ἔξοδοι, καὶ πᾶς [k] θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ [l] Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσ-

g Κἀπειδὰν] Κἀπειδ' ἂν *J.* Κα' πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B2. Fr. P.* &c. *h* Ἐπιφοινίξῃ] Φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. *i* Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδοι *J.* Ἔξοδος O. *k* Θεατὴς] Θεῶν τις marg. *A1.* male.

99. Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς * τοὺς θεατὰς διασύρειν τὰς χλιδώσας τῶν γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ᾧτινι καὶ τούτῳ † διασύρουσιν ἐοικέ μοι τὰς ‡ ἀωρολείους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ κἀκείνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας § κωμάσαι εἰς Λακεδαίμονα εἷλεν Ἑλένην τὴν Μενελάου. *V.*

* Τοὺς θεατὰς] Τὰς θεατὰς Exc. *G.*
† Διασύρουσιν] Lege διασύρει. *M. du S.*
‡ Ἀωρολείους] In Exc. *G.* legitur Ἀωριλίους. In V. ἀωριλίους. In M. ἀωρολήους. Ex quibus omnibus ſatis conſtat ſcriptum fuiſſe ἀωρολείους, de qua voce conſule *Suidam.* *M. du S.*
§ Κωμάσαι] Donec melius quid ſuggerant Codd. lege κωμάσας. *M. du S.*

„ ſi vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hiſce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano ſic legit: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertitque: *ſtatim e domo egreſſiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipſa ſciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus eſt corruptus, quae: εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ— — quaſi ſpectatorum neſcio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri poteſt; ſed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; ſed quaedam excidiſſe putans, de ſuo addit totas ſeptem voces. Sunt autem, Κωλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo ſecundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani ſatis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *J. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deeſſe videtur. F. G. Certe aliquid deeſt, ſi ὧν ὀνόματα ad ſpectatores referendum: at ſi emendatio in θεατὴς facta fuerit, nihil hic deerit. *J. F. R.*

Ibid. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* ſuſpicione. Quomodo ſupplendum videatur, quod deeſt, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel ſimili modo. *J. M. G.*

99. Κωλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ, vide Εὐν. c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pauſan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Ariſtoph.* ubi ſacra Cereri faciebant mulieres Athenienſes. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. *M. du S.*

Κωλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti poteſt commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Gloſſarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula ſatis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin &, *ſi uſus poſceret*, alibi ſignificat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Noſtro T. I. p. 654. ſ. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Cl. *Geſn.* convertit: *ſi res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* *J. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina ſunt apud *Ariſtophanem*: de quibus vide *Pauſan.* in Atticis. *G. C.*

δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ [a] περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν [c] νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ᾽ αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ᾽ οὐδὲ τοῦ φάρυγγος αὐταῖς παραδέχεσθαι δυναμένου τί σιτίον,

ſtorem comiſſationem. *Accedunt* ſacra arcana, & ſuſpecta ſine viris myſteria. Quid enim opus eſt involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi ſtatim longa lavacra, ac ſumtuoſa voluptariaque menſa, multaque inter viros diſſimulatio. Cum enim ultra modum oppletae ſunt domeſticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum poteſt, ſummis digitis per appoſita quaſi ſcri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. B2. P. H.* &c. Περιβλέπειν O. In M. utrumque legitur, ſed antiquior ſcript. περιπλέκειν. *b* Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. *c* Νὴ Δία] Reſtitui ex G. & M. Καὶ ἡδεῖα Edd.

2. *Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι*] Quis ille *κῶμος*, quae comiſſatio eſſet, non excogitabam, cum iſta interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae ſ. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim ſermonem eſſe, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, *δύσερως* ille Deus Comus fuerit. *J. M. G.* Sed vid. *Scholiaſt.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J. F. R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam ſervavi, quia numerus librorum hanc exhibentium eſt major; nam perinde eſt utro more ſcribas, modo enim *εὐθὺς* adverbialiter ponitur, modo *εὐθὺ*. *Εὐθὺς* ita poſitum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hiſt.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — Φέρου. Et I. 1. p. 6. ſed *εὐθὺ* rurſus infra hoc c. 42. f. ap. Noſtrum. Item ſupra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. verſ. 44. Quae ſi quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod *εὐθὺ* ſequente conſonante ſcribatur, *εὐθὺς* ſequente vocali, vel ejusmodi conſona, cum qua ς. ſine cacophonia conjungitur. *J. F. R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὲν ἡ ἡδεῖα τράπεζα] *Domi ſtatim longa balnea, & ſumtuoſa ac ſuavis menſa.* ſed cum non laudet illam menſam, qui poteſt eſſe ἡδεῖα; Repone ex Mſ. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& ſumtuoſa per Jovem menſa.* *J. G. G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur ſcriptum fuiſſe, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογεύονται] Hic aliquid deſiderari videtur. *F. G.*

14. *Διηγούμεναι*] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoſcunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διηγούμεναι] Poteſt defendi *διηγούμεναι*. Solent enim mulieres noctes, & ſomnia praeſertim, narrare in conviviis, quae forte *ἑτερόχρωτας ὕπνους* aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honeſtae, & *εὐσταθοῦς βίου*, de quibus hic agitur, *θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν*; itaque ſolicitor putare, non eſſe ab auctore *διηγούμεναι*, ſed una ſyllaba minus *διηγοῦμαι*. Quo in genere facilius peccari per compendiariam ſcribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne ſuper haec enarro, & ſomnos cum diverſi ſexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *J. M. G.*

14. Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους] Quaſi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae veſtibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F. G.*

Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους] Interpres: *diverſorum corporum ſomnos.* Aliud enim corpus habent feminæ vigilantes & ornatæ veſtibus: aliud, nudæ & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima eſt ipſa puella ſui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE. M.*

16. *Λουτροῦ*] Conſule *Caſaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἔστι] Ἔχει legendum videtur. Sic interpres. F. G. Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obſop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaeſiſſet, num *opus habet*, pro opus illi eſt, ſatis Latinum eſſet? Et ſi ἔχει ſubſtituit, ſaltem χρείαν vel χρέος pro χρεῖος adderet: at iſthoc voluit: verum nihil iſthac emendatione opus eſt. Cum χρεῖός τινος i. e. *indigus alicujus* rei, probum ſit, ut aliis teſtimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etſi male exponit χρεῖοι in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Theſ. T. IV. p. 612. *J. F. R.*

21. Εἶτ᾽ οὐ δικ.] Refertur ex Menandro exſecratio in Promethea, quod feminas finxerit: ſed verſus, qui Jambi ſunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confuſione turbati, hoc qualicumque modo diſponi poſſunt,

Εἶτ᾽ οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ᾽ αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ᾽ οὐδὲ ἓν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν οἶμ᾽ ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίω

Λέ-

ſcribendi cauſſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget.

43. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Promethea

ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτεροχρώτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι.

Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσεται [e] Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν.

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον

Γρά-

d Διηγούμεναι] Sic eſſe in Edd. & in O. atque M. notat *M. dus S.* Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A1.*
e Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *J. B2.* &c. & M.

Λέχει μοιχὸς ἐντρυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In verſu tertio pro vulgato γένετ', ex Baſileenſi ſcripſi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλαοσεν, ſcribendum. Septimum & octavum non habere ſuos numeros, palam eſt; at iis reſtituendis ita, ac a Menandro profecti ſunt, ego non ſum. *J. J.*

Εἶτ' οὐ δικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium eſt, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditiſſimus.

Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἴομ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν· ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
‡ Clavibus affixum ad rupes CAUCASI?
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei ſacratur? Quod omnes credo DEOS odiſſe,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit?
Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum graviſſimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Verſionem hujus ῥήσεως, & textum ipſum, edimus ut ab Anonymo eruditiſſimo exhibitus eſt in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clar. *Clericus* nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite tranſtulit, *ſcribunt*. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud *Senecam* in Controverſiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Verſu ſecundo *Grotius* ſic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ λαμπάς; ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim γίνεται *repertum eſt* Graecis unquam ſignificat: neque *facem* reperit Prometheus, ſed ignem. Sententia eſt, quam nos in verſione expreſſimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθείοις, in *Promethei feſto*, celebrabatur. Vide accuratiſſimi *Meurſii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo ſpectantia ibi collegit, excepto hoc ipſo *Menandri* loco. Ex his autem colligas, ſolam Lampadodromiam Prometheo inſtitutam fuiſſe, nulla ſacrificia. Mox verſu quinto, apud Lucianum eſt, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν; unicam enim formavit, non plures.

Idem verſu quarto, ὃ μισεῖν δ' οἴομ' *interpoſuiſſe* δ' *ait, ad ſenſus connexionem.* Atqui illud δὲ jam verum ſenſum, qui a me erutus eſt, impedit & corrumpit. Verſus autem ſequentes ſic interpolavit;

Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή.

Μάλ' ἄθλιος dicit ſe dediſſe, pro λάθριος, *quod nullo ſenſu legebatur.* Sed veteres Editiones habent λάθριοι;

Un-

Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, [c] ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἔπλασσεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθριος, τὸ λοιπὸν [e] γὰρ 'πιθυμίαι...
Γαμηλίῳ [f] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ [g] Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος θυμήρης;

Pendere ſixum Caucaſi de rupibus?
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus ſceleſtum! Ducit aliquis conjugem:
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia
Graviſſima, aevo femina omni quam fovet.

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi eſt?

44. Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν ἄῤῥενα τῶν παίδων ἀγωγήν. [h] ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης, τὴν ἐπι-

Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe lecto, re-

a Γίνετ'] Γένετ' male *S*. Deficit rurſus O. fere usque ad fin. hujus Dial. *b* Οὐδὲ ἓν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* *c* Ὁ μισεῖν] Ὅδε μισ. *J.* male. & marg. *A1*. Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani*. Ex quibus depravata & male diviſa reſtituimus. *d* Λάθριος] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθριοι *J. Fl.* marg. *A1*. Μάλ' ἄθλιος *Grot.* *e* Γὰρ] Ἄρ' marg. *A1*. *f* Λέχει] Λέχει τε marg. *A1W*. *g* Φαρμακεῖαι] Φαρμακίαι *J.* *h* Ὄρθριος] Ὄρθιος male *J.* & *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λάχης perſonam ſubſtituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam ſcripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαὶ, prorſus ejecimus; quia & metro obſiſterent, & impedirent, quo minus oratio per ſenarium clauderetur. Nam inconcinne prorſus *Grotium* poſtrema illa cum cauda protraxiſſe, res ipſa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in ſoloeciſmum incidiſſe τὸν πάνυ; qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim proinde eſt, ac ſi Latine diceres: *Graviſſima morborum invidia.*]

Hinc δᾳδοῦχος Prometheus apud *Philoſtr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic ſcripſerat *Solanus*, pro *clavis*, neſciebam num ſua an Anonymi culpa. Quare Editionem iſtius Anonymi, ſive *Phileleuth. Lipſienſis* conſului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui ſic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris ſic ſemel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per feſtinationem licebit. *J.F.R.*

Εἶτ' οὖν δικαίως] In tot diverſis conjecturis ac diſputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem ſub n. 195. fragmentorum Menandri dedit poſt *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati ſunt ii verſus ab initio, ita eos repraeſentare, de conjecturis eruditorum hominum ſuum cuique judicium permittere. Paſſim metro laudati viri melius conſulunt, ſed ita, ut nulla ſit earum emendationum, de qua affirmare audeas, ſic e manu vel Menandri, vel noſtri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiiſſe. *J.M.G.*

Εἶτ' οὖ δικ.] Aliter quidem dividit hos verſiculos Cl. *Jenſ.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia ſeptimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* ſequentes, ut ſenarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad ſenos pedes redacti erant in Ed. *P.* & ap. *Menandr.* quoque ſic fuiſſe, probabile eſt, non vero, ut modo ſex, modo ſeptem, modo octo eſſent pedum. *J.F.R.*

23. Καὶ γένετ'] Lege καὶ γίνετ'. *F.G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id ſaepe ab eo fieri, ejusmodi ſupervacaneas admonitiones potius omittemus; quia ſi quid vett. Edd. rectius habent, id ſponte ſequimur, & in variantt. Lectt. adnotamus. *J.F.R.*

25. Ὁ μισεῖν] An ſic? ὃ μισεῖν δὴ οἶμ' ἅπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασσεν; *F.G.*

Ὁ μισεῖν οἶμ.] *Fl. Fr. B2. P. S.* In *Venet.* utraque inſeritur δὲ poſt ὁ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In verſione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Geſn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum converſa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J.F.R.*

Ibid. Ἔπλασσεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασσεν, quod & ſervandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ſerra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς [k] ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται [l] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται· τὰ σεμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ᾽ ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικοῦ δέοι [o] φοιτᾶν, εὐμελὴς [p] λύρα. Πα-

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* *k* Ἐπωμίαις] Ex A. W. P. L. Ἐ—οις Edd. *l* Κάτω] Deeſt in *Fl.* *m* Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *A*1. Gr. Ἀπάντων Edd. priores. *n* Καταψήχειν] Καταψίχειν W. Καταψύχειν *Fl.* *o* Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φυτᾶν male *J. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. *p* Λύρα] Λύθρα perperam *J.*

28. Τὸ — λάχης] Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Λάθριος τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & Λάχης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιθ.] An ſic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι κακαὶ Καὶ μοιχὸς ἐντρυφῶν γαμηλίῳ λέχει; *F. G.*

29. Γαμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὲ inſeruit poſt λέχει. *J. F. R.*

30 Εἶτ᾽ ἐπιβουλαὶ] Εἶτά τ᾽ ἐπιβ. Poſt τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαρμακεῖαι] In Edd. P. hic verſus ita inchoabat: Εἶτ᾽ ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ᾽ ἐ. φ. κ. νόσων. *J. F. R.*

Ibid. Δὲ νόσων ἐχ— τά τη.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διώκει] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτονίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας. ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας. & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic *Demoſtheni* κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. *J. G. G.*

Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἐπωμίαις περ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πόρπῃ ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Περόναις] De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἀπάντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Juntina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν. conſtituit finem verſus, ac των initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικοῦ] Scil. οἶκον, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἥκετ᾽ οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. Noſter *Hermot.* c. 32. ἐς Πλάτωνος, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipſ. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. ἐς

τε

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικά, ἄκοντας ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος [b] ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποστάλαζοντες ἱδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἁπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὴν πρᾶξιν ὁρίσῃ, τὸν γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμένων [d] ἐπὶ χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philoſophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis ſaturatus eſt animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Theſſali enim equi curae illi ſunt, & cum paullum juventutem ipſe ſuam equulei inſtar agitavit & ſubegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaeſtrae unctae, & ad meridianum ſolis calorem denſandum corpus in pulvere volutatur, ſtillantesque de certaminum labore ſudores: poſt quos breves balneae, & ſobrietatem inſtanti paullo poſt operi ſervans menſa. Rurſus enim adſunt illi magiſtri, veterumque operum curioſi, obſcuram partim ſignificationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae teſtimonio ornatus? aut qui juſtitiam, quique temperantiam amplexi ſint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, veſpera finem operibus imponente, ubi debitum ventris neceſſitati tributum admenſus eſt, ſuaviores dormit ſomnos, qui diurnos poſt labores aliquantum quietis ſubjungat.

46. Talis adoleſcentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita ſtupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaeſtra, in lyra Apollinem, equitem inſtar Caſtoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte *Fl.* *b* Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G. *c* Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. *d* Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. *J. Fl. H. P. S.* *e* Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praeſtat.

τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφεστρίδων καταλκλινεις. ubi pro ἔς τε *Berglerus* legi vult ἐπί τε. Sed vulgata videretur ſimili ellipſi exponi poſſe, intellecto τινὰς; verum quia τινῶν ſequitur, durius hoc eſſet. At ap. eumdem I. 18. pr. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου, (vel potius λυρῳδοῦ) γυναικὸς ἐρᾷν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi poſteriora vertuntur: *& ad illam itiones damnoſas inſtituendo*, nam φθείρεσθαι ſignificatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit *Bergler.* ὡς ἐκείνην. Verum poſſit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etſi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accuſativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης ſimili ellipſi τοῦ οἴκου exponendum ſervarem. *J.F.R.*

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie eſt adjunctum φιλόσοφον eſſe. Jucundius etiam cadere ſic junctura videtur. Certe ſine fraude fuerit interpretationem ita inſtituiſſe. *J.M.G.*

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον] In Mſ. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius eſt illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro ſimplici κονίομαι. eſt proprium palaeſtrae verbum, exerceor in palaeſtra. *Dein unctae palaeſtrae, & ad ſolis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota ſunt omnia de athletico pulvere. *J.G.G.*

62. Ἱδρῶ-

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amaſio.

Iſtum perire, mî nimis grave eſt onus,
Nam quidquid eſt mali, mea navi veho.

& paullo poſt ait:

Iſti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui poteſt, necet.

48. Sic enim univerſum ſe habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honeſtus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus eſt, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut ſit ad animadvertendum, utrius uter amator ſit? tanquam a ſpeculo, ſic a benevolentia amantis, ſimili ad amatum ſimulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae noſtrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, ſucceſſione quadam ad nos delatum eſt? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem ſacram ſervamus? *Felix* enim vere de ſapientium virorum ſententia,

—— *cui juveneſcit equus, puerique miniſtrant,*
Nam fert aetatem molliter ille ſenex,
Qui pueris carus.

Aç Socraticam quidem diſciplinam, & ſplendidum illud virtutis tribunal, Del-

ςης, ὡς Πυλάδυ λαβεῖν ἀξιωτέρυ, μόνοι ὐκ ἐραςὴς ἀντ' ἐρωμένυ γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυςολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον [g] δίδυ,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥςε [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ ὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπυδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθὲν, ἀμοιβαίυς ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι πότερυ πότερος ἐραςής ἐςιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρυ τῦ φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίυ πεσόντος εἰδώλυ. τί δὴ ὖν τῦ καθ' [l] ἡμᾶς βίυ ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθὲν, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς διανοίας νεωκορῦμεν. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα
κῦροι
Τὸν φιλέυσιν.

αἵγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαςήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδυ] Poſt hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γενέσθαι in *Ald.* 1. *Weſſ.* in ipſo textu. h Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] Οἱ W. k Φιληθὲν] Φηληθὲν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὀ.] Haec omnia omiſſa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Oreſtes apud Euripidem, ἐν τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita eſt in *Quom. Hiſt.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi paſſim. De hoc ſignificatu praepoſitionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod ſaepe eodem recidit, vid. plura teſtimonia producentem Rev. *Jac. Elſner.* ad I. Epiſt. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιςολὰς] De unis literis accipiendum, quaſi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertiſſime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιςολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. ſupra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. ſi operae videtur, ſupra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀκριβῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior verſus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, [a] ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσηκάτο.

Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.
Ὧδε νέων [b] ἐράοιτε, πόλιν κεύανδρον ἔχοιτε.

Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως [c] εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mente Socrates viros*, qui cum reliqua diſciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adſciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, ſub eadem chlamyde, patris ſomnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens poſuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros juſſit amare mares,
Sic pueros petitote; viriſque implebitis urbem.

Haec cum ſciatis juvenes, modeſte ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis cauſſa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caeleſti illo invocato Amore, in ſenectutem a pueris inde ſtabiles ſervate affectus. Qui enim ita amant, illis ſuaviſſimum

a Ὃς ἅμα] Ὃς οὐχ ἅμα W. *b* Ἐράοιτε] Ἐρόωντε W. P. Angl. Nihil mut. Edd. *c* Εἵνεκα] Εἵνεκεν W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam ſupra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rurſus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J. F. R.*

Ibid. Ὃς ὑπὸ] Vide B. πρασ. c. 15. & quae illic a me annotata ſunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. ſcribens: ἀλλ' ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male poſteriora a *Benedicto* converſa eſſe, *qui ſub una eademque patris chlamyde*, quaſi illa chlamys patris neſcio cujus fuerit, cum caſtus ſomnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympoſ. adfert, ulterius legenti: *Philoſtr.* Epiſt. 44. ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὸν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adoleſcentia amatus eſt a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Sympoſio. namque eum induxit commemorantem ſe pernoctaſſe cum Socrate, neque aliter ab eo ſurrexiſſe, ac filius a parente debuerit.* *J. F. R.*

76. Ἔρχιος] Quis eſt ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἔρχιος eſt, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεία dabit *Meurſius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praeſertim Xenophontis locum reſpexiſſe videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta ſedem CVII. huic adſignavit *Bentlejus*) qui habetur Memor. Socr. I, 29. ſeq. ubi narratur, quibus quaſi gradibus ab impuro & ſuillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J. M. G.*

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐρόωντε. *J. B.*

79. Εἵνεκα] Poëticum eſſe ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam proſae ſcriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Noſtrum infra *De Dea Syr.* c. 14. καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ἕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & paſſim. *Herodot.* εἵνεκεν p. 2. bis. & ſeqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili eſt; κακόφωνον enim hic foret propter duo ſequentia in ν terminata. Nam ἕνεκε & ἕνεκεν promiſcue ſcribitur, ſequente conſona. Ita ἕνεκεν καὶ invenio in Inſcript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκε tamen ſequente vocali non ſcriberem. *J. F. R.*

88. Αἰ-

mum vivendi tempus, turpi nulla conſcientia in *animo* habitante; nobilis autem poſt mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philoſophorum filiis, aether poſt terram excipit hos, qui his rebus ſtuduerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Iſta Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protuliſſet, Chariclen, dicere volentem denuo, repreſſi: quod tempus erat deſcendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid ſentirem pronuntiare vellem, perpenſa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, ſodales, orationem quisque ſuam videmini deproperaſſe; ſed perpetuae profecto & robuſtae cogitationis aperta haec ſunt veſtigia. Vix enim quidquam eſt eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, ſi fieri poſſet, ille co-*

τοῦ ζῆν χρόνος, οὐδεμιᾶς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. [d] εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τοῦ Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι [e] φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγου τοὺς [f] ἑκατέρου λόγους ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ [g] ὑπογυίου, φημί, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκοῦς δέ, καί, νὴ [h] Δί', [i] ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ [k] πολλὴ μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν [l] ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθαν. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *A1*. Φρονοῖεν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκατέρων W. *g* Ὑπογυίου] Ὑπογύου *Fl. J.* M. *h* Δί'] Δία *Fl.* *i* Ἐρρωμένης] Ἐσκεμμένης marg. *A1*. *k* Πολλὴ] Sic *Fl. P.* &c. recte, Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omiſſa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου. ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iſte vir fuit πανοῦργος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Κίοι inter ſe belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium ſe dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος. eſt enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. **G.**

88. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mſ. *Coelum poſt terram eos excipit, qui iſtis rebus ſtudent. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis conſequuntur incorruptibile.* Vulgo ſine ſenſu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii eſſent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil eſſe, nec id ſignificare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J.G.G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impreſſis eſt, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. *J.B.*

96. Φρονοίην] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipſo M. φρόνοιεν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τι φρονοίην] Sic legendum ſuaderet ſeries orationis, & ſi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipſi ſentiant, judex pronuntiet, an ſuam ut ſententiam, ſuum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a deſcribente, in φρονοῖεν mutari φρονοίην, praeſertim cui Attica forma φρονοίην pro communi, φρονοῖμι, non ſatis eſſet familiaris. Sed jam bene ſic dederat *Aldus*, a quo operae poſteriores, & interpres, male receſſerunt. *J.M.G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noſter ſic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Geſnerus* tam ſponte, quam ex *Aldina* ſua recte vidit, cumque res ipſa flagitet, non haeſitavi in deſerenda vulgata φρονοῖεν. *J.F.R.*

7. Θηραμ. —— κοθ.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

[a] ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξ ἴσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἁγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδεραστεῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρικλέα, παρὰ μικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ [e] προσώπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καταναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ [f] τἀπινίκια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus eſſe, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remiſſuri non videmini, & ipſe inter navigandum de iiſdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praeſens mihi juſtum eſſe videtur, pronuntiabo.

51. Nuptiae quidem res vitae hominum utiliſſima, & beata, quoties felices ſunt. Maſculos autem amores, quoties caſta amicitiae jura illos conciliant, ſolius opus Philoſophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare ſolis concedatur Philoſophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus exiſtit. Tu vero Charicles non gravabere, ſi Athenis Corinthus ceſſerit.

52. Atque ego prae pudore conciſa oratione feſtinanter judicium cum expediiſſem, ſurrexi. Videbam enim demiſſo ſupra modum vultu Chariclem, quaſi tantum non capitis damnatus eſſet. Athenienſis vero hilari geſtu laetus exſultans, jactabundo valde inceſſu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Perſas ab illo ſuperatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod ſplendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

a Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Deſunt haec tria in *Fl.* *b* Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμυῶνται *J.* *c* Ἐφείσθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. *d* Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. *e* Προσώπῳ] Reſtitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A1.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. *f* Τἀπινίκια] Τὰ πινάκια W. male. Τὰ 'πινίκια *Fl. B2.*

19. Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ᾧ τὴν νικῶσαν ὁ διαιτητὴς οὗτος ἔνειμεν. ἢ * ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης † Ἀφροδίτῃ. διὸ καὶ πολλὴ ἐν Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηνῶν δὲ ‡ παιδεραστίᾳ κομώντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ καὶ διαβεβλημένῃ. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inſeruit *M. du S.*
† Ἀφροδίτῃ] Sic mutavit Idem, cum editum eſſet Ἀφροδίτης.

‡ Παιδεραστίᾳ] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque τὴν pro ἡ prave fuiſſe in *V.*

11: & *Plut.* in Nicia *Ariſtoph.* etiam, cujus Scholiaſtes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego Κοθ. majore litera exaravi monitus ab Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Ran. verſ. 1001. ubi ait: Θηραμένης — Κῷος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἔρωσιν· Ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, &c. Quae illi cum Noſtro Scholiaſtae conveniunt. Etſi enim cothurni calceamenti ſignificatio manet, tamen cognomentum quaſi in nomen proprium abiit. Sed res eſt parvi. *J. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν. *Optabile malum hominibus ſunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Ariſtoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo ſingul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epiſtola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Noſtrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non ſemel. *J. F. R.*

17. Παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Daviſ.* (quem conſulendum in marg. juſſit Cl. *Hemſterh.*) ad Cic. *Tuſc. Diſput.* c. 34. obſervat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submiſſa autem voce Chariclem etiam ſubinde conſolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuiſſet.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae ſacro ſermones, qui laetum ſimul ſtudium, & eruditum luſum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneſte, qui antiquam illam nobis memoriam evocaſti, ſi tum judex fuiſſes, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juſte a te judicatis contrariam feram ſententiam? Qui prae ſumma jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido verſari mihi viderer, ut parum abeſſet, quin parvulam hanc domunculam ipſum illud eſſe templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens eſt hoc die feſto dicere, cum riſus omnis etiam ſi forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quaſi ſupercilio elatam, gravitatis cauſſa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβὴ, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐσχηκότα, τῇδέ πη διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἕωλον ἡμῶν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων [i] διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ [k] παιδεραστοῦ καλωφρυομένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ

g Παιδιὰν] Sic *J. Fl. H.* &c. Παιδείαν W. male. *h* Κόροιβον] Κόρυβον M. *i* Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ διατρίβειν ᾠ. ὀ. τὸ βραχὺ. W. *k* Παιδεραστοῦ] Παιδεραστεῖν W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇδέ πη] Τοῦτον τὸν τρόπον. *V.*

50. Καλωφρυωμένος] Ὀφρῦσι μετέωρος. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia ſint quae in *Phaedr.* & *Sympoſ.* quae de amore ſcripſit ille Philoſophus, qui παιδεραστάις nimis amicum ſe praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philoſophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis verſus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Daviſii*, ubi tamen addit *Auguſtin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore ſententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς] Sed Mſ. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς. quod quis non amplectatur? *Athenienſis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρῷ] Ἱλαρρῷ ſcribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim ſemper ejus feſtinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemſterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τἀπινίκια] Perperam in noviſſimis editionibus legitur, Εστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινίκια, pro quo recte in antiquioribus τἀπινίκια. *J.J.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Ariſtoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiaſtes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & conſule ibi notas; perperam in Ed. Tornaeſiana legitur Μελιτιάδ. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiaſtae locus ad quem remittit *Solan.* eſt *Ariſtoph.* Ran. verſ. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὲ, τὸν εὐήθη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι ſic dictum ait. *J.F.R.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiaſtes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τοῦ παιδεραστοῦ] Florent. Codic. τοῦ παιδεραστεῖν. *J.B.*

ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμήρες ᾠόμην, ἐφήβῳ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὄμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἐξὸν ἀρύσασθαι, [a] διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεάσηται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων κἂν μόνον θίγῃ, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεῖραν ἐπάγει φιλήματος, οὐκ [b] εὐθὺ περίεργον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα πρὸς τὸ [c] παρῆκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις μὲν ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῆ τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρίησιν ἀργήν· [d] αἱ γὰρ φανεραὶ [e] τῶν [f] αἰσθητῶν [g] συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ [h] λαθρίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies verſantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas ſuſtinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi ſit copia, tolerare tamen ſitim. Neque enim ſatis eſt videre quem ames, neque ex adverſo ſedentem & loquentem audire, ſed velut ſcalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum viſus, uti ſpectet: & ubi contemplatus eſt, cupit admoto corpore attingere: ſi enim vel ſummis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile conſecutus eſt, tertio tentat oſculum, non ſtatim curioſum illud, ſed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane ſe contigerint, deſiſtit, nullo ſuſpicionis relicto veſtigio. Deinde concedenti ſe accommodans, longioribus ſemper amplexibus quaſi illiqueſcit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otioſam eſſe patitur; cum manifeſtae illae ſenſibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapſu dextra ſinum ſubiens, mammillas premit paul-

a Διψῆν] Διψεῖν Ex. *Fl.* Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & *Fr.* cum jota ſubſcripto, quod in *H.* & *J.* non adeſt. *b* Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *A1W.* *c* Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta *J.* quae παρεῖκον, quod & in marg. *A1W.* adſcriptum. *d* Αἱ] Ἡ *J.* male. Αἱ cett. & M. marg. *A1.* habet ἢ. *e* Τῶν αἰσθ.] Μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. Μητὰ P. Non adgnoſcunt praepoſit. Edd. *f* Αἰσθητῶν] Ἐσθειῶν L. *g* Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ *Fl.* *h* Λαθρίως] Λαθραίως Ex. *Fl.* Λάθριος marg. *A1.*

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia eſt, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, ſaltem hoc licebit, certe extrema LINEA amare, haud nihil eſt. Ter.* Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro *gradu* ſumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* σύμμικτα.) *Vorſt.* Sic *Philemon.* fr. 65.

> Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
> Ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
> Ἐνέπεσον· οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως.

M. du S.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθὺς, vid. ſupra, ad c. 42. & alibi dictum. *J. F. R.*

71. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.] Ex Mſ. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπερικλοπαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, vocat oſcula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. *J. G. G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν] Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio juxta Comicum ipſum percutit.* Haec verba perobſcura ſunt, ſed illuſtrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχε μειράκιον. *Hecaton autem in Chriis inquit, formoſo adoleſcente dicente, ſi in ventrem percutiens* γαστρίζει, *etiam in femina verberans* μηρίζει, *inquit Cleanthes, tu quidem o adoleſcens habe interfeminales pulſationes.* Nimirum μηρίζειν eſt inter praetextata verba, de παιδεραστείας. vide quae notavit vir & amicus ſummus *Aegidius Menagius* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. *J. G. G.*

81. Κωμικὸν] Quis hic Comicus ſit neſcio; nec quid voluerit, meum eſt inquirere, aut, ſi ſcirem, enarrare. *M. du S.*

83. Με-

paullum ultra naturam tumentes, & durius-culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, poſt haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorſus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philoſophiae ſupercilium ultra ipſa tempora ſuſtulere, honeſtorum verborum phaleris imperitos paſcant. Amator erat, ſi quiſquam, Socrates, ſub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non ſine plaga ſurrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus eſt, ut e regione ſederet,

Aeacidi intentus, dum ceſſet fundere carmen:

ſed erat ipſorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum cuſtodito in verum erupit,

Femorum tuorum ſancta conſuetudo pulchrior!

τὴν φύσιν ὑποιδοῦντας πιέζει. καὶ σφριγώσης γαστρὸς [i] ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ἐπιδράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχνουν ἄνθος ἥβης. καὶ τί τἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κωμικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μετεωρολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ἐπήρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων [k] κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς [l] ποιμαινέτωσαν· ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, [m] εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπληξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, [n] οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ [o] κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων φιλίας [p] μεσίτις ἡδονή. στένων γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερ'ράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία [q] Καλλίων·

τοὺς

i Ἀμφιλαφὲς] Ἀμφιλαφέσι L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* *k* Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψεύσμασι male *J. Fl.* *l* Ποιμαινέτωσαν] Ita dedi ex P. Ποιμαινέθωσαν Edd. male. *m* Εἴ τις περ] Εἴπερ τις marg. *A*1. *n* Οὐδὲ γὰρ] Incipit rurſus O. *o* Κατ' ἀντικρὺ] Reſtitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ Edd. *p* Μεσίτις] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης Edd. priores. *q* Καλλίων] Καλλίω W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adſentitur P.

83. Ἐμοί μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ καὶ ἐπάρατε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιο. M.

83. Μετεωρολ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* l. ep. 34. pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non eſt oblitus: item ex *Dial. Charont. Merc.* & *Mort* ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi abſurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *ſupercilia ſupra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipſe Socrates apud Lucianum in Auctione Philoſophorum, παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Æacidæ potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μεσίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μεσίτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Politiſſimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι. *J. J.*

Μεσίτις] Cod. Mſ. Ox. & W. uti emendare juſſerat *Menagius.* In omnibus impreſſis μεσίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam verſiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici verſiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter eſt, ſive ſenarius; nam Καλλίων facit initium verſus ſequen-

τοὺς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα [a] φήσει τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τἄλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὤτων πόῤῥω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, [c] ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comiſſatores vocantur, nihil aliud quam profeſſos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec eſſe dictu: at vera quidem ſunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneſte, aliud tertiae orationis quaſi fundamentum jacientem, cujus initium tantum feſto die audire fas eſt, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omiſſa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum ſpectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* uſu venere, praeſentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ. — IMAGINES.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ. — LYCINUS ET POLYSTRATUS.

ΛΥΚΙΝΟΣ. — LYCINUS.

Ἀλλ' ἢ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷόν ἐγὼ ἔναγχος

Numquid ergo tale quid uſu veniebat his, qui Gorgonem vidiſſent, qua-

a Φήσει] Φησὶ W. *b* Ἀφέμενοι] Ἀφέμενος W. *c* Ὑφάπτεσθαι] Ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνος *Th. Mag.* v. Γοργώ. *d* Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μηρῶν] Neque hoc unde ſit ſcio, aut ſcire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amaſium fuiſſe probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amaſium vocat III. p. m. 97. B. *M. du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox eſt Eidylliorum ſcriptoribus uſitatiſſima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμαστὴς Amaryllidis amorem aperte prae ſe fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi iſti duo, in quibus Pantheam Abradatæ uxorem deſcribit, doctiſſimi ſunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. lecta deſtruent; quin haud dubie & ſine ambagibus oſtendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiaſtes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut ſuſpicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum ſilentium; niſi forte eo ſpectet Celeris declamatio (quae Dionyſio a quibusdam tribuebatur) qua Araſpam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philoſtr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer eſt, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M. du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Perſonarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inſcripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita ſunt in *Pariſ.* idque ab Cl. *Hemſterh.* quoque factum animadverto, eas ſupraſcribi curabo, niſi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἔπασχον] Aliter in ſuis Codicibus legiſſe

quale uſu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione diriguerim. POL. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigeſcere. LYC. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis quam ſtatuae ſunt, immotum reddi tura eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυές τι τὸ θέαμα φὴς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς [e] κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς κἂν [f] ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπίδῃς ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον καίριον, εἰ αὐ-

e Κεχηνότα] Κεχηκότα male J. f Ἐκ περιωπῆς] Ἐπεριωπῆς male J.

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη * ἐκ λίθου πεποίηται. V.

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. *M. du S.*
Ἐκ λίθου] Verum eſt ἐν hic pravum fore. Sed ſcire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noſter, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabuloſae, quae ait Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἧκεν εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ Διὶ εὐξαμένη τὴν μορφὴν εἰς λίθον μετέβαλεν, ut plura teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phraſis ποιεῖσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a Scriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienam eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Eſai.* XLII. 16. ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem eſſe, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliiſque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus cum concreſcunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν] Reverend. *Jac. Elſner.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς την θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἰώθει. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ περιωπῆς] Habuimus idem ſupra Μισθ. c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemſterhuſius* in marg. Ed. *Graev.* adiri poſſe *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obſerv. *Boſii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Poſt autem fructum pacificum reddit*, „ uti

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ κἀκείνη [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

ΠΟΛ. Παῦε, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινέσαι δόξω, παρὰ τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ ἅβραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τοὔνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

ſi videas: ſi vero ipſa quoque te adſpiciat, qua ratione ab illa abſcedes? Revinctum enim te quorſum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Deſine, Lycine, portentoſam pulchritudinem effingere; ſed dic mihi, quae ſit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praeſtantior. Verum quae ſit, non habeo dicere. Miniſterium vero multum, & alius circa illam apparatus ſplendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae ſane multae, atque in univerſum major, quam pro fortuna privata, res videbatur eſſe. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, niſi hoc ſolum, ex Ionia eſt. Spectatorum enim aliquis, vicinum reſpiciens, cum tranſiret, *Tales quidem*, inquit, *ſunt formae Smyrnenſes, nec mirum, ſi pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipſe quoque eſſe qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

a Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *J. Fl. B2. V2.* & *S.* notat *Sol.* Sed & ſic *P. S.* &c. *b* Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττον male *J.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucun-*
„ *dum fructum*, ut Cicero dixit *jucundiſſimum fru-*
„ *ctum libertatis.* Εἰρηνικὸν enim Graece ſaepe dicitur
„ id quod *dolori* & *acerbitati* oppoſitum eſt. Sic apud
„ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι.
„ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum eſt: hoc placidius*
„ *eſt.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pa-*
„ *cem facit* &c." Hucusque *Bos.* At *Obſopoeus*: *& fortaſſe quod dixi, leve eſt prae hoc quod dicturus ſum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur ſane εἰρηνικὸν hic eſſe reſponſum oppoſitum praemiſſo a *Polyſtr.* θέαμα δεινῶς βίαιον, adeoque *lenius*, *placidius*, quodque minus laedet, eſſe vertendum. Verum vellem addidiſſet commentator noſter exempla, quibus oſtenderet καρπὸς εἰρηνικὸς pro *laeto fructu* adeo uſitatum eſſe; etſi minime nego in adducto loco N. T. ſic eſſe vertendum; quia directe opponitur τῷ, ὁ χαρᾶς. Ac *lenius* ſignificari ap. Lucianum, ipſa proxime ſequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, ſuſtuli, & ante εἰ δὲ κἀκείνη poſui; ibi enim nova oppoſitio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Ariſtot.* Sic apud *Piſid.* Coſmogr.

Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἑλκτικωτέραν ἔχει.

J. B.

31. Οἴει] Attice pro οἴῃ, quod in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι perpetuum eſſe, ſupra jam obſervavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialectr. p. 62. 63. Et Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. 40. Ubi πεύσει *audies.* Et verſ. 60. ἐκπυνθάνει *interrogas*, ac ſexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in Aſia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Hiſtoricos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & ſorore Fabia ſtuprum ſuſpicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καλ.

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quoſdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὅστις ἦν, κἂν τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ἀπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστά γε τὴν ἐμὴν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἢ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [g] ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φής; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἤνπερ σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

c Ἐπεὶ] Ita jam optime *J.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* *d* Οὔτε] Οὔτε male *J.* *e* Ἐκεῖνον] Omiſſum in *J.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* *f* Ὅστις] Ὅστις *J. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. *g* Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in P. *P. J.* &c. *h* Αὐτὸς] Οὕτως adſcripſerat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] *Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν καὶ σεμνῶν. G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides* Μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ. T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.*

Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπεὶ λίθου. *F. G.* Et ſic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. *Λίθου ἐποίησας*] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Ἐν. Δ. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων ἃς συνεκπέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναιξίν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nanciſci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege οὕτως, vel αὐτό. *M. du S.*

73. Κα-

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι, τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορείσθω. σὺ δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς φὴς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον κἀκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ᾗ καὶ ἐπιγράψαι τοὔνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polyſtrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidiſti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audiſti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum ſtatuae clam cum relictus eſſet in templo, coiiſſe, quoad ejus fieri potuerit, cum ſtatua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidiſti, age, mihi illud quoque reſponde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidiſti? POL. Equidem omnium, Lycine, ſim negligentiſſimus, ſi pulcherrimum Alcamenis ſignorum praetervidiſſem. LYC. Illud quidem, Polyſtrate, non exquiram, an, cum ſaepe eſcenderis in arcem, Calamidis Soſandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam ſaepius. LYC. Sed ſatis iſta. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudaſti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inſcribere nomen ſuum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam haſtae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adſcriptum marg. *J*. Sed in Κνιδίων conſpirant Edd. *b* Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl*. Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æſtimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigiſſe ab Athenæo eſſe proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris ſimulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venuſtatem quaſi exemplar imitatum eſſe Praxitelem contexuit. *Val. Max.* *G. C.*

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam in[illegible]lligit; de qua in Ἐρωτ. c. 11. 13. multa legiſti. *M. du S.*

75. Πραξ. — καλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noſter vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Hiſtoriam habes Ἐρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortenſi vel potius in hortis poſita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. *G. C.*

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc ſcriptum eſt. Romae, an in Aſia ſcriptum ſit, dubium videri poſſit. Veneris autem ſtatua eſt, quam deſignat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Doſandran* pro *Soſandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III. *Soſandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen ſuum ad eam ſcripſiſſe Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen ſortitam credit *Pauſanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui eſt in arce Athenienſium, λίμναι nuncupato, unde & *Dionyſ.* λιμναῖος. *G. C.*

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta eſt, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pauſan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δεήσει] In omnibus legebatur δεήσῃ. Prave, cum loquatur is ipſe, qui Imaginis effictor eſt. *M. du S.*

Δεή-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta ſines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

[c] ΛΥΚ. Τὰ κάλλιςα, ὦ ἑταῖρε, ὥςε ὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν [d] δέησῃ. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάςης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τουτὶ γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύςρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπᾴδουσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾷν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἡκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεήσεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ κε-

c ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. *d* Δεήσῃ] Δεήσει legendum monebat marg. *J.* Sed in δεήσῃ conſpirant Edd.

Δεήσῃ] *Solan.* δεήσει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δεήσειν conjicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque ſe haberet, veluti οἴει pro οἴῃ (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σύ γε — οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epict.* Sent. 28. p. 104. οὔτε πλείονα τῶν δεόντων προσοίσῃ, οὔτε ὀψοποιῶν δεήσῃ. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δεήσει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius imperſonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo imperſonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ἢν δέῃ & c. 47. καὶ πολέμου δεήσειν ἡμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλά σοι τῶν καθαρσίων τάχα δεήσει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. οὐδὲν δεήσει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἶτ' ἐκ δικαςηρίου δεήσει. Sic δεῖ παρασίτων τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἐπομβρίας. *J. F. R.*

99. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

19. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

Καὶ

κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δέ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ [a] Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα [b] λεπτὸν [c] καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλίκον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ [d] καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκών; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοιπάς τι κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλμα-

tiam, prout Praxiteli viſum eſt, ſervabit. Malas autem, & quae in adverſo vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis Venere aſſumet, & inſuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipſa ab Hortenſi. Totius vero vultus circumſcriptionem, & genas teneras, & naſi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commiſſuram idem, & cervicem ſumtam ab Amazone. Soſandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & riſus tenuis ac latens ſicut illius erit, itemque compoſitus & decens amictus a Soſandra, niſi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi menſura quaenam fuerit? ſecundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam ſecundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polyſtrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime ſi accuratiſſima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquiſti, generoſiſſime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo poſt. Sed bene cett. Σωσ... *b* Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *AIW.* *c* Καὶ λεληθὸς] Καὶ deeſt in *Fl.* & λεληθὼς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. *d* Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philoſtr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν eſſe *lubricum*, ſ. *oculorum mobilitatem.* Adde Noſtrum Dial. ſeq. *Amor.* c. 3. ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοιτο. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea ſtatua haec expreſſerit; noſtri ſane homines in marmore iſta effingere non valent. Quorum ſtatuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis ſunt quaſi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν καὶ λεληθός] Angl. σεμνὸν καὶ λαλ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phraſin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *menſuram ſtaturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τῆς ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω. i. e. *Staturae vero men-* „ *ſura, quanta eſſe debeat, menſuretur maxime ſe-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obſopoeus: *aetatis menſuram.* Sed Clariſſ. *Geſnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi ſignum poſt γένοιτο faciens, & comma quod in vulgata poſt μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca ſic ſaltem Latinis reſponderent: & quia in hiſce eſt licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Boſio* vulgatae diſtinctionem retinere, an praeeuntem *Geſnerum* ſequi, & vel novam perſonam inſerere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifeſtius autem eſſet, interrogandi formulam hic eſſe, ſi πηλίκος dixiſſet; nam etſi ἡλίκος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis eſt, ubi ſic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Boſii* verſione ac vulgata diſtinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Poſt hanc vocem in Anglicano Cod. πολύ. *J.B.*

51. Κν-

imaginem ; qui ſic omnia in illam contuliſti ? LYC. Atqui hoc minimum eſt, amice, niſi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia, ut exacte nigra ſint, quae ſunt nigra, alba autem quae oportet eſſe talia, & ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus ſcilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeſtive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi diviſis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero ſuperciliorum decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qualem Caſandram in conciliabulo Delphis fecit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubtiliſſime elaboratam, ut adſtricta ſint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles oſtendat, Pacatae exemplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed

τος, ἔτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τῦτο μικρότατον, ὦ φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάςῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [e] κινδυνεύει τῦ μεγίςυ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν ὖν καὶ ταῦτα ποριςαίμεθ' ἂν, [g] ἢ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τὺς [h] γραφέας, καὶ μάλιςα ὁπόσοι αὐτῶν ἄριςοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὔκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· ὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν τὴν Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [i] λέσχῃ [k] ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξειργασμένην, ὡς συνεςάλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιςα μὴ ἄγαν

e Κινδυνεύει &c.] Κ. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. *f* Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖ male reliquae. *g* Ἢ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & Edd. cett. *h* Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. *i* Λέσχῃ] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* *k* Ἐποίησε] Ἀποίησε male *J.*

51. Κινδυνεύει τῦ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει —— προσδεῖν] Conſului Edd. cognovique *P.* & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τῦ μεγίςου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in noſtro *Juntinae* exemplari προσδεῖν conſpicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne an manu ſcriptum eſſet illud ν. *J. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rurſus *Jov. Trag.* c. 7. *J. F. R.*

63. Λέσχη] Vide *Pauſan.* 341. 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pauſan.* in ipſa Delphorum deſcriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὴν Κασσωτίδα ἐςὶν οἴκημα γραφὰς ἔχον τῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐνταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τάτε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. *J. M. G.*

68. Δειξάτω] De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemſterh.* demonſtratum. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτην] Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάςη eſt apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae Campaspe ſcribitur ap. *Plin.* 35, 10. ſ. 36, 12. opinio eſt *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubjungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάςην eſſe. Quodcumque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere juſſus eſt concubinam Alexandri: itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *J. M. G.*

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀετίων ποιησάτω.

Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφέων [a] Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ [b] δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἠρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ᾽ αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσασθαι· καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ [d] ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ [e] τὴν τοῦ Βρισέως.

Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι Χάριτες, καὶ ὁπόσοι Ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φὴς, καὶ διϊπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷον

in quo ſanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai ſemoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpuraſcenti*, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet juſtius multo quam Briſei filiam.

9. Atque iſta quidem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar enitet, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὅμηρον] Sic Edd. praeter *J.* quae μηρὸν. *b* Δεδέγμεθα] Δεδέγμεθα *J.* ſola. *c* Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. *d* Ὅλως] Bene ſic *P.* aliaeque. Ὅλος *J.* *e* Τὴν] Τῇ Edd. male. *f* Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ὁ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡροδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον] Cl. *Hemſterh.* margini adleverat, vid. *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus*, ſcribit ibi *Cicero*. Ad quae *Daviſ.* „ Vult Noſter, *Homerum* ita res deſcribere, „ ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & „ hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τὸν ἄριστον τῶν γραφέων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & ſcriptorem vitae „ Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, ſe *Homeri* picturam ſeu faciem pictam vidiſſe; quod perperam cenſuit vir doctiſſimus *Giſb. Cuperus* Apotheoſ. p. 10. *J. F. R.*

73. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς] Non ſatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ᾽ ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
Ὡς δ᾽ ὅτε τίς ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ —
Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί κ. τ. λ.

J. M. G.

74. Ἐλέφαντι εἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid,. ſuſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcriptum fuiſſe, ut Ὑπ. Εἰκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖδ᾽ ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Heſiodus* in Scuto Herc. 7. in deſcriptione Alcmenae,

Τῆς

naſcuntur caelitus. Sed quid facientem vidiſti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legiſſe. Dum progreditur, diſputabat cum aliquo comitantium neſcio quid: neque enim ita ut exaudiri poſſet loquebatur. Verum ridens, Polyſtrate, dentes oſtendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & ſibi invicem commiſſos! Si quando pulcherrimum monile vidiſti, de ſplendidiſſimis & aequalibus margaritis; ita ad ſeriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *ſectili* apud Homerum *ebori* ſimiles, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut diſtantes, quales pleriſque: ſed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in univerſum autem magnum quoddam miraculum ſpectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τοῦ ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ πράττουσαν εἶδες αὐτήν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο [g] συνειλημμένον· καὶ ἐῴκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεσθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μεταξὺ δὲ προϊοῦσα, διελέγετο τῶν παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ Ισυμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἴπου κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν [h] αὐτὸ δὴ τῷ τοῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, [i] οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα [k] καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

ΠΟΛ.

g Συνειλημμένον] Συνειλημένον uno μ J. Ald. V2. P. Συνειλημμμένον geminata conſona Fl. B2. Fr. P. H. S. h Αὐτὸ] Sic dedi ex Fl. Αὐτῷ enim ceterae. i Οἷοι] Οἷα P. k Καὶ θέαμα] Deſunt haec verba in Fl. Adſunt in cett. & P.

Τῆς δ᾽ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων δ᾽ ἀπὸ κυανεάων
Τοῖον ἄηθ᾽ οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

J. M. G.

Ibid. Ἰοβλέφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *J.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. *J. F. R.*

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.] *Hom.* Il. Τ. 282. *M. du S.*

87. Ἅπασαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ὁ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M du S.*

Ibid. Ὁπόσαι χάριτες — περιχορεύοντες] Ut Lucianus hic, Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita *Anacreon* περιπέτεσθαι, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — περιχορεύοντες] *Alciphr.* III. 1. Ipſas Gratias in vultu adoleſcentis ſaltantes fingit, ut faciem admodum pulchram deſcribat: τὸ δὲ ὅλον, ait, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὄμμασι χαρίτων περιχορεύει δίκας ex *Ariſtaen.* adfert ibid. *Bergl.* *J. F. R.*

90. Διιπετὲς] Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλημμμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum eſſe, a συνειλέω, non συνειλημμμένον a συλλαμβάνω, ipſa ſeries orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo neſcio cur diſceſſum ſit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta ſit inter legendum, ſed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico ſuo ſ. cylindro involuta. Erant itaque duo quaſi volumina cohaerentia ipſa continuatione chartae, illo ipſo nempe loco, in quo legendo jam occupati ſunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημένον. *J. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res eſſet, ſi a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Eſai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia eſt ab εἰλέω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *J. F. R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum eſt. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; ſed minus venuſtum eſt. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἥν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τῷ βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τοὔνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω [a] διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' [b] ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ πεποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὢν, κατὰ

10. POL. Quieſce. Jam enim apertiſſime intelligo, quam mulierem dicas, his ipſis illud colligens, & patria. Dixiſti autem etiam eunuchos aliquot eam ſecutos, & profecto etiam quoſdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratiſſimam illam, dicis. LYC. Quod vero eſt illi nomen? POL. Valde ipſum quoque venuſtum, Lycine, & amabile. Eſt enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Noſti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modeſtam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita ſane eſt, & quaſi viderem illam, ita animatus ſum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixiſſe traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris inſtar illam praetercurrentem ſemel vidiſti, & videris ea, quae in promtu ſunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidiſti: nec noſti, quam longe ſit iſta illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praeſtantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim ſum, & ſaepe cum ea, popularis quippe, lo-

a Διατίθεμαι] Bene ſic Edd. & P. Διατίθειμαι Ex. *Fl.* b Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐκεῖνον L.

17. Νὴ Δία καὶ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini eſſe, adjungentis aliquid ad ea, quae ſupra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro neſcio quam decorum illud ſit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnenſem eſſe, cum Caeſare vivere. *J.M.G.*

18. Βασιλεῖ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per ſingulas civitates Aſiae, Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teſte *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria poſuiſſe barbam*. c. VIII. Quod an de hac intelligendum ſit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, ſi rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam ſcite ſcribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caeſaribus, cum ait, σώφρων, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. *M. du S.*

Βασιλεῖ συνοῦσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum deriſor Lucianus omnes adulatores vincit. *M.V. la Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθείᾳ. *F.G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Niſi forſan a Luciano fictum hoc exiſtimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempeſtivis deliciis oriri ſciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noſter de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus ſuperſit locus. Conſule *Dion. Caſſ.* 57. Et *Nicaſii* Diſſ. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* ſcribitur apud *Philoſtratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Iſidorus Peluſ.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim ; ut ipſe etiam noſti, manſuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim iſta, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut ſi quis veſtimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa eſt, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi oſtenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorſis ea emoriatur, & marceſcat, & ipſo indecenti geſtu fateatur, praeter dignitatem ſe cum mala domina, anima, vivere. Et ſane videntur mihi tales ſimiles eſſe ſacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipſum templum pulcherrimum eſt & maximum, lapidibusque pretioſis exornatum, auro & picturis diſtinctum. Intus vero Deum ſi quaeras, aut ſimius eſt, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo ſufficit pulchritudo, niſi exornata ſit juſtis ornamentis: dico autem non veſtitu purpureo & monilibus, ſed illis quae praedixi, virtute, & modeſtia, & aequitate, & humanitate, &

γὰρ ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦτα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλάς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ [c] ἡκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κἀκεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἢν ζητῇς τὸν θεὸν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. οὐ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἁλουργεῖ, καὶ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρω-

c Ἡκούσας] Sic Edd. & Ex. *Fl.* Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. obſervat eam epici carminis argumentum ſuppeditaſſe Sotericho Aſitae, de quo *Suidas* v. Σωτήριχ. *M. du S.*

23. Ξενοφῶντος] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἡκούσας] Suſpecta mihi haec ſcriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita ſcriptum inveniatur, εὖ γένους ἥκων, εὖ δὲ καὶ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem εὖ ἐχούσας, uti etiam ei placuiſſe video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adſcripſit. Vide not. ad Ἐνυπν. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hiſt. Anim. I. 12. εὖ ἥκουσαι σαρκῶν. II. Ῥώμης καὶ ἀλκῆς εὖ ἥκοντας. V. Ἀνδρείας εὖ ἥκουσι. XIV. 26. εὖ ἥκει βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV. 15. εὖ γὰρ γένους ἥκων, εὖ δὲ καὶ πλούτου. In genitivis illis ſubintellige ἕνεκα. Emenda igitur *Heſych.* apud quem: Εὐηκὼν, πλουτῶν, εὖ πράττων. Lege εὖ ἥκων. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας] Recte hanc phraſin ἡκούσας pro ἐχούσας adſtruit Cl. *Bos* (etſi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mſſ. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemſterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in tranſitu, ne operae quidem exiſtimans multis eam teſtimoniis probare, quae illi certe abunde ſuppetiiſſent. εὖ ἡκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* ſimilia adducit, licet haud indicatis locis. Sed ſufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν] Qui attente hanc ῥῆσιν inſpexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe ſum, quaſi transpoſitis paullum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum ſemel ἀσχημονοῦν poſt ἐλεγχόμενον ſtaret, opus fuit novo καὶ, quod reſtituto ordine, quem verum putamus, ſuperfluum eſt. *J. M. G.*

θρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον.

Καὶ δὴ πεποιήσθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶ-

reliquis, quae iſta velut finitione cognoſcuntur.

12. LYC. Itaque, Polyſtrate, ſermonem ſermone compenſa, *ipſa menſura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam oſtende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, ſodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim ſimile eſt id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non poſſunt ſermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipſe etiam opus habere ad hanc imaginem, non ſtatuariis ſolis, neque pictoribus, ſed philoſophis etiam, ut ad regulas exigere poſſim ſignum, & oſtendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin jam fiat! Eloquens primum & ar-

a Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae ὁπόσα ταύτης. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pell.* Forte pro ὅρος legi poſſit ὅρμος.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. ἔστι δὲ παροιμιῶδες. *V.*

* Προθυμίᾳ] Προμυθίᾳ editum ante, ſed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Ἀρετῇ (ſc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (ſit ornata) *temperantia*, *aequitate*, *humanitate*, *atque aliis*, *quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro eſt, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, ſi poſſent hic aliquid ſignificare, quomodo ex Graecis iſta colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Veriſſime: & *aliis ornamentis*, *quae ſunt in tali* ſc. foemina *perfectiſſima.* quae poſſunt in foemina omnibus numeris abſoluta eſſe perfectiſſima & abſolutiſſima. Dudum obſervavit magnus *Caſaubonus* ad Athenaeum ὅρος & πέρας alicujus rei dici quod volumus intelligi ſummum eſſe. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας eſſe *ſummam amicitiam*, *ſummam paupertatem*. His potes hoc exemplum adſcribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὅρος ἐστιν. & *quae alia ſunt talium ornamentorum perfectiſſima.* Et ſic Lucianum ſcripſiſſe perſuaſum habeo. *J.G.G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Optima eſt lectio *Aldina* & reliquorum, ſed propter interpretationes obſcuras tentata a *Graevio:* qui nihil, puto, de ſinceritate ejus dubitaſſet, ſi in mentem tum veniſſet viro magno, ſolere ſaepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata ſint aliquot virtutum nomina, ſubjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata ſint pro definitione. *J.M.G.*

68. Ὅρος] Vide *Plat.* Ed. *Baſ.* p. 130. C. *Fl.* ὁπόσα ταύτης. Ego nihil muto. *M.du S.*

69. Μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Heſych.* quum p. 376. praemiſiſſet: „ Ex ſubſtantivo μοῖτον, „ quod eſt χάρις ἀμοιβὸς, factum eſt μοιτᾶν, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmaſ.* de uſuris. Quod „ adeo verum eſt, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomi- „ ne, quod aequivalet Siculorum μοίτῳ, *mutuum*, „ ſive rem mutuo datam, appellarint, teſte *Heſychio.* „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium eſſe ex hoc ſolo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* ſcripſit: καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λώϊον, ἐάν τις εὐθηνία γένηται. Quo cum concinat *Heſiod.* Ἔργ. v. 350.

— εὖ δ' ἀποδοῦναι
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴκε δύνηαι.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ uſitatum & proverbialem eſſe locutionem, cujus exempla lon-

arguta: atque illud, *Dulcior a lingua favis*, de ipſa potius, quam de Pylio illo ſene, Homerus dixiſſet. Omnis autem tonus vocis ut qui molliſſimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris ſit, & omnino fractus; ſed qualis fuerit pueri nondum pubeſcentis, ſuavis, & blandus, & placide in aurem ſe penetrans, adeo ut etiam cum deſiit, reſonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumſonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & veſtigia verborum mellita quaedam, atque perſuaſionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ [b] γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἰρήκει. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἁπαλώτατος, οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ᾽ οἷος γένοιτ᾽ ἂν παιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ [c] προσηνὴς, καὶ πρᾴως [d] παραβυόμενος ἐς τὴν ἀκοὴν, ὡς καὶ παυσαμένης ἔναυλον εἶναι τὴν βοὴν, καί τι λείψανον ἐνδιατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἠχώ τινα παρατείνουσαν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἴχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄττα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς [e] ἀπολιμπάνουσαν. ὁπόταν δὲ καὶ τὰ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ,

b Γλυκίων] Γλυκίον G. Nihil mut. Edd. *c* Προσηνὴς] Bene ſic *P*. aliaeque. Προσηνὺς male *J*. *d* Παραβυόμενος] Παραδυόμενος P. G. & marg. *AlW*. *e* Ἀπολιμπάνουσαν] Ita dedi ex *Fl*. *P*. *S*. Ἀπολιμπάνουσα *J*.

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. poſſem proferre, ni res eſſet notiſſima; verum inde non conficitur, & alterum μῦθον &c. ſe hic recte habere; neque id adeo inquiſivit *Bergler*. Nec *Eraſm*. in Adagio, *Eadem menſura*, ubi poſteriora haec Luciani adducit, omiſſo μῦθον. Sed quum μοῖτον conjectura tantum ſit nondum ſatis probata, eam necdum admittere poſſum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev*. tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana*.) *J. F. R.*

70. Ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Vide Parœmiogr. *J. B.*

Ibid. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Omiſit de induſtria αἴκε δύνηαι, quod apud *Heſiodum* verſum complet, Ἐργ. 348. *M. du S.*

78. Γραφέων μόνον] Omiſſa poëtarum mentio non ab ipſo auctore videtur, qui jam initio ſtatim Homerica utatur imagine. *J. M. G.*

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκη. Sic Mſ. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem codex, καὶ πράως παραδυόμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & ſic legiſſe videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande ſe inſinuans*. eſt enim παραδύεσθαι *blande & latenter ſubire, ſe inſinuare*. pro quo mox διαδύεσθαι c. 14. καὶ ἢ κηρῷ ἐπιφράξει τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεταί σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit*. παραβυόμενος, quod in editis extat hic eſt ἀπροσδιόνυσον. *J. G. G.*

Ibid. Γλυκίων μέλιτος] *Homer*. Il. A. 249. *M. du S.*

93. Παραβυόμενος] Non auſim equidem, ſi ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι: ſed nec ſubſtituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam uſurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem ſonoram, non femineam, quae impleat aures, & quaſi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticeſcente illa adhuc reſonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici poteſt, *clanculum irrepere per alienam occaſionem*, ſed παραβύεσθαι ad intima usque ſe penetrare, & ea implere. Vim verbi ſatis declarant ea ipſa, quae de formula ἐν παραβύστῳ ſupra p. 480, 16. obſervavit Cl, *Hemſterhuſius*. *J. M. G.*

Παραβυόμενος] Alteram lect. παραδυόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingreſſum ſignificat, & cum πρᾴως conjungitur; quum παραβύω violentiorem intruſionem notet, ut *Lexiph* c. 24. καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που. Et ſic alibi non ſemel. At in textum nondum recipio: coque minus, quod, his ſcriptis, vulgatam ab Cl. *Geſn*. defendi video. Quia tamen praemiſit, ſe non damnare παραδ. ſi ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc παραδυομ. reſtitui placet. *J. F. R.*

97. Ἄττα] Recte hic laevigatur; ut *Timon*. §. 28. *Lexiph*. c. 5. *Rhet*. c. 16. m. At ſupra *Amor*. c. 17. Et *Herm*. 30. f. *Lexiph*. 14. & 21. bene adſpiratur. Plura dediſſem, niſi cauſſa eſſet nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepiſſet, monuiſſetque ἄττα eſſe *quaedam*, ἅττα vero pro ἅτινα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hiſce addit *Hellad*. in Chreſtomath. p. m. 10. f. etſi diſtinctionem ſignificationis non addit, ſed pro re nata, modo adſpirari, modo laevigari ſcribit. *J. F. R.*

1, Τόν

ᾄδῃ, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, [a] τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις κἀκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν [e] ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ῥυθμοῦ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρῆσθαι τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρᾳκὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαιρῶνα μεταξὺ βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἤν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ

chrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam ſi comparentur, *iſtaec* omnia. Et ſi Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etſi multipliciter ſonoram vocem emittat.

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad ſuum cantum allicerent, ipſi, puto, ſi audirent, relictis citharis adſtarent ſilentio audientes. Servare etenim exquiſitiſſima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, ſed ſublatione tempeſtiva ac poſitione dimenſum habere cantum, & conſonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque cuſtodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigiſſent iſti Thraci, & illi *alteri* per Cithaeronem inter boum curam meditanti citharam. Itaque ſi quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud ſolum,

a Τότε] Reſtitui ex L. & *B2*. τί ποτε enim erat in cett. Edd. ne *Fl.* quidem excepta. *b* Σιωπᾶν] Σιωπῶν male *J.* *c* Ταῦτα] Conſtans lectio. Sed ταῖς corrigit *M. du S.* *d* Ἰδιῶτις] Ἠδιῶτις male *J.* *e* Ἀκροατῶν] Ἀκρατῶν male *J.* *f* Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενοι male *J.*

4. Κἂν τὴν Πανδίωνος εἴπῃς] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. *V.* Πρόκνην λέγει ἢ Φιλομήλην· εἴτουν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρᾳκὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. *V.*

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, † ὑπὸ αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. *V.*

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Ὑπὸ] Ὑπ' correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuiſſe futile videtur; niſi tamen dicendum foret, me non obſecundaſſe, quia ſic centies negligi apoſtrophum video. Et quia haec ab ſcribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, niſi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. *J. F. R.*

1. Τότε δὴ τί ποτε] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentiſſimis inſtructiſſimam: inter alia quoque in illa canendi dulciſſime artem praedicans; ait pag. XIV. Ὁπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα Ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suſpicor εἴ ποτε. *Tunc certe, ſi umquam alias, ſilere oportet Halcyones*, &c. *J. J.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποτε . . . ταῦτα. Cui ſcripturae ut medicinam faceret Cl. *Jenſius*, εἴ ποτε legere jubebat, ſed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & *B2*. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. du S.*

Τότε δὴ τί ποτε] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepſerit: quemadmodum nec illud, quod ſtatim ſequitur, ταῦτα ſatis commode poſitum videtur. Cogitabam αὕτη, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil auſim ſine libris. Interim reddidi, quaſi poſitum ſit ταῦτα, ut alias ſaepe, pro διὰ ταῦτα. *J. M. G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, eſt enim Noſtro aliiſque haec repetitio ἐμφάσεως cauſſa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemſterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. *Ariſtoph.*

lum, quod a Gorgonibus ſolet, tibi uſu veniet, ut lapis fias ex homine; ſed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adſtabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio eſt Terpſichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipſius Calliopes e diſciplina, ſexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem eſſe convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidiſti autem ipſe, quam dico: itaque puta te etiam audiſſe.

15. Accuratus enim ille ſermo, & Ionica puritas, & quod arguta in conſuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi ſit, & ab ipſis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipſo coloniae jure, Atticae civitatis ſit particeps. Neque vero illud ad-

τῶν Γοργόνων μόνον ἔσῃ πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων [g] εἴσῃ, ὁποῖόν τι ἦν. [h] παρεστήξῃ γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃς τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεταί σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆς ᾠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἑώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἣν φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τῆς φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι στωμύλη, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

g Εἴσῃ] Ἔσῃ male *J.* h Παρεστήξῃ] Sic Edd. excepta *J.* quae πανεστήξῃ. *Palm.* emendat παρεξεστήσῃ.

ſtoph. Pl. 348. Ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114. οἴμωι γὰρ οἴμαι. Ad quem verſum plura Illuſtr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jenſ.* τί ποτε ſtare non poſſe; & εἴποτε non abſurde conjecit. Jam vero nihil amplius deſiderabit; nec Cl. *Geſner.* cujus verſionem tamen intactam ſervavi. *J.F.R.*

2. Ταῦτα] Quia non ſatis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J.F.R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκείνην] Vide de hac locutione notam Cl. *Jenſii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν Πανδίονος] Philomelam intelligit, reſpicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G.C.*

6. Πολυηχέα — φωνὴν] *Homer.* Od. Τ. 521. *M.du S.*

Ibid. Φωνὴν ἀφήσειν] In *Homeri* l. c. eſt πολυηχέα φωνὴν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι *Long. Paſt.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noſter infra *Herc.* c. 4. ἐλλάδα φωνὴν ἀφιείς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφήσειν βοήν. *J.F.R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius ſimulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G.C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic ſupra Συγγρ. c. 50. *M.du S.*

25. Παρεστήξῃ] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεστήξῃ γάρ. (*adſtabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, neſcio. Forte legendum eſt παρεξεστήσῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu ſera ravis.* *J.P.a G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, poſt illud removi. Eſt enim anaſtrophe uſitata, potuiſſetque ſine commate ullo ſcribi. *Demoſth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demoſth.* teſtimon. licet haud indicata pag. adfert. *Ariſtoph.* Plut. 182-3.

Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος
Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

J.F.R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M.du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theſeo conditam ſunt qui tradiderunt. Alii Epheſiorum coloniam eſſe voluerunt. Curioſi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M.du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσει χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τοῦ Ὁμήρου πολῖτις οὖσα. μία μὲν δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκὼν, ὡς ἄν τις ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὐτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράψεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λῷον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τοῦ-

miratus fuerim, ſi poëſi etiam gaudet, & multum in ea verſatur, quae Homeri civis ſit. Nimirum haec una tibi, °Lycine, pulchri ſermonis illius & cantus imago, prout poſſit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compoſitam oſtendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte ſi perficiatur, tot pulchri ſpecies, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod ſecum ipſum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine ſibi ſua pingentur ſingulae, ad ipſum animale exemplum imitando expreſſa. LYC. Diem feſtum, Polyſtrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi menſuram redditurus. Admetire ergo: neque enim eſt in quo majorem a me gratiam inire poſſis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem eſſe erudi-

a Αὐτὸ] Deeſt in *Fl.* *b* Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *J.* & Ex. *Fl.* Sed prius eſt in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συντελ.] Obſcura & inſulſa eſt verſio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile eſſet, & more graphico abſolutum, tot formas, & multiforme quiddam, ſibi ipſi adverſans, ex multis perficere.* Haec Latina quis ſanus intelligat? Quid eſt *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile eſſet, & more pictorum factum*; (ſcilicet unam rem pulchram ex variis rebus compoſitam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter poſſunt pictores pulchritudinem oſtendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod ſecum ipſe certat* (utrum ſcilicet altero pulchrius ſit) *ex multis perficere* ſcilicet decrevi. Totus locus ſic eſt interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. iſta verba quaſi in parentheſi poſita ſunt, ἧττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν. Γράφειν eſt, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipſo dialogo leguntur. Sic & Latinis ſcribere eſt *pingere. Plin.* in ep. *imagines exſcribendas pingendasque. Martialis: ſcriptum teſtudine ſigma.* hoc eſt pictum, ſed ἀνθαμιλλᾶσθαι, eſt certare cum adverſario, & ſi de pluribus, dicitur inter ſe certare. ἀνθάμιλλος eſt aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον ſcribit ἀνθαμιμώμενον. *J.G.G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obſcuriſſimus eſt hic locus, ſi quiſquam in toto Luciano. Nam præterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opſopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino ſermone ſit nullus, vide quemadmodum hæc periodus contraria ſit proxime ſequenti. Quum enim nunc velint dici perexile eſſe tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod eſt una pictura diverſum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animæ virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prorſus eſt adverſa loquentis mens: qui quum promiſiſſet ἐπιδεῖξαι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defenſione hujus ſuæ voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi conſuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipſum ſecum certans*, vel cujus multiformis imaginis ſingulæ partes ex praeſtantiſſimo ſumptæ & ſimulatæ, de præſtantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *ſed omnes virtutes animæ, ſingulatim quæque imago*, (h. e. ſic facta, ut integram picturam unaquæque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animæ dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

των, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτην ἤδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν ὅτι ἑκάστη ἐπισταμένη, ἀλλὰ [c] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι [d] παρῃνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γὰρ ἐστιν [e] ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας πέρι μνη-

c Πασῶν] Conſtans lectio. d Παρῃνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. *Fl.* Παρηνέγκ. P. Item marg. *A1W.* e Ὅ, τι] Sic *P.* Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. f Παιδείας] Sic recte *P. A.* & *Fl.* Παιδίας *J. H. S. Ald.* male.

69. Ἕν τι ἑκάστη] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς καὶ εὑρετὶν εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κυμβάλων, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. *V.*

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetum.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animæ negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatim ſingularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctæ ab præcedentibus & ſequentibus, quæ apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς συντ.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λῷον] Parodia *Heſiodi.* Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint δευσοποιὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſufficiunt *prius lanam* medicamentis *quibuſdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρι μνημονεύεται] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. J.*

Ibid. Ὅ, τι]. Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ἥν τινα οὐκ ἀπολώλεκε. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας πέρι] Corrige παιδείας. *F. G.* Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex Be-

μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη οὐ μεμπτὴ γὰρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλότατοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ᾗ καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, οὐ [b] φαῦλον συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

memoratur. Verum, ſi videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, eſt reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polyſtrate, & lineis omnibus abſoluta.

17. POL. Poſthaec vero ſapientiae & prudentiae pingenda imago eſt. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipſo Ionico, pictores autem & opifices illius Aeſchines Socratis ſodalis, & ipſe Socrates, imitandi inter artifices omnes peritiſſimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aſpaſiam, quîcum Olympius ille, admiratione ipſe quoque digniſſimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] *Ὅσοι* adſcripſit *M. du S.* *b* Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. *c* Προθέμενον] Nil mut. Edd. Προθέμενοι *Jenſ.* & *Pell.*

Bened. verſione, quae *diſciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amſtel.* Edit. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin ejusmodi mendas fideliter imitari, ſaepe augere ſolet. *J.F.R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. & Noſter Παρασ. c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I. 31. de hac ipſa Aſpaſia ab eo fuiſſe conſcriptum teſtantur *Diogenes* ibid. C & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate ſcriptos pro ſuis edidiſſe. Vide Not. ad *Diog. Laërt.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλεξ. c. 2. in hoc ipſo opuſculo c. 21. & ſequenti c. 17. Neſcio tamen an non hic praeſtet ſcribere ὅσοι. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata ſtare poteſt, ſi interpretere: *in quantum.* Sic aperte, fin. hujus *Dial.* καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, niſi res eſſet notiſſima. Nec tamen adſpernarer, ſi qui Codd. ὅσοι haberent. *J.F.R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut ſaepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος eſt Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥᾳδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ὠνομάσθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; ſic pulcherrime hunc locum ex Mſſ. emendavit ſagaciſſimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis.* Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non ſine cauſſa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen aſcendit*, ut erudite hunc locum reſtituit *Chriſtophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis.* Non longe poſt Mſ. Ἀτλικωτέρως legitur in Mſ. οὐ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales ſunt, nec quidem proximo intervallo diſtant* (ſed longe ſcilicet) *Athenienſium reſpublica, & iſta praeſens Romanorum potentia.* Edit. οὐ γὰρ ἴση, non male, ſed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. οὐδὲ ἐγγὺς eſt idiotiſmus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis paraſangis ab illa diſtat.* Utitur & in ſequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὖσαν. *Non enim talibus ſe dignam eſſe, ne quidem propius ab illis abeſſe, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis uſurpatur *propius abeſſe. Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius abſum.* *J.G.G.*

95. Οὐ φαῦλον συνέσεως παραδ.] *Th. Mag.* v. Φαῦλος legit Φαύλου. *M. du S.*

Οὐ φαῦλον συνέσεως παραδ.] Operae eſt verba *Magiſtri* addere: Φαῦλος, ait, ἐπὶ θηλικοῦ κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat ſuo Luciani teſtimonio, niſi aliter olim lectum fuiſſe conſtet; nam φαῦ-

λον

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. L Y C. Quorſum illud dicis? P O L. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνῃ προσῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, [d] αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός [e] ἐστι. Λ Υ Κ. Πῶς τοῦτο φής; Π Ο Λ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναί φημι τὰς εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· οὐ γὰρ [f] ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ [g] τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγεγραμμένη.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν·

ἡ

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. *e* Ἐστι] Ἐστιν *Fl.* *f* Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἴσον Codd. G. P. L. & marg. *A1.* *g* Τῷ] Sic recte L. *P. S.* Τὸ male *Fl. J. H.*

λον hic recte ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαῦλος feminino genere uſurpatur. *J. F. R.*

96. Παράδειγμα προθέμενον] Perperam hodie legitur, Τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ᾗ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προθέμενοι; idque jam in verſione recte obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J. J.*

Ibid. Προθέμενον] Et ego cum Cl. *Jenſio* προθέμενοι melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J. F. R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſiaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſiaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἔστω. Poſſet & ἔσται legi, ut ſtatim, τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἔσται. Niſi & illic ἔστω ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὕτη ὦ Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἐστιν cuſum, quod nimirum facile ex ἔστω corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J. J.*

3. Κολοσσ. τὸ μέγ. ἐστι] Non puto opus eſſe ut ἐστὶ mutemus in ἔστω. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J. M. G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ᾽ οὐ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Εὐν. c. 7. & *Plat.* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

16. Ἡ

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὖσα. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἣ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

Ἑξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν [c] σώφρονα καὶ τὴν περίφρονα, τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ, νὴ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύ-

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis ſolum, propter quae Socrates illam laudavit, ſimilis erit, ſed reliqua etiam prudentia & conſilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, propoſita ſit.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae manſuetum ingenium declaret, & propitium adverſus indigentes animum. POL. Similis ergo ipſa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nauſicaae, & ſi qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

20. Deinceps vero poſt hanc, ipſius modeſtiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime ſimilis ſit, modeſtae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam feciſti, Poly-

a Αὔτη] Ex emend. *Jenſ.* Edd. αὐτὴ. *b* Γράφε] Perſonam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. *c* Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam ſervat *Fl.* cum *J. P.* &c. *d* Ἢ] Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἣ adſpirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον ἐς σῶμα * εἰδεχθεστάτη Σαπφὼ μικρά τε καὶ μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδὼν, ἀμόρφοις τοῖς † πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡ περιειλημένη. V.

* Εἰδεχθεστάτη] Ἐνδεχθ. prave V. In Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

† Πίλοις] Lege πτίλοις. *M. du S.*

‡ Περιειλημένη] Περιειλημμένην V. prave; quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum praemiſſis hujus capitis verſibus, fragmentis Sapphûs inſeruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J. F R.*

19. *Τοιαύτη σοι καὶ αὕτη Λυκῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκών*] Sic legendum, non, ut in vulgatis, *αὐτή*. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & conſilio praedita) *& haec imago ſuſpendatur.* Sic enim potius ἀνάκειμαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Poſſet & per *dedicari* verti, quo verbo de ſtatuis ac ſimulacris alicubi conſtituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum ſimulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de ſtatuis ſolebat id verbi a Graecis ſumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnoſoph. ſcribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντος. *J. J.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti poteſt, *ponatur*; hoc enim verbum eſt proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. ſuſpenditur donarii cauſſa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi juſſu in Capitolio Jovi donum poſuit. Lactant.* de mort. perſecut. c. 5. *Derepta eſt ei cutis, & exuta viſceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clariſſimi triumphi poneretur.* *ORTW.*

20. Αὔτη] Sic Cl. *Jenſius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Non dubium eſt quin hoc ver-

lyſtrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum perſecutus es, per partes illam laudando.

ςραψε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, κατὰ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum ſuperſunt. Illud dico, quod in tanto faſtigio conſtituta, neque felicitate illa inflatur, neque ſupra humanam menſuram effertur fortunae fiducia, ſed in eodem ſe plano continet, nihil ineptum aut inſolens ſapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prenſationibus ſalutationibusque praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto ſunt his, qui cum illa verſantur, jucundiora, quo major eſt, a qua proficiſcuntur, nec tamen *faſtum* tragicum prae ſe ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad ſuperbiam utuntur, ſed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac ſoli iſti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quiſquam eminenti invideat, ſi moderate illum uti videat felicitate, nec ad inſtar Homericae illius Ates

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων ὑπολείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [e] φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρεσθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ παρὰ μείζονος ὅμως γενόμεναι· [g] οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον [h] διαφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἣν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὁμήρου Ἄτην ἐκεί-

e Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* f Ὅσῳ] Vulgatam hanc ſervat P. Ὅσα Ex. *Fl.* g Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *J.* & *V2.* h Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγειεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μεθ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. *V.*

verbum de ſuſpenſis tabulis ac donariis ſit uſitatiſſimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἔμπροσθε τοῦ νεώ. *Suſpendatur* tamen cum Cl. *Jenſio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etſi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic ſit convenientius; non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Geſn.* jam dediſſe *propoſita ſit*, ad mentem Luciani adpoſite. *J. F. R.*

26. Θεανοῦ] Homericam hanc induci a Luciano exiſtimo, quia Minervae ſacerdos precibus ſuis ab Ilio Graecos avertiſſe illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adverſus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. Λ. 224. *M. du S.*

Θεανοῦ —— Ἀντήνορος] Puto, reſpicit ad Il. E, 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Verſus aurei de Pedaeo Antenoris filio

Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.

Aretae Alcinoi hiſtoriola nota eſt ex Od. H. 65. ſeqq. De Nauſicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρήτη &c.] *Hom.* Odyſſ. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περίφρονα] *Homer.* in Odyſſ. ſaepiſſime. *M. du S.*

36. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. ſupra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιΐαν] Non ſatis probum hoc verbum judicat *Pollux*. L. V. S. 140. p. 551. ſcribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποιΐα, οὐ λίαν κέκριται. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obſervat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apoſtolus in Epiſt. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποιΐᾳ. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποιΐας ἀνάθημα. Et *Joſeph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. τῶν εὐποιϊῶν αὐτοῦ λαβόμενοι. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτην] Il. I. 500. *M. du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδεέστερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρυέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid eſt imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, uſu venit. Cum fortuna illos, nihil tale ſperantes, ſubito in alatum & ſublimem currum ſuſtulit, non manent in ſtatu, nec deorſum reſpiciunt, ſed ardua ſemper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis ſubito cera, defluentibusque alis, riſum debent, praecipites in mare & fluctus delapſi. Qui vero Daedali exemplo alis uſi, nec nimium tolluntur, memores de cera eſſe factos; ſed humanitus diſpenſant volatum, & ſatis habent tantum ſupra fluctus ferri, ut tamen ſemper adſpergine madeſcant alae, nec uni eas

Ibid. Ἄτην] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Eraſm.* in proverb. *Ira omnium tardiſſime ſeneſcit.* *Bud.* L. V. de aſſe. *G.C.*

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rurſus *Gall.* c. 23. m. & paſſim. *M. du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M. du S.*

89. Καλλίω δὲ καὶ ἐρ——ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν. *M. du S.*

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inſpicere mihi contigit libris, ad καλλίω adhaeſit, ad ἐρασμιωτέρα. Qui Graece ſciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, ſpero, praeferent. Nempe converſum eſt, *ſed pulchrior & amabilior, cum his praeſidiis animam muniat.* Vidiſſe hoc ipſum video Doctiſſimum *Solanum.* *J.M.G.*

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν] Abſurde omnes quas vidi Edd. καλλίων —— & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis ſit manifeſtus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad poſterius adjectivum pertinebat, ad prius eſſe translatam, eum vel meo periculo, non exſpectata codicum fide, ſuſtuliſſem; jam vero magis ſecurus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Geſnerum* jubere video. *J.F.R.*

91. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; ſed adulatorie dicta cenſenda ſunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemiſſam*, p. XL. Scholiaſtes recte Vero tribuit; ſed in eo erraſſe videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, ſed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator conſueſcit. Adde c. 20. *M. du S.*

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixiſſet Auctor, rem eſſe convenientiſſimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem ſui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praeſtanti & omnibus numeris abſoluta femina eſſet beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἄν τις εὐλόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa eſt felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praeſtantia; in operibus vero Minervae aequalem eſſe.* Locus *Homeri*, qui reſpicitur, eſt ex Il. I. vſ. 389.

Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam ſi aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Caeſiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omiſſa eſt ab *H. Stephano*, cogitabam ſcripſiſſetne Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κράτιστον καὶ κάλλιστον. & *Paraſitus* c. 58. dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non attrectandus hic locus; neque, puto, ſatis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὔδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem uſum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abeſt ab locupletiſſimo cae-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅσῳ καὶ ταύτην ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit: ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & juncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῷ τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἄν τις εὐλά-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. *b* Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —να L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακνίσωτος. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.

Ακροχειριασμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.

Ακωμῳδήτως. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.

Αμαξοπληθής. Ibidem, c. 41. fin.

Αμφιβόσκομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.

Αναῤῥαψῳδέω. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.

Ανεξέργαστος. *Fugitivis*, §. 21.

Ανίχνευτος. *Amoribus*, c. 35. m.

Αντιμαίνω. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.

Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.

Αντιφιλοσοφέω. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.

Απανδρόω. *Amoribus*, c. 26.

Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum? *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω; exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.

Απονεκρόομαι. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.

Απροοιμίαστος. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.

Ασυγγύμναστος. *De Paraſito*, §. 6.

Αχλόητος. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309. errore calami; nam apud Lucian. recte legas αόχλητος. tam in *Bened.* Ed. p. 352. E. quam in *P.* &c.)

Δ.

Δελφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſſa conficta:)

Διαβρεχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.

Διεκλαμβάνω. *Philopatride*, c. 1.

Διέμπιλος. *Lexiphane*, c. 13. f.

Δυσέξοδος. *Fugitivis*, c. 10. f.

Δωδεκαφόρος. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψικίδαλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψικήδαλος. Verum & hoc caret *Steph.*

Εἰράμαγγα. *Philopatride*, §. 20.

Εκστείω. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber.* (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Arr. Epict.* & *Chryſoſt.*)

Εμμαλλος. *Cynico*, c. 5. m.

Εμμεμετρημένος. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.

Εμπεριέρχομαι. *Amoribus*, c. 11.

Εμπυδάκωτος. *Lexiphane*, §. 13.

Εμφθέγγομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.

Εναποπνίγεσθαι. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.

Εναχημονέω. *Icaromenippo*, c. 21. m.

Ενεργοβατέω. *Philopatride*, c. 3. p. m.

Ενοινοφλύειν. *Lexiphane*, §. 14. pr.

Εντειχίδιος. *De Paraſito*, c. 42. p. m.

Εξαθλος. *Lexiphane*, c. 11. pr.

Επικαλαδέω. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.

Επιῤῥαθυμέω. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.

Επιχαριεντίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν [a] αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ [b] αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθείη αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, φησιν Ὅμηρος, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῂς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἥν τε

quis Homericum illud dicat: *cum aurea illam Venere de forma contendere*, *opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulie-
1 rum enim in univerſum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut inſtar*, *non mentem aut denique facta.*

23. POL. Vera dicis, Lycine. Qua-
5 re, ſi videtur, permiſtis jam imaginibus, tum

a Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.* *b* Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.*

Εστιαρχέω. *Amoribus*, c. 9. fin. Niſi fallor, ab hoc verbo poſſumus reſtituere veram ſuam vocem *Heſychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Εστιᾶχος, οἰκουρὸς, οἰκάναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰωσιν. legendum ſit, Εστίαρχος. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, ſi malis, Εστιοῦχος, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vſ. 1.
Εὐδαιμόνημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.
Εὐεπίβατος. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.
Εχεγλωττία. *Lexiphane*, idem quod Εχεμυθία. c. 9. f.

H.

Ημιέλλην. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ιματιοφυλακέω. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθεσία habet *Heſychius*, perque id exponit τὸ, Κακοῤῥαφία.
Κακοτεχνής. *Ibidem*, c. 10. a. m.
Καλλίτεκνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.
Κιττοποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)
Κλεψίχωλος. (nam ſic legendum, non, ut vulgo, Κλεψίχολος· quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)
Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.
Κρυψιμέτωπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαλησθιγάνη. *Lexiphane*, c. 14. m.
Λεκαλέος. *Ibidem*, c. 12. a. m.
Λεπτοϋφής. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μαννάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μαννάκιον ex Theocriti *Scholiaſte* profert *H. Stephanus*, voce ΜΑΝΝΟΣ.
Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.
Μεμετρημένως. *De Saltatione*, c. 67.
Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.
Μονοχιτιάω. *Chronoſolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Hiſtoria*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Noſtro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*. §. 34.
Ξυμμαστιγόω. *Adverſus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Οξυέσχατος. *Lexiphane*, §. 13.
Ορχηστομανεῖν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.
Οφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδεραστικά. *De Domo*, c. 4. f.
Πανλώβητος. *Toxar.* c. 24.
Πάνσεμνος. *De Gymnaſiis*, c. 9.
Παρανοίγω. *Bis Accuſato*, c. 31. p. med.
Παραρχέω. *Cynico*, c. 5. m.
Πατροδώρητος. *Tragopodagra*, verſ. 267.
Περίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium ſordibus.
Πολυάχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.
Πολυκέλαδος. *Tragopodagra*, verſ. 118.
Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.
Πολυστένακτος. *Tragopodagra*, verſ. 2.
Προαπαγορεύω. *De Gymnaſiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.
Προάπειμι. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.
Προαποκάμπτω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.
Προαποκληρόω. *Bis Accuſato*, c. 14. a. m.
Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.
Προβουλδυμάτιον. *De Paraſito*, c. 42. ad f.
Προεκπλήττω. *Pſeudomanti*, c. 16. pr. & *Adverſus Indoctum*, c. 9. a. m.
Προεκχέω. *Pſeudologiſta*, c. 4. f.
Προεμπλήθω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.
Προεξέρχεσθαι. *Ibidem.*
Προεπιξενόω. *Bis Accuſato*, c. 7. f.
Προθρυλλέω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.
Προκενόω. *Pſeudomanti*, c. 13. a. m.
Προπείθομαι. *Ibidem*, c. 17. f.
Προπορίζω. *De Saltatione*, c. 61. f.
Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.
Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.
Προσαναρτάω. *Philopſeude*, c. XI. p. m.
Προσδιηγέομαι. *Morte Peregrini*, c 43. pr.
Προσμυθολογέω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.
Προσωρεύω. *De Gymnaſiis*, c. 25. f. vel 26. pr.
Προταμιεύω. *De Saltatione*, c. 61. f.
Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ρησιμετρεῖν. *Lexiphane*, §. 9. f.
Ρικνόω. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ρικρόω· eaque emendatio, quantum ego proſpicio, eſt certiſſima. Verba ergo *Luciani* (ſive Lexiphanis) ſunt, ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν. Prorſus ita Ρικνοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τὴν ὀσφὺν

φορ-

tum ea quam tu finxiſti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compoſitam, *hunc ipſum* libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc ſunt, tum qui erunt in poſterum. Durabilior enim Apellis & Parrhaſii & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipſa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, & pigmen-

σὺ ἔπλασας, τὸ τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ [c] τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παῤῥασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἄν, καὶ [d] αὐτὴ ἐκείνη παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κη-

c Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praeſtat. d Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

φορτικῶς περιάγειν quemadmodum id notat Sopingius ad *Heſychium*, ubi Ῥικνοῦται exponitur διέλκεται, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος.

Ῥικνυσέω. *Ibidem*, *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Συγχειροτονέω. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συμπαροξύνω. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.

Συμπερίειμι. *Lapithis*, c. 16. f.

Συμπεριλαμβάνομαι. *De Domo*, c. 4. f.

Συναναγρέμπτομαι. *Gallo* c. 10. p. m.

Συναποικίζω. *Navigio*, c. 4. f.

Συνδιαλλάω. *Demoſthenis Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.

Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Συνεκλέγω. *Epiſt. Saturnalibus*, c. 28. m.

Συνεξαίρομαι. *De Domo*, c. 4. pr.

Συνεπισκοπέω. *Icaromenippo*, c. XI. f.

Συνεπιστέλλω. *Chronoſolone*, c. 13. m.

Συνεπιψεύδομαι. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.

Συνναῦται. *Pſeudomanti*, c. 56. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Συνναυθλοῦμαι, Διαπεραιοῦμαι, apud *Heſychium*; quo & ipſo caret *H. Stephanus*. Mendoſe tamen vel ſic apud *Heſychium*. Lege Συναυθλοῦμαι, διαπ. eſt ab ναυθλόω, idque ab ναῦθλον, *naulum*. *Heſychius* ipſe, Ναῦθλον, ναῦλον. Ναυσθλοῦν, ναυλολογεῖν. Ναυσθλωσάμενος, ναυλολογήσας. ſic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.

Συννοσέω. *Amoribus*, c. 46. m.

Συντυμβωρυχέω. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συντυραννοκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7. pr.

Συνυθλέω. *Lexiphane*, c. 14. pr.

Συῤῥιζόω. *Vera Hiſtoria*, c. 8. f.

Συσπείρω. *De Domo*, c. 9. pr.

Τ.

Τεθαῤῥηκότως. *Abdicato*, c. 4. f.

Τρισκαιδεκαφόρος. *Vera Hiſtoria*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσαις.

Υ.

Ὑδατοποσία. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.

Ὑδατοποτέω. *Icaromenippo*, §. 7. f.

Ὑπερανατείνω. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.

Ὑπερβρύω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.

Ὑπερεμφοροῦμαι. *Dialogis Meretriciis*, VI. poſt m.

Ὑπερευδαιμονέω. *Gallo*, c. 20. m.

Ὑπερευφραίνομαι. *Icaromenippo*, c. 2. pr.

Ὑπερζηλοῦμαι. *Amoribus*, c. 1. m.

Ὑπερφρίττω. *Jove Confutato*, c. 4. f.

Ὑποδειπνεῖν τινι. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio intereſſe.*

Ὑπερδραματουργέω. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.

Ὑποκρώζειν. *Dial. Mort.* VI. Terpſ. & Plut. verſus fin.

Ὑποπρίω. *Dial. Mort* VI. poſt med.

Ὑποπυκνάζω. *Lexiphane*, §. 14.

Ὑποσυγχέω. *Soloeciſta*, c. 10. f.

Ὑποφείδομαι. *Morte Peregrini*, §. 6. f.

Ὑποφρίττω. *Dialogis Meretric.* XIII. verſ. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.

Φοινικοβατέω. *Syria Dea*, c. 29. pr.

Χ.

Χλοητόκος. *Tragopodagra*, verſ. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hippia*, c. 7. f.

Atque hae quidem ſunt non contemnendo numero voces in Luciano noſtro, quas exſignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic ſunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαΐζοντα, & plane obſoleta, vel κακοζήλως ficta ſint. Sed ſciendum non magis illa debuiſſe negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὔλεξις, Ἀποκομάω, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω· Λακκοχέας in voce Λάκκος, Ἀκροκυματόω, Ἀκρουρανία, & forte plura, quae ex ſolo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas eſſe voces, quales analogice a quolibet verbo poſſint formari, veluti Μεμετρημένως, Τεθαῤῥηκότως, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένως, Μεμετρισμένως, & alia ſexcenta ſimilia? *J. J.*

Εὐδαιμόνημα] Verba illa rariora quae Clar. *Jenſ.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita ſ. paragraphos Edit. noſtrae adcommodavimus, non ſine aliquot horarum ſatis moleſto labore. *J. F. R.*

97. Χρυσηΐ &c.] *Homer.* Il. I. 389. *M du S.*

2. Οὐ δέμας &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*

13. Ὅσῳ] Conf. ſupra notata ad c. 17. *J. F. R.*

Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἀλεκτ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηροῦ καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ Μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἄν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta eſt, ſed *adſpirato* a muſis commento efficta, quae quidem accuratiſſima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem ſimul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

PRO IMAGINIBUS.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

ΠΟΛΥΣΤΡ.

ΕΓώ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῄνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόνδε ἐστίν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολάς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

POLYSTR.

1 MAgnam equidem, Lycine, ſic ait mulier, tuam perſpexi in me benevolentiam ex tuo ſcripto & honoris ſignificationem. Neque enim adeo ſupra modum quisquam laudaverit, niſi ſcribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis ſum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; ſed videntur mihi tales impoſtores eſſe, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, ſi quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera, erubeſco & tantum non

[a] Σοὶ] Σοῦ *Jenſ.* Nil mut. *Fl.* nec M. [b] Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et ſic ſemper haec vox in illo MS. Sic & γ' οὖν pro γοῦν. teſte *Jenſio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὐήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστίν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Voſſiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλους γυναικὸς ἀπαραμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θεαινῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἤκουσε κακῶς ὡς ἄπῳδον συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δεικνὺς συνῳδοὺς τηλικαύτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρνέαν ante editum. Vid. notas noſtras. *M. du S.*

† Κάλλους &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Diſſert. ſpectans in duo diremtum rurſus in unum redegit *Solanus,* haec in marg. addens: „ Πρὸς τοὺς θεαινῶν ἀντισυγκρίνας τύπους] „ Haec verba quaſi textus Lucianeus in priore editione prae„ mittebantur, & pro Θεαινῶν, legebatur Θεαινὰς. Quae cum „ nullibi compareant, ego quaſi argumentum hujus Apolo„ giae, ut ſequentia ſuadebant, huic loco reddidi, & vocu„ lae illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. E„ mendationem noſtram ex ſcriptura C. confirmari video. „ Idem autem factitavit Scholiaſtes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam eſſe hic Polyſtrati perſonam, qui fingitur cum Panthea Veri de ſuperiori libello locutus, & ipſius mandata ad Lucianum perferre; ex ſubjecta deinde ejus ſ. Lycini reſponſione apparet. *J. M. G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus abſolutiſſimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipſam inducit quaſi indignantem, quod nimiis ab eo ſublata ſit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a ſe amolientem. Ne tamen gerat ſe ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui ſe tantis ornarit virtutibus, perſpexiſſe ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμέ, καὶ

non obturo aures: eaque res irriſioni potius quam laudi ſimilis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles ſunt laudes, quatenus agnoſcit qui laudatur, ineſſe ſibi, quae dicuntur, ſingula. Quod autem ultra eſt, jam alienum eſt, & manifeſta aſſentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, ſi quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi cauſſa, ſi ſenes ob ipſum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque ſibi mutatum iri, & futurum ut juveneſcant denuo, velut ſperabat Pelias.

3. At hoc non ita ſe habet. Quantivis enim pretii eſſet praedicatio, ſi rem ipſam quoque *& ſubſtantiam* illius percipere ex tali exceſſu liceret. Jam vero idem uſu illis, inquit, venire mihi videtur, ac ſi deformi homini perſonam formoſam aliquis imponat, isque pulchritudine illa ſuperbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri poſſit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum ſua ipſius facie conſpiciendus, & qualis ſit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, ſi

ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύῃ μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιθείη. οἴονται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα περιαιρετῷ ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανεὶς, οἷος ὢν ὑφ' οἵῳ [c] κέκρυπτο· ἢ καὶ, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμε-

c Κέκρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formoſiſſimae & praeſtantiſſimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, ſed σου legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σου poni, nec non ſaepe παρέλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri poteſt, ſed ad εὔνοιαν pertinet. *J. J.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus eſt ut σοὶ in σου mutemus. Pendet dativus a praepoſitione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. οὐδὲν πλημμέλημα ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot*. 9, 37. οὔτε τινὰ δειλίην μοι παριδὼν, οὔτε ἀθυμίην & c. 38. οὔτε δειλίην, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδών τοι. Ita Noſter ſub initium *Imaginum*, εἰ μέλλοιμεν παραπεπηγέναι σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες. *J. M. G.*

Ibid. Σοὶ] Concederem Cl. *Jenſio* σου pro σοι legenti, ſi ſimplex εἶδον ſequeretur; cum vero jam ſequatur cum σοι jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etſi enim *Obſop*. vertit: *tuam erga me benevolentiam perſpexi*, quid obſtat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi ineſſe* video. nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox*. c. 3. f. Ac Noſtrum non ſemel alibi ſic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum ſcripſiſſem, lubens cognovi Cl. *Geſnerum* mecum ſentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράττομαι] Infra *Chronoſol*. §. XI. ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum conſule, ſi non meminiſti. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. ſupra Νεκ. Δ. IX. *M. du S.*

28. Ἔργον] (Malim ἔργῳ) *L. Kuſt*. Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκέκρυπτο] Prave antea in omnibus impreſſis, & ipſo M. κέκρυπτο, legebatur. *M. du S.*

Κέκρυπτο] Non obſecundavi *Solano* ἐκέκρυπτο ſcribere jubenti. Alia res foret, ſi ο tantum in ω foret mutandum, vel παρεσκευασμένος, in παρεσκευ— in quo ta-

μενος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὤν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ [a] καὶ τοιούτου τινός.

quis parvus cothurnis ſubligatis de magnitudine contendat, cum hiſce qui tota ulna ab aequo ſolo *ſuper ipſum* emineant. Talis enim facti meminerat.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαι πρός τινος ποιητοῦ ἐν ᾄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἴκαζεν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὴν μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ [b] αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν· τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἥδοιτο ἐπαινουμένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, ſed parvam eandem, & multum a juſta ſtatura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna eſſet, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque ſtaturam. Atque illam quidem geſtire ad laudem, quaſi ad carminis menſuram creſceret, & manum movere: poëtam vero ſaepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praeſentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Deſine quaeſo, ne facias, ut ſurgat etiam mulier.*

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα [c] προθεῖναι αὐτὴν περὶ ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς εαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόν-

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe; au-

a Καὶ] Deeſt in *Fl.* *b* Αὐξανομένην] Αὐξομένην Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. *c* Προθεῖναι] Ex emend. *Solani*; Προσθεῖναι Edd. priores. *d* Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας] Εἴληπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τὸ πλεῖστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξεν, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῷ ποσῷ, τὸ μὲν γὰρ πλεῖστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae; & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρεσκευασμένος ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετάχατο quoque conſtanter legitur, adde *Aelian* VI. 12. τεθησαύριστο. VIII. 7. κεκόσμηντο. XIII. 3. πεπλήρωτο. Ibid. I. πεφοίνικτο ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Periz.* ad eumd. III. 19. ubi ad verb. ἐπελελοίπει No. 8. etiam νενόμιστο ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 13. f. ubi συγκεκρότητο pro συνεκεκρ. Adde & *Zeux.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. εὐδοκίμουν, non ηὐδ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνευφραίνετο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen ηὐφραίνετο legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέκρυπτο poſtea non ſemel occurrent. *J F. R.*

48. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν] Sic ſupra Σκυθ. c. ult. *M du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exſecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque eſſent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent ſe adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus ſolum, verum etiam in picturis ſimiliter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos ſpecie exprimunt: eſſe autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naſo, aut nigriores pingere oculos, aut ſi quid aliud adeſſe ſibi cupiant: deinde imprudentes coronare ſigna aliena, & nihil ſibi ſimilia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparaſti. Supra me enim, inquit, quin humanam ſupra omnem naturam ſunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praeſtantiſſimis. Etenim iſtud quoque omnino dixit, Religioſe admodum

θει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, [e] ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὔλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν παρεχόντων αὑτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ἐοικυίας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἓν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ εἴκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γὰρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ [f] δέ σε οὐδ᾽ ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωΐναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

[e] Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* [f] Δέ σε] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν· * εὐσήμως ἂν † ῥηθεῖεν. *V.*

86. Παραθεωρεῖν με] Ἀντὶ τοῦ παραβάλλειν, συγκρίνειν. *V.*

* Εὐσήμως] Ἐπισήμως Exc. *G.*

† Ῥηθεῖεν] Ῥηθεῖαν ante editum. Correxit *M. du S.*

quod praeferebant προσθεῖναι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια. *J. F. R.*

86. Παραθεωρεῖν] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γὰρ αὖ] An καὶ γὰρ εὖ; *F. G.*

Καὶ γὰρ αὖ] Non abſurda quidem eſt *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum eſt fere otioſum, ut vid. *Budaei* Comment. p. 487. f. Etſi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic ſignificare commode poteſt; ſine ſenſus detrimento tamen abeſſe; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba aſperius ſonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ conjungere amat; ſed & *Alex.* §. 24. verſ. 21. καὶ γὰρ αὖ ὁ οὗτος. Ibid. 28. pr. καὶ γὰρ αὖ ὁ τοῦτο σοφώτατον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adſentior. *J. F. R.*

90. Και-

πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν [a] Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρεΐσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν [c] μαρτύρασθαι [d] τὰς θεάς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιᾶται αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διάκειται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτήν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπών, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν.

Ἠξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτὴν

& meticuloſe adverſum Deos animo adfecta ſum. Metuo igitur, ne Caſſiepeiae fatum ſimile ſuſtinere videar, laudem ejuſmodi ſi admiſero. Et tamen ſolis illa ſe conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, reſcribere te *& immutare* juſſit, alioquin ipſam ſe Deas teſtari, contra ſuam voluntatem te ſcripſiſſe, cum ſcias moleſtum ſibi eſſe libellum ita oberrantem, uti nunc compoſitus eſt, neque pietate erga Deos neque religione conſervata. Putabat autem impie a ſe factum, & ſuam culpam viſum iri, ſi Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* ſimilem ſe dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipſa a te dicta ſunt, cum modeſtam & a faſtu alienam laudaſti, quae ultra humanam ſe menſuram non extenderet, ſed volatum faceret terrae vicinum: cum tu ſtatim poſt haec ipſa dicta, ſupra caelum ipſum mulierem extollas, ut ipſis etiam deabus eam dicas ſimilem.

9. Petebat porro, ne Alexandro impruden-

a Κασσιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. *b* ʼΑντεξετ.] ʼΑντεξητ. W. male. *c* Μαρτύρασθαι] Μαρτύρεσθαι W. *d* Τὰς θεὰς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *A1W.*

90. Τὴν Κασσιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Κασσιέπειαν] Vide ʼΟρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω &c.] Idem ſuperius poſitum, Lib. de hiſtoria ſcribenda. *Th. M.*

Ὃς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω] Adſcripſerat etiam *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοντα] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec ſcriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praeceſſere, referri non poteſt. Sed ſic ſolent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *ſtatua*, etiam quaſi rex ipſe eſſet, eam facit maſculini generis? Poteſt id verum eſſe; nam ſi ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, niſi quis Codex bonae notae id ſuadeat. Vid. quae de generis enallage ſupra notavimus ad II. *Ver. Hiſt.* c. 37. No. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Amor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed poſſes etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὅλον referre, & reliqua ab ὡς pro parentheſi habere; At lenius fluit oratio, ſi ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; ſed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali ſcripſerit, paucis id recognoſcere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidiſſet ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χε„ροῖν, quod ſic habetur in plerisque codicum; propter „ἡ χείρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „τοῖν χεροῖν. Volunt utique Grammatici femininum „χείρ fieri in duali numero maſculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. ſupra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiſſ. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Noſtro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere ſit, pro τὰ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piſcat.* §. 20. notamus in τὼ τέχνα) credidere forſan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverſe tribuerunt

id

dentiorem ſe putares, qui pollicente architecto, ſe toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipſius exemplum, ut univerſus mons ſtatua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admiſit portentoſum promiſſum, ſed ſupra ſe arbitratus audacem conatum, quieſcere hominem juſſit, Coloſſos parum probabiliter effingentem, & ut ſuo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis ſimilitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipſo Atho ſtatuam ſibi poſuiſſe ajebat, in eorum, qui ſemper illius recordaturi eſſent, mentibus. neque enim parvi animi eſſe, incredibiliter magnum adeo honorem deſpicere.

10. Se quoque ipſam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; ſimilitudinem autem non agnoſcere: neque enim illis ſe, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem ſit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ βασιλέως, [e] ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, οὐ πιθανῶς Κολοσσοὺς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω κατὰ χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὄρος οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδριάντα μείζω [f] τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· οὐ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὖσαν· ὥστε ἀφίησί [g] σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα

e Ἔχοντα] Sic eſſe in *J. Fr. Fl. V2.* & M. notarat *Solan.* Sed & ſic *P. H. S.* &c. *f* Τοῦτον] Sic reſtitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores. *g* Σοι] Forſan σου adlevit *M. du S.*

12. Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν καὶ ἐχέφρον Ἀλεξάνδρου. *V.*

id ſubſtantivo χεὶρ, quod articulo eſt tribuendum. Ille enim communis, immo omnis ſit generis, eandem terminationem retinendo in τώ. Nam ſi ſubſtantivum in ſing. & plur. femininum revera fieret maſculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις, &c. quia ſimiliter τὼ τέχνα, τὼ πόλεε, τὼ ἡμέρα invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialectt. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τοῖν πόλεοιν quoque producit. Quod ſi recte ſe habet, rarius tamen eſt (nam ſic alibi non ſolet) adeoque articuli immobilitati, ut ſic dicam, potius adſcribendum duxerim, quam ipſi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abuſus eſt ab vulgari conſuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 's werelds loop / 's moeders lichaam / maſculino articulo utentes in uno hoc genit. caſu, pro femin. quae cum Graecis quibuſdam abuſibus ſimilibus recte comparat Frater Car. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiaſt.* Sophocl. ſupra ad *Piſcat.* c. 20. adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in ſing. adducit ab Atticis uſurpatum. Ego vero ταῖν χεροῖν utique praefero, etiamſi vel concederem *Walliſio* genus ſubſtantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum ſit τοῖν χεροῖν olim ſcriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, ſiatne hoc articuli culpa, an generis ſubſtantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo diſtinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis ſit generis, minime ſequitur, omne id ſubſtantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri maſculinum. Simul autem hic notemus χεροῖν non eſſe poëticum, pro χειροῖν, ſed in pedeſtri ſermone etiam uſitatiſſimum, Noſtroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τοῦτο] Lege τούτου. *F. G.* Sed poſt inventum τοῦτον jam non opus eſt. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτον] Sic W. In omnibus impreſſis τοῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῦ ἀνεστ.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, ſi τοῦτου legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, niſi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etſi utrumque ſtare poteſt; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ [a] καὶ ἐπιστομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. κἀκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ᾽ Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων [c] ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ᾽ ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἷς ὑπερβάληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κᾆτα ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μετακοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρῃτεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

tua exempla. Tu vero humanas illas ipſius virtutes lauda, neque pede major ſit calceus, ne ſupplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum ſit, vos viri noſtis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere ſtatuas, ſed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius ſtatuarum examen inſtitui, quam ipſorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accuſemur mendacii circa menſuram, ac noſtram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae ſibi eſſent, deprecata fuerit. Et ignoſcendum illi, ſi quid muliebre ei accidiſſet. Ac profecto, ſi verum fatendum eſt, mihi quoque ipſi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte ſic M. & Edd. plurimae. Δὲ male *P.* *b* Τοῖς] Nihil mutat W. *Fl.* *J.* *V2.* *P.* male ταῖς *S.* *c* Ἀνεστάναι] Ἑστάναι W. *d* Τοιοῦτόν τι] Sic & *Fl.* cum *J.* & M. habere notat *Solan.* *e* Εἰπεῖν] Παθεῖν L.

35. * *Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα*] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτείνειν ἀξιούντων τὰ καθ᾽ ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιεῖν φιλοῦσιν οἱ αὐχηματίαι. *V.*

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc diſcretim ſcriptum, etſi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi ſaepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere ſemper μὴ δὲ disjungunt. *J. F. R.*

36. *Μὴ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ*] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομιεῖ (Ex addendis *Graev.*) *AE. M.*

Μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ἐπιστομίζειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum ſtupidiſſimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *ſupplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus eſt ſapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem.* Utrum autem Lucianus pro ἐπιστομίσῃ, quod vitioſum omnino eſt, poſuerit ὑποσκελίσῃ, an abſtruſiore quodam uſus ſit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidiſſe etiam doctiſſimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem ſubvertat.* *J. M. G.*

Ibid. Ἐπιστομίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομιεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epiſt. X. 43. *ut calceus olim ſi pede major erit, SUBVERTET.*) *F. G.*

40. *Οἱ ἄνδρες*] Duo hic ſedulo obſervanda curioſis; Non licuiſſe feminis his intereſſe ludis. Quod diſerte docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pauſan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde juſtae magnitudinis ſtatuas, quae decernebantur Olympionicis, poſitas; quorum poſterius an a quoquam ante obſervatum ſit, neſ-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus fit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παραπλήσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πάσχομεν ἢν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρύς ἐστιν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ παραθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου τὸν ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινομένου τοῦτο γένοιτ' ἂν, κἂν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ἐπικύ-

f Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B2. S. P.* & M. Ἐπλημέλ. male *J.* g Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ' Ὀλυμπιᾶσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνιστάναι τοὺς ἀνδριάντας] Typotheticum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς· utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι] Non omiſit hunc locum P. *Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι]. Conf. infra Περεγρ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἑλανοδίκαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικεῖόν τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰπεῖν ἔδοξε] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰπεῖν ἔδοξε, ſcriptum eſt παθεῖν ἔδοξε. *M. du S.*

58. Ἐπλημ. ἐνορῶν] Forſan πλημμέλημα ἐνεώρων. *F. G.*

Ἐπλημ. ἐνορῶν] Forſan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημμέλησα ἐνορῶν] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſopoeus*, jam videtur animadvertiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνεώρων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cel. *Solanum*. *J. M. G.*

Ἐπλημ. ἐνορῶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus?* Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἐνορᾶν τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. *J. F. R.*

 85. Ἐπι-

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἄνθρωπος μείζων γίγνεται, ἤν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλώμενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐράνια [a] ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἧττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὁπότε [c] ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ᾐτιᾶτο δέ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλ-

inclinabit ſe *ſcilicet*, & ſe oſtendet humiliorem: ſic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui neceſſe eſt, & ad imbecillius infringi. Ac ſi prae inopia terreſtrium, ad caeleſtia ſermonem extendat aliquis, minorem ille culpam ſuſtinuerit, quaſi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni ſimilem dicere auſus es, ſine ulla neceſſitate.

14. Itaque quod nimium eſt & invidioſum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum eſt, qui neque alias facilis ad laudes & promtus eſſe ſoleas, ſed nunc neſcio quomodo ſubitam mutationem feceris iſta liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exſtiteris. Verum neque illud te pudeat, ſi retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam ſic feciſſe ajunt, cum Jovem Eleis elaboraſſet. Stantem enim poſt valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus oſtenderet, audiſſe reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem naſum, ut nimis craſſum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνοι W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. *b* Ὑπὸ] Ἀπὸ *P.* *c* Ἐξειργάσατο] Ἐξεργάσατο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum. F.G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidiſſem, niſi viderem *Obſopoeum* vertiſſe *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἶκτον σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. εἴ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lipſ.* παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti*, *inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. verſ. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἱκετευούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani ſenſus facile patet. Conf. noſtrum *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

95. Ἐπαίνους] Cum haec itaque ſcriberet clarus jam ſcriptis Lucianus fuerit oportet, imo non ſcriptis tantum quibuslibet, ſed Satyra, niſi me conjectura fallit. Hoc enim verba iſta innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impreſſis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud παρά. *M. du S.*

Ἀπ' ἐκείνης] Etſi verum eſt παρὰ quod W. habet, hic fore uſitatius, ut *Long. Paſt.* III. p. 130. παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχίλιαι (ſcil. δραχμαί) *a me feres has ter mille drachmas. Herodian.* I. 1. 4. ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος. Et ſaepiſſ. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. eſt, (& ſine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipſo verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρὰ jungatur, praepoſitio ἀπὸ ineſt. At non ſatis eſt ex compoſitis ratiocinari. Verum quid obſtat, quo minus ἀπ' ἐκείνης aci-

Deinde cum diſceſſiſſent, rurſus Phidiam incluſum emendaſſe & correxiſſe ſignum de plurium ſententia. Neque enim putabat parvum eſſe conſilium tanti populi, ſed neceſſe ſemper eſſe, ut multi plus videant uno, ſi vel ſit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipſe hortor ſodalis tuus atque amicus.

λος ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττότερον ὁρᾶν τοῦ ἑνὸς, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἑταῖρός τε, καὶ εὔνους ὤν.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polyſtrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra ſcriptum meum accuſationem protuliſti, ut neque ſpes mihi defenſionis ulla relicta ſit. Verum enim vero hoc non pro forma & conſuetudine judiciorum feciſtis, tu maxime, quod indicta cauſſa judicium dediſti contra libellum, non praeſente ipſius advocato. Facillimum autem, puto, hoc eſt ex proverbio, vincere cum ſolus curras. Itaque nihil mirum, ſi & nos cauſſa cecidimus, neque aqua nobis infuſa, neque conceſſa cauſſae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accuſatores iidem fuiſtis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *veſtris* quieſcam, an Himerenſis poëtae exemplo palinodian ſcribam; an vero provocandi mihi

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδιαιτήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἑάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν [h] τινα.

d Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. *e* Ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. *f* Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. *g* Ἐγνωσμένοις] Ἐγνοσμ. male *J.* ſola. *h* Τινα] Deeſt in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι.

33. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. G.

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim ſenſu ἀπὸ eſt frequentiſſimum, etſi non locus, ſed perſona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III: 5. 11. Οὔτε γάρ τις —— ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν ſunt ſpolia a nobis ablata, ſive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπό τινος, ἀπ' οἴκου, & ſimilia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν ſic poſſit conſtrui, non video, licet exempla jam non ſuccurrant. *J.F.R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipſo M. legebatur hic & c. 29. ἐκχυθέντος, peſſime. Ego ſedulo mutavi, vide Ἀποκηρ. c. 8. ubi recte ſcribitur, & in Δικ. paſſim; ne te jam ad alios innumeros ſcriptores amandem; apud quos forenſis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἱμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *F.G.*

Ἱμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat ſi neſcias, diſces ex Noſtro in *Vera Hiſt.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracuſanus*; *Himeraeum* autem fuiſſe *Steſichorum*, diſerte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.). Ad Steſichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν] Steſichorum, qui carmine laeſerat Helenam, &, coecitate ſibi a fratribus illius immiſſa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Noſtro fabula. *J.M.G.*

 36. Ἀγ-

να γενέσθαι τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἤνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φὴς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ἐπὶ τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον. ΠΟΛ. Θάῤῥει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἕξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρούσης. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαῤῥῶν λέγε τὸν λόγον.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, ſiquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adverſariis, ut tu vocas, ſed inter amicos cauſſam dices. Ego vero idem judicium tecum ſubire paratus ſum.

16. LYC. At illud moleſtum, Polyſtrate, quod non illa praeſente habebo orationem: longe enim ſic eſſet melius. Jam vero neceſſe eſt mandata alteri cauſſa defungi. Verum ſi talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuiſti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, eſto Lycine, nec enim malum me defenſionis tuae apud illam actorem habebis, ſi breviter dicere ſtudeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longiſſima mihi oratione opus erat, adverſus vehementem adeo accuſationem. Veruntamen tua cauſſa in compendium mittam defenſionem. A me igitur iſta illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praeſente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polyſtrate, ipſa jam adeſt, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipſa mihi renuntiaſti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, neſcio qua ratione hoc negotium reddidiſti: atque, ut vides, ſudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipſam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam ſubducere me, ipſa jam praeſente, non eſt integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipſo vultu prae ſe fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia eſt. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forſan ἐν ἀντιδίκοις. *F.G.*
Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam ἐν, quae in libris noſtris exciderat, omnino reſtituendam duxi. Abſciſſa haec erant cum margine in M. *M. du S.*
68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Περεγρ. §. 26. *M. du S.*

73. Πέρα τοῦ μέτρου] At ſupra *de Salt.* c. 21. πέρα τοῦ μετρίου. Prius Noſtro frequentius. Sed & alterum rectum, ejuſque exemplum ex *Sozom.* dedit Cl. *Hemſt.* T. I. *Nigr.* c. 30. f. *J.F.R.*
76. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη] Sic e contrario, ἐν γέλωτι ποιη-

17. LYC. Ego te, mulierum praeſtantiſſima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipſa de te praeconium illud protuliſti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus eſt: & venia mihi *debetur*, ſi non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxiſſem. Itaque hac quidem parte adeo non exceſſiſſe modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Conſidera igitur quantum hoc *ſit quod* praetermiſi, quam immenſum ad boni moris, & recti animi demonſtrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adverſus homines optimi fuerint. Itaque ſi omnino retractare orationem oporteat, & ſimulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil auſim, ſed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te ſuperbum, nihil tumidum praeſens rerum amplitudo produxit; tu tales ob cauſſas libellum accuſans, veritatis fidem laudationi feciſti. Etenim non avide rapere ad ſe talia praeconia, ſed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipſum vero* moderati & civilis animi ſpecimen eſt. Verum quanto magis ad ipſas laudes ſic affecta animo es, tanto te demonſtras ſummis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φής, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπῄνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι [a] προσέγραψα τὴν εἰκόνα, οὐκ ἀγνοίας με διαλαθοῦσαν. οὐ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετές, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογένους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα,

ὃς

a Προσέγραψα] Προέγραψα P. ſola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex B2. & M. Τυγχάνῃς *Ald. Fl. J. P. S. H.* c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ. ὑ. αὐτὴν *Fl.* At vulgatam etiam ſervat M. ἀξιωτ. media correpta male *J.* d Σεαυτήν] Αὐτὴν Ex. *Fl.* Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam eſt in P.

ποιήσασθαι. *Quom. Hiſt.* c. 32. Infra, *Tox.* c. 22. f. ἐν παιδιᾷ ἐποιοῦντο. Sic *Herodian.* 2. 7. 4. εἶχον ἐν καταφρονήσει, aliique paſſim. *J. F. R.*

4. Ὅσῳ] Omiſſo μᾶλλον, conf. ſupra *Amor.* c. 17. *M. du S.* Conf. potius ſupra notata ad T. I. *pro Lapſ.* c. 12. Et infra ad *Gall.* c. 18. m. *J. F. R.*

14. Ἐξα-

ὅς ἐρομένου τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· Φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἴκασα. ταῦτά σοι [a] ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

do gloriam quis poſſet conſequi? ſi gloriam, inquit, contemſerit. Nam ipſe quoque, ſi quis ex me quaerat, Qui ſint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

18. Sed iſta forte extra quaeſtionem ſunt, & a cauſſa ſejuncta. Pro quo autem nunc jam cauſſa dicenda, illud eſt, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae ſimilem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere viſa ſunt: de his igitur ipſis dicam. Quamquam antiquum illud dictum eſt, ad cauſſam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etſi humi & pedeſtri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἔκμετρα] Sic *Ald.* *J.* *Fl.* *Fr.* *P.* *H.* *S.* *A.* & M. Ἔμμετρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id eſt ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἔμμετρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἄμετρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἔμμετρα in variantibus notarit *Solanus*, id neſcio an potius vitium typographicum ſit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae ſunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἔμμετρα manifeſto falſum eſt; quaeritur enim tantum, anne praeſtet ἄμετρα pro ἔκμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque ſic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, ſi dubites, vid. *Polluc.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὴ κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipſum vero ἔκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transſcribere nolo. Immo jam fere credo ἔμμετρον in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendaſſet. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τὸν πόδα] Vide Parœmiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quid libet audendi ſemper fuit aequa poteſtas. *M. du S.*

23. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; ſed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, *oratione proſa uti*. Similis locus eſt in *Bis Accuſato* c. 33. καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (ſic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάνυ *Graevius*) βέβηκα. *L. Bos.*

Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Niſi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2. Od. 12, 9. — *tuque pedeſtribus Dices hiſtoriis praelia Caeſaris, Maecenas, melius.* *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Δικ. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλεύθερόν γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris ſcribendi generibus dixiſſet, *ſolum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, neceſſe eſt aut infirmitati aut invidiae adſignetur.* Quam vere, hic non diſputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημὶ [τοιαύτας — λόγων] An ſic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis incluſa gloſſemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσεσι προχρῆσθαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis eſſe laudativarum orationum occaſiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat poſt ἡμῖν verbum integrum παρεσχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe ſi ita ſcripſiſſet Lucianus, ſenſus foret ſatis abſolutus. At nec hoc, nec illud, ſi recte conſideremus, ſummopere neceſſarium. Dixerat Lucianus, pleroſque, qui laudandum quempiam ſuſcipiant, omnes vires in id intendere, ut rem geſtam, quantum poſſint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio ſit res libera, nulliſque terminis circumſcripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venuſtatis coloribus depinxerit, praeſtantiſſimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus deſumptis, &

ferantur. Liberum enim quiddam laus eſt: nec eſt modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege conſtitutus: ſed hoc ſolum videt undique, ut in ſumma admiratione ponat, & aemulatione dignum oſtendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* conſilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *eſſe* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus ſimilitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, ſic maxime judicetur, non ſi quis paribus aliquid comparet, neque ſi ad vilius quid colla-

μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐχ ἤν τις [d] τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἢν πρὸς τὸ ὑποδεέστερον ποιῆται τὴν

b Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. *c* Τὰς ἀφορμὰς] Παρεσχηκέναι addit *Marc.* Sed non adeſt in ulla Ed. nec in M. *d* Τοῖς] Abeſt ab *J.* Adeſt in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus eſſe; quum feminae hujus dotes tantae ſint, tamque uberem laudationis praeſtent materiam, ut, ſi velit veram ejus dare deſcriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illuſtrium, ſe debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis* eſſe *anſas, ut laudatorem oporteat & imagines & ſimilitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri poteſt, εἶναι. Eſt quoque συγχύσεως haec ſpecies, Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, quum ordo poſtulet, Ἐκεῖνο δὲ φημί σε, &c. Pari modo ſupra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἤκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo eſt, ἤκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audiviſti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis ſcriptoribus ſunt frequentiſſimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Noſtri *Hermotimo* c. 7. poſt m. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Nempe διευκρινηθὲν referendum ad τὸ θεῖον, quaſi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem diſcretam divinitatem ferens, ad Deos ſubvolavit.* Ergo nihil neceſſe eſt cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διευκρινηθὲν legere διευκρινηθείς. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Illud σε vel pro σοι poſitum ab oſcitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxiſſe aliquem, ut παρεσχηκέναι illud, de quo eſt in nota *Marcilii*, inſereret: cum praeſertim non cogitaret ἀφορμὰς eſſe rhetorum nomen, quo ea deſignantur, quae alias στοιχεῖα, item μόρια τῆς περιστάσεως appellant, locos quoſdam & quaſi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti poſſunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum eſt comparationibus; comparandum eſt autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, ſed cum excellentioribus. Verſatur hic in theſi auctor, non in hypotheſi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Eurip.* Βα. 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν.

M. du S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεσχηκέναι τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. ſunt: Ἐπειδὰν καὶ δέῃ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de cauſſa eo nos ableget, num ad uſum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonſtrandum, an ut oſtendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχηται & ὑπολαβεῖν additum legitur; & ſic mihi videtur; nam ſive pro ἡμῖν legas εἶναι, ſive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet conſtructio Lucianeae non ſatis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriuſculum videtur, quia ſic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac tranſitio a ſingulari ad plural. ſimul concurrerent. Eſto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Geſner.* cum *Jenſio* me perſpicaciores ſic volunt. *J. F. R.*

τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἤν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς [e] τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἴει γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ [f] ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε;

tionem inſtituat; verum ſi quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri poteſt, illud quod laudatur admoveat. Velut ſi quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem eſſe, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare ſcire? Non ſane dixeris. Sed neque ſi lupo dicat parem illum eſſe, neque ſic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium eſt laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim ſane perfecta canis laus eſt. Et rurſus ſi quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuiſſe muliere, non deriſum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam ſi uno illum viro ſuperiorem eſſe diceret, neque hoc ſatis eſſet ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protenſuram adverſarias illi manus, neque ferreum Alcmenae natum.* Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσβιβάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *A1W.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμβιβάζῃ Edd. priores. *b* Ἤν τις] Εἴ τις W. *c* Ὁ] Δ. ὁ W. *d* Εἰδέναι] Δέναι miſere *J. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & M. *e* Τὸν] Ὁ W. *f* Ἀνοίᾳ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσβιβάζων. ut apud Latinos *provehens*. *J.G.G.*

39. Προσβιβάζῃ] W. & P. cum *Graeviano* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendoſe ἰδέναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliiſque locis mox ab *Solano* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, ſed inter ea, quae hodie ſuperſunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ορᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ομηρος ſcilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono ſenſu mutilatus; condonanda itaque non nimis perſpicaci Interpreti noſtro inſulſa verſio, *Vides qualibus Diis ipſum aſſimilarit? quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legiſſe εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel ſic nec Graece id ſenſu ſano diceretur, nec recte Latine verti poſſet. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas eſſe ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robuſtiſſimum Herculem, manus ſuas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *compararit? quin & illis ipſis declaravit. Marcilius* pulchre vidit deſiderari κρείττω· non tantum ſcilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, ſed & iis fortiorem declaravit. Poſſumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praeceſſit, ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam ſcripſeram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipſe conſtitueram, niſi quod ipſa vox ἐκείνων ſervata eſt integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila eſt. *J.J.*

Ὁρᾷς] Adſcripſerat *Hemſterh.* principio hujus notae *Jen-*

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus eſt, ſe praeſidibus athletarum Diis oppoſitum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti ſunt, tanquam impie ſe circa laudem illam gerentes; ſed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris cauſſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipſum maxime carmen. Noli ergo admirari, ſi & ipſe, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo neceſſarium, exemplo uſus ſum altiore; ratione hoc ipſa ſubjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam diſcernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris exceſſum. Adulator igitur, quippe qui ſuae ipſius utilitatis cauſſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, ſupra modum laudando cenſet omnia: mentiens plurima ac de ſuo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronuntiare

μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων [g] ἀμείνω [h] ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ [i] εὐδοκίμουν ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ἐπί τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μέν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι [k] διακρῖναι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' [l] αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι καὶ τὴν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν

g Ἀμείνω] Redditum Luciano ex *Fl.* & W. Aberat ab Edd. reliqq. *h* Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινεν W. Nihil mutat vulgatum *Fl.* *i* Εὐδοκίμουν] Sic *J. Fl. Fr. B2. H. Ald.* P. S. M. *k* Διακρῖναι] Διακρίναι marg. *A1W.* *l* Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. vulgo, quod emendandum *Gujet.* monuit.

Jenſianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, ſed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. *J.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων] Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Sed ſenſus requirit: *quin & potiorem ipſis expreſſit.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων] At jam cum ἀμείνω reſtituerimus, emendatione *Marciliana* non opus eſt. Patet interim recte eum conjeciſſe. Senſit idem Cl. *Geſner.* vel ex conjectura, vel ex *Jenſii* Lectt. Lucian. perſpiciens comparativum deeſſe, qui cum *majorem* in verſione addiderit, non viſa emendatione noſtra, μείζω videtur conjeciſſe; repoſui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφ.] Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex W. & *Fl.* Ed. reſtituimus. *M.du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἐκκλ. c. 12. *M.du S.*

67. Ηὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. *M.du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat ηὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὑρίσκω facere εὕρισκον εὕρηκα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & ηὐφραίνοντο, quod ſupra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, numquam cum augmento legas exhibitum, ſed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum eſt ηὐδ. Eſto. Nec tamen Noſter alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *J.F.R.*

84. Θερσίτην] *Homer.* Il. Β. 216. *M.du S.*

86. Νε-

τὸν Νέστορα [a] φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἤνπερ μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν [c] ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἄν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

1 *Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:*

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

a Φάναι] Ita Cod. L. Φᾶναι Edd. *b* Φινέα] Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V*2. Ἰφνέα ceterae omnes male. *c* Ζώων] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? *d* Φάναι] Ita dedi ex L. Φᾶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξυήκοος. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgi Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἀλεκτ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. ſ. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφνέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τὸν Ἰφνέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφνέα] Φινέα omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula eſt.

At adulator hunc verſum etiam de ſubulci tugurio dicat, ſi modo accipere aliquid a ſubulco ſperet: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus conſumtis, laudaverit vexatum a tuſſi Demetrium, quod modulate ſcrearet.

21. Non ſolum autem hic utriusque generis character eſt, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere ſtudent, quae adſunt: verum etiam illa re non parva diſtant, quod adulatores quantum poſſunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipſis quoque ſobrii ſunt, & intra terminos ſe continent.

Ζηνός πȣ τοιήδε γ' Ὀλυμπίȣ ἔνδοθεν αὐλή.

ὁ δὲ κόλαξ τȣ̃το τὸ ἔπος, κἂν περὶ τȣ̃ συβώτȣ καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι παρὰ τȣ̃ συβώτȣ λαβεῖν ἐλπίσειεν· [e] ὅπȣ Κύναιθος ὁ Δημητρίȣ τȣ̃ Πολιορκητȣ̃ κόλαξ, ἀπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καταναλωμένων, ἐπῄνει ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλȣ́μενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπτετο.

Οὐ μόνον δὲ τȣ̃το ἑκατέρȣ αὐτῶν γνώρισμά ἐστι· τὸ τȣ̀ς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ [f] ψεύσασθαι τȣ̃ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινȣμένοις, ἐξαίρειν δὲ τȣ̀ς ἐπαινȣ̃ντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ κἀκείνῳ οὐ σμικρῷ διαλλάττȣσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινȣ̃ντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονȣ̃σι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένȣσι.

ταύ-

e Ὅπȣ] Nil mut. Edd. nec M. *f* Ψεύσασθαι] Ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze.* Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J.F.R.*

Ibid. Φινέα] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ἰφνέα. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M. du S.*

91. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐδ'] ἂν] Sic lege fortaſſe. ὁ δέ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera gloſſa videntur. *F.G.*

93. Προσόντων] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 6. & Συγγρ. c. 35. *M. du S.*

97. Ὡς ἴσμεν ζώων] Ὡς ἴσμεν ζῶον. *F.G.*

Ὧν ἴσμεν] Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea ſcimus eſſe animantia.* Haec ſunt verſionum monſtra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Helleniſmo vide ſupra ad T. I. *J.J.*

Ὧν ἴσμεν ζώων] Bis ὡς pro ὧν ſcriptum erat in nota *Gujeti*; dubito num deſcribentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem poſtulet, quamquam ζῶον non improbaverim, ſi quis Codex haberet. Interim ſatis uſitata & haec eſt genitivi cum relativo convenientis conſtructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jenſius.* *J.F.R.*

99. Ἄκρον &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκ.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J.M.G.*

2. Ἀελλοπόδων] Fruſtra apud Homerum quaeſivi. *M. du S.*

Ἀελλοπόδων] Uſitatius quidem *Homero* ἀερσίποδες. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο. *J.F.R.*

5. Ζηνός πȣ] *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

9. Ὅπȣ Κύναιθος] Lege ὥς πȣ. *F.G.*

Ὅπȣ Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impreſſis & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit ad hunc uſum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Lapſ.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M. du S.*

Ὅπȣ Κυν.] Decem illa Luciani teſtimonia ab *Solano* commonſtratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaeſivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅπȣ vel ὅπȣ γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *ſiquidem*, uſurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅπȣ ὁ Κυν. legere, aut *Gujeto* adſentiri ὥς πȣ legenti. Ceterum de nomine hujus paraſiti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἐγὼ ὁ Στρȣθίων ὁ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J.F.R.*

26. Παρȣ-

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνῃς, καὶ παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Haec tibi pauca de multis ſunto adulationis ac verae laudis ſpecimina, ne omnes omnino laudantes ſuſpectos habeas, ſed diſcernas, & ſua utrumque menſura metiaris.

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοίκασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μέν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, οὐ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

22. Age igitur, ſi videtur, admove his, quae dicta a me ſunt, regulam utramque, ut videas, huic ne an illi conveniant. Etenim ſi deformem quandam ſtatuae Cnidiae ſimilem dicam, impoſtor ſane, & Cynaetho ipſo magis adulator vere habear: ſi vero talem, qualem omnes norunt; non ſane magni ille auſus intervalli fuerit.

Τάχα [d] οὖν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μέν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με προάξεται τἀληθὲς εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

23. At forte jam dixeris, quin jam dixiſti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permiſſum eſto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec ſimilem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipſum* me verum ad ſe dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praeſtantiſſima, ſimilem dixi *hominem*, ſed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta ſunt ab hominibus, ea ſimilia hominibus dicere, non puto impium: niſi forte hoc tu Minervam exiſtimas, quod eſt effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑποπτεύσῃς W. *b* Ὑπ'] Ἀπ' marg. *A1W.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. *c* Μάθοις] Μάθῃς W. *d* Οὖν] Ex L. reſtitut. ὁ νῦν Edd. priores.

26. Παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Obſerv. Cl. *L. Bos* (quem conſulendum Cl. *Hemſterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata verſione ac *Grotii* expoſitione, Apoſtoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, ſic exponit: „ *intra* „ *ſuam conditionem & fortunam ſe continere, ſe ex ſuis* „ *facultatibus & dotibus aeſtimare, non plus ſibi arro-* „ *gare quam fas eſt, nec ſe dilatare ultra conditionem* „ *ſuam.* Secundum Lucianum diceres: παραμετρεῖν „ ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ (*pro Imag.* h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυ- „ τὸν ſecundum *Ariſtoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῆ; *Non ipſe te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri ſe ſuo modulo ac pede* Lib. I. Epiſt. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Me- „ taphora harum locutionum deſumta eſt ab iis, *qui* „ *corporis ſui ſtaturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem ſe facit, quam revera eſt — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule inten- „ dit corporis ſui modum, ut major quam ſit, vi- „ deatur: qui cum ſit βραχύτερος, ὑπερανατείνεται, „ ἀκροποδητὶ ἐπεγείρων ἑαυτόν. i.e. *brevioris ſtaturae ſit,* „ *extendit ſe in ſummos pedes*, ut Lucian. *in Imag.* lo- „ quitur, is non poteſt dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὁ νῦν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δὴ, & ſic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum οὖν jam ſit inventum, id facile admittet, ſpero, etſi in verſione nihil mutaverim, quae vel ſic tamen ſenſui Luciani ſatis reſpondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὁ νῦν, auctore L. Codice repoſuimus. *M. du S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος eſt *lauda-*

re

aut illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

μένον· ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ᾽ ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς [e] εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά [f] σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι [g] συναγορεύσοντά μοι· ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (καὶ γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιοῦσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐρραψῳδημένων αὐτῷ) τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τῆς αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηΐδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν, ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσται·

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

Εἶπε δ᾽ ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ

e Εἰκόνας] Εἰκώνας male *J.* Recte cett. & M. media brevi. *f* Σε] Reſtitut. ex W. Γε Edd. priores. *g* Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine.* Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. ſ. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde *L. Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *J. F. R.*

42. Οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἴκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα. Et hic σὲ requiritur, ſive εἴκασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. *J. J.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *J. F. R.*

44. Λίθου καὶ χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Imag.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *J. F. R.*

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra Ἐρωτ. c. 11. & Εἰκ. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. Οὐ πάνυ πολλῶν] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero οὐ π. πρὸ. π. ε. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ᾽ ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐδ᾽

μὴ δῷς, ὅγε τοσοῦτον αἰῶν δέδωκεν, οὐδ᾽ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ᾐτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ᾽, ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μὲν [a] τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διῒ, τῷ Ἄρεϊ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολοιγῷ [b] Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον [c] ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, [d] θεοείκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

non dederis, tantum certe ævum illi dedit, nec eſt qui hoc illum nomine accuſaverit, neque iſte, qui flagellis caedere ſtatuam ipſius auſus eſt, neque qui obelis adſcribendis ſuppoſititios illius verſus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere ſimilem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non ſuſtines, non comparem ſtatuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter ſubridentem, quod Deorum ſimile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipſe pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam diſpenſarit, *qui oculis quidem & capite ſimilem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in ſua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rurſus *homicidae Marti ſimilem* ait eſſe, & alium alii: *Dei ſpecie* Phrygem Priami, *Dei ſimilem* ſaepe *natum* Pelei. Sed redeo rurſus ad exempla muliebria. Audis enim ſane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. *b* Ἄρεϊ] Ἀρῆϊ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. *c* Ἄλλῳ] Ἄλλως W. *d* Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμηρομάστιξ ὁ * Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελίσας καὶ ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. V.

* Ζηνόδοτος] Reſtitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Solan.* cui obſecundavi, etſi non addidit unde habeat, quia res eſt parvi. *J.F.R.*

75. Οὐδ᾽ ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ᾐτιάσατο] Zoilus Ariſtarchus. Quique notas ſpurias verſibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philoſtrati* p. 649. *M.V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξαι] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, deſignavit, quamquam Scholiaſtes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Oleario* credas alium ſenſum comminiſcenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philoſtr.* Heroica p. 648. Verſus ſpurios obelis etiam notarant Zenodotus & Ariſtarchus, ipſo noſtro monente Ἱστ. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅπερ θεοῖς] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F.G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. ſupra Σύγγρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὄμματα &c.] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidiſſe hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. *M.* 130. Λ. 295. Γ. 16. A. 131. *Odyſſ.* P. 37. *T.* 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαληλίφθω] Vulgatam bene ſe habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. paſſ. ab ἀλείφω, & ἀπήλιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoriſtum *Navig.* c. 4. & ſexcenties alibi. Ignoſcat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante ſcriptura. *J.F.R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentiſſimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἕτερος] *Pindarus* haud dubie, quem ſupra Poëtam Thebanum vocavit *Εἰκ.* c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλον] *Hom.* Il. A. 477. &c. *M. du S.*

19. Τὰς

Dianae ſimilis, vel quae Venus aurea fertur, &

Qualis Diana in montibus errat.

26. Non ſolum autem ipſos homines Diis facit ſimiles, ſed Euphorbi etiam comam *Gratiis ſimilem* dixit, eamque infectam ſanguine. Atque in univerſum tot ſunt in hoc genere, ut nulla poëſeos pars ſit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere ſimilia conceſſum eſto. Adeo autem illa imaginum & ſimilitudinum ratio a cenſura libera eſt, ut Homerus Deas ipſas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis:* alius autem aliquis *ſuperciliis violaceis* Venerem dixit: *roſeis* enim *digitis inſignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus verſati ſunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora ſunt iis, ſi quis Deo ſimilis eſſe dicatur: verum ipſas appellationes Deorum quot *jam* imitati ſunt, Dionyſii, & Hephaeſtiones, & Zenones, & Poſidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,
Οἵη δ᾽ Ἄρτεμις εἶσι κατ᾽ οὔρεος·

Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι διακεκόσμηται, ὥστε ἢ κἀκεῖνα [e] ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. οὕτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τῶν κἂν ἐπ᾽ ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ὡμιληκότων;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγηται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ [f] Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου

e Ἐξαληλίφθω] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαληλείφθω W. f Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Inſignis ea de re *Clementis Alex.* locus eſt p. 22. A. *Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κἀκείνους διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατίσθαι διδάσκοντες. Κηΰξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐβούλετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. καὶ οὔτι γε βασιλεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον.* Deinde recenſet Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes aſſumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege *εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ.* *M. du S.*

21. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, eſſent ne haec nomina Latine convertenda ipſa quoque, ut eorum vim ſcilicet lector Graecorum rudis aſſequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem hiſtoria nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracuſanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae ſectae principem, &c. ſed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca ſuſpicioni & inquiſitioni eorum, qui primo conſpectu eorum poſſent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina ſatis nota: hoc an reperiatur, neſcio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenſet, qui ipſa Deorum nomina, ſed eos tantum, qui paululum mutata aſſumſiſſent. Ego itaque Ἑρμείαι legendum cenſeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρου] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρου τοῦ [a] Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν.

Ὥστε οὐ πρόσγε σοῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφοδεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὰν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον [b] τῶν Φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ

Cypriorum regis: & tamen non indignata eſt Dea, cum poſſet illam, Niobes inſtar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium ſunt ſuperſtitioſiſſimi, tamen divinis nominibus ad ſatietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo ſunt.

28. Itaque tuum non eſt, meticuloſe adeo affectam eſſe ad laudes. Si quid enim in ſcripto adverſus numen peccatum ſit, tu quidem rea minime illius es: niſi quam putas etiam auditionis poenam eſſe. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philoſophorum ulti ſunt, qui Dei imaginem eſſe dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polyſtrati hujus cauſſa deſinam, ut meminiſſe poſſit dictorum.

29. POL. Neſcio ſi adhuc poſſim hoc, Lycine, Longa enim a te habita eſt oratio, idque ultra infuſam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminiſſe, & ut vides jam

ad

a Κυπρίων] Κυπρίου P. ſola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex Coll. & M. c Ἐγχωννόμενον] Reſtitutum ab *Solano*. Ἐκχυν. Edd. priores. Ἐκχεόμενον V2.

38. Ἄριστον τῶν φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. G.

27. Αἰγυπτίους] Vide *Spanh.* 431. 434. *M. du S.*

38. Ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Vide *Platonem* Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diſerte dicitur *Imago*; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde *Lactant.* II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inſerui, quod habent Coll. & M. *Sanctum* eſſe in *Minoë* Ed. *Baſ.* p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud *Diog. Laërt.* 150. A. *M. du S.*

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita ſignari, vix eſt dubium. Atque apud illum eſſe, quae huc referri poſſunt, conſtat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum θεοειδές τε καὶ θεοείκελον. κ. τ. λ. Sed ipſa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipſum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei teſtimoniis philoſophorum demonſtrarunt, *Auguſtinum Steuchum* dico, *Voſſium*, *Huetium*, *Pfannerum*. *J. M. G.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων — εἰκόνα τὸν ἀνθρ.] *Diog Laërt.* c. 51. *Grotius* in Geneſ. c. 1. *M. V. la Croze.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Non ſic invenies locum *Diog. Laërt.* ab Cl. *La Croze* indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. *Amſt.* ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῶν ἔλεγε εἰκόνας εἶναι· τὸν ἔρωτα, σχολαζόντων ἀσχολίαν. *J. F. R.*

45. Ἐγχυνόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. *M. du S.*

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν] *Th. Magiſt.* h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonſtret ἀποσοβῶ non ſolum eſſε ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένως καὶ θαῤῥαλέως ἀπέρχομαι. Adde Noſtrum infra *Navig.* c. 4. ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ. De περισοβεῖν autem de quo *Thom.* ibid. agit, videbimus in *Lapith.* Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, *deferam ad illam*, verterat *Obſop.* *Deferre propero Benedict* male uterque. Eſt enim *abibo*, vel *abeo*, *propero ad illam*, *Alciphr.* I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi *Bergl.* „ σοβεῖν de inſolenti, faſtuoſo & concitatiore inceſſu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ ta-

ad illam abire feſtino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exſibiler a ſpectatoribus. LYC. Ipſi tibi curae erit, Polyſtrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem ſemel perſonam tibi tradidi, nunc ſtatim diſcedam. Cum vero ſententias renuntiabunt judicum, tum jam ipſe quoque adero, viſurus quis certaminis exitus futurus ſit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνῃ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

MNESIP.

An' tu, Toxari, ſacra facitis Oreſti ac Pyladi vos Scythae, & Deos eſſe illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

ΜΝΗΣΙΠ.

1 ΤΙ φῂς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν,

ὦ

„ tavit *H. Steph.* in Theſ. interdum ſimpliciter *propero*. Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. *J. F. R.*

54. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδῶν. *F. G.* Et ſic *Stephanus* in Theſ. ſcribi jubet, quando *è veſtigio*, *ſtatim*, ſignificat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque ſcribitur, & ἐκποδῶν uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. eſſe, ex ſequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δὲ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἔστησαν. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γενέσθαι, φυγεῖν. ἢ ἐξαλείφεσθαι. ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more junctim ſcribas, ἐκποδῶν cum *Guieto* ac *Stephano* praeferrem; ſed nihil hic ſuadet, ut exponamus *illico*, *e veſtigio*, verum *e medio*, *e conſpectu* ſenſus poſtulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noſter alibi; ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graeciſſ. qui locus eſt ex *Reviv.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi ἐκ ποδῶν *ſtatim* eſt, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὀνείρατα οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum diſcretim recte ſcribitur. Nec ibi *confeſtim* ſignificare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio ſcribentis videtur modo ſic, modo aliter exaratum; nam viciſſim ἐκποδῶν ἄπιθι ſcriptum ſine varietate video deinde, in *Pſeudolog.* c. 4. poſt med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* converſum, *abi è medio*. Et in *Eurip.* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil intereſt, utrumque eſt ejusdem originis, ſi non prorſus idem; nam ut in ſingulari ἐκ ποδὸς διώκειν nulla eſt controverſia, quid obſtat quin ἐκ ποδῶν ſimili ratione ſcribamus ſemper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio ſit inventio poſterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem ſuis locis invenimus. *J. F. R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixiſſe ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem reſpexiſſe patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obſ. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phaſim accolunt, nunc Cercaſſii dicti, eos nonnulli Ziccos eſſe volunt. *G. C.*

5. Ἀλ-

ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὴν θεούς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quo Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι *Jenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Confer παρ' αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus. *J.F.R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis qua in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *J.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt*. In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *J.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes inſidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων. καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt*, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt.* quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Suetonius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ εἰ τομώτεραι (pergit) φαίνονται αἱ σαὶ [φιλίαι] τῶν ἐμῶν. ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι, καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδιδόναι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ενδιδόναι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς,

ἐνε-

2. MNES. Recte iſta ſtatuitis. Sed quo in primis nomine admirati Oreſten ac Pyladen honore Diis aequaſtis, idque, apud vos advenae cum eſſent; & quod maximum, hoſtes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehenſos abduxiſſent, immolandosque Dianae, inſidiati carceris cuſtodibus, ſuperatoque praeſidio, & regem interfecerint, & adſcita ſibi ſacerdote, quin ipſa derepta Diana, navigio, deriſa communi Scytharum lege, evaſerint. Itaque propter iſta ſi honoratis illos viros, fieri non poteſt, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους [b] ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ᾤχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν [c] νόμου. ὥστε εἰ διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσατε Ex. Fl. Nihil mut. Edd. nec P. c Νόμου] Deeſt in Fl.

30. Οὐκ ἂν * φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια παρακαλέσητε. V.

* Φθάνοιτε] Φθάνητε Ed. Cler. quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. J. F. R.

ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ· ubi aliquanto melius Interpres, *Noſtri terga dabant*; quamquam id non prorſus eſt *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ενέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάτιον ἐχώρουν ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Noſtro in 2. *Vera Hiſt.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbeſcit. *Laxare fraenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noſter in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς, ἵπποι ſcilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phraſis eſt nautica, uſurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remiſſo, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani ſunt, Ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den ſchoot uitlaten. Quod hic vocat Noſter συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorſus modo Belgae met den wind uitlopen. *J. J.*

Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντ.] Nondum poſſum accedere *Jenſianae* emendationi; cum nondum mihi conſtet, τιμᾶσθαι media vel paſſiva terminatione ſignificare poſſe ſimpliciter honorare; & nihil hic ſit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμῶμεν ἀποθ.] Recte divinavit *Geſn.* τιμῶντες alicubi inveniri poſſe. Quare laudabit factum, quod ad id etiam verſionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Cl. *Jenſius* mutandum ſenſit. *M. du S.*

28. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες] Duo participia ſine copula habuimus etiam ſupra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi ſimilem conſtructionem videri poſſe in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipſa auctorum verba etiam ſubjungam. Ait enim Euangeliſta: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde; Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ οὖν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἄστυδε θαμίζεις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, Περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μου κατήρξατο. Infra *Aſin.* c. 37. ἀπορρίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἑλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγείῳ βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ᾠχόμεθα. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε. Quod ſic in omnibus ſuis Codd. inveniri teſtatur *Bergl.* qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum exiſtimat. Sed vide anne ex ſuperioribus vulgata ſe tueri poſſit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. ſupra notata ad T. I. *Vit.*

πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοὐντεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν περιλοίπων θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] οὖσι θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι οὐ θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὰν ἑάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis ſimiles. Atque hinc ipſi jam ad antiqua reſpicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Oreſtes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Dii eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſſa venerint, conſecrabitis, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis.

3. Quod ſi enim non harum rerum cauſſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praeſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea ſacrificando Deos judicaſtis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria. TOX. Etiam iſta quidem, Mneſippe, generoſa illorum virorum *facta*, quae enarraſti. Quod enim, duo cum eſſent, magnum adeo facinus auſi, longam adeo a ſua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum ſuſcepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorreſcentes *portentoſas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhoſpitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum eſſent, viriliter adeo in ea re

a Οὖσι] Non adeſt in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, etſi prius fame contabeſcendum eſſet.* *J.F.R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba gloſſam eſſe τοῦ τοὐντεῦθεν, exiſtimo. *M. du S.*

34. Καταίρειν] Juſſit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam ſupra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium eſſe de navibus in portum invectis, Cl. *Hemſterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δεῦρο καταράντα. Quod recte quoque ibi converſum: *a Syria huc appulerat.* *J.F.R.*

43. Εἴπερ τι ἄλλο] Hunc locum, ſi propius inſpicias, haud ſincerum invenies. *M. du S.*

Εἴπερ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἰπέρ τι, quem accentum tamen ego mutavi; non ferens duos acutos in ſyllabis contiguis. Quod autem ait, non ſana eſſe verba, haud ſatis capio; mihi certe plana videntur, & ſenſus vel ex verſione Cl. *Geſneri* patebit

re ſe geſſerunt, nec ſatis habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde ſolverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores oſtenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Boſporum navigantes, ſed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim iſti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perſcrutati ſingulis annis, ſero auctumni domum ſuam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & ſalſamentarii ſint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, cariſſime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre eſt Oreſtae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exſtructum eſt ſimul ambobus, ut conveniebat ſodalibus, & ſacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obſtat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati ſint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] διαφυλάξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ᾽ ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μετοπώρου εἰς αὐτῶν ἐπανίασιν, οὓς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλας, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ᾽ ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ᾽ ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις [f] γε οὖσι· καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι.

οὐ

b Διαφυλάξονται] Sic Edd. Διαφεύξονται L. rectius. c Ἤδη] Deeſt in *Fl.* d Αὐτῶν] Adeſt hoc in *J. Fl. Fr. V2. B2. P. H. S.* e Ὦ] Non adeſt in *Fl.* f Γε] Τε *Fl.* male.

bit unicuique. *J.F.R.*

59. Ἄξενος] *Ovid.* Triſt. IV. 4. vſ. 55. & *Strabo* VII. *Eur.* Ἰφ. Α. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum eſſe* ſignificare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *J.F.R.*

Ibid. Διαφεύξονται] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro διαφυλάξονται. *M. du S.*

Διαφυλάξονται] Mallem & ego cum *Solano* διαφεύξονται. Verſio Cl. *Geſn.* utramque lectionem complexa eſt. Hinc nihil mutavi; neque enim nego διαφυλάττεσθαι eſſe *ſalvum manere, incolumem ſe ſervare*; ſed quia ad fugam e cuſtodia magis pertinet hiſtoria, & fuga ipſa ſic etiam evaſiſſe incolumes ſatis indicat, & egregius Cod. hanc lect. ſuppeditat, magis ad illam feror. *J.F.R.*

73. Αὐτῶν] Abundat illud αὐτῶν, niſi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

3. Καὶ

οὐ γὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι οὗτοι δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καταστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

Καὶ ἅ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα καὶ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' [b] αὐτῆς γεγραμμένα διαμνημονεῦσαι. θᾶττον γοῦν τοὔνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δη-

Neque enim inquirimus, cujates honeſti bonique viri ſint, neque invidemus, licet amici non fuerint, ſi honeſta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, noſtrates, quantum ad res geſtas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc eſt, quod nobis viſi ſunt amici hi optimi omnium fuiſſe, & velut legislatores aliis conſtituti, quomodo oporteat in ſocietatem omnis fortunae cum amicis venire, & *ſic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

6. Et, quae ſecum invicem aut pro ſe ſubierunt, ea relata in literas majores noſtri in aerea columna dedicarunt in Oreſteo, lata lege, primam diſciplinam & inſtitutionem pueris noſtris eſſe hanc columnam, & quae ſcripta in illa ſunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius ſui patris nomen unusquisque illorum obliviſcatur, quam Oreſtae atque Pyladis facta ignoret. Sed in conſepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* *b* Αὐτῆς] Αὐτοῖς male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio eſt, aut haec verba loco ſuo mota ſunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος] Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχεται αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipſa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barneſii*; aut adi Ἐνυπν. c. 3. & quae illic annotata ſunt. *M. du S.*

Κατάρχεται αὐτῶν] Verti *immolat.* Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hoſtiae non cum caeduntur, ſed cum accipiunt molam ſalſam.* Et laudat ſtatim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos priusquam caederentur profugiſſe in Siciliam.* Jam hoc eſſe κατάρχεσθαι ſatis docebit ipſe poëta Od. Γ. 445. & ibi Euſtathius. Nempe Neſtor ibi χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκκρεμαννύμενοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τῶν δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi *Waſſius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκκρεμαν. & expo„ nit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mſſ. Ἐκκρεμαννύ„ μενοι τῶν πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophraſt.* in Hiſt. plantar. 9. καταχρεμάννυται). *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etſi de una navi tantum ſermo eſt. Ita rurſus infra *Navig.* c. 6. μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. Et ſic in *Act. Apoſt.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elſner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Beza* πηδάλια gubernacula dixiſſe Lucam „ notabat, *plurali num. pro ſing. quum unius navis* „ *plura non eſſent gubernacula.* Sed fallitur Vir Do„ ctiſſimus, antiquum navium modum ex ſui tem„ poris conſuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, ſuum cui„ que lateri, ut recte monuit *Grotius.* *Aelian.* Var. „ Hiſt. L. IX. c. 40. duos gubernatores ſingulis navi„ bus conſtituiſſe Carthaginienſes ait — vid. ad il„ lum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Me„ tam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quaſſata* „ *UTROQUE REGIMINE* amiſſo demerſa eſt. „ Ubi mirus ille Commentator in uſum Delphini no„ tat: *malo ſcilicet & gubernaculo quibus navis regi-* „ *tur.*

indicat, picturis expreſſa ab antiquis, oſtenduntur: navigans Oreſtes ſimul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehenſus, & ad ſacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus eſt, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut ſolvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem fruſtra manus injiciunt navi jam eunti, ſuſpenſi e gubernaculis, ac tentantes inſcendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam ſibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppoſitos ſibi hoſtes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro

λοι, γραφαῖς ἀπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης [c] αὐτῶν τῆς νεὼς [d] συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τοίχου, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἤδη [e] πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

c Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata conſpirat P. *d* Συνειλημμένος &c.] Συνειλ—ους & παρεσκ—ους *Marc.* Nil mut. Edd. *e* Πλέοντος] Πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam adſerit P.

,, *tur.* Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. 452. Et *Graevium* ad *Heſiod.* p. 9. Hinc in plurali fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Protrept. ad ſcient. p. 1. ἐπιτρέψας τὰ πηδάλια κυβερνήτῃ τυφλῷ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* ſupra jam indicato.) Vide & *Ariſtoph.* Equit. vſ. 539. & *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vſ. 1178. Ἀγκαῖος δ' οἴακας ἐπισταμένως ἐτίταινε. *Ancaeus vero clavos docte gubernavit.* Ita etiam Latini *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adpoſite, quare deſcripſiſſe non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuiſſe; hi quippe *ora* pro *os*, & ſimil. de uno homine dicere amant. Res tamen ſatis certa eſt ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. τῶν τε πηδαλίων θάτερον ἀποβαλόντες &c. quem cum aliis ab *Elſnero* adductis indicat *Scheffer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuiſſe naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, ſed a prora & puppi inſtructa fuiſſe, ut accedere & retrocedere poſſent ſine converſione, monuit *Scholiaſt.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. δικρότων. Interim cum *Scheffero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuiſſe gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus geſtio, quo id facilius fore ſentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν. Haec ſi contuleris cum Luciani verbis, ſupra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio eſt ſermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuiſſe oportet, quod vectores ante legantur ſaepe locum juſſu nautarum mutaſſe, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare ſuſpicor nec in ſolutae orationis ſcriptoribus ſemper neceſſario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; ſed quia ordinario duo erant, uſum invaluiſſe, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam ſi in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam obſervarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae verſatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita eſſent connexae, ut iis dextra ſiniſtraque manu ab uno gubernatore prehenſis, utrumque ſimul vel alterutrum per vices moveri potuerit. *J. F. R.*

ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, ſi ipſe moriatur, modo ſervet amicum, & intentatam illi plagam ſuo corpore *velut* praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἳ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἰδῆς, οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, οὐδέ ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥσπερ οὐδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ [b] ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοὔνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & ſocialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana eſſe putavimus, ſed praeſtantioris cujusdam animi, quam eſt in plerisque his hominibus, qui, dum ſecundus eſt curſus, indignantur amicis, ſi non in aequam jucundorum partem veniant: ſi vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, ſolos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam ſcias, nihil Scythae amicitia majus eſſe exiſtimant; nec eſt in quo Scythes magis ſibi placeat, quam ſi cum amico laborare illi contingat, & in ſocietatem adverſorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam ſi quis prodidiſſe amicitiam videatur. Propter haec Oreſtem honoramus & Pyladem, qui praeſtiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis poſuimus, ut Coracos appellaremus; id autem eſt noſtra lingua, ut ſi quis praeſides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνεύσοι *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *Fl.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φοκῇ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέτερος ȣ φιλεταῖρος. *G.*

* Φιλέτερος] Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluiſſe diverſo accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος poſſe ſcribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Niſi quis φιλεταίριος legere malit, quod longius tamen a ſcriptura codicis abit. *J. F. R.*

61. Κοράκους] De veterum Scytharum lingua quis ſcripſerit neſcio. *M. du S.*

Κοράκους] Forſan κοκάνους Sarmatice. *M. V. la Croze.*

Κοράκους] De Scythica lingua, ni fallor, ſcripſit *Theoph. Sigefr. Baijerus*, quem laudat *Geſnerus* ſupr. ad *Alexandr. ſeu Pſeudom.* c. 51. No. 28. *J. F. R.*

75. Ἐν Σκύθαις ἅτε ἀξένους] De Scytharum in hoſpites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Noſtr. ſupra *Deor. Dial.* XVI. p. 245. T. I. Et Rev. *Jac. Elſner.* ad Epiſt. ad *Coloſſ.* III. 11. ubi a barbaris diſtinguuntur, quod maxime ſint barbari, ſeu barbarorum barbari, licet poſtea aliqua quoque juſtitiae laude celebrati legantur. Patet ſaltem ἀξένους omnino legendum, *ut probe etiam Cl. Geſner. cum Solano vidit.* Vid. *Ovid. IV. Triſt. IV. 56.* *J. F. R.*

76. Ἅτε γὰρ ξένους, καὶ ἀγρίους]. In ξένος *nihil eſt,* quod ſuſpicionem praebeat *feritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in ſua patria vivens, poſſit ξένος vocari. Quaeſivit σοφὸν φάρμακον *Eraſmus*, & vertit *Barbaros*: ſed praeter vim nominis,

pu-

8. MNES. Igitur non ſagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praeſtantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem ſentienti, jam & ipſi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Oreſtem Pylademque afficitis. Sed neſciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum eſſe. Lucidiſſime enim nobis, quae ſunt in Oreſteo, imagines oſtendiſti, & pugnam virorum, & *quae* pro ſe invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita ſtudioſe coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhoſpitales & agreſtes, in inimicitiis ſemper verſari *illos arbitrabar*, & ira, & excandeſcentia; amicitiam vero neque inter conjunctiſſimos ſuſcipi; colligens *iſta* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾤηθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπούδαστον εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἅτε γὰρ [d] ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρᾳ μὲν ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & juſtiores adverſum parentes Graecis, & religioſiores ſimus, de eo in praeſenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores eſſe, & majorem amicitiae rationem inter nos eſſe, quam apud vos, demonſtratu facile eſt. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleſte me audias, ſi quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τἄλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καταvενόηκα, πο-

d Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. e Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H.* ut fere ſemper. f Ἐπαναιρεῖσθαι] Et ſic eſſe in *Fl.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Sed & eſt in *H. P.* &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum eſſe ἀξένους, idque eo magis, cum ſupra jam innuerit, quod aliunde notiſſimum eſt, Pontum qui poſtea εὔξενος vel εὔξεινος boni ominis cauſſa dictus eſt, ἄξενον olim ab ingenio & moribus accolarum eſſe vocatum. Itaque verti *Inhoſpitales*, idemque factum video a Doctiſſimo *Solano*, & puto ipſum ἀξένους eſſe in contextum orationis recipiendum. *J.M.G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita neceſſario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifeſto pravum eſt. Vidiſti jam ſupra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* diſcere eſt, l. VII. p. 298. D.) qui poſtea melioris ominis cauſa Εὔξενος appellari coepit. *Inhoſpitalis* itaque tum habitus eſt, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula ſatis evincat. Vide tamen & Horatii *inhoſpitalem Caucaſum*. *M. du S.*

77. Καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ] Non haec ſunt otioſa ſynonyma. Vid. ſupra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *J.F.R.*

80. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Πενθ. §. 25. *M. du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Juſſit Cl. *Hemſterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καί τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχων δι' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudſ.* ac *Dukerus:* „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poëtica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipſe *Dionyſius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a- „ lios proſae ſcriptores hoc vocabulo uſos oſtendit „ Clar. *Waſſe* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l." deſcripſi ex commentt. Thucyd. *J.F.R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν [b] λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἤν που φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διῃρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τὴν ἄλλην [e] ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, poſtquam diu inter vos verſor, obſervavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis poſſe facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: ſed ſufficit vobis laudaſſe illam, & quantum ſit bonum oſtendiſſe. Cum autem opus *ea eſt*, proditores orationis veſtrae, neſcio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in ſcenam productas oſtendunt, laudatis & plauditis, illisque pro ſe invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipſi vero nihil laude dignum praeſtare pro amicis audetis; ſed ſi qua re indigeat forte amicus, ſubito, velut inſomnia, aufugiunt vobis avolantque e veſtigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis perſonis ſimiles vos deſtituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem ſonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque diſputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* ſumus, tantum rebus ipſis praeſtamus.

10. Quare, ſi videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quieſcere, ſi quos aut nos, aut vos de priſco aevo adnumerare poſſimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide teſtes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Theſei atque Perithoi, reliquumque ſodalitium, pulcherrimis verſibus

[a] Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. [b] Λόγων] Ἄλλων marg. *A1 W.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam eſt in P. [c] Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *A1.* [d] Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adſunt in Edd. omn. [e] Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.*

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. ſupr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus eſt, cum mox ſequatur τοσοῦτον, niſi & poſterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θήσεως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoſcit Mſ. ſunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac ſi legiſſet τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla ſententia ſuberat. *J. G. G.*

23. Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν etiam ſcribit Clar. *Graev.* in

ſibus & numeris canant : ſed paucos quosdam de his, qui noſtro ipſorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, ſuamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honeſtiſſimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor ſolitaria pugna ſuperatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena eſt, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipſe Scytha ſim.

11. MNES. Eſt quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam ſolitariam inire, qui tam apta ad ſcopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi conceſſero. Indigniſſimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum eſſe ſuperatum, quot fabulae indicant, & antiquae veſtrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica ſcena enarraſti: Graecos vero univerſos, tot gentes, & tot urbes, deſerta cauſſa a te ſuperari. Hoc enim ſi fiat, non dextram, ut apud vos, ſed linguam abſcindi, juſtum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur inſtructior? TOX. Nequaquam.

καὶ μέτροις ῥαψῳδοῦντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν [f] διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παρέχηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὑτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου κατὰ φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνος, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχους καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὴν ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδοὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. πότερον δὲ ὡρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμενοι] Διηγησώμεθα P. & marg. A1W.

in nota ſua, caſu ne, an quod ſic legendum duxerit, neſcio, ego quidem ſic mallem; ſed in iſta diphtongo tam ſaepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi ſtatuere auſis : quum vero ἑταιρία frequentius atque uſitatius ſit, hoc praeferrem. *J.F.R.*

30. Τὴν αὑτοῦ] Subintellige πατρίδα. Interpres νίκην ſubaudit, quod non placet. *F.G.*

34. Σκυθικῆς] An ἥττης; ſeu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτίμιόν ἐστιν. *F.G.*

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. ſupra Μισθ. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. *M. du S.*

39. Τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους] Illud παρεσκευασμ. Cl. *Jenſ.* iis praeteritis paſſivis adnumerat; quae pro activis ponuntur; vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur paſſiva ſignificatio non maneat, & ſit: *inſtructo orationem*, ſive ad orationem, uſitatiſſimo Graeciſmo. Τεθηγμένοι λόγοι vero ſunt verba teli inſtar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένος κεραυνὸς Noſter ſupra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi adfectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. θήγουσα τὴν ψυχήν. *J.F.R.*

48. Ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Eſtre condamné par defaut.* *F.G.*

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραι φαίνοιντο αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἔμοι γε δοκοῦσιν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Κἀμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἦ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμοῦμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἴστω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἦ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρ' ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ἐπιτραγῳδῶν. καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἔδειξε,

Sed definitum *hoc* eſto, ne in multitudine earum inſit robur, ſed *in eo* quae ſint praeſtantiores: & ſi penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot ſatis ſint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *ſufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, ſed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obſcura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligioſum fuerit. MNES. Juremus, ſi quid opus eſſe jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum noſtrorum — num idoneus eſt Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipſe ſciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquiſiverim, neque quidquam tragicae fabuloſitatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu eſt cum vixit, amicitiae quidem cauſſa, ut oſten-

a Τομώτεραι—σαὶ] Τιμώτεραι male P. Sed pro σαὶ, σὲ Ex. *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P. *b* Τὰ] Non adeſt artic. in *Fl.* *c* Πέντε] Perſona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu ſuſtuli, & uno verſu ſerius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* *d* Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. *e* ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. *f* Τίς] ΜΗΗΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque perſonae nomen & hic ſuſtulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jenſii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra priſtinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκ. ἑκ. ΤΟΞ.] Ita uti emendare juſſerat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M. du S.*

62. ΤΟΞ. Κἀμοὶ] Turbatus eſt ordo colloquentium, qui ſic conſtituendus eſt. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Κἀμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein poſt οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mneſippo tribuantur. Nam cum Mneſippus prior narrare incipiat, non poſſunt illa verba πρότερον λέγε Mneſippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confuſus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deeſt ἆρ' ἱκανός. *M. du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec ſint, quamvis jusjurandum interceſſerit, vix dixeris, cujus tamen temporis ſint aut fingantur, oſtendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M. du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod noviſſime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem inſtitui ab Apoſtolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Joſepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apoſt. p. 77. quem Cl. *Hemſterhuſii* admonitu conſului, inſerere haud adeo neceſſarium exiſtimavi. *J.F.R.*

83. Λυσίων] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. Λύ-

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitant illi a

τἆλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς [g] τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ φορτικὸς [h] ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων καὶ τῶν προγόνων, καὶ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώμους [i] ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δή ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων [k] ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρῴη αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ [l] πολιτικά· καὶ [m] γραμματεῖα τε εἰσεφοίτα παρὰ τῆς γυ-

g Τὴν ἄλλην] Τῶν ἄλλων L. h Ἐδόκει] Ἐδόκοι male *Fl.* i Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. *Fl.* & marg. *A1.* k Ὁ] Non adeſt artic. in *Fl.* l Πολιτικὰ] Πολεμικὰ P. & marg. *A1.* m Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. *A1.* Γραμματία Edd.

Λύσωνος exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſionis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c.4. *ex omnibus ſaeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum*, *Achillem & Patroclum*, *Oreſten & Pyladem*, *Pythiam & Damonem*, *Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J. F. R.*

85. Νεόπλουτον] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *repente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in *Tox.* eodem modo uſurpari. *J. F. R.*

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F. G.*

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc ſubdititium videtur. *F. G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G. C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iiſd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμμα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος ἀεὶ, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέος οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνῖτις, παρ' [a]ἥν τινα βούλει τῶν ἑταιρῶν ἐπισπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψίᾳ, καὶ [b]τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

mulierē codicilli, & coronae ſemimarcidulae, & mala quaedam demorſa, & alia quae machinantur contra adoleſcentulos lenae, dum paullatim ſuis artificiis amores illis inſtruunt, & accendunt ultro amari ſe putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praeſertim, qui pulchri ſibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, ſed ſupra modum meretrix, quae ejus ſemper eſſet, in quem forte incideret, etiam ſi parvo admodum *amare* quis vellet: & ſi quis adſpiceret modo, innuebat ſtatim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, ſupra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc eſſet, ſubjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo poſt faſtidio, & ſimulata ad alium inclinatione: ac

a Ἦν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἣν *J.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

ματίδια dicit; ſed res eſt parvi. *J.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι] Martialis: *A te vexatas malo tenere roſas.* *AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, ſic ait,

Ἤρατο δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοις οὔτε κικίννοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morſibus amaſiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *J.P.aG.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri ſacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Paſt.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis faſcinans ad amorem conciliandum ineſſe his pomis admorſis. Rev. *Jac. Elſner.* ad Apocalypſ. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei ſymbola & pignora fuiſſe; ſed quando ex hoc Luciani loco demonſtratum it, *& petere ſeſe malis ſolitos amantes*, non videtur attenta mente legiſſe verba Luciani: quin ſic potius teſtem adduxiſſet *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit laſciva puella.* *J.F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem ſupra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falſo; ſi item in Luciano ſemper ἄχρι, etiam ſequente vocali reſcribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunneſio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις ſignificet *omnino*; tamen apud Lucian. bene ſe habet ἄχρις. Et ſic ſupra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάθω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν εὕρωμεν. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις οὗ τὸν νιφετὸν — διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μέχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. poſt med. μέχρις Ἰνδῶν. *Amor.* c. 25. μέχρις ἡλικίας, & ſic ubique, ſequente vocali. At ſignificatio τοῦ *omnino* non tantum differt ab *uſque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. Ρ. 599. — γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών. Ubi *Scholiaſt.* γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *J.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Eraſmus: *etiamſi quis admodum leviter concupiviſſet.* Benedictus: *etiamſi vel minimum concupiviſſet.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamſi vel exiguo quis vellet*, etiamſi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur ſolvere. Innuit ipſam non minus oblectatam Venere, quam adoleſcentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *J.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* compoſita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adſciſcunt Diniae adulatores contra adoleſcentem, & ut ſecundarum partium actores ſubſerviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adoleſcentes ſupplantaverat, & mille amores ſimulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & ſubactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus ſuas ſimplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimiſit ex unguibus, ſed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipſa ſua praeda periit, & miſero Diniae mille malorum cauſſa fuit. Nam primo ſtatim illos demittit in eum *hami inſtar* codicillos, & allegatam ſubinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη [c] συγκεκρότητο ἁπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐραστῶν.

Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ᾽ αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη

c Συγκεκρότητο] Συγκεκρ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. *d* Ἀπώλετο] Ἀπόλετο *Fl.*
e Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. *A1W.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παιζόμενον * ἐκδειράσαι. *V.*

* Ἐκδειράσαι] Sic *Solanus* correxit, quum ante editum legeretur ἰκδείρασα.

39. Ἐκ τῶν ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱεράκων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τὸν † λόγον. *V.*

† Λόγον] Κόθον C. mendoſe.

27. Συγκεκρότητο] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Sympoſ.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαιστα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς.) *J. F. R.*

Συγκεκρότητο] Invitus eadem ſaepe repeto. Sed neceſſitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adſcripſerat enim *Solanus*, συνεκεκρότητο legendum atque edendum; quia ſcilicet infra, *Gall.* c. 12. poſt med. συνεκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omiſſionem eſſe frequentiſſimam, jam notavi ſupra, *pro Imag.* §. 3. ad κέκρυπτο. *J. F. R.*

32. Ὑπεκωμῴδουν] Id eſt, *deridentes fingebant.* *F. G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus.* *J. F. R.*

40. Διαπείρασα] Ad *ungues* referō hoc verbum, quibus *configunt* rapaces beſtiae praedam, ne effugere facile poſſit. Alioqui, niſi modo facta eſſet ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noſter ſupra Ἀναβ. c. 51. περιεπάρη, *hamo trajectus eſt*: idque eo magis placeret, quia ſtatim utitur verbo καθιέναι, de quo nota proxima. *J. M. G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα ſimiliter ut aliis locis ſcribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη poſtulat verbum finitum, cujus Chariclea ſubjectum ſit: quod adeſt nullum. Porro πεμπομένη activa ſignificatione poſſe poni, mihi quidem non conſtat. Utrique rei medebimur, ſi leviſſima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν jungendi, facilius poteſt intelligi, legamus πεμπομένην τὴν θεράπαιναν, & ad καθίει referamus, quod piſcatorium eſſe & ad hamum pertinere, vel noſtri Luciani piſcator ſatis docet, in cujus fine aliquoties eo ſic utitur. Hoc igitur interpretando ſecuti ſumus, & *binas* quaſi eſcas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J. M. G.*

τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καί που συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

ᵃ Καὶ ᵇ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἁλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρῦσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καί που καὶ ᾆσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ᾔσθετο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλᾶκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ᶜ ὑπὸ τἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα· ὁ δὲ οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας εἰσέπεμπε, καὶ τοὔνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν

lacrimetur, & vigilet, tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fui illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe; aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* *b* Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P.* Τοεντ. . . junctim plurimae. *c* Ὑπὸ τ'] Sic P. Ὑπό τ' *J. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore.* Et quæſo cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato. οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ. *J.G.*

Ibid. Τακερὸν] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III. p. 410. *Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκόσι τοῖς ὄμμασι.* *J.F.R.*

65. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπό τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel τοῦ ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. *J.J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Jenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τε, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum lenem ſuſtulimus, ut propius jungerentur. *J.F.R.*

74. Ἐκυλίνδετο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Συνοικίαι] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Sueton.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J.F.R.*

80. Ἐξεκεκένωτο] P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένωτο. *M. du S.*

Ἐξεκεκένωτο] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad

συγ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi ſe abjiciens volvitur, resque in confeſſum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, ſed aedes totae, & agri, & ſervae, & veſtes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lyſonis domus nobiliſſima per Ioniam quae fuerat, exhauſta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam ſiccus ille & aridus eſſet, eo relicto, alium quendam Cretenſem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum tranſiit: & illum jam amabat, & ille *amari ſe* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea ſolum, ſed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretenſem illum amaſium tranſierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu ſciret, quam malo loco res ipſius eſſent; ac primum non ſine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, ſuperbiam mulieris, rivalem Cretenſem, & denique ſe vivere non poſſe, niſi eſſet cum Chariclea. At ille intempeſtivum ratus eo tempore exprobrare, quod ſolum ſe amicum non admiſiſſet, ſed praetuliſſet ſibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὔδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροί, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁπόσον [d] ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντλητο ἤδη, καὶ [f] ἐξεκεκένωτο.

Εἶτα ὡς ἤδη αὖος ἦν, ἀπολιποῦσα αὐτόν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἤρα ἤδη αὐτοῦ, κἀκεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενος δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, κἀκεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπεροψίαν τῆς γυναικός, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προε-

d Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. *e* Λύσωνος] Ita jam Edd. cum ſupra Λυσίωνος haberent. *f* Ἐξεκεκένωτο] Sic L. & P. Ἐξεκένωτο Edd. *g* Ἄλλον] Ἄλλων male *J.* & *Fl.* *h* Ὑποχρύσων] Conſtans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. *i* Πάλαι] Πάνυ *Fl.* *k* Διηγεῖτο] Διηγῆτο male *Fl.*

συγκεκρότητο c. 13. f. *J.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὖος ἦν] Praeclare illuſtrat hanc formulam *Kuſterus* ad Ariſtoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen perſuaſit ibi pro Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν legendum eſſe αὖος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuiſſe? Non lubet interrogare, quis ſiccus factus ſit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon ſolent qui exſpectant, quod ipſum verbum Latinum indicat, frequenter verſus illum locum ſpectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne converſis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus eſt, ne quis ſtrabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *J.M.G.*

Ibid. Αὖος ἦν] Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

Αὖος ἦν] Nota eſt metaphora de iis qui bona profudere, aut quem aſſentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum; *Diffugiunt cadis cum faece ſiccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς νῦν ἐγώ σοι αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Sed & αὖον *mutum prae metu* ap. *Suid.* & *Joſeph.* eſſe docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. *J.F.R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων, ἐθήρα] *Alium quendam adoleſcentulum Cretenſem bene nummatum venata eſt.* ὑπόχρυσος eſt ad auri colorem accedens, ſubaureus, ut ſic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως ſubpallidus, non convenit pecunioſo juveni hoc verbum. Videtur litteris tranſpoſitis ſcripſiſſe Lucianus τῶν πολυχρύσων. *J.G.G.*

96. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων] Non auſim ſevere damnare hanc lectionem: poteſt enim τῶν φίλων latitudinem

 quan-

προετίμα, [a] τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἧκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλός ποθεν αὖθις γεγενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἅβρα, καὶ τὰ [b] γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἧκε περὶ [d] τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημῶναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὔλιον ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὗ κακῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum ſe ad illam condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet, Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita; utrumque enim dicitur: conſurgens velut ex inſidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis eſſet, correpto vecti quo-

a Τότε] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* *b* Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματία Edd. *c* Ἐπικαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπιπαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμενοι marg. *A1 W.* *d* Τὸν] Abeſt a *Fl.* *e* Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *A1.* *f* Αὔλιον] Αὔλειον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας· vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut ſupra γραμμάτια, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπιπαλαμησόμενοι. *M. du S.*

Ἐπιπαλαμησόμενοι] Si omnino legendum ſit ἐπιπαλαμησόμενοι, ſignificabit, *manum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim redituri; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμήσομενοι) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriusque verbi compoſiti, cujus notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J. M. G.*

Ἐπικαλαμησάμενοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Sic rurſus etiam adverbum *Gujetus* in nott. Mſſ. *J. F. R.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Eraſmus hujus Dialogi Interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet*. Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J. B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. *M. du S.*

13. Τήν τε αὔλειον ἀποκλείειν] Hic quoque, ut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta κτύπος ἠκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὔλιος ἠράσσετο, *domusque janua exterior effringitur:* ſicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſopœus accuratior *in aula area.* Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἕωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur στρατηγοὺς officio lictorum functos, quum intelligendi ſint prætores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία eſt interpretis *Salmurienſis* in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J. G.*

Ibid. Αὔλειον] Adſcripſerat *Solanus* legendum αὔλιον, nul-

quodam prope jacente, tum ipſum Demonactem percuſſo tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti ſaepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adſtiterant inopinata re perculſi, jam comprehendere illum conati, cum ipſos quoque gladio invaderet, ſe ſubducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura eſſet, conſiderant. Mane vero adſunt magiſtratus (re jam rumoribus dilata) & comprehenſum Diniam, qui nec ipſe caedem a ſe factam negaret, ad Praeſidem, qui tum regebat Aſiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημώνακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἑστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῄει μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ [g] ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, [h] ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἕωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἥρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βα-

g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. *h* Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν——ος *Fl.*

nulla Ed. neque Cod. addito qui ſic habeat, ſed Edd. *J. Fl. Fr. P.* conſentire in αὔλειον. obſecundavi tamen, quia ſic alibi apud Noſtrum ſcribi ſolet, ut in *Dial. Meretr.* XII. poſt med. τὴν αὔλιον εὗρον ἀποκεκλεισμένην. Ibid. *Dial.* XV. ipſo med. ἡ αὔλιος ἠράσσετο. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque teſtimoniis probavit *L. Bos* de Ellipſ. p. m. 67. Conf. eumd. in πύλη p. 139. *J. F. R.*

35. Ἁρμοστὴν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile eſt dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii ſuos præfectos in regiones ſibi ſubjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Aſia, de qua hic ſermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi ſub Romanis erat, ut in ipſo Dialogo patet, proconſularis erat provincia, & a proconſule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum ſolvere, & dicebam, forte Lucianum ſervaſſe decorum, & cum Mneſippum Laconem introduceret loquentem, eum de induſtria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magiſtratuum habentem induxiſſe. Sed ut verum fatear, id non mihi ſatisfacit; nam nec in tota orationis ſerie utitur alia voce, quæ Laconiſmum redoleat, nec ipſum nomen Μνήσιππος videtur eſſe Laconis, ſed Μνάσιππος dicendum fuiſſet. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex ſua perſona, ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuiſſe nomen Græci magiſtratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam ſpeciem regiminis, & magiſtratus quosdam ex ſua gente, ſibi tamen ſubditos, & ſine jurisdictione ſuprema, ſed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi ſuadet *Budæus* in commentariis ſuis, qui hæc ait: ἁρμοστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, ſed ex eo loco colligitur fuiſſe Athenis ἁρμοστῆρας id, quod Romæ Cenſores, & credo ad exemplar Cenſorum Romanorum inſtitutos; nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; niſi ſic ſit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. *J. P. a G.*

Ἁρμοστὴν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, hiſtorias haſce fabulasve temporis eſſe recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie haec intelligenda ſint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μέγας hic eſt Imperator Romanus: (de quo titulo conſule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* ſub Imperatoribus exilii locus. *M. du S.*

Τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἥρμοζε] Nondum ſatis video cauſſae, cur hac appellatione non Praeſidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconſulem Aſiae intelligamus; licet non ignorem, ſummo viro *Ez. Spanhemio* in loco Noſtri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de ſupplicio capitis agitur, aliter viſum, cum intellexerit de magiſtratu ſ. Legato extra ordinem *ad ordinandum ſtatum liberarum civitatum* miſſo. vid. Diſſ. 13. p. 586. Libera quidem civitas Epheſus; ſed quam tamen Proconſulari imperio ſubjectam, ſatis aliunde conſtat. Lucianum non ſemper ſolennibus Ro-

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐξεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς καὶ τἆλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, καὶ πρὸς οὐδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἕλληνος, οὐ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· [a] ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo poſt deportatur Dinias in Gyarum inſulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo juſſus ab Imperatore.

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus eſt, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum ſolus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a ſodali deſtitutus eſt, qui *velut* ipſe ſe damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus neceſſariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, merceduláque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutiſſime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, ſed ibidem in inſula manſit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori ſibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim neſcio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus eſt Agathocles. TOX. Utinam injuratus, Mneſippe, iſta narraſſes, ut etiam fidem negare illis poſſem; adeo Scythicum

a Ἔτη] Sic reſtitui ex P. *J. H. S.* Ἔτι enim male P. Et Ex. *Fl.*

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus * Gyaris & carcere dignum, Si vis eſſe aliquid.* Juvenal. *G.*
38. Φεύγειν] *Exulare. G.*

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσιν, ὧν τὸ πορφυροῦν ἄνθος. *G.*

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 74. Ubi tamen poſteriore loco non *aliquid*, ſed *aliquis* rectius edium, & neſcio num *Solanus* in deſcribendo Scholio aberraverit, an in ipſo Cod. ſic legatur. Sed & in *Juven.* lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Caſaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyarae clauſus ſcopulis, parvaque Seripho.* Cetera vid. *Eraſm.* in Adag. *J. F. R.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde ſatis apparet, quod ſtatim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipſum Eraſmum in fraudem induxit, ut Perſarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili hiſtoria c. 32. συναρμοστὴν legatum Praeſidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Eraſmus *ad Perſarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim præſides Provinciarum, ubi in honeſtos homines pœna ſtatuenda erat, principem conſulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de pœnis. At mentio Gyari Eraſmum ſaltem admonuiſſet, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obſopoeus* argumento εἰκόνων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. ſ. 43. ſed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. ſ. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illuſtratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani teſtimonio Rev. *J. Elſnerus* ad illuſtranda Apoſtoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epiſt. ad *Timoth.* IV. 16,

cum quendam amicum, Agathoclem iſtum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi ſimilem.

Σκυθικόν τινα φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarenſis, jurans, ſe factum vidiſſe. Navigaſſe nimirum ſe dixit ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum occaſum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hiſce autem fuiſſe Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidenſem, hunc illius ſodalem: fuiſſe autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluiſſe. Atque ad Siciliam usque feliciter ipſos navigaſſe, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipſo jam Ionio navigantes, tempeſtate oppreſſos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempeſtatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum eſſent, nude navigantes antenna,

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἦ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πληϊάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα [b] τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὕπωχρον καὶ ἀσθενικὸν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπεσεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας,

ἔτι

b Τὸν] Deeſt in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adeſſe ſolitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res ſit notiſſima. Vid. tamen, ſi vis *Henald.* ad jus Atticum. *J. F. R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piſcatoribus.* Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fuſius. *J. B.*

Ibid. Τοῖς πορφυρεῦσιν] Jam *Strabo* cum appuliſſet ad hanc inſulam, κώμιον ἔγνω ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον, ut ipſe ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J. M. G.*

Ibid. Τὸ γινόμενον] Conferri juſſerat *Solan.* T. I. *Somn.* 1. Ibi enim legas: ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. Vid. not. *Hemſterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac ſimul adverte, ſi tanti videtur, modo γιγνόμενον, modo γινόμενον eſſe in Luciano; modo in antiqq. Edd. γιγνομ. ubi in recentt. γινομ. Hic quidem γιν. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non ſemper hujusmodi minutiis recenſendis Lectori faſtidium pariemus. *J. F. R.*

56. Πέντε.] Si ex Romana hiſtoria de Agathocle iſthoc aliquid conſtaret, nullo jam negotio ſcripti hujus Libelli tempus aſſignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum ſic diſtinguunt, & vertunt, *& cum ipſo Damon Chalcidenſis, ejus amicus.* In his certe nulla ſignificatio vocum καὶ τοῦτον. Diſtinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδέα καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidenſem,* (æque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic ſolent, quum duo in eodem conveniunt. *J. G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας] Contractis nempe nautarum miniſterio, aut celeritatis cauſſa abſciſſis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae ſunt antennae.* Hoc eſt in *Actis Apoſtolicis* XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J. M. G.*

84. Στεί.

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν [b] τὸν ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾷον δύνασθαι νεῖν· εὐθὺς οὖν βοᾶν πνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπαρανήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

& ſpiras quaſdam ad impetum undae exci- piendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe jam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem.

20. Euthydicum vero cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abjeciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, jam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnataſſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſuberis

a Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & ſic *H. S.* &c. b Τὸν] *Fl.* omiſit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἁρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπεῖρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendúmque quaſi impetum. Sed quid eſt σπεῖρα; Scholium ad Odyſſ. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt *Heſychius*, apud quem ſub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio eſt, non minus, quam ea quae ſequuntur, & niſi fallor ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ἐκ χοινίου. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱστία· haec σπεῖρον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud *Heſychium*, σπεῖον, σπεῖρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia *ſpira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii ejicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam *Iſidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempeſtatibus utuntur, quos nautici ſuo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora uſque ſaecula. Laudantur in Gloſſario *Dufreſniano* Voc. *Spera* n. 3. Gloſſae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures faſces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non ſic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur* ſperae, *quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum.* Praeſtant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſs* vocant ruſtici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπί. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſſam deſignet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen ſuſpectum eſt Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππων malit, ut eſt in *Hiſt. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omiſſa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud *Long. Paſt.* IV. 112. Ed. *Moll* ἐφ' ἵππου ἥκει legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loco* reperiri; ſaltem in Novo Foed. *Epheſ.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non conſequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris fruſta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

21. TOX. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

στοιῆσαι, φελλοὺς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ἐπὶ [c] τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τινι αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὖσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἥν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος οὕτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὸν δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συννέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἤ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου

c Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. *Fl.* d Ἐπίδειξιν] Non habet hoc nomen *J.* Habet *Fl. H. P. Ald. S.* e Ἐπιπηδῶντα] Et *Fl.* ſic habere notat *M. du S.* f Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. *Fl.* Nil vulgatam mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] *Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. V.*

(quod *Eraſm.* in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *Bos AD praeſepe.* Et ſic ἐπὶ νηυσὶ non eſſe *in navibus*, ſed *apud naves*, diximus ſupra ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praeſepi*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων· αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὑῶν ἐν τοῖς συφεοῖς ἄκυλον καὶ βαλάνους. *Tunc boves curabant in praeſepibus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *veſcentes.* Quid enim hic differat ab ἐν quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. *Iſocr.* Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, *qui ad menſam ſedet*, non, qui *in ipſa.* Ap. *Achill. Tat.* ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. *Sidon urbs ad mare.* Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt *Venetiae.* Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Iſocrati* l. c. eſt *ad menſam*, Noſtro tamen eſt *IN, SUPER menſa*, infra *Aſin.* c. 47. poſt med. ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe *ob, propter praeſepe*, apertum ex *Epict.* Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φαλάροις, καὶ τάπησιν· οὔτε ὄρνις ἐπὶ τροφῇ — γαυριᾷ. *J. F. R.*

15. Ἐπικλωμένου] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) *Eraſmum* vertiſſe, *imminentes procellas*, *fragorem aquae ſeſe agglomerantis*, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου eſſe *fractam* ſive *infractam* aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro *Imag.* c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento disjectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem *Alciphr.* I. 1. p. 4. καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Ad quae verba Doctiſſ. *Bergl.* & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. *J. F. R.*

λόγου σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε οὐ μετρίως δέδοικα [a] ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάῤῥει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτὲ εἶδε τῆς νυκτός· τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ [b] ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τούτους οὐ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ [e] Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [f] ἐκέχρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλ-

ſperato ſalus contigit ? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono eſto animo, Toxari: ſervati ſunt, & nunc adhuc ſunt Athenis, ambo Philoſophi. Simylus enim haec ſola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum ſaltu iſtum ſequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipſe narrat Euthydicus: primo quidem cum in ſuberis quaedam fruſta incidiſſent, illis ſe ſuſtinuiſſe, & aegre nataſſe: poſtridie autem ponte navis conſpecto, verſus lucis exortum, ad illum adnataſſe, eoque conſcenſo, quantum ſupererat ſpatii, facile ad Zacynthum appuliſſe.

22. Poſt hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis uſus fuerat, copioſis hominibus, pauperrimus ipſe. Moriens autem teſtamentum

a Ὑπὲρ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae conſentit P. *b* Ἐπιπηδῶντα] Sic etiam *Fl.* *c* Διηγοῦνται] Conſentire *Fl.* *Fr.* & *J.* notat *M. du S.* *d* Πονήρως] Πονηρῶς Exc. *Fl.* & marg. *A1W.* Vulgatae adſtipulatur P. *e* Χαριξείνῳ] Χαριξένῳ P. Nil mut. *Fl.* *f* Ἐκέχρητο] Sic *Fl.* *V2.* *B2.* *P.* Ἐκέχροιτο male *J.* *H.* *Fr.* *S.* Ἐκέχρετο *Amſt.*

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. *M. du S.*

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. *M. du S.*

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita ſupra habuimus in *Quom. Hiſt.* c. 22. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. *Pro Imag.* c. 17. pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένη, & paſſim. *J. F. R.*

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci ſcripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere διαιτοῦντες, Aldus διαιτῶντες· qua *Aldina* lectione, quam ſequiores recte ſequuti ſunt, locum hunc ſanum & ſincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, ſed διαιτάω, deducendum. Amiciſſimi inter ſe erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem ſuam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam ſuam. Mortuo Eudamida, *heredes*, *quibus haec delegata erant*, *ſimul audierant*, *venerunt*, *illico curantes ea*, *quae in teſtamenti tabulis perſcripta & demandata erant.* Aretaeus ſcilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτάω plerumque ſignificat *vivo*, *verſor*, *dego*; dubitari non poteſt quin & natura ſua ſignificet *diſpono*, *ordino*, *compono*, *diſcepto*, & ſaepe in ea ſignificatione uſurpetur. Noſter T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἣν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται) δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν. Perſpicuum eſt, quid hic ſit διαιτᾶν, nempe *diſceptare*, *cognoſcere cauſſam.* Sic apud *Dionyſium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι διῄτων. Hinc judex paſſim διαιτητὴς dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium*, *judicium* notat: ſic apud Noſtrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praeſtantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν & iterum ead. pag. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* diſertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διῄτημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα. Hic διαιτᾶν eſt *adminiſtrare*, *ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* δεδιῄτημαι pro διῄτηκα. Vide ſis quae ſupra ad Tom. I. de uſu perfectorum in Paſſivo apud Graecos diſputavimus. *J. J.* (δεδιῄτημαι legitur in *Thuc.* & *Steph.* *J. F. R.*)

Διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν] Rarior uſus verbi διαιτᾶν in tali re videtur induxiſſe virum ſummum, *Grae-*

tum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero neſcio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aeſtimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius ſenectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re ſua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* ſic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem ſcirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam*, inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, ſi quidem ſolvent Eudamidae, & viventes ipſi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta iſta fuerant, cum audiſſent, veniunt ſtatim, here-

λοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦται δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἁμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβῦτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἅτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, [g] καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων [h] ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, [i] ἣ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξεινος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καταλέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἧκον εὐθὺς [k] διαιτῶν-

τες

g Καὶ] Deeſt καὶ in *Fl.* h Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ—νησῶν male *J.* i Ἡ] Recte ſic *Fl. P. H.* &c. Ἡ male *J.* k Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae διαιτοῦντες.

56. * Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. *V.*

* Ἐν τοσούτῳ πάθει ante editum; ſed merito πάθει delerat *Solan.* etſi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipſum ſcholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec ſubſtantivum eſſe, ſed a πάσχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Eſt autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Suidas*, διαιτᾶν, δικάζειν. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμειν. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quaſi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa ſignificatio pervulgata: ſed uſum, huic Luciani & Suidae rationi plane ſimilem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorſus ab Luciani mente eſt alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. ſubſtituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior eſt. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum teſtamentum ſperabant; neque jam, dum adcurrunt, incognitum teſtamenti ab Luciano ſtatuitur argumentum; neque adeo narrat quando id fuerit apertum; ſed ipſe ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuiſſe, diſertis verbis praemittit, riſumque aliorum inſueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes iſti de onere ſibi impoſito jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem ſuſcepturi; quo narrationis filo obſervato, verbum διαιτᾶν eſt aptiſſimum; quod *res ordinare, conſtituere, diſponere, diſceptare*, ſignificat, adeoque cum ſequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, ſignificabit rem ita dirigere, ut teſtamento ſatisfiat. Quam ſignificationem τοῦ διαιτᾶν, neſcio an ſit adeo neceſſarium teſtimoniis comprobare: certe ſic δίαιτα de ſchikking. *Ariſtoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ Μίαν οἴκησίν φημι ποιήσειν συῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς &c. Ac pro *arbitrio* Veſp. 522. quod expreſſis verbis a judicio diſtinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέησει, δίωξον, &c. Sed hoc poſterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, *permittitur mihi arbitrium*. At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλά τε ἐς θεοὺς ἐν-

τες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβιοὺς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τήν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ φίλου ἐπιδοὺς, καὶ τὸν γάμον γε αὐταῖν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς διαθήκας τοῦ φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους, ὃ εἶχε [c] περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ᾽ αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἧκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque ſolis diebus ſuperſtes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum ſua parte adſcita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae ſuae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne ſe exemplum amicitiae praeſtitiſſe, tanta hereditate adita, non prodito amici teſtamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus ſit? TOX. Etiam hic honeſtus. At ego Eudamidam multo magis admiratus ſum fiduciae cauſſa, quam de amicis habuit. Oſtendit enim, ſe quoque eadem pro illis fuiſſe facturum, etiamſi non ſcripta eſſent iſta in tabulis, ſed ante alios nec ſcriptum talium heredem venturum fuiſſe.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* *b* Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. *c* Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *A1W.*

νόμιμα διῃτήτημαι. Quod *Scholiaſt.* exponit, ἐπιτήδευσα· πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpoſitiſſime. Pro *diſceptare*, *componere*, *Dion. Hal.* Iſaeo. p. m. 107. οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτηταὶ. p. 124. Conf. nott. *Valeſ.* p. 19. Plura adderem; ſed his ſcriptis video Cl. *Jenſium* idem fere egiſſe. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifeſtior. *J.F.R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confuſus & abſurdus in his eſt interpres poſterior. Ita enim vides eum vertiſſe, ut dicat filiam datis quinque talentis quæ habebat, elocaviſſe. Quæ talia plane non ſunt in Græcis; & ſi dediſſet in hanc rem talenta quinque, profuſus fuiſſet, non diligens in diſtribuendis hæreditariis bonis; ex quibus ſic nihil reliquum ſupermanſiſſet. Longe accuratior Eraſmus: *& matrem alit Eudamidæ, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quæ poſſidebat, duobus in propriæ filiæ dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita ſuperat talentum unum in alimenta matris Eudamidæ, ſapientiſſima ratione. *J.G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conſpicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους. ſcribendum Εὐδαμίδαν. Eſt enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paullo ante ſine ſenſu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα καταλέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἧκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus iſta erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoſcentes ea quae teſtamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾷν eſt *agnoſcere?* Locus eſt corruptus. Exiſtimo Lucianum ſcripſiſſe ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, *petentes quae in teſtamento illis erant legata.* Nam διαιτίω non memini apud quenquam inveniri. ſed ἀπαιτίω Luciano eſt familiare. *J.G.G.*

Εὐδαμίδαν] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδαν. In addend. Ed. *Graev.* *A.E.M.* Item *Gujet.* *J.F.R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ᾽ αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemſterhuſio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apoſtoli verba ſimiliter conſtruenda, exponenda; quum interpretes vulgo male conſtruxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J.F.R.*

92. Ζη-

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Maſſilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejuſdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* verò tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν [d] ἐκκεκομμένη, παντλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς [e] οὗτος καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γὰρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο

οὖν

d Ἐκκεκομμένη] Recte *P. S. B2.* Ἐκκεκομένη male *J. Fl. H. Fr.* e Οὗτος] Αὐτὸς *Fl.*

2. *Παροχουμένην*] Ἡ παρ' αὐτὸν τὴν πλησιότητα. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιώτατα.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παντλώβητον] Enumeratur inter verba in *Steph.* Theſ. deficientia, ab Cl. *Jenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λωβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. I. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* xv. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ πεντεκαίδεκα προεστῶτας. Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ εὐνομώτατα· ἀνδρῶν χ' καταστήσαντες συνέδριον, διὰ βίου „ ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δέ εἰσι τοῦ συνεδρίου προεστῶτες, τούτοις δὲ τὰ „ πρόχειρα διοικεῖν δέδοται. πάλιν δὲ τῶν ιε' προκάθηνται τρεῖς, „ οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur ſexcenti Senatores Maſſilienſibus, in his xv. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praecellebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis (id „ enim Senatus ejus nomen eſt) exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ. &c.

J. F. R.

20. Εὐ-

ὢν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, [a] καὶ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνία θυγάτηρ αὐτῷ, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ [b] ὀκτωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε [c] ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάῤῥει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τήν τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἱστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων πεπεικὼς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *bono*, inquit, *animo eſto, Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt, & filia tua dignum ſuo genere ſponſum inveniet*: ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre te*

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* *b* Ὀκτωκαιδεκέτις] Ὀκτωκαιδεκαέτις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. *c* Ἀγεννῶν] Reſtitut. ex P. L. *J. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* *d* Ἀπωδύρετο] Ex *B1.* & 2. Ἀποδ. cett. omnes. *e* Αὐτὸν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *f* Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἦειν P. Ἧκεν Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥνγε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante mulctam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τῶν εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ἀγεννῶν. *obſcurorum, ex ima plebe.* *J.G.G.*

Ἀγεννῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.* nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M. du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner.* ad *Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J. F. R.*

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J.J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

te poſſim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata ſponſa in thalamum abit, & inde prodit paullo poſt virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam ſecum circumducens.

26. Et tantum abeſt, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur ſimilis, oſtendens contemni a ſe vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & ſplendorem; reſpici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam ſuffragiis ſexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipſi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpiſſima hac natus eſt. Et nuper, cum ſuis illum manibus intuliſſet in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veſte indutum, ut miſerabilior videretur pro avo *deprecans*, arriſit Senatoribus puer, & plauſum manibus dedit. Fractus autem *eo ſpectaculo* ſenatus, damnationem remiſit Menecrati; & jam honoribus reſtitutus eſt, advocato tali apud Senatum uſus. Talia, Maſſilienſis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα, κόρῃ αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῄει ἐς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πανταχῆ ὡς ὁρᾷς περιαγόμενος αὐτήν.

Καὶ οὐχ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· οὐδὲ οἴεται χείρω πρὸς φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ δεξάμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ [h] εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεκρότει τὼ χεῖρε· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη [i] ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς,

οὐ

g Οὐκ] Non adeſſe in ſuo Cod. adlevit collator in marg. *A1W.* *h* Εἰς] Reſtitui ex *J.* & *S.* Nam omiſſum in *P. H.* &c. *i* Ἐπίτιμος] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *J.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Baſſ.* ὑπὸ —— legebatur. *M. du S.*

Ἀπωδύρετο] Quod *Gronov.* monet, *cavebunt poſteri*, id Cl. *Geſner.* vel ſine hac monitione praeſtitiſſet, ut praeſtitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forſan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuiſſe, prorſus eſt ἀδύνατον, quod vero *Graeviana* Ed. id ſervarit, magis culpandum. *J. F. R.*

29. Ἧγεν] Sic recte L. In P. ἤεσεν. In impreſſis vero ἥκεν. *M. du S.*

43. Συγκαταζευγνύμενον] Qui neſcit τὸ ζεύγνυμι ejusque compoſita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi ſolitum, adeat Rever. *Jac. Elſner.* ad *Euang. Marc.* X. 9. *J. F. R.*

63. Βουλ..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum Doctiſſimo Editori contubernali tum indicaſſem, & cum pauculis aliis in ſchedula annotatum tradidiſſem, ea caſu aliquo deperdita, in ea Editione omiſſum fuit: quod tamen ei fraudi eſſe, tantillum cum ſit, ob alia & multa laude ſane digna, in ea Editione ab eo ſummo labore praeſtita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπίτιμος] Bene monuit Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, καὶ ὄντες ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, ſatis patet probam eſſe Luciani vulgatam, neque id in ἐπίτιμος mutandum; ſed ſignificare, *qui integra fama & exiſtimatione eſt.* *J. F. R.*

70. Παλ-

οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε κἂν τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Σουνιέως ἐπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ [a] Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἐτύγχανεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν κατὰ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὔσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἕκτον

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

27. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtitüebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam men-

[a] Ἀλωπικῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Σουνιεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. ᾔειν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ —— σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. c. 3. & Περ. c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut Περ. c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοψ. c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructuræ ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplæ, in ſummo acutæ, atque in altam molem evectæ, ad nihil quam ad effundendum opes inventæ. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quæ magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea cœperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tragœ-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, ab-

ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.

Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου τινὸς φίλου δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοὔνομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ᾽ ἐμπεσόντες (ἑάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι ἧκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] οὖν Σύρος ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· οὗτος μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου [f] ἀνασπασθεὶς· ἐβοήθει δὲ

b Κυνοκεφάλους] Κεκρυφάλους P. & marg. *A1*. Nil mut. *Fl.* *J.* *P.* &c. *c* Ἀπεμπολοῦντες] Deſerui ſcripturam Ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa. pro qua ο eſt in *J.* aliisque. *d* Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. *e* Οὖν] Deeſt in *Fl.* *f* Ἀνασπασθεὶς] Ἀναρπασθεὶς *Fl.* cum marg. *A1*. Vulgatae ſuffragatur P.

gœdo ſcribens, τὰ δ᾽ ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι. *J.G.*

Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his; quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus.* *J.M.G.*

96. Κηρύκιον] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. MSS. ope eruere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Juſſerat in marg. *Solan.* conferri infra Δικ. §. 5. Ibi invenias: ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ eſt *irruere in aliquem*, *invadere.* Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere*, *obviam venire*, *Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἡ μὲν — ἐπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ᾽ ἀνθοῦν diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐπανθοῦν in tribus quas conſului Edd. *J.F.R.*

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etſi ſimplex πωλέω *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. *P.* quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, ἀπημπώλησεν media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀμπημπολ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, MSſ. O. P. L. omnino habere ἀπημπό

δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνειστιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν [a] δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ᾽ [b] ἀπολογοῖτό ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδέσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνῖγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον

ſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaſſet, averſantibus, impiatosque ſe putantibus, ſi quando cum ipſo compotationem aut coenam obiiſſent. Caeteri autem ſervi duo, convaſatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miſer Antiphilus jam ſatis diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius, ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Deo, & illius ulciſci injurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero quando cauſſam diceret, ſe nihil tale feciſſe, impudens videbatur, majorique eam ipſam ob cauſſam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, incluſorum nempe nervo: interdiu enim numella ſufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aeſtus, multis in eodem loco vinctis & anguſte confertis, vixque reſpirantibus, & ferri ſtridor, & parum ſomni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut inſueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam deſpondebat animum, jam nec ci-

a Δεσμῶν] Et ſic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & ſic *P. H.* &c. *b* Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adſentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. *c* Καταχεκλεισμένα] Ἀποκεκλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

πόλησιν, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Ariſtophanis* Acharn. verſ. 373. Κἀνταῦθα λανθάνουσ᾽ ἀπεμπολώμενοι, unde etiam patet, ſyllabam πολ. in verſu brevem eſſe. *J.F.R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaeſierit, neſcio. Quidni enim *ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν cuſtodiae praefectum* ſignificet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 7. *οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepoſitos regno, ſatrapas aut praeſides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. *οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες.* Sed & ſaepe *οἱ ἐπὶ*, ſine ſubſtantivo perſonae uſurpari, ut *ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν*, *ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων*, ex *H. Steph.* de L. Graec. & Gall. conv. p. 91. Obſ. 6. notavit Frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 471. —2. *J.F.R.*

25. Τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim verſio nata; quum enim comma poſt *νυκτὸς* eſſet poſitum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma ſuſtuli, probe monente Rev. *J. Elſnero* ad Act. Apoſt. XVI. 24. ubi habemus: *τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.* Qua occaſione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curioſus Lector, cum Commentatoribus ad *Ariſtophanis* varia loca ibi producta. *J.F.R.*

26. Ὁ κλοιὸς ἤρκει] Hæc inſtrumenta intellexiſſe arbi-

cibum capere volebat ; cum tandem redit etiam Demetrius , nihil eorum ſciens quae contigiſſent. Ubi vero reſcivit ut erat, curriculo ſtatim veniens ad carcerem , tum quidem non admittitur: erat enim veſpera, commentarienſis clauſa diu janua quieſcebat, cuſtodia reliqua ſervis tradita. Mane autem , cum multum ſupplicaſſet , intro mittitur. Ingreſſus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis noſci vix poterat , & circumiens ſingulos vinctorum inſpicit , ut ſolent qui ſuos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et niſi nomen exclamaſſet , Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam , quis eſſet , ignoraturus erat , adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret , & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam ſqualidam conciliatamque , ſe quis eſſet oſtenderet; ambo quidem ſtatim, vertigine ab inexpectato ſpectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens ſe pariter , atque Antiphilum *recreans* Demetrius , diſtincte ſingula uti ſe haberent ab eo cum ſciſcitando comperiſſet, bono illum animo eſſe jubet, & diviſo palliolo dimidia ipſe parte amicitur , alteram dat illi, detractis ſordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

αἱρεῖσθαι θέλοντος, ἀφικνεῖται ποτὲ καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἕωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ περιϊὼν ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ [e] εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἑώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τοὔνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, κἂν ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ [g] ἀπαγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαῤῥεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ [h] ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.

Καὶ

d Δεσμοφύλαξ] Sic *J. H. P. S. B2.* Δεσμωφύλαξ *Fl.* *e* Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1W.* Εἰώθεσαν male *J. P. H. S.* &c. *f* Ἤλλακτο] Bene ſic *P. S.* & *B2.* Ἤλακτο male *J. Fl. H. Ald.* *g* Ἀπαγαγὼν] Reſcriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγῶν marg. *A1.* *h* Ἐκτετρυχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent*. in hymn. 1. & 5. περὶ στεφάν. *Cataſta* autem inter alia machinam ſignificat longæ & magnæ compedis formæ, qua ſervi vincti tenebantur , qualis a *Prudentio* deſcribitur in Vincent. *G.C.*

Ὁ κλοιὸς ἤρκει] Conf. ſupra *Apol. pro Merced*. c. 1. p. m. *J.F.R.*

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti ; nam & ipſa mox c. ſeqq. 31. & 32. δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. *J. F.R.*

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis εἰώθεσαν. *M.duS.*

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων , minus commode. *M. du S.*

59. Αὐτόν ,τε] Sic etiam legere Florentinam adſcripſerat *Solan*. quid illud mirum ? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit ? Vidimus id T f. *de Merced*. c. 26. pr. No. 8. adde *Hom*. Il. Z. 351 — νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα &c. Ibid. 310. Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. *Herodian*. I. 1. φράσεως τε καὶ εὐφωνίας. *Aelian*. II. 13. pr. Et ſic ap. omne› ne excepto quidem *Novo Teſt*. in quo vel tricie occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adſpirari, quod con-do. *J.F.R.*

64. Ἐκτετρυχωμένα] *Th. Mag*. v. περιεσπάσθη haec

Lu..

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμενος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ [a] δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾷον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ὕστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ λῃστοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῄει [c] τις ἐς τὸ οἴκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & miniſterium ſuum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera ſua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro geſtandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentarienſi ſoluta, manſuetum ſibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum ſufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus ſolandi cauſſa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem ſubſtratis ſibi foliis fecerat, quieſcebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Poſtea, cum latro aliquis in carcere mortuus eſſet a veneno, ut putabatur: & cuſtodia accurate fieri, nec admitti quiſquam ſolutorum in carcerem. Qua de re inops conſilii & aegre ferens, cum alia condi-

a Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. ſeq. *b* Συνῆν] Παρῆν marg. *A*1. *c* Τις] Οὐδὲ εἷς P. Item marg. *A*1*W.*

Luciani adferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τρυχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut ſit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam conſtet probum eſſe verbum, quod nondum obſervavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus conſtantia vel varietate *Solanus* noſter: quare Editiones novem ſtudioſe conſului, omnes tamen in ἐκτετρυχ. conſpirare cognovi. *J.F.R.*

71. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἵλεων καταστήσας. Quod etſi non magni momenti eſt, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxiſſe, non addita pag. ſcribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etſi Edd. hic αὐτῷ habent. *J.F.R.*

88. Προσελθὼν τῷ συναρ.] In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim eſt hic συναρμοστής? Ἁρμοστὴς autem quid ſit, vidiſti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. *M. du S.*

Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] At ſupra c. 17. f. ἁρμοστῇ. *J.F.R.*

Ibid. Συναρμοστῇ] Uti ſupra c. 17. τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἥρμοστε τὴν Ἀσίαν, *Proconſulem*, *Praeſidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeſide juriſdictio. Non miſſos eſſe in Aegyptum Senatorios viros, Proconſules aut Propraetores, cum faſcibus, ſed ἐπάρχους Praefectos Auguſtales, minori & equeſtri dignitate homines, notum eſt, & monuit *Spanh.* diſſ. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοστὴν eſſe magiſtratum ordinarium, συναρμοστὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paullo poſt vocatur. *J.M.G.*

91. Καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, ſi illud ἀχθεὶς abeſſet, quod ut ſignarem, *ductus* in verſione Latina uncis incluſi. Sed poteſt fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, poſt καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο, quod ſi cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino Lucianus, habeat ſibi, & ſuſpicionem noſtram rideat. *J.M.G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus ſcriptum erat παρὰ αὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara eſt ejuſmodi ſcriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non ſemel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hiſt.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Paſt.* IV. 222. Ed. *Moll.*

ditione adeſſe non poſſet amico, Legatum Praefecti adiens ipſe ſe defert, ac ſi expeditionis contra Anubin ſuſceptae ſocius fuiſſet. His autem dictis abducitur ſtatim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum ſupplicans a commentarienſi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iiſdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui ſua mala negligeret, quamvis ipſe quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quieſceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

33. Aliquamdiu poſt vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem impoſuit. Vinctorum enim unus limae copiam neſcio unde nactus, aſſumtis in conjurationem compeditorum pluribus, diſſecat catenam qua deinceps vincti erant, inſertis in illam numellis,

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν [e] ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξειργάσατο [f] παρ' αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτόν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καὶ [g] καθευδήσει, καὶ ἧττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἷς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐπορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἀποπρίει τε τὴν ἅλυσιν, ᾗ ἐδέδεντο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν [h] διειρομένων,

d Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμ— L. Πρὸς τὴν ἁρμοστὴν marg. *A1W.* In vulgata Edd. concordant. *e* Ἐπιβουλῆς] Ἐπιβολῆς *S.* ſola, cum aſſecla *A.* *f* Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. *g* Καθευδήσει] Καθευδήσῃ marg. *A1.* *h* Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. παρὰ Ἀμμαζειβί. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit *Trommius*; ſed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noſter in *Aſtrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἄνδρας οὐδὲ ἐτίμησαν. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄστυ. Si vero *Solani* mens eſt, παρὰ rariſſime ſic ſcribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J.F.R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam eſſet nactus, qua ἀποπρίει τε τὴν ἅλυσιν, ᾗ ἐδέδοντο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Eraſmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam inſecuit, qua ordine adſtringebantur, cyphonibus in hanc inſertis, ſolvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid ſit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus verſionem Eraſmi *cyphonibus in eam inſertis.* διείρομαι eſt *quaero, interrogo.* ſed legendum ex Mſ. διειργομένων. vinculis, quibus ſinguli ſeparatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς eſt vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut ſuperius ad tomum primum oſtendit. Cur *cyphones* verterit Eraſmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praeceſſerunt, interpretatus ſit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξειργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a cuſtode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena.* ſolebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui cuſtos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & cuſtodiam & militem copulat.* iſta vincula ſingularum cuſtodiarum, quibus eorum manus pedesque conſtricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diſſecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (ſc. inſertis) *dirimentibus* (ſc. catenatos,) *ſolvitque omnes.* Omnes aut ſaltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adſtringebantur catenae majori. *J.G.G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν ἐς αὐτὴν διειρομένων] Non ſpernenda eſt altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Senſus eſt, ſingula ſingulorum nexorum vincula per iſtam catenam fuiſſe trajecta, ita ut quisque quidem ſuo vinculo fuerint vincti, ſed omnes uni iſti catenae inſuper illigati. Διείρω eſt *Trajicio, innecto, implico, inſero.* infra c. 43. διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inſerens.* In *Pſeudomanti* c. 26. E. Γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς διείρας.

καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον [a] συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τῆς Αἰγύπτου ἐπιτετραμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχ-

& ſolvit omnes. At illi interfectis facile paucis cuſtodibus, catervatim erumpunt. Atque iſti in praeſens diſperſi quo quisque poterat, plerique poſtea comprehenſi ſunt. Demetrius autem atque Antiphilus ſuo loco manſerant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audiſſet Praefectus Aegypti, quid factum eſſet, ad illos quidem perſequendos mittit; arceſſitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod ſoli non aufugiſſent. Verum illi non ſatis habebant ſe ita dimitti: ſed proclamat Demetrius, & gravi oratione oſtendit, injuriam ſibi fieri non parvam, ſi videantur, cum malefici eſſent, vel miſericordia dimiſſi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate cauſſam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admiſſum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; conſolansque de poena, quam injuſte vincti ſubierant, & muneribus e ſua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies

[a] Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Gruum arteriis contextis, & per caput inſertis. *J.J.*

Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Lectionem hanc ſatis ſanam eſſe exiſtimem, & vertend. *Vinculis in eam inſertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inſerta. Jam cum major illa catena diſſecta erat, ſolvebantur omnes ab illa. Significat autem διείρειν *trajicere, transmittere, inſerere. Aelian.* Hiſt. an. XI. 12. διείρειν ὁλόχοινον τῶν ῥινῶν. *holoſchoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διειρομένων] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. Vide *Dion. Chryſoſt.* 205. B. C. *M. du S.*

Διειρομένων] Non nego διείρω ſignif. etiam *inſero.* At non quamvis inſertionem notare arbitror; ſed eam potiſſimum, quae transeundi ſimul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppoſitum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν θύραν διείρας τὸν δάκτυλον. Ubi non ſimpliciter eſt, *inſeruit digitum*, ſed ita inſeruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea ſaltem non ſatis probant, vulgatam & hic veram eſſe, quia praepoſit. διὰ additur τῷ διείρειν; hic vero εἰς. Interim nec falſam eſſe ſatis patet; nam etſi διειργομ. cum *Graevio* ſubſtituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *inſertis* hic eandem poteſtatem habet. Veluti idem eſt in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὁρᾷ. Ubi prius a διείργω an διείρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διειρόμενων paſſivum eſſe a διείρω, ſed διείρομαι crediderit tantum ſignificare poſſe *interrogo.* *J. F. R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito aufugientibus ἀποπηδᾶν *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J. F. R.*

41. Οὔτε] Αὐτοὺς adſcriptum in marg. *A*1. non addito ſigno, pertineatne ad οὔτε, an ad ſequens αὐτῷ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* verſu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit deſumpta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, vſ. 45. *J. F. R.*

45. Αὐτὸς ἂν] Rectius Mſ. καὶ αὐτοὺς ἄν σοι τοὺς λόγους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto eſt. Demetrius vero, etiam ſuis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus eſt ad Brachmanos, ſic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim ſe indigere opibus, quoad idem eſſet, hoc eſt talis, qui paucis contentus poſſet vivere; neque illi opus eſſe amico, cujus jam res in facili eſſent.* Tales, Toxari, ſunt amici Graeci. Niſi vero jam ante nos accuſaſſes, qui verbis gloriari ſoleamus; ipſos quoque ſermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro ſe ille quidem ~~cauſſae~~ nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans inſuper & ſupplicans, & in ſe recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos abſolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hoſce de

μαῖς μὲν μυρίαις τὸν Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ᾤχετο ἀπιὼν εἰς τὴν Ἰνδικὴν, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ᾖ ὅσπερ ἐστὶν, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἄν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφίησιν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων,

οὓς

b Αὐτοῦ] Sic *J.* Αὐτοῦ *Fl. H. P.* aliaeque. *c* Δισμυρίας] In *Coll.* adſcriptum, alii διατριβὰς, al. δραχμὰς. *d* Προδιεβεβλήκεις] Προδιαβ. *Fl.* *e* Αὐτοὺς] Reſtitut. ex P. G. & marg. *A1W.* Αὐτὸς Edd. *f* Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* *g* Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.] Γρα. δραχμάς. G.

γους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς *ipſas tibi orationes exponerem multas, & egregias*, αὐτὸς quod in editionibus eſt hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος *ſis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους, ſcriptum oſtendunt ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους. *tam bonos & generoſos amicos.* nec ſpernendum quod ſequente pagina in hoc codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστί. *verus ne quis gubernator ſit.* in editis eſt ἀγαθός. *J.G.G.*

Αὐτοὺς] Verſionem Cl. *Geſneri* vulgatae lectioni αὐτὸς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Graevio* obſecutus, eo minus aegre feret, ſpero, quo id facere ſoleo rarius. *J.F.R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro ſubjunct. non ſemel indicatus eſt T.I. Et Lector ei jam eſt adſuetus, ita ut monitione poſtea nihil opus ſit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 5. Ipſumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter ſic loquentem. Ex Lectt. *Jenſii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipſe in auctiori exemplari manu ſua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. ſeqq. Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis TERREAT quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν ἂν τῳ θάρσος καὶ προθυμίαν ἐνέβαλλεν. *Alium forſan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere ſimilia liceret; ſed non decet eſſe nimios in hiſce; nec tamen ſemper talia plane praeterire fas eſt, quia Interpretibus ſaepe fraudi fuere. *J.F.R.*

οὓς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ [b] βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτήν. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλος ῥήτωρ [c] φαινόμενος. ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κρατηθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι οὐδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmóſque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent & *J. P. H.* &c. b Βεβαίους] Γενναίους P. G. & marg. *A1W.* In vulgata conſpirant Edd. c Φαινόμενος] Γενόμενος G. Nil mut. ulla Ed. Γαινόμενος marg. *A1.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *J. F. R.*

64. Φαινόμενος] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τοῦ φαινόμενος. *J. F. R.*

87. Ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. οὔσης εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zeux.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *J. F. R.*

91. Ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ἀποκρούομεν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] Scytharum amicitiæ ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinæ, de quo *Salluſt.* & *Flor.* *G. C.*

Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens eſt illa parva a vobis laudari. Neque enim ſunt vobis occaſiones ingentes oſtendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per ſerenum diſcas, bonusne ſit gubernator; tempeſtate enim ad faciendum illud tibi judicium opus eſt. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut ſubita concurſione pro paſcuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus eſt. Et hanc ob rem quam firmiſſime coimus amicitias, ſolum hoc telum invictum & vix ſuperabile eſſe rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comiſſationibus uti vos, neque ſi quis aequalis inde ab adoleſcentia, aut vicinus ſit; ſed ſi quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc feſtinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium cenſemus, multum procantes, & omnia ſimul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi eſſe videamur. Et ſi quis praelatus *aliis*, *&* jam amicus ſit; fedus deinde & jusjurandum maximum, ***victurum ſimul***, ***& moriturum***, ***ſi opus ſit***, ***unum pro altero.*** Et ſic facimus. A quo enim tempore inciſis ſemel digitis inſtillaverimus ſanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, ſimul ambo admoto *ore* biberimus; nihil eſt quod poſt ea nos

ταῦτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ [d] ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστί· χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν· παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. κἀπειδὰν προκριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἦ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, [e] ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπισχόμενοι [f] πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ [g] τοῦτο ἡμᾶς δια-

d Ἀγαθὸς] Ἀληθὴς G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. *e* Ἐνσταλάξωμεν] Ἐνστάξ. marg. *A*1. *f* Πίωμεν] Sic *Fl. Fr. B*2. *H. P. V*2. *S.* Πίομεν *J.* *g* Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Μετ' αὐτό. Exc. *Fl.*

fuiſſe: vid. ejus *Catil.* c.22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diſerte *Tacitus* meminit, Annal.. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamiſto: *Mos eſt regibus, quotiens in ſocietatem coeant, implicare dextras, polliceſque inter ſe vincire, nodoque praeſtringere: mox ubi ſanguis in artus extremos ſe effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quaſi mutuo cruore ſacratum.* Plura *Lipſius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐντεμόντες] Deſcribit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιεῦν] Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia ſic ſolet plerumque ſcribi apud Noſtrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, ſic dedi. At poëtis uſitatius τοῦθ' ita exarare, ſequente adſpirata, non opus eſt ut demonſtrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. ταῦθ' ὥρμαινε &c. Sed & in Noſtro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. verſ. 75. διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis proſae ſcriptoribus, ut

διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδέν ἐστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἰστὸν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρό-

diſſolvat. Ac permiſſum eſt ternos ſummum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille ſimilis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam eſſe, per multas benivolentias diviſam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico ſuo ——. quin prius jurabo tibi noſtrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mneſippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene eſt, quod per Deum nullum juraſti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii eſſe Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus eſſe vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae cauſſae Ventus (*aër*) eſt, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum ſi propter iſta; etiam alios multos habueritis Deos, qualis eſt Acinaces; Sagittam, & Haſtam, & Cicutam, & Laqueum,

a Εἰσιέναι] Συνιέναι G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. b Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. *A1*. c Οὐ] Male deeſt in *Fl*. d Ὀμνύοντος] Ὀμνύντος Ex. *Fl*. Nil mut. L.

ut *Alciphr*. III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — ſed quorſum nimia iſta diligentia in re nullius, momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo ſcripturam veteris libri, *καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι*, *licet autem ſummum tres in foedus tale coire.*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non poſſimus tueri, ſed quod illa ſit efficacior. Eſt enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum eſt. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris conſuetudo. Sed diverſa ſentit *Cic*. Lib. de Amicit. & *Plut*. περὶ πολυφιλίας. *G.C.*

30. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην]. Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut diſſimulavit, Graecos ipſos per *Lanceas* jurare ſolitos; (quod apud eos ſanctiſſimum habebatur ſacramentum. *Juſtin*. XIII.) Neque per *ſceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Euſt*. Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem*. *Alex*. p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὥς φησιν Ἱκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian*. XXXI. *J. Brod.* Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moſcovitici nuper in Belgio edito conſtat, *Arcum & Gladium caeteraque arma* pro

queum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors eſt, infinitas praebet, quae ducant ad ſe, vias. TOX. Vides, quam contentioſe illud agas & inſtar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas, quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuiſti. Itaque audacter, quae ſequuntur dicito: quaſi nec interſim tuo ſermoni, ita ſilentium tibi praeſtabo.

39. TOX. Quartus dies proceſſerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo ſanguinem alter alterius una biberant: cum regionem noſtram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedeſtrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* veniſſe dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invaſionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multoſque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam ſi quis ſatis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plauſtrorum erat: ſic enim tum caſtra poſueramus, neſcio quo conſilio ducum noſtrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi, diripi

χον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικὸν, ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σοῦ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαῤῥῶν, τό γε [e] ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἧκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται. μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν [f] ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθὺς οὖν ἥ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρ-

e Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* conſentire not. *Solan.* f Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες *P.* Εἰσπεσόντες *L.*

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην] Jusjurandum Scytharum, νὴ τὸν Ἀκινάκην, καὶ νὴ τὸν Ἄνεμον. tametſi Acinaces vocabulum ſit Perſicum enſem ſignificans, ut tradit *Herod.* in Polymnia, Græci tamen etiam pro gladio Scythico uſurpare ſolent, quem ſicut Deum quendam gens illa obſervaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὥς φησιν Ἱκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G. C.*

Τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην] Confer & *Brod.* Miſc. Part. 2. p. 533. *J. F. R.*

62. Ἐπιπεσόντες] Εἰσπ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐπιπεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi, ipſe conſului & in *P.* tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili eſt. At εἰσ—όντες quod L. habet, non diſplicet; ſic rurſus infra c. 54. a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Paſt.* III. pr. ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον eſt, ſcribaſne hic ἐπι. an εἰσπεσ. antiquarum Edd. lectionem ſervavi, unius Codicis ratione nulla habita. *J. F. R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. *J. M. G.*

διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἑαλώκει γὰρ, ἐβόα τὸν φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἁπάντων ὁρώντων, διανήχεται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακεντήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἤν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἥκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸν φίλον· ὁ δὲ λύτρα ᾔτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσταττε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβὼν, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος κατα-

tabernacula, plauſtra capi cum ipſis pleraque vectoribus. Et in oculis noſtris contumeliam inferebant pellicibus noſtris atque uxoribus: quae res peſſime nos habuit.

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet ſanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conſpectu ad hoſtes transnatat. Ac Sauromatae telis ſublatis impetum in illum faciunt, ut confoſſuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero ſi quis dicat, non jam illum interficiunt, ſed tanquam redimendi cauſa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium poſtulat, negatque ſe dimiſſurum, niſi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta ſunt. Si quid vero nudus poſſum ſolvere, ſubire vobis paratus ſum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum* Zirin *veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Deſunt in *Fl.* Adſunt in cett. & P. *b* Φονεύουσιν αὐτὸν] Φονεύεται ὑπ' αὐτῶν. P. & marg. *AiW.* *c* Ἀποτελέσαι] Ὑποτελέσαι *Fl.* *d* Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda eſt diſtinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἅμαξαι ſunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos ſuos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipſis hominibus*, non *cum viris*, ut Eraſmus. Viri enim in caſtris verſabantur. *J.G.G.*

Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollaſne id comma poſt κατελαμβάνοντο, quod in Edd. eſt, necne. Senſus enim tamen poteſt prodire idem quem Cl. *Graevius* vult. *J. F.R.*

74. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας] Hinc liquido conſtat, fuiſſe Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Pariſ.* m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo deſcribere non pigebit.

Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δέκ' ἢ
Ἕνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τινές.
Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἄθλιος,
Ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ.

Hic vero, ut quantum debeatur Clariſſimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, pro vulgato καταστροφή τις, reſtituit, auctores ipſos quaeſo, ſi nondum videris, & doctiſſimorum in eum locum conatus tuis oculis inſpicito. Emendatio ejus extat p. 97. *M. du S.*

82. Διηρμένοι τοὺς ἄκοντας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perſeverare in mala interpretatio-

habes; *data amicum abducas licet.* Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τὸν φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ,τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ᾔτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτούς· κἀπειδὴ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανῄει, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τοῦτο γενόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἡττᾶσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ᾿ ὅτι ἦν παρ᾿ ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ [e] ἡ πρὸς τοὺς φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἵους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς [f] ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ μετὰ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις

ἐπὶ

e Ἡ] Non habet artic. *Fl.* f Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Græcorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *J. G.*

84. Τὸν Ζίριν] Ζίρις *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοᾶν, quum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revortar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*

97. Ζίριν ἥκοντα] Forſan ἠχοῦντα, nam ſupra vocaverat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *J. F. R.*

25. Ἀνα-

ἐπὶ τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπασθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκτεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

illos quinque enumerare permittat, & injuratus ſi lubet, ut etiam mendacio augere multa poſſis? At ego tibi rem nudam expoſui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venuſtates admiſturus eſſes narrationi, quibus verbis ſupplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plauſu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus ſoletis.

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus conſobrinum: qui cum equo detractum a leone Baſthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invaſiſſet, & laceraret eum unguibus: deſiliens ipſe quoque a tergo irruit in beſtiam, eamque detrahit, in ſe dum irritat & traducit, inſerens intra dentes illius ſuos digitos, & Baſthen, quantum fieri poterat eripere morſui tentans: donec leo, relicto illo jam ſemianimi, verſus in Belittan, eumque complexus, ipſum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen ſic acinace leonem in pectore percuſſit, ut ſimul omnes morerentur. Nos vero ſepelivimus illos, duobus prope ſe invicem tumulis aggeſtis, uno

25. *Ἀνωμότους εἰ βούλει*] Toxaris ubi nobiliſſimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarraſſet, rogat Mneſippum, quid par ei aut ſecundum proferri poſſit e Graecis, licet vel decem ſupra numerum ante poſitum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam ſine jurejurando, ut multa tuto poſſint adfingi, quo hiſtoria evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro *ἀνωμότους* ſuſpicarer *ἀνωμότῳ* eſſe legendum: *εἰ δὲ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. ſi quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, ſi placet.* Juraverant ſcilicet ambo, Mneſippus per Jovem *Φίλιον*, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, ſe nihil hiſtoriis amicitiarum, quas relaturi eſſent, de ſuo allituros. Nimirum *ἀνώμοτος* eſt *injuratus*, h. e. qui ipſe non juravit, ut patet ex notiſſimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipſe Noſter ſupra c. 18. *καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες.* Sane ſi & hic ita ſcripſiſſet Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam ſollicitandum. Etenim *ἀνώμοτος* non modo is eſt, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae ſive foedere, ſive pacto, ſive jurejurando qualicumque non eſt comprehenſa & obſtricta, *μὴ*, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, *ὅρκοις κατειλημμένος*. Sic ex Demoſthene profertur ab Lexicographis *ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος*, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic *οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι* ſunt ii, quorum hiſtoria citra jusjurandum & obligationem fidei poſſit referri, admixtis etiam falſis quibusdam. Eumdem hunc uſum habet *ἀνώμοτος* iterum apud Noſtrum T. I. pag. 315. ubi cauſa datur, quare Jupiter potiſſimum inſulam Delum

uno amicorum, altero autem exadverſo leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli, cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa, quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani, tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam reſponderat illi rex, jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, quinam ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poſcere, libare in menſam, & procum ſe puellae profiteri,

πλησίον, ἕνα μὲν τῶν φίλων, ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος.

Τρίτην δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου φιλίαν, καὶ Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἤρα, καὶ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἱστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθος δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἥκει, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν

12. Ὑπερήμεροι] Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae juſſerit exiſtere. ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοῖ τὴν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (ſic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτος νῆσος eſt, quae iſto jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπώμοτος ita, Ἀπώμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Ὑπὸ λέοντος] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Εἶδε βάθρῳ] Veriſimilia hæc non ſunt; Leones enim Scythia non habet. - *F. G.*

41. Ἐπιπίπτει] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium eſſe arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείρων] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασ. ἐν Βοσπ.] Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi; ſed haec ſi ficta non ſint, alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem, quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet, ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. *J. M. G.*

So. Ὁς

τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, [a] ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν κατὰ τόνδε τὸν νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν θεόν.) πιὼν δὲ ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τὸν Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἕωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τὴν νύμφην [c] ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὁπόσος ἐστί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τῆς Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

multum de ſe gloriari, quam generoſus, quam dives, quam potens ſit.

45. Multi igitur pro illo more cum libaſſent, & petiiſſent *puellam*, & regna ſua atque divitias enumeraſſent, ultimus poculo petito Arſacomas, non ille quidem libavit: (neque enim ſolemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) ſed epota hauſtu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hiſce magis idoneo quantum ad divitias & poſſeſſiones.* Admirante autem Leucanore, qui ſciret pauperem eſſe Arſacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plauſtra habes, Arſacoma? hae enim veſtrae divitiae. At ego*, inquit, *neque plauſtra habeo*, [illegible] *ſunt mihi amici duo honeſti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur deriſus propter iſta eſt, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris eſt Adyrmachus, abducturus ſponſam in Maeotidem ad Machlyes.

46. Domum vero reverſus Arſacomas indicat amicis, quam contemtim habitus eſſet a rege, quam deriſus in convivio, eo quod pauper viſus eſſet: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae ſunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam veſtram, praeſtantiorem longe & firmiorem Boſperanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem deriſui & contem-*

a Ὥς τις] Reſtitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. b Ἀλλ' οὐχ] Οὐκ ἀλλ' *Fl.* male. c Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P.

80. Ὅς τις ἢ γένους —— ἔχοι] Legendum videtur ὥς τις eo ſenſu quem interpretatione expreſſimus. Poſſum interrogare Graece, quod ſatis conſtat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. ſed poſſumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; *J.M.G.*

Ὥς τις ἢ γένους —— ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non ſatis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχοι, niſi quod ἔχω ſimiliter cum genitivo conſtruitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem eſt; nam cum οὕτως, πῶς, ac ſimilibus adverbiis eſt ſatis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἴη, non aliunde ſuccurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Geſn.* divinarat. *J.F.R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. *J.F.R.*

temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves boveſque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum unusquiſque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καταφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περίεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ μετρίως μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἑκάστῳ [e] ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε οὕτω βιοῦμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνεληλύθαμεν, εἷς ἄνθρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμᾳ τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. [f] Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο [g] δεήσειν) ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

d Γε] Τε *S.* & *H2.* *e* Ὑμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. *f* Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *g* Δεήσειν ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δεήσειν ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.] Sic ſupra Σκυθ. c. 1. *M. du S.*

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſſam inquiremus in praefatione, ὑμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. R.*

38. Δεήσειν, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum περιμένων conjungetur, quam cum δεήσειν. *M. du S.*

43. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythæ enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe teſtatur Zenodotus. *G. C.*

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. du S.*

της· ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· [a] τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοὐπίσω [b] παραγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται οὖν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arſacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem inſidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle conſuetudo ita ſe habet. Si quis injuria laeſus ab alio, & ulciſci volens, videat ſe per ſe imparem bello eſſe, ſacrificati bovis carnes conciſas coquit. Ipſe vero ſtratam humi pellem inſidet, manibus poſt tergum rejectis, ut qui in ipſo brachii flexu revincti ſunt. Et haec ſanctiſſima apud nos ſupplicandi ratio. Appoſitarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quiſquis vult, parte unusquisque ſu[illegible] inſcendens dextro pede pellem, pol[illegible] pro viribus, hic quidem [illegible] ſe praebiturum, quibus neque cibaria ille neque ſtipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque poſſit; alius, pauperrimus nempe, ſe ipſum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmiſſimus eſt ad una manendi conſtantiam, tum invictus hoſtibus, juratus quippe; cum pellem inſcendere ſacramentum ſit. In his ergo *occupatus* erat Arſacomas, collectis ad ipſum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in ſumma viginti millibus.

49. Cum

a Τέλος] Τέλως male *J.* ſola. b Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P.* &c.
c Ἢ] Non aderat in Edd. Inſeruit *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. περιαγαγών. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciſcendo ſibi ipſe impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in fruſta multa diſſecta & toſta, in extenſo tergore conſidere, rejectis in terga manibus; appoſitarum vero carnium portionem quicumque ſumat, eum dextro pede in tergus impoſito, promittere ſe pro facultatibus, alium quinque equites ſuo ſumptu; alium decem; alium plures; alium quot poſſit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti ſunt ὁπλῖται & πεζοὶ, quaſi ſint iidem, cum ſint hic aliquo modo diverſi. ὁπλῖται nempe ſunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic ſumi pro ψιλοῖς, ſive levis armaturae militibus: quamquam & ipſi ὁπλῖται ſunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris diſtinguit Lucianus; alioquin ſupervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque ſequitur, ὁπλῖται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae diſertius poſſunt diſtingui, quam hic ὁπλῖται & πεζοί. Sic ſcimus apud Latinos ſaepe milites diſtingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipſi quoque ſint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Boſporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire ſe a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem juſſus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana poſtulant, ne veſtri paſtores in ſuos campos transgrediantur, ſed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percurſari veſtram regionem querimini, negant publico conſilio mitti, ſed privatim ſui unumquemque lucri cauſſa latrocinari: ſi quis autem illorum deprehendatur, penes te eſſe illum punire. Haec quidem illi nuntiare me juſſerunt.*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ Τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὔ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν.

50. *At ego indico tibi, magnam impreſſionem in vos faciendam ab Arſacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus eſt, & indigne fert, puto, quod expetitam ſibi a te filiam tuam non impetravit, & jam ſeptimum diem pellem inſidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram*, inquit Leucanor, *ipſe quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arſacoman ducem eſſe, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arſacomas inimicus eſt, & indignatur me ſibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praeſtantiorem. Si*

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ἐπὶ σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ, καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὁπλίτας, ὁ δὲ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται, &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους *equitum quingenta millia.* idque non hic modo, ſed & in *Navigio* ſeu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *poſtremo tota armatorum ſumma, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numeroſiores ſunt. Caeterum ut ſtupor ejus, qui tam inficetam terſiſſimi ſcriptoris nobis concinnavit verſionem, amplius pateſcat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*, paginae ſeq. fine verba haec, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam;* recte quidem, ſed ita, ut pauciſſimis lineis ante, ſe turpiſſime dormitaſſe, ipſe quaſi confiteatur. I nunc, Lector, & verſionibus tuto crede. *J. J.*

Ὁπλιτ. ἢ πεζοὺς] Cum ὁπλίτας & πεζοὺς mox diſtinguat, hic etiam ita diſtingui par erat. *M. du S.*

84. Τοῦ τράχωνος] Id eſt aſperam regionem, a τράχων eſt Τραχωνῖτις, ſubintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. Ἱστ. β. c. 30. unde diſces, non eſſe nomen urbis, quod *Eraſmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τοῦ Τράχωνος] Τοῦ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quaſi nomen proprium eſſet, id praeeunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J. F. R.*

ναι· εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν, οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα περιδεὴς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτησσεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, ἦ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καί τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ᾽ ὅτῳ [a] ὁρκομοτοῦμεν, ἀλλ᾽ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεος τουτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεὼν, ὅν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξῄει, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῷ. καὶ διὰ ταχέων ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ᾽ ἐκείνου. καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον [b] καταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

vero mihi promiſeris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener ſum, non ita multo poſt veniam caput tibi illius adferens. *Promitto*, ait rex, valde perterritus, qui cauſſam irarum Arſacomae, de nuptiis, ſciret, & alioquin ſemper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *ſervaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum iſta jam fierent, & ille extenſa in caelum *manu* jam juraturus eſſet, *Ne hic*; inquit, *ne quis forte videntium ſuſpicetur, qua de re juremus: ſed in hoc Martis templum ingreſſi, clauſis poſt nos januis juremus, audiente nemine. Si quid* [illegible] *horum audiat Arſacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non* [illegible] *circa ſe habeat.* *Intremus*, rex ait: *Vos vero longiſſime recedite, neque in templo adſit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipſi quidem intraſſent, receſſiſſent autem ſatellites: ſtricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipſum ad mammam, tum caput abſciſſum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & ſtatim ſe rediturum, dicens, ac ſi ad aliquid miſſus ab illo eſſet. Et ſic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conſcenſo Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem perſecutus illum quisquam eſt, quid actum eſſet diu ignorantibus Boſporanis: tum ubi reſciſſent factioſe de regno decertantibus.

51. Atque iſta quidem Lonchates fecit, im-

a Ὀρκωμοτοῦμεν] Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* notat *M. du S.* Sed & eſt in *J. P. H.* &c. *b* Καταλελοίπει] Conſentire *Fl.* notat idem.

14. Ἦ μὴν] *Par.* ἡ cum puncto ſubſcripto: ſine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen diſcretim. Alibi ἤμλω junctim; tumque ſignificare volunt *haud dubie*; prius vero eſſe jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc eſſe differentiam? Et recte ἦ μὴν disjungi, & ὄντως ſignificare, ſatis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὁμόσκηνος & ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν.] Eraſ-

implevitque promiſſum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipſa via, quid in Boſporo geſtum eſſet, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praeſens auxilium: puella vero poſt te in plauſtris ſequatur. Facilius enim ſic Boſporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam ſi viderint. Ego vero Alanus ſum, & virginis a matre cognatus: etenim noſtri generis Maſtiram duxit Leucanor: Et jam a Maſtirae tibi fratribus venio, qui ſunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Boſporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis ſemper amicus, infeſtus autem eſt Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum ſimilis, communia enim iſta Alanis & Scythis, niſi quod non omnino Scytharum inſtar comati ſunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam ſimilem ſe iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum eſſe Alanum. Propter iſta ergo fides illi habita, putatusque Maſtirae ac Mazaeae cognatus eſſe.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus ſum vel ire tecum in Boſporum, ſi volueris, vel manere, ſi opus ſit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim,* ait Adyrmachus, *te, conſanguineus qui ſis,*

ὑποσχέσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ παραδοὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἧκεν [c] ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παράλαμβανε τὴν ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἑπέσθω, ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὖσαν τὴν Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω παρὰ τῶν Μαστείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐς Εὐβίοτον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν ἀεὶ φίλος ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἴκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμος ἅμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν

c Ἐς] Εἰ male *Fl.*

raſmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευος eſt, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμηροι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκευὴ Graecis ſaepe ſunt arma. *J.G.G.*

77. Ἀφ' αἵματος] Belgiciſmum ſimilem cum hoc Graeciſmo comparat Frater cariſſ. *G.O. Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Item T. 105. — οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι, ubi

ζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ [a] τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδοὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον ([b] ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόνδέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ

puellam ducere. Si enim ſimul eas nobiſcum in Boſporum, equite uno plures fuerimus: ſi vero uxorem mihi adducas, multorum inſtar mihi fueris. Haec facta ſunt. Atque ille quidem diſceſſit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plauſtro ipſam duxit. Cum vero nox ingruiſſet, ea in ſuum equum impoſita (paraverat autem alium unum equitem, qui ſe ſequeretur) cum ipſe quoque inſiluiſſet, non jam juxta Maeotin pergit: ſed verſus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interpoſita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finit curſu paullum ſtetiſſet, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arſacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promiſſum.* Illo autem ad inſperatum adeo conſpectum perculſo, & gratias agente, *Deſine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id ejuſmodi eſt, ac ſi gratiam habeat ſiniſtra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam ſanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, ſi olim permiſti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum eſſe putemus, ſi qua pars noſtri utile quidquam pro toto corpore fecerit. pro ſe enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* *b* Ἐτεθεραπεύκει] Et ſic *Fl.* cum reliquis. *c* Τὸ] Adeſſe artic. in *Fl.* & *Fr.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Adeſt autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiaſt. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum *Elſner.* ad Act. Apoſt. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolſii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, niſi res foret nota. *J. F. R.*

91. Ἐτέλεσεν ἐκ] Subaudi ὁδὸν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharſalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Adde Noſtrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et paſſim alibi. *J. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An *ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερὰ*; &c. *F. G.*

20. Εὐβίοτος οὐ μετ'] Delendum videtur οὐ. *F. G.* Certe alterutrum neceſſario delendum; eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas, cum *Baſil.* an οὐ μετὰ πολὺ cum *Fl.* quam ſecuti ſumus ut antiquiorem. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ μετὰ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipſe P. οὐ μετ' οὐ πολύ. niſi quod *B2.* μετ' οὐ πολὺ, habeat, quod

enim fecit, cum pars ſit totius corporis, cui bene factum eſt. Sic tum Macentes locutus eſt cum agente ſibi gratias Arſacoma.

54. Adyrmachus vero auditis inſidiis in Boſporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: ſed reverſus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo poſt ipſe quoque irruit, adducens omnes quidem *ſui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipſe quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo ſtipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arſacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emiſſo duximus. Cum diu fortiter pugnatum eſſet, jam cedere noſtri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes ſcindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem ſe ſubducere, non illa quidem aperte victa, ſed receſſus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum perſequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna ſagittarum jaculorumque vi immiſſa: valde itaque laborare noſtri, qui

ἔπραττε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. [d] οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περιέχοντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περι-

d Οὕτω] Οὕτως *Fl.* *e* Αὐτοῦ] Sic *Fl. B2. H.* & *S.* Αὑτοῦ *J. P.* *f* Οὐ μετὰ πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. Excepta *B2.* quae μετ' οὐ πολύ. In marg. *A1W.* adſcriptum: ſuperfluit οὐ.

quod genuinum cenſeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis ſumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διεκόπη] Hanc phraſin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elſnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. poſt med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympoſ.* c. 44. ubi διεῖλε τὸ κρανίον — ἐς δύο, videbimus, item ex *Demoſth.* Phil. IV. p. 58. Neç non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, σχίζεται εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη ſaepe abeſt in hac & aliis locutionibus (de qua ellipſ. vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μέρη καταἐρρωγὸς ἱμάτιον φορῶ; *J. F. R.*

48. Πε-

περιεσχημένοι, καὶ ἤδη προΐεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτετρώντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακλωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀνακλησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πατάξας τῇ κοπίδι [a] παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἥκοντες ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam uſque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c.

b Οὐ μετὰ πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. & P. male.

48. Πυρακλωθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars Τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυρακ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατρωθεὶς, forſan κατατρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διηρημένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διηρμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐσπείσθημεν] In omnibus antea legebatur ἐπείσθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐπείσθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπένδομαι egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἐσπείσθημεν ſic paſſive pro

vero pro iſta invaſione Sindianos, a longo inde tempore a nobis diſſidentes, in poteſtatem noſtram ſe redacturos recipiebant. His conditionibus perſuaderi nobis paſſi ſumus, cum primo omnium ita viſum eſſet Arſacomae & Lonchati, & ipſis tractantibus univerſum negotium, pax facta eſt. Talia, Mneſippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis ſimilia. Atque ignoſcat mihi Acinaces ac Ventus per quos juraſti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generoſe, ne invidia ſit illa veſtra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita ſolutis uſus ſermonibus, ut modo ſurſum deorſum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Boſporum rediensque deinde, meo omnino ſilentio abuſus es. TOX. Obſequendum hac quoque in re eſt tibi legiſlatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, ſi auribus oberrare nobiſcum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipſi amicus, Siſinnes nomine, praeſtiterit. Cum enim Athenas domo proficiſcerer Graecae diſciplinae cupiditate, in Ponticam Amaſtrin navigavi: opportune autem objecta eſt e

ἀντὶ τῆς ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανοὺς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις [c] ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ καὶ Λογχάτῃ· καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, καὶ ἵλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὓς ὤμοσας, εἰ γοῦν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ᾽ ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαθέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ᾽ ἐπανιὼν, πάνυ μου κατεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τοὔνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῄειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἄμαστριν τὴν Ποντικήν· ἐν προσβολῇ δὲ ἐστὶ τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

c Ἐπείσθημεν] Conſtans lectio. Ἐσπείσθημεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ δ᾽ οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἔσπειστο, —— ἐξελθόντες ἀπῄεσαν. *Interea vero Mantinenſes, & ceteri, quibus ex pacto poteſtas facta —— egreſſi abierunt*, alia res eſt. *J.F.R.*

80. Μύθοις ὅμοια] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Hiſtoria Timurbeki*, nuper Gallice e Perſica Cherefeddini Ali verſa & edita luculenter, ſi non legiſti, ut perſpicias auctor tibi ſum, quo mores adeo a noſtris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. Οὓς ὤμοσας] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J.F.R.*

97. Ἀθήναζε ἀπῄειν] Conf. ſupr. *Σκυθ.* c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipſum, bene. Si ad probandum uſum τοῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni eſt momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J.F.R.*

99. Ἐν προσβολῇ] Cl. *Hemſterh.* rurſus in marg. monuit vidend. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipſo *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur; illuſtretur. Addam tantum inde verba Scholiaſtae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολὴ, ait, ἀντὶ τοῦ προσορμίσεις καὶ καταγωγή. ἐπίθεσις. *J.F.R.*

θίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀνασπάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] ταπίδας τινὰς, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι παντάπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· κἀμοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι ὑποστῆναι, λιμῷ ἢ δίψει [d] πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν [f] ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἧκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπισιτισάμενος. ἕωθεν δὲ περιιὼν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀν-

Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum diſtans. Sequebatur me Siſinnes, meus a puero inde ſodalis. Nos ergo diverſorio ad portum quaeſito, ſarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali ſuſpicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam clauſtris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem ſufficeret. Domum ergo reverſis, audito quid factum eſſet, in jus vocare vicinos, qui multi eſſent, aut hoſpitem adeo, non placuit, veritis ne ſycophantae pleriſque videremur, ſi diceremus abſtuliſſe nobis aliquem Daricos quadringentos, & veſtem multam, & ſtragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praeſenti conditione noſtra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e veſtigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut ſiti ſubigente admitterem. At Siſinnes conſolans me ſupplicabat, ne quid tale facerem: ſe quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum ſatis eſſet, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honeſtorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖςρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Conſtans Edd. lectio. d Πιεσθέντα] Πιεςέντα *Fl.* male. Πεισθέντα *H2.* e Ὅθεν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. Edd. & P. f Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & ſic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium eſt Aſiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἠγοράζομεν] Ad hæc ita notavit Pater. Vertunt jam ab Eraſmo *res quaſdam importatas in portu ſpectaſſemus, in eumque è navi ſubduxiſſemus, emimus.* Immo καταγωγὴ, κατάλυμα, πανδοχεῖον, οἴκημα, quod ſibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo ſarcinas depoſuerunt ipſi ἀγοράζοντες, hoc eſt, in forum urbis profecti. *Heſych.* ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. *Ariſtophanes* Λυσιςράτῃ pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριςογείτονι. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiaſtes perinde ut *Heſychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων δ' ἂν ταύτην Græcam veſtem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καί μιν Βαρκαῖοί τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. *Euterpe* cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etſi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmaſ.* de Uſur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καταγωγὴν] *Sedem, diverſoriolum.* *F. G.*

7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti ſe haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, inſtante jam ſpectaculo, ſpectamus ipſi quoque. Nam me etiam aſſumtum velut ad jucundum quoddam novumque ſpectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque ſpectamus aſſidentes, primo beſtias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingreſſis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic ſurgit Siſinnes, ac cum deſiliiſſet, pugnaturum ſe recipit, arma poſcit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *ſi quidem*, inquit, *vicero, Toxari, ſimul abimus, habituri quod ſatis eſt: ſin vero cecidero, me ſepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non impoſuit, ſed nudo capite conſiſtens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipſe, curvato enſe ſuccisus

δρολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν διαγωνιεῖσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ᾽ αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἑωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία καταχοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ᾽ ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα παραγαγὼν ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ᾔτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκοῦντα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ᾽ ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀνασπάσαντες] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλεῖθρον] Omnes Libri habebant hic κλεῖστρον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam repoſuimus, irrepſit. Vide Ἀλ. c. 29. & Εὐχ. c. 42. *M. du S.*

18. Πράξομεν] Pro πράξοιμεν, neſcio an ſatis recte. Certe non memini me ſic uſurpatum legiſſe. *M. du S.*

28. Πομπήν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum oſtentata per arenam periturorum corpora mortis ſuae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conſcribere*, *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiſſ. *Bergler.* ex *Heſych.* ſuam verſionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani teſtimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J. F. R.*

43. Δεδεμένους] Rarius hoc, ſed fiebat tamen: praeſertim in Chriſtianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλεξ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* ſeq. Ὀν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. *J. G. G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔρρει πολύ· ἐγὼ δὲ προετεθνήκειν ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπτώκει [b] πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκὼς, δεξάμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [c] ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίννου.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἧκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἤρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυνδάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ [f] τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι· διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐ-

poplitem, ſanguis ut copioſus proflueret; & ego prae metu pene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus transadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum jam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύην] Sic Edd. Ἰγνὺν *Graev.* *b* Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *c* Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *A1.* Sed vulgata praeſtat. *d* Ἀβαύχα] Et ſic eſſe in *Fl.* monet *M. du S.* *e* Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. B2. S.* Ἐπτέτις male *J.* *f* Τοῦ] Deeſt in *Fl.*

61. Ἰγνύην] Ἰγνύσιν Noſter ſupra I. *Hiſt.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. diſces, recte Clar. *Graev.* ἰγνύαν vel ἰγνὺν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocrat.* & *Aret.* qui ἰγνύην Ionice ajunt, & *Homer.* quoque ſic ſcribit, cujus Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam ſic relinquamus? etſi ἰγνὺν dediſſe Noſtrum veroſimilius ſit. *J. F. R.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi ſcenam Amaſtrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile ſit. Neque enim ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum, in his oris fuiſſe ex Ἀλεξ. c. 57. ſatis conſtet. Sed obſtat quod ſupra c. 57. Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum περίεισιν, pro πάρεισιν. Nunc autem Athenis ſcenam hujus Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. *M. du S.*

99. Διεκπαίσας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαίειν pro *ingredi*, *ſe intrudere*, *Ariſtoph.* Plut. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν, quod *Scholiaſt.* exponit: εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Eund. *Ariſtoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. *Sympoſ.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) ἐπεισέπαισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπεσεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro *fuga* ela-

mur, ut neque inſiſtere prae dolore poſſet. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in ſuprema contignatione diverſabantur, incendium oritur magnum; clauſa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demoviſſet inhaerentem ſibi uxorem, ipſamque ſaluti ſuae conſulere juſſiſſet, ſublato *in humeros* amico, deſcendit. Et evaſit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invaleſcente arcebatur. Mulier autem infantem gerens ſequuta eſt, ſequi ſe juſſa puella: atque ipſa ſemiuſtulata infantem ex ulnis paſſa decidere, vix flammam transſiliit, & poſt illam puella, in praeſentiſſimum ipſa quoque mortis periculum adducta. Et cum poſtea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportaſſet Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile eſt, atque incertum, boni ne hi futuri ſint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis eſt Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praeſtiterit.*

τοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἑστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἁπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· [g] ἐνταῦθα [h] δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα [i] ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν [k] αὑτὴν παρακελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη [l] διεκπαίσας, καθὸ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα κἀκείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, [m] οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πεῖράν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος.

62. Dixi, Mneſippe, de magno numero quinque iſtis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri noſtrum lingua vel

Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν ἢ

g Ἐνταῦθα] Ἐνταῦτα male *J.* Recte *Fl.* &c. *h* Δὴ ἀνεγρόμενος] *Coll.* alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl. J. P.* &c. *i* Ἐκκρεμαμένην] Ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae adſentitur P. *k* Αὐτὴν] Αὐτὴν *P.* ſola. *l* Διεκπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπέσας *J. Fl.* An διεκπεράσας *J. Pell.* Διεκπετάσας marg. *A1.* cum in *Ald.* quoque eſſet διεκπαίσας. *m* Οἷος Γυνδ. ἐ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.] Et ſic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *J.* aeque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διανεγρόμενος] Ἀντὶ τοῦ διηνεγρόμενος. *G.*

elabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum eſſet prae altero, quod *perrumpere* ſignificans hic longe majorem vim habet, & reſpondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris ſublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Noſtro potius eſt *extrudi*, *ejici*, ut ſupra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto*, *exſibilari*, *Nigr.* §. 9. *J. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός.] Poteſt utcumque intelligi haec lectio, ut expreſſimus, juvante ellipſi in καθὸ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκαυτο. Ut ἀποτειχίζειν eſt muro diſcludere, qui murus commeatum intercipiat: ſic ἀποκαίειν πυρὶ ſignificaverit incendio diſcludere & arcere. Aſt viderint tamen, qui poſſunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, ſententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 805. *J. M. G.*

 26. Ἀγροι-

ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμῆσθαι δέοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, οὐ γὰρ ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τετοξεύκαμεν, αὖθις ἑλόμενοι διαιτητήν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἴπωμεν φίλους, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτετμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γάρ ἐστι; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda ſit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam diſputationis conſtituimus. Sed ſcin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad ſcopum jaculati ſumus, rurſus electo arbitro alios ſub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreſte fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare viſus es, & ego nullam homini hac poſſeſſione aut meliorem puto aut honeſtiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici eſſe e veſtigio, & in perpetuum manere ſatis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & inſuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in univerſum gemina omnia? Tale quid enim ſunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen oſtendunt pictores, hominem ſex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, ſimul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum eſſent amici.

63. TOX.

a Οὐδὲ εἷς οὐ γὰρ ἐκαθ.] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. du S.* b Εἴπωμεν] Εἴποιμεν *Ex. Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noſter conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἴρηκας, καὶ δεινῶς Βοιώτιον. *J.F.R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti ſimus.* F.G. Hoc addidiſſe videtur, quia *Bened.* dedit: *nos invicem amplectimur*; Eraſmus vero plane omiſit. Recte autem *Gujetum* ſentire, multis probare liceret; ſed contenti ſimus Noſtro, qui ſupra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ διαφεύξονται (διαφυλάξονται vulg.) *non contenti aufugiſſe.* Adde quae ſupra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre,* interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiaſt. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἠρκούμεθα viciſſim interpretabatur ἠγαπώμεθα. Niſi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *J.F.R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hauſta ſuavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ αἵ τε χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύτουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδενὸς λείπεται. *J.M.G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erytheæ Inſulæ in Gaditano mari rex tricorpor fuiſſe fingitur, ob adminiſtrationem regni cum duobus fratribus concordiſſimam. Sunt qui trium Hiſpanicarum inſularum regem faciunt, Balearidum ſc. duarum, & Ebuſi. *G.C.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrenſem* ſe dicit c. 55. ubi de genere ſuo vitaeque inſtituto plura ipſe narrat. Non cenſet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apulejus ex hoc aut Lucio ipſe omnia habet. Vide *Salmaſ.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud *Philoſtratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς... ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας... ἐπιτηδειότατος τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex ſequentibus patet, familia-

63. TOX. Bene ſane dicis: & ſic agamus. MNES. Sed neque ſanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad ſanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum ſunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam *& ſanctitate*, ſed propoſito indigere mihi videntur. TOX. Laudo iſta equidem: & jam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου [c] δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος· ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεί τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

1 ΑΠήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

c Δεώμεθα] Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan δεόμεθα mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. *V.*

liaris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* bis vocatur hic libellus Λουκὶς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀτθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere eſt ut aſſentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſperſis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπήειν —— συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat, Ἀπήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Inſcitiſſime Interpres, *Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiſcerer.* Verte, *Fuit cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio Eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. *J. J.*

Ibid. Θετταλίαν] Græciæ regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa a qua Achilles Lariſſæus dictus. *G. C.*

(Adſcripſerat huic notae Cl. *Hemſterh.* Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide *Philoſtr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat.* Ed. Baſ. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jenſius*. Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τοῦ συμβολαίου notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. ſeq. *H. Stephani* in Theſ. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon νέμησιν, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati ſint contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων

ἄνθρωπον ἐπιχώριον· Ἵππος δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς· ἐπορευόμην οὖν τὴν προκειμένην ὁδόν· καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὕπαλα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ [a] ἁλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἰ γὰρ ἐπίστανται ἄνδρα οἰκοῦντα [b] ἐς τὰ Ὕπαλα, Ἵππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & ſarcinulas vehebat, ſervorum ſequebatur unus. Sic via propoſita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Theſſaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque ſuperata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Theſſalos, noſſentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epiſtolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diverſarer. Illi notum ſibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipſum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, ſuamque uxorem. Eſſe enim ſupra modum avariſſimum. Cum vero prope urbem eſſemus, hortus intra eam erat, & do-

a Ἁλῶν] Et ſic legi in *Fl.* not. *Solan.* *b* Ἐς τὰ Ὕπατα] *Fl. Fr. B2. J.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* *c* Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* *d* Γράμματα] Ita dedi ex marg. *A1W.* L. P. *J.* Γράμμα *Fl. H. P. B2. Fr. Ald. S.* *e* Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. *f* Τρέφοι] Sic L. Τρέφει Edd. priores.

λαίων ἀναίρεσις. De ſymbolo ſ. teſſera hoſpitii, locus, ſi quid voluiſſet auctor, erat deinde, ubi γράμμα ſe habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in ſcholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci poſſint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid ſit, vid. ex re ipſa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguiſſet, de quibus ſtatim agitur, ſi hoſpitalitatis teſſeram attuliſſet. *Dion. Halic.* Iſocr. p. 102. verſ. 29. Ed. *Lipſ.* Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίνεται. Et ſic pro actione, controverſia, quae naſcitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demoſth. gravit.* p. 197. 12. ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. verſ. 16. ſeqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἡ τῶν συνόντων αἰδὼς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac ſaepe alibi apud hunc & *Demoſthenem*. Sed quia Cl. *Geſn.* ſimilia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἁλῶν] Neſcio num propter ἁλῶν Florentinam conſuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum ſenſum turbat. Ac priſtinus Interpres haec non capiens omiſit, & ſequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὕπαλα] Siccine ſolent Graeci? *M. du S.*

Ἐς τὰ Ὕπαλα] An *Solanus* haec falſi arguit? quod ἐς pro ἐν poſitum ſit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus cauſſam tamen invenire non poſſum. Quumque mea ſponte exempla non addidiſſem, quia nimis id notum vel mediocriter verſatis arbitror; tamen ne nihil egiſſe videar, pauca quaedam ex immenſa quae ſuppetit copia, ſubjungam. *Demoſth.* p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον ſunt *Rhodii*. *Euſtath.* in proverb. quod ad *Piſc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τῷ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλωπιδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi ſignificare, *ad*, *verſus*, ecce aliud ſimile ex *Ach. Tat.* ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, θερίζειν δὲ — εἰς τὸ προκόλπιον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λουσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. *Long. Paſt.* III. p. 103. ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον) *Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro.* Idque manifeſtius pro ἐν poſitum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. ἐς δόνακας κρύπτει), ἐς ἕλος ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Noſter mox c. 17. καταλύομεν εἴς τινος ἔπαυλιν. *Euang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν εἰς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque ſimilia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Reſt. T. 2. p. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Euangeliſta, l. c. ut ibi ſit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi *Scheff.* quoque fruſtra ἐλθὼν excidiſſe putat, vid. *Kuhn.* & *Ael.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulſo januam. Ac vix quidem & tarde, ſed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam acceſſit. Rogo intusne eſſet Hipparchus? illa ait, eſſe; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de cauſſa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrenſi Sophiſta. Expecta*, inquit, *me hic*, clauſaque janua intro rurſus abit. Et tandem reverſa introire me jubet. Ingreſſus ego ſaluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in anguſto accumbens lectulo: mulier prope ibidem aſſidebat, appoſita erat menſa vacua. Ipſe in-

[g] ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ [h] Πατρέως σοφιστοῦ, Μεινόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο [i] εἴσω πάλιν· καί ποτε ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω [k] ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα [l] ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ὢν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπει-

δὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. *h* Πατρέως] Sic *Fl.* Παταρέως cett. male. *i* Εἴσω] Ἔσω *Fl.* *k* Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* *l* Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A*1.

Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita ἐν viciſſim pro εἰς permultis demonſtrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rurſum habet, in quibus εἰς pro ἐν poſitum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri.* *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. ſic dedi, ſed quia paullo poſt bis terve ſic legas ſine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc ſupra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *noſſe aliquem.* Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχοι] Cur ἔχοι, & non ἔχει, ut τρέφει, quod ſequitur. Non monuiſſem, niſi omnes editiones, etiam Florentinam conſentire in hoc vitio tolerando vidiſſem. *J. G. G.*

17. Τρέφοι] Quia in proxime praemiſſo ἔχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque ſibi ſimile eſſet curavi; nam ὅτι ἔχοι καὶ τρέφει quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet ſuffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Graevio* ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etſi conjunctio non ſemper ſimiles modos habeat, ubi aliorſum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum ſuo ὅτοι, ſequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam ſi eodem ſpiritu ὅτι ἔχοι καὶ τρέφει enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri poſſit. *F G.*

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνῃ, ſed πυνθανομένῃ, quod forte per compendium ſcriptum a Librariis mutatum in πυνθάνῃ. Latine ſic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνῃ ſibi non reſpondeant, nam pertinent ad diverſas perſonas, ut ex verſione jam patet clariſſime. Immo in interrogatiunculis iſtiusmodi, ne ſemper quidem in eadem perſona verba collocari opus eſt; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. *Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κράνιον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἱμάτων φορῷ;* nam etſi *κατέαγε* in uno Cod. legatur, ſequens tamen φορῶ ſatis loquitur, *κατέαγα* legendum. At hic alia eſt ratio. *J F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum cenſerem nomen eſſe patris. Muto nunc ſententiam. *M. du S.*

Ibid. Παταρέως] Nihil dubito quin Πατρέως legendum ſit, id eſt Patrenſis. Mentio fit Δωσαρείου Πατρέως apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et ſic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπέδωκα] Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed ſaepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum eſſe nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ μὲν φίλτατός ἐμοὶ, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαῤῥῶν πέμπει παρ' ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ. τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὔγνωμον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπούσης ἡμεῖς ἀπῄειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνου ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἑσπέραν ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἵππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν ἔσται νῦν μοι ὁδὸς, καὶ * εἰ πάσαις

ſpectis literis, *Enimvero*, inquit, *cariſſimus mihi & praeſtantiſſimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter ſuos ad me mittit ſodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam ſit parva illa quidem; ſed ſatis ad ferendum diverſorem idonea: feceris autem tu domum magnam, ſi comiter patienterque diverſeris.* Et vocata ancilla, *Palaeſtra*, inquit, *oſtende meo ſodali cubiculum, & ſumtam ibi pone, ſi quam habet, ſarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixiſſet, ancillula Palaeſtra ducit me, & pulcherrimum mihi oſtendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impoſito etiam cervicali.* Iſta cum dixiſſet, nos lotum abiimus, dato ipſi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata depoſuit. Nos loti, cum rediſſemus, ſtatim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet ſecum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum ſuave erat & antiquum. Poſt coenam compotatio & ſermones, ut in coena hoſpitali. Et ſic ubi veſperam illam dediſſemus compotationi, cubitum ivimus. Poſtridie interrogat Hipparchus, quorſum porro irem, &, an toto

a Ποτὸς] Πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adſtipulatur P. *b* Ποτῷ] Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. eſt in P. * Εἰ πάσαις] Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *J.F.R.*

61. Λιτὸν] * Εὐτελές. *V.*

* Εὐτελές] Ἀτελὲς editum ante. Emendavit *M. du S.*

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuiſſet, ſcribendum erat, τῶν Λυκίων. *M.V. la Croze.*

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσι μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *oſtenſaque domo pulcherrima.* Immo, ut commodiſſime notavit pater, κοιτῶνα, ut praeceſſit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide *Caſaubonum* ad Theophraſt. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. οἱ μὲν θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt *in propinquo veſtibulo.* *J.G.*

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc ſit, nondum aſſequor. Corruptumque adeo locum arbitror. *M. du S.*

69. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν] Intellige διά. *F.G.*

77. Κἂν τούτῳ] In *Junt.* κἀν erat ſine puncto ſubſcripto, quod & aliae vett. Edd. ſaepe omiſere. Sed cum *Pariſ.* aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia eſt pro καὶ ἐν poſitum, & ſic melius diſtingui-

to tempore ibi manſurus eſſem? *Abeo*, inquam, *Lariſſam; puto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem ſimulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιῄειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιῄειν. κᾀν τούτῳ γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ [c] ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; [d] ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει [e] πορρωτέρω, καὶ λέγει πρὸς

c Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H.* d Ἔφη] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. e Πορρωτέρω] Al. ἀπωτέρω *Coll.* Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam eſt in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει ἀπωτέρω] Γρ. πορρωτέρω. *G.*

guitur a κᾂν etſi. Ut ſupra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. ſi lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πᾶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi qua unquam fuit tuae matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Græcæ, quæ ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tuæ amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belidæ nomen Palamedis.* *J. G.*

90. Κατάγομαι παρὰ σοί] *Solan.* jubet conferri *Katapl.* c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν γε προκαταχθήσομαι. Et 2. *Ver. Hiſt.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γὰρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις [a] ὑπακούσει αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς ἀρέσαι γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δέ ποτε ἀφείθην, ἀπῄειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τῆς παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἧ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ἐπὶ τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν

manu me prehenſum ſeducens; *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri; & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

[a] Ὑπακούσει] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M.duS.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττου μοι] Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 353.—4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. *ἐκ τούτων (στρουθίων) λαχόν μοι τὰς πίονας καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἴκοσιν. Ex his paſſerculis partem electam miſi pinguiores TIBI & carnoſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι ſcriptum oporteret. At ſi λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. *Μάγος*] Non erant olim magi plebejæ ſortis homines, ſed apud Perſas, Æthiopes, Chaldæos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiæ & artis Mathematicæ arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiæ rerum naturalium & divinarum exploratores. *G.C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. ὑπὸ μάχλου γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μάχλης. *J. F. R.*

1. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. *J. Elſner.* ad Euang. *Matth.* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσει] Quod *Solan* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi εἴσεται, οἷαν μοι οὖσαν ἀπολείψει habemus, quod alii fruſtra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliiſque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem; de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim uſitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G.C.*

15. Ἀποδύου] Ab athletis metaphora. *F.G.* Satis patet ex ſequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſciſcat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p 659. Ed. *Periz.* οἱ Πέρσαι — οἱονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. Idem 2. 30. f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. *Et accinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad huic auxiliandum Herpyllis ſe accinget. J. F. R.*

18 Δοῦλοι γὰρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G.C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hoſpitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile diſcere te poſſe. Servi enim dominorum & honeſta ſciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaeſtra autem circa focum verſabatur, parans nobis coenam.

ἤδη ἀποδύε· τῆς γὰρ γυναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόῤῥω ἵστασο· κἀπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δοῦλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσῄειν οἴκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego ſtatim inde initium ſermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaeſtra, cum ollula iſta nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Κἀγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὀσφὺς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κορά-

b Ἀρξάμενος] Ἐλθὼν marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. *c* Ἡμῖν] Σὴ μὲν *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. * Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ὠμὸν, παρὰ τὸ ἵεσθαι, ὅ ἐστιν ὁρμᾷν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *V.*

* Ἰταμὸν] Ita adſpirate ſcriptum erat, forſan ſtudio, quia ab ἵεσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noſter haec deſcripſit: Ἰταμός. ἀναιδής. σκληρός. ὠμός. παρὰ τὸ ἵεσθαι ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. R.*

† Ὠμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inſeruit, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἂν — legi poſſet. — *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocoſe inditum ancillæ nomen, ut ap. *Plaut.* in Ciſtell. cuidam Gymnaſium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur .... Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adoleſcens.* At non poteſt ab Luciano veniſſe hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos ſe invicem ſequentes inchoet, ea notatione, ut ſignificet perſonam loquentis. Et quæ iſta ſui laudatio eſt? Immo etiam hæc ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Græcis. Præclare has turbas ſanavit ac reſtituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὴ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut ſint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia hæc plana. Verum ſequentia mire adminiſtrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi *Baſileenſes* vertunt, *cujus curam haud facile ſuſtinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile ſuſtinebis*, quæ nihil faciunt ad ſcopum & plenam captato luſu Palæſtræ enormitatem. Pater adſcripſit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipſa curationis voluptate irrigatus ſemper ſuſtinebis.* Niſi plane oxymori ſpeciem in vulgata lectione agnoſcere velimus, & ab ipſo curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miſer ſit, ſemper tamen adhuc velit: quod judico veriſſimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuſte*, inquam, *o pulchra Palaeſtra, nates una cum olla circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam ſi voculae ἡ δὲ notent reſpondentis Παλαίστρας perſonam; quum plane ſit ipſius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. J.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forſan ἦ μὴν, i. e. ὄντως, vid. *Heſych.* Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiaſt. ἱταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδές. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἵεσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμηρὸς καὶ δι᾽ αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, aſperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adſpectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philoſopho Cynico dicit: θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀναστείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum ſignificari, patet ex eo-

γάσιον, [a] Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἢν γὰρ αὐτοῦ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρός, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνη ἐγώ, καὶ [b] τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μέν σε ποιήσω πλέον [c] πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας [d] ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῆ βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλόν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, Φρύγεις,

& venuſta puella, *Quin tu iſta fugis*, inquit, *adoleſcens, ſi mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel ſemel attigeris iſtuc, vulnus ex aduſtione nactus hic mihi deſidebis, neque alius quisquam te, nc quidem Deus ille medicus, ſanaverit; ſed ſola ego, quae aduſſero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfuſus ſemper ſuſtinebis; neque, ſi quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim ſola illa vilia edulia paro, ſed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentiſſime autem ipſa viſcera, & cor adeo aggredior. Recte ſane*, inquam, *iſtuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne qnidem prope acceſſerim, non aduſſiſti per Jovem, ſed in totum conjeciſti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipſa mea viſcera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγοις] Φεύγεις male *Fl.* *b* Τὸ] Abeſt artic. a *Fl.* *c* Πονεῖν] Ποθεῖν *Pell.* *d* Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* *e* Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μαγ— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον κατασκευάζω marg. *A1.* *f* Κατασκευάζω] Σκευάζω *Fl.* *g* Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. *h* Ἐπέθηκας] Et ſic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐνέπρη— vel ἐνέπλ— vel potius, ἀπηνθράκισκας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον. Quare ſi ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μεστὰ] Ταυτὶ poſt τὸ μεστὰ deſiderari videtur δεικτικῶς. F. G.

34. Πυρίκαυτον] Conf. ſupra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύεις] An παρεδρεύσεις; *F. G.*

Παρεδρεύεις] Futurum ſententia poſtulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent θεραπεῦσαι, quaſi eſſet infinitivus. Sed eſt optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ τῆς — ὀδύνης] Καὶ — ταῖς ἡδοναῖς. *F. G.*

39. Ἀρδόμενος] Infra Διψ. c. 4. f. προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Geſn.* reddididit per *ne quidem*. Et ſic quoque vertendum in *Long. Paſt.* I. p. 4. ἔπειτα αἰδεσθεὶς εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipſo principio. Μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Bergler.* ſimilia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς οὐδὲ παυσομένου μου, ſe tueri queat, quum Cl. *Hemſterh.* ibi οὐδέπω legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* 1. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro ſimplici μὴ poſitum haud immerito improbat. Et ſic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Paſt.* III. 110. 1. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noſter I. *Ver. Hiſt.* c. 6. οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem eſt. At ſaepe ſic Noſter aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam ſolent corroborare, ut: ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρόν. vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom.* Il. E. 816. — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω. *dicam verbum, nec celabo.* Z. 180. — ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, ſi opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς δεσπότας] Eadem prorſus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ὕπνου] Ὕπνον legendum omnino videtur. *F. G.*

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

ϗ ταῦτα, ὐδὲν ἀδικῦντα. ὥςε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς ϗ ἡδείαις θεραπείαις· καί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα ϗ ἥδιςον ἐκ τύτυ ἀνακαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, ϗ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν κατακοιμήσῃ τὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω παρ' ἐμὲ, ϗ [i] καθευδήσῃ.

Κἀπειδὴ ἀφίκετό ποτε ὁ Ἵππαρχος, λυσάμενοι ἐδειπνῦμεν, ϗ πότος ἦν [k] συχνὸς ἡμῶν ὁμιλύντων. εἶτα [l] ὕπνυ καταψευσάμενος ἀνίςαμαι, ϗ ἔργῳ ἀπῄειν ἔνθα ᾤκυν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαςο. τῷ μὲν παιδὶ ἔξω ὑπέςρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειςήκει, ποτήριον ἔχυσα· καὶ οἶνος αὐτῦ παρέκειτο, ϗ ὕδωρ ἕτοιμον, ϗ ψυχρὸν, ϗ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαίςρας παρασκευή. τῶν δὲ ςρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαςο, τὰ μὲν ὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ ςεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἔμενον [m] τὸν συμπότην.

Ἡ

i Καθευδήσῃ] Καθευδήσει *Fl.* *k* Συχνὸς] Συχνῶς marg. *A1.* *l* Ὕπνυ] Ὕπνον *Pell.* *m* Τὸν συμπότην] Sic *J. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.*

Quia Edd. vett. & Codd. ου ſcribunt pro ῦ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαί τινος pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τῦ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. *J. F. R.*

66. Ὑπέςρωτο] Imperſonaliter pro κλίνη ὑπέςρωτο. *F. G.*

71. Τὰ μὲν ὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ] Placet interpretibus vertere *aliæ ſuis peculis exutæ.* Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera ſic debent intelligi, *aliæ ſic nudæ ut naſcebantur* atque adeo integræ, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ) *aliæ ſolutæ* foliis non amplius cohærentibus, ſed abruptis, *aliæ in ſerta plexæ.* Sic certe procedunt Græca. Paulo poſt pro ἔμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότιν; & ſane ſic jam habent interpretes. *J. G.*

72. Λελυμένα] Roſæ ſolutæ, roſæ ſertæ Apulejo. *F. G.*

74. Τὸν συμπότην] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότιν. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίςρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι. ϗ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐκ τῦ μύρυ, συμπλέκυ τῷ ἀνταγωνιςῇ. Illc ἀνταγωνιςὴς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀνταγωνιςής· ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii* ἀνταγωνιςὴς, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. *J. J.*

Τὸν συμπότην] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum erudituram. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. ſtag. 86. ſubjiciam: Γένοιτο μὲν τ'

ἂν

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἧκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῖν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθές ποτε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, [a] ἔφην, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων· ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος [b] γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ στᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti miniſtraſſet herae, ſtatim ad me venit: delectamurque vinum & oſcula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armaſſemus, ait ad me Palaeſtra: *Hoc quidem omnino meminiſſe te oportet, adoleſcens, te in Palaeſtram incidiſſe: oſtendendum tibi jam eſt, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magiſtri & praeſidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus eſto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipſa ergo exutis veſtimentis, nuda tota adſtans imperare hinc incepit, *Adoleſcentule, exue te, & ubi de iſto te unguento unxeris, adverſarium complectere. Femur ſtringens*

a Ἔφην] Aderat in *P.* Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίνου marg. *AiW.* & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου. ubi de Minerva tamen ſermonem eſſe, quilibet videbit, antecedentia & ſequentia conferens. Plura darem, ſi hicce *Aſinus* mereret. Addam tamen quod *Ortwinius Jenſio* ſcripſit. „ Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra „ Clodius apud *Cic.* L. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia* „ *muliebrium religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vſ. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Heſych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφην hic deſiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noſter; quare Edd. in variantt. notatas conſului, cognovique ſolam ex iis *Pariſinam* habere illud ἔφην; quod igitur ſervavi, etſi forſan ex conjectura inſertum eſt. *J.F.R.*

99. Ὑπτίαν] Ὕπτιον forſan, ut infra κολλῶ αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποβάλλων] Forſan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν gloſſema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ στήσας] Τὰ σκέλη ſcil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλῶ] (ἴσως, κώλῳ i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *junge & agglutina.* αὐτῷ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri) *Longol.* Cui notae inſerta erant etiam haec verba: ἁλὶς ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorſus, ſi ſapis. *M. du S.*

6. Ἰσχυέτω] Forſan ἰσχύῃ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὴν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτους] Lege κατὰ βάθους. *F.G.*

7. Δη-

gens utrumque ſupinam reclina: tum ſuperior ipſe ſubjiciens te inter femora, eaque diſtinens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhaere; ac ſubiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tenta non feſtinare; ſed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimiſſus es.

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, [c] αἰώρει, καὶ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, [d] *κολλῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη πανταχοῦ, ἕως [e] πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω, εἶτα ἐξελκύσας κατὰ [f] πλάτους διὰ βουβῶνος, [g] δῆξον, καὶ πάλιν συνώθει εἰς τὸν τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβὰς, [h] ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, σύνεχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

10. Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri: ipſe quoque ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubjicias: alia enim poſt alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

Καγὼ ἐπειδὴ ῥαδίως πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ὑποβάλλης, ἀλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητήν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, [k] ἄλλα καὶ οὐ τὰ

c Αἰώρει] Ἑώρει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. *d* Κολλῶ] Ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* *e* Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. *f* Πλάτους] Κράτος L. *g* Δῆξον] Δεῖξον marg. *A*1. & *J.* An πλῆξον *Pell.* Νύξον *Gujet.* *h* Ἅμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἅμα Edd. priores. *i* Ὑποβάλλης] Ὑποβάλλεις marg *A*1*W.* *k* Ἄλλα καὶ οὐ] Sic *Pell.* Κάιυ P. & marg. *A*1. Ἄκουε L. Ἀλλὰ καὶ οὐ *P.* Ἀλλὰ καίου Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] * Παρειάς. *V.*

* Παρειάς] Παρίας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *J.F.R.*

9. Ἅμμα] In κλινοπάλῃ nihili eſt τὸ ἅμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβὰς, ἅμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *J.G.G.*

22. Πλείω] Lege πλείους. *F.G.*

Πλείω] Non credo *Gujeto*; nam omnis caſus eſt πλείω, ſive adverbii more uſurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγινομένων δικαστῶν πλείω τῶν τετταράκοντα. Ubi Cl. *Weſſeling.* No. 48. „ Rarior aliis hic uſus vocis „ πλείω, Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii po„ teſtate inſtruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94." Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω, ſupra *Abdic.* c. 16. *J.F.R.*

Ibid. Ἄλλα καὶ οὐ] An ἀλλ' ἄκουε; Placet. *F.G.*

Ἀλλὰ καίου] Κάιυ, mendoſe, P. In L. ἄκουε. *M. du S.*

Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.] Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, quum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίου, vel reddiderint *ſed urere.* *J.M.G.*

Ἄλλα καὶ οὐ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & verſione Cl. *Geſneri*, nec abit ab Edd. niſi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. *J.F.R.*

τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὔτονος παλαιστὴς, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, * καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς [a] ἄμμα σφίγγε, εἶτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ συνέχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾶται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρούσας κρύψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσῃς θᾶττον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, συνέχε, καὶ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπτωκε γὰρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστί σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ' ἄττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ [b] κάθησον, εἶτα δοῦσα κατὰ χεῖρας, [c] πάραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καλαμάττου, καὶ με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους, περιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

numeros lucteris. Hisque dictis ſurgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *oſtendes, utrum juvenis ſis, & nervoſus luctator, luctarine ſcias, & geniculatum opus edere :* atque in lecto concidens in genu, *Age ſane,* ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expoſitumque jacere, hoc utere: primo autem, ut ratio poſtulat, velut nodum ſtringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: ſi vero laxetur celerius inſtans transfer altius, & impulſum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: ſed multum incurvans illum, ſubtrahe; ac infra rurſus irruptionem ſubjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & ſolutus eſt, & aqua totus eſt tuus adverſarius.* Ego vero, clarum jam ridens, *Volo*, inquam, *ipſe quoque, Magiſter, numeros paucos quoſdam imperare: tu vero obedi, ſurge, & aſſide, deinde manu praebens, tracta caeterum, & ſubige, & me, per Herculem, complexa, jam ſopi.*

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἄμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. *b* Κάθησον] Κάθησο *Pell.* *c* Πάραψαι] Sic Edd. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *J. V2.* & P. Al. παρακύψαι.

32. Ἄμμα] Δέσμα. *V.*

46. Παράψαι] Γρα. παρακύψαι. *G.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & abſterſo. *F.G.*

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα] Τὴν πυγὴν fortaſſis. *F.G.*

30. Ἐπίπρωσον] Lege ἐπιπρόωσον. *F.G.* Idem *Geſn.* juſſit.

Ibid. Ψιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut ſupra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγε] Quum in Baſileenſi editione harum vocum verſio eſſet prætermiſſa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, conſtringe.* Ut laudo curam, ſic quale dicterium poſſit eſſe ἄμμα σφίγγειν, quæ ſunt voces ſimplices, non capio, nec memini ſic legiſſe. Sed neque κατὰ λόγον ita ſumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. Et alibi. Aliud eſt τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum ſtringe.* Hinc enim incipiebant luctæ, ut conſtare poteſt vel ex initio libelli de Gymnaſiis, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c. licet hæc quoque ſit certa ſpecies luctæ. *J.G.*

32. Ὡς ἄμμα σφίγγε] *Scaliger* ad *Euſeb.* Incertus In-

collučtationibus; nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino oblivifcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, O-*ſtende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius dominum? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

σμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινοὺς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιλελήσμην. καί ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτήν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθών, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβών, οἶδα. ἐπεί με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παῦσαι, φησί, προσπαίζων. τίς γὰρ ᾠδὴ δύναται μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δέ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν σήν, καὶ τήνδε τὴν μακαρίαν εὐνήν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὖσα τυγχάνει εἰς τὴν [e] αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσομαι παρασχεῖν

d Μηδεμίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. *Fl.* & marg. *A1.* *e* Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Mileſias Apuleji, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμμα σφίγγε] Palaeſtrae vox ἄμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. *J.M.G.*

36. Κρύψον] Forſan κύψον. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀνασπάσῃς] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὕφελε] Τὸ πέος forſan. *F.G.*

39. Παρεμβολήν] *Le croq en jambe*, hic virile membrum. *F.G.*

45. Κάθησον] Lege κάθισον. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς] Forſan καὶ τῆς χειρός. *F.G.*

46. Πάραψαι] Lege παράψα. *F.G.*

Πάραψαι] P. *J.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παρακύψαι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. Ο. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὖσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quiſquam ejus fiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὑτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

76. Εἰ-

σχεῖν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφουμένην τὴν κεκλημένην, καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν.

an praebere tibi poſſim videndam, dumtransformatur, dominam. Ac tum quidem in hiſce acquievimus.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρός, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, [d] ἢ νῦν ἔχεις τὴν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, κἀπειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου κατελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἁδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ [e] προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ῥὶν κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήμα-

12. Diebus vero non multis poſt defert ad me Palaeſtra, velle dominam ſuam ſumtam avis ſpecie volare ad amaſium. Et ego, *Tempus jam eſt*, inquam, *Palaeſtra*, *tui in me beneficii*, *quo nunc potes tui ſupplicis longam cupiditatem ſedare. Bono*, inquit, *animo eſto*; &, cum veſpera eſſet, prehenſum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quieſcebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent ſpeculari. Video igitur exuere ſe mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, ſtansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuſcula ciſtella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infuſum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad ſpeciem ipſam quidem, oleum eſſe putabam. De hoc igitur ſumens tota ſe inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & ſubito pennae illi enaſcuntur, & naſus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & ſigna ſunt, habet omnia, ne-

a Εἰδεῖν] Et hoc ita legitur in *J. Fl. P.* &c. *b* Μέλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *J.* *c* Πέτεσθαι] Πέτασθαι *Fl.* *d* Ἢ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* *e* Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἁδρὸν] *Πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. V.*

* Ἁδρὸν] Ἀδρὰν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret, Sic enim ἁδρὸν uſitatius ſcribitur, ſed ἀθρόος laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἀδρός & ἁδρός, vid. 2. *Ver. Hiſt.* c 40. f. Eandem ob cauſſam paullo ante ἅμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia eſt ab ἅπτω; nec poſtea ſemper monebo, ubi res eſt certa. *J. F. R.*

76. Εἰδεῖν] Sic omnes. Ego mallem ἰδεῖν. *M. du S.*
Ibid. Τὴν κεκλημένην] Sic ὁ κεκλημένος *Herus*, ap. *Ariſtoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illuſtr. *Spanhemii*, qui rationem hujus ſignificationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeſchyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. τὴν κεκλημένην, *dominam* vocari probat, non omiſſo hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*
77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud eſſe ἐπὶ τούτων, vid. ſupr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Geſn.* ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, *in hiſce adquievimus*, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod poſterius parum refert utro more reddatur, num *poſt*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, ſcio, ſi exiſtimaro, utrovis loco ſignificari *poſt haec*; aeque ac ap. *Ariſtoph.* Plut. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. *Aut poſthaec ſic faciam.* Quod cum Scholiaſtes duplici modo exponat, ſignificatio τοῦ *poſthaec* tamen firmatur ab *Kuſtero*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον; *quid poſthaec filii mei facturi ſint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi neceſſario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *poſt hos.* Namque ait: Ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἵπετο δὲ Λαιτός τε καὶ Ἔκλεκτος· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος

neque quidquam eſt aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam ſe videret, terribile quiddam crocitans, & ſicut illi corvi, tollens ſe per feneſtram evolat.

13. Ego vero, qui ſomnium illud me videre putarem, palpebras ipſe meas contingo digitis, qui oculis ipſe meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi perſuaſiſſem me non dormire, rogavi tum Palaeſtram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me ſineret. Volebam enim experimento diſcere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus eſſem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miſer non fio, ſed cauda mihi de poſtico exit, & digiti omnes neſcio quo abeunt, ungues autem univerſos non niſi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adſpiciens aſinum me eſſe video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα καὶ σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, καὶ οἷον [f] ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ᾤχετο πετομένη ἔξω διὰ τῆς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τῶν ἐμαυτοῦ βλεφάρων ἡπτόμην, οὐ πιστεύων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὔθ᾽ ὅτι βλέπουσιν, οὔθ᾽ ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαι κἀμὲ, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἐᾶσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πείρᾳ μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι οὐρὰ ὄπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ᾤχοντο, οὐκ οἶδ᾽ ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλάς, καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, [g] ἑαυτὸν ἑώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι

f Ἐκεῖνο] Et ſic eſſe in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* *g* Ἑαυτὸν] Expreſſi lection. *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

θος τῆς συγκλήτου πρωτευόντων. *J.F.R.*

80. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad ſuum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐραστήν. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amaſium.* Eſt enim in Græcis differentia. *J.G.*

83. Ἢ νῦν ἔχεις] *Potes.* *F.G.*

5. Ἐκεῖνο] Forſan ἐκεῖνοι quaeſivit *Solan.* Nec reſpuerem, ſi invenirem; facillime enim a ſequente οἱ abſorberi potuit prior ſyllaba οι. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice ſtare poteſt. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἷον ἐκεῖνα, ἃ οἱ κόρακες. Niſi malis aliter conſtruere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο ſcil. κρώξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνοι magis placet, quia ad illas ſingulares cornices nocturnas reſpicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. c. 3. notum eſt. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ἑώρων ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinoſi in Satyros, obſcoeni in porcos, aſinos, ſive jumenta, tyranni in lupos & alias beſtias transfigurantur. *Auguſt.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & ſeq. *G.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impreſſis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quanquam non deſunt ejusmodi exempla. *M. du S.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἐμαυτὸν valere poteſt, recte fatente *Solano*, non neceſſe erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis ſaepe contractum in αὑτὸν, potuiſſet idem ſervari. At quia ſcriptura Florentinae & Codicis L. eſt antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. f. ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ, manifeſto pro ἐμαυτόν. Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. verſ. 12. ubi *Solanus* id quoque fruſtra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p.

τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ᾐτιώμην αὐτήν, ὅση δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγώ, μέγα εἴργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλτατε· [a] ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ [b] μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τὸν δὲ ἐραστήν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε [c] καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τὸν νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῄειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω [d] παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς [e] ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα κατακλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

cum Palaeſtra non amplius habeo. Interim labio deorſum protenſo, & ipſo quoque habitu, ut aſinus, vultu dejecto, illam accuſabam, quod aſinus pro volucri factus eſſem.

14. At illa ambabus manibus faciem ſuam percutiens, *Miſera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae feſtinatione enim in pyxidum ſimilitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulciſſime, facilis enim horum medicina. Si enim roſas modo comederis, exues e veſtigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi cariſſime unicam modo hanc noctem perdura in aſino, ſummo mane curriculo tibi roſas adferam, quibus comeſis ſanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

15. At ego quantum ad reliqua eram aſinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaeſtram accuſans illius peccati cauſſa, labra mordens illuc abeo, ubi ſtare equum meum noveram, & alium verum aſinum Hipparchi. Hi ſentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniſſem, demiſſis auribus pa-

a Ῥᾴων] Sic P. L. *H. P. B*1. & 2. *Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥᾷστη Veneta utraque. *b* Μόνον] *Μόνα Fl.* & marg. *A*1. *c* Καταψήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* teſtantur ſcriptum etiam *καταψηλαφήσασα*. *d* Παριόντα] Παριέντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. *e* Ἐπεισέρχομαι] Et ſic habere *Fl.* notat *M. du S.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. Γρ. *καταψηλαφήσασα. V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. *αὐτῆς* legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Periz.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; ſed *αὐτῆς* forſan & ibi ſufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς eſt in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & paſſim in N. T. aliosque, quos omitto ſciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Priſtinus Interpres ſatis dubie: *illa manibus demulcens caput:* quum verum videre potuiſſet ſenſum, ſi non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (ſ. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adſpexit, percuſſit faciem ſuam manibus infeſtis.* Sed non libet ſingulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥᾷστη] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾴων, niſi quod *Fl.* mendoſe habet ῥᾷον. *M. du S.*

Ῥᾴων] *Solan.* jam correxerat ῥᾷστη. Sed vereor ne nimis feſtine. Quod enim & *Aldinam* ſic habere credat, non ſatis intelligo; niſi *Aldinam* alteram, ab alio collatam ſignificet. Nam *Ald.* 1. quam ipſe conſului, cum reliquis omnibus habet ῥᾴων. Quod probo, quia & ſic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Me trepidatio ſimul & feſtinatio fefellit, & pyxidum ſimilitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela ſuppeditat.* Unde imitatio ſatis adparet. *J. F. R.*

51. Ἀλη-

parati erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, πορρωτέρω που τῆς φάτνης [f] ὑποχωρήσας, ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὢ τῆς ἀκαίρου ταύτης [g] περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύεταί μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, [h] διαφθαρῆναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἵππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς [i] ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο [k] κατελείπετο, λαβόντες [l] με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

f Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* *g* Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *A1W.* *h* Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *i* Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *k* Κατελείπετο] Ita bene *Fl. Fr. B2. P. H. S.* Καταλείπετο *J.* & *V2.* *l* Με] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὲς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ῥόδα ἀληθινὰ &c. *J.F.R.*

52. Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & æmulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐπεισέρχομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὢ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M.duS.*

76. Λαβόντες καὶ] Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Με] In P. erat μή. In reliquis nihil. Ego με repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὴ ſcripſit. *M.duS.*

Λαβόντες καὶ] Etſi non inveni illud με, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J:F.R.*

82. Ἀνα

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὄπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲν [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν οὖν ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

factum ſit non habeo dicere. Ego vero non ſoleatus inſuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens ſarcinas, peribam. Et ſaepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum ſtatim alius a tergo femora fuſti ſubinde percuteret. Cumque ſaepe, *o Caeſar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum O quidem maximum & vocaliſſimum exiret, *Caeſar* autem non ſequeretur. Verum hoc ipſo quoque nomine pulſabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi ſilentio pergere, & compendifacere plagas.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures ſuperaveramus. Ora autem noſtra capiſtro erant revincta, ne circumpaſcentes viam conſumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & manſi aſinus. Medio ipſo die devertimus in ſtabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαχεν] Ἔπαχον marg. *A1*. *b* Ὦ] Male abeſt a *Fl.* *c* Ἐπηκολούθει] Ἐπεκολούθει *S.* ſola cum aſſecla *A.* *d* Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* *e* Ἔστην] Ἔβην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδετος] Omnes Libri hic ἀνυπόδετος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam ſcribendi rationem ſequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπισ. c. 19. & Φιλοπ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδετος] Non eſſe talia intelligenda de ferramentis qualia hodie ſuppinguntur jumentorum pedibus; ſed de calceis, qui indui exuique pro viae diverſa ratione poſſunt, oſtendi in Ind. ſcriptorum Rei Ruſt. V. *ſolea*, ubi dedita opera de hoc argumento diſputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδετος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata ſcribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amſt.* quae η in penultima dedere; hic vero ε ſervarunt. Sed *Phrynich.* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, ſi per ε ſcribas, dicitque: Ἀνυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐχ ὑποδέσασθαι. At Cl. *P. Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. verſ. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin.* *Suid.* & *Th. Magiſtr.* pariter τὸ ε damnantes, ex *Diod.* *Lyſia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. noſtram ſcripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η ſervavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλόμην adſcriptum in marg. *Baſ.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Neſcio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας ait quidem ſupra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; ſed cum non videam quid in altero improbandum, nec ſemper eadem forma loqui Noſtrum oportere neceſſe ſit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ εὐθὺς ἄλλος] Inepta haec; ſed abſque Codicum ope mederi non poſſum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπεκολούθει] Et in hoc ſinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήμασιν ἠσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον, &c. ab ſequioribus ultimum illud καὶ abeſt. *J. J.*

93. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, ματαίως. *Th. M.*

Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetuliſſem, ſi conſtaret *Pelleti* ſcripturam ex Codice, non ex conjectura eſſe. Et quamquam id non conſtat, tamen ſic dediſſe Lucianum arbitror, & priſtini Interpretes jam verterunt, quaſi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam ſi ἄλλο exprimere ſtuduiſſent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, ſive alienum, inſolitum quid.* Poteſt tamen & ἄλλο quaſi adverbii more poſitum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona; roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

ςιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλει, ϗ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· ϗ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πώποτε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι ϗ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, ϗ εἶχε λάχανα πολλὰ ϗ καλὰ, ϗ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων ϗ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινὰ· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, ϗ ἵππῳ. Φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

'Ev

f Καὶ καταλύειν] Deeſt ϗ in *S*. Adeſt in *P*. &c. *g* 'Ἐν] Sic dedi ex L. & marg. *A*1. 'Ἐπὶ Edd. priores. *h* Αὐτὴν] Αὐτὰ L.

6. * Ἔπαυλιν συνήθων † ἐκείνοις ἀνθρώπων ὅσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὴν αὔλιν ποιοῦνται· αὔλις δὲ ἡ κοίτη. *V*.

* Ἔπαυλιν] 'Επαύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.*

† 'Ἐκείνοις] 'Ἐκείνων vulgatum fi erat, mutavit, & poſt ἦν lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J. F. R.*

99. Ὥστε ἔστην] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἔστην τότε, ϗ ἔμεινα ὄνος. *Jamque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥστε ἔβην τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J. G. G.*

2. Καταλύομεν εἰς] Alias amat καταλύειν ἐν. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ὕπατα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. *J. F. R.*

5. Καταλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καταλύειν. &c. Placet. *F. G.*

6. 'Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. *M. du S.*

'Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J. F. R.*

23. Δάφνην] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. *M. du S.*

Δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20. ſ. 33. deſcribit *ſempiternum fronde, roſae ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Jumentis, capriſque, & ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum* roſas laureas *appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. *J. M. G.*

43. Πα-

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τὸν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας [a] ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω [c] οὖν ἀπῄειν, καὶ εἴσειμι αὖθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτατα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς

18. Inter haec ſentiens olitor, arreptoque fuſti hortum ingreſſus, videnſque hoſtem & perniciem olerum, non aliter quam ſeverus aliquis dynaſta captum furem, fuſte concidit, neque coſtis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utriſque rejectis ſupinum proſterno in olera, atque verſus montem aufugio. Ille cum videret me curſu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum urſis pugnare idonei. Video igitur illos me ſi capiant, diſcerpturos eſſe, paullum itaque circumiens decrevi quod eſt in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, ſtabulum iterum ingredior. Illi canibus qui curſu in me ferebantur, receptis alligatiſque, me pulſare prius non deſierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum eſſet, graviſſimas quaſque rerum furtivarum & plurimas mihi impoſuere. Cum vero jam deſpondiſſem animum pulſatus & gravatus onere, detritis inſuper a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, ſi vel interficerent me plagis, ſurgere;

a Ἐπ' ἐμὲ] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *b* Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. *Fl.* & *Ald.* Sed ἄρκτοις collatio in marg. ejusd. Et ſic quoque L. recte cum cett. Edd. *c* Οὖν] Deeſt in *Fl.*

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem *Eraſmus* exponit Tit. *Satius.* Latine quoque uſitatus verſiculus: *Satius eſt regredi, quam male coepta ſequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus uſitatum! *J.F.R.*

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ ſcribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. *F.G.*

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen ſupra paſſim *aſinum* dixit. *M. du S.*

67. Οὐδὲν ὑπήκουε] Sic Belgae, adſcript. in *B1.*

79. Ὁ δὲ ἀπῄει κάτω τὸν θάνατον ὀρχούμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Baſileenſes *mors illi attulit laborum finem*, læviſſime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo ſubſultans*, quod ſane contingit pluribus morientibus, etſi non cadant præcipites. Verte ſimpliciter *ille deorſum abibat mortem ſaltans.* *J.G.*

82. Ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ] Ad verbum εὐγενῶς *Solan.* adſcripſerat, & ſic eſſe in *Fl.* An ſperavit er-

ré; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem rediturum ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſucciſis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

πληγαῖς, ἀναστῆναί ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾤηθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς [f] τοὐναντίον περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τῆς οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἔκειτο δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ [g] ξίφει ἀποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῄει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum fu-

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, κἀκ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τῶν λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τοὐναντίον περιήν.] Τοὐν. με περ. *Fl.* *g* Ξίφει] Ξήφει *J.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὴν ψυχήν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι —— ἀφίστασθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλεῖν, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα —— κατορθώθη. *Multa male conſulta —— felicem exitum habuere.* Τὰ ἐν ποσὶ vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 2. *J. F. R.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum,* i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *J. F. R.*

87. Λοι-

ἔτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤροντο τὴν γραῦν· διὰ τί οὕτω καθέζῃ, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἴνου παλαιοῦ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν [a] ἔχοντος, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ καταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἧκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ [c] οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλὲς, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἷα εἰκὸς, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιοῦσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἤσθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καταλιπόντες τὴν

pereſſe viae, & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum pervenimus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, inquit, *omnia*, *panes multi*, *vini veteris dolia*, *& carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντος] Ἔχοντες male *Fl.* Vulgatam adſerit P. *b* Πλεῖστα] Πόλλα P. *c* Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καταλύσουσι) poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σκευάσασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζεις ἔχων. *Heſiod.* Ἐργ. I. 42. κρύψαντες ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic ληρεῖς ἔχων & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζεις ἔχων ἔφη &c. Ubi tamen cum *Pariſina* ἑκὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτον] Lege ἄρτων. F.G. Recte corrigit *Gujet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτον miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἤσθιον ἄρτον (ſcil. τινὰ) τῶν ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἔκλαε] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque eleganter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam fle-*

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſtodiae ingemiſcebam : nam vetulam quidem poteram contemnere , & illius fugere ex oculis: at juvenis magnus erat , & terribile quiddam cernebat , & gladium geſtabat ſemper , & adducebat ſemper januam.

22. Tribus poſt diebus , circa mediam fere noctem , redeunt latrones , auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes , ſed ſolam virginem nubilem, vehementer pulchram , plorantem lacerata veſte, & comis paſſis. Hanc intus in ſtratis depoſitam bono animo eſſe jubent , & intus manere anum , puellae cuſtodiendae cauſſa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere , ſed plorabat ad omnia, & ſuam ipſa comam vellebat , adeo ut ipſe quoque, prope adſtans ad praeſepe , cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem ſpeculatorum aliquis , cui vias explorare ſorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac tranſiturum , qui multas ſecum ferret divitias. Hi ut erant conſurgere , armare ſe , me autem & equum ornare clitellis, & ſecum ducere. Hic infelix ego , qui ad pugnam & bellum me ſcirem agi, cunctanter progredior , itaque

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπῄεσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον [d] μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, [e] κλάουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβάδων, θαῤῥεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἑστὼς παρὰ τῇ φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, κἀμὲ καὶ τὸν ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐπιστάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαι-

d Μὲν] Deeſt in *S*. Adeſt in *J. P.* &c. *e* Κλάουσαν] Et ſic *Fl.* cum *J.* &c.

30. * Στιβάδων] Χαμαικοιτέων. *V.*

* Στοιβάδων] Sic ſcribi hoc vocabulum in V. teſtatur *Solanus*. στιβάδ. vero *Suid.* ut *Lucian. J. F. R.*

flebat. ut mox : πάντα καταπίπτοντα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde *Herodian*. V. 8. 8. ἀεὶ — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα. i. e. *perpetuo cum illa verſata.* Noſtrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paullo alia notione, ellipſi tamen eadem. Ita fere μακρὰ κλάειν *Ariſtoph*. Plut. 612. & alii paſſim. Sed & ἔκλαε ſic ap. Lucian. legi notavit *Solan*. cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαον. At cum utrumque rectum, nihil iſta varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε quam ἔκλαε ſcribere, perſpicuitatis ergo , ne incidamus in ambiguum , utrum ſit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi , quia ſequentia ſatis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo jota ſubſcripto , quod facile ab typothetis omittitur, non ſatis eſt praeſidii , veluti ap. *Long. Paſt.* IV. p. 110. Ed. *Mollii*, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πλεούμενοι τὸν δεσπότην ἔκλαον , quaſi aor. 2. eſſet , quod legentem tamen falleret , ni ſtatim & ibi ſequeretur ἔκλαυσεν. *J. F. R.*

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἥκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ κἀμοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὁπλὴν [a] παρὰ πέτραν ὀξεῖαν, καί μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθὸν, ναί [c] Φασι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναίσθητον τῆς ὀδύνης ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα κατελυόμεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῄεσαν, ὡς τὰ

fuſti; feſtinantibus illis pulſabar. Cum autem ad viam veniſſemus, ubi tranſiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipſum ipſiusque ſervos interficiunt, & pretioſiſſima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas ſarcinas ibi in ſilva abſcondunt. Deinde ſic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fuſti, acuto ſaxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter ſe, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire aſinum iſtum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam beſtiam. Ita ſane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum noſtri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hiſce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu ſenſum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intraſſemus in diverſorium noſtrum, ſarcinas de noſtris demtas humeris bene collocant, ipſique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas ſar-

a Παρὰ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero ſuffragatur P. *b* Πάντα καταπίπτοντα] Et ſic eſſe in Edd. vett. notat *Solan.* *c* Φασι] Dedi ex *S.* Φησι cett. omnes male. *d* Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

59. Πάντα καταπίπτοντα] An πάντῃ; adſcripſit *Gujetus.* Bene, ſi libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & ſupra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἔκλαε, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. R.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γνάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpeſſos eſſe*, ait, ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Baſ.* BC. *M. du S.*

65. Γὰρ τοῦ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M. du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* γὰρ edi juſſit, non repugno; nec tamen facio; nam & ſaepe ſic poſitum invenio, ubi uſus γὰρ poſtularet. Vid. ſupra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et ſupr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi eſt, bis δὲ poſt μὲν ſequi, ut jam alibi, ni fallor, oſtendi ex *Long. Paſt.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & ſeq. ubi vel quinquies δὲ habes poſt unum μέν. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὁποσοῦν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum eſſe, bene monuit *Bergler.* Quin vel ſexies eandem particulam, uno interpoſito μὲν, adhibitam legimus in *Ariſtotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔστωσαν, ait, δ' αὗται τρεῖς, ἃς εἴπομεν. Ἔστι δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἴπωμεν. *J. F. R.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de diſcumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elſner.* ait: „ Ἀναπίπτειν pro *ac-* „ *cum-*

ſarcinas ſervandas abeunt. *Miſerum vero Aſinum*, inſit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula *inutilem? ſarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clariſſima. Hic ego intra me, Miſelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox eſt, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum eſſe usquam, ſed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreſſus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda ſe mea, quam prehenderat, ſuſpendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens videnſque anum caudae inſtar ex aſino aptam, generoſum

λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὁπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσωμεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπήεσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γῦπές σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νὺξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, [e] φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενὶ, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμὰς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν φυγήν· καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπήειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί [f] μου ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ εἴχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραίας ἁλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον· ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἠμμένην, τολμᾷ τόλμημα γεν-

[e] Φυγῇ] Σπουδῇ *Fl.* & marg. *A1.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. [f] Μου] Μοι Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi cauſſa*, rarum eſt. Habet tamen ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* I. 19. p. 23. Item *Lucian.* Aſino (h. l.) Scriptor item Apocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. *Judith* XII. 16. & in his libris paſſim." Haec ille: cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc ſenſu damnat, ſcribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum eſt, pro ἀθυμῆσαι aliis uſurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. verſ. 57. καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν. *Et victi quam minime animo conſternantur.* conf. ibi *Waſſium.* Et *Philon.* L. I. de Moſe, quem ad partes vocat *Hoeſchel.* qui tamen idem pro *diſcumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joan.* 6. & *Syneſ* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim poſtremum verbum neceſſario legendum, non ἀνακληθῆναι ut eſt in edit. *Blancardi.* *J. F R.*

88. Λαμβάνεταί μου] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μοι, non μου hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & ſimilia ſint obvia; ut recte mox c. ſeq. Λαμβάνονταί μου, tamen id minus eleganter videtur procedere, ſequente praepoſitione, nam ut λύκον τῶν ὤτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκου τῶν ὤτων; ita difficilius, λύκου ἐκ τῶν &c. At quum λαμβάνειν τινὸς, & λαμβάνειν οὐρᾶς, item ἐκ τῆς οὐρᾶς ſeorſum recte dicatur, nolim his conjunctis controverſiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo ſtilo aptiorem videri; etſi duplex ejusmodi genitivus non eſt adeo inuſitatus ſine praepoſitione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, *& prehenſa manu Chlabrionis.* Ne plura congeram, quae ſine praepoſitione aliter conſtrui poſſunt, ut *Aelian.* V. Hiſt. XII. 46. καὶ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης. *Et ille adprehendit ejus jubam.* *J. F. R.*

93. Δίκην κέρκου] Poteſt intelligi hic locus ita ut interpretatus ſum: nec de emendando in mentem veniſſet, niſi dum forte Apulejum confero, invenirem iſta, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De *virgine captiva* ut ipſe

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ, καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῇ φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἢν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σύ, ἐλεύθερον μέν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτοῦ φευγόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τοῦ τραύματος ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἥκομεν ἔνθα ἐσχίζετο [d] διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόῤῥωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο, [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

facinus audet & dignum deſperato juvene. Inſilit enim in me, inſidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae ſtudio, equi curſu fugio, anu poſt nos relicta. Virgo Dis quidem ſupplicabat, ut illa ſe
1 fuga ſervarent: ad me vero, *ſi me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in ſingulos dies prandium.*
5 Ego vero & meos ipſius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex ſervata a me puella ſperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hoſtes redeuntes, & e longinquo ſtatim ad lunam miſeros captivos agnoſcunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorſum, honeſta & bona virgo, intempeſta nocte abis miſella? nec ſpectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio riſu dicebant: meque converſum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθίσασα Ex. *Fl.* *b* Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* *c* Τῇ φυγῇ] Reſtitutum ex P. & marg. *A*1. Τῆς φυγῆς Edd. priores. *d* Διπλῆ] Τριπλῆ P: Cum vulgata facit *Fl.* *e* Ἴθι] Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴσθι male *J.* *f* Σαρδώνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼ νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελίνοις, ὧν οἱ γευόμενοι σπασμῷ κατεχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕτω τελευτῶσι. Τιμαῖος † δέ φησιν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ‡ ἔτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταθοῦντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θνήσκοντες γέροντες γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτὴν, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, deſcribere nolim; ſed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Δέ φησιν] Accentus enclitici verbi ſic fere perpetuo ſervatos a Scholiaſta, non ſemel ſupra obſervavi. *J. F. R.*

‡ Ἔτη] Excidit numerus. *M. du S.* Suppleatur ergo ex *Suida*, qui ό, i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipſe vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi ſpectaculi ſcenam, non tauro ſed* aſino dependentem Dircen aniculam: *ſumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipſo loco verba noſtri prae oculis habuerit, dubitari non poteſt. Quid ſi igitur invenit in ſuo exemplari non δίκην κέρκου ut nunc legitur, ſed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod ſciam, Lucianus, correctori anſam mutandi poteſt dediſſe. *J. M. G.*

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶζε σεαυτόν. & c. 34. E. φυγῇ ἐσώζοντο. *J. J.*

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. *Jenſius* emendandum eſſe mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, ſanus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fuſtis.: jamque ulcus in femore habebam ab iſtis admonitionibus. Domum iterum reverſi anum invenimus, quae reſticula ſe e rupe ſuſpenderat: metuens nempe, ut veriſimile eſt, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo ſe ſuſpenderat. *Illi* autem aequitatem animi in anu admirati, reſolutam una cum reſti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, poſtea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter ſe diſputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam ſuperinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipſa fuit, opes abſtulerit, totamque noſtram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam ſi*

στρέψαντες, εἷλκον ὀπίσω· κἀγὼ περὶ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεὶς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλωκας; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἵπετο, καὶ ἤδη ἕλκος [g] τῷ μηρῷ εἶχον νουθετούμενος. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου φυγῇ, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος ἦν μακρός.

Κἀν τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ἐπιῤῥίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι, ὅτι

g Τῷ μηρῷ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide ſupra hoc ipſo capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619.
M. du S.

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jenſius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὑτὴν etiam videtur velle mutare, non ſatis cauſſae videbam. Alia res foret, ſi ipſa virgo narraretur ſe ipſam fuga ſervaſſe. Jam vero ne ad anum referatur, obſecundavi, ac perſpicuitati conſului.
J. F. R.

19. Σαρδώνιον] Sic Z. Tρ. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impreſſi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδένιον & Σαρδίνιον. Sed vera eſt, quam ſequimur, ſcribendi ratio. *Homerus* metri cauſa mutavit. Vide Od. Υ. 302.
M. du S.

Σαρδώνιον γελῶντες] Recte producitur ſecunda in Σαρδώνιον. Et ſic bene editum in *Suidae* Σαρδώνιος γέλως. De ſignificatu ejus proverbii vid. *Eraſmus* in *Riſus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expoſitionibus hanc addidiſſe ſuffecerit, quod dicitur de *iis qui in proprio exitio rident.* Sed huc magis convenit Scholiaſtae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis ſenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident.
J. F. R.

26. Τῷ μηρῷ εἶχον] Τὼ μηρὼ in dual. maluiſſem; ita ut εἶχον tum eſſet plurale, ſed propter adjunctum νουθετούμενος non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto ſine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut *Homer.* Il. E. 137. Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι Χραύσῃ — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At ſi quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione ſimiliter omiſſum eſt ἐν, legiturque: τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Id vero merito ſuſpectum eſt Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὕτη εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο, οὐδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν ἑάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥαδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς φυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην καὶ διάκονον. τοῦτον οὖν ἕωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἄμφω ταῦτα τοῖς γυψὶ, καινῶς τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τῆς βασάνου τὸ δεινόν. πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρους ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθεψεῖσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὴν

domeſticos ſuos aſſecuta fuiſſet, futurum fuiſſe, ut vivus noſtrûm nemo relinqueretur: capti enim eſſemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hoſtibus. Itaque ulciſcamur nos quidem inimicam; ſed ne ita facile moriatur incidens in ſaxum: verum mortem illi & acerbiſſimam excogitemus & longiſſimam, quaeque illam tempori & cruciatui ſervatam tum demum interimat. Deinde quaerebant *ejusmodi* mortem. Et aliquis ait, *Novi vos laudaturos eſſe commentum. Aſinum perdere oportet, ignavum, jam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adjutorem ac miniſtrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, ejectiſque inteſtinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in aſino, capite extra aſinum uti promineat, ne mox ſuffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo diſpoſitam ubi probe conſuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortuo habitare aſino: deinde aeſtatis tempore fervidiſſimo in ipſo jumento coqui, & enecante ſemper fame mori, neque necis conſciſcendae facultatem habere. Re-*

44. Ἐδράξατο] *Ἐπελάβετο. *V.*

* Ἐπελάβετο] Ita merito correxit *Solan.* cum ἐπελάθετο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur *ſi domum ſuam aufugiſſet:* quae verſio quamvis vel ſic ſatis ſenſum exprimat, neutiquam tamen eſt accuratiſſima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω *fugio* deducendum eſt (quid namque διδράσκειν τῶν οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; ſaltem ut alii legentes id faciant, facile iſta interpretatione adduci poſſint: ſed a δράττω *pertingo, conſequor, adſequor*, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Heſychio*. Eſt ergo δράξασθαι τῶν οἴκοι, familiares ſuos conſequi, aſſequi. Ita Anchiale Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeos Dactylos peperiſſe δραξαμένη γαίης, *apprehenſa terra.* ubi vide *Scholiaſten.* Invenio δράξασθαι poſitum aliquo modo etiam pro *affectare*, *ſtudere.* Callimachus Epigrammate I.

Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος.

vertit Vulcanius,

His ſimul auditis majores quaerere cenſus
Deſtitit, & puerûm conſilium arripuit.

J. J.

Ἐδράξατο] Vide *Jenſium.* Conf. infra Φιλοπ. c. 22.

M. du S.

Ἐδράξατο] Non ſolum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: δραξάμενός μου τοῦ λώπους. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 426. compoſitum ἐπιδράττω pro *prehendo, nanciſcor: εἴ πού τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη,*

Reliqua enim quae patietur, tum putreſcentis odore aſini, & ſcatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per aſinum, ipſam ut illum; ac forte viventem adhuc lacerabunt.

ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, σηπομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένη, ἐῶ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι διασπάσονται.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentoſum illud commentum. Ego vero mihi ipſi ingemiſcebam, tanquam jugulandus, & qui neque poſt mortem jacendi molliter facultatem habiturus eſſem, ſed infelicem ſuſcepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illuceſcebat, cum inſtat ſubito militum manus, impuris hisce immiſſa, qui in vincula ſtatim omnes conjecerunt, ad Praeſidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae ſponſus: ipſe nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adſumtam ergo virginem & mihi impoſitam ſic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis ſucceſſiſſe agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur ſalutant, & intro deducunt.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ἐπιδεξόμενος, καὶ θήκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς μιαροὺς τούτους [a] ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα [b] ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, οὕτως ἦγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόῤῥωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ [c] προογκησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius ſocius fueram, atque in communi

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνα-

a Ἀφιγμένον] Sic *Fl Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *J.* & marg. *A1W.* *b* Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* *c* Προογκησαμένου] Reſtitut. ex *Fl.* Προσογκ. cett.

81. Θήκη] Τάφος. *V.*

88. Καταγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θείη, ubi tamen etiam ἔτι δράξασθαι legi poſſe Cl. *Bergl.* non male exiſtimat. *J. F R.*

58. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς] Supra τῷ ξίφει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. *F. G.*

84. Ἀφιγμένοι] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένον, niſi quod *P.* ἀ——ένων fecit. *M. du S.*

Ἀφιγμένον] Vides variari inter ἀφιγμένον, ——ένων, & ——ένοι. Quae cum ſingula poſſent admitti, id ſervavi, quod longe maximus priſcarum Edd. numerus habet. Poſterius tamen veram eſſe lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένον neceſſario dicendum, vel non ſatis attentus, mutarit, ν pro ι ſubſtituens. Ac vix credo opus fore conſtructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, teſtimoniis comprobari. *Ecce tamen pauca: Noſter ſupra Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσι. *Timon.* c. 9. poſt Ἀττικὴν ſequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. *Hemſterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. *Philoſtr.* Vit. Sophiſt. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡρακλεία τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοῦντες. *Diod. Sic.* I. c. 93. vſ. 4. Οὐ δύναται ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμενοι. pro χλευαζόμενα. Sic maſcul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus ſupra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα — ἔχοντα pro ἐχούσαν. Item τέκεα ἀναβοῶντες ex *Ariſtoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hiſt.* a me notata. Adde Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J. F. R.*

 98. Καὶ

νάτον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκτημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοὐπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλά, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρί, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τῶν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἥκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρόν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὴν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo verſatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo ſatis eſſet. At ego tunc maxime Palaeſtram exſecrabar, quae me in aſinum, non in canem arte ſua transfiguraſſet. Videbam enim canes furtim ingreſſos in culinam multa ligurientes, quae ſolent in nuptiis ſponſorum divitum. Paucis poſt nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & juſtam mihi vicem velle perſolvere, juſſit pater liberum me dimitti ſub divo, & cum gregalibus equabus paſcere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inſcendet.* Et haec juſtiſſima tum gratiae relatio videbatur, ſi res aſino judice acta eſſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero rus veniſſemus, equabus me admiſcuit paſtor, & nos, gregem, paſtum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκτημένοις] Τῶν κεκτημένων L. *b* Παρέκειτο] Παρείχετο Pell. *c* Κατηρώμην] Κατηρόμην *J.* male. *d* Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. *e* Τότε] Τό τε *Ald.* Τότε cett. *f* Ἀγρὸν] Ἀγέλην marg. *A1.* *g* Τὴν ἀγέλην] Εἰς τὴν ἀγέλην P. male. *h* Νομόν] Νομὴν marg. *A1W.* *i* Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. *A1.*

5. * Δοχεῖον] *Μαχειρεῖον. V.*

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διαπαρατρώγοντας. *V.*

* Δοχεῖον] Referri haec debent neceſſario ad vocem τοὐπτανεῖον. quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. *G.* extat ὀπτανεῖον. *M. du S.*

† Διαπαρατρ.] Διασπαράττοντας melius C.

98. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκτημένοις? Unde tertius ille caſus? Interpres vertit, *dominorum juſſu*. Is quidem poſtulatur ſenſus; non tamen eum in ipſis verbis video. An excidit παρὰ, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. *J. J.*

Ibid. Τῶν κ—ένων] Ego τῆς κεκτημένης, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Codex τῶν κ—ένων & ipſum probum ſuppeditat. Mallem tamen παρὰ τῆς κ—. *M. du S.*

Τοῖς κεκτημένοις] Aliquid deeſt. An ſic legendum? τῆς κεκτημένης οὕτω προσταξάσης. *F. G.*

Τοῖς κεκτημένοις] Nimis violenta eſt *Gujeti* emendatio. Placeret παρὰ tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepoſitione haud ſit inuſitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut ſupra *Tox.* c. 25. Ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς. & infra hoc *Aſino* c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται. Item ap. *Ariſtoph.* Pac. vſ. 1260. Τούτῳ ὠνήσομαι, pro παρὰ τούτου. Iterum ap. Noſtr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum ac-

mne ſibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat aſino non ingrato, molere ſuis magiſtris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem ſane quam multi, farinas mercedis loco poſcens, miſeras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipſa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret paſtor, percuſſus morſusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum ſuſpicati equarum, ſuarum uxorum, perſequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar eſſem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & ſtrigoſus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque ſub divo paſcens, oppugnatus quippe a paſtionis ſociis.

29. Verum etiam frequenter ſurſum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adſcendendus erat, ardua vehementer via, inſuper

γνύειν, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυροὺς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπιστάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοὐμὸν ἄριστον φρύγουσα, κἀμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ [k] ἀνυπόδετος ὄρει

k Ἀνυπόδετος] Sic rurſus invenio conſtanter, non ἀνυπόδητος. Conf. ſupra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. ſcriptura tolerabilis ſit) De poteſtate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 4. docentem active & paſſive accipi, de Domino ac de ſervo. Eumdem ad vſ. 7. ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici poteſtate, agit. Conf. ſupra hujus fabulae c. XI. f. *J. F. R.*

4. Τοὐπτανεῖον] Τὸ ἰπτανεῖον videtur fuiſſe in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τοὐπτ. *J. F. R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic neceſſario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *Fl.* Ed. eſt; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ] Vix dubito dediſſe auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepoſitionem, non alteram ἐν, huic rei quaſi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J. M. G.*

20. Τὴν ἀγέλην] Non ſolum illud εἰς ante ἀγέλην abeſſe volo, propter proxime ſequens εἰς; ſed & articulum τὴν auferre malim, ut ſit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud *Aelian.* in Hiſt. An. non ſemel. *J. F. R.*

21. Κανδαύλῃ] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Κανδαύλῃ] Nota Candaulis hiſtoria, a Gyge uxoris ſuae juſſu interemti. Sed quid ſimile huic Aſino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipſius culpa, quaſi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi neceſſitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne ſic quidem ingenium ſcriptoris agnoſco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλῃ. *J. M. G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J. F. R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod ſequitur μάζας ὅλας, ſi ſcriptor eſſet terſus, mihi ſuſpecta forent; ſed in hoc opuſculo multa ſunt imperite & inſcite ſcripta. *M. du S.*

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J. F. R.*

36. Ἀρσένων] Ἵππων ſcil. *F. G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ᾽ ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθει φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλῖνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κουφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προσετίθει· καὶ κατῄειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους περιφέρων. καὶ

non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, cum lignis lapides ſimul inutiles circumferens. E-

rat

51. Καινῶς] Παραδόξως. *V.*

52. Ἑκάστοτε] Ἀεί. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *ſceleſtus*. *Terent. Anus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J.F.R.*

70. Ἐπ᾽ ἐμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπί τινι εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ᾽ ὑμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ ἐν ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ ᾽πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; *In auribusne, an in animo morderis?* *J.F.R.*

73. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δέον. *Reineſius* putat deeſſe ἕνεκα, ante τοῦ. In L. pro οὐ, legitur οὗ, quod quo valeat neſcio. *M.duS.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non οὐ, ſed οὗ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apulejana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric.* *cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τοῦ pro τὴν poſitum, cum ſemel οὗ in οὐ tranſiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι] Video *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentari: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τοῦ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetere eundem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Battologia, fateor me numquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ οὐ κατῆλθεν. „ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. *Benedictus* „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id o- „ mnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑ- „ ΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi dixiſſet; *ille, ad* „ *quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum qui-* „ *dem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. ταύτας πάσας ἀλίσας „ (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεα. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν —

„ non

rat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi inſidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

ποταμὸς ἦν ἀέναος ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. [a] οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι, κἀμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ [b] τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἄν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἄν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ

ἦν

a Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὗ L. pro οὐ quod Anon. conjecit. b Τὸ φορτίον] Τοῦ φορτίου Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάντος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo οὐδὲ loco ὁ δὲ." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβὰς pro κατέβαινε periphraſis, adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad eaſdem Obſervatt. eum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam ſatis oſtenſum ait, additque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἐσπουδακώς. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνων ἐστὶν, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει, ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων ἐστὶν ἢ τέμνων, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. *G. O. Reitz* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiſſ. *Ten Katen* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 3. ἐν ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν ἀδικήσας. Et *Gall.* c. 19. ἀποσκώψας ἔσῃ. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Es habens.* Dein τοῦ ἐπιδοῦναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τοῦ ἕνεκα non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Æth* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2. 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Immo vel τοῦ ſolum pro τοῦ ἕνεκα *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur quod ἐπανόδῳ inſervit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὃς, δέον τὴν πηλεικάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Videtur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolentiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum „ porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: „ imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit, „ verum a ſummo capite & auribus incipiens totum „ me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcriptt. ap. *Reineſ.*) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius agaſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni οὐ δὲ ἦν. modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἐπέδωκεν pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo οὗ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi οὗ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Jenſ.* collegit in Lectt. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 1. & 2. ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo junguntur; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Jac. Elſnero*, ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτοῦ habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, ſi οὗ vel δέον habeamus.

J. F. R.

96. Ἐξ

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τιτρωσκόντων ἀεί μοι ἑπομένων, κἀμοῦ ἠρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι φυλαττόμενος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ᾽ ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ [a] ἀποκτενεῖν με.

Ἐπεὶ δέ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ. καί ποτε κελεύεται [b] στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ᾽ ἐμὲ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόῤῥω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρότατον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ

ullo modo poteram; inſtantibus mihi ſemper quae vulnerarent, & a me ipſo ſuſpenſis. Etenim ſi ſenſim progrederer appulſum ſpinarum cavens, peribam a fuſtibus: ſi vero fuſtim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutiſſimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaſo meus, me ut interficeret.

31. Cum autem ſemel aliquando mala perpeſſus multa, prae impatientia calcem contra illum moviſſem, ſemper illum calcem in memoria habuit. Ac juſſus aliquando ſtuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, ſtuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune ſarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum eſſet, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula receſſeramus, eum torrem in ſtuppa abſcondit: illa vero, quî enim poſſet aliter? ſubito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immenſum. Videns ego ſtatim me in via aſſandum, obſervata forte lacuna paluſtri, in liquidiſſimam illius me partem abjicio: volvensque ibi ſtuppam, meque ipſum adeo circumagens & vertens, luto exſtinguo ardentem & acerbam mihi ſarcinam: ſicque reliquum viae minori cum periculo abſolvo. Nec enim

a Ἀποκτενεῖν] Ἀποκεντεῖν Ex. *Fl.* Cum vulgata facit P. *b* Στυππεῖον] Et ſic *Fl.* quae tamen verſu ſeq. ςυππίον exhibet. *c* Τυρεύων] Τορεύων *Pell.* *d* Στυππεῖον] Στυππίον iterum *Fl.* ac poſtea ubique.

96. Στυππεῖον] Στύππη. *V.*
2. Τυρεύων] Κακοσκευάζων. *V.*
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄπειρον, ἀχώρητον. *V.*
9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος ἢ βάθρα· * Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. *V.*

* Ἰσαῖος] Εἰσεῦος Exc. *G.* Ἰσαῖος C.

96. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non eſt *regio*, ut putavit Interpres; ſed *fundus*, *praedium*, quemadmodum ſaepe apud optimos auctores. *Plutarch.* de ſui laude p. 544. ὡς γὰρ οἰκιῶν καὶ χωρίων &c. Div. *Luc.* in Act. Apoſt. IV. 34. Ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. *L. Bos.*

97. Κομίσας] I. e. *agens*, *ducens*. *F. G.*

Κομίσας] Sic iterum capite ſequenti. An ſatis Graece addubito. *M. du S.*

Κομίσας] Non ſatis Graecum arbitratur Cl. *Solanus*, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens*, *portans*. Verum non modo rurſus ita cap. ſeq. Sed & eodem modo bis legi in *Long. Paſt.* cujus ſtilus cum Noſtri ſatis congruit. ait autem *Longus* L. 2. p. 74. Ed. *Jungerm.* Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν. *Chloën in conſpectum adduxere.* Et IV. 119. Ed. *Moll.* (errore typogr. eſt p. 127.) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & *Sophocl.* Aj. flag. vſ. 63. Ποίμνας τε πα-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praetereuntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

[e] ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνάψαι [f] με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τοῦ στυππείου πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένου. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καταψεύσατο, εἰπών, [g] ὡς παριὼν, ἑκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ. καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum, here*, inquit, *aſinum, neſcio cur alamus, ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formoſam videt, aut puerum; jactatis calcibus curſu eos inſequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculi in morem morſicat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet, cum inſultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans, conſpecta muliere rus euntem, humi diſperſit excuſſa ligna omnia, cum*

Ἀλλ᾽ ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ᾽ ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι φορτίον ἁδρὸν ἐπιθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καταψεύδεταί μου πρὸς τὸν [h] αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ᾽ ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἕπεται δρόμῳ ἐπ᾽ αὐτοὺς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄῤῥην, ἐπὶ ἐρωμένῃ γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει ἐν φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα ἐς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll.* f Με] Deeſt in *Fl.* g Ὡς] Male omiſit *Fl.* h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. *G.*

17. Πεφυρμένου] Φύρω, μολύνω, ἐκβρέχω, † πλύνω, συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. *V.*

† Πλύνω] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſeruit *M. du S.*

πάσας εἰς δόμους κομίζει. At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. *J. F. R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτόν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J. F. R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην] Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J. M. G.*

33. Αὐτοὺς] Legendum putaram αὐτὰς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi, coire.* *F. G.*

ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, [a] ἠμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ.

muliere vero in viam everſa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro iſtoc amatore laceraretur.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ἐπὶ γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάξατε αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἢν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκου [b] τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἥμερός τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἴσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ [c] λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥίψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔν-

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque geſtare onera, & humanos amores amat, in mulieres pueroſque inſaniens, illum jugulate, atque inteſtina projicite canibus, carnes ſervate operis: ac ſi interrogabitur, quomodo iſte perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac ſtatim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia ruſticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum *tamen* contra me conſilium ſubjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris aſinum, & molere valentem & geſtare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oeſtro fertur, comprehenſum exſeca. Etenim venereo iſto impetu ſublato, manſuetus ſtatim & pinguis erit, & magnum ſine labore onus geſtabit. Si vero ipſe hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & iſtum tibi ovicula mitiorem illa ſectione praeſtabo.* Itaque familiares omnes, laudare conſiliarium, bene illum dicere *aſſeverantes.* Ego vero jam plorare, qui mox perditurus eſſem *latentem* in aſino virum, & negare, me vivere velle, ſi eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abſtinere in poſterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἠμύναμεν] Ἤμυναν Ex. *Fl.* Nil mutant Edd. nec P. *b* Τοῦτο] Τούτου Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. *c* Λέγοι] Λέγει *Fl.*

42. Γαμεῖν ἐβούλετο] Sic γαμηθεῖσαν accipit *Kuſterus* in Schol. ad *Ariſtoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reineſ.* Var. Lect. 289. *M. du S.*

51. Ἢν ἔρηται] Ὁ δεσπότης deeſſe videtur. *F.G.*

Ἢν ἔρηται] Non deeſt δεσπότης, ſed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notiſſimum hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν deſignari, veluti *ipſe adeſt* ap. Terent. ſatis crebro. *Ariſtoph.* Neb. v. 220. Ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα. Quod vel honoris cauſſa fieri, recte ibi monet *Scholiaſt.* dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipſo *Ariſtophane* ſatis eſt apertum. Conf. & Scholiaſten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὁλόκληρος] De poteſtate hujus verbi vid. ſupra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic ſignificari intelliges *non caſtratum.* *J.F.R.*

77. Νὺξ βαθεῖα] Sic rurſus infra c. 56. Et βαθεῖα ἑσπέ-

delapſus miſerrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempeſta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum poteſtatem fuerat, ipſiusque ſponſum, ſero diei ambos & ſolos in litore ambulantes, accedente ſubito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidiſſe. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in ſervitute, ſed direptis, quae intus erant omnibus, fuga ſibi conſulunt. Equarum autem paſtor, & me aſſumto, & convaſatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus aſini. Interim lubens impedimentum illud meae caſtrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexiſſemus, & trium aliorum dierum ſuperata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi ſtatuunt qui nos egerant, & ipſi ſe collocare, & nos. Tum igitur noſtrûm, jumentorum nempe inſtituta auctio: & vocalis praeco, in medio ſtans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inſpicere *nos* volunt, apertisque noſtris oribus, annos de dentibus uniuscujusque ſpectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rurſus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic ſo-*

θα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὴν ἔπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λῃσταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, περὶ δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, κἀμὲ παραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, [d] ἐπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα ἐς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρῦσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὔφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις [e] ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, [f] λέγων, οὗτος

d Ἐπικατέδησε] Ἐπεκατέδησε Ex. *Fl.* Vulgatae adſentitur P. e Ἐπανάγειν] Ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A*1. Ἀπαγεῖν *H*. 1. & 2. f Λέγων] Ἔφη *Fl.*

76. Ἀκέραιος] * Ἐκ παραλλήλου. *V.*

* Ἐκ παραλλήλου] Idem legi in C, teſtatur *Solan.* Nec immerito id inveſtigaſſe videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem ſenſum ejus non percipio. Niſi ſimul reſpiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος; quaſi Scholiaſta innuat, ἀκέραιος hic idem fere eſſe, vel conſequens τοῦ ὁλοκλήρου, ut qui *integer* ſit, etiam foret *innoxius*. *J. F. R.*

ἑσπέρα, in *Quom. Hiſt.* c. 28. m. Βαθεῖα εἰρήνη. *Alex.* c. 25. vſ. 52. *Tox.* c. 36. *Herodian.* IV. 10. 1. &c. *J. F. R.*

81. Αὐτοὺς] Vide not. ad Θ. Δ. X. *M. du S.*

οὗτος μόνος οὐκ [a] εὑρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ μεταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε κἀμοὶ τὸν δεσπότην, οἷον οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἷς τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν· καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἱπόμην ἄγοντι.

Ἐπεὶ δὲ ἥκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβος (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἁδρὸν, καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοὴν ἀνεκρότησαν. ᾤοντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τὸν Φίληβον ἔσκωπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

lus dominum non reperit. Verum illa, multum ſaepe vertigine quaſi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & ſenex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agroſque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno ſane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiſcens ducentem ſequor dominum.

36. Cum autem veniſſemus in diverſorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna ſtatim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, ſervum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi ſodalium, qui omnes ad illum clamorem plauſum tollunt, rati revera hominem eſſe, quod emtum eſſet. Cum autem viderent aſinum eſſe illum ſervum, jam iſta in Philebum cavillantur, *Hunc non ſervum*, o noſtra, *ſed ſponſum tibi, unde* quae-

a Εὑρίσκει] Εὑρήσκει *J.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum neceſſario aut εὑρίσκει, aut εὑρήσει. In utraque *Veneta* εὑρήσκει, quod ad emendationem viam monſtrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρήσκει ſcribit, imitatam Mſ. quod eo ipſo εὑρίσκει dare voluit; ſed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξήφει pro ξίφει, vid. ſaepe alibi in variantt. notata ſimilia, quae vix operae foret notaſſe; niſi hi ipſi errores ad inveſtigandum verum occaſionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η inſtar ι proferendi non eſt adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. ſcripſere, volunt; quin & in Inſcriptt. inveniuntur ejus veſtigia, ut ἀνέθικεν pro ἀνέθηκεν in Inſcript. *Reineſ.* p. 633. ac non ſemel alibi ap. eumdem. Quum *Henninius* recte ex ipſis fontibus docuerit, veteres ſonum literae η balatui ovium comparaſſe, quae inde μῆλα dictae. At εὑρήσει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; niſi uſu doctus eſſem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι ſubſtituendo faciliores eſſe, quam ut κ inſerant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρήσκει ſcriptum invenirent, & id vitioſum ſentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τούτων —— γάμων] Modo plur. Num. effertur indiſcretim, modo ſing. Sic ὡραῖον ἤδη γάμου habuimus ſupra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hiſt.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Ariſtoph.* Av. 132. Item ter quater promiſcue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & ſeqq. Ὄναιο autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητος] Illud certum videtur, hic pariter & paullo poſt, ubi redit hoc nomen, nihil de inſtinctu Deae, aut enthuſiaſmo adeo aſini; ſed deſignari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc ſignificari poſſit θεοφόρητος, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητος, jure ſuffragii carens, qui non fert ſuffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλος] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὅμιλος, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τὸν δημότην ὅμιλον, pro δημοτικόν. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὅμιλος] Neſcio an hic recte dicatur. Tragicum enim eſt. *Eurip.* Hec. 921.

Ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὅμιλος] Adſcripſerat *Solan.* vid. infra Παρασ. c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam καὶ πᾶς οὗτος.

quaeſo acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariaſque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus, ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demiſſo cervices intorquentes, lacertos ſibi vulnerant, & exſertam ultra dentes linguam quiſque & ipſam incidunt: adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſanguine plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem, primum adſtans tremere, ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant, de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum de-

λαβοῦσα; ὄναιο δὲ [b] τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιῄειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος [e] ἑλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πήχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἑστώς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτούς, ἐκ τῶν περιεστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, [f] καὶ τυρόν, καὶ οἴνου κάδον ἐπέ-

b Τούτων] Τούτου τῶν &c. male *Fl.* *c* Προσέλθοιμεν] Προσέλθημεν *Fl.* *d* Ὅμιλος ἐφύσα] Ἐφύσα ὅμιλος P. *e* Ἑλίσσοντες] Εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλήσσοντες P. *f* Καὶ τυρὸν &c.] Reſtitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, ἀθροίσμα. *V.*

* Ὄχλ. ἀθρ.] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

οὗτος ὅμιλος. turbaque philoſophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec ſatis indicat qua de re dubitet, de ipſo adparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus: Ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον. *Nauticum non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam, eum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναύταν pro ναυτικὸν ſimiliter eſt in *Eurip.* quodque ex *Ariſtoph.* modo etiam probavit *Bos*, noſque ſupra in 2. *Ver. Hiſt.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere poſſemus, ut ex *Heſiod.* Ἐργ. 191. ὕβριν ἀνέρα, &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Aretaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet ſtilum tragicum ab eo culpatum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jenſ.* ex Noſtro aliiſque proſaicis ſcriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco ſupra ad *Ver. Hiſt.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀπορρίψαντες — ἑλίσσοντες] De hac participiorum ſtructura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πήχεις] Non debeo hunc locum inobſervatum præmittere, quia ſunt eædem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt, quam *lacertos*, quod illic quoque volebamus. Verum neſcio qui intelligantur hæc præcedentia, τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἑλίσσοντες, ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes*, Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Græca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν καὶ οἴνου κάδον] Ridicule prorſus antehac legebatur οἶνον καὶ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. *M. du S.*

 77. Κα-

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγήσας ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμή, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην, τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄῤῥητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] καὶ ἐκδραμόντες, ὅλῃ τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς ἐπιούσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα περισπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες, [d] ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

dit, & tritici medimnum & hordei aſino. Ex his illi alebantur, geſtatamque humeris meis Deam colebant.

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diverſabantur: deinde patiuntur a ruſtico, quae conſueta atque cara nefandis iſtis cinaedis erant. Ego vero ſupra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum ſuſtinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non aſcendit e gutture, ſed aſini; magnum nempe rudebam. Verum agreſtes quidam, qui forte aſinum perdiderant, requirentes amiſſum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum eſſem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque riſus extra multus ab his, qui ingreſſi fuerant, oritur, qui diſcurrentes per totum vicum, ſermonibus differunt ſacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum eſſe prolata, proxima nocte ſtatim inde diſcedunt: cumque in deſerto viae eſſent, indigne ferunt, & iraſcuntur mihi, qui myſteria illorum enunciaſſem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: ſed quae ſequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi depoſita, detractiſque omnibus meis ſtragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caeſum parum abeſt quin interficiant, jubentes ut mutus in poſterum eſſem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam poſt verbera de-

a *Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.*] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. *b* Γὰρ] Deeſt in *Fl.* *c* Καὶ] Male deeſt in *Fl.* *d* Ὀλίγον] Ὀλίγου *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phraſis Latinis aeque ac Graecis familiaris: Conf. ſupra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philoſtr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & καλῶς ἀκούειν, *Epict.* Sent. VII. Alia ſimilia dedit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 272. *J. F. R.*

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli*, *nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μετὰ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς βαλόντα πολλὴν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα ὅπως ὁδεύοι.

Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καταλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἀσμένος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ἀποδράς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τοῦ ἀγροῦ ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε [e] ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῷς σεαυτόν· πειθόμενος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τὸν κιναίδων τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειτα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμὼν, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που ἐς τὸν κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί ποι, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὔσαρκος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πε-

[e] Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ῥαθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *A1W.*

82. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut.* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro ἐν, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J.F.R.*

5. Ἐγὼ] Vid. ſupra c. 20. *J.F.R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκήρυκταί σοι. Conf. & ſupr. c. 24. *J.F.R.*

22. Ὁ

πεπράξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος [a] οὑμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore delibe-rabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς [b] καινίδος, καὶ ῥήξας τὸν ἱμάντα, ᾧ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· κἀγὼ μὲν ᾤμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλεισθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττᾶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον οὕτως, [e] ὥστε ἀποκτενεῖν με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum eſſet proſpiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exſultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. Ac videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam inveniſſe, ac juſſurum ruris dominum ſtatim me tanquam elatum ferocia aſinum includi, diligenterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Rabioſum me rati, multos jam gladios in me haſtasque ſtrinxerant, & longos fuſtes, atque ut ſtatim interfecturi me ſe comparaverant. Ego autem perſpecta periculi magnitudine, curſu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν αὖθις ἀπῄειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [f] κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ

41. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

a Οὑμὸς] Sic *B2. P. S.* Ὁ ὑμὸς *J. Fl. Fr.* Οὑμὸς *Ald. H.* Ὁ ἐμὸς *V2.* *b* Καινίδος] Κονίδος P. & marg. *A1.* cum *J.* Vulgatam vero retinent cett. *c* Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίνδυνου *J.* Sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluiſſe. *d* Γὰρ] Addidit *Solan.* Deerat in Edd. *e* Ὥστε] Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis & P. *f* Κώμην] Πόλιν Ex. *Fl.* male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέρωχον] Ἀνδρεῖον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. *V.*

46. Ἀγύρταις] Ἀλαζόσιν, * ἀπατέωσιν. *V.*

* Ἀπατέωσιν] *Suidas.* Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem ſeq. ἐστρατεύσαντο adſpirate editum mutavi, quia typothetae tantum error eſt. *J.F.R.*

22. Ὁ ὑμὸς] Ita *Fl. J. Ald.* & *Fr.* At *Baſ.* 2. *P. S.* & *A.* ὑμὸς. *Ven.* 2. vero ὁ ἐμὸς. ut omnes Libri ſcribunt c. 46. & 55. *M. du S.*

Οὑμὸς] Quia res eſt parvi, & utrovis more ſcribitur, ſervavi hic ſcripturam *Pariſinae* aliarumque nonnullarum, etſi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἐμὸς exhibet. *J.F.R.*

27. Καινίδος] P. & *J.* Ed. κονίδος. Sed aut genuina hic eſt vox καινὶς, aut ſcriptum fuit τοῦ κινδύνου. *M. du S.* Niſi κοπίδος ex κονίδος malis. *J.F.R.*

30. Ἀνατρέπω] Cl. *L. Bos* in Evang. *Joan.* c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium ſit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex *Plutarch.* Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & *Gall.* c. 12. ac *Dial. Meretr.* XV. pr. alioque ex ejusd. *Demonacte* petito teſtimonio probatum it, ubi ſimiliter ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, *ſubverſa navi*, quoque habemus. Aitque ſuae conjecturae non obſtare, quod *Matthaeus* & *Marcus* pro eo habent καταστρέφειν; quum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in ſignificatu plane conveniant, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem jam egit Cl. *J.* Gro-

novo praeſtigiarum genere perſuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, ſed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diverſari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in ſuae ipſorum Deae hoſpitium deductam: nobis vero domum pauperculorum hominum adſignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipſi in ſacrum ingreſſi inde eam exportant, mihique impoſitam educunt. Verum impii in ſacrum illud ingreſſi donarium, phialam auream furati fuerant, quam ſub Deae *veſtibus* ferebant. Sed animadverſa re, vicani ſtatim perſequuntur: deinde, cum prope eſſent, deſilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant ſacrilegosque, ſublatum furto donarium repoſcunt, idque excuſſis omnibus in ſinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hoſce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo geſtatam tergo in aliud templum dant; aurum ſuae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ καὶ [g] καινότερόν τι ἐτερατεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσμενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ [h] συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόται διατρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπῄτουν τοὺς [i] ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵππων, εἴχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπῄτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ. δήσαντες οὖν τοὺς [k] γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην ἀράμενοι, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ

g Καινότερον] Καινότατον P. *h* Συνοικίσαντες] Συνοικήσαντες Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *i* Ἐπιχωρίους] Ἐπιχωρείους *Fl.* *k* Γυναικίας] Sic *Fl.* *Fr.* *J.* *H.* *P.* &c. Γυνίας P.

48. Ἐτερατεύσαντο] Ἐψεύδοντο. *V.*

70. Εἱρκτὴν] Φυλακήν. *V.*

Gronov. ſupra T. I. *Zeux.* c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, *currus ſubverſos*, quum ſit *converſos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, ſi lubet, Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 27. ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἠνάγκασας. *me totum ſecundum proverbium ſubvertiſti & ſervire coëgiſti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus proſtratis ſaepe capi hoc verbum; ſed metaphoram deductam ab inverſis vaſis. Et ut quis dicat, parvi intereſſe, ac τὰς τραπέζας ἀναστραφείσας facile tamen intelligi, *inverſas*, quum & ἀναστροφὴ vulgo ſignificet *inverſionem*; Ego viciſſim ajo, ſaepe mirum quantum intereſſe. E. c. quando ap. LXX. *Jerem.* XLVI. 26. al. 27. legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακὼβ, quod eſt: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, ſive redibit in terram ſuam: ſi ibi legeretur ἀνατρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *J. F. R.*

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum ſine eo ſententia ſtare non poſſet, ex conjectura addidimus. *M du S.*

48. Καινότερον] Non ſperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum, ſ. nunquam ante viſum auditumve. Long Paſt.* IV. p. 124. f. Ed. *Moll.* (per errorem operarum eſt p. 132.) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἀπολώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortaſſis, quod maxime mireris, a ſuis jam inventus periiſſet Daphnis* Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus reſpiciat ad miraculum praecedens, dum po-

Τῇ δὲ ὑϛεραίᾳ, τά τε σκεύη κἀμὲ πιπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέαν, ὡς δὲ ἥκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐϛρέφοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεϛὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτατον ἀράμενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑϛεραίᾳ, [a] ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιϛάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις [b] μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τὰς ἔνδον βακτηρίας, περιίϛανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, [c] ὥϛε με [d] ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥσπερ ϛρόμβον ἐξαπίνης ϛρέφεσθαι. καὶ πείρᾳ ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥϛε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν

42. Poſtridie cum ſuppellectili illorum me quoque ſtatuunt vendere: & vendunt hoſpiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me aſſumtum, impoſitis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit ſuam, via quidem aſpera. Cum adveniſſemus, deducit in piſtrinum. Et video ibi magnam intus conſervorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut ſervum novum, quique grave onus geſtaſſem, viamque difficilem confeciſſem, requieſcere intus paſſi ſunt. At poſtridie ejus diei, praetenſo oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum eſſet, qui ſaepe didiciſſem: ignorare tamen me ſimulabam. Verum fruſtra *aliquid* ſperaveram. Correptis enim baculis domeſticorum multi me circumſtant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulſant, adeo ut a plagis trochi inſtar ſubito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere ſervum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, ſtatuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνην] Vid. notam *Solani.* b Παθὼν] Μαθὼν marg. *A. & W.* c Ὥϛε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὥϛγε male *J.* d Ὑπὸ] Et ſic eſſe in *Fl.* notabat *M. du S.* Eſt & in cett.

77. Ἄρτους πέττειν] Ἀρτοποιεῖν. *V.*

88. Ὀθόνην ..] Γραφ. ὀθόνῃ τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *G.*

poteſtas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος. *J. F. R.*

88. Ὀθόνην] In *Coll.* & P. ὀθόνῃ τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *M. du S.*

95. Ὥϛε με] Sic habere dixi Edd. quod verum eſt, ratione particulae ὥϛε, non ratione accentus: legunt enim ὥϛέ με, quod cum contra canones Grammaticorum ſit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat: Occurrebat autem ſaepiſſime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num aliae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπό τινος πάσχειν habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiſcue interdum uſurpari poſſe, ſupra monuit Cl. *Hemſterh.* T. I. *Timon.* p. 103.—4. Sed quod propius huc ſpectat, ἀπὸ viciſſim eſt in *Evang. Luc.* VII. 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, teſtimonia non profundam fruſtra. *J. F. R.*

96. Ὥϛε

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, rétro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utriſque eſſet, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe

ςγεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἕωθεν ἐπιθείς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδοὺς τοῖς ταῦτα πιπράσκουσιν, ἦγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, κἀκεῖνος οὐδὲ αὑτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ [e] ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ [f] πάλιν σκληρὸν, καὶ ὀξὺν ἐπάτουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, καὶ σκληράς.

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτου στολὴν ἠμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπουρὸν [g] ὅπου ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς φωνῆς ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· κἀκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· [h] καὶ ὃς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀναστaίη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ [i] ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὴν μάχαι-

e Ἀνυπόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀνυπόδετος. quod poſterius etiam adſcript. in marg. *A1.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅποι *Fl.* h Καὶ ὃς] Sic P. cum *J. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνώτατον.

96. Ὥσπερ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφεσθαι] Si *Eraſmus* ad Belgiciſmum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *J.F.R.*

14. Ἀνυπόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδετος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J.F.R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos ότερος & ότατος, ſive ώτερος & ώτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, ότατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hom.* Batrach. verſ.

χαιραν αὐτοῦ, καὶ ῥιπτεῖ πόῤῥω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ δείσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπολείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βαστάσας [a] ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τὴν πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς ὁδοῦ δεδιὼς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει συνήθων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς οὕτω ποιοῦσι· τὸν μὲν ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον, [c] κἀκεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις [d] ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἧκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχὼν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κηπουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπουσι, καὶ τοὺς ἔνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρὸν, κἀμὲ τὸν ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis ſe mortuum fingit. Hic ea re perterritus, iſtum ibi ut erat jacentem relinquit; ſumtoque gladio mihi inſidens in urbem pergit.

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a 'Επ'] Deeſt in P. Adeſt in *Fl.* aliisque. b 'Επέδωκε] Conſtans Edd. lectio. c Κἀκεῖ με] Κἀκεῖμε *J.* d 'Εξαναστὰς] 'Επαν— Ex. *Fl.* Vulgata vero eſt in P.

47. 'Υπερῷον] * 'Ανώγεων. *V.*

52. 'Απόνοιαν] 'Ύβριν. *V.*

* 'Ανώγεων] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum eſſet ἀνόγεων. Item mox male ἀπόνιαν, ut reliqua ſex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. *J. F. R.*

verſ. 11. *J. F. R.*

36. 'Εν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Verum quia ibidem ἐπὶ pro ἐν eſt in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort.* XXIII. abunde ſit demonſtratum, ἐν ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ἐν ἔργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* ſupra prolatam ad T. I. p. 429. σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne ſollicita. *J. F. R.*

41. 'Επέδωκε] Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M. du S.*

47. Οἴκημα ὑπερῷον] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ὑπε-

aliud confirmant; neque hominem, neque aſinum. Tumultu vero in anguſto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curioſus, ſcire volens, qui eſſent illi clamantes, deſuper ad inferiora per feneſtellam deſpicio. At iſti me conſpecto ſtatim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingreſſi magiſtratus & perſcrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehenſumque mittunt in carcerem, ut cauſſam audaciae ſuae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum riſus compeſci non potuit ſuper illo de tectis indice, & ſui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de proſpectu aſini.

46. Poſtridie, olitore meo domino quid factum ſit, ignoro: me vero vendere miles ſtatuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditiſſimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Theſſalonice. Hic artem habebat iſtam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conſervum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio ſemper eo-

ἔλεγον, οὔτε ἄνθρωπον, οὔτε ὄνον. θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἑαλώκεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον [e] πέμπουσι, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις [f] ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπερῴων, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κἀκ τοῦδε ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου παρακύψεως.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς [g] ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῆς ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύαζε, [h] καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κιρνᾶν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκη-

e Πέμπουσι] Ἔπεμψαν marg. *At*. *f* Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν P. & marg. *At*. *g* Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter ſupra c. 39. fin. *h* Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl.*

86. Μελίπηκτα] Εἶδος πλακοῦντος. *V.*

ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonſtrat ὑπερῷον eſſe adjectivum; non tamen compoſitum, ut Scholiaſtae & *Euſtath.* voluere; ſed ab ὑπερὸς *ſuperus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος & ſimilia: atque in omne genus terminatum ſubſtantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J.F.R.*

49. Τότε] Lege πότε. *M. du S.*

73. Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. ſic erat, etſi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepiſſem. Jam vero, quum & *Herodian.* ἐπιδιδόναι uſurpat, pro *permittere*, *tradere ſe alicujus poteſtati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac ſaepe alibi. Nam licet *augeri*, *creſcere*, plurimum ſignificet; tamen & *donare* notare, notum eſt; quidni igitur *tradere* & hic ſignificaret? ut ap. *Ael.* XII. 28. ἐπιδόντος αὐτὰς (θυγατέρας) τοῦ Λεὼ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex ſequentibus videbis, filias traditas fuiſſe ad caedem. Ne plura congeram ſimilia. *J.F.R.*

74. Ἄσβεστον ἐγέλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. *M. du S.*

76. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύψεως] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλεως τῆς ἐν Μακ.] Supra Ζεῦξ. c. 8. *M. du S.*

98. Ταῖς

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταυτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα κἀμὲ ἵστασαν ἔνθα κατέλυον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καταλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην ἐπιστήσαντες, ἀπῄεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι· κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἐμαυτόν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείας τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ᾐσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, κἀμοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ᾔσθοντο ἤδη [b] τῆς ζημίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὕποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιότατοι, μέγαν

dem utebantur, diverſabantur in eodem, & permiſta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde me cum his incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum tradō; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum reverſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quaſque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum jam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſolicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταυτῷ] Nihil mutat *Fl.* *b* Τῆς] Τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. *c* Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμενπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *Bi. P.* Et ſic *Fl.* in ſequentibus. *d* Ἀναίσχυντον] Ἀνέχυντον male *J.*

98. Ταῖς τέχναις] *Furtis.* *F.G.*

21. Προσλθόντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσπελθόντες. *M. du S.*

33. Καταπίνοντα] Qui neſcit καταπίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit de piſcibus hamum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in *Piſcat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καταπόσεις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas ſimul abſor-* „ *bere placentas.* Ita uſurpatur καταπίνειν. Sic κατέ- „ πιον τεμάχη *Ariſtoph.* in Nub. verſ. 337. & Lucian. „ in *Aſino.* h.l. Ibidem ſupra, c. 28. μάζας ὅλας κα- „ τέπινε. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μᾶζαι —— ἱκετεύουσαι καταπίνειν. *Mazae* „ *orantes ut ſeſe deglutias. Plato* in Euthyphr. de Sa- „ turno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν „ δίκῃ. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. —— λίθον —— ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπιεῖν". Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καταπίνω. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. 3. pr. Σῖτον δὲ, οὐδ' ἐὰν τις ψωμίζῃ, δύναται καταπιεῖν. Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρώσκω, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi piſces dicit καταβρώσκειν τινα. i.e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere,* & καταφαγὼν ἰχθῦς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo

boni viri, obeſum me & pinguem cum viderent, nec conſumi tamen hordea, ſed eandem ſervare menſuram, in ſuſpicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progreſſi tanquam in balneum abirent, occluſa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, ſpeculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum acceſſeram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conſervos ad ſpectandum me advocant, & riſus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de cauſſa, qui extra erant, ſic riderent. Re vero audita ſurgit de convivio & introſpiciens videt me apri partem devorare; ſublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer moleſtum erat, a domino ut furem ſimul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me riſit, ac primo in ſuam me coenationem jubet introduci, tum menſam mihi apponi, & eſſe in illa, quaecumque alius edere aſinus non poteſt, carnes, oſtrea, jurulenta, piſces, partim in garo & oleo poſitos, partim perfuſos ſinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverſo, hoc ſolum mihi ludicrum ſa-

τέ με καὶ πίονα ὁρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ [g] μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ [h] προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες [i] ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τἄνδον. κἀγὼ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἠρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλως πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα καὶ λίχνος ἑαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμοὺς, ἰχθῦς, τοῦτο [k] μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ [l] καταχειμένους· τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπικεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώ-

e Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανούμενα *J.* *f* Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. *g* Μετρῳ] Μετρῷ male *J.* *h* Προελθόντες] Reſtitut. ex *Fl.* Προσελθόντες Edd. cett. *i* Ὀπῇ τινι τὰ ὄμ. τῆς θύρας] Vulgatam hanc etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* *k* Μὲν γάρῳ] *Μὲν ἐν γάρῳ. Pell.* *l* Καταχειμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπυϊ. *V.*

adeo ſubito *abſorberi*, *deglutiri*, ut alia eſculenta. *J. F. R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Eraſm.* Sed hic ſignif. in *triclinium.* Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J. F. R.*

40. Παραθεῖναι εἶπε] Cl. *Hemſterh.* in marg. adſcripſerat, conſulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd* p. 462. [illegible] i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd. Lucian.* ac [illegible] docet εἰπεῖν ſaepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν ſimiliter *jubend.* ſignificatu non ſemel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati noſtrae ignoſce. *J. F. R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Poſſes θεῖναι conjicere, niſi nimis prope παραθεῖναι praeceſſiſſet, quod tamen non adeo curarem, ſi mutatio eſſet neceſſaria; ſed vulgata ſtare poteſt. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod uſitatius, vide ſupra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Aſ.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοὶ. *J. F. R.*

43. Καταχειμένους] Legendum forte κατακεχυμένους, niſi forſan legendum ſit: ἐν γάρῳ & ἐλαίῳ κειμένους. *T. G.*

Καταχειμένους] Lege κατακεχυμένους. *M. du S.*

S. Ka-

σῶος, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ παρεστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἤν τις αὐτῷ ἐγκερασάμενος ἐπιδῷ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευσε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τὸν διοικητήν τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾴδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαί με ἐπὶ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ᾽ ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ᾽ ὅσα ἐδυνάμην μὲν, καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περιβόητον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνένευον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον. καὶ πιεῖν δὲ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adſtans menſae. Reſonabat interea riſu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic aſinus, ſi quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile eſt ad credendum, cum ſingulare & inſolitum me animal videret, pretium meum ſolvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam ſuo adoleſcenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, inſtituit. Deinde etiam luctari ſecum, quin etiam ſaltare, in duos *pedes* erectum ſtare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuiſſem etiam ſine diſciplina facere. Celebratur ergo res fama, Aſinus domini, potor vini, luctator, ſaltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & ſi quando bibere vellem, poſcebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inuſitatam, cum neſcirent hominem incluſum in aſino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare diſcebam, & tergo portare dominum, & curſum currere minime moleſtum, & quem vix ſentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστουν Ex. *Fl.* Vulgatam firmat P. *b* Ἔπινον] Ἔπιον *Fl.* *c* Ὁρῶν] Deeſt in *Fl.* *d* Νεανίσκων] Νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *e* Ἐν καιρῷ] Non habet *Fl.* *f* Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl.* *g* Σκευή —— πολυτελής] Σκεύη πολυτελῆ *Fl.*

58. Καληχεῖν] Καληχῶ, προτρέπομαι, συντάσσω αἰτιατικῇ· καληχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἠχῶ τῇ γενικῇ. *V.*

58. Κατηχεῖν] Rurſus infra Ζ. Τρ. c. 37. f. & Φιλοπ. c. 17. *M. du S.*

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod ſi inverſo ordine legas ᾔτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; ſi vulgarem ordinem ſervamus, malum eſt τοὺς ὀφθαλμούς. *J. F. R.*

79. Σκευή μοι ἦν πολυτελής] Licet Florentinae lectio non ſit abſurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ

Etiam paratus mihi erat ſumtuoſus, & ſtragula mihi purpurea injiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro diſtincta, & tintinnabula mihi argutiſſimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noſter herus, ut dixi, Theſſalonice in hanc urbem, tali cauſſa. Promiſerat patriae gladiatorum ſpectaculum: & viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam inſtabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto ſicubi regio eſſet in via aſpera, & ad vehendum curru difficilis. Cum vero Theſſalonicem veniſſemus, non erat quiſquam qui ad ſpectaculum non feſtinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere perſonas poſſem, quam humanum in morem ſaltare atque luctari. At dominus nobiliſſimis ſuorum civium in vino me oſtendebat, & mirandos illos in me luſus producebat in coena.

50. Meus vero magiſter reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim concluſum me & ſtabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime quod inimicum aſini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis jam evaſeram. Ali-

πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην ἀργύρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσικώτατον [k] ἐκφωνοῦντες.

Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφίκετο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἕωθεν· κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γάρ με ἔνδον εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τἀμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν; οἱ δ' εἰσεκόμιζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί ποτε γυνὴ ξένη, οὐ με-

h Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμενα *Fl.* *i* Καὶ χρυσῷ] Deeſt in *Fl.* *k* Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες *Fl.* *l* Παρέξειν] Παρέξαι marg. *A*1.

91. Ἡ πορεία] Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. *V.*

σκευὴ *habitus*, *adparatus*, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, ſtatim per partes enarratur. *J.F.R.*

80. Πορφυρᾷ] Lege πορφυρᾶ. *F.G.* Πορφυρᾷ ſcil. habebat *S.* Sed vett. recte πορφυρᾶ. *J.F.R.*

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἐξηρτημένας λίθους &c. *J.F.R.*

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο ſibi velit, nemo, credo, expiſcetur. *M. du S.*

μετρία κεκλημένη, τὴν ὄψιν ἱκανή, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά μου θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμόν, καὶ μισθὸν ἁδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα [a] ἀναπαύσεσθαι, κἀκεῖνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μή, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Κἀπειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, κἀκ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν [b] ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. [c] ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακά, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ [d] που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἔκ τινος ἀλαβάστρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥῖνά μου μύρων [e] ἐνέπλησεν, εἶτά με κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διελέγετο, καί με ἐκ τῆς φορβαιᾶς [f] ἐπιλαβομέ-

quando peregrina mulier non mediocriter dives, ſpecie ſatis honeſta, ingreſſa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim ſpecie aſini capta, partim inuſitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progreſſa. Agit ergo meo cum magiſtro, & mercedem illi luculentam pollicetur, ſi noctem unam mecum quieſcendi copiam ſibi feciſſet. Ille parum ſolicitus, ſive illa aliquid a me impetraret, ſive minus, mercedem capit.

51. Veſpera jam erat, de convivio nos dimiſerat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & ſtragula veſtis intus depoſita, & humi ſtratum nobis decentiſſime. Tum mulieris ſervi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis veſtibus lucernae adſtat nuda integra, fuſoque de alabaſtro unguento ſe ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oſculis me invadit, & tanquam cum amaſio ſuo, & homine, colloquitur, & me capiſtro prehenſum trahit in ſtra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. B*1. *P.* *b* Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* *c* Ἐκεκόμιστο] Ἠκεκ. *Fl.* *d* Που] Non habet *Fl.* *e* Ἐνέπλησεν] Sic Edd. Excepta *J.* & *V*2. Sed *Ald.* 1. vulgatam ſervat. *f* Ἐπιλαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμεύνιον] Ταπεινὴ καὶ μικρὰ εὐνή. *V.*

23. Εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μή] Benedictus *ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute ſequitur, ita ſane evertit omnem ſenſum, qui nullus in his eſt. Baſileenſes *qui parum curans mei jacturam* &c. quos veriſſime adſecutos cenſeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorſus idem hic eſt, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *ſi quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.* *J.G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diverſa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Obſerv. Crit. p. 45. Ubi propoſitis *Ariſtophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vſ. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται. ait. „ Quid hic ſit ἀνύειν, cognoſci poteſt „ ex oppoſito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans uſus hu„ jus verbi eſt in hoc ſignificatu, ſed ad eum non „ ſemper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *He„ ſiod.* in Ἐργ. p. 395. — καὶ μηδὲν ἀνύσῃς, *&* *nibil* „ *obtineas*, vel *impetres.* Non ſatis accurate verti„ tur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Aſin.* (h. l.) Κἀκεῖνος „ οὐδὲν

ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur volu-

νη ἐπὶ τὸ χαμεύνιον εἷλκε· κἀγὼ οὐδὲν τρίτου παρακαλέσοντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ [g] πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ [h] τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰστρημένος, καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ᾽ οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό με εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθείη, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δεδιώς. ἡ [i] γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, [k] προσκαλουμένη, ὡς [l] εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥσπερ ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεταί με, καὶ ἐπάρασα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὀσφύος τῆς ἐμῆς εἴχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο [m] τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἴην κακίων τοῦ τῆς Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς

g Πολλῷ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *h* Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. *i* Γὰρ] Reſtitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. *k* Προσκαλουμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προκαλ. *Pell.* melius. *l* Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. *m* Τῷ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι *Pell.* melius.

„ *οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μή.* Ubi nec *Benedict.* nec *Baſileenſes* recte ceperunt ſenſum. Benedict. *Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret.* Baſil. *Qui parum curans mei jacturam* &c. Exiſtimem ego, ἀνύειν hic etiam *obtinendi* ſignificatum habere, ἀνύειν τι ἐκ τινὸς, eſt *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus eſt in *Antholog.* quem etiam in Theſauro adduxit *Steph.* ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, *haec impetravi a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me, ſive non, accipit mercedem.* Sic *perficere* Latinis eſt *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vſ. 99.) *quam joco Rem voluiſti a me tandem, quin perfeceris"?* Cl. *Geſnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adſentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *conficio*, *conſumo* quoque ſumptum, *perdere* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου] Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρου? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἔρωτι legendum omnino. *F. G.* Bene, ſed mallem χρίσματι, ex cujus compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi veroſimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλουμένη] Mallem προκαλουμένη. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι legendum videtur. *F. G.*

τῆς ἀκόρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

Ἅμα δὲ [a] τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῄει, συνθεμένη πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἴσειν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον [b] ἐν ἐμοὶ [c] ἐπιδειξόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ [d] κατεχρήσατό [e] μοι δεινῶς. καί ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμοῦ μὴ εἰδότος ἄγει αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διά τινος ὀπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θέας παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καταδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ [f] πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατεκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δε-

ptatis, ut totam in me noctem contriverit.

52. Cum luce autem ſurgens diſceſſit, pacta meo cum magiſtro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic ſimul ditior mea opera factus, & oſtenſurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abuſa eſt. Aliquando magiſter domino rem denunciat, quaſi ipſe docuiſſet, ac me inſcio deducit illum jam veſperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae oſtendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus ſpectaculo, etiam publice me oſtendere facientem iſta cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipſo ſpectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inſcendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad beſtias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

53. Denique inſtante jam die, qua munus honoris petendi cauſſa editurus erat meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* *b* Ἐν ἐμοὶ] Et ſic *Fl.* cum *J. Ald.* &c. *c* Ἐπιδειξόμενος] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Ἐπιδειξάμενος cett. *d* Κατεχρήσατο] Κατεχρῆτο P. Vulgata eſt in Edd. omn. *e* Μοι] Sic Edd. Μου L. P. *f* Πάντων] Ἐν inſertum cupit *M. du S.* Quod deeſt in Edd.

76. Ἐπιδειξόμενος] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: κατεχρήσατό μου δεινῶς. *J. G. G.*

Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorſus video neceſſitatem reſcribendi cum Viro Cl. μου pro μοι, quum paſſim καταχρᾶσθαι cum tertio caſu Noſter adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παίδων (παιδείαν recte edidit *Hemſt*) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox inſequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres inſuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, *quaſi ipſe id me docuiſſet.* *J. J.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clariſſimus. Vide Ἐνυπν. c. 3. & Ν. Δ. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiſſ. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adducit, plane nihil eſt, ibi enim legas: οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipſe ibi in *Junt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Jenſius* ibidem ſubjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemiſſa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, ſed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Jenſio* adſentior, vulgatam omnino eſſe ſanam. Eſſet aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, ſi aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

σπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσῄειν οὕτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι, κἀκεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, καὶ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν [g] χρυσίῳ διακονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἑστὼς ὄπισθεν, ἐκέλευέ με ἀριστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ᾐδούμην ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή που ἄρκτος ἢ λέων [h] ἀναπηδήσηται.

Ἐν τούτῳ δέ τινος ἄνθη φέροντος παροδεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ᾤοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ [i] ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ

g Χρυσίῳ] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* h Ἀναπηδήσηται] Ἀ——εται *Fl.* i Ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait καταχρῶμαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χρῶμαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μου legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p.487. med. ἀλλὰ καταχρήσθε μοι &c. Sed καταχρῶν in libr. *Apocryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J. F. R.*

79. Ἦν — διδάξας] De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J. F. R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum ἐν πάντων; *F. G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ ἐν πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujeto*, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J. F. R.*

96. Ἀπὸ χελώνης] Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. *Illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* *J. F. R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F. G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F. G.*

 24. Ἐν-

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἱστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἠξίουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἶθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φρουρᾷ, ἔστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καταψεύδομαι οὕτω γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἐστί μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit ; diſparetque ex oculis aſinus ille antiquus : adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat , Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes , tumultum dedere horribilem , ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum , & verſipelle portentum , poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori ; alteri exſpectandam dicebant meam orationem , & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad praeſidem provinciae , qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico , ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla , magico unctum unguento , aſinum fecerit : & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat , donec probare illi poſſem , me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes , *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego , *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum ; ille elegorum poëta , & vates bo-*

[a] Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] Lege ἔνθεν. *M. du S.*

33. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ .... χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε] Ridicule Interpres , vertens , *Tum ego ad provinciae praefectum curro , intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala .... ab inferiori parte magico unguento perunctum , factum fuiſſe aſinum,* illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα , quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica , ungi coepiſſet a calce ad verticem : quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus , quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur , viſis roſis, iiſque comeſis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus , non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum , quam damnarent: tum *ego* , inquit , *accurrens ad provinciae praeſidem , aderat enim forte ſpectaculo , ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius conſidentem obvertebat) *memoravi , feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me venefico unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. J.*

35. Κάτωθεν] Vide *Jenſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μὲν — Γάϊος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis , tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia : nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe , ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

***bonus : patria** nobis Patrae , urbs Achaiae.* Audiens iſta Praeſes, *Cariſſimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hoſpitum* , *qui & domo me exceperunt* , *& honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi* , *horum qui ſis filius* , exſiliensque de ſella amplectitur me, & multum oſculatur, domumque ad ſe me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeſes me publice audientibus omnibus, abſolvit. Tum ad mare deſcendentes navim circumſpicimus , ſarcinasque in eam imponimus.

μάντις [b] ἀγαθός· πατρὶς δὲ ἡμῖν, Πάτραι τῆς Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκίᾳ τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τὲ, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, κᾀν τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

56. Caeterum conſultum putabam accedere ad mulierem , quae meo aſini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi, poſtquam homini redditus eſſem, viſum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare ſecum & cubare ut vellem rogavit. Obſequor ego, indignum ratus , ſi is qui in aſino amatus eſſet , nunc homo factus faſtidire vellet, & amatricem ſuam deſpicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor , & coronam ſumo de cariſſima mihi & ſervatrice roſa. Cum jam profunda nox eſſet , & ſomni

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [f] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευε, κᾀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρυφᾶν, καὶ τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [g] καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· [h] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

b Ἀγαθὸς] Deeſt in *Fl.* *c* Ἐπίσαμαι] Sic etiam *Fl. J. Fr. P.* *d* Ἐκείνων] Ἐκείνου *P.* *e* Ὁ ἐμὸς] Aliter ſupra c. 40. *f* Ἡ δέ μ' ἀσμένη τὲ] Ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A1.* *g* Καὶ] Deeſt in *Fl.* *h* Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* ſola.

hoc *nomen* ſ. praenomen potius , ſupplevimus. Caeterum, niſi omnia me fallunt, lacuna hic eſt, ejusmodi , Πατὴρ μὲν ἐστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἐστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. Patrem & forte avum ab eo appellatum , ſatis reſponſio Praeſidis indicat : ſed quî potuit diſſimulare ſuum ? cum tamen ſuae profeſſionis mentionem faciat &c. Et quaenam ſunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia ſibi cum Caio fratre eſſe dicit? Si dicas, ab ipſo ſcriptore detracta , & conſilio omiſſa , ut ſeriae narrationis ſpeciem fabulae ſuae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipſum quoque fortaſſe affectavit , ut truncatam eſſe orationem melius intelligerent lectores. Fortaſſe, & aliquid plus quam fortaſſe ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λουκίου Πατρέως ſolum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica eſt, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* *J.M.G.*

49. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι] Lucius Patrenſis. *Phot.* Biblioth. F.G.

Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Lucius Patrenſis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE.M.*

Ibid. Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Hinc apparet , hoc opus eſſe Lucii Patrenſis , ſed compendio expreſſum. *M.V. la Croze.*

82. Φθεί-

θεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὡσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακράν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ᾤμην σε καὶ νῦν κἂν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. [e] καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, ſurgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adſto, magis nimirum ex comparatione cum aſino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, deſpuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo faceſſis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commiſi? At ego*, inquit, *non tui, ſed aſini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamquē te nunc etiam illud certe ſolum magnum aſini inſigne ſervatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in ſpinturnicium.* Et advocatis jam ſtatim ſer-

a Ὡσπερεὶ] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* *b* Ὡς] Non habet *Fl.* *c* Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* *d* Ἡμάρτηται] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἱμάρτηται *J.* *e* Καὶ] Deeſt in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. F.G.

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam reſcire potuit: nam etſi ὑπ' eo ſenſu videretur rectum, ſi *perdaris a me*, ſive *ego te perdam*, hic ſignificaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo ſua hominem procul exſulare jubeat, non poteſt φθείρειν aliud quam *faceſſere hinc*, ſignificare. Et ſic Alciphron non ſemel, ut I. Ep. 13. p. 56. τῶν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ (alias ἄβρα ſcribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Alciphr.* Epiſt. priore loco adductam, ex *Ariſtophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθείρου rurſus ita poſitum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl.* Friſchlinum reprehendit, qui illud *Ariſtophanis* in Plut. 610. τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου, male verterit: *nunc perdaris*, quum ſit vertendum: *Tunc redibis; nunc autem i in malam rem*, neque injuſte omnino facit; nec tamen perdundi ſignificatio ab illa formula ap. *Ariſtoph.* excludi poteſt, ſequitur enim: Σὲ δὲ ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν. Ibid. ſupra verſ. 598. Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum muſſes.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut noſtri homines irati ajunt: **loop voor den koekoek** / quod tamen eſt apertius, quando εἰς poſt imperativum additur. *J.F.R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F.G.*

98. Τὴν — συμφορὰν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; ſed ſimpliciter, *quid accidiſſet.* Μέσον eſſe συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πᾶν ἐστι ἄνθρωπος (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem conſideraverit, non dubitabit. Adde *Ariſtoph.* Equ. 652. δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις Εὐαγγέλια θύειν. Diſerte hic Scholiaſtes, μέσον, ait ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam *Lyſiſtr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J.M.G.*

99. Συμφορὰν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Geſn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. ſic legitur: Οὕτω ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐστι ἄνθρωπος συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adpoſuit margini: *omnis homo eſt ipſa calamitas.* At ſi jam ἀνθρώποις cum *Geſnero* legas, πᾶσα etiam ſcribendum fuerit; niſi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apoſtropho in proſa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius ſignificet *calamitatem*, tamen ut ipſa vocis origo poſtulat, mediae eſſe ſignificationis, ac de quovis caſu, etiam bona fortuna, accipi interdum, ſatis vincunt *Ariſtophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule verſa eſſe, *bonis aerumnis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *caſus.* Alio ſenſu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum eſt hominem ipſum dici συμφορὰν, nam & ſic *Sophocl.* Aj. Flag. vſ. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα, quod vertitur: *Fortiter vero ſuſtine conſpectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexſpectato ac timendo caſu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem ſignificatum eſſe in *Herodoto*; ſed ſimilem prorſus conſtructionem. His ſcriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Came-*

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθεὶς πρὸ τοῦ δωματίου ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιοῦ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν [f] ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. [g] ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα [h] ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ, ([i] τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἴκαδε ἀνασωθείς.

f Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M.du S.* *g* Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. *h* Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *A1W.* Nil mutant Edd. *i* Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

merarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώποις poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὃ γίνεται ἀνθρώποις, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J.F.R.*

6. Ἐξ ὄνου περιεργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου περιεργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὢ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J.M.G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝΙΣ.

ΕΓὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταιότατα τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ᾽ οὐ πάνυ ῥᾴδια παρασχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων αὐτῶν. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναι [d] δή μοι πρός τινα οὐ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γὲ ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ οὖν μοι, [f] εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐρραψῳδήκασιν, [h] ἄφυκτα

JUPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET JUPITER.

CYNIS.

EGo vero tibi, Jupiter, propter iſta non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim ſaepe te preces illorum quaſi non auditas transmittere. At unum, idque faciliſſimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. *b* Πολλοῖς] Ἄλλοις O. *c* Ἔφης] Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Φὴς *J.* & Cod. P. *d* Δὴ] Omittit δὴ *J.* & P. Comparet autem in *Fl. H. P. S.* &c. *e* Εὐχὴ] Αἴτησις P. *f* Εἰ] Deeſt in O. *g* Εἱμαρμένης] Sic *J. Fr. H. B.* Εἰμαρ. cett. hic & c. 3. &c. *h* Ἄφυκτα] Sic marg. *A1W.* Ἄφυκτα Edd. quas conſului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινὸς, ἐπιεικής. *V.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, „*Luciani Samoſatenſis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, *ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀποκαλυψάσεως praecone expectares: nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J. M. G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φυκτὸς dicitur, & ἀνέκφυκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* habet ἄφυκτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν. *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυκτα ἐμβαλεῖν. *Quom. Hiſt.* c. 62. ubi ἄφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Solan.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυκτό-

tunt, evitari non poſſe ; quaecumque illae naſcenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam eſt, quod non Parcae ordinent : ſed quaecumque fiunt, illorum verſata fuſo, inde ab initio ſtatim decretum habent exitum, nec fas eſt aliter niſi.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne ſupra fatum ſubeas Plutonia templa,

& hiſce ſimilia, toties nempe delirare illum dicemus ? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae muſarum afflatu canunt poëtae, ea vera ſunt : cum vero deſerti a deabus, pro ſe faciunt verſus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum ſuperioribus narrant. Atque ignoſcendum illis eſt, ſi, homines cum ſint, verum ignorant, diſcedente illo, quod, quam diu praeſens erat, per ipſos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo ſic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γάρ ἐστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, ὑπὸ τῷ τούτων ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος [i] ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν [k] δόμον [l] Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

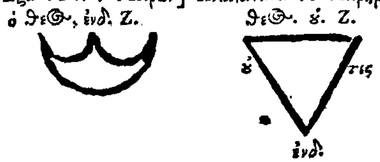
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ᾽ ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ [m] τὸ λίνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι [n] ᾄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ᾽ αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον [o] διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθὲς ; ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐῤῥαψῴδει δι᾽ αὐτῶν. ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὴ δόμον O. male. l Ἄϊδος] Bene ſic O. *Fl.* *V2.* *P.* *S.* Ἀΐδος male *J.* *Ald.* *Fr.* *H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἄδουσιν] Ἄδωσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξιᾶσι O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ οὕτω] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. *V.* (Vid. ſequens ſcholion)

31. Ἔξω τοῦ ν. τῶν Μοιρῶν] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. * *G.*

37. Διεξέρχονται] Διεξίασι. *G.*

* Ὁ Θεὸς] Sic bis ſine accentu ſcriptum inveni. Forſan dedita opera ; quia in antiquiſſimis monumentis accentus nulli ; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiaſta hic omiſſi. Spiritus tamen adpoſiti erant. *J. F. R.*

κτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29. ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rurſus c. 32. *De luct.* c. 2. f. *De Dipſ.* c. 2. f. &c. *Ariſtoph.* Nub. 1043. ἔχω λαβὼν ἄφυκτον. Et paſſim. Sed ἀφεύκτως adferens *Stephanus*, ἄφυκτος ſimiliter ſe nondum inveniſſe fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam ; etſi *Solanus* qui id ſupra emendarat, idem hic intactum reliquit; etſi, inquam, bis jam in Edd. ἄφυκτον (interdum & corrupte ἄφυιτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque ſolitam orthographiam id introducere audeo, ut ſit parvi. *J. F. R.*

18. Γεινομένῳ] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει] Haud immerito *Solan.* adſcripſerat, etiam ſic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyſſ.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc verſum reperit. *J. F. R.*

41. Οἱ

δὲ κἀκεῖνό μοι ἀπόκριναι. οὐ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι [c] γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύναται αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γοῦν ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησάς [h] τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἢν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, κἀκεῖνό εἴπῃς· εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς

reſponde. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque nomina quae ſunt, aut quid poſſunt ſingula? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobiſne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aûrea quadam catena omnia ſuſpenſu-

a Αἱ] Abeſt artic. ab O. *b* Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. *c* Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. *d* Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. *e* Ἢ τί δύναται] Καὶ τί δύναται O. *f* Τί ὑπὲρ] Τί καὶ ὑπὲρ O. *g* Ὦ] Abeſt ab O. *h* Τὸ περὶ] Dedi ex *J. V2*. O. & P. Ποτὲ περὶ habent Edd. cett. *i* Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἱμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τὰς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν * ἀπορηθῆναι δυνάμενον. *V.*

* Ἀπορηθῆναι] Ἀποριθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere, V. ἀποκριθῆναι dare voluiſſe. *J. F. R.*

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλό τι δύναται εἱμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τὰς μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. *J. J.*

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. *J.* & *Ven.* 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent ποτὲ, quod nihili eſt. *M. du S.*

58. Ὁμήρου ἐπῶν] *Hom.* Il. Θ. 18. & ſeqq. *M. du S.* *Ibid.* Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. *M. du S.*

56. Τί δ' οὖν † ἐμ.] Τοῦ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νήματος ἠρτήμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυνίσκος ἐγέλασε. *V.*

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τοῦ λίνου αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit *M. du S.*

61. Ἀναρτησόμενος] *Hom.* Il. Θ. 18—27. *M. du S.* Ἀναρτησόμενος] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. *Geſn.* vulgatam ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & *Aor.* indic. pro ejuſmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161. — μι-

ſurum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demiſſurum, Deos vero omnes ſi velint ab illa ſuſpenſi vi te detrahere, non detracturos: te vero, ſi velis, facile univerſos *Ipſa cum terra tracturum, ipſoque profundo.* Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorreſcebamque verſus iſtos cum audirem. Modo vero ipſum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, ſuſpenſum. Videtur ergo mihi juſtius gloriari poſſe Clotho, ut quae ipſum te quoque, pendulum de colo ſua libret, ut piſcatores de arundine piſciculos.

[k] ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. [l] ἔφης γὰρ αὐτὸς [m] τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ [n] ἅπαντας, εἰ βούλοιντο [o] ἐκκρεμαννυμένους καταςπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὴν καταςπάσειν γε, [p] σὺ δὲ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥαδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ [q] ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

τότε μὲν [r] οὖν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπερέφριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. [s] νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὥς φῄς, κρεμάμενον. δοκεῖ [t] δ' οὖν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον [v] αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

5. JUP. Neſcio, quid hae ſibi tuae quaeſtiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obſecro*, ne aſpere, neque iracunde audias me, quae

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τῆς Εἱμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς [x] μου τάλη-

k Ἀναρτησόμενος] Sic dedi ex O. & *Fr.* Ἀναρτησάμενος Edd. cett. *l* Ἔφης] Ἔφησθα *Fl.* *m* Τὴν μὲν] Μὲν τὴν O. P. *n* Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. *o* Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαμένους O. *p* Σὺ] Σὲ male O. *q* Ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. *A1.* *r* Οὖν] Δὴ O. *s* Νυνὶ] Νῦν O. *t* Δ' οὖν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. *v* Αἰωροῦσα] Sic reſtitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα Edd. priores. *x* Μου] Ἐμοῦ Ex. *Fl.* Μου P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. *V.*

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. *V.*

— μεγάλῳ ἀπέτισαι (ἀπέτισαν *Clark.* & *Barneſ.*) *magno luent; (luerint)* Et *Herodot.* I. X. p. 5. monente *Horreo*, in Obſ. Crit. p. 19. ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεα. Ubi Rever. *Horr.* vel nimius eſt in probandis ejusmodi aoriſt. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia eſt ratio. *J. F. R.*

61. Ἔφης] Quod *Fl.* hic ἔφησθα habet, non adeo alienum eſt; nam & ſic rurſus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & ſaepe occurrat, nihil muto. *J. F. R.*

62. Μὲν τὴν] Sic Mſſ. Ox. & P. melius quam ut in Impreſſis eſt, τὴν μέν. *M. du S.*

Τὴν μὲν] Si ad αὐτὸς reſpicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemiſiſſe; verum ſi ad ſequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius poſtpoſueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J. F. R.*

63. Ἐκκρεμαννυμένους] Etſi probum quoque quod in Ox. eſt, ἐκκρεμαμένους; ſervavi tamen vulgatam ob id ipſum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen noſtro inuſitata. Sic ſupra *Tox.* c. 6. vſ. 26. ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. *J. F. R.*

67. Αὐτῇ κεν] *Homer.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐπαγάγω; ſed memor δὲ cum illo toties confundi, ut ſaepe diſtingui nequeat, vulgatam ſervavi. Vid. ſupra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' οὖν ſine varietate legitur. *J. F. R.*

74. Θεωροῦσα] Elegantius in veteri codice ſcribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati θεωροῦσα, quod quidem ferri poteſt. ſed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit. *J. G. G.*

Αἰωροῦσα] Sic etiam Mſſ. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. *M. du S.*

Αἰωροῦσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Geſn.* vulgatum θεωροῦσα valde videtur probaſſe, qui id ſtudio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. *J. F. R.*

τἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ᾽ οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ᾽ ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος [c] θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ᾽ ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν· ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ᾽ ὑμῖν, οὔθ᾽ ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ

vera ſunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita ſe habent illa, & omnia in Parcarum poteſtate ſunt, neque quidquam eorum, quae ſemel illis placuere, a quoquam porro mutari poteſt: cujusnam rei gratia vobis ſacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, ſi neque malorum depulſiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nanciſci.

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophiſtis illis ſacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne ſacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam fruſtra ſit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino poſſe quidquam, ad res terreſtres.
1 Verum non gaudebunt *impune ſe auferre* ejusmodi diſputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fuſum, Jupiter, non

[a] Ἔτι] Abeſt ab O. [b] Προσάγομεν] Reſtitut. ex O. *B2.* & *Fr.* Προσάγωμεν habebant Edd. reliquae. [c] Θεοσδότου] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *Solan.* Sed habet etiam *P. H. S.* & *Ald.*

5. Ὁ δὲ λόγος αὐτός, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως εἰπεῖν προϊὼν ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν] Haec verba vulgo vertuntur, *Diſputatio vero noſtra, neſcio quomodo eo progreſſa in hoc incidit, ac ſupervacanea hominum ſacrificia eſſe confirmat.* Infringit & contorquet ſenſum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipſa vero diſputatio, (neſcio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit ſupervacanea eſſe ſacrificia.* *J. J.*

6. Ἡμῖν προϊὼν] Secutus ſum ſcripturam Mſſ. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impreſſis eſt, non reperitur. *M. du S.*

Ibid. Περιττὰς εἶναι] Et hic in Impreſſis additum erat φησίν, quod praeeunte Cod. Ox. exulare juſſimus. *M. du S.*

7. Φησίν] Τὸ φησὶν hic ſuperfluum videtur. *F. G.*

Φησίν] Deletum etiam voluit *Solan.* ſed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiaſt.* habent, nec ipſe in marg. ut alias ſolet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis ſaltem incluſiſſet. Sed εἰπεῖν abeſſe ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adſcripſerat *Juntinae*; ac φησὶν delerat; ſine dubio ſignificans utrumque verbum in eodem abeſſe; & rectius procedere orationem, ſi utrumque expungatur. In verſione *Geſn.* parentheſin addidit, quod & in Graecis ſum ſecutus. *J. F. R.*

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὅρα. *F. G.*

14. Δυνατὸν] Utrum οὐ δυνατόν; non reſpuerem, ſi invenirem. *J. F. R.*

15. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω] Hic jam conſtanter γοῦν, & recte, non δ᾽ οὖν. Conf. ſupra c. 4. f. Ceterum de illa uſitatiſſima conſtructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omiſſa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo ſic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. θέλεις διηγήσομαι; *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε οὖν ἐπαγάγω ἤδη. *J. F. R.*

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego ſic refingo. ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ᾽ ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι ἢ. τ. ἀ. τ. β. *M. du S.*

Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι] Ego omnino cum O. expungerem illud δὲ, vel in τε mutarem, ut cum καὶ cohaereat, ſi ante ἢ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam ſenſum non eſſe, ſed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipſis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex reſponſo Cyniſci, ex quo ſenſus verborum Jovis unice petendus, & ex eo ſatis intelligi poteſt, etſi non ſatis pateat quomodo verba ſint conſtituenda. Et video Cl. *Geſn.* τὸ *ſed* etiam

non ab illis inductus, iſta te interrogavi: ſed ipſe noſter ſermo (non habeo dicere quomodo progreſſus huc nobis evaſerit) ſupervacanea eſſe ait ſacrificia. Iterum autem, ſi videtur, paucis te rogabo: tu vero reſpondere ne graveris, & *fac* ut reſpondeas firmius. JUP. Roga ſi ſatis tibi otii eſt ad ſic delirandum.

ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεὶς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν προϊὼν [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, διὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In veſtra autem poteſtate eſt mutare iſta, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod ſequitur; an manifeſtum id eſt, etiam ſi non dixero? JUP. Manifeſtum id quidem. Verumtamen qui ſacrificant, non *tam* indigentiae cauſſa ſacrificant, remunerationem quandam facientes, & quaſi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praeſtantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc eſt, ſi tu quoque dicis, nullius utilitatis cauſſa fieri ſacrificia, ſed benignitate quadam hominum, honore praeſtantiorem naturam afficientium. Quamquam

ΚΥΝ. Πάντα φὴς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Ὑμῖν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλώθειν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλει οὖν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες οὐ τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν [h] δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σο-

d Ἡμῖν προϊὼν] Sic reſtitutum ex Cod. O. Nam Edd. εἰπεῖν προϊὼν ἡμῖν, ſine ſenſu. *e* Εἰς τοῦτο] Εἰς τοὐναντίον emendatum in Cod. Ox. *f* Ὑμῖν] Ἡμῖν male O. *g* Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν *Fl.* Οὐ omittunt cett. & P. *h* Δὲ] Δὲ & καὶ deeſſe in O. notat *M. du S.* *i* Καὶ] Iterum abeſt in O. *k* Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. *A1.* At prius eſt in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ] * Δηλονότι ὁ λόγος. *V.*
8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἵν' ᾖ καὶ † ὅπως ἀσφαλέστερον ‡ ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς. *V.*
18. Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας § παρέχοντες. *V.*

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπως miſere ante editum.
‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, *M. du S.*
§ Παρέχοντες] Ita dedit *Solanus*, cum ante legeretur περιέχοντες.

iam in verſione ſua deleſſe. *J. F. R.*

20. Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione noſtra, omiſſum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον vel ſimile quid, quod ante τὴν ἢ non inſolens eſſe, conſtat. *Ariſtoph.* Νεφ. 1420. Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. *Thucyd.* 2, 89. Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τὸ πλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videbatur nobis ex tota ſerie apertum, removeri a cauſſa ſacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι, relinqui ſolam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus eſt *Jov. Trag.* c. 46. Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττοντες. Et in ipſo fine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *J. M. G.*

Ἢ τιμῶντες] De omiſſo μᾶλλον, ſed facile ſubaudiendo, nonnihil etiam dixi ad *Quom. Hiſt.* c. 17. f. *J. F. R.*

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc ſatis eſt, ſi etiam dicis nullius utilitatis cauſſa ſacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praeſtantius eſt, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* ſc. Deos. Nihil hic monerem, niſi Mſ. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen eſt efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro καὶ τιμαῖς γεραίροντες, ſcribit θυσίαις γεραίροντες. *J. G. G.*

25. Καθ'

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' [a] ὅ, τι βελτίους φὴς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, [b] θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀΐδιος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ ἀΐδιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὔδαιμον ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς [c] ἡμεῖς βιοῦμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ [d] ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἱμονίαν καθείς· [e] ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη [f] ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ [g] φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε [h] παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

ſi quis Sophiſtarum illorum adeſſet, fortaſſe te interrogaret, quanam re praeſtare dicas Deos, idque cum hominum ſint conſervi, iisdem dominabus Parcis ſubjecti. Neque enim, quod immortales ſunt, hoc iis ſuffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc eſt deterius; ubi illos, ſi nihil aliud, at certe mors in libertatem aſſerit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna ſervitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cyniſce, in ipſa illa aeternitate & infinitate ineſt nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, ſed diverſa etiam apud vos ratio eſt, & multa ineſt confuſio. Nam tu quidem beatus, qui rex ſis, & poſſis terram cum mari attrahere puteali quaſi fune demiſſo. At Vulcanus claudus eſt, vilis opifex, & fuliginoſus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui ſit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & ſervire interdum

a Ὅ, τι] Emendante *Jenſio*. Ὅτι vulg. b Θάνατός γε] Κἂν ὁ θάνατος O. c Ἡμεῖς] Non comparet in O. d Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἡ. δὲ O. f Ποτὲ] Deeſt in O. g Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. h Παρὰ] Π male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forſ. eſt compend. τοῦ παρά. V. Alberti Gloſſar. N. T.

43. Ἱμονίαν * καθείς] Ἱμονία λέγεται τὸ σχοινίον εἰς ὃ † δεσμεῖται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέλκουσιν. ἱμονία λέγεται ἐστὶ ἡ διὰ κάδου ἤ τινος ἄλλου διὰ σχοινίου ‡ γοῦν ἄντλησις. διότι ἐστὶ ἱμὰς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ ἐστὶ τὸ σχοινίον. *V.*

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διάπυρος τεχνίτης. *G.* Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις ἐργαζόμενος. *V.*

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνείχετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν ἀετὸν ἐσθίειν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. *V.*

46. Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγνωκὼς ὡς εἷς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων τῆς βασιλείας § ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπειδὰν ἔχῃ υἱὸν, κατήσθιεν αὐτόν. τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἅδῃ ἐστὶ τὸ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς προτέρους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς οὖν ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμοὺς ¶ βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθετο. *V.*

* Καθείς] Παθεὶς habebant edita miſere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Δεσμεῖται] Δεσμεῦται Exc *G.* Δεσμεῖται C.

‡ Γοῦν] Non adparebat in Edd. Inſertum nunc ex *G.* & V.

§ Ἐκβαλεῖ] Ἐκβάλλει V. Quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum exiſtimo & ἐξεδίωξε. *J. F. R.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῇς τοὺς θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulgo. *J. J.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter paſtorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Iſta quidem non valde mihi videntur beata. Sed veriſimile eſt, quoſdam veſtrum fortunatos & felices eſſe; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones incîditis ſicut nos, & ſpoliamini a ſacrilegis, & ex ditiſſimis pauperrimi temporis momento ſitis. Multi vero jam conflati ſunt, aurei cum eſſent vel argentei: quibus nempe id ipſum fato decretum fuerat.

ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μέν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ λῃστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περισυλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέσταιοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο εἵμαρτο δηλαδή.

9. JUP. Vides, Cyniſce, iſta jam contumelioſa *ſunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum ſcias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te viſum fuerit: quandoquidem nec ipſos illos puniri video ſacrilegos: ſed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis eſt. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* eſſe, qui tollunt diſputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Jupiter, metuis, neſcio qua de cauſſa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e diſciplina eſſe.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἵμαρτο, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae Ἀπόλλωνα. *k* Εἶναι] Deeſt in O. *l* Χρόνου] Abeſt ab O. *m* Κολαζομένους] Κολαζομένους ἅπαντας O. *n* Ἄρ'] Παρ' O. *o* Ὅτου ἕνεκα] Ὁθούνεκα O. *p* Οἴει] Ὑποπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διός, ** μὴ φέρων βασιλείαν τοῦ Διός, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεύς, τοὺς βουλευομένους ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποθνήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς εἰωθότας κατασκευάζειν τοὺς κεραυνούς, κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγεται δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διός] Quinque illa verba in Edd. omiſſa inſeruit *M. du S.* Sine dubio ex Cod. etſi id non monuerit.

numeratur, nam & ipſe greges Admeti Theſſali regis paviſſe dicitur, Virg. —— *& te memorande canemus Paſtor ab Amphryſo.* G.C.

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *J.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα eſſe Poëticum, per Doricam apocopen; ſed Atticis quoque familiare, *Ariſtophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiſſ. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. *J.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum eſt illud χρόνου, etſi ab *Oxon.* Cod. abeſt; ſed Noſtro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemſt.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Ariſtid.* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco poſteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat ſcriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρὶ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus ſum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν. *J.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τἀληθὲς, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν [c] ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἕν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσειν φήσας, οὐ παύῃ [d] τοσαῦτα πρός με λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδεῖξαι οὐδενὸς ἡμᾶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μὴ [g] μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέται καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μέν τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero a quonam alio verum quam a te diſcam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis ſit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quaſi imperans? JUP. Jam ante tibi [illegible] eodem, non fas eſſe ſcire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non deſinis minutas mihi nugas ejuſmodi obblaterare: & video, caput tibi diſputationis hoc eſſe, ut oſtendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc eſt; ſed tu paullo ante dicebas, Parcas eſſe, quae perficiant omnia: niſi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, diſceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Miniſtros & famulos quosdam Parcarum vos eſſe dicitis. Veruntamen ſic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vaſa quaedam illarum & inſtrumenta eſtis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum ſecuris fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec eſſe dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota περὶ hic male O. ut mox & ſaepe. Niſi ſit compendium τοῦ παρὰ. V. ad c. 8. *b* Δ' ἂν] Γοῦν Ex. *Fl.* & marg. *A1*. Vulgatam ſervat P. *c* Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adſentitur. *Fl.* *d* Τοσαῦτα πρός με] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. *A1W*. Πρός με τοιαῦτα Edd. *e* Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς O. *f* Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. *g* Μεταμέλει σοι] Μεταμελήσει male O. *h* Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male *Fl.* Vulgatam ſervat P. *i* Ἐπιμελείας] Εὐμελ. *Fl.* *k* Οὐδεὶς δὲ] Οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. *A1*. *l* Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. *Μοῖρά τις ἢ*] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἡ εἱμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τὰς μοίρας. *V.*

88. Καταθίθεσαι] Τουτέστι μετατίθεσαι. *V.*

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἔριον, παρὰ τὸ σκέπτειν τὴν ἄρνα. *V.*

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impreſſis eſt, ἐκείνη. *M. du S.*

Ἐκείνη] Doctiſſ. *Solanus* jam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων repoſuerat, quod ei ſolemne eſt; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. ſuppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter ſolitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem caſu jungi amant, vid. *Ariſtoph.* Plut. vſ. 84. ut alia omittam. Sed quia ſenſum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex verſione Cl. *Geſn.* nihil eam moverim. Immo adcuratius rem conſideranti facilior mihi ſcribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad ſimilitud. ſoni & convenientiae redigendo, quam, ſi bis —ῶν inveniſſet, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ῶν ῶν haberent, cederem, ut ceſſi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. *J. F. R.*

pus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato ſacra facienda eſſent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibusque vos & ſacrificiis colunt. Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

12. JUP. Tu jam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſſa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata ſunt apud Parcam ſingula praedicimus. CYN. In univerſum quidem inutile eſt, Jupiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri ſe moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· [m] οὕτως ἀνάλογον, ἡ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἡ Εἱμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν [o] Μοιρῶν· καί, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] καὶ μεταστρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστου. ἡ γοῦν Ἄτροπος οὐκ [s] ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς [t] τοὐναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸ Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως [x] τιμοίμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] παντελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φής, ὡς [a] ὁ προμαθών, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται,

m Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον τοίνυν O. & P. *n* Ἄρα] Εἴπερ ἄρα O. *o* Μοιρῶν· καὶ] Ambo deerant in *J*. Aderant in cett. & Ox. *p* Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A*1. pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. *q* Ἂν] Abeſſe ab O. ἂν & εἰς notat *M. du S*. *r* Καὶ μεταστρέψαι τι] Τι καὶ μεταστρέψαι O. *s* Ἀνάσχοιτο] Ἀνάσχοιτ' O. *t* Τοὐναντίον τρέψειε] Τρέψ. τοὐν. O. *v* Σὺ] Σὺ δ' O. quod verum credo. *x* Τιμοίμεθα ἂν] Τιμώμεθα ἂν *Fl*. Ἂν deeſt in O. *y* Παντελῶς] Πάντως O. *z* Ἐκτὸς] Ita juſſit *Solan*. emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο Edd. *a* Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inſerui. *b* Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῇς] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. *V*.

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξεται. Φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχώρει τῷ παιδίῳ οὔτε κατὰ πολεμίων ἀπελθεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ ἐκρέματο σίδηρος. συὸς δὲ κατὰ τὴν χώραν φανέντος, πεισθεὶς ἔπεμψεν εἰς θήραν τὸν παῖδα. καὶ ἐν τῷ θηρεύειν Ἄδραστος εἷς τῶν θηρευόντων, ῥίψας κατὰ τοῦ συός, αὐτοῦ μὲν ἥμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. *V*.

81. Τοσαῦτα πρός με] O. P. & L. In Impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. *M. du S.*

86. Ἔφησθα] Jam cett. Edd. Florentinae conſentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. ſupra c. 4. med. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impreſſis deeſt. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mſ. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῇς] Ita O. & P. Mſſ. In reliquis εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῇς] Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῇς. *Th. M.* Non male; ſed poſt inventum ἐκτὸς jam non utimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθών. In Impreſſis deerat. *M. du S.*

29. Κα-

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ἐπὶ τὸν σῦν ἀφεὶς τὴν λόγχην, ἐκείνου μὲν ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν φερομένου τοῦ ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον.

Τὸ μὲν γὰρ [c] Λαΐου καὶ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς.

περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. [d] τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ φὺς ἀπέκτεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου [f] ἀπαιτοῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ.

Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς [g] λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾷν εἰώθατε, οὐ πάνυ ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν αὑτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo ſe poſſit. Sed fieri non poteſt. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adraſtus, emiſſa in aprum haſta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croeſi filium, cum validiori Parcarum imperio feratur [illegible] in juvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne ſparge ſulcum liberûm, vetant Dii:
Nam ſi creaveris, ait, *necat te filius.*

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura ſunt. Igitur poſt oraculum & ſeminavit, &, qui natus eſt, ipſum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem veſtrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua reſpondere vulgo ſoleatis, non ſatis declarantes, ſuumne ille, qui Halyn tranſit, an Cyri imperium everſurus ſit. Utrumque enim ſignificat oraculum. JUP. Erat

a Καθείρξας] Ἐγκλεισάμενος O. P. *b* Ἀπὸ ἰσχυροῦ προς.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. *c* Λαΐου] Τοῦ Λαΐου O. *d* Τοιγάρτοι] Τοιγάρτι male *J.* *e* Αὐτὸν] Deeſt in O. *f* Ἀπαιτοῖτε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτεῖτε cett. *g* Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A*1. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] * Ἐγκλεισάμενος. *V.*
37. Ἄλοκα] Τὴν αὔλακα, ὅ ἐστιν ἀροτρωθεῖσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυναῖκα. *V.*
41. Τοί γάρ τοι] Τοῦ ἕνεκεν. *V.* Τούτου ἕνεκεν. τούτου χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φανεροῦντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλησάμενος Edit. *Cler.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex gloſſa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adſumſit? *J.F.R.*

Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ] Perſpicuum eſt & ex ſequenti παραδώσει, & ex ipſa relatae hiſtoriae ratione, legendum eſſe ἐξάξει. *J.J.*

Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*

Ἐξάγει] Plane adſentior Cl. *Jenſio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non ſemel me ſupra monuiſſe, non requiri ſemper ſimilia tempora poſt conjunctionem; tamen orationis filum hic ſimilia tempora poſtulat, ut patebit legenti. At quia nihil ſubſidii in libris, nihil mutavi. Pariſinae Interpres *educet* etiam dederat, etſi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J.F.R.*

31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex ſeptem ducibus qui profecti ſunt Thebas, ut reſtituerent in regnum Polynicem. *G.C.*

36. Λαΐου] *Eurip.* Phoeniſſ. 18. Oraculum ipſum exhibet Scholiaſtes *Ariſtoph.* (267. G.F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*

37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*

43. Ἀπαιτοῖτε] Etſi vulgata non vitioſa, elegantius viſum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε. I. e. *non video, quo jure merceaem repetere poſſitis.* Quae vera vis optativi eſt. *J.F.R.*

47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniæ fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G.C.*

Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13.

No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κτ τῦ Κροίσυ, διότι [h] ἐπείρατο ἐκεῖνος αὐτῦ, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τῦ χρησμῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης [l] μέρος ἐστίν.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ ὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, ὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, ὔτε τῆς θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως με καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνόν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηγκυλημένος ἀνέχομαί [n] σε τοσαῦτα καθ᾽ ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καί σε ὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν διὰ σῦ τιτρώσκυσαν· ὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

[h] Ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτοῦ] Ἔπειρα ἐκεῖνος αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* [i] Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνην P. & O. Χελώνεια *Coll.* [k] Ἄλλως] Ἄλλῳ O. [l] Μέρος] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργον *J.* & P. [m] Διηγκυλημένος] Διηγκωλημ. O. [n] Σε — διεξιόντος] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. [o] Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθὴ μαντεύει ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεια κρέα καὶ ἀπὸ χελώνης, ‡ ἤψει αὐτὰ καὶ ἐποίησεν ἀπελθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὀδμή μ᾽ ἐς φρένας § ἦλθε κραταιρίνοιο χελώνης Ἑψομένης ἐν χαλκῷ ἅμ᾽ ἀρνείοισι κρέεσσι. *V.*

Ibid. Χελώνεια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηγκυλημένος] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηγκυλόμενος] Ἀντὶ τῦ ** ἐν μασχάλῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μῖξαι Edd. male.
‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἕψαι. *M. du S.*
§ Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Τρ. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηγκυλημένος] Διηγκυλημένος ante editum prave.
** Ἐν μασχάλῃ] Εὐμασχάλη V. Et ſic editum ante. Jam ἐν μασχ. reſtitut. ex C.

Notum eſt oraculum. Vid. Ἐπισκ. c. 11. *M. du S.*
48. Αὐτοῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. *J. F. R.*
52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*
Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in ejus verbis, quae legas p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνην καὶ ἄρνα καταχόψας ὁμοῦ ἕψεε αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκέῳ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conf.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ λῃστὰς ἀφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἱστὸν, οὐδὲν [b] ἀδικούσης; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκώς. [e] ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, [g] σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἱμαρμένην, τί δήποτε [h] Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονὼς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, [i] Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανά-

gaverim; te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo reſponde; admonuiſti enim me minis tuis.

16. Quî tandem omiſſis ſacrilegis, & latronibus, totque contumelioſis, violentis, & perjuris hominibus, quercum ſaepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quendam & ſanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me ſcire nefas eſt? JUP. Enimvero nefas. At tu curioſulus es, & iſtis omnibus neſcio unde corraſis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & neceſſariorum penuria mortuus ſit, atque ante ipſum Ariſtides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adoleſcentuli, abundarint divitiis, & inſolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique ſuam matrem fame interemit: & rurſus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus ſit, Melitus autem traditus non ſit? &

a Ἱστὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἱστίον Edd. *b* Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* *c* Δὲ] Reſtitui ex *Ald. J. S.* Aberat in *P. H.* *d* Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *J.* &c. pro τὸν quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὸ *H.* *e* ΚΥΝ.] Hoc nomen perſonae exciderat ex *J. H.* & *Fl.* Reſtituere Edd. cett. & marg. *A1.* *f* Μηδὲ] Μὴ δὲ *J.* ut ſemper. Οὐ δὲ O. *g* Σέ τε] Σε tantum O. *h* Φωκίων] Deeſt in O. *i* Μέλιτος] Ex emend. *Solani.* Μέλητος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπεισῆγεν ἑταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπειρᾶτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἐραστῶν ἀγροὺς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔθυε μετὰ τῶν ἐραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἤτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν. ἢ ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χωρίου ἦν. V.

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ (3) ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ ζημιοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὃ δ' ἂν κριθῇ περὶ (5) αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλος καταχριθῇ θανάτου, οἱ ἕνδεκα τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

(1) Σφηξί] Σφηγξί antea male. Sed correctio facilis vel ſine Cod.

(2) Καλλίου] Καλλία Edd. quod facile etiam mutavimus.

(3) Ἐπιμελέμενοι] Sic extat in Coll. *G.* Quare ſic dedi, cum Edd. ἐπικαλέμενοι haberent. *M. du S.*

(4) Θανάτῳ] Θαυμαστῶς Edd. Θαυαῖ. V. ex quo non difficulter θανάτῳ efficias, quod eſt in C. *M. du S.*

(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit. *M. du S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Th. M.*

78. Ἱστὸν] Cur ἱστὸν *malum navis* receperim, pro vulgato ἱστίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Senſiſſe id videtur Clar. *Geſn.* qui ſponte *malum* convertit, cum ante, *navis velum* ſatis frigide; ſed ad vulgatum adcommodate verſum eſſet. *J. F. R.*

85. Σέ τε καὶ] Non ſatis recte abeſt illud τε in O. Euphoniae enim cauſſa hic merito comparet, & alibi etiam ſaepe ante καὶ poni amat. Vid. ſupra ad *Tox.* c. 30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Perſarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti ſint, quod praeſens rerum ſtatus illis diſpliceret?

17. Ne vobis praeſentia dicam percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eosdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis ſexcentis oppreſſos. JUP. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſit ne tale quidquam, dilucide ſciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt, temporis feliciter tranſigere, ut mortui jecur a ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis eſſe

παλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλυς ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ᾽ ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, [l] ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἅδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μέν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως [m] διαβιώσας, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανὼν, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναί τινὰς κο-

k Ὑμῖν] Deeſt in *Fl.* l Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* ſola. m Διαβιώσας] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. n Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* ſola.

96. Ἀνεσκολοπίζοντο] Γύγης ἀνὴρ ἐνάρετος ἀνεσκολοπίσθη (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται ἐν τῷ ᾅδῃ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῷ (8) ἐδάφει ἐξηπλωμένου, παρακαθήμενοι οἱ γῦπες τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι. *V.*

(6) Πρὸς αὐτοῦ] Ego conjiciebam παρ᾽ αὐτοῦ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτοὺς V. prave. *M. du S.*

(7) Λητὼ] An uxorem aliquis alius fecerit, neſcio. Vid. Θυσ. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐδάφει] Ἐδάφῃ Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστείδης] Notum eſt quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. ſcribit: *Hic, qua fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiae ejus publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe ait Scholiaſtes *Ariſtoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μειδίας] De hoc conſule Scholia ad Ζ. Τρ. c. 48. *M. du S.*

94. Μέλιτος] Vide Ἀναβ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores ſcribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plat.* p. 1. A. & paſſim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic & Δικ. c. 6. prave legebatur Μέλητος. *M. du S.*

Μέλιτος] Ita pro vulgato Μέλητος legendum, etiam *Gujetus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἤ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum ſervavi qui in Edd. aderat, propter emphaſin. *J. F. R.*

40. Ἀφύ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀπόκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεσθαι καὶ τοῦτον [b] δικαιοῖ; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οὖν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὡμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἢν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἢν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia, & judicium, ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quodam Cretenſi judicari talia apud inferos. Et reſponde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius eſſe dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cyniſce? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & ſacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac ſanctos, qui cum virtute vixerunt: CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni ſunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, ſi quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate noſtra facimus homines, ſed inevitabilis cujusdam neceſſitatis imperio adacti, ſiquidem verum eſt, de quo ante inter nos convenit, Parcam eſſe cauſſam omnium: & ſi quis caedem faciat, illa eſt quae fecit, & ſi ſacrilegium committat, imperata facit. Igitur ſi quidem juſte

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκείνου *Fl.* Κἀκεῖνον & κἀκείνῳ Schol. *b* Δικαιοῖ] Δίκαιον *Fl.* *c* Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκείνου ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. *V.*

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. *M. du S.*

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum ſupra c. 1. ἀφύλκτα ſcriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia ſibi ſimilis eſſet; Vid. quae ibi notamus. Non tamen eſt δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praeſtare, quae ſaepe utrovis more inveniuntur ſcripta, ita ut neſcias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu ſcripſerit. *J. F. R.*

46. Σισύφου] De Siſypho ob latrocinia a Theſeo interfecto lege *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* XVI. Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* *G. C.*

57. Ἄμοιρον] Facilior ſenſus ineſſe videtur prima fronte in ſcriptura Cod. P. isque verſionibus priſtinae novaeque convenientior, οὐκ εὔμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; niſi vidiſſem aliud latere, magis ingenioſum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν, ſignificare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, ſive ad verbum: *Parcas quoque non expertem laborum impoſitorum vitam vivere*; Et ſic jam vulgatam ſervo, ſic verto. Idque ex verbis ſequentibus, quae hoc ipſum paullo fuſius exponunt, conſequitur; nimirum & ipſas non benigno fato natas. *J. F. R.*

67. Ἀγα-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo, quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro dignus es, qui talia interroges: audax enim es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſcedo. CYN. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae, & quomodo pares eſſe curationi tot tantarumque rerum ad minutias usque poſſint; idque cum tres modo ſint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam videntur agere, quae tot ſuſtineant negotia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur mihi optio, non permutaverim meam cum illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere praeoptaverim, quam ſedere fuſum torquens, tot rerum plenum, & intentus omnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupiter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſufficiunt ad explicandam illam de Fato & Providentia diſputationem: reliqua audire fortaſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν κἂν ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίπονον γάρ τινα καὶ οὐκ [d] ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ οὐδὲ [e] αὗται ὑπὸ χρηστῇ Εἱμαρμένῃ ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερος διαβιῶναι, ἢ παρακαθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν περὶ τῆς Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἵμαρτο ἀκοῦσαί [f] μοι.

d Ἄμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum *Fl.* *e* Αὗται] Anne αὐταί; *f* Μοι] Deeſt in *Fl.*

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. *V.*
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. *V.*
70. In fine hujus Libelli Collectanea *G.* verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδέν ἐστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλόν ἐστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitationeque. *G.*

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem *Tox.* c. 3. & 62. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ.

Ω Ζεῦ, τί [a] σύννες [b] καλαμόνας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, περιπατῶν, φιλοσόφε τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθε, λάβε [c] με σύμβουλον πόνων,
Μὴ καταφρονήσῃς οἰκέτε φλυαρίας.

ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Γενοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη,

MERC.

QUid ita cogitabundus, Jupiter, & ſolus tecum ipſe loquĕris inambulans, pallidus, philoſophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum conſiliarium: noli nugas ſervuli contemnere. MIN.

Eia pater noſter, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caeſia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoſcere detur,

Quod

a Σύννες] Σύννοες P. ſola male. b Καλαμόνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abeſt in O. c Με] Et hoc omiſit O. d Εἴδομεν] Εἴδωμεν male *J. V2. Fr.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ οὖν ἐν συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεύς ἐστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς (1) τραγῳδὸν ὑποτίθεται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἰάμβων (2) τραγικῶς (3) διαλέγονται αὐτῷ Ἥρα καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγικόν.

(2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Neſcio quare aut unde. Obſecundavi tamen, quia talia non ſine collatione codicis mutare auſus fuerit, quae ſatis tolerabilia erant. *J. F. R.*

(3) Διαλέγονται] Ex C. ſic emendatum. Διαλέγεται enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J. F. R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, κατακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὥς φασι, νῦν παρὰ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G. C.*

Ibid. Καὶ καταμόνας] Τὸ καὶ delendum. Verſus ſunt ſenarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοί. 4. Μὴ καταφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναί. 2. Γενοῦμαι. 3. Ἐξαύδα. 4. Τίς μῆτις. 5. Ἦ τί &c. ſenarii jambici. 1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδέ. 3. Ἧς σὺ. 4. Ἄπολλον. *F. G.*

Καὶ καλαμόνας] Quum καὶ etiam abeſſet ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, verſusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres verſus eſſe, quos nec *Solanus*, licet ſenſerit ex Tragico eſſe, diſtinxerat, ut alias facere ſolet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἦ τί βαρὺ in *Pariſ.* jam ſeorſum exarati erant, ut ſinguli lineam, ut vulgo loquimur, abſolverint, & novus verſus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita diviſi erant in eadem. *J. F. R.*

3. Φιλοσόφε τὸ χρῶμα] Socratis ſcholae objectus pallor ab *Ariſtophane* in Nubibus paſſim v. g. vſ. 104. τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις. Add. 1110. &c. *J. M. G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθε] Ex Tragico haud dubie deſumta haec ſunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθε] Cl. *Hemſterh.* in marg. adſcripſerat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apoſtoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertiſſe, te rade gaan / eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in conſilium, exponere alicui arcanum ſuum, & ſuper eo ipſum conſulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθε, λάβε με σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J. F. R.*

6. Μὴ καταφρονήσῃς οἰκέτε φλυαρίας] Ex Comico deſumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more noſtro, ſedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Niſi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in ſequentibus alia ab Luciano commutata & ad inſtitutum ſuum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J. F. R.*

10. Ἐξαύ-

Quod tibi conſilium rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non eſt mali quidquam, brevi verſu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non ſentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam prooemia?*

JUP. *O peſſimi, terrena gens Sophiſtica,*
Tuque o Prometheu quod dediſti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domeſtico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitru ſtridor mihi quid praeſtas.*

MIN. Compeſce impetum, ſi non comoedias agere ſicut iſti poſſumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρός [e] τέ [f] σε
εἷλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
[g] Ἧς οὐκ ἂν [h] ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ
[i] λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,
Σύ τ', ὦ [k] Προμηθεῦ, οἷά μ' εἴργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ [l] οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ [m] κωμῳδεῖν ὥσπερ οὗτοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον

e Τί] Δέ G. f Σε] Σου J. & marg. A1W. g Ἧς οὐκ &c.] Ἣν οὐκ ἰαμβείοισι ὑπερπαίδεκα. Inſerit O. ante illum verſum. h Ἄροιτ'] Ἄραιτ' *Eurip.* & *Gr.* i Λόγων] Λόγου O. k Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμητεῦ male J. l Οἰκείων] Sic J. H. &c. Οἰκεῖον P. Gr. O. & marg. A1. m Κωμῳδεῖν ὥσπερ οὗτοι δυνάμεθα] Κωμῳδίας ὦ Z. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ ῥαψῳδεῖν ὥσπερ οὗτοι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγου] Ἀδιανόητος ὅλος ὁ στίχος, ὡς (5) τοῦ Διὸς καὶ τὸ τραγῳδεῖν ἀγνοοῦντος. V.

(4) Μεγαλοσμαράγου] Με—σμαράγδου Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τοῦ Διὸς] Καὶ τοῦ Δ. Edita. Delevit illud καὶ *M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὦχρος] Scribe ut in Mſ. habetur ὦχρος δέ σου εἷλε παρειάς. Eſt ex Iliad. Γ. v. 35. ubi eſt μιν quod omnium eſt caſuum. mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκεῖον ἐρεῖς. Mox ὥς τοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus ſcholion ineditum ὑποτραγῳδεῖν, quod eſt verſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ἐπετραγῴδει, illi vero non poterant ὑποτραγῳδεῖν. *J. G. G.*

Ὦχρός τέ] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς. eſt in *Homeri* l. c. τέ etiam Edd. Luciani, non δέ. *J. F. R.*

Ibid. Σου] Cod. Mſ. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adſcribam:

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum verſum iterum habes in fine Ὠκ. vſ. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Verſa haec a Cicerone ſunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreſte I. & ſeqq. *M. du S.* Immo mutatis perſonis; Sic ubi verſu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noſter ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *J. F. R.*

Ibid. Ὧδ' εἰπεῖν] Ὡς alias legitur. *F. G.* Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inſpexerim. *Fl. Ald. J. H. Fr. P. B1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, niſi *Fl.* & *B1.* ὧδε cum jota ſubſcr. habere, cett. non. Ergo voluit ὡς εἰπεῖν alios Auctt. amare. *J. F. R.*

17. Ἄπολλον] Haec & ſequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis deſumtae ſint, mihi non conſtat. De κοίμισον vide *Rheſ.* 669. *M du S.*

Ibid. Ἄρχῃ λόγων] *Incipis.* *F. G.*

19. Ὦ παγκάκιστοι] Senarii. *F. G.* Sed hos *Pariſ.* Ed. jam diviſit. *J. F. R.*

22. Οἰκείων] Etſi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam ſequimur deſcribendo (non tamen ſine mutatione, ubi id neceſſarium videtur) & ex Cod. ſuo quoque ſic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare poſſum; quin e contrario, ſi vel plurimi haberent οἰκεῖον, id in οἰκείων mutandum cenſerem; nam cum verſus ſit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *J. F. R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Verſus hexameter eſt e veteri poëta; τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forſan tamen eſt a Luciano ipſo. *F. G.* Recte judicat *Gujetus*; quare μοι ſecluſi quidem, ut verſus dimenſio adpareret, non tamen expunxi, quia ſtudio videtur intextum. *J. F. R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum eſt, pro ὀργὴν, nihil

mu-

ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραματουργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεί τοι κἂν ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, οὐ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἤτοι Δανάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus, ut ſubſervire fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas cauſſam tui doloris?

JUP. *Si noris ipſa, cuncta fletu miſceas.*

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam eſt: nec tamen ploro, conſuetudine quadam, cum ſaepe jam talibus in rebus contumelia me laeſeris. Credibile nimirum eſt, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperiſſe, cujus amore crucieris: deinde conſilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in ſinum amaſiae. Signa quippe iſta, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris ſunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi luſibus res noſtras verſari exiſtimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui ſis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματουργεῖν] Ὑποτραγωδεῖν *Coll.* & P. & marg. *A1W.* *b* Σοι] Deficit in *Fl.* *c* Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. *d* Ἡμέτερα πράγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν ταύτῃ * διαφέρεται. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τῆς ὑποθέσεως ὅλης, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ πάθεσιν ἐναρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγωδῶν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτοῦ Exc. *G.*

mutavi. *J.F.R.*

30. Ἥτις ἐστὶ σοι] Pleonaſmum horum verborum (nam priora ſenſum ſatis abſolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omiſſo hoc Luciani loco, firmat *Daviſ.* ad *Cic.* De nat. Deor. I. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemſterhuſio*, conſului, exſcribere nolo; quia hic notarum habemus ſatis. Conf. *Gall.* c. 12. *J.F.R.*

31. Οὐκ οἶσθ'] Verſus ſenarius. *F.G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nyctei erat filia. *M. du S.*

42. Ἄλλου του] In vett. quibusdum Edd. haec ita continuo ductu ſunt exarata, ac ſi unum verbum eſſet velut ὅστις plerumque junctim ſcribere amant. Sed του ſine accentu pro τινος valere, ſi quem fugit, adeat nos ſupra ad *Tyran.* c. XI. *Geſn.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *Hemſterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. *J.F.R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ἔνστιχα videntur, ſicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἴει θ' ἁμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod ſupplendum videbatur, ſupplevimus ex ſequentibus. *F.G.*

47. Ἐν ἐσχάτοις] Senarii Ἐν ἐσχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἕστηκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι.
Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἐν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἠμελῆσθαι. *F.G.*

Ἐν ἐσχάτοις] Non male quidem *Gujetus* rurſus conjecit & hic verſus eſſe; ſed quia transpoſitio eſt inſtituenda, nec ultimus tamen verſus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque verſus veſtigia adparent, nihil de ſuo adjeciſſe Lucianum, quod & alibi eum factitaſſe vidimus? Alia res eſt, ubi una ſyllaba demta, vel una transpoſitione facta, aut ejusmodi levi mutatione verſus reparari poteſt, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis verſantur* res Deorum: in novacula, quod eſt in proverbio, conſiſtit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil eſſe videri. JUN. Numquid gigantes quoſdam terra rurſus genuit; an Titanes ruptis vinculis, cuſtodibusque ſuperatis, rurſus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quieſce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile poſſit accidere? Nec enim video, niſi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Ariſtodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἠμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονται τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυποῖ, ἐφ᾽ ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri neſcio unde orto illis ſermone, de providentia diſputarunt, praeſentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅπερ μάλιστα

e Αὖθις] Inſerui ex O. Deerat in Edd. *f* Τί οὖν] Τί γοῦν O. *g* Γένοιτο] Γίνοιτο O. *h* Ὦ Ἥρα] Ἄρα male *Fl.*

48. Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτῳ ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. *V.*
56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. § ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδεντο. *V.*
59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγῳδίαις καὶ κωμῳδίαις καὶ θεούς. καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ κρατουμένη ὀλιγωρίᾳ, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεισέρχονται πρόσωπα ¶ ὑποκνιζομένη περιπαθῶς τῷ Διῒ ὑποτίθεται. *V.*

‡ Τὸν ξυρὸν] Sic V. abſurde. *M. du S.*
§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. ſyllabam poſtremam ſuſtulit *M. du S.*
¶ Ὑποκνιζομένη] Sic reſtituit Idem ex V. cum ὑποκρινομένη legeretur in editis.

ubi ipſe ait, ſe hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad reſtituenda metra proni erimus. *J. F. R.*
49. Ξυροῦ] Mſ. Ox. ξηροῦ νῦν, quod nihili eſt. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. *M. du S.*
52. Αὖθις] Ex Mſ. Ox. inſeruimus. *M. du S.*
Αὖθις] Non diu haeſitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipſa, & ſequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. *J. F. R.*
55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. *F. G.*
Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 118. Θάρσει τά γ᾽ ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*
59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt hiſtrionum nomina, ut infra. *G. C.*
Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδιῶν ὑποκριταὶ forταſſe. *F. G.*
Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide Μεν. c. 16. & infra c. 41. Polus Demoſthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Ariſtodemus etiam Demoſthenis aetate vixit; Vide *Demoſth.* p. m. 168. C. cum Æſchinem ſub eo tertias egiſſe partes aſſeveret. *M. du S.*
61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, niſi apud noſtrum, invenio. *Hetoemocles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem eſt haud dubie cum eo, ad quem ſuum de *Mercede Conductis* librum ſcribit. Vide not. ad Μισθ. c. 2. *M. du S.*
63. Προνοίας πέρι διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G. C.*

στα [a] καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δᾶμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσει, [e] καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

ΗΡΑ. [k] Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾤου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ· τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθη-

ſtum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec eſſe Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inſpicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles cauſſam noſtram agere ſtudebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: diſceſſerunt enim, condicto, reliqua etiam ſe conſideraturos. Et jam ſuſpenſi omnes ſunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in anguſto ſint omnino res noſtrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum neceſſe eſt, aut deſpici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, ſi dicendo Timocles ſuperaverit.

5. JUN. Graviſſima ſane, Jupiter, *ſunt quae narras*; nec fruſtra in illis agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Καὶ] Omiſit *Fl.* *b* Συνουσίας] Ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. *c* Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. *d* Τὴν] Non habet articulum O. *e* Καὶ] Ἢ O. *f* Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. *g* Δόξαντα] Δόξαντας O. quod neceſſarium, ſi ἡμέτερα cum eo delemus. *h* Ὥσπερ] Ὡς O. *i* Ὑπέρσχῃ] Ὑπερέχῃ O. *k* Δεινότατα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *M. du S.*)

69. Ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi poteſtatem pleriſque ignotam; non poſſum tamen quin in tranſitu moneam, egiſſe de eo Rev. *Jac. Elſner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidiſſe, id ſignificare primo, *ſocium eſſe & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adeſſe periclitanti in judicio*, docente *Biſeto* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. vſ. 1070. Deinde in genere, *ſtudioſe & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Iſocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abſtin. L. IV. §. 13. Adderem *Joſeph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως —— συνηγωνίζετο. Adderem alios, ſi in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam ſaepe occurrit, ut non ſemper opus ſit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In Edd. Luciani autem ita promiſcue ſe obfert, ut neſcias, utrum Luciano ſit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rurſ. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta ſimilia mihi ex Luciano meos in uſus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque eſſe numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξυν, ſed ſemper συν legi, ut in συλλάβοιμι, numquam inveni ξυλλαβ. forſan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, niſi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quaſi *in aëre ſuſpenſos* vocari, qui in magna verſantur exſpectatione, ſi non ſatis notum eſt, conferas mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac *Demoſth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι Φιλαργύρων. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliaque ſimilia adducentem, quibus tantum adde

Long.

mus? reperite & vos pro ſua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto conſiderationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *cenſeo*, nec manifeſtum fieri, te moveri hoc negotio; ſed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, deriſus autem Damis de diſputatione diſcedat. MERC. Verum neque ignorabuntur iſta, Jupiter, cum contentio philoſophorum in publico ſit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, ſi non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes ſint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adſunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

νᾶ, πράττοιμεν ἄν; [l] συνευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἔτι τὸ κοινὸν φημὶ δεῖν τῆς ἐπισκέψεως [m] ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. ΗΡΑ. Κἀμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, [o] καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσει μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δᾶμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἄπιοι ἐκ τῆς συνουσίας. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνδυρίσκετε] Ξυνευρ. O. m Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανενεγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. n Δοκεῖ] Ξυνδοκεῖ male O. o Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omiſſa καὶ, O. p Ἰδίᾳ] Omiſſum in O. q Ὁ] Non habet articulum O. r Ἀπίοι] Ἄπεισιν O. & *Fl.* & marg. *A1.* s Τυραννικὸς] Κοιρανικὸς O. t ΕΡΜ.] Ex O. huc inſerui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' οὔτι ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι πράττειν ἢ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Paſt. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβεῖν. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris ſubrectas conſtituit.* Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60 f. μετεώρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος. *Suſpenſa ſine imperio Republ.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι, nempe, *principatum ſuſpenſum ac direptui expoſitum.* Sed de *ſuſpenſo ſive incerto animo* aeque, ſi non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. converſum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προείρητο γὰρ τοῖς τοῦ Σεβήρου στρατιώταις, ὁπηνίκα ἂν στῶσιν εἰς τὸν βασιλέα ἀποβλέποντες, μετέωρόν τε γνώμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. *J.F.R.*

75. Ἐν στενῷ] Supra in *Hermot.* c. 62. συνελαύνεις εἰς στενόν. Mox infra, c. 30. ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος. *Alciphr.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ περιιδεῖς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi doctiſſ. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *J.F.R.*

78. Ἀνάγκη —— ὀνόματα] Has duas voces delet Ox. Mſ. quae in vulgatis poſt ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impreſſis legitur δόξαντα; valde arridet haec Mſ. O. ſcriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπανενεγκεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κοινούμενος] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *J.F.R.*

4. Ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις; ΕΡΜ.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expreſſimus, utpote vulgata praeſtantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *J.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam eumdem Codicem ſic ſaepiſſime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus ſit id ubique in variant. notare cum lectoris faſtidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *J.F.R.*

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] ἀποσεμνῦναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ἐπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς [b] ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῶν Ὁμή-

Ita nude, Mercuri, & ſimpliciter, & pedeſtri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio verſibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Eſto. Sed verſificatorum iſta, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus ſum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes menſuram verſus, vel deficientes conſarcinans: & riſus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipſum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obſcuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad verſus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμ. φημὶ δεῖν] Ἀποσέμνυνε φημὶ O. omiſſo δεῖν. *b* Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. *P.* Ἀσφαλείας Edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero eſt in *P.* edit. & Cod. O.

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλούστατα, * εὐτελῆ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] † Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*
Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. *G.*

* Εὐτελῆ] Ἀτελῆ editum ante. Adſcripſerat *Solan.* Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ.
† Γραι. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον poteſt. Hic tamen in C. hunc in modum ſcriptum invenio γραι. ſive cum αι ſupra. *M. du S.* At hoc in Mſſ. imperativ. γράψαι notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte ſe habere, vid. ad c. 10. *J.F.R.*

20. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto: *quamvis obſcuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit, c. 18. f. ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*

21. Μαντικῆς ἀσαφείας] Recte emendatum eſt a Pariſienſi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. ſcribitur, repoſitum. Sed μαντικῆς additur in *P.* In O. ſolum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*

Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid ſibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea poſſit vitia poëſeos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obſcuritas: indicat eam ipſum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluiſſe etiam doctiſſimum *Solanum*, ex interpretatione Opſopoei, ab eo interpolata, colligo. *J.M.G.*

Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. *F.G.* Idem notarat etiam *La Croze.*

Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id ſic jam editum erat in *Pariſ.* Non tamen dixerim, eum inde hauſiſſe, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non eſt immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipſεων, brevi forſan proditura. *J.F.R.*

28. Θήλεια θεὸς] Τὸ νῦν hic deeſt, aut alia particula δίχρονος. *F.G.*

Ibid. Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat verſus hic, ut etiam poſtremus in voce νώνυμοι. Sed volens ſciens hoc Lucianus ita commiſit in perſona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo ſuperius de ſe ipſe dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th.M.*

Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum ſi verſus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato reſtituimus. Editor Pariſinae damnum hoc ſarcire cupiens καὶ de ſuo, ut ſuſpicor, ſupplevit, quo verſus quidem dimenſioni, non adeo intellectui ſatisfiebat. *J.F.R.*

Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipſo Homero quaedam emendanda ſunt, ut τόγε poſt θήλεια θεὸς, & ὅσσοι. *M. du S.*

30. Μηδ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*

34. Ὅσοι — Νώνυμοι] Mercurius juſſu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψῳδεῖ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἑκατόμβας;
Ὅσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ
Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε.

Emen-

carminibus multa admiſce praeconio, ut ille nos convocabat, meminiſſe autem te credibile eſt. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,
Neu quis de fluviis ipſis patris Oceani abſit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adeſto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui poſtremi, qui nomine nullo,
Ora ſupinati nidore ſedetis ad aras.

ἐπῶν ἐγκαταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν ἔτι σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ᾽ αὖ τῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ᾽ Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, ἀλλ᾽ ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ᾽ ἑκατόμβας·
[f] Ὅσσοι τ᾽ αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι παρὰ [h] κνίσσῃσι κάθησθε.

ΖΕΥΣ.

c Τόγε] Ex Homero ſupplevi. quod omiſſum in Edd. καὶ Edd. P. ſola pro eo ſubſtituerunt. *d* Τε] Γε O. *e* Ὅσσοι] Ὁ σοι Edd. male & O. *f* Ὅσσοι] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσοι. *g* Νώνυμνοι] Reſtitui ex *Fl.* & *Homer.* Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμνοι Schol. *h* Κνίσσῃσι] Κνίσσοισι O.

32. ‡ Ἀλλ᾽ ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτόν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν· § καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ ¶ μηδέων αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ὑπ᾽ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξεως, ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. *V.*

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. *V.* In altero Voſſiano ſic: Νώνυμοι] Γράφεται νώνυμνοι. τουτέστιν ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ᾽ ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud ſatis apte hic inſertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiaſtae ingenium magis innoteſcat; qui arrepta marium foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorſus loco Lectori obtrudit. Vid. *Schol.* 43. ad Θ δ. *M. du S.*

§ Καὶ ἔρριψεν] Melius in *Sch.* 43. ad Θ. δ. legitur ἣ. *M. du S.*

¶ Μηδέων] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque *Solanum* hoc praeteriiſſe; credas enim, legendum μελέων. Sed nihil eſt opus. *J. F. R.*

Emendatius Baſileenſis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verſum in voce Νώνυμοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amſt. non intelligo. Utique ſecunda in Νώνυμος producitur. *Hom.* Il. M. vſ. 70.

Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ᾽ Ἄργεος ἐνθάδ᾽ Ἀχαιούς.

Pro Νώνυμοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νώνυμνοι. utrumque uſitatum. *J. J.*

36. Ὅσσοι τ᾽ αὖ] *Hom.* Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι. Il. N. 227. *M. du S.*

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi ſic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab *Solano* citato. Item ex Il. Ξ. 70. ubi plane idem verſus quem Cl. *Jenſ.* ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμους, ſed νωνύμνους ſcribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νωνύμνους ſimiliter legitur. Et quamvis Erudit. *Clarke* Νωνύμους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, atque: „ Nulla ex analogia produci poteſt illud υ. Utrumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli ediderunt, an νωνύμμους aeque ac νωνύμους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen auſim repugnare *Jenſio* νωνύμους & νωνύμνους promiſcue inveniri, & prius etiam produci; nam in *Odyſſ.* priore modo ſcribitur Α. 222. — θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur ſic ſcriptum, ut Od. Ξ, 182. Νώνυμνον ἐξ Ἰθάκης —. Item N. 239. Οὕτω νώνυμνός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί, ſuſpicio remanet, etiam priori *Od.* loco conſona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepiſſe in Luciano quod tutius eſt, etſi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi poſſe. Sed ſentio nimis jam curioſum me fuiſſe in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. *J. F. R.*

Ibid. Βωμοῖσι] Lege ἐν βωμοῖς παρὰ κνίσσαις. *F. G.*

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ [a] συνθέουσι γὰρ ἤδη· ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐτοὺς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ· ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἑξῆς, ὁπόσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ [b] τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω που συνωσθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἤν τις αὐτῶν χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ᾖ τὴν ὁλκὴν, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλκῶν [i] τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖται;

7. JUP. Euge Mercuri. Optime functus es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis ſedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam ſe habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum poſt illos argenteis, deinde juxta hos, qui ſunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipſis, qui Phidiae ſunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut ſimilium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contruſi ſilentio, concionis modo explendae cauſſa, aſſideant. MERC. Fient iſta: ſedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum eſt ſcire, ſi quis illorum aureus quidem ille ſit, & multorum talentorum pondere, ſed idem non curioſe elaboratus, ſed plebejus omnino, & parum commenſu ſibi reſpondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis aſſidebit?

a Συνθέουσι] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέουσι. Edd. συνίασι. *b* Καὶ] Non adgnoſcit articulum O. *c* Καθεδοῦνται] Deeſt in O. *d* Ἀν—ες] Ἀν—ων O. *e* Προσήκει] Reſtitui ex O. Προσῆκεν Edd. *f* Πρόχειρον] Χεῖρον O. *g* Ἢ] Omittit O. *h* Τῶν] Bene ſic *Fl. H. V2. P. S.* Γὰρ male *J.* *i* Τῶν Μύρωνος] Τοῦ Μυρ. O.

41. Συνίασι] Γράφεται συνθέουσι. *V.*

47. Οἱ Φειδίου μὲν] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. *V.*

Βωμοῖσι] Recte quidem *Gujetus* vidit in vulgaribus Edd. deeſſe aliquid ad numerum. Jam vero quum pro νώνυμοι, habeamus νώνυμνοι, addito ἐν nihil eſt opus. *J.F.R.*

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχω ſtructura ſatis eſt obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil eſt difficultatis, non eſt animus. *J.F.R.*

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter ſtatuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo poſt a Mercurio memoratur. Euphranor enim inſignis quidem pictor, non ſtatuarius; niſi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noſter meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter ſtatuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. *M. du S.*

57. Τῶν χαλκῶν] Sola *J.* hic γὰρ pro τῶν habet; ſed vulgatam ſequor. *M. du S.*

63. Πλουτίνδην — Ἀριστ.] Quid haec ſignificent, docebit *Ariſtot.* Pol. IV. 157. 17. *M. du S.*

68. Χαρίεντες] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. *J.F.R.*

71. Ἐλεφάντινοι] Jupiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11. & Συγγρ. c. 51. De materia Coloſſorum eorum vide Ἀλ. c. 24. *M. du S.*

74. Μυῶν] Sic Mſ. O. vide Ἀλεκ. c. 24. ubi in impreſſis itidem peccatur; μυιῶν enim utrobique habent omnes. *M. du S.*

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mſ. ac *Solano*, ut μυῶν ἀγ. *murium greges*, pro μυιῶν *muſcarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quaſi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muſcis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muſcarum grex* potior ſit grege murium, quod Clariſſ. *Weſſel.* obſ. p. 51. voluit, ibi diſquiremus. *J.F.R.*

75. Βενδῖς] Vide Ἰκαρ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. *M. du S.*

77. Ὁ Μὴν] *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praeferendam eſſe artem? JUP. Sic quidem decebat: ſed praeferendum tamen eſt aurum. MERC. Audio. Nempe ex divitiis atque cenſu jubes, non ex nobilitate & *praeſtantia* illos a me collocari. Venite ergo in primas ſedes vos aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima ſedilia occupaturi ſoli barbarici; Graecos enim, quales ſint, vides: venuſti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: ſed iidem lapidei aut aerei in univerſum omnes; aut pretioſiſſimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & ſplendore inducti tantum ſint. Intus vero lignei ſunt, & totos murium greges, ibi remp. habentes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis iſte, & juxta illum Attis & Mithres, ex auro ſolido toti, & graves & multi revera pretii.

ται, ἢ [k] προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προτιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω, [l] ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἥκετε οὖν εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τούς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ [m] ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ [n] ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόξυλοι, καὶ οὗτοι [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέποντες. ἡ Βενδῖς δὲ αὐτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ [p] ὁ Μὴν [q] ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ [r] πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

k Προτιμητέαν] Προτιμοτέραν marg. *A1*. & O. qui mox εἶναι omittit. *l* Ὅτι] Non comparet in *Fl*. *m* Ἐπιστίλβον] Ἀποστίλβον O. manu recentiore. *n* Ἐπηυγάσθαι] Ἐπιλυγάζεσθαι male O. Ἐπηλυγάζεσθαι *Coll*. *o* Μυῶν] Sic O. Μυιῶν Edd. Μηῶν male *J*. *p* Ὁ Μὴν] Sic reſtitutum ex O. & *Fl*. Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ ὁλ. P. *q* Ὅλοι] Ὅσοι *Fl*. Ὅλοι cett. & P. *r* Πολύτιμοι] Ex *Fl*. ſic dedi, cum πολυτίμητοι eſſet in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφεται προτιμοτέραν. *V*.

63. Πλουτίνδην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν. Πλουτίνδην δὲ ἀντὶ τοῦ πλουσίως. *V*.

73. Ἐπηλυγάζεσθαι] Ἡλύγη ἡ σκοτία. *V*.

75. Ἡ Βενδῖς δὲ αὐτη] Ἡ μὲν Βενδῖς Θρᾳκεία θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυνοπρόσωπον φασίν. * Ὁ Μιθρὴν Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μιθρὴν, ὁ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, εἰκότως καὶ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κατεσκεύαζον. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Διονύσῳ. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ θηλυδρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκοπέντα μητρὸς ἐφ' ὧτε ἐρώμενον αὐτῆς ὑπάρξαι. Ἔνιοι δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα διὰ ἐκείνην παθεῖν αὐτόν φασι. ‡ τούτῳ ἱερατικῶς λειτουργοῦντες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. Διὰ ταῦτα καὶ νῦν [illegible]παίζεται τοῦτο κατὰ πάντων εὐνούχων, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐπιτηδείων ἀναπεῖσαι, ἁρμοδιώτεροι δὲ, § εἰ κιναιδεύοιντο, καθ' ὅτι καὶ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ τῷ ¶ μύσει ἐξεταζόμενος. *V*.

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. *V*.

* Ὁ Μιθρὴν] Μιθρὴς, & ſine artic. Edita. Correxit *Solan*. adſcripſitque: Exc. *G*. ὁ Μιθρὴν, Περσικός. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρής. V. etiam, niſi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμουν ante editum male.

‡ Τούτῳ ἱερατικῶς] Τοῦτο δὲ ἐκεῖνο. C.

§ Εἰ κιναιδ.] Sic C. pro quo εἶναι λέγοιντο erat in editis. In V. autem εἶναι δέοιντο. *M. du S.*

¶ Μύσει] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh*. p. 193. quem vide. Sic autem ſcribitur in O. & *Fl*. Ed. In reliquis Μὴν. Niſi quod in P. Μὴν ὁ ὁλ— ſcribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non ſatis diſerte notaſſet *Solanus* quid *Fl*. hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ πῶς τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, ſic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod ſenſus poſt βαρεῖς poſtulat. Non enim idem eſſe πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum ſignif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui teſtimoniis firmarem. Ceteras tamen ejuſdem *Fl*. mutationes adſumere non ſum auſus, quod omiſſio-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸν κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος καὶ [c] πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προτιμήσεταί σου.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

9. NEPT. Et ubi hoc juſtum eſt, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim? MERC. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, exciſa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis. VEN.

a ΠΟΣ.] Vid. not. *b* Καὶ ποῦ] Haec deeſſe in O. & P. notat *Solan.* Non ſatis diſtincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. *c* Πτωχὸν] Πένητα O. *d* Προτιμήσεται] Προτετίμηται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἄνουβιν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] *Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, * ἀντὶ τοῦ καλήν. αὕτη δὲ ἦλθε προκαθίσαι, ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.*

93. Πάνυ λημῶ] *Λημὴ δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. V.*

94. Πεντέληθεν] *Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος. V.*

95. Πραξιτέλει] *Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὅστις κατεσκεύασε τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα. V.*

* Ἀντὶ] Τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τὴν eſſet in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὴν ad praecedentia relatum excuſari queat. *J. F. R.*

…ſionem prae ſe ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* I. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Paſt.* III. p. 111. ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλόης. *J. F. R.*

80. Ποῦ] Lege πῶς. In O. deeſt. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe paſſim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F. G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἐρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν οὕτω Πραξιτέλει] Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum.* &c. *F. G.*

1. Καὶ γὰρ καὶ] Etſi poſterius καὶ, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliiſque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, ſive *Solanus* noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte ſe habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et ſic *Diod. Sic.* quoque τὸν Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. ſed nullibi, quod praefiſcine dixerim, apud *Hom.* πολύχρυσος, quod apud *Heſiodum* epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἐργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐν τοῖς ζευγίταις] Cum mox τοῦ θητικοῦ, tum πεντακοσιομεδίμνων & ἱππάδος etiam mentio injiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) *μέτρα πεντακόσια* (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) *ποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια* (trecenas, trecentas de unoquoque genere) *καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλει. ζευγῖται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὠνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων* (utriuſque generis ſimul ſumti trecentorum) *οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἄρχειν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ*

δι-

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ῥαψῳδιῶν χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ [e] καὶ τὸν [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει κἀκεῖνον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ τοὺς [h] κόλλοπας τῆς κιθάρας [i] περισεσυλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἄν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομιζοίμην, καὶ πρόσ-

ἐστιν

e Καὶ] Abeſt a *Fl.* f Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. g Ἐν τοῖς ζευγίταις που καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* h Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. i Περισεσυλημένον] Ἀποσεσ. O. k Τολμήσειεν] Τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. l Δ' οὖν] Γοῦν O. m Ἂν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς κολλάβους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι, οἷς ἀποκτείνον) αἱ νευραί. *V.* (ἐπιτείνονται αἱ χορδαί. C.)

6. Ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πένητες, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθῷ δουλεύειν, τρεφόμενοι. ἐν τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι. *V.*

12. Ἴσου τελέσματος] Δαπανήματος. *V.*

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὰς pro οὓς. Utrumque emendavit *M. du S.*

δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδίμνους, *equeſtrem.* Atticorum cenſum eſſe τὴν ἱππάδα, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *J. M. G.*

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. *M. du S.*

Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J. F. R.*

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimæ claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J. B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J. F. R.*

10. Εἰ δ' οὖν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J. M. G.*

12. Τελέσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐπεποίηντο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένου fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ἄν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

ἐστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, [c] καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἶ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστε ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquiſitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: ſi enim ad materiam reſpiciam, aeneus eſt; ſin reputem, quot talentis fabricatus eſt, ultra primum pariter cenſum & equeſtrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adeſſe, qui reliquorum arguat parvitatem, & conſeſſum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, ſi vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem ſedem primam occupabis; niſi debeant ſurgere omnes, uti ſolus aſſideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, ſi erectus ſtes in concione, capite verſus conſeſſum inclinato.

12. MERC.

[a] Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. [b] Τοὺς] Sine articulo O. [c] Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. [d] Ἐλέγχοντα *Fl.* [e] Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διῄρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἧττον πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἔτι ἥττονας. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰπὼν οὖν ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

Ἔν τινι ὑπὲρ πεντακοσιομεδίμνους τὴν ἵππευσιν ἂν εἴη] Ἤτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς † πέντε γὰρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων συστήματα διῃρημένης, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πεντακοσιομέδιμνοι. *G.*

27. Τὴν πνύκα] Πνὺξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν αὐτῇ. *V.*

* Διῄρητο] Male διῃρῆτο Ed. *Cler.*

† Πέντε] Corrupte haud dubie. *M. du S.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Coloſſus Rhodius propter ingentes ſumtus in ſe factos ſibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Conſulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitiſſime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile eſt. Nam ſi materiam reſpexero, aeneus eſt. Verum ſi supputem, quot in eo fabricando impenſa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & cenſum equeſtrem inveniam.* Oedipus ſit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equeſtris cenſus faciunt ad impenſas, quas conſumſerunt in Rhodio Coloſſo erigendo? non plus ſane, quam tenuis & deſpectus rivulus ad Aegeeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixiſſet, ſibi quoque inter primi ſubſellii Deos locum deberi, reſpondit, illam viſuram quoque multi auri poſſeſſorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas ſedentem, hoc eſt tertiae claſſis Deos, quia ipſius templum ſit compilatum, idcoque Veneri cogitandum, non male ſecum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῷ ἐκκλησιάζουσα, ſi non inter imi ſubſellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera ſunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon ſecundum cenſum diviſit in quatuor claſſes cives. Tertia claſſis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magiſtratum poterant adſpirare, ſed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite cenſi.* Eandem tranſlationem retinet in ſequentibus, & affirmat ſi ſumtus ſint reſpiciendi in Coloſſum impenſi, ſuper πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη, hoc eſt, eum ante primi & ſecundi ordinis Deos ſedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis deſcriptione primae claſſis cives, qui ex ſuis poſſeſſionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum ſimul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα ſc. τελοῦντες, hoc eſt quod tributum equeſtrem penderent, hoc eſt equitem cogerentur alere in uſum reipublicae, quorum facultates erant modii trecenti, tribu-

12. MERC. En tibi aliud, ſolutu difficile & ipſum. Aerei enim ſunt ambo, & artificii ejuſdem, Lyſippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem ſedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiſcue ſedeant, ubi quisque voluerit: in poſterum concio de his dabitur: atque ego tum conſtituam, quis ordo in illis ſit ſervandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia iſta & quotidiana clamantes, *viſcerationes*, *ubi nectar*

ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκὼ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, [f] ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος οὑτοσὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν [g] προκαθεδεῖται; φιλονεικοῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμὶξ [h] καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, [i] εἰσαῦθις [k] δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· κἀγὼ εἴσομαι τότε, ἥν τινα [l] χρὴ [illegible] τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, [m] διανομὰς, [n] ποῦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμ-

f Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omiſſis ceteris O. *g* Προκαθεδεῖται] Προκαθίζοι *Fl.* item marg. *A1.* Vulgatae favet P. *h* Καθιζόντων] Καθεζέτωσαν *Fl.* *i* Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. *k* Δὲ] Abeſt a *Fl.* adeſt in aliis. & P. *l* Χρὴ] Deeſt in O. *m* Διανομὰς] Bis O. *n* Ποῦ τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; niſi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰώθεισαν οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως οὖν ὁ Λουκιανὸς ‡ τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τῶν θεῶν ἐνοχλούμενον. *V.*

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, ſed Mercurius loquitur. *M. du S.*

butum ſemi-talentum. Hi erant ſecundae claſſis cives. Hanc diſtinctionem civium Atticorum lepide Lucianus tranſtulit ad Deos. Vide *Polluc.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Ariſtidis, & *Meurſium* in Solone Ariſtotelis ſententiam refellentem. *J.G.G.*

19. Ἀφ' ὁπόσων ταλάντων] Conf. ſupra *Aſin.* c. 53. ἀπὸ χελώνης πεποιημένη. *Ariſtoph.* Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sed propius accedit, imo plane reſpondet hoc *Demoſthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui eſt *De Coron.* in Decreto Cherſoneſ. p. 326. A. Ed. *Hervag.* στεφανοῦσιν — στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. *J.F.R.*

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* converſum eſſet, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adſcripſerat, vertendum *ſupra.* *J.F.R.*

Ibid. Πεντακ. — ἂν εἴη] Abſurdiſſima ſunt, aut inverſa, quae in vulgatis poſt πεντακ— leguntur καὶ τὴν ἱππάδα, nam prius eſſe poſteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* ſilente collatione P. omittunt, quod & ego ſecutus ſum. *M. du S.*

21. Καὶ τὴν ἱππάδα] Delerat haec verba *Solanus* in *Juntina*, quod non exſtarent in O. nec *Fl.* Et certe gloſſam ſapiunt; quia tamen ſuſpicio eſt ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omiſſione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Geſn.* in verſione retinuit, nolui omittere. *J.F.R.*

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, fruſtra eſt; Et καθεζέσθωσαν ſaltem ſcribendum fuiſſet. Atticam vero imperativi formam eſſe καθιζόντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non ſemel. Conf. T. I. *Zeux.* c. 5. & Notam 6. ἐπαινούντων pro ἐπαινείτωσαν. Adde *Alciphr.* 2. 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Sic III. 30. f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ, ibid. p. 394. ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθεζόντων malint, quia καθίζω eſt *colloco*, καθέζομαι *ſedeo*. Sed nihil opus eſſe, credo. Nam & ſic *Long. Paſt.* 2. 83. Φιλητᾶς καθίσας ὄρθιον. *Philetas ſedens erectus*, quod cum exponi poſſit, *collocans ſe erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & ſic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη. *Ibi ſedebat Helena*, & alibi paſſim. *J.F.R.*

46. Διανομὰς] Subaudi ποίει ὦ Ζεῦ. *F.G.*

Διανομὰς] Populi Romani tumultuantis ſub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. *M. du S.*

Ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ] Non diſplicet ſcriptura Cod. O. Ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; Feſtinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones eſſe proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen ſi lubet, *Ariſtoph.* Plut. 114. οἴμαι γὰρ οἴμαι, ibique *Spanhem.* Item vſ. 643. ταχέως, ταχέως,

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ οὐ [c] πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θρᾳξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θαρραλέος ἀεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην

& *ambroſia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cujus rei cauſſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa cate-

a Κατασιώπησαν] Κατασίγησον O. P. *b* Συνιᾶσι] Φωνὴν ξυν. O. *c* Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. *d* ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* *e* Ὁπόταν] Ὅτε O. P. Nil mut. *Fl.* *f* Ἠπείλεις] Ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλης Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. *V.*

χίας. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. *J. F. R.*

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίει ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. *F. G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (ſcil. φωνῆς) in *Euang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. *J. F. R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J. F. R.*

65. Ὅτι ἠπείλεις] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτι ἀπειλοίης. In reliquis ὁπόταν ἠπείλης. *M. du S.*

Ibid. Ἠπείλης] Ἠπείλεις. *F. G.*

Ἠπείλης ἀνασπ.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ἠπείλης] Noli tamen credere etiam ἠπείλης ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἠπείλης, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam *Gujeti* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτι pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *J.* inſtituta tantum ſignarit ὁ. ἠπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. Ο. 179. Ἠπείλει κακεῖνος &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tena aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunčteris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, car-

τὴν χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαι τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι [g] πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἁπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον [h] ἁπάντων τῶν [i] λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τὴν σιωπὴν, [k] καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν [l] ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ᾽ ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. ΖΕΥΣ. Βούλει οὖν, [m] ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ [n] μευ πάντες [o] τε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς [p] πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

g Πεπεδημένη] Π—νῃ cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. *h* Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* *i* Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. *k* Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. *l* Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. *m* Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. *n* Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. Μου Edd. vulgo. *o* Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. *p* Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρῴνηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐπρεπής. *V.*
80. * Προύσεσθαι] Ἀντὶ τοῦ προέσεσθαι. *V.*
81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῴνηται] Ὑβριστικῶς πέπρακται. *V.*

* Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι, quod verum eſſe locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις in *Voſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ὁπόταν vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi L. ſolus etiam ὅτι. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μευ, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρῴνηται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παροινεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Soulii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas: quod

δοκεῖ, τὸ μὲν φορτικὸν τῶν μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κατὰ Φιλίππου ἥν τινα ἂν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥᾳδιουργίαν ταύτην [d] εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις.

[e] Ἄρξομαι δ' οὖν ποτε· „ Ἀντὶ πολλῶν „ ἄν, ὦ ἄνδρες θεοί, χρημάτων, [f] ὑμᾶς „ ἑλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, „ τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν „ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, „ προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί μου λέγον„ τος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοί, μο„ νονουχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιεὶς, ὅτι τῶν „ παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον [h] ἡμῖν „ ἐστίν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν „ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcumque volueris, paucis immutatis, conſarcina. Ita enim plerique jam oratores faciunt. JUP. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi arte, & commento laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae„ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis „ fiat, quid tandem illud ſit, propter „ quod jam congregati eſtis. Quae cum „ ita ſint; convenit propenſo animo me „ audire dicentem. Praeſens igitur tempus, „ Dii, tantum non emiſſa voce dicit, „ praeſentibus fortiter admovendam eſſe „ manum: at nos negligenter admodum „ affecti ad ea videmur. Volo autem jam

(defi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλῃς O. & marg. *A1*. Ἐθέλεις *Fl*. *b* Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. *c* Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. *A1*. *d* Εὔκαιρον] Εὔπορον O. P. & marg. *A1*. *e* Ἄρξομαι] ΕΡΜ. ἄρξαι δ' οὖν ποτε. ΖΕΥΣ. ἀντὶ *Fl*. Rectius utramque perſon. omittit. *P*. & *Fr*. Cet. ΕΡΜ. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξαι etiam marg. *A1*. *f* Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. *Fr*. *S*. Ἡμᾶς male cett. *g* Ἀφιεὶς] Ἀφεὶς marg. *A1*. *h* Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl*. *i* Πάνυ] Παντ' O. *k* Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι *P*. Sine μοι *J*. *H*. *Fl*. *S*. *l* Δὲ] Γὰρ marg. *A1*.

91. Σύνειρε] Σύναπτε, σύμπλεκε. *G*.

96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. *G*.

6. Ὀλιγώρως] Καταφρονητικῶς. *V*.

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. *J.F.R.*

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, fit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεύς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. *M. du S.*

Ἄρξομαι] Si cum *Fl*. ἄρξαι legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. f. denuo *Merc*. loquens induceretur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth*. Ol. I. *M. du S.*

97. Ὑμᾶς] O. *Fr*. *S*. recte. In reliquis ἡμᾶς. *M. du S.*

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. *J.F.R.*

18. Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ*. III. 8. *M. V. la Croze.*

Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν] Verba *Geneſ*. l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long*. *Paſt*. IV. p. 106. f. Ed. *Moll*. ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἕωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ὀρθινόν: quare adſentior diligentiſſimo *Berglero*, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τὸ ἑωθ. legendum in *Alciphr*. I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. *J.F.R.*

23. Λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας εὖ μάλα εὐρ.] Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr*. in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Quo loco Doctiſſ. *Bergler*. & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. *J.F.R.*

24. Ἐπισβεσθῆναι] L. optime. In reliquis ἀποσβ—. *M. du S.*

Ἀπο-

(deficit enim Demoſthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut noſtis, Mneſitheo nauclero ſacrificium offerente pro ſervata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot noſtrum Mneſitheus ad ſacrificium vocaverat. Deinde poſt libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum eſt, diſceſſiſtis. Ego vero, neque enim valde ſerum erat, in urbem aſcendi, inambulaturus veſperi in Ceramico, Mneſithei ſimul ſordidam cogitans parſimoniam, qui ſexdecim Diis vocatis ad epulas, ſolum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene ſane mucida, ut ſtatim ex-

καὶ γὰρ [m] ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεὶς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν, χθὲς γὰρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηῒ ὀλίγου δεῖν [n] ἀπολυμένῃ [o] περὶ τὸν Καφηρέα, εἱστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν· εἶτα μετὰ τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος [p] ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ [q] πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη [r] καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα [s] ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀν-

m Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει με O. *n* Ἀπολυμένῃ] Ἀπολομένη *Fl.* *o* Περὶ] Sic *J. Fl. H. S.* &c. Παρὰ *P.* *p* Ἄλλην] Ἄλλη O. *q* Πάνυ] Omittit O. *r* Καὶ] Omittit *Fl.* *s* Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit *Solan.* ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *AIW.*

13. Περὶ τὸν Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρέα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τεναγώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἕρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόβασιν ἀπρόσιτος, ἅτε κρημνοῖς περιτειχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἔτι καὶ διηνεκέσι τοῖς ἀνέμοις καταπνεόμενος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβλὴς σκόπελος, τὸν οὔποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως εἴρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καταπνεῖσθαι ἀνενδότως, (3) κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ (4) Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει κεκαφηότα νίκῃ, οἱονεὶ (5) πνευστιῶντα, ἤτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τῆς νίκης, τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατευρυνάσης, καὶ πέρα τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα κατεπειγούσης, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἔλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοθεν ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐθύτητι τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπό τινος παραλόγως ἐκραγέντος στόματος ἀμέτρως ἐκχεόμενον. (6) *V.*

19. Ἐν Κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐνταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. *V.*

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκνιπότητα. *V.*

22. Ἤδη καὶ κορυζῶντα] Ὑπὸ τοῦ γήρως μύξας ἐκχέοντα, κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι. *V.*

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. *G.*

(1) Καφηρεὺς] Καφαρεὺς editum ante. Mutavit *M. du S.* Recte: nam ſic deinde etiam Scholiaſt. ſcribit: & *Strabo* L. VIII. p. m. 566. f. *J. F. R.*

(2) Τεναγώδης] Ita ex *G.* & C. pro vulgato σεναγώδης reſtituit *M. du S.*

(3) Κάφος] Κάπος Ex. *G.* & C. & V.

(4) Ὅμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κεχαρηότα. *M. du S.*

(5) Πνευστιῶντα] Πνευστιακώτατα. V.

(6) Haec omnia de Caphareo Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipſe eam non ſatis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς eſt Graece quod Καφαρεὺς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν ſignificat *expiare*, *luſtrare* apud Graecos, ita etiam ſumitur apud Phoenices כפר *Caphar.* Sic nimirum ſcopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. *Bochartum* in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non eſt aſſecutus. *J. Cler.*

(7) Τόπον] Ποτὸν editum ante. Facile correxit *M. du S.*

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam eſt praeſidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuiſſe mentem, ut aliud tantum compoſitum ejuſdem verbi σβέννυμι neceſſario ſubſtituendum voluerint; nam ſi *exſtinguendi* ſignificatus retinendus erat, vulgata quoque poterat ſervari, atque exponi per ellipſ. praepoſit. σὺν, *ut thus ſtatim una cum carbone exſtingueretur*, qualem

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ, [b] παρέχοντος· καὶ ταῦτα ἑκατόμβας ὅλας. [c] ὑποσχόμενος, ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ, καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἑρμάτων.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν [e] γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμπολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· καί τινας βοῶντας, καὶ διατεινομένους ἐπὶ τῶν [g] θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, φιλοσόφους εἶναι τῶν εριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλην μίαν τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐῴκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχομαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δᾶμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τι-

ſtinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire poſſet nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promiſiſſet, quo tempore navis jam ferebatur ad ſcopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una ſtare hominum multitudinem, quoſdam intus in ipſa porticu, multos autem ſub divo, & clamantes quoſdam voceſque contendentes, qui in ſedilibus aſſidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philoſophos eſſe de contentioſis illis, volui adſtans illos audire, quid dicerent: nubem enim denſam forte indueram, figuraque illorum & habitu ſumto, ac barba demiſſa, ſatis eram philoſopho ſimilis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis eſſem. Invenio autem Epicureum Damin, perditiſſimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

a Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρῆσθαι G. P. Ὠσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι *Graev.* *b* Παρασχόντος] Παρασχόντας *Pell.* *c* Ὑποσχόμενος] Recte ſic *Fl. Fr. P. H. S.* &c. Ὑποσχομένων *J.* Ὑποσχομένοις *V2.* Ὑπισχνούμενος Ox. *d* Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* Recte quod editum eſt cett. & O. *e* Γίγνομαι] Γίνομαι O. *f* Ἐν] Abeſt ab O. *g* Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A1W.* Θώκων Edd. priores. *h* Καθημένους] Καθημένων *Fl.* male. Καθημένον marg. *A1.* *i* Καὶ] Deeſt in *Fl.*

29. Τῶν ἑρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. *V.*
31. Ποικίλην] Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*
34. Καὶ διατεινομένους] Ἀμφισβητοῦντας. *V.*
40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. *V.*
43. Τὸν Ἐπικούρειον Δᾶμιν] * Ἐπικούρειοι καὶ Στοϊκοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἄνευ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. *V.*
44. Τὸν ἐπίτριπτον] Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτριβῆναι, τουτέστι πληγῆναι. *V.* Πάγκακον. C.

* Ἐπικούρειοι] Ἐπικούριοι edita. Mutavit *M. du S.*

ellipſin non ſemel habuimus ſupra. Vid. ſaltem ad I. *Ver. Hiſt.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exſtinguendi* verbum hic locum non habere, ſenſi *Solanum* ἐπισβεσθῆναι ideo adcuratius exiſtimaſſe, quondam ἐπὶ ſic poſſet commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, ſi modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum eſſet verbum ἐπισβ. At quia vulgatum ſatis poteſt intelligi eo ſenſu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exſtinguuntur quam noſtrae ex ceſpite, non inepte dicentur una cum thure exſtinctae. *J. F. R.*

25. Ὀσφρᾶσθαι τοῦ καπνοῦ] Cum Jupiter conqueſtus eſſet de ſordibus Mneſithei, qui ex naufragio ſervatus cum diis promiſiſſet hecatombam, ſolvit tantum gallum ſenio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρέχοντος, *ut in pruna ſtatim extinguerentur, & vix ſummas nares feriret fumus ex illis natus.* Mſ. ὀσφρῆσθαι. Sed. Lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem eſt quod ὀσφραίνεσθαι, ſed Grammatici obſervarunt malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J. G. G.*

35. Θώκων] Narrat Jupiter ſe veniſſe in Poecilem, & ibi varios homines inveniſſe, alios ſub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θώκων καθημένους. *in cathedris ſedentes.* Sed Mſ. θάκων, & quidem rectius. Nam θᾶκος eſt Poëticum, quo Homerus aliique ſunt uſi, ſed

Stoicum, virum optimum, ſerio valde contendentes. Nam ſudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio riſu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis diſputatio; cum ſacerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inſpicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud ſibi volens, quam nos nec omnino eſſe: nam eo nimirum illius valebat diſputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat ſupra vires, & indignabatur, & omni modo pro cauſſa noſtra decertabat, cum noſtram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque inſtituamus. Atque habebat quidem & ipſe ſuos quosdam laudatores; verum . . . feſſus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo reſpiciebat

μοκλέα τὸν Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἵδρου, καὶ τὴν φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδώνιον [l] ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα.

Ἦν δὲ [m] ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, [n] οὐδὲν ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινὲς, οἳ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ὑπερεμάχει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ [q] τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μέν τινας καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς

k Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. l Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδιῶν O. m Ἄρα] Deeſt in O. n Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adſcripſ. *Solan.* Οὐδὲν. ἀλλὰ O. o Μηδὲ] Sic *P.* Μη—δὲ cett. & O. p Αὐτῷ] Αὐτὰ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. q Τι] Non comparet in O. Sed & *συνηγωνίζετο* in eod. paullo ante omitti, obſcure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδώνιον ἐπιγελῶν] Σαρδώνιος γέλως λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γινόμενος. *V.*

ſed θᾶκος eſt ſcriptoribus pedeſtribus proprium, & notat ſellam, conſeſſum, quamvis illud quoque inveniatur apud Ariſtophanem. *J.G.G.*

Θάκων] Ita etiam Mſ. Ox. & P. vide Schol. *Ariſtoph.* 128. E. ſed hic *ſedilia* ſignificat, ut apud eundem juniores dicuntur τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. *M. du S.*

38. Νεφέλῃ] Uti ſolent apud *Homerum* paſſim. Sed verba non ſunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipſe pingitur Θυσ. c. 11. verum prolixior fuiſſe videtur barba Philoſophorum. De ἐπισπασ. vide Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγκωνισάμενος] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praeſtat ω. *Alciphr.* I. p. 26. παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* & Noſtro *de Calumn.* adfert. *J.F.R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec ſcriptura, & quia ſupra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam ſic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperaſſem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omiſſo jam ſaepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 13. &c. *J.F.R.*

48. Τὸ Σαρδώνιον] Ridere riſum Sardonium dicuntur, qui riſum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ. Sic in *Aſin.* Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G.C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opſopœus *breviter*, *nihil aliud quam in univerſum nos non eſſe*; quæ quidem ſingula unde colligat, præſertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omiſſa illa, *nihil aliud quam nos non eſſe dicens.* Atqui ipſe auctor & nunc & in principio teſtatus eſt, multa ab eo dicta eſſe de providentia. Rurſus ſi nihil aliud quam Deos non eſſe dixit; non probavit igitur, atque ita nihil profeciſſe diceremus. Sed certe & probavit ſtatuas fictas ab hominibus, & ipſum Jovem fuiſſe hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, ſic eum probaviſſe aut οὐδὲν καὶ

εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυθεῖσαν διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπιόντων οἴκαδε [b] παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] παρὰ πολὺ αἱρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ περιμένειν [d] εἴ τι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

[e] Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοὶ, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰ δ' οὗτοι [g] πεισθεῖεν ἢ μηδὲ [h] ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι [i] σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν

ad Damin. Intellecto periculo; noctem ego juſſi circumfuſam ſolvere diſputationem. Diſceſſerunt igitur, pacti, poſtridie ſe ad finem deducturos quaeſtionem: & ego comitatus multitudinem, ſublegi illorum dum domum eunt ſermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad ill[illegible] ſe adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adverſas illi parte[illegible]lent, ſed expectare, ſi quid Timocles diceret poſtridie.

18. Haec ſunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, ſi conſideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, eſſe homines. His vero ſi perſuadeatur, aut omnino Deos non eſſe, aut ſi ſint, ipſorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & fruſtra deſidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis feſtis, & celebritatibus, & ſacrificiis, & pervigiliis, &

a Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. *A1*. *b* Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. *c* Παρὰ] Omittit praepoſ. O. *d* Εἴ τι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *e* Ταῦτ'] Τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat P. *f* Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογιεῖσθαι O. Omiſſo*, (ut ex ſigno a *Solano* adpoſito ſuſpicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. *g* Πεισθεῖεν] Ita *P. V2. B2.* & *S.* recte. Πισθεῖεν *J. Fl. Fr. H.* male. *h* Ὅλως] Ὅλος male *J.* *i* Σφῶν] Omittit *Th. Mag.* in ἀπρονόητος. *k* Ἄτιμα] Ἀτίμητα P. & marg. *A1*.

69. Παρομαρτῶν] Συνακολουθῶν. *V.*

Deorum aut non providentiam *non ſecus ac ſi prorſus nos non eſſemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam ſi penitus non eſſent. *J.G.*

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus eſt corruptus. O. οὐδὲν. ἀλλὰ. Quid reponendum ſit, mihi non liquet. *M. du S.*

68. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. *M. du S.*

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna eſt pro his verbis. *M. du S.*

81. Σφῶν αὐτῶν] Gloſſema videtur. *F.G.*

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμητα, ſed non placet. *M. du S.*

94. Ἐκ τοῦ νόμου] Formula ſequitur in Concionibus adhiberi ſolita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. *M. du S.*

Ibid. Ἀνεστώμενοι] De roſtris aut ſuggeſtu nihil hic audis; unde conjicere eſt non ſemper ea adhibita, ſed ſtantes tantum *conciones habuiſſe*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. *M. du S.*

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eo potiſſimum inductus cenſeo, quia paulo poſt, c. 26. Apollinem audio, ſententiam ſibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque ſenſu vocem paſſim uſurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. *Plut.* τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* uſurpat in Anton. Vide etiam Noſtrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Faceſſivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctiſſimis: inter quos *S. Petitus* de emendatione mox, ut fit „ cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τε λείων. Sed fruſtra ſollicitat ſcripturam: recte enim habet. Τέλειοι Θεοὶ Luciano ii ſunt, quibus per aetatem ſententiae dicendae jus faſque eſt. Ridet enim quoſdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienſes obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos ſilentio eos damnari voluit, qui ſive imberbes adhuc, ſeu alia de cauſa ad aetatem virilem nondum perveniſſe rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod ſalutare conſilium rebus praeſentibus, cujus ope ſuperior diſcedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, futurum ut per ſe vincat, niſi a nobis ipſi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut ſurgant conſilii dandi cauſſa. MERC. Audi: tace: ne tu[illegible] quis concionari vult Deorum juſtae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo ſurgit? ſed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis ſunt, perculſi?

19. MOM. *At veſtrum jam quisque lutum fiatis & humor!* Ego vero ſi mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim eſt, te utilitatis cauſſa fiduciam ſumere.

[l] στερούμενοι. ὡς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσει μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δᾶμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσει καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύοιεν. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν [m] ἠγγελμένων ἐκπεπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἀλλ' [n] ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μετὰ παῤῥησίας [o] λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ [p] ἐπὶ τῷ συμφέροντι [q] παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐ-

l Στερούμενοι] Στερόμενοι O. *m* Ἠγγελμένων] Λεγομένων P. *n* Ὑμεῖς] Sic recte *B1. Fl. J. S.* Ἡμεῖς male *H. P.* *o* Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. *p* Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τὶ *P.* Συμφερον τι *B1. Fr.* *q* Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. ——σόμενος *B2.* Vulgatam ſervat *B1.* cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι *καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμην εἰσφέρειν ἀνιστάσθω ἐρῶν ὅτι περ ἔχει. *V.*

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος †ἐκέλευε παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' ‡αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἐξῆν δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἔννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν παράγει τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. *V.*

* Καθὼς] Ita reſtitutum ex C. & V. Καθεζομένοις Edit. *Cler.* male. Et mox ἀνιςαθω, ſine σ. & ſine accentu, unde ἀνίςατο quis legeret; ſed ἀνιςάσθω verius licet forſan ex conjectura, fecit *M. du S.*

† Ἐκέλευε] Ἐκέλευσε ante editum. Mutavit Idem, non operae credens addere unde habeat; ſed quia eſt melius, id ſequor. *J. F. R.*

‡ Αὐτὸς] Ita ex C. emendavit *Solan.* Recte; nam ſignificatur *poſt eos*, non *ſimul*, *cum.* *J. F. R.*

rite cenſeri poterant. Sententiae noſtrae firmandae cauſa unicum hunc amplius *Chryſoſtomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ υἱοὶ κἂν συγγενεῖς ὦσιν, ὥσι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων διδάσκουσι. Alium tamen ſenſum quem Vir eruditiſſimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, ſi lubet, vide. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν] Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν. *Th. M.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impreſſis ἅπαντες. *M. du S.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam reſtituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in *P.* & *H.* *J. F. R.*

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* ſub init. *J. F. R.*

6. Τῷ συμφέροντι παῤ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. eſt, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. *B2.* & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι π. quin & π— τό— *B2.* habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. *M. du S.*

7. Τά-

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις· [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ [g] τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὡς [k] οὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων·

Ὡς διαβὰς τὸν [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exſpectabam, ad hoc anguſtiarum perventuras res noſtras, multosque id genus exorituros nobis Sophiſtas, a nobis ipſis audaciae ſuae obtentum capientes. Et, per Themidem, non iraſcendum eſt Epicuro, neque ipſius ſodalibus, & ſucceſſoribus [illegible], ſi talia de nobis putarunt. Quid enim ſentire illos aliquis poſtulet, cum tantam in vita perturbationem rerum obſervant; qui boni inter illos ſunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & ſervitute, pereuntes: peſſimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; ſacrilegos non punitos, ſed latentes; in crucem vero actos, & fuſtibus caeſos interdum eos qui nihil injuſte egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quaſi omnino non ſimus.

20. Praeſertim ſi audiant oracula dicere:

Qui ſuperabit Halyn, magnam pervertet opum

a Πάντες] Deeſt in O. *b* Ἀναφυήσεσθαι] Ἀναφύεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1*. Nil mut. P. *c* Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1*. *d* Ἢ] Abeſt à *Fl.* *e* Ἂν] Εὖ O. *f* Ὁπόταν] Ὅτι L. *g* Τὴν] Omittit O. *h* Προτιμωμένοις] Sic *Fl. Fr.* P &c. Προτιμωμ. *J.* *i* Μὲν] Inſerui ex O. aberat ab Edd. *k* Οὐδὲ] Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores. *l* Ἀκούωσι] Ἀκούσωσι O. & marg. *A1*. *m* Ἅλυν] Ἅλυν male *V2*.

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λέγοντος, ἀλλ' ὡς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διεξιόντος. *V.* (quaere in Paroem. C.)

9. Περιστήσεσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καταντᾶν. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὤμοσεν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον: † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους. *G.*

29. Τὸν Ἅλυν] Κροίσῳ τῷ τῶν Λυδῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ διαβῆ τὸν Ἅλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἀπεκρίνατο. ὅτι διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας ποίαν ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἅλυν, τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] Μάτην *fruſtra*, antea miſere editum. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς διαβὰς τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici diſcrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barneſii* non comparent, ſaltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται
Πτωχοῦ κακίων, ὅςις ἂν εὔνους ἐμοὶ
Φόβον παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Niſi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua ſententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum reſpondet Belgiciſmo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vſ. 4. dedit Frater optimus *Gul. Otto*, in Belg. Graeciſſ. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elſner.* ad *Euang. Marc.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Ὁπό-

opum vim, nec tamen indicare, ſuam ne, an hoſtium? Et rurſus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Perſae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rurſus cum audiunt, nos & amare, & vulnerari, & ſervire, & vinciri, & diſſidere, & ſexcentas moleſtias habere, idque cum beati & immortales eſſe poſtulemus: quid aliud, quam merito nos derident, & nullam noſtri rationem habent? Nos vero indignamur, ſi qui homines non plane amentes reprehendunt iſta, & noſtram providentiam reſpuunt: cum ſatis habere debeamus, ſi quidam adhuc nobis poſt tot noſtra peccata ſacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (ſoli enim ſumus, neque eſt in coetu hoc hominum quiſquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aeſculapium, adſcripticios illos) reſponde mihi ex vero, an unquam

καταλύσει. οὐ μέντοι δηλοῦντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε [n] τὴν τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

Ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ῥαψῳδῶν [o] ἀκούουσιν, ὅτι καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, [p] καὶ δουλεύομεν, καὶ δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ [q] ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν [r] ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν [s] παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,

n Τὴν τῶν] Τὴν omiſit O. o Ἀκούουσιν] Ἀκούσωσιν O. p Καὶ δουλεύομεν & δεσ.] Καὶ δεσμούμεθα & δουλ. Θ. Sed *Fl.* καὶ δεσμ. omiſit. q Ἐν] Inſertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐν] Ignorant praepoſition. O. & P. s Παρεγγράπτων] Παραγρ. O.

32. Ὦ θείη Σαλαμίς] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτον τὸν χρησμόν. λέγεται δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ, θείαν ‡ ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν οὖσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τὸν Περσῶν προσμαντεύσατο θάνατον. *V.*

44. Δέον ἀγαπᾶν] Ἀρκεῖσθαι, εὐχαριστεῖν. *V.*

50. Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἴ τις οὖν μὴ ὢν πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, § παρέγγραπτος ἐκαλεῖτο. Διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ὠνόμασε. *V.*

‡ Ἐκάλει] Sic emendavit Noſter *Solan.* ex C. & V. nam καλεῖ editum ante.

§ Παρέγγραπτος] Παρέγγραπτοι, & mox παρεγράπτους male edita, quae duce eodem emendavi. *J. F. R.*

17. Ὁπόταν] Conf. ſupra c. 19. med. *J. F. R.*

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad ſupplicium, dixi alibi. *J. B.*

Τυμπανιζομένους] Id quid ſit non recte docet *Bourdelotius*. Vide Scholiaſten *Ariſtoph.* 50. *M. du S.*

Τυμπανιζομένους] *Dixi alibi*, Bourdelotius. Ubi vero? *Bourdelotius* egregius commentator, ſemper aut alibi dixit, aut alibi dicturus eſt. *M. V. la Croze.*

26. Οὐδὲ] Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέν. *M. du S.*

29. Διαβὰς τὸν Ἅλυν] Vide *Herodotum* l. c.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Quod a Cicerone verſum:

Croeſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

32. Ὦ θεία Σαλαμίς] Vid. *Herod.* VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus ſenſum Themiſtocles aperuiſſe traditur. Vide c. 31. *M. du S.*

41. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ] Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. *F. G.*

Ibid. Ἐν οὐδενὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. eſt illud ἐν. *M. du S.*

Ἐν οὐδενὶ λόγῳ τιθέναι] Bene divinarat *Gujetus*; nec ego dubitavi abſentem in Edd. praepoſitionem revocare; quia phraſis uſitatiſſima eam poſtulat. Sic *pro Imag.* c. 17. ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et *Quom. Hiſt.* c. 32. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam *Tox.* c. 22. *J. F. R.*

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoſcunt O. & P. illud ἐν,

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τῶν [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τὸν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸν [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴγε [h] μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμψε τουτονὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni ſint? verum non dixeris. Niſi enim Theſeus, Troezene Athenas pergens, obiter excidiſſet maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & inviatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et niſi Euryſtheus vir juſtus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, miſiſſet hunc ſuum famulum, operoſum homi-

a Οἵτινες] Εἴ τινες O. *b* Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. *c* Εἰς] Ἐς O. *d* Σῇ] Non adeſt in O. *e* Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. *A1.* & P. Παροιδοιπόρων O. *f* Σκείρωνα] Σκίρονα O. *g* Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπην male O. *h* Μὴ ὁ] Μητ' Εὐρ. O. *i* Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. *A1.*

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροιζῆνι πόλει τῆς Πελοποννήσου συνεκαθεύδησεν Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγέννησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὑρὼν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. *V.*

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃσταὶ ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς (1) ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔρριπτεν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. (2) *V.*

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος λῃστὴς ὢν, ἔκαμπτε πίτυας, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. *V.*

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ οὗτος ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκασε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ᾤκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ εὑρέθη Θησεὺς καὶ μεγέθει πρῶτον καὶ ῥώμῃ χρώμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα (7) Διτυέρσης, οὗτος σπείρων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τοῦ θέρους ἐνισταμένου, εἰ δὲ (8) ἀντέτεινον ἐκτείνει αὐτούς. τούτους δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. *V.*

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Buſirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quaſi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἱστ. β. 18. 19. 20.) Echetum ſolum, quem nullibi apud Noſtrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyſſ. Σ. 83. &c.) Haec inſeruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hiſt.* *J. F. R.*

64. Τουτονὶ] Τὸν Ἡρακλέα. *V.*

(1) Ὢν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*

(2) Subjunxit *Solan.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epiſt. *Heroid.*) oblitus addere, anne ſic in C. additum reperiatur, in quo ejuſmodi Latinas notulas habuimus non ſemel, an vero de ſuo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deeſt in V.

(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀνατιταινόμενοι eſſet in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. *J. F. R.*

(5) Ἠνάγκασε] Ἠνάγκαζε V.

(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; niſi tranſponas, vid. Addenda. *J. F. R.*

(7) Διτυέρσης οὗτος] C. Διτυέρσης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impreſſa, quae Διτυέρσης habebant, ſollicitavit, quod nec ego facio, quia neſcio quis ille Dityerſes fuerit. Lityerſas Midiae fil. *Heſychio.* *J. F. R.*

(8) Ἀντέτεινον] Ἀντίτειναν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed ſuſpicor ex Cod. quia alioqui ſponte non mutaſſet quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

ἐν, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et ſic, non ut eſt in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

70. Καθήμεθα] Conf. ſupra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Περὶ] Servavi ſcripturam quam Cl. *Geſn.* in verſione expreſſit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, ſed in ipſis altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum altaria verſantes, dum ſacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὑρίσκωσιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν] Quod ſi, inquit Momus, homines paullo

minem.: & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curaſſes Hydrām, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebrioſas Centaurorum contumelias.

22. Sed ſi verum dicendum eſt, ſedemus in hoc ſolum intenti, ſi quis ſacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua ſuo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut ſors tulerit. Itaque nihil praeter ſpem nobis accidit, & poſterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil ſibi prodeſſe, ſi ſacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

πρόθυμον εἰς τοὺς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον [k] ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὕδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν [l] Θρακικῶν, καὶ τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

Ἀλλ' εἰ χρὴ τἀληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις [m] θύει, καὶ [n] κνισσᾷ [o] περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχοι ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν.

εἶτ'

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζες O. *l* Θρακικῶν] Θρακείων P. Vulgata eſt in *Fl.* &c. *m* Θύει] Θύσει O. *n* Κνισσᾷ] Κνισσώσει O. *o* Περὶ] Sic *Ald. H. B1. Fr. P.* Παρὰ τῇ *Fl.* Ἐπὶ *S.* *p* Τύχοι] Τύχη O. *q* Παρασυρόμενα] Π—εσον G. O. *r* Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσι *Fl.* *s* Ὂν] Ὧν *Fl.* male. Nil vulgatam mutat P. *t* Πομπὰς] G. P. O. & marg. *A1.* Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισσᾷ] Καπνὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. *V.*

(9) Κνισσᾷ] Sic dare non haeſitavi, pro κνισῇ quod in editis erat. *J.F.R.*

lo attentius rem conſiderent, facile deprehendant nihil ſibi prodeſſe, ſi nobis Diis rem ſacram faciant: non enim propterea rerum humanarum curſus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. *Graevius* in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν] ſit omnino γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne ſacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, ſolennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de ſanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praeſertim quum eam probam eſſe doceat nos inſignis locus in *Demoſthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, Εἰ γὰρ ἔροιτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐχ ἡμεῖς γε, εἴποιτ' ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienſes? Minime vero nos quidem, dicturi ſitis; ſed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creaſtis e veſtris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magiſtros equitum duos? Quid autem iſti plus agunt uno viro, quem miſeritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum ſacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demoſthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, οὗ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διάχρυσον ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπήν. &c. *Quum autem mihi Demoſthenes, cui teſtimonium dico, auream coronam parandam, & auratam veſtem faciendam locaſſet, ut in eis Bacchanalium feſtivitatem celebraret*, &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, ſive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾷν ἔρωτα· Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι· Κινεῖν κίνησιν· Τολμᾷν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑβρίζειν ὕβριν· Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πενθεῖν πένθος· Νίκην νικᾷν· Σιταγωγεῖν σιταγωγίας. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum ſi de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluiſſet Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, ſed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixiſſet, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque miſſum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* *J.J.*

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri juſſerat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lection. *Junt.* quae ἀνανήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. Edd. habebant, etſi in notis dixerit utrumque illic aptum eſſe. Sed alia capitum ſeu paragraphorum ab *Hemſterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit, quem vide. *J.F.R.*

78. Πομπὰς] Mſſ. Gr. Ox. & P. In Impreſſis eſt σπονδὰς. V. *Jenſ.* *M. du S.*

Σπεν-

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μώμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν [d] τιμωμένων ἦν, ὑμῶν [e] ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. [h] ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τοῦ βουλομένου παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος, ὡς

paullo poſt videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis jugulatosque noſtros patronos. Veſtrum ergo fuerit ſedare ac ſanare talia, qui nempe ea in hunc ſtatum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, ſi honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, aſperum ſemper, & ad reprehenſiones proclivem. Eſt nimirum, ut admirabilis *vir* Demoſthenes dixit, accuſare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: ſed conſilium dare, quomodo meliora fiant praeſentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A1*. Ἀποσφαττομένους Edd. priores. *b* Ὑμέτερον] Hoc dedi ex *J*. G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. *c* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. *d* Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & *S*. Τιμουμ. male *J*. *Fl*. *H*. *P*. *Ald*. *e* Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. *f* Καρπουμένων] Μόνον ἑπομένων G. Ox. & *Coll*. Μόνων ἑστιωμένων marg. *A1*. *g* Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl*. *h* Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καθὼς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ θ. *Fl*. *i* Γένηται] Γένοιτο O.

87. Καρπουμένων] Γράφεται καὶ τὰς θυσίας μόνων ἑστιωμένων. *G*.

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Γρ. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. *G*.

Σπονδὰς πέμποιεν] Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de ſumtu ſermonem eſſe & impenſa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in ſacrificiis uſitatum, & aliquoties de inferiis uſurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *J.M.G.*

Πομπὰς πέμποιεν] Neque tamen improbarem σπονδάς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium conſenſum, hoc recipere ſum permotus. V. *Dion*. p. 297. A. *Plat*. de Rep. I. p. 571. A. *J.F.R.*

79. Εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipſis patronos hoſce noſtros.* Apud Latinos ſane *jugulare adverſarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad iſta has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non exiſtimo tranſtuliſſe: ſane nullum exemplum memoriae ſuccurrit. Emenda ſine mora ex Mſ. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hoſce noſtros victos, & os eis obſtructum eſſe.* Nam ἀποφράττειν eſt os obturare adverſario, ut ne hiſcere poſſit. *Pollux* VIII, 15. ἀποστρέφειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἀμείνον. Aliud eſt inferius c. 43. cum Momo intempeſtiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter reſpondiſſet, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε· quod non eſt, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes. ſed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis ſaepe rogando.* Sed in hoc ipſo dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mſ. reponendum eſt, ἤδη γάρ σε τούτῳ ὀστράκῳ ἀποσφάξω, *ego te hac teſta interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis verſibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. Melius Mſ. παρασυρόμενον. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis ſcilicet. παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. ſed in iis quae modo praeceſſerunt, non probo ejusdem libri ſcripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πέμποιεν, prae ſe fert τὰς πομπὰς πέμποιεν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem inſtituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem ſtatim & ſic Mſ. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare veſtrarum eſſet partium*, non ἡμέτερον, ſequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in editionibus extat. non poſſum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἑστιωμένων, *vobis ſolis ſacrificia in epulis comedentibus.* cum nunc partem

conſiliarii eſt: quod vos reliqui, probe ſcio, vel tacente iſto, facietis.

24. NEPT. Ego de caetero, ſubmerſus ſum, ut noſtis, & in fundo *maris* verſor, pro me, quantum poſſum, ſervans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae ſunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo ſuperet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem eſſe hominem) ſimul oſtenderimus illis, quam ulciſci ſoleamus eos, qui talia contra nos diſputant.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in noſtra poteſtate

ἀληθῶς συμβέβη· ὅπερ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν ([l] μέλει γάρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἥκειν, ἤτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχῃ λέγων. (Φὴς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστίν;

k Ἐγὼ] Ἐγὼ δὲ O. *l* Μέλει] Μέλλει male O. *m* Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Reſtitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἢ τινι ἄλλῃ. *n* Ὡς] Inſertum ex O. Non aderat in Edd.

tem ſibi vindicent ſacerdotes, partem qui ſacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani eſt convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφραττομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, abſurdiſſimum eſt. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποσφαττομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & verſionem *jugulatos*, quae ad diſputationem talem bene convenit: praeſertim cum hoc ipſo libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora ſimili adhibeatur. Credo ego ἀποφραττομένους eſſe gloſſam: certe nemo ſanus potuit τῷ ἀποφραττομένους ſubſtituere ἀποσφαττομένους, ſed contra. *J.M.G.*

Ἀποφραττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Solanique* diligentiae ſatisfacerem; & ſenſus adeo planus eſt ab ea, ut nemo alium ſit deſideraturus. At verum eſt ἀποσφάττομ. elegans eſſe, ſi Latinorum more dictum intelligas; ſed dum exempla deſidero, Codices ſequor. Si ſatis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit, c. 43. idem eſſe, etiam hic vulgatum ſervarem; quod ſi deinde comperiam, fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quaſi dixiſſet ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἦν] Cur τιμωμένων dederim, res ipſa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Ariſtoph.* Plut. dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, & ſimilia. *J.F.R.*

90. Δημοσθένης] *Demoſthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. ſunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, ἴσως φήσαι τις ἂν, ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio eſſe τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro gloſſa habebitur; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio eſt neceſſaria, ab ipſo Luciano forſan profecta; ſi quid tamen ſuperfluum, malim illud ἐμοὶ abeſſe, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non eſſet idem quod κατ' ἐμαυτὸν, ſed reſpiceret ad fatum Parcasque, quarum neceſſitati & ſe aeque ac Jovem fateretur ſubjectum, quaſi diceret: *ſi modo per fatum fieri poteſt.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam ſic ſcribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. ſupra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. ſupra l. c. Licet fatear ſaepe nihil intereſſe. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ἐκ ποδῶν ſcribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. ſub init. ſ. Ed. *Baſ.* 1555. p. 43. βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conſpectu*, vertas. *J.F.R.*

5. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mſ. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mſ. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impreſſi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum ſic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur: ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. *F.G.*

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deeſſe. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mſ. Ox. eſt illud ὡς. *M. du S.*

ἐςὶν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάςῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθόῃ ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἴει, τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, [c] ἓξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν [e] Γεραιςῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ [g] ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, οὐ περιμείναντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥςε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν οὕτω δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτην ᾤμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα,

eſſe, ſed nere unicuique Parcas, ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, ſi quidem in mea poteſtate res fuiſſet, paſſusne eſſem, putas, ſacrilegos nuper diſcedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, ſex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipſe neglectum [illegible] in Geraeſto piſcatorem ex Oreo, qui tridentem tibi ſubduxit? Cæterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipſum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adverſario cauſſa, vincere ſic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitaſſe mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπείτοι γε O. *b* Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* *c* Ἓξ μνᾶς] *Μνᾶν Fl.* omiſſo ἓξ. *d* Ἕλκοντα] Ἕλκοντας O. & marg. *A*1. *e* Γεραιςῷ] Γερεςῷ *J.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. *f* Ὠρεοῦ] Ὠρ. σοῦ eſſe in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὠρ σοῦ tantum diſcrete. *g* Ἀποσκευάζεσθαι] Α—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. *h* Κρατεῖν οὕτω] Οὕτω κρ. O. *i* Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφεται ἐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὥς φησι (2) ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, δεῖπνον θὲς ρ' δραχμὰς, καὶ (3) ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον θὲς ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἴρηκε καὶ τὰς προτέρας ρ' δραχμάς. ἡ μέντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς ς', ὅθεν καὶ ἐπωβελία τὸ ἕκτον τοῦ τιμήματος. *V.*

19. Ἐν γεραιςῷ] Γεραιςὸς πόλις Εὐβοίας, οὕτω μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, (4) ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. *V.* (Meminit Demoſthenes, addit C.)

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Ἀποτιθέναι ἀνελόντας. *G.*

26. Ἐξ Ἐρήμης] Ἐρήμην λέγεται ἡνίκα ὁρισθείσης περὶ τῆς δίκης ἡμέρας, ὁ (5) εἷς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθείη· τότε γὰρ οἱ δικαςαὶ καταδικάζουσι τοῦ (6) ἀπολειφθέντος ἐρήμην. *V.*

29. Θυννῶδες] Ἐπειδὴ (7) τοὺς θύννους οὐ λόγῳ καὶ ἀμφισβητήσει νικῶμεν, ἀλλὰ τριαίναις ἀναιροῦμεν, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τὸν Δάμιν θυννῶδες ὠνόμασεν. *V.*

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολοὺς, ut in fine Scholii eſt. *M. du S.*

(2) Ὁ] Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπίφερε lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἧς] Οὗ erat in V.

(5) Εἷς] Εἰς praepoſitio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in εἷς, quod vel coecus videat quare. *J. F. R.*

(6) Ἀπολειφθέντος] Ἀπολιφθέντος editum ante. Merito emendavit *Solan.* noſter. Solemnis jotaciſmus haec frequenter confundere amat, ut ſaepe vidimus. Idem obſervat Cl. *Weſſel.* ad L. 2. *Diod. Sic.* atque alibi. *J. F. R.*

(7) Τοὺς θύννους] Τὰς θύννας edita. Correxit *M. du S.*

17. Πλοκάμων — ἕλκοντα] Quando hoc factum ſit neſcio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιςῷ] Veram eſſe hanc ſcripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemſterh.* in marg. monuit.) Nam licet *Hudſon.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραςὸς ſine diphthongo ſcribi, *Waſſius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraeſtus* ſcribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gaereſtum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. teſtem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro γεραιςὸς in illa ad Thucyd. Nota, quae eſt No. 55. editum conſpiciatur. *J. F. R.*

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante verſio nata erat, correxi. Vulgo enim ſic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα οὐ περιμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio ſatis eſt vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιποὺς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII.

I,

mis pingue, ante interficere adverſarium, ut invictus moriatur, diſputationem relinquens non dijudicatam, & de qua contentioni adhuc locus ſit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate, ſi mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis permiſſum lege eſſet concionari, forte dicerem aliquid utile ad noſtram deliberationem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus eſt, ut non ſecundum aetatem, ſed communis omnibus dicendi facultas propoſita ſit. Lepidum quippe fuerit, ſi, cum in extremis verſemur periculis, de poteſtate legitima ſubtiliter & jejune diſputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim exceſſeris, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum

ὦ Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχὺ, [k] προαναιρεῖν τὸν ἀνταγωνιστὴν, ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις [n] ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [o] εἰς τὴν διάσκεψιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἄπολλον, οὕτω περὶ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ [r] ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τῶν δώδεκα ληξιαρχικὸν καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς

k Προαναιρεῖν] Hoc praetuli ex *J.* & P. Προαναιρήσειν Edd. Προαναιρήσιν *Fl.* *l* Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. *m* Ἐπινοεῖτε ἄλλο] Invertit O. *n* Ἔτι] Omittit O. *o* Εἰς] Non adeſſe notat *Solan.* non addens ubi. nam eſt in *Fl.* &c. *p* ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* *q* Σμικρολογοίμεθα] Σμ—γούμεθα *Fl.* *r* Ἤδη] Deeſt in O. *s* Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Conſt.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφήριστον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβολον.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον. *V*

46. Ἐς τὸ τῶν δώδεκα] Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθείσης τῆς Κρόνου ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὄρνισιν Ariſtophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ ἐν τῷ ἑνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τῆς ἐννόμου ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τῆς (9) πατρῴας λήξεως, τουτέστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρφανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπους παρεπέμπετο τὰ πατρῷα, ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροιτο τὰ τῶν ὀρφανῶν, εἶτα (10) ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετεῖς οἱ ὀρφανοὶ ἡβήσαιεν, ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἤτοι τῆς ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ, καὶ τούτου αἰτίᾳ, τὸ μὴ ἐξὸν εἶναί σοι λέγειν, ἀλλ' οὖν ἔξεστι. πάλαι γὰρ τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπελάβου, ὡς καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν καὶ γνώμην εἰσηγεῖσθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγου δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὢν, ἀντὶ τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὴν βουλὴν συμπληρούντων θεῶν. ὀκτὼ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡροδότῳ δοκεῖ τῷ Ἁλικαρνασσεῖ. *V.*

(8) Ἐπεὶ δὲ] *Quum* habet C.

(9) Πατρῴας] Πρω. V.

(10) Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετεῖς] Pro his omnibus *quum* tantum eſt in C.

(11) Ὀλίγου δεῖν] Ὀλίγον Edit. *Cler.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod ſupra jam exhibuimus. Et Noſtro ſupra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *J. F. R.*

27. Τινα ταύτην] Subaudi ὁδόν. *F. G.* Vid. *Bos* de Ellipſi, & nos ſupra T. I. Patebit ex Indice. *J. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigeſimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienſium non ſinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. du S.*

40. Ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τὸν λόγον] Horum verborum ſenſum non ſunt aſſecuti Interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, ſed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis reſpectu, ſed communis utilitatis ſervandae gratia omnibus quoque ſermo ſit propoſitus.* Senſus eſt: *ut non aetatis ratio haberi debeat; ſed omnes communiter ſententiam ſuam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mneſiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγώ τοι, ὦ Περίανδρε, τὸν λόγον ἀξιῶ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνδην μηδὲ Ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Obſerv. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F. G.*

51. Ex

τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν. ὥστε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαῤῥῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθεὶς, [b] εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον οὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα [c] ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ᾽ οὐ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι· τὸν Δία δὲ, καὶ ἢν οὗτος [d] κελεύσῃ, τάχ᾽ ἄν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξ[illegible]. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ [g] φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα [h] πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν

non de illo ſub Saturno conſilio *unus* ſis. Quare noli apud nos adoleſcentuli pudorem ſimulare, ſed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, ſi imberbis concionere, praeſertim cum promiſſa adeo barba, & menti probe hirſuti filium habeas Aeſculapium. Caeterum decet te nunc praeſertim tuam proferre ſapientiam, niſi fruſtr. in Helicone reſides, & philoſophare cum Muſis. APOL. Atqui tuum non eſt, Mome, eam facultatem dare, ſed Jovis. Hic ſi juſſerit, forte aliquid dixero a Muſis non alienum, ſed exercitatione, quam in Helicone inſtituimus, dignum. JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur eſſe iſte Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philoſophiae cauſſa verſatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui ſit probabilis admodum, quum privatim diſputat cum adoleſcentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μηδὲν O. non male. M. μὴ *Fl.* male perſonam Momi huc ingerens. *b* Εἰ] Ὅτι O. *c* Ἐκφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. *d* Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. *e* Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. *A*1. *f* Ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. *g* Φιλοσοφίᾳ] Σοφίᾳ O. P. *h* Πιθανὸς] Bene ſic L. & *B*1. ac *B*2. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὢν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτον ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλους (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλλη συνέστη βουλὴ τοῦ Διός. *V.*

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. *V.*

60. Ἐφιέναι] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. *V.*

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *M. du S.*

51. Βαθυπώγωνα] Conf. ſupra T. I. *Reviv.* c. 6. *J. F. R.*

52. Εὐγένειον] Vid. infra *Icarom.* c. 10. pr. Ubi iterum de *barbato* ſ. pulcro circa mentum, uſurpat; nam quod etiam *generoſum* ſignificet, ut *Bud.* Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενὴς quoque fiat εὐγένεια *nobilitas*, non mirarer, ſi etiam εὐγένειος adjective eod. ſignificatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. *J. F. R.*

56. Ἀλλ᾽ οὐ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus eſt *Benedictus*, quum ab *Opſopœo* verbum Græcum vertente per Latinum *permittere* ſic abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungere*, quum in *Toxari* c. 37. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι ipſe clare viderit recte id verbum ab *Opſopœo* ſumptum eſſe. *J. G.*

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic diſtant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur; quod vel inde apparet, quia ſtatim ſubjungitur, ἢν οὗτος κελεύσῃ. Placuit praeſertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praeſidis poteſtas commode exprimitur. *J. M. G.*

61. Ἔοικε] Aut poſt ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut reſtrinxit aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, & mox ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. *M. du S.*

66. Πιθανὸς] Sic L. & *Ven.* 2. *Baſ.* 2. In reliquis πι-

cem habet imperiti hominis, ac ſemibarbarus eſt, ut riſum propter iſta debeat in congreſſibus, qui non connectat verba, ſed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuſte dicendi facultatem vult oſtendere. Ad intelligendi enim vim acutiſſimus eſt, & ſubtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid ſibi velit explanet, ſed aenigmatis ſimilia proferat, ac rurſus multo etiam obſcurius ad interrogata reſpondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere; ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα [i] ὀφλισκάνειν καὶ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν οὕτως ἔχων [k] καὶ καλλιρρημοσύνην ἐπιδείκνυσθαι [l] βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ λεπτογνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθείρει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τούτου μάλιστα [n] ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

28. MOM. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etſi minime omnium ipſe hoc facis in oraculis,

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

i Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνει Fl. k Καὶ] Abeſt ab O. l Βούληται] Βούλεται Fl. m Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. n Ποιεῖσθαι πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. o Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωτα ὀφλισκάνει] Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. V.

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος ὁ τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο, μογιλάλος τις ὤν, ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τρανῇ κεχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγομένους, καὶ παρασήμως, βατταρίζειν φασίν. V.

73. Συνεῖναι μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod ſecutus ſum. Βερβορίζων V. male. Βερβερίζων Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic ſupplendum eſt τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγομένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omiſſae, faciunt ut credam alibi alia deeſſe, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Cler.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

... πιθανῶς, prave. *M. du S.*

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari ſtilo nulla arte exculto utuntur ἰδιώτας adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Jac. Elſner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus ſupra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J. F. R*

73. Συνεῖναι] Συνιέναι alibi dedimus, ut *de Salt.* verſ. fin. Ac *Jenſius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etſi aliud agens, quoque ſcribit συνιέναι. Et hoc differentiae cauſſa melius puto; quia tamen jam crebrius συνεῖναι ſcribi video, quam ante ſuſpicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio ſcribendi in his infinitivis uſitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Daviſium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tuſc. Diſp. I. c. 3. συνιέναι ſcripſiſſe arbitror. Uſus autem erat *Cicero* ſimili querela, ſcribens: *Fieri autem poteſt, ut recte quis ſentiat, & id quod ſentit polite eloqui non poſſit: Sed mandare quemquam literis cogitationes ſuas, qui eas nec diſponere nec illuſtrare poſſit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis eſt intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amſt.* hic male habeat συνεῖναι — ὀξύς ἐστι, non opus erit monuiſſe. *J. F. R.*

σμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ᾽ ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ φιλοσόφων παραστήσασθαι ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅπερ ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ· καὶ τὸν μὲν Δᾶμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι᾽ αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ᾽ αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲν ἄλλως [g] ἐπινοήσομεν.

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (φὴς γὰρ καὶ μάντις

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipſe multa projicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid poſt illa conſulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

29. APOL. Patronum, Mome, ſi qua poſſemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iſte excogitata illi ſubjecerit. MOM. Vere pro imberbi iſtuc dixiſti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philoſophorum diſputatione adſtare, explicaturum praeſentibus, quid ſentiat Timocles: ac Damin ex ſua perſona & pro ſe loqui; alterum autem hiſtrione uti, & ſeorſum illi in aurem, quae videantur, ſubjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipſe quae audivit intellexerit. Iſta quomodo non riſus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

30. At tu, praeſtantiſſime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abeſt hoc a *Fl.* b Τούτῳ] Τοῦτο male *Fl.* Vulgatae adſentitur P. c Συνήγορον] Omiſit O. d Δοκῇ] Δοκεῖ *Fl.* e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσωμεν O.

88. *Λοξὸς ὢν*] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι * στρεβλὰ καὶ ἄδηλα. † Γρῖφον δέ ἐστι τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης οὖν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. *V.*

* Στρεβλὰ] Στραβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro καλεῖται.

† Γρῖφον] Alias γρῖφον ſcribitur. Τὰ γρῖφοι — ζητήματα. *Heſych.* *J. F. R.*

Γρῖφον] Ante γρῖφον in C. haec inſeruntur: (vel quod oblique incedat. Lege in Pluto *Ariſtoph.*)

88. *Μεταίχμιον ἀσφαλῶς*] (Id eſt in medium projiciens oracula, ut incertum ſit ad quem quidque pertineat. Similis phraſis infra Ἐκκλ. c. 3. *νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος*, &c.) *Kuſt.* Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus eſt a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. *Fl.* non agnoſcit *ἀσφαλῶς*. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. *M. du S.*

Ibid. *Ἐς τὸ μεταίχμιον*] Vix eſt, ut interpretatio ſimplex vim & elegantiam hujus loci adſequatur, cui ſimilis alter eſt in *δραπέταις* non procul ab initio. Nempe *μεταίχμιον* eſt locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid eſt in hoc *μεταιχμίῳ*, incertum eſt, cujus ſit, ſequitur victoriam. Apollo oracula ſua, ut ipſe tutus ſit, ne mendacii queat convinci, projicit *ἐς τὸ μεταίχμιον*, in eum locum, unde rapere ad ſe conetur uterque pugnantium, vindicet ſibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. *J. M. G.*

89. *Ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων*] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut ſupra c. 6. mod. *ἀσαφείας* pro *ἀσφαλείας*, & infra *Pſeudol.* c. 3. a. m. *ἀσαφὴς* pro *ἀσφαλής*. *F. G.*

Ἀσφαλῶς] Etſi ſupra c. 6. *ἀσαφείας* pro *ἀσφαλείας* propter Codices praetuli, quod ibi ſenſum probum fundat, quum Apollini obſcuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an ſemper ſic legendum. Hic certe cum *ἀπορρίπτων* aeque recte conjungitur *ἀσφαλῶς*, *caute*, quam *ἀσαφῶς*, & ad prudentiam ejus reſpici videtur, qua cavet ne ignorantia ſua prodatur. Ita *ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ* ſupra c. 6. *prudenter reſpondeas, ne capiare*: notumque eſt vetus verbum ex *Eur.* Phoen. 597. *Ἀσφαλὴς γάρ ἐστι ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.* Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen *ἀσαφῶς* ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum ſequentt. *ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου*, quo certe *obſcuritas*, non *cautio* ſignifica-

te vatem eſſe, & mercedes non parvas eo nomine cepiſti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu oſtendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophiſtarum dicendo ſuperaturus ſit? Noſti enim ſcilicet, quid futurum ſit, cum divinus ſis. APOL. Quomodo, Mome, fieri poteſt, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praeſto ſit, neque ſuffimenta, neque fons fatidicus, qualis eſt Caſtalius. MOM. Vides? fugis convinci, in anguſto deprehenſus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori iſti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture poſitas, ut, ſi iſta non habeas, arte quoque ipſa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praeſto mihi ſunt pro more, quae ad rem faciunt, omnia. Attamen ſic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura ſit victoria: ſuſtinebitis autem,

εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς [h] ποτὲ εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἶσθα [i] γάρ που τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· [m] ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δὲ, εἰ

h Ποτὲ] Deeſt in *Fl.* *i* Γάρ που] Γάρ δή που O. *k* Τῷ] Omittit O. *l* Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *A1.* *m* Ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἔχεις. O. Ὡς εἰμὶ male marg. *A1.* *n* Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *V2.* Ἀναδέξεσθε Edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.*

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς τὰς χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσήγαγεν. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὥς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίδι, ἡ δὲ Κολοφὼν ἐν Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J.F.R.*

3. Δαίμων αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν] Neſcio utrum *Opſopœus* omiſerit rectius ſecundæ vocis interpretationem, an feſtinationem ſuam indignius prodiderit *Benedictus*, non ſatis conſiderans vim ejus & ideo interpretans male *præſentem*. Nam æque præſens futurus erat Timocles, ſi advocato ſuo ad aurem adſtaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major eſt, & ſatis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipſe Lucianus per ſequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & ſine ſimulationis velamento, & proprio ore atque ingenio diſſertaturum, ut αὐτοπρόσωπος κάλλος in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios reſpectus, tum cui προσωπεῖον abeſt. Infra in *Gallo* ſimile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. *J.G.*

9. Ἐπινοήσομεν], Codex Ox. ἐπινοήσωμεν, mendoſe; neque enim id agit, ut conſilium, quod riſit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος] Conf. ſupra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; ſed quia hic brevius comma, euphoniae cauſſa articulus additus non adeo diſplicet. *J.F.R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δικ. c. 1. *M. du S.*

29. Ἁπάντων μοι τῶν χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a noſtro recenſetur Ἡσιοδ. c. 9. *M. du S.*

32. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ καὶ ἔμμετρα λέγοιμι] *Quae accipietis, etiamſi ſint concepta carmine.* Εἰ καὶ ἔμμετρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excuſat ſe, ſi ut ceteri Dii pedeſtri ſermone non utatur. *F.G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mſ. Ox. haec ſcriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

Ἀν-

εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. Καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα [d] καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψεται· ἀλλὰ οἶσθα περὶ ὅτου ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τετραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

ſi non ſatis modulata dixero. MOM. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipſa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut teſtudo nunc coquitur in Lydia: verum ſcis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia iſta, jam adſunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in univerſum poſſeſſi hominis omnia, & horribilia, & myſtica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverſe, μόνον σαφῆ δὲ P. *S.* *Fl.* *H.* &c. *b* Μὴ συνηγόρου] Οὐ ξυν— O. *c* Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καί. *d* Καὶ χελώνη] Neceſſario receptum ex *J.* *V2.* & P. & O. Nam ἡ χελ. Edd. male. *e* Ἕψεται] Ξυνέψε] marg. *AIW.* Item O. & P. *f* Οἱ] Καὶ οἱ male O. & mox καὶ κίνημα. *g* Φρικώδη] Recte ſic P. *V2.* *S.* & O. Φρυκώδη male *Ald.* *J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κροῖσος γὰρ ἀποπειρώμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου εἰ ἀληθές εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Θεοπρόπους εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθεσμον, ἀνερέσθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελεῖ πράττων ὁ Κροῖσος; ἐποίει δὲ ταῦτα τηνικάδε Κροῖσος. λέβητα εἰς λέβητα (1) ἐπεμβαλὼν, εἶτα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρνίου συγκατακόψας, καὶ τῷ λέβητι τῷ διπλῷ ἐμβαλὼν, (3) ἥψει. ἅπερ ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνεῖλεν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρεῶν. ὀδμὴ μ' ἐς φρένας (4) ἦλθε (5) κρατερήνοιο χελώνης. *V.*

41. Ἀνασοβουμένη] Διαραττομένη. *G.*

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιῶδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανιώδη, φοβηρά. *V.*

(1) Ἐπεμβαλὼν] Ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνίου] Ἀρνείου Edd. Et ſic fuiſſe in V. & C. teſtatur *Solan.* qui tamen deleto ε fecerat ἀρνίου, ego ἀρνίου. *J. F. R.*

(3) Ἥψει] Sic dedit *Solan.* quum in C. ſit ἕψει.

(4) Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. quod in Impreſſ. recte mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κρατερήνοιο] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi κραταιρίνοιο ſcriptum eſt. Sine dubio ut conſulatur verſui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non ſemel produci ſoleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hiſce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt ſatellites primorum Phrygiae Regum, qui poſtmodum in Deorum numerum relati ſunt. Hoc fabula, id eſt antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνόπλιον κινήσει quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiſſ. I. *Spencerus* de ritualibus Moſis legibus, p 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc eſt fortes, ut alibi dicuntur אבירים quod idem ſignificat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti ſunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem teſtatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cheroub* & כביר *Chebir*, unde Cabiri Dii, unum idemque ſignificant, ut idem oſtendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur eſſe cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרוים, ut oſtendit *Bochartus*. Verum iſta γεύματος χάριν, donec *Mythicorum Temporum Hiſtoriam* edamus, ubi ex fabulis antiquiſſimas eruemus hiſtorias. *J. Cler.* De varia δαιμόνων opinione, ſignificatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Odé*, in eruditiſſimo opere, *de Angelis*, p. 172. — 188. Etſi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνέξεσθε]. Haec lectio etiam adſcripta erat margini Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχεσθε; quamvis alia occaſione. Etſi enim ἀναδέξεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Geſner.* dederat) ſenſum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Ariſtoph.* Pl. 63. Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνεα τοῦ Θεοῦ. Alterum tamen praeſtare, facile ſe probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἐμμέτρα, ἄμετρα potuiſſet legere, neque tum opus fuiſſet particulam negativam in adfirmativam mutare. Non poſſum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obſ. Crit. p. 66. ſuper hoc loco adfert, ait autem: inſulſe Interpretes; quorum alter: *Quod caperetis, niſi carmine reſponſum darem.* Alter: *Suſcipietis vero haud dubie; niſi verſiculis incluſum oraculum protulero.* Senſus eſt, *Recipietis autem in vos, ſi non metro conſtant juſto, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus ſuis conſtent carmina, quae proloquor, ſi vitioſa ſunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me ſolitis inſtrumentis meis hic deſtitutum eſſe, ſed in vobis erit culpa. Ellipticе dixit, Ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Paraſito* p. 24. ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulſus ſum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arceſſita eſt haec interpretatio &

31. APOL. *Percipite, o ſuperi, quae jam canit augur Apollo,*
Lite ſuper rigida, quam conſtituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,
Non ſine lucentis ſtivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit ungue cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου [h] ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ,
Ταρφέος [i] ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ

h Ἑτεραλκέϊ] ετον ἀκλεικλόξῳ κλωγμῷ O. *i* Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβα O. *k* Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipſis: quin etiam ἀναδέξεσθε οὖν, potius, quam δὴ legat, ſi ex illa conſequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἢ ἑρμηνέως] Quum καὶ pro ἢ haberent Edd. poſterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etſi *Junt.* ἢ καὶ exhibet, poſſumus tamen illo καὶ ſatis carere; & ut quis dicat, καὶ ſimul ſervandum fuiſſe, vertendumque cum emphaſi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus eſſe; nam an plus eſt interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterunt jam olim, *aut interpretes*, licet καὶ retinerent; cumque ſic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ ſatis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod ſi quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni eſt. *J.F.R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic ſecuti ſumus auctoritatem Mſſ. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἢ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Noſtrum Z. Ἐλ. c. 14. & Δικ. c. 1. *M. du S.*

Καὶ χελώνη] Neceſſaria erat vel ſine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καὶ; nam vulgata hiſtoriae repugnat; ſimul enim & permixtas teſtudinis agnique carnes coctas fuiſſe, ſupra jam c. 14. *Jov. Conf.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et ſic Noſter de re eadem infra in *Bis Acc.* ſub init. ἄρνειαι κρέα, καὶ χελώνας. & ſupra l. c. etiam ἄρνεια κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνέψει) recipiendo; pro quo deinde ait εἰς αὐτὸ ἕψεται. Sed quia non tanta neceſſitas, vulgatam paſſus ſum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμη ἀνασοβουμένη] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *criſpata coma*, quæ nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τήντε κόμην διασείσας καὶ τοὺς κατόχους μιμούμενος. *J.G.*

44. Κέκλυτε] Adi *Ariſtoph.* Ἱππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus eſt Lucianus. *M. du S.*

47. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι] *Subtilibus armati ſermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου. *Th. M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Quod *Marcil.* inſerendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiariſſimum eſt ἔνθα καὶ ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα] Ridiculus ſit, ſi quis ſe plane interpretari poſſe dicat, quae Momus ipſe obſcuritatis nomine effuſe ridet. Illa obſcuritas ab hoc verſu incipit. Singula verba verbis ſi reddere velimus, ταρφὴς eſt denſus, ut ſilva, ut fruges, κόρυμβα dici poſſunt ſumma, q. d. κορυφαῖα, uniuscujusque rei, ut corymbi plantarum, ut apluſtria navium; ἐχέτλην ſtivam eſſe aratri, conſtat; poni nonnunquam etiam pro ſulco, monet *Heſychius.* Igitur vel hic ſenſus eſſe poteſt, ab hoc tumultu diſputantium philoſophorum ſpicas in denſis ſulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis; anxietatem & ſolicitudinem pertineat, ταρφέος ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα eſt abſurda, & ſimilis oraculis aliis deſcriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλην, ſi ſerio nugari porro placeat, dixiſſe poteſt, per metalepſin pro ἁμάξῃ ſ. plauſtro illo caeleſti, (vid. Il. Σ, 488.) quod polo vicinum eſt; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipſis. Hoc cum videretur ſententiae magis accommodatum, ſequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς poteſt alludere ad τεττιγοφορίαν Athenienſium; ſi, ut videtur, Timocles Athenienſis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! ſatis eſt, ne ludibrium debeamus Momo. Quorſum pertineant ὀξυβόαι, κλωγμὸς, κορῶναι, ὄνοι, ἡμίονοι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irriſionem philoſophorum; non eſt obſcurum, ſi quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyſſ. X. 302. *M. du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Mſ. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide Od. X. 302. & Il. Π. 428. *M. du S.*

65. Θε

Δὴ τότε λοίσθιον ὀμβροφόροι [a] κλάγξουσι κορῶναι.
Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα [b] κορύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴν οὐ γελοῖα τὰ ἐν ποσί· παῦσαι κακόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατὸν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι καὶ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δεήσει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὑτωσὶ διαῤῥήδην, γόητα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸν νοῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες διαλέγωνται, τηνικαῦτα, ἢν μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

Tum ſane imbriferae cornices ultima clangent.
Victores muli, aſt aſinus ſobolem arietat acrem.

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum ridicula non ſunt praeſentia. Deſine, infelix, ſuffocaberis a riſu. MOM. Et qui poſſim deſinere, Jupiter, ſuper oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid ſibi velit. MOM. Manifeſtum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themiſtocle, adeo diſerte dicit oraculum, hunc praeſtigiatorem eſſe, nos vero aſinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congreſſi diſputabunt, tum ego, ſi quidem Timocles ſuperaverit, procedere ſinam

a Κλάγξουσι] Κλάγξωσι O. *b* Κορύψει] Adſcriptum κερατίσει O. *c* Ἑρμηνεύοις] Ἑ—οι marg. *A1.* *d* Εἰ] Male omiſſum in O.

65. Θεμιστοκλέους] Καὶ γὰρ μόνος ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τοῦ δοθέντος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξου ἐμαντεύοντο Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος (2) τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς, καὶ, Ὦ θείη Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς οὖν μόνου Θεμιστοκλέους ἀνευρόντος ὅ, τι καὶ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος, τοῦτο καὶ νῦν διασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὡς μὴ δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ. *V.* (Hiſtoria late apud Herodotum C.)

67. Κανθηλίους] Μεγάλους. *G.*

70. Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ὢν, ὥς λέγουσι, πρώην γέγονε θεὸς, καὶ εἰς οὐρανὸν μετῴκησεν. *V.* (Inquilinus. C.)

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκκλίνειν C. prave.

(2) Τριτογενεῖ] In V. hic δὲ, poſt Ζεὺς vero, τριτογενεῖ, quod ſic in Edd. mutatum erat ut hic compareт.

65. Θεμιστοκλέους] Conſule, ſi non meminiſti, *Corn. Nepotem* in Themiſtocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *ſeſe muris ligneis tutari* Athenienſes jubebantur. Vide ſupra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέους] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *F. G.* Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themiſtoclis c. 2. *J. F. R.*

67. Κανθηλίους] Laudantur verſus quidam Lyſippi; in quibus pejus quid Aſino eſt κανθήλιος.

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας στέλεχος εἶ.
Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι, ὄνος.
Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.

Haec ex notis *Ritterſhuſii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοιώτιον] Sic *Horatius:*
Boeotum in craſſo jurares aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Ξυναπολέσαι ἐπὶ πονηρῷ τοσούτους] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum ſit ἑνὶ pro ἐπὶ, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ πονηρῷ] Mihi non eſt dubium, legendum eſſe ἑνὶ πονηρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occaſionem dedere. *J. M. G.*

Ἑνὶ πονηρῷ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *J. M. Geſn.* ἑνὶ legendum pro ἐπί. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, ſic Luciano reddidi. *J. F. R.*

82. Αὐτῇ Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago pe-*

ſinam *inſtitutam* pro nobis diſputationem: ſi vero quid ſecius evenerit, tum jam ego ipſam concuſſam, ſi ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exſecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. MOM. Hercules'! heus Hercules! ruſticum illud *eſt*, *quod* dixiſti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot *homines*, & inſuper totam porticum cum ſuo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in poſterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum eſſes, poteras forſan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didiciſti, puto, Parcas ſolas poſſe talia, nos autem eorum eſſe expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam ſi quis contumelioſus in me ſit, aut templum ſpoliando

χῃ, [e] ἐάσωμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν [f] ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι [g] ἑτεροῖον ἀποβαίνῃ, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, διασείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ κατάρατος ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, [h] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἴρηκας, καὶ δεινῶς Βοιώτιον, [i] ξυναπολέσαι [k] ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τὴν στοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ὑπόθεσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ ἱεροσυλῶν μου

τὸν

e Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* *f* Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ *J.* *g* Ἑτεροῖον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* *h* Ἰὼ] Ὦ O. *i* Ξυναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* *k* Ἑνὶ] Ita reſtitui ex *Fl.* Ἐπὶ Edd. cett. male. *l* Ἴσως] Inſerui ex O. Deerat in Edd. *m* Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omiſſo τι.

79. Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο εἰώθασιν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔστιν οὖν ἐπίφθεγμα ἐκπληκτικόν. (3) ἐκπληττόμενος οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. *V.*

80. Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὗς. Ἐπεὶ οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, δριμέως πάνυ ἐπισκώπτεται. (4) τὸ μὲν γὰρ προφανὲς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν διασύρει ὡς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ προσέτι τὴν στοὰν] Τάχα ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγέγραπτο. (6) διὸ ταῦτα φησίν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τῶν ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. Διασύρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένων οὐδὲν δέον ἐν ταῖς δημογορίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τοῦ χυδαίου ὁμίλου. ὥσπερ καὶ αὐτὸς οὗτος φησὶ διαπαίζων ἐν τῷ Ῥητόρων (7) Διδάσκαλος. *V.*

(3) Ἐκπληττόμενος] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπληττόμενοι V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ προφανὲς] Haec & ſeqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuiſſe quae hic & in Ed. *Cler.* eſt; quod vacua ſpatia punctis tantum impleverit *Solan.* *J.F.R.*

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διὸ] Διὰ antea edebatur; ſed cum in C. eſſet: *propterea hoc dicit*, patebat legendum διὸ idque in Cod. V. recte fuiſſe notavit Idem. Quare id recepi. *J. F. R.*

(7) Διδάσκαλος] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato διδασκάλῳ. Obſecundavi, etſi non addit unde ſic emendarit; quia ſic melius, & ſic ſolet; per me tamen vulgatum non mutaſſem; ſine auctoritate Codicis. *J.F.R.*

poneretur, ipſeque hortaretur milites, praeliumque committeret, teſte *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, niſi quod ſtatuam ei aeneam nullam fuiſſe conſtat ex Δημοσ. c. 53. Imaginem fuiſſe credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illuſtratur ex Ῥητ. c. 18. quem locum ipſe inſpicito. *M. du S.*

84. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν] Ridiculum argumentum, & ſimile illi, qui caput ſibi ne praecideretur deprecatus, illud cauſſabatur, ſe non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demoſthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit *Longinus* ſ. 16. ubi omnia quae hic dici poſſent, Viri docti, praeſertim *Tollius*. Add. tamen *Spanhem.* ad Ariſtoph. Νεφ. 982. *J.M.G.*

86. Ἴσως] Ex Mſ. Ox. *M. du S.*

τ̃ νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ᾖ, οὐκ ἐπιτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας. ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τ̃ σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τ̃ ᾅδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, κἂν τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ᾽ ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν. ἀπέσωσας [c] γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων.

meum ; aut evertenda ſtatua ; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem.* Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus : ſcapham voco ſimplex ſcapham.* Si haec eſt veſtra conditio, [1] longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti cum Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Γ᾽ ἂν οὖν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τ̃ καθ᾽ ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ἡ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τ̃ θεῶν νῦν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In *Aſino.* κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In *Gallo.* ὁ Ἀχιλλέως ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. *J. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat; hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *Ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰ κλάειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato*, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probum eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἴκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἴκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθέοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ἡμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησαι, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τ̃ ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, στέρνον τε καὶ μετάφρενον. θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς παρῃώρητο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπούμενος. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur baltheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμηλὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis eſt ille cum feſtinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amuſſim factus, ille priſco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forenſis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus eſt, qui quotidie exprimatur a ſtatuariis. Quid, fili, ſic curriculo ad nos veniſti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea ſeditionis nobis imprudentibus ortum eſt? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφῖξαι; ἤ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; ΕΡΜ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας τῆς σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανιστάμενον λέληθεν. ΕΡΜ.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν [i] ὕπο
Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον·

Θώ-

[d] Ὁ] Deeſt in *Fl.* [e] Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀναπλαττόμενος Edd. [f] Ἀναγγέλλεις] Εὐαγγέλλεις male P. Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* [g] Μυρίας] Nil mutat *Fl.* [h] Ἐπανιστάμενον] Πεσούμενον marg. *A1.* [i] Ὕπο] Ex emendat. *Jenſii.* Ὑποπιττούμενος Edd. priores. Ὑποπιπτούμενος pejus etiam P.

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γοῦν ἀναπέπλασται] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον περιπλάττειν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσσῃ, καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑποπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῃ] *Pauſan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοὰν, ἣν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactiſſime expreſſit magiſtrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus gloſſa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepſit, ut notius verbum pro minus vulgari ſaepe ſolet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον] Ut mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Græcis, quæ ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *æra*, & ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de ſe jactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum præbet id fieri per fabros ærarios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Græcis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem æris celaturam impreſſam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον. θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς, παρηώρητο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος· ὁρῶ δ' ὄχλον καί τινας δύο ὠχροὺς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων, Δάμιν τε, καί. ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae ſtatua erat ad Poecilen; ut praeceſſit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid eſt χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Λῆροι. An χαλκουργῶν eſt *aeneus?* an ὑποπιττούμενος eſt *cum fabricarer?* Deinde in *Salmurienſi* editione, unde nos haec deſcripſimus, deſideratur vox στήκοντα poſt ὄχλον. Scripſit Lucianus χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος per anaſtrophen praepoſitionis uſitatiſſimam, praecipue poëtis; ſic *Euripides* in Phoeniſſis vſ. 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλοιος ἀμφὶ σώματι
Πλασθεὶς, παρηώρητο μιμηλῇ [b] τέχνῃ
Σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν [c] ἐντυπούμενος·
Ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινας δύο
Ὠχροὺς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,
Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὕς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοί; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀ-

Lorica corpori tenax, riſum movens,
Afficta jam pendebat arte ſimia,
Signum velut totius aeris exprimens.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamoſos, pallidos, pugiles ſophiſmatum,
Daminque & ——

JUP. Deſine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commiſſa eſt illis pugna? HERM. Nondum: ſed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes ſe invicem, conviciis e longinquo jactandis. JUP. Quid ergo jam faciendum ſupereſt, Dii, quam ut proſpicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γέλοιος] Sic Edd. omnes. b Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντυπούμενος] Ἐκτυπούμενος marg. *A1*. quod verum credo. d Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. *A1W*. e Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. *A1*. f Ἢ] Deeſt in *Fl*.

27. *Κεκραγότας] *Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. V.*
29. Δάμιν τε καὶ] *Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας ἀνακόπτει αὐτόν. V.*
32. †Εἰ πάλαι] *Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.*
33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] *Ἀκροβολισμός ἐστιν, ὅτε πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι ‡ἀλλήλοις, βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις. V.* (praeludium. C.)

* Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.
† Εἰ πάλαι] Εἰ πάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adſcripſerat *Solam*. Diverſa ſcriptura, ſed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adpoſuerat ac ſignaverat, ut ſimul viderentur ſpectare ad ſcholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde ſuſpicor eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abſtinui, non ſatis certus quid ille Codex habeat: nam κεκραγότας eſſe in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *J. F. R.*
‡ Ἀλλήλοις] Ita bene correxit Noſter; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter diſtinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Jam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοις jungenda ſenſum produnt optimum. *J. F. R.*

Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο.
Meorum dominorum, a quibus miſſa ſum.

Aeſchylus in Prometheo vſ. 367.

Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.
Ubi torretur ſub Aetnae radicibus.

Idem fit in aliis praepoſitionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentiſſime. Saepe quoque Lucianus proſae orationis ſcriptor περὶ per anaſtrophen (πέρι) habet. Eſt ergo χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος, *cum a fabris aerariis pice linerer*. Caeterum ſunt omnes Jambi, quos Noſter vel ex Tragico aliquo deſumſit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus eſt plenus. Reſpondet propterea Jupiter, & initio ultimi verſus interpellans Hermagoran, ait, Παῦε ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδούμενος. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Verſus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) *J. J.*
Ἐτύγχανον] Jambi ſeptem ſic diſtinguendi &c. *F. G.* Eodem modo *Gujet.* diſtinxit ut *Jenſius*. Idem fecerat *La Croze*; quare eadem jam non repetam. *J. F. R.*
Ibid. Χαλκουργῶν ὕπο Πιτ.] Vide *Jenſ.* Parodia eſt *Euripidis* Oreſt. 867. & 872. *M. du S.*
26. Στείχοντα] Cur Cl. *Jenſ.* dicat στείχοντα in *Salmur.* edit. deeſſe, neſcio; nam omnino adeſt in illa aeque ac in *Amſt. Bi.* ceteriſque. Alias στείχοντα non ſigni-

convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

κρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς [g] οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ ἀνταρᾶσθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ᾽ ὅσπερ ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

Σιγῇ, ἐφ᾽ ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθηται.

TIM. Τί φής, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔAM. Οὔκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. TIM. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ, ὦ μιαρέ, ἀπόκριναι. ΔAM. Οὔμενουν, ἀλλὰ σύ. ZEΥΣ. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ [h] εὐφωνότερον τραχύνεται. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, [i] ἐπίχει τῶν βλασφημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων. TIM. Ἀλλά, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

g Οὗτος] Αὐτὸς marg. *A1.* *h* Εὐφωνότερον] Forſan Εὐτονώτερον. *M. du S.* *i* Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *A1.* Ἐπήχει Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν. G.

ſignif. *tumultuantem*, ſed *euntem*, imo *ordine ire*, unde σίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item σίχος, unde diſtichon. *Hom.* Od. I. 418. De Cyclope: Εἴ τινά που μετ᾽ ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε. *Si qua quemdam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ὄχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & σίχω inveniri in praeſ. pro στείχω non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J. F. R.*

29. Δάμιν τε καὶ] Ἰαμβικὴ διποδία. F.G.

30. Ἑρμαγόρα] Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος ſcribendum videtur. F.G.

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί οὖν ἔτι] Senarius, ſed ita ſcribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἔτι χρὴ λοιπὸν ὦ θεοί. F.G.

Τί οὖν ἔτι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujeti* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J. F. R.*

47. Σιγῇ ἐφ᾽ ἡμείων] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. H. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ᾽ ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ᾽ ἡμείων, ἵνα μὴ πευθοίαθ᾽ οἱ ἄλλοι. *F. G.*

51. ΔAM. Οὐκ] Id eſt: οὐκ εἰσὶ θεοί, οὐ προνοοῦσι. *F. G.*

56. Εὐφωνότερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, εὐτονώτερον. *M. du S.*

57. Ἐπήχει] Legendum videtur ἐπίχει pro ἐπήχει. *F. G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀναβ. c. 22. & Ῥητ. c. 16. In omnibus Impreſſis ἐπήχει. *M. du S.*

59. Ἐπιστομίζων] Cum Doctiſſ. *Pricaeus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *fraeno coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. 2. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 10. *J. F. R.*

[a] πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὀμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φής; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δᾶμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασί ποτε χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς φής, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπιορκεῖς ἀεί, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κα-

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus viciſti: ſed abſque maledictis, ſi videtur.

36. TIM. Bene iſtuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exſecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? ſine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratur universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui iſta auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem iraſcaris, idque illis ipſis non iraſcentibus? ut qui nihil in me gravius conſuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te ſuo olim tempore ulciſcentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia ſuſtineant, & res hujus univerſi, infinitas numero, adminiſtrent? Itaque necdum te ulti ſunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipſe maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonſtrationem providentiae ſuae majorem poſſint edere, quam malum te

a. Πρότερον] Sic J. Fl. &c. Πρότερος P. Πρότεροι marg. A1. b Ἣν] Omittit Fl. Habent cett. & P.

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὗρον οὕτως· οἱ ἄνθρωποι, ἵν' ᾖ σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν * κἂν ταῖς παραθέσεσιν. V. C. G. Sic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι] Τὸ ἐντελές, ἰωαὶ οἱ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναληλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. Conſueverunt metrici hoc facere κἂν ταῖς παραθέσεσιν, ὁποῖον ἐστι τὸ ἀληθινῶ (ſic corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δήπουθεν κανθάρλιμον. † (& hoc iterum corruptum) καὶ ἔτι οἱ καταλογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & paſſim invenire eſt apud Oratores τἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

72. Καταλεύσετε] Λιθάζετε. G.

78. Καί σε ‡ μετίωσι ποτὲ] Ἢ μετέρχονται, ὅ ἐστι, τιμωροῦνται. De providentia Theologi praeſertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια ἣ καλῶς διεξάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει καὶ βούλεται.
οὐχ ὡς λέγεις σύ, καὶ μάτην ἐναβρύνῃ
πείθειν τὸν ἐχθρόν, ὦ Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καί σε μετέρχονται] Ὅ ἐστι τιμωροῦνται. V.

* Κἂν ταῖς] Κ'αὐταῖς ante editum male. Correxerat *Solan.* κἂν ταῖς. Ego accentum tantum ſuſtuli differentiae cauſſa, quia eſt ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum reſpuit, licet mox κἂν ſervarim, quia & alia ibi corrupta. *J. F. R.*

† Adſcripſerat Cl. *Hemſterh.* Lege: ἐν Π. δήπουθεν κάνθαρος λιμήν.

‡ Μετίωσι] Lege μετίασι. Sed ſic erat in Cod. MS. *M. du S.*

84. Ὧν — τῶν ἄλλων] Subaudi ἕνεκα, vel ἀντί. *F. G.*

90. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

93. Ἀπ-

te mortalem male obterendo. Sed apparet illos peregre abeſſe trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipſi ſponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi perſuaſit; ſol eandem ſemper viam tenens; & eodem modo luna, & tempeſtatum vices, & plantarum ſatus, & generationes animalium, eaque ipſa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere poſſint: haec, & alia in eo genere providentiae opera eſſe mihi videntur. DAM. Ipſum quodammodo, quod in quaeſtione eſt, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifeſtum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem eſſe, quae fiunt, ipſe quoque dixerim; ſed non ſtatim neceſſe eſt ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Poteſt enim fieri, ut a fortuito initio nunc ſimiliter & eodem modo conſiſtant. Tu autem ordinem illorum vocas neceſſitatem. Deinde

κὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' [c] αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταυτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ [h] γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπό τινος προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγ-

c Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *A1.* d Αὐτεπαγγέλτοις] Sic reſtitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις Edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *A1.* e Ὁ] Deeſt in *Fl.* f Γεννώμενα] Γιγνόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. g Τρέφεσθαι] Τρέπεσθαι L. h Γιγνόμενα] Γεννώμενα marg. *A1W.*

91. Ἀμύμονας] Ἐπαινέτους. *G.*

93. Ἀνεπαγγέλτοις] Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. *F.G.*

Ἀνεπάγγελτος] Dicit Deos ſaepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans eſt vocabulum, *qui ſe ipſos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis eſt *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui ſignificare, ſe apud eum coenaturum. Eadem quidem vis eſt vocis ἀνεπάγγελτος, ſed illud tamen exquiſitius. *J.G.G.*

Ἀνεπαγγέλτοις] Recte conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepiſſe ſtultitia fuiſſet. *J.F.R.*

7. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, *Ariſtot.* *F.G.*

13. Ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα] *Contingit enim, ut hac incepta ſint* Benedictus: *jam enim alias incepta ſunt* Opſopœus, quæ ſanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Poteſt enim eſſe ut aliter* (quam ſcilicet munere providentiæ) vel *temere* & fortuito *incepta* &c. Nec vero in præcedentibus illa αὐτό που τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quæſtionem corripis*, vel cum Opſopœo *tu quidem quæſtionem diſcerpis*, ſed pro argumento latenter arripis & producis id ipſum quod quæritur, & ſic fraudem facis. Et niſi fallor, hunc locum innuit eumque ſic exponendum putavit *Henr. Valeſius* in poſtumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omiſit in verſione καὶ ἐπαινοῦντι; at

ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸ κωμικὸν, Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀπόκριναι γάρ μοι· Ὅμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὐ γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ [f] τοῦτο μέτροις τε κατᾴδουσι, καὶ μύθοις [g] κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαντα [h] ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείσθης τοῦ Ὁμήρου· ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis ; ſi quis tibi non obſequatur, ea quae fiunt, ſicut ſunt, enumeranti & laudanti ; ſimul vero putanti, hanc demonſtrationem eſſe, providentia quadam illorum unumquodque vices ſuas ſervare. Igitur, ut eſt in comoedia, *Hoc ſubdolum videtur : adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus eſſe in hiſce demonſtratione. Attamen interrogabo. Etenim reſponde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuiſſe? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuiſſe Homerum, omnes tibi largientur : teſtem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam eſſe puto, ſed ut auditores demulceant ; atque ob id ipſum, verſibus occinunt, & perſonant fabulis, & in univerſum jucunditatis cauſſa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris : num illis quae de Jove dicit, inſidias illi feciſſe ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem ? & niſi Briareum advocaſſet Thetis, miſerata factum, in compedes forte raptus nobis eſſet Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A1*. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι Edd. priores. *b* Δὲ] Abeſt a *Fl.* *c* Σοι] Abeſt ab O. *d* Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B2. P. S.* Μέλει *J.* & *V2.* Μέλλει male O. & marg. *A1.* *e* Οἶμαι] Deeſt in O. *f* Τοῦτο] Τὸ O. *g* Κατηχοῦσι] Κατέχουσι male *Fl.* *h* Ὑπὲρ] Deeſt in O.

21. Ὑπομόχθηρον] Ἀνόητον. *G.*
33. Κηλεῖν] Θέλγειν. *V.*
40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *V.*

recte Opſopœus *ac laudibus efferas.* *J.G.*

20. Διαλλάττεσθαι] Manifeſtum mendum eſt in his verbis Epicurei Philoſophi, quibus dixerat Stoicos ipſos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοίᾳ διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes : *Deinde ſcilicet indignaberis, ſi quis te non ſequetur, cum ea quae fiunt, qualia ſunt enumeres & laudes, & putes hiſce demonſtraſſe, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, ſed eundem ſervant ordinem illi ſyderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. ſcribendum ſine dubio, ut eſt in Mſ. διατάττεσθαι, regi, adminiſtrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια. *Hoc igitur univerſum nulla ne providentia regitur?* *J.G.G.*

Διατάττεσθαι] Ex Mſ. Gr. P. & L. Infra iterum διέταττες ἕκαστα. *M. du S.*

Διατάττεσθαι] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; verſio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immiſſo ſomnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipſum comburere Agamemnonem, ut non videretur eſſe impoſtor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipſum deinde, Minerva inſtigante, Martem? paullo poſt autem, ipſi irruentes in ſe invicem Dii praelia miſcuere viri pariter ac feminae; & Minerva quidem Martem ſuperat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra ſtetit utilium dator Hermes.* Aut iſtaec de Diana probabilia tibi viſa ſunt, cum illa aegre fert & indignatur, ſe non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob cauſſam aprum horribili magnitudine, & robore cui reſiſtere nihil poſſet, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi perſuaſit?

ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνατον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν [i] ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ [k] ἐμονομάχουν ἀναμὶξ [l] ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε καὶ [m] πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος [n] ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδός σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη [o] μεμψιμοιροῦσα ἠγανάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν [p] ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σῦν τινα ὑπερφυᾶ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, [q] ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἆρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noſter deſperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum eſſe clypeum: & jam circumſpicit, qua ſe ſubdu-

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δᾶμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμένῳ ἔοικε· δέδιε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἷ παρεκδὺς ἀπο-

i Ἐπεσπάσατο] Ἐπεσπάσαντο marg. *AiW.* *k* Ἐμονομάχουν] Ἐμονομαχοῦντο O. *l* Ἄρρενες] Οἱ ἄρρενές τε καὶ θ. O. *m* Πεπονηκότα] Προπεπονηκότα O. *n* Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐριοῦνιος *J.* *o* Μεμψιμοιροῦσα] Μεμψίμοιρος οὖσα O. *p* Ὑπὸ] Ἐπὶ O. *q* Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὅμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ πάνυ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἤνεγκε μάρτυρα. *V.*

58. Σῶκος] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Σωσίοικος. *V.*

59. Ἐριούνιος] Ὠφέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Παρεκδὺς] Παρεξελθών. *G.*

ſionem Cl. *Geſneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab reſtituta lectione. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν κωμικὸν] Unde habeat neſcio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas haſce voces inſertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione juſſimus. *M. du S.*

33. Μέλει] Sic *Ven.* utraque. O. μέλλει. Reliqui Libri μέλειν, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμήρου] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

45. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & ſeqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τὸν Ἄρην] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμὶξ &c.] *Homer.* Il. Υ. 70. 75. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντέστη] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M.* I. e. Il. Υ. 72. *J.F.R.*

59. Ἀρτέμιδός — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod eſt cauſæ diffidere & contentionem relin-

ἀποδράσεται. TIM. Οὐδ᾽ Εὐριπίδης ἆρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτοὺς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεικνύῃ σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ ἐπιτρίβοντας; ΔΑΜ. Ἀλλ᾽, ὦ γενναιότατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ᾽, οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* *b* Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ] Κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. *c* Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοποιοὶ *J.* & marg. *A1.* *d* Εἶναι] Deeſt in *Fl.* *e* Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *Fl.* Habent cett. & O. *f* Χιτῶνας] Omiſit O.

73. Ἐπιβάσας] Γρ. ἀναβιβασάμενος τοὺς Θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν * τραγῳδῶν δράματα. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ‡ Ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἑλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδιῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβάς, ἄδος, & αἱ ἐμβάται. Vid. *Poll.* *J. F. R.*
‡ Ποδήρεις] Ποδήρης edita. Correxit *M. du S.*

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Græci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαποβλής appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδος nomen multo probroſiſſimum eſſe. G.C.

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτάς. F.G.

Πῶλον, καὶ Ἀρίστοδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad *Mor.* c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum προγάστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προσγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici leibgen? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπεὶ καθ᾽ ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπεὶ καθ᾽ ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκουσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκουσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*

Ἐπεὶ καθ᾽ ἑαυτὸν ὁπόταν &c.] Ἐπεὶ καθ᾽ ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Diſputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tamdem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronunciantem.*

Ὁρᾷς

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro ſe Euripides, nihil urgente fabularum neceſſitate, quae ſibi videantur dicit, audias ipſum tunc libere pronunciantem:

Sublime fuſum cernis, immenſum aethera,
Cujus mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rurſus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim niſi ſermonibus mihi notus es:

& ſimilia.

ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τ̀ τραγῳδίαν, ὅπερ [g] ϗ̀ γελοιόταῖον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, [g] μηδὲν ἐπειγούσης τ̀ χρείας τ͂ δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, [h] ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου,

Ὁρᾷς τ̀ ὑψοῦ, τ̀ δ' [i] ἀπείρον' αἰθέρα,
[k] Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' [l] ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ϗ̀ πάλιν,

Ζεὺς, [m] ὅςις ἐςὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γ͂ οἶδα, πλὴν λόγῳ [n] κλύων.

ϗ̀ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

g Μηδὲν] Hoc trajectum in O. poſt λέγῃ. *h* Ἀκούσῃ] Omiſit *S.* Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. *i* Ἀπείρον'] Ἄπειρον Edd. Ἄμουσον marg. *A1.* ridicule. *k* Καὶ γῆν &c.] Deeſt hic verſ. in Ox. *l* Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. *m* Ὅςις ἐςὶν ὁ Ζεὺς] Omiſſa in O. *n* Κλύων] Omiſit *Fl.*

Ὁρᾷς τ̀ ὑψοῦ, τ̀ δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides ſupernum ſimul, & immenſum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc eſſe puta Deum.

Ἀκούσῃ eſt ſecunda perſona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus eſt Interpres, vertens *audies*, quaſi eſſet hic ab ἀκούσομαι, quum ſit ab ἀκούσωμαι. *J. J.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum cenſeo. *M. du S.*

Ἀκούσῃ & ἀπείρον] Cum in marg. *Ald.* ἄμουσον ſine ſigno quo pertineat, ita adſcriptum eſſet inter ἀπείρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi poſſit; ſuſpicabar quidem, & adhuc ſuſpicor, ſcribentem ἄκουσον pro ἀκούσῃ notare voluiſſe; quia & ſic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουσον re vera magis reſpondebat τῷ ἀπείρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi ſum paſſus; etſi abſurdum plane eſt, ſi ſcriba de hoc adjectivo ſic ſenſit; nam hic ἀπείρον' eſſe a nominativo ἀπείρων, *immenſus*, nimis eſt apertum: ideoque apoſtrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *J. F. R.*

* 90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vſ. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum verſuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoſcit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M. du S.*

Ὁρᾷς τ̀ ὑψοῦ] Nobiles ſenariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum poſuit *Barneſius.* Dedimus, quam & ipſe ſervavit, verſionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum ſententia pulchre ſervet, niſi quod pro ὑγραῖς ipſe nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius eſt, ut repoſuimus, *mollibus*. Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides ſublime fuſum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc ſummum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum verſiculorum fecere, *Daviſius.* Adde *Euſeb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Feſti in ſublimem, quum ex Ennii Thyeſte laudat, *Aſpice hoc ſublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loënſ. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeſte ipſum quem tractamus locum eſſe deſumtum. Qui ſequitur verſiculus, (quem uno verſiculo Latino recte explicari poſſe diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum ſuperioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait eſſe ex Hecuba, in quo falli illum puto, niſi ego requirens falſus ſum. *J. M. G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In verſu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Mſ. θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio verſu ὅςις ἐςὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque Jupiter ſit.* *J. G. G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem ambiens recte dici ſolet *humidum.* Nec tamen diffiteor θερμαῖς de igne coeleſti intelligi poſſe, quo terra circumfuſa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Geſn.* dedit, ſatis facit utrique. *J. F. R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoſcit *Fl.* ὅςις ἐςὶν ὁ Ζεὺς, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M. du S.*

TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν κατὰ [a] τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἂν, ὡς [b] γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] πῶς ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἥκοντι, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστερᾷ, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] Καίτοι μὲν ἅπασι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἅτερος· καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμεοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti ſunt, qui Deos eſſe putant & celebrent. DAM. Bene, Timocles, quod monuiſti me eorum, quae inter gentes moribus legibuſque recepta ſunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quum nihil firmum illa, quae de Diis feruntur habeant. Multa enim confuſio, & alii alia ſanxerunt: Scythae ſacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id eſt Lunae*; & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Aſſyrii columbae; & Perſae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus eſt aqua; privatim vero Memphitis Deus bos eſt; Peluſiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut ſimia: & inſuper per vicos aliis humerus dexter Deus eſt; e regione autem habitantibus, ſiniſter; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula ſunt, o pulcher

a Τὰ] Abeſt a *Fl.* *b* Γε] Non habet O. *c* Πῶς] Omittit O. *Pell.* πᾶς vel πάντως. *d* Θρᾶκες] Deeſt in O. *e* Μήνῃ]. Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* *f* Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Fl.* Καίτοι τοῦτο *J.* Καίτοι ſine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* *g* Κοινὸν] Κονὸν male *Ald. H. Fr.* Recte κοινὸν *Fl. J. P.* &c. idque etiam adſcript. marg. *A1.* *h* Κρόμυον] Nihil mutare *Fl.* not. *M. du S.* *i* Ἶβις] Hoc & cett. ad πίθηκος omiſſa in O. not. *M. du S.*

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγάνων φακέλους οἱ Σκύθαι συνιστάντες, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκην ἱδρύσαντες σιδηροῦν, θυσίας ἐπετείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πινάκιον. *G.*

4. Πῶς] Quum in O. abſit, ego non adderem, ſi & in aliis abeſſet; eſt quidem ejus pleonaſmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 1. καὶ ἰσυχῇ πως ἀναμετρῶν. At tum ſcribitur enclitice, ſine accentu. Hic vero poteſt cum emphaſi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum ſervabit. *J.F.R.*

6. Ἀκινάκῃ] Vide ſupra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκῃ θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet *Brod.* Miſc. p. 533. Theſaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non eſt, deſcribi a me nequit; ſed ſatis hoc viſum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J.F.R.*

7. Ζαμόλξιδι] Conſule *Herod.* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuiſſe non patet. In Ox. deeſt Θρᾶκες. Certe a Scythis celebratur Σκυ. c. 1. an etiam a ſuis Thracibus, aliunde ex hoc non conſtat. Thrax utique Ἰσ. β. c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μηνὶ] Vide ſupra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκυνήσαι ἥλιον, ὡς Ἰνδοί, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. ſcribitur Μηνὶ, quod rectius, quam quod in omnibus Impreſſis eſt Μήνῃ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Heſych.* & *Hom.* Il. Ψ. 455. *J.F.R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι] Quis ſit Phales, cui ſacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in verſione Phanetem, notum ex Orphicis verſibus ab Athenagora Legat. c. 16. p. 72. ſervatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem eſſe Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid veroſimile habituram conjecturam noſtram, ſi a Cylleniis ſic cultum conſtet Apollinem, ut notum eſt de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hae-

cher Timocles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixiſti, Mome, & recte nos reprehendiſti; ac ſtudebo corrigere iſta, modo praeſens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, niſi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales ſunt Hermarum quidam, duplices & utrinque ſimiles, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis ſuperato Croeſus Halye, ſuum imperium an Cyri diſſolvet? Atqui non paucis

ἐστὶν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. [k] Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τοὐμφανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξελεγχθήσεσθαι; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἢν τὸν ἐν ποσὶ [l] κίνδυνον [m] διαφύγωμεν.

ΤΙΜ. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν, ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ἐπιστραφήσῃ; [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος διαβὰς τὸν Ἅλυν, τὴν [t] αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων

k Οὐκ] Deeſt in O. l Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. m Διαφύγωμεν] Διαφύγομεν *J*. Prius cett. recte. n Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε *Fl.* o Ἀμφήκης] Ἀμφήρης O. *Schol.* & C. p Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abeſt in O. q Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta *Fl.* quae καὶ omittit, idque ſecuti ſumus. r Ἐπιστραφήσῃ] Ἐπιστραφῇς *Fl.* Ἐπιστραφῇς O. s Ἢ τί] Τί γὰρ O. t Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφηχὴς] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἠχῶν, τουτέστι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ ᾔδει περὶ τίνος ἔλεγεν, ὅτι τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφε) δὲ ἀμφήρης, ἵν' ᾖ ἀφ' ἑκατέρου ἔριδα ποιῶν. *V.*

Ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαῖ τετράγωνοί τινες κίονες ἦσαν παρὰ τοὺς ὁδοὺς ἱδρυμένοι. ἄνω (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμιμημένον τὸν λίθον. ἐνίοτε μὲν οὖν ἓν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔστι δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνίττετο δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἐσήμαινον οὖν τὸν βίον, ὃν διὰ τῆς ὁδοῦ παρεδήλουν, σὺν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορεύεσθαι, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθῶς ὡς ἑδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπεσάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, εἰς ἔμφασιν τοῦ χρῆναι τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου (5) εἰσιοῦσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν. *V.*

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου male edita.
(3) Αὐτὸς] Αὖτος V.

(4) Τοῦτ' ἀληθῶς] Τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit *M. du S.*
(5) Εἰσιοῦσι] Ἰοῦσι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum ſervavi. *J. F. R.*

haeſit: huic ego reſpondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipſum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eſchenbachius* in Epigene. *J. M. G.*

10. Φάλητι] Quis hic ſit neſcio. *M. du S.*

Ibid. Περιστερᾷ] Vide infra. *M. du S.*

11. Ὕδατι] An Nilo? *F. G.* Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiſſ. *Davieſ.* (cujus Cl. *Hemſterh.* in marg. admonuit) ad *Cic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemſterhuſio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joſeph.* in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τοῖς Παπρημίτῃ ἱροί εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. *J. F. R.*

15. Κροκόδειλος] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. *M. du S.*

Ibid. Κυνοκέφαλος] *Anubis.* *F. G.*

19. Ποτήριον] Vide *Pignorii* menſam Iſiacam. p. 31. Sed *modius* eſt noſtris, quod *poculum* vocat. *M. du S.*

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπισκ. c. 11. Ζ. ἐλ. c. 14. & hoc ipſo opuſculo c. 20. *M. du S.*

36. Ὅμοιοι, πρὸς] Sic *Fl.* In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῇς; ſed vulgata proba. *M. du S.*

των ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίατο. ΜΩΜ. Αὐτά που, ὦ θεοί, [b] ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δᾶμι, μονονουχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἁμάξης παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἑξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἄν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καί που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

talentis Sardianâ illa pernicies ancipitem iſtum verſum emerat? MOM. Illa ipſa fere, Dii, hic vir diſputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc eſt nobis pulcher ille citharoedus? Deſcende, reſponde, ſiſti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis reprehenſionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non ſedes ipſas Deorum diſputatione tua evertis, ipſorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, ſi ſuffitus & boni odoris plena ſint? Sed illa Tauricae Dianae libenter ſane viderem e fundamentis in caput everſa, in quibus talibus epulis virgo illa gaviſa eſt. JUP. Unde nobis invictum iſtud malum inſonat? ut nulli Deorum vir parcit! ſed *tanquam* e plauſtro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps inſontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos ſane Jupiter inveneris inter nos inſontes. Et forte progreſſus homo tanget etiam ſummorum quendam.

45. TIM.

a Τὸ] Omittit O. *b* Ἀνὴρ] Non comparet in O. *c* Ἐγὼ] Abeſt a *Fl.* *d* Ἐπισφάττεις] Sic *J. Fl. Fr.* P &c. *e* Καὶ] Omiſit O. *f* Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοί. O. *g* Ἐπῆλθεν] Sic reſtitui ex *J. V2.* G. O. & marg. *A1.* Ἐπηχεῖ Edd. cett. *h* Ὡς] Sic Edd. Ὅς L. Τὶς O. *i* Ἐν] Παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ ἀπὸ Σάρδεων, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν τὰ τοῦ Κροίσου βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιος λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. *V.*

49. Ἕδη αὐτὰ] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἱδρῦσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν γὰρ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. *V.*

58. Ἐπηχεῖ] Ἐπῆλθεν. G.

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθήμενοι ἔσκωπτον ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο πολλά. Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑβριστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἁμάξης. *V.*

* Σκυθίᾳ] Συνηθείᾳ Ed. *Cler.* Sed quia *Solan.* adſcripſit in V. eſſe Σκυθίᾳ facile adparet quid voluerit. Tantoque faciliuſ emendavi quod vel ſine Codice conjicere licebat. *J. F. R.*

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος] Croeſum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croeſi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθροι ſine auctoritate mutandum in ὀλέθριοι ſupra, *Pſeudom.* c. XI. ubi habuimus ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες; nam etſi pluralis ibi ſit, & ὀλέθριοι deinde dicat adjective; tamen & ſubſtantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis ſimilibus adeo eſt frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὄλεθροι legitur amplius, operae non videatur. *J. F. R.*

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? *F. G.*

46. Ἐπισφάττεις] Vocem hanc eo ſenſu haud temere reperias. Servanda tamen. *M. du S.*

Ἐπι-

45. TIM. Neque tonantem ipſum Jovem audis, hoſtis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter ſit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, ſepulcrum ibi quoddam oſtendi, & columellam adſtare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim ſit mortuus. MOM. Hoc diu ego ſciebam dicturum eſſe hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluiſti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet eſſe, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipſum audiant, & quam illius perſuaſionibus contra nos occupati ſint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demiſſa omnes

Ipſa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigaſti? DAM. Et ſaepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

TIM. Οὐδὲ βροντῶντος [k] αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] παρὰ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦνται, τάφον τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεύς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα τὸν ἄνθρωπον. τί [q] δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὤτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. TIM. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ, καὶ

k Αὐτοῦ] Ἄρα O. l Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. m Παρὰ] Reſtitui ex *Fl.* *J.* Περὶ habebant cett. Ἐπὶ *S.* n Διηγοῦνται] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A* 1. o Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. p Πρὸ πολλοῦ] Omiſit O. q Δ'] Abeſt in O. r Καταφρονεῖν] Καταφρόνει O. s Πολλάκις] Πολλὰ male O. t Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν μὲν ὑμ. O. v Ὁ] In *Fl.* eſt ἡ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐν † αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν νῦν ἀποτείνει). *V.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impreſſis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐπισφάττεις] *Mactas* dederant olim ſatis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; ſi probum eſt ἐπισφάττεις. Conf. tamen ſupra ἀποσφαττομένους in var. Lectt. cap. 22. *J. F. R.*

58. Κακὸν ἐπηχεῖ] Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖ. Mſ. τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπῆλθεν] Mſſ. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάρπτει] Vide *Homer.* Il. O. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Ἀπὸ an ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Baſileenſis* habet περὶ, quae lectio non placet: verſus eſt trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθέν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. *F. G.*

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Poſt inventum παρὰ non jam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rurſus ſequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum eſt, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falſum eſſe. *J. F. R.*

76. Ταφον] Vide *Lactantium* haec fuſius differentem I. 11. & Noſtrum Τιμ. c. 4. *M. du S.*

86. Ἀναδησάμενος τῶν ὤτων] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Paſſim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

 95. Εἰ-

καὶ ἐμπιπλᾶς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέττοντες; ἐκυβέρνα δὲ [a] εἷς τις ἐφεστὼς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [e] Τιμόκλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἄν, [f] ἀεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ

& implens vela, *magis* quam remigantes? DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem non navigaſſet niſi eſſet gubernata; hoc univerſum autem ſine gubernatore atque duce ferri arbitraris? JUP. Euge prudenter iſta Timocles, & valide *diſputas* ſimilitudine.

47. DAM. Verum, cariſſime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas ſemper cogitare utilia, & ante tempus parare ſe, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & neceſſarium ipſis eſſet ad na-

a Εἷς] Deeſt in *Fl.* adeſt in P. P. &c. *b* ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. *c* Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις P. Ξυνετῶς, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. *d* ΔΑΜ.] Inſeruit *Solan.* *e* Τιμόκλεις] Deeſt in O. *f* Ἀεὶ] Et hoc deeſt in O. *g* Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. *h* Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τί. O. *i* Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G. Ox. marg. *A*1. & Ed. *P.* Ceterae vèro novem ut *Fl.* *J.* *Ald.* *Fr.* *V*2. (*B*1. & 2.) *H.* *S.* *A.* Ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς. omiſſis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιπιπλᾶς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μέσους καλοῦσιν ἱστούς. εἰσὶ δ' οἳ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα (2) κάροια ἀκάτιά φασιν, οἷς ἡ κέραια ἐνέλκεται. *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἱστοὺς usque, in C. ſic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἱστοὺς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης.

(2) Κάροια] Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρυα. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλᾶς] Recte rurſus Edd. nec opus ἐμπιμπλᾶς inſerto μ ſemper ſcribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id eſt ἱστία, *Heſych.* *F.G.*

Ibid. Ἢ οἱ ἐρέττοντες] Omiſſa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipſius libelli. *J.M.G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura perſonarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus noſtris libris Damidi inſulſe tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. repoſuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum ſtatim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione noſtra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mſ. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & neceſſarium ſit ipſis ad navigationem.* *J.G.G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. P. unde nacta, neſcio, raro enim in textu quidquam mutare conſuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ &c.] Verba *Pariſinae* Ed. ſervavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum Edd. lectio quidem ſatis commodum ſenſum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Geſner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipſis eſſet uſui.* Nec facile quiſquam divinaſſet aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omiſſio facile tranſire ſolet ad poſteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etſi haud adeo magni eſt momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Geſner.* me verſionem etiam ſex verbis auxiſſe. *J.F.R.*

13. Ὁ μὲν πρότονος] Προτόνους & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. Α, 434. & Od. Β, 425. itemque *Heſychius*, duplices funes, a carcheſio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic deſcribitur navi, πρότονος vim nominis ſui ſervare debet & funis eſſe verſus proram ſ. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demiſſus antea malus, qui renitatur, ne verſus puppim recidere malus poſſit: nam ne a ventis verſus proram queat dejici, ſatis impedit reliqua conſtructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non eſt protonus ſed epitonus: i. e. navis *Schefferi* ſimilis hac parte eſt huic, quam reprehendit Damis. *J.M.G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque pro dignitate conſtituunt. Sed protonus forte funis ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, cheniſcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

ὁ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ [k] ταύτῃ νηῒ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, [l] οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν ἀξίαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμνην [m] ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρώραν ἀμφότεροι· χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ [n] μολιβδοῦς· καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τῆς [o] νεὼς ἄμορφα.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in an-

Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ καταχολυμβῆσαί τε [p] δεινὸν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀνα-

k Ταύτῃ] Deeſt in O. *l* Οὐδὲν] Ἓν eſſe in O. ante οὐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲ ἓν voluit. *m* Ἂν] Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. *n* Μολιβδοῦς] Μολίβδου O. *o* Νεὼς] Νηὸς O. *p* Δεινὸν] Hoc praetuli ex *J.* Cod. P. & marg. *A1.* Ἄοκνον cett.

13. Πρότονος] Τὸ σχοινίον (3) ᾧ δεσμοῦσι τὸν ἱστόν. *V.*

16. Ὁ χηνίσκος] Τὸ τῆς πρώρας μέρος οὗ (4) ἀπήρτηνται αἱ ἄγκυραι. ὁ δὲ τῆς τρόπιδος (5) ἐστὶν ἀρχή. χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπετίθησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ (6) εὐοιωνισμοῦ χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἡ ναῦς διατελοίη, τρόπον χηνὸς (7) ὑπερνέουσα τῶν κυμάτων. *V.*

21. Διμοιρίτην] Διμοιρίτης ὁ τοῦ διμοίρου τῶν ἐν τῇ νηῒ ἄρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρχων. οὕτω δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειοι. (8) *V.*

Ibid. Τὸν δὲ καταχολυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐστὶ (9) ἀνθρώπων νοητέον. ὅτι οἱ μὲν ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυχοῦσιν. οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττουσι. *V.*

(3) Ὧ] Εἰς ὃ editum ante. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἀπήρτηνται] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀπήρτηνται ante ederetur. *M. du S.*

(5) Ἐστὶν ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. εἰσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον. *M. du S.*

(6) Εὐοιωνισμοῦ] Sic Impreſſa. At εὐοιωνίσου Ex. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem εὐοιωνισμῶν. *J. F. R.*

(7) Ὑπερνέουσα] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπερνεούσης, teſtatur *M. du S.*

(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a librariis. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*

(9) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro οἱ μέν. Utrumque mutavit *M. du S.*

14. Οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρώραν] Nempe πόδες h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Schefferi.* Ed. *Scheff.* p. 158. ſeq. De *cheniſco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*

21. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] *Duplicarium aut triplicarium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujusdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*

22. Δεινὸν] Ἄοκνον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τοῦ δεινὸν, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινὸς ποιεῖν τι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μετέωρα δεινοί. i. e. *Aſtronomi.* *Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειρουργίαν

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον· καὶ εἰδότα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβάταις, μαστιγίαν μέν τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερνήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεὼς κατειληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ

tennas agilem, & utilium omnium ſcientem, ſolum exhaurire *ſentinam* juſſum: eandemque inter vectores eſſe rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem aſſidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut ſacrilegum, ſupra reliquos honorari, & ſumma navis occupare: honeſtos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores ſunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Ariſtides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum ſatis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipſam ſentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

a Σωκράτης μὲν] Μὲν Σωκράτης O.

33. Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V*.

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων οὗτος μοιχαλίδα εἶχε γυναῖκα, ἣν καὶ ἑάλω Καλλίας. *G*.

37. (1) Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.] Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον (3) Μελιτεὺς, πλούσιος καὶ παγητιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφορούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ὡς ἕνα τῶν κατάχρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπετίθεσαν, καὶ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ γινώσκεσθαι ὅτι ὑποθῆκαί εἰσιν. ὅθεν καὶ Μένανδρος ἄστικτον χωρίον εἰώθει λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, καὶ ὡς (4) Φώκου γυναῖκα μοιχεύσαντα καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας (5) ὀρτυγόκοπος ἦν, ὡς Πλάτων παραλγεῖ, καὶ ὡς πονηρὸν δὲ καὶ κόβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν (6) Φρύνιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνθαράξου τοῦ Μήδου. καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ (8) πεπραμένος, καὶ γυναιξὶ τὸν πάντα βίον ἐκδαπανῶν. διὸ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V*.

(1) Καλλίας καὶ Μειδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G*. huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. *G*.

(3) Μελιτεὺς πλούσιος] Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὥραις, πλούσιος C.

(4) Φώκου] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀρτυγόκοπος] In Exc. *G*. ſcriptum eſt ὀρτυγοκο πυγ ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ ἃ λέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινὸς, niſi quod περιαλέγει ſcriptum eſt. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. διαβ.] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. ſupplevit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνθαράξου] Ἀνακυνδαράξου *G*. Ἀνακινδαράξου C.

(8) Πεπραμένος] Sic Codd. Mſſ. *M. du S.*

γίαν δεινός. Adde *Suid*. v. κλείσοφος. Et Interprett. ad *Ael*. I. 1. ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινὸς λέγειν; *Ariſtoph*. Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δεινὸς proprie *malum* quid eſſe, recte quidem ex *Plat*. in Protag. p. 206. ait Rever. *Horreus*, in Obſ. Crit. ad *Herodot*. p. 33. Platonis quippe verba ſunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἑκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obſtat, quin uſus etiam ad res bonas tranſtulerit; nam & ipſe *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, dicit. Rurſus *Ariſtoph*. Nub. 242. Νόσος — ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν. i. e. *immenſa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve ſpectatores in ſtuporem rapiunt, ſatis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad ſimplicem natationem hic reſpiciendum, etſi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuiſſet dicere, ſi de natandi ſola arte, non mergendi, voluiſſet loqui. *J. F. R.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus ſupra, *Quom. Hiſt*. c. 16. ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. Ubi vid. not. Cl. *Graevii* meamque. Cl. *Geſner*. illic reddidit, *venuſto*; hic *honeſtos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etſi eruditi non excludantur. Adde

Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui ſub ſe erant, deſpuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir ſapientiſſime, *ac* propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adſtans videret & conſtitueret ſingula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud ſe ſupra, inferioremque deterioribus; & convictores quoſdam ex melioribus conſiliarioſque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeeſſe aliis juberetur: contra iſte piger

Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος [b] ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν [c] ὑφ' αὐτοῖς καταπτύοντες.

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηῒ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵτινες οἱ χρηστοί, καὶ οἵτινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὓς ἀμείνους καὶ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἄν· καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρώρας ἐπιμελητὴς [f] ἀπεδέδεικτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥᾳθυ-

b Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. *c* Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτούς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. *d* Αἱ] Sine artic. *Fl.* *e* Ἐποίησεν] Ἐποιήσατ' O. *f* Ἀπεδέδεικτ'] Ἀποδ. O.

51. Τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barneſ. ad Anacr. vſ. 894. & 1192. Noſtrum ſupra c. 8. ubi χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι junguntur, adeoque prius ibi certe *venuſtum*, ſignificat, i.e. cui ineſt commendatio ac dignitas morum, vultuſque liberalis. *J.F.R.*

38. Ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui ſe majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui ſibi ſubjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis inſolenter proculcarunt. *J.J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F.G.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Mi. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jenſius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καταπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forſan ſcriptum fuerat καταπατοῦντες, uti ſupra dixerat πατουμένους. Certe aliter ſolet conſtrui καταπτύω vel καταπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J.F.R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jenſii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad ſenſum requiritur: nam etſi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jenſio* hic fere praeferrem, ſatius tamen duxi codicis ſcripturam ſequi, quae ſenſum reddit ſanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτους, ab Cl. *Geſnero* converſum, *&* *multum ſe praeſtantiores viros deſpuentes*, primo adſpectu probum videatur, ac Dial. ſeq. atque apud alios etiam hoc ſignificatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior ſit lectio reſtituta. Quem enim, quaeſo, ſupra ſe habebat Sardanapalus ſimileſque tyranni? anne vero ſimplex & vera eſt narratio, eum omnes ſubditos contumelioſe tractaſſe, iiſque inſultaſſe? Demus tamen, quod negari non poteſt, eum etiam viris ſe melioribus inſultaſſe; At hoc ipſum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemſerit praefectum Arbactum Sardanapalus, ſe meliorem (vid. *Juſtin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo ſignificaretur, ſi ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum eſt & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Geſner.* in Praefat. me caſtigabit; Lector autem vulgatam potiorem exiſtimans eam retinere poterit. Eſt vulgatae aliquid praeſidii in verbis praemiſſis χαρίεντας πολλοὺς — ὑπὸ χειρόνων πατουμένους, quibus ſimiliter conqueritur praeſtantiores ab inferioribus ludibrio haberi. ſed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo ſuperiores in navi collocati, (licet indigni) inſultant inferioribus dignioribus, deſpuere in infra ſe poſitos, (licet & ii revera ſint digniores) adeoque vel reſtituta lectio ſic adcuratius cohaeret cum praemiſſis, ad quae certe haec ſunt aptanda. *J.F.R.*

50. Πρώρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Ἐτ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Poſt hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio diſceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* Ἀναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, οὐχ ὁρᾶτε, ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἕνεκα χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide *Suidam* voce Τοίχαρχος. *L.K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας [b] τὴν κεφαλήν. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, [c] τὸ τῆς νεὼς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου [d] τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ [e] ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τὸ τῆς νεὼς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκουσον [h] δὴ τὴν ἱεράν, φασιν, ἄγκυραν, καὶ

& omiſſus, quinquies in diem fune in caput pulſaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum eſt, quae malum adeo gubernatorem nacta ſit.

50. MOM. Haec ſecundo ſane fluxu procedunt Damidi, pleniſque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia iſta & quotidiana, aliud poſt aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non ſatis valida viſa eſt, audi jam ſacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίετ'] Ἐπαύετ' male O. *b* Τὴν] Ἐς τὴν O. *c* Τὸ τῆς — κινδ.] Omiſſa in O. *d* Τετυχηκός] Τετυχηκότες O. *e* Ῥοῦν] Recte ſic Schol. *Fl. Ald. P.* &c. Νοῦν *J. V2.* Ox. *f* Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. *g* Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. *h* Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τὸν ἴδιον πλοῦν * ἀνύουσιν. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο. V.

59. Πλησίστιος] Ὁ φορὸς ἄνεμος. G.

67. Τὴν ἱερὰν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηῒ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλλων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον. V.

* Ἀνύουσιν] Ἀνύασιν editum erat, quod correxit *M. du S.*

58. Ῥοῦν] *Ven.* utraque νοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere poteſt. *Plato* enim κ. νοῦν ἀγαπῇ τὴν δίκην, ſcripſit Ed. *Baſ.* p. 1. f. *M. du S.*

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos ſat ſcio, quibus vis Comica nota eſt. Hactenus de Luciani mente; rem ipſam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis reſtituendis, obſcuris illuſtrandis poſuiſſe, nunc, cum cauſa agitur graviſſima & momentoſiſſima, perſonae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo riſum ſpectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut ingenio minores, ita ſceleſtiores multo, cum in tanta Chriſtianae veritatis luce non caecutient modo, ſed, quod nefariae impietatis ſummum eſt, dictis ſcriptiſque id unum adniti comperiantur; ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio ſui ſimilium, ſummo conatu, exponant. Sic ut alios omittam*, repertus nuper apud Anglos noſtros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Chriſtianam, nefario volumine, dum fingit ſe morti non obnoxium in coelum tranſlatum iri, ſcommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his miſſis quae dolor extorſit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adverſus Providentiam argumentorum tota vis in eo eſt, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male eſt, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Chriſtianos non tangunt, aut parvi admodum momenti ſunt. Id autem quale ſit expenſurus, quam inepti judices bonorum malorumque ſimus nos homunciones, quod Chriſtianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos eſſe in quibus honeſtatis aliqua ſpecies eſt; ita *bonis male eſſe*, ſi rem rite putemus, nequaquam, plurimis de cauſis, iisque graviſſimis, conceſſerim. Neque enim *iis male eſſe* continuo cenſendum eſt, quibus opes, facultates, fortunaeque quam ampliſſimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio poſiti, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima ſors eſt; nec a fortunae telis tantum, ſed & a voluptatum ambitioniſque illecebris, a quibus ſaepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foediſſimos exitus, praecipites ruunt . . . . Sed quid ego haec nunc exſequor, Luciano ipſi toties & obſer-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an conſequentia colligam iſta, & ſi qua evertere illa poſſis: ſi enim ſunt altaria, ſunt etiam Dii. At ſunt altaria, ſunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum ſatis riſero, tibi reſpondebo. TIM. Sed videris non deſiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum viſum ſit, quod dixi. DAM. Quod non ſentis a tenui te filo ſuſpendiſſe ancoram tuam, eamque ſacram. Cum enim illud, Deos eſſe, ad illud alterum alligaſti, altaria eſſe, putas firmum ex his te funem feciſſe.

ἢν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις. ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ; ΤΙΜ. [i] Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ [l] καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φῄς; ΔΑΜ. Ἢν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. ΤΙΜ. Ἀλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμενός [n] σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὖσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] οἴει ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν

i Ἴδοις] Sic *Fl. Ald. Fr. H B1. P. S.* Ἴδε *J.* P. & marg. *A1W.* *k* Σοι] Σε male *Fl.* *l* Καὶ] Omittit O. & hic, & poſt ἄρα. *m* Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅποι σοι γέλοιον ἐ. τα εἰρημένα O. Γελοῖον pro γελάσιμον etiam marg. *A1.* *n* Σου] Σοι O. *o* Οἴει] Recte Edd. & P. Εἴη male *Fl.*

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ] Chryſippi hoc, ut inquit Themiſtius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. G.

ſervata recte & demonſtrata? Quia tamen aliter hic quibusdam ſentire forſan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipſe vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui ſapiunt faventque haud ſtulte, parentes concedunt; ſed eam ſolum quae cum honeſtate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta eſt; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum conſulit, non gratiſſima ſemper, ſed optima & ad virtutem accommodatiſſima dare decet. Unde jam ſatis liquet *ei non* ſtatim *male eſſe*, cui ad voluptates aliaſve cupiditates non ſuppetunt ampliſſimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis ſimiles, non deſunt tantum bonis bona, ſed adſunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipſa quandoque, & cruciatus. Adſunt aliquando, fateor, quae narras: ſed an mala ſint vide, quae fortiter ferendo vix ipſis tuis ſapientibus mala viſa ſunt, nedum nobis Chriſtianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perſpecta eſt. Hiſce enim virtutem patientiamque ſuorum ingenerat, firmat, & ad ſummum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita ſolum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; ſed quid hanc vitam ſequatur reſpice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne ſtulti aut pravi ratiocinatoris culpam ſubeas, levia & minuta putantis, ſummam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene eſt, pateſcit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut reſipiſcant invitat, dum poenitentiae locus eſt, imminentesque quamvis ſeras, certas tamen, ſcelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui ſane in eam rem legi & perpendi ſerio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conſcriptus, Gallice etiam nuper verſus in omnium manibus verſari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad ſtudia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur eſſe otioſos: & ſudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem volet ſcire plenius, cur malos & injuſtos Deus potentes, beatos, & divites fieri ſinat; pios contra humiles, miſeros inopes eſſe patiatur, ſumat eum Senecae librum, cui titulus eſt, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum ſit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia ſeculari, ſed ſapienter, ac pene divinitus elocutus eſt, &c. *M. du S.*

64. Ἐπαντλεῖ] Vid. infra not. Cl. *Jenſii* ad *Mort. Peregr.* c. 5. m. qui ἐπαντλεῖν (λόγους) exemplis probat atque illuſtrat. *J.F.R.*

67. Δὴ] Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὴ repudiem, quod toties ſic eleganter uſurpari ab hoc noſtro & ab aliis optimis ſcriptoribus video. *M. du S.*

τὴν τὸν ὅρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φὴς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προαπιών; ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῶν [a] τε τῶν βωμῶν, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν. TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὗτινος μὲν πατρὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ φεῦγε δ' οὖν, [f] ἕως καὶ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀστράκῳ [i] ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his habere ſanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior diſcedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugiſti. Itaque per ancoram illam ſacram, volo jam foedus tecum ad ipſa illa altaria libatione interpoſita facere, nos non amplius de hiſce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris iſta ad me ſepulcrorum effoſſor, & impure, & deſpuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim ſcimus quo ſis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter ſis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentiſſime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi teſta cerebrum impuratiſſimo diſpergam.

53. JUP.

a Τε] Γε O. *b* Ἐμὲ] Μὲ O. *c* Τυμβωρύχε] Ita reſcripſi ex Ox. Schol. & *S.* Τυμβορύχε cett. omnes. *d* Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & *Fl.* Ὡς καὶ cett. Ὃς καὶ *B2.* *e* Ἀπέκτεινας] Ἀπέπνιξας O. *f* Ἕως] Ὡς O. P. & marg. *A1.* *g* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. *h* Τούτῳ] Τουτωὶ O. *i* Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes ἀ—τρ. *V2.* Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπέντα. τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς ἡττωμένοις. *V.*

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβρεις C.

91. Τυμβωρύχε] Deſerui ſcripturam Editionum principum ſecundam corripientium. Nam longa eſt etiam apud alios, & *Ariſtoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; niſi quod *B2.* ὃς καὶ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phraſi Noſter, quam cum Belgiciſmo Graeco comparat Frater conſultiſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etſi ſupra c. 43. f. ἐπισφάττεις non plane ſignif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποσφάττειν, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. eſſe recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Niſi & hunc riſum ex ἀδυνάτῳ captare voluerit Lucianus: quod ſi conſtet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen eum in opido nobis vicino maleficus judicum ſententia ad patibulum damnaretur, ſimulque in exilium mitteretur; quales facetas ſententias collegit ac forſan in lucem emittet Ampliſſ. *van Bynkershoek.* Hoc ſi ſerio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis diſcedere. Alia res foret, ſi omnes Codd. conſentire conſtaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπεισιν] Etſi *abit*, *diſcedit*, recte ſe hic habet; tamen dixerit quis ἀποτρέχει majorem hic vim habere, quia fugere juſſus eſt. Sed quum ridens diſcedat, patet eum alterius minas pro joco accepiſſe, & contemſiſſe; unde conſequitur vulgatum ἄπεισιν melius, & ἀποτρέχει gloſſam ejus eſſe. *J. F. R.*

7. Κωμικὸς] *Menander*, teſte *Plut.* Π. εὐθυμ. 844. 2. & 1064. 1. V. *Stob.* γνωμ. p. 315. & *Grot.* Flor. 457. (ſ. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μηδὲν pro Noſtri οὐδέν. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi ſunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Ei-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, diſcedit; alter vero ſequitur maledicens, indigne ferens inſultare ſibi Damin: & videtur caput illi percuſſurus tegula. At nos quid facimus poſt haec? MERC. Recte mihi illud dixiſſe videtur Comicus, *Non paſſus es, ſi non fatere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, ſi pauci homines perſuaſum de iſtis habentes abeunt? Multi enim ſunt, qui contraria ſentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum eſt, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipſe malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam ſexcentas mihi Babylones eſſe.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοὶ, [k] ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, οὐ φέρων καταιρυφῶντα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάξειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τοῦ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστὶν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς ἐβουλόμην ἂν ἕνα [n] τοιοῦτον ἔχειν [o] οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπεισιν] Ἀποτρέχει O. *l* Εἰσιν] Non eſt in *Fl.* *m* Πάντες] Ἅπαντες O. *n* Τοιοῦτον] Τοῦτον male *Fl.* *o* Οἷον] Omiſſum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταιρυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. *V.*
12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. *V.*
15. Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου] Τοῦ Δαρείου πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένου παραλαβεῖν αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα, καὶ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθών· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καταπιστεύουσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἠβουλόμην σεσωσμένον ἔχειν τὸν Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἰσιν] Fere adducor ut credam potiorem eſſe *Fl.* lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipſin ſupplere volens, addiderit. *J.F.R.*

14. Δαρείου] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*
15. Ζωπύρου] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J.F.R.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

SOMNIUM, SEU GALLUS.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

ΜΙΚΥΛ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ [a] ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ [b] γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαί-

MICYL.

1 At te, ſceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ἐγείρομαι, ὀρθρεύω. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρυόνος καὶ Σίμωνος. *a* Ὀνείρῳ] Ὀνείρατι marg. *A* 1 *W.* *b* Γεγωνὸς] Γεγωνὸν marg. *A* 1.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σκυτοτόμος ἦν Μίκυλλος, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καταπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum conferc ad hunc Dialogum. G.

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε] *Alciphr.* III. ep. 10, eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτριβείη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδόκουν γὰρ —— λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Luciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe conveniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iiſdem fontibus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. *J. F. R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F. G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J. M. G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γεγονὸς media brevi, quum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγονὼς eſt *natus.* γεγωνὼς, *quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος (ſic enim, pro φρονήματι, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud neglexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς. *Vociferatus autem eſt intenſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J. F. R.*

16. Εὐθύς σε] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi σ. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθὺς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. οὐκ εὐθὺ περίεργον, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθὺ γάρ μοι —— προσερρύησαν. *Statim ad me —— confluebant.* Item c. 42. εὐθὺ τὰ μακρὰ λοῦτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliiſque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J. F. R.*

17. Συν-

quidem ex illo multo adhuc ſilentio eſt conjicere, & frigore quod nondum me, ut ſolet mane, enecat (certiſſimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox ſit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus cuſtodiret, a veſpera inde ſtatim clamat: ſed certe non ſic auferet. Ulciſcar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi diſpergam cerebrum: nunc enim negotium mihi faceſſeres exſiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, ſi noctis quantum poſſem *tantu* anteverterem, ut poſſes, ante lucem aggreſſus laborem, illa multa tua opera abſolvere: ſi enim ante ſolis exortum crepidam unam

ρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰώθεν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄυπνος οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γε· ἀμυνοῦμαι [c] γὰρ εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, [d] μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ᾤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων τῆς νυκτὸς ὁπόσον δυναίμην, ὡς [e] ἔχοις [f] ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γοῦν πρὶν [g] ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν [h] κρηπῖδα

c Γὰρ] Δὲ *Fl.* *d* Μεταπηδῶν] Ex L. & P. Ἀναπηδῶν Edd. *e* Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adſentitur *Th. Mag.* *f* Ὀρθρευόμενος] Ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum ſervat *Th. Mag. Fl.* &c. *g* Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχειν G. *h* Κρηπῖδα] Κριπῖδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄυπνος (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξου μὲν ἦν τοῦ Ἀθάμαντος παιδὸς τοῦ (2) παιδαγωγοῦ (3) ὃς Κριὸς ὠνόμαστο δορά. τυθέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδαρέντος καὶ ἐκεῖ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλεὶς (4) ἐφῶτε κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἶτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύοντος τοῦ τόπου, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπεπίστευτο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρους, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα αὐτῆς ἔρωτα δόλῳ μετὰ τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ οὕτως συνεργασάσης Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος διασωθῆναι. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε νῦν δυχερανῶ, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ (5) δύνῃ διαφυγεῖν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit ſcil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγοῦ] Παιδογογοῦ legebatur, quod mutare non ſum veritus, ex vulgato ὁ Φρίξου etiam feci ὃ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: maſculinum enim ὁ hic ſenſum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ita fabulam de aureo vellere ſatis frigide ἐμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶτε] Leg. ἐφοίτα. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήσῃ. *M. du S.*

17. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* haec Gallice reddens: *je lui tordrai le cou*; ait: hanc locutionem convenientiorem eſſe, quam qua Lucianus utitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praeceſſit γάρ. Sed quia non magni hic intereſt, vulgatam non muto. Facile quidem propter ſcribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc ſaepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipſo diſcrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; ſed eſſe ajo, ubi utraque ſenſui ſatisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *ſed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiaſt. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiaſtae adverſatur δὲ pro γὰρ poſitum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adſentitur eidem Scholiaſtae δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ uſurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκεῖνοι δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον. *Illo enim modo ne ipſi quidem contra nos dicere potuiſſent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rurſus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ obſervat, ac, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μοι πράγματα παρέξεις] *Caſaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Luct.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μεταπηδῶν] Sic P. & L. melius quam ut eſt in reliquis ἀναπ——. *M. du S.*

23. Ἢν γοῦν πρὶν] In *Gallo* ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. Mſ. ἢν γοῦν πρὶν ἀνίχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. leg. ἀνίσχειν. ſed perinde eſt ſive ſequaris editos, ſive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. *J. G. G.*

24. Ἐ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προόδου ἔϛη τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττῃς ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράϛιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐϛιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἕϛηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος,

perficias, lucro tibi iſte labor ad victum ceſſerit. Sin dormire tibi jucundius eſt, equidem tacebo tibi, & piſcibus ipſis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde eſurias.

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulſor malorum Hercules, quid hoc mali eſt? humana voce gallus locutus eſt! GALL. Tum tibi prodigium eſſe videtur hoc, ſi eadem qua vos voce utor? MIC. Quî enim non ſit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis eſſe, nec legiſſe Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum juſſo hinnitu, ſtetit medio in bello loquens, ver-

a Προοδοῦ ἔϛη τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Ἵν' ἐσθίῃς τὰ ἄλφ. *Fl.* omiſſo etiam προοδοῦ. *b* Ὑμῖν] Ὑμῶν *Fl.* Vulgatum eſt in P. *c* Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὁδοῦ ἔϛη] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ προκόψας ἔϛῃ ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τροφὴν ὠνήσασθαι (1) πεπορικὼς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιῶδές ἐϛι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι (2) προτέλειον ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς ὁδεύειν πρόκειται ἐπιτελεσθείη τι τῶν συνενεγκεῖν ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου (3) ἔϛῃ τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκώς, ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων ἐν συμποσίῳ. (4) σύν τε δύ' ἐρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βουλευσόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράϛιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράσιον, τὸν ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. *V.*

(1) Πεπορικώς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant πεπονηκώς. C. πεπορευκώς. *M. du S.*

(2) Προτέλειον] Πρωτόλειον editum erat. Correxit *M. du S.*

(3) Ἔϛῃ] Ἔϛι male edita & hic & ſupra habuiſſe vix operae eſt monuiſſe. *J.F.R.*

(4) Σύν τε δύ' &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προοδοῦ ἔϛη τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἵν' ἐσθίῃς τὰ ἄλφιτα. *J.B.*

Ibid. Προοδοῦ ἔϛη — πεπονηκώς] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed ſervavi ſcripturam Edd. Non deerunt qui προσόδου malint; neque iis adverſarer; nam id *vectigal* ſignif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. ἐκ βαλσάμου πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaeſtum, ut ap. Noſtr. T. I. *Somn.* c. 9. εὐτελὴς δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόοδον ibi editum alias ob cauſſas. Interim ſignificatus τοῦ προσόδου ſatis notus eſt aliunde. Vid. *Aſin.* c. 50. pr. πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο. Nam cum ſit conſtruendum, ἔϛῃ πεπονηκώς τοῦτο προσόδου, periphraſi participii ſatis uſitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaeſtum*, *lucrum*, quem laborando quaerit ſutor, eſſe intelligendum, ſatis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*

26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Ariſt.* 2. de animal. adimit omnibus piſcibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piſcem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non poſſet. Unde *Plutarch.* in Sympoſ. & *Athen.* exiſtimant Pythagoricos a piſcibus abſtinuiſſe ob ἐχεμυθίαν. *G.C.*

28. Ὄναρ πλουτῶν] Simile protulit *Cic.* in Salluſt. Paſtor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

—— —— ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Poſſideo quaecunque ſolent ſub nocte videri
In ſomnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

verſus totos conſuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulſorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid feciſſes, ſi tibi illa Argus navis carina locuta eſſet, ut quondam illa Dodonae fagus ſua voce vaticinata eſt? aut ſi tergora vidiſſes repente, & boum carnes mugientes, ſemiaſſas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio aſſiduus comes, loquaciſſimo & eloquentiſſimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis veſter atque convictor, non multum laboraturus eram in addiſcendo veſtro ſermone. Si vero ſanctum mihi ſilentium promiſeris, non

ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἑφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἁπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὃ ἀποτρέπεταί τις. *V.*
47. Ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἐστι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἔπλευσεν. τούτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου (5) Φηγὸς ἐστὶ δρῦς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. *G.*)
49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, οὓς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔθυον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινοῦντο τε καὶ ἐβόων, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. *V.*
54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. *V.*
55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita reſtituit Idem, quum legeretur editum φυγός.

Ὄναρ πλουτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non ſemel habuimus T. I. Et ſatis notum eſt. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τεράστιε] Τεράστιος Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρέσβυς; *Heſych.* ait Τεραστίους Θεοὺς Deos eſſe ſignorum ac prodigiorum effectores. G.C.

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κερδῷε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum eſſe Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Ariſtoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλέως ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vſ. 404. *M. du S.*

Ibid. Ξάνθος] Junone ſuggerente αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. ſupr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuiſſe prima navis, in qua Jaſon cum 54. heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἀργὸν, quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonae ſilvae Epiri Jovi ſacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtae finxerunt hanc navem fuiſſe vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; ſpecies enim τῆς δρυὸς ἡ φηγὸς, ſi *Pauſaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. verſu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc ſit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα; ex Noſtro diſcas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M. du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu ſatis multa, quae tamen omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco alluſit Lucianus, Odyſſ. M.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον,
Εἷρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὣς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum eſt, quando Ulyſſis ſocii fame coacti ſolis boves mactavere. *J.P.a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyſſ. M. 395. *M. du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *ſubindicans.* Noſter *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

MIK. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ᾽ οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, [a] εἴ τινι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος [b] αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι [c] λόγον εὖ οἶδ᾽ ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὑτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. MIK. Ἤκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. [d] ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδήπερ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν [e] ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε [f] φαίνοι ὁ Ἥ-

pigrabor veriorem tibi cauſſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum iviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τινι] Εἴ τι P. *b* Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. *A1.* *c* Λόγον] Deeſt in *Fl.* *d* Ὁπότε] Εἴ ποτε *Fl.* *e* Ἀεὶ] Abeſt in *Fl.* *f* Φαίνοι] Ἀνίσχοι G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοίχευεν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ἵν᾽ ᾖ οὕτω, καὶ ὡς ξυμπίνοι καὶ ὡς * ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. *V.*

* Συγκωμάζοι] Συγκώμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit *Solanus*; quum vero ξυγκώμαζοι etiam ſcripſerit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοὶ tamen in κοινωνεῖν commutarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. *J. F. R.*

67. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. *J. B.*

68. Λόγον —— λέγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus *Jenſ.* ad *Jov. Conf.* ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum *Fl.* *J. F. R.*

89. Μεμηχάνηντο] Correxerat *Solan.* ἐμεμηχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad *Alex.* c. 22. *pro Imag.* c. 3. & 19. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adferens, ad *Jungerman.* ac *Dukerum* remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem *Solani*, in inferiore marg. *Junt.* ſic adſcripta: ἐμεμ—— L. ἐπεποίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literam codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea ἐ ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐπεποίητο vel margini ejusdem adpictam, vel ipſi quoque contextui infartam. *J. F. R.*

Ibid. Ἀφειδεῖν δὲ, ὡς ἀφειδῆ, τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφειδῆ ſit gloſſema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

λιος· εἶτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφροντίδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἄν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι [g] μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] τὸν [h] Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τουτὶ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς [i] ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν [k] αὐτοῦ.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais,

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [l] Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέ-

g Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel Ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. *A1.* ἐπεποίητο etiam adſcript. *h* Ἄρην] Sic Edd. & P. Ἄρη *Fl.* *i* Ἀντὶ τοῦ κράνους] Ἀντὶ τοῦ κόρυθος marg. *A1.* *k* Αὐτοῦ] Abeſt a *Fl.* *l* Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. ΜΝ — Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus; ſed omittunt Μν. Σαμ. praeter Ed. P. quae habet.

83. Λαθόντα] Ἀγνοηθέντα. *V.*

95. Ὄφελος] Τὸ ἑξῆς † καί τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾶτε, ὄφελος. *V.*

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. *M. du S.* Καί τοι rectius legit Cl. *J. J. Wetſtenius.*

ſema τοῦ, ἀφειθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. *J. J.*

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφειθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἄρην] Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρη ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένη. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. *J. F. R.*

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου παῖς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. *M. du S.*

4. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo *Laërt.* G.C.

λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως

ſuperbum, qui legem tulit, de carnibus non guſtandis, de non edendis fabis, *qua lege* ſuaviſſimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a menſis removit: qui praeterea perſuaſit hominibus, ut per quinque annos inter ſe non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuiſſe Euphorbum. MIC. Impoſtorem aiunt & praeſtigiatorem fuiſſe hominem, o galle. GALL. Ille ipſe ego tibi adſum Pythagoras: itaque deſine, bone vir, mihi maledicere, idque cum neſcias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentoſius, gallus philoſophus! Verum dic tamen Mneſarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄπονον ignorat, quam ſecutus ſum. *b* Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* *c* Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἔξω τῆς τραπέζης. *V.*

11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὗτος εἷς ἦν τῶν Τρώων. ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πάτροκλον ἔπληξεν. *V.*

18. Ὦ Μνησάρχου παῖ] Μνήσαρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς οὖν παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτει] De diſciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*

Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθαι] Ariſtoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐσθίειν ἔμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, niſi cui abſunt alia, quis non abſtinet? *E.L.*

6. Κρεῶν γεύεσθαι] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*

7. Γοῦν — ἀποφαίνων] Non agnoſcit ἄπονον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*

Ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον] Legendum videtur ἄπονον ἐκτράπεζον. *F.G.*

Ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων] Si καὶ additum uſquam inveniſſem, tranſpoſitionem Cl. *Geſneri* etiam in textum recepiſſem. Jam vero & aliquid addere, & tranſponere ſimul, non ſum auſus; ſed ſatis habui lectionem *Fl.* revocare ſenſum optimum exhibentis. Interpres *Pariſinae* intellectui conſulturus ἄπονον reddiderat *ſalubre & parabile.* *J.F.R.*

Ibid. Ἄπονον ἀποφαίνων] Diu aeſtuavi, quid ſibi vellet hic τὸ, ἄπονον, quod eo, quo ſpectatur, loco prorſus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abeſſe debere ab hoc loco, & haud dubie ab ſomniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum ſyllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄπονον legendum eſſe ἀπόρρητον. Ἀπόρρητα ſcilicet ea ſunt, quae religionis cauſſa dici, vel fieri ſunt vetita. Sic pag. ſequenti eosdem hos κυάμους, ſi edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic οὐρανὸς apud Noſtrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἄβατος καὶ ἀπόρρητος τῷ θνητῶν γένει. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de iis ſacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόρρητοι apud Noſtrum in *Amoribus* c. 42. & ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα dicebantur, qui ſacra Eleuſinia enunciabant. Vide Noſtrum in *Reviviſcentibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi, non liquet, vel ipſum ἄπονον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum eſſe: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*

Ἄπονον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄπονον tranſponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον καὶ ἄπονον, eo ſenſu, quem in interpretatione poſui. Ἄπονον certe hoc ſignificare poſſe, nemo facile negaverit: verumne ſit? alia quaeſtio eſt: ſed ad noſtram rem ſatis eſt, modo ſutor ita putaverit. Certe alvum facile tranſire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum eſſe ajunt. Altera conjectura noſtra eſt, an forte legendum ſit ἄπωνον, qua ratione locum ſervare poſſet ſuum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπωνον ſignificare puto contrarium nominis εὐώνος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fuerit, quod non proſtat venale, nec proinde emi facile poteſt. Sed conjectura utraque eſt: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*

11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occiſus, cujus animum Pythagoras in ſe immi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus ſis: nec enim probabilia ſunt iſta, neque valde creditu facilia, cum *praeſertim* duo jam mihi obſervaſſe in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamoſus; at ille tacere per quinque, puto, annos ſolidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adverſum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod ſcis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legiſti. Itaque *alterutrum* neceſſe eſt, aut mentitum te, & alium eſſe, aut ſi ſis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥᾴδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἓν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῄνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβάλοιμι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶσθα, ἔχων, [d] ἧκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ [e] ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσε-

[d] Ἧκον] Forſan ἧκα adſcripſ. *M. du S.* [e] Ἄλλῳ] Sic recte marg. *A1.* & *F.* Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος] Σάμος νῆσος ἦν*, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. **V.*

* Poſt ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ὢν ἀναμείνας. In V. οὐκ ἀναμείνας, quod cum aliunde huc irrepſerit, delendum erat. *M. du S.*

30. † Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Πυθαγόρειόν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxit *M. du S.*

migraſſe affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὔφορβος γένοιτο] Non ſolus hoc Lucianus tradidit. Res eſt omnibus ex *Ovidio* aliiſque nota. *M. du S.*

13. Ἐκεῖνος αὐτὸς] Paraphraſis eſt hujus verſus.

Ἐκεῖνος οὗτος εἰμί· λοιδορεῖ δέ μοι.

J. B.

16. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατωδέστερα. *J. B.*

18. Μνησάρχου παῖ] *Herodot.* IV. 159. f. & ſupra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiæ mediterraneæ urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotiſſimos fuiſſe ait. Et adde quae noſter habet de certaminibus Gallorum apud Athenienſes Γυμν. c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖος ἀναπέφηνας;] Nimirum *Tanagram Galli patriam* ſuam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*, Plin. 10, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J. M. G.*

28. Ἧκον] Quod *Solanus* ἧκα conjecerit, ejus rei cauſſam aliam non video, quam euphoniam. *J. F. R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, ſed ſola. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Pariſinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet ſuſpicer & ejus editorem tamen ἄλλο legiſſe; quum in verſione dederit, *quum aliud quiddam ſit.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum ſpecimina ex arbitrio mutaſſe, quod ſic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora ſequerer; alioqui vulgata facile defendi poſſet. *J. F. R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παρανενομηκέναι καὶ τὸ ἴσον ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. *Aut ſi Pythagoras, peccaſſe, & aeque impium fuiſſe, ſi fabas ediſti, ac ſi patris caput comediſſes.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abſtinebant, quod illorum magiſter eas parentum capitibus eſſe ſimiles docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixiſſet, in pera ſua non niſi fabas eſſe, quas nolit edere Pythagoras, reſpondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae ſunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere ſimilitudinis.* ubi neſcio cur interpretes vertant κεφαλαὶ *teſticulos*, quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere cauſſam cur Pythagoras fabis abſtinuerit, quia virides fabae ſimiles ſint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in βίων πράσει. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλλυον,

Ἶσόν τοι κυάμους τρώγειν, κεφαλάς τε τοκήων.

ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς [a] ἐδηδόκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἄν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ᾽ εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἐμοί γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, [b] πότερον μᾶλλον ἐθέλω σοῦ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἑλοίμην, οὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devoraſti, quam ſi caput parentis ediſſes.

5. GALL. Videlicet non noſti Micylle, quae ſit horum cauſſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quam dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſciam utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum

a Ἐδηδόκεις] Ἐβεβρώκεις marg. *A1W.* b Πότερον] Πότερα marg. *A1.*

38. *Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφὴ]* *Οὐκ ἀπηγορευμένη. V.*

45. *Ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον]* Καλῶς σὺ ποιῶν. ἄμφω γὰρ τερατώδη ἐς εἰς φάσμα ψιλὸν ἀποτελοῦντα. *V.*

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velit ille verſus. Idem eſt fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera ſunt, quae hujus farinae admiſit. *M. du S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quaſi per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro φαγόντι. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit: *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt*, & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἠσεβηκέναι reſpicit, pro ὡς φαγὼν ἠσέβηκας. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis adparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum in fin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν, — ἀμάξαι ἐντεμόντα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. Δ. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vſ. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιότευσα βίοις] *Βίος* generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρηστοτέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τοῦ βίου. *probioribus enim moribus quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi ſimilia adfert doctiſſ. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. ap. Noſtrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De uſitata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22. Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeterire ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνὴν] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. du S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde *Odyſſ.* T. 560. — ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. Ac ſaepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adſcripſerat Noſter. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἴπῃς, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῂς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν &c.] Pater voci octavæ adſcripſit ὀνείρου, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimillimus eſt *Livianis* illis XXVII, 27. *L. Cælius triplicem rei geſtæ ordinem edit: unam traditam fama, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis lite-

mum illud ſomnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud ſomnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum eſt, & vana quaedam ſimulacra illius ſervas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria perſequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviſcar, bene noris, illius viſi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in ſomnum rurſus tractas. Quale quid igitur converſae in auribus plumae efficiunt, talem illa viſa praeſtitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem inſomnii; ſi volucre cum ſit, & terminum ſui volatus ſomnum habeat, jam transſilit li-

σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, [c] καί τινα ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμενηνήν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ᾽ αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κατασπώμενα. οἷον γοῦν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φὴς τὸν ἔρωτα τοῦ [f] ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν, ὥς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμ-

c Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omiſſa in *Fl.* d Λόγος] Λόγος φησὶν *Fl.* Abeſt φησὶν a cett. e Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *J.* f Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προθεωρηθέντα ἀναμιμνήσκῃ *V.*
64. Δεινόν τινα φὴς] Μέγαν, θαυμαστόν. *V.*
65. * Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπήδα πολλά. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων † ν᾽ πόδας, καὶ τούτους πηδώντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ν᾽ πάνυ ἐπήδησεν· ἐκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον τι ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. *V.*

* Ὑπὲρ] Περὶ editum; correxit *Solan.* Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod ſic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; ſed vel Φαῦλος ſcribendum, vel cum *Suida* (quem ſequerer, quia ex eo plurima compilavit Scholiaſtes) Φάϋλλος.
† ν᾽. πόδας]. Forſan κ᾽. ſcribendum. Certe non ν᾽. *M. du S.*

teris pro *rationem*. Sed ſimile exſtare video in *Varrone* lib. 1. R. R. c. 12. *Sin cogare ſecundum flumen aedificare, cavendum ne adverſum eum ponas*, quaſi putaſſet ſe ſcripſiſſe *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* præfatione libri VII. *Itaque quoniam ſexto volumine privatorum aedificiorum rationes perſcripſi, in hoc, qui ſeptimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Cæterum ſequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt *metaſque volandi praeſcriptas habeat ſomnium.* Ita apud interpretes inſomnium habet metas volandi ſomnium; quæ quis intelligit? Lucianus de ipſo ſomno id dicit, & poſſe tamdiu circumvolare ſomnium, donec duret ſomnus, recte & elegantiſſime ſtatuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, ſtudione an parum attenta mente ſic dederit Lucianus? At quia enallagae hujuſcemodi ſunt frequentes, de quibus T. I. non ſemel monuimus, etiam hic nihil ſine Codicum auctoritate mutaſſim. Conf. ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forſan ex Indice patebunt. Nec vitii poteſt eſſe ſuſpectum, propter verſum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι τὰ δ᾽ ἀστυκὰ μ᾽ οὐκ ἐφίλασαν. *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες verſu proximo praemiſſum. ἀστυκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel ſim. etſi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ὢν] Ὑποσόλοικον, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος. &c. Neque dixeris hæc referri ad vocem ἔρωτα, diſconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani feſtinantis, & de re ipſa magis quam dictione cogitantis παρόραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτανὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoeniſ. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Æn. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Opuntio fines aſſignatos transgreſſo originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis ſaltibus ſaltabant .... terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuiſſe veriſimile eſt, τὰ ἐσκαμμένα, vocatum.) Vide *Plat.* Κρατύλῳ. Ed. *Baſ.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐν-

ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, οὕτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. ΜΙΚ. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἧκε [d] πετόμενος. ΜΙΚ. Οὐδὲ δι᾽ ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἵους ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτι-

neam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifeſto conſpiciendum ſe praebens. Volo igitur audire, quale ſit, quod adeo tibi ſit deſiderabile. MIC. Paratus ſum dicere: ſuave enim eſt recordari & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones? GALL. Cum tu, Micylle, ſomniare deſieris, & deterſeris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi ſomnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus ſolas iſtas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, ſomniorum imperitum. Paupercula forte inſomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipſa ſatis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulciſſimum, aureum & ipſum, & auro veſtitum undique, multum quoque auri ſecum adferens. GALL. Deſine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* *b* Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* *c* Τὸ] Abeſt artic. a *Fl.* *d* Πετόμενος] Περιπετόμενος marg. *A1.*

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noſter dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἱστοροῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν ἐκ ἀπὸ γενεᾶς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τούτῳ γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι τὸν Ὁμήρου γράφων βίον, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν, κἀκεῖ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγεται ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος *εὔξασθαι πᾶν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἅψηται, χρυσοῦν γίνεσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι ἐκ ἀπὸ τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τροφὴ ἧς ἥπτετο, χρυσῆ ἐγένετο. *V.*

* Εὔξασθαι] In V. erat ηὔξατο. Impreſſa addiderant ὅτι; quare ego εὔξασθαι dedi. *M du S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hiſt.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, neſcio, niſi quod operarum culpa accidiſſe arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omiſſionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adeſt in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ νῦν. &c. Nimis tritum eſt adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter poſitis ſic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla deſideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam ſic abſolute. Recte tamen ſic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἑωθινὸν, *mane*, & ſimil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Diod. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τηνικαῦτα. Item L. I. c. ult. vſ. 43. Vid. plura in not. Cl. *Weſſel.* Adde *Act. Apoſt* IV. 29. Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οὐ θέμις — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσδεν. *Non licet circa meridiem cantare.* Τὸ τελευταῖον *tandem*, bis in c. 55. L. III. *Diod. Sic.* Item τὸ πρωτοῦ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto iſtud tibi ſomnium, & tota auri metalla ſomniaſſe mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo ſplendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, ſi noſti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio ſtatim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua eſt illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti eſt.

MIC. Per Jovem, hoc ipſum. Velut enim ſomnium meum vidiſſet Pindarus, ſic laudat aurum. Ut vero jam ſcias, quale fuerit, audi, galle doctiſſime. Heri me domi non coenaſſe, noſti. Eucrates enim dives in foro me cum vidiſſet, a balneo venire juſſit hora dicta ad coenam.

στε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τοῦ ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου [e] κεκοιμῆσθαι μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἁπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ [f] γὰρ τοὐμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

e Κεκοιμῆσθαι] Reſtitut. ex Fl. & L. qui κεκοιμεῖσθαι ſolemni jotaciſmo. Κεκομίσθαι Edd. cett. & P. *f* Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut.* *Fl;* Τοῦ *H.*

93. Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ. *V.*
2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις οὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἐξοχὴν τοῦ πλούτου. *V.*
10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri ſomnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae ſomni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt gemina ſomni porta.* &c. G. C.

Ibid. Ὅμηρος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνου] Τοῦ χρυσοῦ ſcil. F. G.

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαι μοι δοκεῖς] Interpres: & *ſolidas auri venas mihi videris adduxiſſe.* Μέταλλα ὅσα χρύσεια, *totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis ſcriptoribus ſunt loca, unde metalla effodiuntur. *Juſtinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκοιμῆσθαι] Ita *Fl.* & L. niſi quod in hoc mendose ſcriptum eſt κεκοιμεῖσθαι. Vide Ἰκαρ. c. 1. extremo. In reliquis κεκομίσθαι. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τοῦ τοὐμὸν] Ὥσπερ οὖν τοὐμόν. *Th. M.*

Ὥσπερ τοῦ τοὐμὸν] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τοῦ jam γὰρ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuiſſe nomen, ob infanda, quae in ipſo fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M du S.*

11. Λουσάμενον] Vera hic obſervatur verbi medii poteſtas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo diſtinguit *Long. Paſt.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Moll.*) λούει τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. Noſter ſupra c. 3. ὑμᾶς ἀπολελουμένους τῷ Ἄρει. Quod & media & paſſiva forma poteſt exponi. Sed poſt *Kuſteri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occaſio oſtendendi in multis verbis promiſcue uſurpari medium, reciproca, & activa ſive tranſitiva poteſtate. *J F R.*

12. Ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἧκες ὑποβεβρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ ποτὲ γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθὺς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλών. εἶτά μοι κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπιστὰς. . . ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου [c] προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὤμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die eſurierim, donec mihi ſero veſpere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec ſine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum ſtatim conceſſi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte ſub ambroſia divinum*, vere, *ſomnium adeſſe*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta ſunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem univerſam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam ſomnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quaſi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam moleſtum tibi me futurum, ſi illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, ſane dico. Nunquam ar-

a Ἐπεὶ] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abeſt a *Fl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. G. P. & marg. *A1.* Nihil mutant Edd.

15. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ περιφανῶς καὶ ἐξακούστως. *V.*

ὥραν, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto ſciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod Cl. *Gronov.* demonſtrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J.F.R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipſius perſona: primum enim fuiſſe ajunt, qui πυγμῇ ſecundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225. E. & Aſt. ἀνωγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus.* Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. conſule de ea re *R. Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controverſiam; *Illum* diſſertatione de Phalar. epiſt. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Prior* de Philoſopho intelligit; *poſterior* de alio. *M. du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M. du S.*

29. Προάγοντα] Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, ſi velut illius coenae ſomnium reducas, & quae tum ederis, rurſum commemoratione quaſi rumines.* Προάγειν num eſt *reducere?* imo id eſt *educere*, *producere.* Non poteſt haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *ſi veluti coenae illius ſomnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν eſt φαντάζεσθαι, *imaginari*, *animo deformare.* *J.G.G.*

39. Ἑστιῶ γενέθλια] Sic ἑστιᾶν γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Ariſtoph. *Av.* vſ. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J.F.R.*

41. Μαλακῶς ἔχοντα] Phraſi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Subulcus vero jam aegrotat.* *J.F.R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deeſt προσκυνήσας. *J.B.*

Προσκυνήσας] Non agnoſcit *Fl.* Ed. neque in P. extitiſſe veriſimile eſt, cum ſileat Collatio. Et ſane abſurdum videtur & contra Graecorum morem; niſi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, ſed in majus haud dubie rem extollens. *M. du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος me non adeo offendunt, quum ſimilia dederim ad *Tox.* c. 2. No. 28. quam verbum ipſum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* ſentit, id contra morem Graecorum eſſe, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex hiſtoria Iſmeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Perſarum Regem adorare nolens, ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenaſſem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut ſolebam, ſalutaſſem Dominum, abibam, ne pudori ipſi eſſem aſſectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non poſſe coenare nobiſcum, tu pro illo veni a balneo, niſi ipſe qui vocatus eſt, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius eſt. His ego auditis, illoque adorato, diſceſſi vota faciens omnibus Diis, ut febriculoſum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui ſubſeſſor ego, & coenae vicarius atque ſucceſſor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ἢ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, [d] παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινά φασιν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, [e] προσκυνήσας, ἀπῄειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπίαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ [f] τὸ ἄχρι [g] λουτροῦ, [h] αἰῶνα

d Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* *e* Προσκυνήσας] Abeſt a *Fl.* *f* Τὸ] Abeſt a *Fl.* Conf. ſupr. c. 6. m. *g* Λουτροῦ] Λοτροῦ marg. *A1W.* *h* Αἰῶνα] Ἀγῶνα *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίῳ οἶμαι κεῖσθαι τὸ ἀληθές. *G.*
37. Σὺν τριβωνίῳ] * Ἐν πενιχρῷ. *V.*
46. † Ἠπίαλον] Ῥῖγος πρὸ πυρετοῦ. *V.*
48. Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ] Ἡνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταὶ, κάθηταί τις ἔξωθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἡττωμένου εἰσερχόμενος. ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τρίβωνι] Σὺν τρίβωνι. *M. du S.*
† Ἠπίαλον] Hoc Scholion antea ad πλευρῖτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione ſciamus eſſe quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio noſtra, auctoritate C. *M. du S.*
Ἠπίαλον] Tamen & *Heſych.* Ἠπίαλος, ῥῖγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥιγῶν, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος ἠπίαλόν φασιν. Cui & adſentitur *Galenus* Vid. *Foeſ.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam ſic vocari: quamvis alii pro *febre miti* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis eſt ſermo. Immo pro febri ipſa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*
‡ Vid. Lucian. Ἑρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Poteſt tamen eodem modo rem exaggeraſſe, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἠπίαλον] Vid. ad Scholiaſten notata. Adde eodem modo uſurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipſa, quae eſt cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. καὶ ἠπιάλῳ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἕω ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exſtingueretur aeger. Vulgatum ἠπιάλῳ enim nihili eſſe, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἔφεδρος] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joſeph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Joſephus ait: διὸ καὶ καθάπερ ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἔφεδρος Antipater, quaſi tertiarius in „ duorum fratrum vicem ſubſidiarius, juxta Scholiaſt. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἔφεδρος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae noto de hac voce ad *Aeſchyl. Choëph.* v. 861. μόνος ὢν ἔφεδρος δίσσοις μέλλει θεὸς Ὀρέστης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. Infra ἁλωσ. L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπιτείχισμα τοῖς υἱοῖς." Addo *Ariſtoph.* Ran. vſ. 804. — ἔμελλεν — Ἔφεδρος καθεδεῖσθαι κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ, Ἕξειν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ ὁπηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. κἀπειδή ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀποῤῥίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ [d] ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἑξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφός τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια φλυαρούντων. ὁ γοῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν· καὶ αἰτιωμένου [e] δὲ Ἀρχιβίου τοῦ ἰατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο,

balneum, ſaeculum computabam longiſſimum, reſpiciens ſaepe, quot pedum umbra *ſolarii* eſſet, & quando me lotum eſſe oporteret. Et cum tandem veniſſet tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo in decentem maxime habitum compoſitus, converſo palliolo, ut purior pars extra obverſa eſſet.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica geſtatum, cui ego ſubſtitutus conviva eſſe debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifeſtum erat illum male habere; ſubinde enim ingemiſcebat, & tuſſiebat ex imis receſſibus, ita ut prope ipſum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, ſexagenarius circiter: dicebatur vero philoſophus eſſe de eo genere, qui garrire ſolent apud adoleſcentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, ſupra modum tonſorem invitans. Atque accuſante illum Archibio medico, quod ita ſe

a Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μέγιστον *J.* & marg. *A1.* *b* Ἀποῤῥίψας] Ἀποῤῥύψας *Pell.* *c* Ἀναβολὴ] Μεταβολὴ G. & marg. *A1.* *d* Ἐνεχρέμπτετο] Ἐγχρέπτετο male *Fl.* Quod edidimus eſt in cett. & P. *e* Δὲ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γε *J.*

52. Ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡλίου σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὁρίζειν ὁπηνίκα τυχὸν ἡ σκιὰ γένηται πεντάπους, συνελθεῖν. * οὕτως δὲ εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται. *V.*

67. Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν] Καρῆναι ‡ δεόμενος. *V.*

* Οὕτως δὲ] Conſuetudo poſtularet οὕτω ſequente conſona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum ſic ſcribi video, ut *Diod. Sic.* II. c. 50. ſub init. οὕτως φλογώδης Item *Alciphr.* III. p. 348. οὕτως τὴν. Et viciſſim οὕτω ſeq. vocali. Plura dabo alias. *J. F. R.*

† Ὥσπερ] Ὅπως eſt in C.

‡ Καρῆναι] Scriptum hic fuit κάρη, addita ſupra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείρεσθαι. *J. Cer.*

51. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὁποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη] *Subinde reſpiciens, quot pedum eſſet ſolarii umbra.* Recte ſic *Salmurienſis* interpolator. Alii ineptiſſime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ· ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχείῳ decem pedum exiſtente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum eſſet; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic menſurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis diſputat maximus virorum *Salmaſius* in Exercitationibus Plinianis. Ariſtophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (verſ. 648.)

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit,
ad laute prandendum ire.

J. G. G.

52. Ὁποσάπουν] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus ſolarii, aut forte ſui ipſorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri poſſe oſtendit *Schronerus* in gnomonices ſuae p. 78. At tunc pedes neceſſe eſt, ut varii eſſent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leedes.* Vide Κρονοσ. c. 8. & Λεξ. c. 4. *Salmaſ.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem conſultavit *Dion. Petavius* Diſſ. Var. VII. 7. *Poll.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δεκάπουν. & *Ariſt.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Caſaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.* *Ibid.*

ſe habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deſerere, virum praeſertim philoſophum, ſi vel ſexcenti morbi obſiſtant: contemtum enim ſe a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, ſi domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipſam cum pituita animam extuſſiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi ſe audiſſe dictum diſſimulabat. Adeſt vero paullo poſt lotus Eucrates ac videns Theſmopolin, hoc enim vocabatur philoſophus, *Bene tu quidem*, inquit, *feciſti, Magiſter, ad nos cum veniſti: ſed nihil damni facturus eras, nam abſenti etiam omnia deinceps miſſurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens ſervis inſuper innixo.

Τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, κἂν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς [f] ἡμῶν. οὐμενοῦν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, [g] ἤπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ Φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μεῖον δ' ἄν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἑξῆς ἀπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα [h] λέγων [i] εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipſe converſus, multumque dubitans, cum vul-

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεί με

f Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. *g* Ἤπερ] Εἴπερ *Fl.* Vulg. eſt in P. *h* Λέγων] Abeſt a *Fl.* *i* Εἰσῄει χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπερειδόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπερειδομένῳ] Ἐπανακλινομένῳ. *V.*

Ibid. Τὸ στοιχεῖον] *Litera* redditum erat in *Pariſ.* Sed gloſſa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnoſco; ſed *numerum* tamen intelligendum, ſ. umbrae menſuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi ſolitos, manifeſtum eſt. *J. F. R.*

54. Ἀπορρίψας] Quia de Balneo ſermo eſt, ubi ſordes repurgantur, quod ἀπορρύπτεσθαι apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀπορρύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem uſurpat Noſter; Ἱστ. ἀ. c. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — σπίλους. *M. du S.*

Ἀπορρίψας] Pro *celeriter proripio* poſitum eſſe, non modo exempla ab *Solano* adducta, ſed & praemiſſa πρὸς τάχος, ſuadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & ſic ἐκπίπτω de eo qui de lecto ſubito deſilit, *ſe dejicit*, habuimus *Aſin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολή] Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, ſic obverſo pallio, ut qua eſſet parte puriſſimum ea videretur.* ſic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μεταβολή. ſed ἀναβολὴ eſt ipſum pallium. Gloſſae ἀναβολὴ *amictus, amiculum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultu decorus, atque ornatus inceſſu, ac pallio modeſte compoſito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐστάλως eſt qui incedit pallio decore compoſito. *J. G. G.*

68. Ἀρχιβίου] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιβίου] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ὦχρον ἐπὶ τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus ſit, dicere per feſtinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & ſic recte idem Interpres in Convivio ſeu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμῶν] Flor. πρὸς ἡμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Stoicus is Philoſophus, de quo noſter nominatim Μισθ. c. 33. & ſeqq. & ſine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etſi abeſſe queat λέγων, recte tamen ſic additur participio, quod vel Lexicographi obſervarunt. Conf. μεταξὺ eadem ſtructura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc ſcripturam ſequutus eſt Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον τ. οἰκ. *J. B.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἑστιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῄειν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. κἀπειδὴ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια παραβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ [d] κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοὐντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὡραῖοι, καὶ μουσουργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τίς ἦν ἡ διατριβὴ, πλὴν ἀλλὰ ἕν με ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετήν τινα πρός με διεξιὼν, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret; *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle*, *& coena nobiſcum. Filium enim jubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non fruſtra hians lupus erubeſcens quod convivio expuliſſe viderer filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus eſſet, primo ſublatum appoſuere Theſmopolin non ſine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quod nemo prope illum accumbere ſuſtineret, me eo detrudunt, ut eadem menſa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & miniſtri formoſi, & ſymphoniaci, & ridicularii: atque in univerſum, ſuaviſſime tempus traducebatur: niſi quod unum male me habebat, *nempe* non mediocriter moleſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. *b* Ἑστιαθῆναι] Ἑστιᾶσθαι marg. *A*1. *c* Νὴ Δία] Μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl.* &c. *d* Κατακλίνουσι] Ὑποκλίνουσι G. Vulgatum eſt in Edd. omn. *e* Δεῖπνον] Deeſt in *Fl.* *f* Τίς ἦν] Utrumque omitt *Fl.*

93. *Εἰσῄειν οὖν μάτην λύκος χανών.*] *Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J.B.*
Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἑστιαθῆναι] Angl. ἑστιᾶσθαι. De hoc loco Clar. *Heinſ.* ad *Heſiod.* *J.B.*
92. Χώραν ἔχῃς] Sic fere ſupra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἐᾶν, *ſuo loco relinquere.* Et *Long. Paſt.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἔμεινεν (τὰ πρόβατα.) *J.F.R.*
93. Λύκος χανὼν] Fab. Aeſopi. *M. du S.* Qui neſcit, videat fabulam ejus 138. inſcriptam Λύκος καὶ γραῦς. vel *Avian.* F. I. *J.F.R.*
98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. reſcribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per ſe fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis ſit. Diſtinxit *Ariſtoph.* Ran. 790. — κ' οὐκ ἐδάκνετο Μὰ Δί' item vſ. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vſ. 793. — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ὅσον adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri poſſunt, quia frequentiſſime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jenſius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus eſt probare Νὴ adfirmantis tantum eſſe. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut ſimpliciter notet, *per Jovem*. Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗ (ἧς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias uſitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non deſunt tamen „ exempla. Ap. *Ariſtaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀνάγκη „ ἔσται αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, „ τειχομαχεῖν. Ubi alius poſuiſſet νὴ pro μὰ &c." Addo *Ariſtoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλῷ πλείονα. Verum quum contra, etiam ſemel, quod ſciam, *Ariſtoph.* νὴ addat negationi, *Theſm.* vſ. 647. Καὶ νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει. apud Noſtrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non ſine moleſtia*, revera ſit adfirmatio id factum eſſe cum moleſtia; tanto minus vulgatum damnare ſum auſus. *J.F.R.*

99. Περὶ

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, ſi dies ſit, noctem non eſſe; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philoſophiam mihi non petenti impertiens, continuato ſermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulſantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundiſſimam, Micylle, maxime cum ſors te ad delirum illum ſenem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipſe Eucrates, orbus neſcio quomodo, moribundus advocare me, & teſtamento condito, quo heres ex aſſe *ſcriptus* eram ego, paullo poſt mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum ſcaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copioſe adfluens: reliqua autem, veſtem, menſas, pocula, miniſtros, mea eſſe nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, ſupinus, conſpiciendus omni-

ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν [g] συνεῖρε, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄκουε [h] δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ᾤμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς [i] ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, [k] ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ᾽ ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων,

g Συνείρει] Σύνειρε *Pell.* h Δὴ] Δὲ ἤδη G. P. i Ὁ] Abeſt artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* ſed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praeſtat adeſſe. k Ἀέναον] Nil mutare *Fl.* notat *Solan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Περιβύσαντες] Adſcripſit *Soulius* vidend. ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρενδιδοῦσι. Quid tum? *J.F.R.*

4. Κατακλίνουσι] Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. in Mſ. ὑποκατακλίνουσι. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipſum, ut in eodem lecto jaceremus.* ſic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, ſunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In ſingulis lectis tres accumbere ſolitos nemo humanior paullo neſcire poteſt. *J.G.G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc ſolum videtur velle Micyllus, eodem ſe in lecto accubuiſſe, ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed menſae ſocietatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe menſa etiam minor ſuppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus ſua cibi portio apponitur. Notum eſt *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam menſas conſumimus*, ubi apparet e locis *Dionyſii Halicarnaſſenſis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim eſſe Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus menſis dedit *Burmannus*. *J.M.G.*

12. Ἀρετήν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accuſ.* c. 11. & paſſim. *J.F.R.*

15. Κέρατα] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις. deque his ſophiſticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati*, *Vorſtii*, ac *Solani* noſtri. *J.F.R.*

17. Συνείρει] Σύνειρε. *F.G.* Non improbarem, ſi plures Codd. addicerent; licet ſatis frequenter alibi ſit monitum, non opus eſſe ſemper ſimilia tempora connecti. *J.F.R.*

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. ſic Mſ. *J.G.G.*

Ibid. Δὴ] Conf. ſupra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἀέναον] Sine dubio *Solan.* quaeſivit, num quae ἀέναον haberet. Ita enim plerumque ſcribitur. Ideoque ceteras Edd. excuſſi, & cum in ἀέναον conſentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poeticum dicat, quum in proſa ἀέναος dicatur. *J.F.R.*

34. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Conf. ſupra *de Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοὶ, καὶ περιίππευον, καὶ εἵποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα [a] τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα [b] ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον [c] ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος [d] εἰσκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι [e] παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem ſequebantur. Ego autem veſtem habens illius & anulos. quam graves! ſexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam ſplendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in ſomnio *etiam fieri* probabile eſt, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam inſtaurabatur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praeſentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempeſtivo cantu perturbaſti nobis convivium, menſas evertiſti, divitias illas diſſipaſti, & ut ludibrium ventis volaret effeciſti. Numquid ſine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus ſi adhuc contingeret illud ſomnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνου] Deeſt artic. in *Fl.* *b* Ἐξημμένους] An ἐξημμένος; *c* Ἄρτι] Deeſt in *Fl.* *d* Εἰσκομιζομένου] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένου cert. quod *Geſn.* ſervat. ἐσκομ— etiam marg. *A1.* *e* Παρεσκεύασας] Παρασκ. male *Fl.* ſola.

43. Πότος] * Πότον παροξυτόνως μὲν σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παρέχοι φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. *V.*

* Πότον] At maſculino genere eſt in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipſum. *J. F. R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοὶ] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. εἶτα οἰκετῶν ἐφέπεσθαί μοι στῖφος (ἐδόκουν) &c. *J. F. R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo.* *Th. M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἐῴκειν δὲ καὶ τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „ videtur Lucian. πολυταλάντους de pondere accepiſſe, „ dum ipſe βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amoribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui eſt epiſt. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „ πολυτάλαντον βρίθος dicit, *multorum talentorum pondus*, ſatis hyperbolice". Immo ſtudio luſit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis ſermo eſt, gravitas & pretium quaſi unum & idem ſunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii ſummam ſignificare, quis neſcit? *J. F. R.*

39. Ἐξημμένος] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Lucianeum eſſe quod repoſui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένος τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Conſule Συμπ. c. 42. & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes diviſa, *efferri* ut dicantur, non ſinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipſum adſcripſiſſe legendum ἐξημμένος, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τινα, καὶ πήραν ἐξημμένον, non —μένην. Ita enim amat conſtrui & hoc verbum & καταρτάομαι, ſolemni ellipſi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Aſin.* c. 48. ἐπιβάλλομαι στρώματα πορφυρᾶ, & ſexcenta ſimilia. Quare parum abfuit; quin in ipſum textum reciperem. *J. F. R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & ſepulturam pertinens, non ſine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum ſaturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuiſſe, cum *Heſychii* deſcriptio docet, πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientiſmus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένου. *J. M. G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J. B.*

Ὁ

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum eſſe putas multum poſſidere aurum? MIC. Non ego ſolus, Pythagora, hoc *facio*, ſed tu etiam ipſe, cum Euphorbus eſſes, aurum atque argentum de cincinnis ſuſpenſum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum geſtare quam aurum praeſtabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens ſubire pericula. Et videtur mihi ob id ipſum *ſimiles Gratiis* vocaſſe comas tuas Homerus, quod argento conſtringebantur & auro. Longe nimirum praeſtantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὔδαιμον εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος τῶν βοστρύχων, [g] ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ [k] διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο [m] Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ [n] ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκό-

f Εἶ] Recte jam *Fl.* ſola. Omiſſum εἶ in cett. *g* Ἐξῄεις] Ἤιεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* *h* Σιδηροφορεῖν] Deeſt in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. *i* Καὶ τότε] Καὶ abeſt a *Fl.* *k* Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* *l* Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* *m* Χαρίτεσσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσιν Edd. priores. *n* Ἐσφήκωντο] Reſtit. ex *J. Fl. Ald. Fr. V2.* & *Hom.* Ἐσφήκοντο *P. B. S. H.* *o* Συναναπεπλεγμέναι] Συναναπεπλασμέναι *Fl.* male.

Ὁ πότος] At *Scholiaſt.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam uſitatum, ut ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vſ. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem maſc. ſatis obvium & a Lexicographis jam ſat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliiſque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiaſt. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque maſc. gen. effert: ſcribens: Πότος βαρυτόνως, καὶ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι· ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπομα, ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic jam πότος & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere uſurpatum probum eſt: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum eſt adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ πότος ſit ſubſtantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici poſſe. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum cenſeo. *J. F. R.*

44. Φιλοτησίας προπίνοντα] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donaſſe. *M. du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus ſupra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ἐν ἐκπώματι πιεῖν. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis uſitatum oſtendi in Libello *de Ambiguis.* Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνουσιν ἐν πιθάκναις, quum duobus ante verſibus dixiſſet: πίνουσιν ἐκ κεραμέων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius quam ἐκ. *J. F. R.*

46. Εἰσκομιζομένου] Veterem ſcripturam ἐκκομ— mutavit Editor *Salmurienſis* in εἰσκομ—. Recte. *M. du S.*

48. Ἀνατρέψας] Vid. ſupra de hoc verbo, ad *Aſin.* c. 40. Et conf. rurſum, ſi lubet, *Alciphronem*, ſatis jam indicatum, qui dulce ſomnium Galli cantu ſimiliter interruptum ait. *J. F. R.*

60. Ἐξῄεις πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M. du S.*

63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. L. Utrumque probum. *M. du S.*

65. Χαρίτεσσιν ὁμοίας] Parvae ſunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, ſed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus ſcribitur χαρίτεσιν ὅμοιαι, pro χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. & ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκοντο, pro ἐσφήκωντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus ſunt, ut liquet, verba. *J. G. G.*

Χαρίτεσσιν] Χαρίτεσιν antea legebatur, quod verſus reſpuit, ideoque *Homerum* ſecutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba ſeq. vid. eumd. ibid. vſ. 52. *M. du S.*

67. Ἐσφήκωντο] Mendoſe in multis, iiſque recentioribus, legebatur, ἐσφήκοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipſe *Homerus*, uti reſtituimus, habent. *M. du S.*

κόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, [b] ὥς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρισίου τὴν φρουρὰν, ἀκούεις [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ'

cre eſt, ſi, Panthi filius, magni aurum feciſti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus eſt, cum non haberet in quod amabilius ſe mutaret, neque Acriſii cuſtodiam quomodo corrumperet, jam audiſti alicubi, ut aurum factus illapſusque per tegulas, cum amaſia congreſſus ſit. Quid ergo poſt illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praeſtet? Quam illos, quibus adſit, pulchros ipſos & ſapientes & fortes reddat, honore ipſis conciliato & gloria? quamque ex obſcuris ignobilibusque interdum conſpicuos brevi reddat ac celebres?

14. Noſti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu eſt, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* *b* Ὥς ποτε] Ὅς ποτε Edd. hac priores. Ὁπότε P. & marg. *A1.* *c* Ἤδη που] Δήπου marg. *A1.* melius. *d* Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δανάης τοῦ Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτόν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μεταβληθεὶς εἰς χρυσὸν καὶ ἔφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ δώματος. *V.*

73. Ὥς ποτε] Omnes praeter P. ὅς (P. autem ὁπότε) Atqui melius & ad ſcripturam propius ὥς ποτε. *M. du S.*

Ὥς ποτε] Scripturam Ed. *P.* ὁπότε exhibentis non ſperno, neque ab ea diſceſſiſſem, niſi juſta ſuſpicio eſſet eam ex conjectura ſic emendaſſe ceterarum ὅς ποτε. *J. F. R.*

87. Σιμῶν] In P. & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἥψουν] Ὅτε τὸ ἔτνος ἥψουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλών. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legumen coquerem ſaturnalibus.* ἕψω quidem mutuatur ſua tempora ab ἑψέω, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἥψουν malebam olim ἧψον, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe ἥψησα, & pro τόμους, τεμάχη. ſed ἀλλᾶντες, ſunt *botuli, farcimina*, non inteſtina. *J. G. G.*

Ἥψουν] Ἑψέω rarum eſſe Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum ſervavi quidem, facile tamen permittens ut ἥψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praeſ. inf. ἑψεῖν ab ἑψέω *Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non ſcripſit, & futurum ſecundum eſſe aliquis contendat. Sed poteſtate praeſentis tamen ibi uſurpatur. Ἕψειν vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Caſaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. verſus fin. In ipſo vero *Athen.* ſub init. ejusd. cap. ἑψεῖν quoque praeſens eſt, φακὴν ἑψεῖν — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde ſaepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praeſ. ἑψῶντες legitur, quaſi foret ab ἑψάω, ideoque Cl. *Weſſel.* No. 29. ἑψοῦντες malit, uti recte eſt ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Caſaub.* dicat ἕψω eſſe, *coqui curo*, id ita verum credo, ut ſaepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et ſic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id ſervis imperat. Nam ἕψω per ſe eſſe *coquo*, probarem, ſi quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι (γῆρας) Et ex aliis. Sed acute philoſophantes reſponderent, nec ſervus coquit, ſed olla, furnus, ſol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor riſu exciperet. *J. F. R.*

91. Κεραμεοῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro ſacris fictilibus qualia Numæ fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, *Heſych.* ποτήριον μυστηρίου. *J. B.*

97. Ληϊζομένους ἡμᾶς] Active & paſſive uſurpari ληΐζομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἁλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχό-

ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine fruſtis. GALL. Novi, ſimum illum, brevem, qui fictilem quam ſolam habebamus patellam furatus, & ſub ala occultans abiit poſt coenam. Vidi enim ipſe, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum ſpoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod ſolum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipſi locupletiſſimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipſe opes ſuas attingeret? * Poſtquam vero nuper mortuus eſt, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτνος [e] ἧψον τοῖς Κρονίοις, δύο [f] τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλών. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν [g] σιμὸν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ [h] κεραμεοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους, ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ ἀλεκτρυὼν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλος τοὔνομα· οὗτος ζῶν [i] μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

e Ἧψον] Ἥψησα G. L. Nil mut. Edd. *f* Τόμους] Nil mut. Edd. Τεμάχη *Graev.* & ſic marg. *A1.* *g* Σιμὸν] Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *J.* & P. cum marg. *A1.* *h* Κεραμεοῦν] Sic *J. H. P. B1. Fl.* &c. Κεραμεοῦν *S.* & *Amſt.* *i* Μὲν] Omiſit *Fl.*

88. Ἔτνος] Πισάριον. *V.*

* *Ibid.* Τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τμήματα. ἀλλᾶντα ὁ συνήθεια * λουκανικά. *V.*

* Λουκάνικα] Sic dedimus ex *Y.* & *G.* Nam Impreſſa prave λουκανική. at Λυκανικὸν C.

χόμενος] Et quae ſequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera miſere vertit: *Poſtquam vero pridie mortuus fuiſſet, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyſginoque tincta veſte indutus.* Ποῦ κεῖνται in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud eſt, ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitioſius in hoc loco interpretando quisquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At ſimul ac mortuus eſt nuper, univerſis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circumlingebat, gaudens purpura oſtroque circumtectus.* In his nulla eſt ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἶλε, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quiddam. In ſequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent unde pendeant, & nihil ſignificant, ſed ex Mſ. haec jactura egregie ſarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius oſtendit, quamvis & ipſa συνέχεια & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, &c. Pulchre ſane & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἁλουργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος. *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, omnia illa ſecundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis ſordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea,* & *coccinea veſte amictus.* ἄσμενος ἐξελαύνειν eſt laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν eſt ſubaudito ἵππον, *equitare.* ut apud Latinos *vehere* ſc. ſe equo, pro *vehi* frequenter legitur, ſic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξήλαυνε ἐς ἤθεα τὰ ἑαυτοῦ. *equitavit ad ſuam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis eſt uitrijden. Hyſginus quidem color differt a coccineo, cum ſit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, poteſt tamen *coccineus* verti. Hyſginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino ſuperinducebatur, ut dudum docuere viri doctiſſimi. Vide *Salmaſ.* exercitat. *Plinian.* *J.G.G.*

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii ſedulitatem paſſum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum eſt, ut qui illi ereptum eat, non

να κατὰ τοὺς νόμους, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἁλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis ſordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hyſgina, ſervos, & bigas, & aurea pocula, & menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor*, *ſed Simonides*. Maximum vero illud eſt; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, easque deſpicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſſa ſit; ſiquidem deformes etiam refingit, &, ut poë-

a Σίμων —— περιλείχων] Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. ῥ. περιβεβλημένος π. G. Nil mut. Edd. Καὶ νῦν ἐκεῖνος etiam marg. *A*1. *b* Πιναρὰ] Sic *V*2. *S*. *A*. recte. Πινναρὰ *Fl*. *J*. *B*1. *Ald*. *Fr*. *P*. *H*. *c* Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Gron*. *d* Ἀνελεῖν] Ἀναρτήσειν G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. *e* Αὐτὰς] Sic *P*. aliaeque quaedam. Αὑτὰς *J*. *f* Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἀλουργῆ] Πορφυρᾶ. *V*.
Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος ἐοικὸς * ὑακίνθῳ βαθύτερον, ἴσως δὲ τὰ ἀπὸ χοιρείων αἱμάτων βαπτόμενα. *V*.

* Ὑακίνθῳ] Ὑακίνθου C.

noſſe virum videatur, oſtenderunt copioſe viri docti ad Νεκρ. 10, 4. Sed neque non commode (in ſutoris praeſertim ſemidocti ſermone familiari, & ad ſapientiam oſtendendam abrupto) jungi videntur iſta ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae abſconderat Drimylus, quae attingere auſus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conſpectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat ſolennem illam, in equo vel curru procedendi ſignificationem ſervare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae ſequuntur, verbum ἔχει. *J.M.G.*

6. Τὰ πιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἠμφιεσμένος, aut ſimile quid. *F.G.* Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Geſn.* Exempla dedere Cl. *Jenſ.* aliique ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Conf. infra *Bis Accuſ.* c. 14. ὁ τὴν σύριγγα. *J.F.R.*

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo ſupra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung.* ad *Poll.* VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva triſyllaba ſolent eſſe paroxytona. *J.F.R.*

Ibid. Ἄσμενος] (Pone comma poſt ἄσμενος) *Kuſt.* Ego in περιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. *M. du S.*

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres. *F.G.*

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev.* Ita ſimplex ἐλαύνειν pro *proficiſci*, *Thucyd.* VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *ſolvens* (navim) *properabat in Ioniam.* Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεύς. *Quum Rex in Perſidem equitat.* Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Perſidem equitanti.* Quae conſtructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet. praec.* c. 5. ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et *Alex.* c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in *Quom. Hiſt.* c. 3. Ἐξελαύνειν autem rurſus hoc *Dial.* c. 25. ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον —— ἄρχοντα. *J.F.R.*

Ibid. Ὑσγινοβαφῆ] Ὕσγινον, plantae genus, cujus ſuccus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea ſit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glaſtum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγην eſſe plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, ſed rubram eſſe: magis congrue forſan huic loco; nam diffe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,
Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

παρὰ ὁ ποικιλὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον [g] κτέρας·
καὶ, Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἳ δ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. ΜΙΚ. Νὴ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοισθα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε [h] προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. [i] προάγεις γάρ με [k] λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμε-

g Κτέρας] Sic Luciani Edd. *βροτοῖς Eurip.* l. c. *h* Προειδώς] Προειπὼν *Pell.* *i* Προάγεις] Προάγῃ marg. *A*. & P. *k* Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis', i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. *G.*

differunt, opinor, inter ſe ἁλουργὲς, καὶ τὸ ὑσγινοβαφές. *E. L.*

Ὑσγινοβαφῆ] *Aelian.* V. H. III. c. 9: Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσγινοβαφῆ. Ubi Cl. Periz. ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσγινοβαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſ.* p. m. 193. *J. F. R.*

13. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα] An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello. ὥστε ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν. *J. G.*

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς· ſed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀναρτήσειν αὐτάς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J. G. G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Ζ. 234. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. pro βροτοῖς autem legitur hic κτέρας, quod obſervandum. Apud *Athenag.* legitur ἀξίωμα pro δ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δεξ— *M. du S.*

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, ſed βροτοῖς; quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτέρας apud *Heſychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J. M. G.*

Ibid. Κάλλιστον κτέρας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J. B.*

Ibid. Κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur. *F. G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* vertaturque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J. F. R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet, q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ· ſive ἵνα σοι λοιδορῶμαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινὶ activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαι με dici viſum fuerit? vix credo, quia με ad προάγειν pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad *Icarom.* c. 30. ſ. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accuſativo jungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J. F. R.*

 47. Ἀπὸλ-

μενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεlεβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γὰρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καlαπlαμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἥν τινα τὴν καlαδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε [a] οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπὲ, εἰ κἀγὼ ποlε [b] ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [c] Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων [d] ὀλίγον τῶν ψηγμάτων [e] ἥκειν

quomodo mutatus ſis in Pythagoram ; ac deinceps usque ad gallum : veriſimile enim eſt multa vidiſſe te ac paſſum , in diverſis adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus ſubierit , quam ita poenam luerit , longum fuerit dicere : & alioqui neque dicere mihi talia fas eſt , neque tibi audire. Cum vero Euphorbus eſſem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim , hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque , ſicut tu , immutatus ſum? GALL. Ita ſane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc ſcire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus ſum miſer , paucarum mica-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *J.* P. Οὔτε Ex. *Fl.* b Ἠλλάγην] Ἠλλάγμην marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγον] Ὀλίγων *B1.* e Ἥκειν] Ἧκον *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines miſſam , ut res certiſſima, de qua οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem eſſe corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Baſ.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* eſſe, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. Δ. XX. & *Diog. Laërt.* poſt pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat ſuſpicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras , ut crederent , ſe eſſe Apollinem. Vid. *Jamblichus* ſ. 177. & *Porphyr.* ſ. 28. *J. M. G.*

49. Καlαδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum ſic dixiſſe , μαρτυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντεις , ὡς διά τινας τιμωρίας ἁ ψυχὰ τῷ σώμαlι συνέζευκται , καὶ καθάπερ ἐν σώμαlι τούτῳ τέθαπται. Hujus ſententiae Orpheum eſſe auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum abſimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas , quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* diſces de anim. III. 4. De his etiam *Philoſtr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis , quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis inſuper attulimus, ad Ἐν δ. ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν ἐς τὸν βίον , ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος] Salmurienſis: *Itane neglexi infelix vel pauca fruſta in vitam importare, cum illo eſſem alitus.* Sed ἥκειν ψήγμαlα ἐς βίον ſignificatne *fruſta importare in vitam*? In editione Baſileenſi Graeca 1555. legitur , ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκειν. Conſtat ſane ἥκειν conſtrui cum ſecundo caſu, ut apud Herodotum εὖ ἥκω χρημάτων, *ſum pecunioſus, dives.* εὖ ἥκω φρενῶν apud eundem *ſum prudens.* Sed dum ſemper εὖ aut πόῤῥω , adjunctum habet. Quod conciſe dicunt εὖ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum eſt , εὖ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non poteſt , ne nunc dicam ὀλίγον legi in Mſ. Florentina, Aldina , ceterisque editionibus. In Florentina vero editione ſcribitur ἧκον pro ἥκειν. Inde mihi [illegible] excidiſſe & hic verbum φέρειν. Et legendum [illegible] φέρειν. *Omiſi ferre in vitam.* Eſt loquendi genus [illegible] multa hujus generis alia, Graecis peculiare, [illegible] eſt *fero.* Iſaeus : οὐ γενομένας [illegible] *adfert factas teſtamenti tabulas.* Apud Poetas vero imprimis apud *Homerum* , infinita [illegible] ſunt exempla. *J. G. E.*

Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων [illegible] τὸν βίον , ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος] Baſileenſis editio , ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque ſanius. Caeterum verba haec ita verſa vulgo leguntur , *Itane neglexi infelix vel paucula fruſta in vitam importare , cum illo eſſem alitus?* Sed profecto haec verſio a mente ſcriptoris eſt alieniſſima. Rogarat Micyllus Pythagoricum ſuum Gallum , quis ipſe antea fuiſſet ; reſpondebat Gallus, eum (Micyllum) fuiſſe μύρμηκα Ἰνδικὸν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane*

carum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἕστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὔφορβος ἐγενόμην (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἧκον. τέως δὲ περιέμενον [h] ἄοικος ἑστὼς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι τὸν οἶκον. ΜΙΚ. Ἄσιτος ὤν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

f Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* g Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' *J.* & *V2.* & marg. *A1.* h Ἄοικος] Ἀοικητος P. i Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσεται *Fl.* male. k Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Περιέμενον ἄοικος] Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανώμην, * οἶκον ζητῶν, ὅ ἐστι σῶμα, ἕως † ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τουτέστιν ἔσπειρέ με. *V.*

73. ‡ Ὦ τὰν] Ὦ ἑταῖρε. *V.* In altero *Voſſ.* in Folio ſic: Ὦ τὰν] Ὦ τὰν σημαίνει τὸ ἑταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ. § κασίγνητοί τε ἔται τε. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἐτητὰν, ὡς μέγιστος μεγιστὰν, καὶ ἐν συγκοπῇ ἐτάν. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἐτὰν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ¶ Ε. τάν. *V.*

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτε] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τὰν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero Edd. Luciani & *Ariſtoph.* Sed Τὰν rurſus in Lucian. *Icarom.* non longe a pr. *J. F. R.*

§ Κασίγνητοί τε ἔται τε] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ E. τάν] Lege E. ὦ τάν. *M. du S.*

ne ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? *J. J.*

Ibid. Ὄκνουν — ἧκεν — ἐπισιτισάμενος] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέροντα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουεν. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accuſ.* c. 28. pr. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο. Unde videbis, non eſſe *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio.* ſ. de frumento mihi proſpicio. *J. F. R.*

60. Ἧκεν — ἐπισιτισάμενος] (Supple partic. ἄγων, aut φέρων.) *Leedes.* Vide N. Δ. I. Ἐπιστ. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non auſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens ἐν Ἰλίῳ rurſus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſtæ ſit, tamen & ἐν ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρόπῳ, & c. 38. ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπί. *J. F. R.*

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam deam, deinde femioam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

νων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς [b] μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γὰρ λευκὴν μέν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δὲ, πάνυ πρεσβῦτιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἥν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἷλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὤν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶ-

fierent, Camelus eſſet in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: ſupra naturam tum factum eſſe nihil, nec fuiſſe tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipſam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnoſceres, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theſeus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, noſtrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim iſta Panthus, dicens, viſum a ſe, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praeſtantiſſimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque poſſim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta ſunt, dicere. Quomodo enim? qui eſſem hoſtis. Verum ipſius Patroclum amicum non magno negotio haſta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Δὲ] Abeſt a *Fl.* b Μηδὲν] Reſtitut. ex marg. *A1.* L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *J.* c Εἶδον] Οἶδον male *J. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. *V.*
81. Αἴαντα] Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ ὡς περισύρων τὰ τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐν σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφεῖσι καὶ παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρώτην ὑφ' Ἡρακλέους . . . χέθη ἡ Τροία. *G.*
97. * Πολέμιος ὤν] Ὁ γὰρ Εὔφορβος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc ſcholion *Solan.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον eſſet relatum.

l. c. p. 26. DE.) Æthalidem praeter alios inſerit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noſter inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum ſe probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

79. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γίνεσθαι τότε. Et ſic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲ. *J.G.G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare juſſerat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δέ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in ſingulari Ἄφιδναν IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἄφιδναν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. *E.L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec ſunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀπέκτεινα] Non peremiſti, o bone, vulneraſti tantum; Hector peremit v. 818. & ſeqq. [illegible]

1. Ὁ Μενέλαος &c.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τὰς Ὥρου] Orum [illegible] Regem Ægypti fuiſſe, neſcio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, ut opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis [illegible] pti primi fuerunt ab Oro iſto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a neſcio quo Philippo verſi. *Iſidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος ποιήματα, τὰ τὸν [illegible] χρόνον μέλη. *E.L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἡγεῖσθαί με. Interpolator: *Et cum in Italiam rurſum vela feciſſem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* *Palmerius* cum vidiſſet in ultimis verbis labem haerere, cenſebat legendum eſſe,

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed ſatis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In univerſum, Micylle, Sophiſta fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum diſciplina. Peregrinatus ſum in Aegyptum, ut de ſapientia conferrem cum prophetis; atque admiſſus in adyta, Hori libros & Iſidis edidici: tum rurſus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi iſta, teque putatum eſſe revixiſſe poſt mortem, & oſtendiſſe iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabiſque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

ιτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ᾽ [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἴσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ᾽ ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἦγον με. ΜΙΚ. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανὼν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν [g] ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν [i] ὑπὲρ αὐτῶν.

d Τἀληθῆ] Τἀληθὲς P. *e* Ἀμελέτητος] Et ſic eſſe in *Fl*. *Fr*. ac *J*. not. *M. du S*. *f* Ἦγον] Reſtitut. ex Mſ. *Graev*. & P. & marg. *A1*. ἦδον Edd. anteriores. ἰδὼν *Palm*. neſcio unde. *g* Ἐπιδείξαιο] Et ſic *Fl*. cum cett. *h* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl*. *i* Ὑπὲρ] Sic Edd. excepta *Fl*. quae περὶ, cum marg. *A1*.

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατῶντας διὰ τῶν λόγων. *V*.

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere ſcribendum eſſe, ὥστε θεὸν ἦγόν με. *ut me pro Deo ducerent*, ſeu *haberent*. & vere me vidiſſe Mſ. poſtea declaravit qui eandem ſervavit ſcripturam. *J.G.G.*

12. [illegible] κατ᾽ ἐκεῖνα] Τὰ χωρία. ut *Ariſtoph*. Nub. II. 1. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ᾽ ἄλλα. *Non alia ſunt praeter haec loca*. *E.L.*

Ibid. Κατ᾽ ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 93. ſuper hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertiſſe: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ᾽ ἐκείνους ſc. χρόνους. Sed κατ᾽ ἐκεῖνα dici pro κατ᾽ ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui iſthic erant*. Id quod pluribus demonſtratum videas ibid. *J.F.R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδών με] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. *J.P. a G.*

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog*. *Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram deſcendiſſe εἰς ᾅδου, atque ibi vidiſſe *Heſiodi* & *Homeri* animas neſcio quas poenas luentes. *E.L.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὧρος καὶ Ἶσις περὶ τῶν ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. G.

15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν] *Jambl*. in vita Pythag. No. 92. & *Diog*. *Laërt*. p. 216. E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id eum oſtendiſſe Abaridi ſacerdoti Apollinis, ante opinanti ipſum eſſe Apollinem, ut eo viſo pro certo haberet. *E.L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl*. Ed. melius quam ut in reliquis eſt ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl*. ſi plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etſi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, ſaepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *ſuper* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg*. Aen. I. fin. *Multa ſuper Priamo rogitans, ſuper Hectore multa*. Ita *Diog*. *Laërt*. videtur τῷ περὶ ſubſtituiſſe ὑπὲρ, in prooem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philoſophiam de Diis & juſtitia*; *Aelian*. XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *J.F.R.*

τῶν. MIK. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιὲς, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ᾽ ἑώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ᾤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. Διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἱλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. MIK. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη; ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις.

[d] Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque ſapiens erat. Sed videbam, ſi conſueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum eſſe homines. Quo magis autem peregrina ſtatuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam inſtitui, arcanam ejus rei fingens cauſſam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obſcuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te ſequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, veſtigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem poſt ea

a Ἐχρῆν] Χρὴ *Fl.* *b* Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* *c* Καὶ σὺ ἐν] Κἂν ſolum *Fl.* Κἂν ἐν *Schol.* Vulgatum tuetur P. *d* Ἀποδυσάμενος] Sic recte *P. S.* Ἀποδησάμενος cett. male.

34. Κἂν ἐν τῷ μέρει] Καὶ ἐν μέρους φησὶ *καταγελᾷς μου καὶ σὺ, ὅσον κατεγέλασας. Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. *V.*

* Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: κατεγελάσω σου, & mox κατεγέλασα —— τοῦ ἄλλων, praveque adeo perſonae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius ſecutus ſum; quia ex C. G. ſe eam hauſiſſe ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta teſtatur Noſter. *J. F. R.*

25. Οὐδὲν ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes myſticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos ſupr. ad *Dial. pro Lapſ.* c. 12. *Quom. Hiſt.* c. 17. Et *Phal.* I. 1. Item πλείους poſt ὅσῳ omiſſum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πέλας τῆς μοίρης. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemiſſum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi poſt ὅσον intelligendus in *Long. Paſt.* III. 118. ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. *Sonus deſinebat tanto ſerius, quanto inceperat*, i. e. quanto *ſerius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις. ubi etſi ſequitur μᾶλλον, tamen poſt ὁκόσῳ idem tacite ſupplendum relinquitur; & ſic diſtinguo haec aphoriſmi verba, non comma cum Foëſio poſt μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀττικῆς σωμυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χαρίτας ἐπαίων. Plura Cl. *Geſner.* ad *Jov. Conf* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptiſſimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχειν —— ἢ μυρίους μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? quum poſterioris hujus ellipſeos tot jam produxerit teſtimonia *L. Bos* de Ellipſi, p. 327—9. Prioris autem, poſt ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipſin non attendiſſe animadvertimus *Meibomium* in Epicteto, (ſupra *pro Lapſ.* c. 12.) Ita ad alteram non attendiſſe videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec [illegible] τοι φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν, [illegible] *aut faciendum ſibi quamprimum* [illegible] *quid*. Cum deberet: *Conſtituunt* [illegible] *quam pati*, ſive, *maluerunt* [illegible] *niri*; ſequitur enim eos C[illegible] veneno [illegible] ſe, ne ipſi mortem ſub[illegible] Latinis eodem modo *mag*[illegible] infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. [illegible] — *conſilii, quam formidinis arbitrium.* [illegible] 48. 5. *Tanta vis hominis leniunda* [illegible] *videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. [illegible] *ker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 278.—9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De poteſtate autem verbi ξενίζομαι, pro inſolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Jac. Elſner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi ἐν ᾧ ξενίζονται) hoc Luciani aliorumque teſtimoniis firmatur. *J. F. R.*

34. Ἐν

ea induiſti? GALL. Aſpaſiam, meretricem Mileſiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generoſiſſime. Conſueviſti itaque cum Pericle, quum eſſes Aſpaſia? & uterum ex eo geſtaſti, & lanas carpſiſti, & deduxiſti fila, & meretricium gynaeceum habuiſti? GALL. Feci haec omnia equidem, non ſolus, ſed etiam Tireſias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir eſſes, an cum ſubagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tireſiae profuiſſe reſponſionem? MIC. Sed etſi tu non dicas, ſatis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

μεθημφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο [e] ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ᾠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὤπυιεν; ΑΛΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ [i] συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θέ-

e Ἐν] Σὺν *Fl.* f Τί οὖν &c.] Τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum ſervat P. g Ὤπυιεν] Reſtitut. ex *Fl.* nam ὤπυεν cett. h Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. i Συνενεγκοῦσαν] Συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἠράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὀμόσῃ αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν ὃ βούλεται. ὀμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα με ποίησον. ὁ δὲ διὰ τὸν ὅρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινέα ἐκ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γενναιότατον γενέσθαι ὑπὸ † κενταύρῳ γεμὼν ὀλέσθαι Ἐλάταις ἀλοώμενον. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένην. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἀνήρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐννεαπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κενταύρῳ] Cum in V. eſſet κεν ταύρῳ, edita inde fecerant μὲν ταύρῳ, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. nam adſcripſerat *Solanus*, in C. eſſe: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J.F.R.*

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio eſt apud *Ariſtoph.* Ran. I. ubi Scholiaſtes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει. & II. ii. Veſp. in Fa... Chor. ubi exponi poſſe videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *viciſſim.* *E.L.*

39. Ἀποδυσάμενος] υ & η toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus ſit monuiſſe, aut ad Edd. attendiſſe, ſi ſenſus alterutrum poſtulat. *J.F.R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, ſed aliam, nempe *Alcen:* quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὤπυεν] Forſan ὤπυιεν. *F.G.*

Ὤπυιεν] (Vox non inhoneſtae ſignificationis. *Heſychius* exponit ἐγάμει.) *Leedes.* Sic *Fl.* ſola. In reliquis ὤπυεν. *M. du S.*

Ὤπυιεν] Et ſic ſcribi curavi ſupra, *Eun.* c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ι medium omiſerant. In *Junt.* hic eſt ᾤπυεν jota initio ſubſcripto, quod tamen manu perperam additum, non impreſſum ſuſpicor. Ignoſce Lector *Crenianae* huic diligentiae. Interim ὀπύω ſine ι eſt ap. *Ariſtoph.* Ach. vſ. 254. — ὡς μακάριος Ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod neſcio anne poëticum ſit, ad corripiendam ſyllabam. *J.F.R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus eſt Medeae vſ. 250. Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barneſius verſionem Ennii *Nam ter ſub armis malo vitam cernere, Quam ſemel modo parere.* *J.M.G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vſ. 250. *M. du S.*

θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] οὖν φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

ſe ter cum clypeo ſtare *in acie*; quam ſemel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo poſt ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & ſaepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Mileſios eſſe aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras eſſes & forma ſplendida, ſaepe Aſpaſiam fuiſſe tyranno.

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. Ὦ [b] Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἥσθην γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δου-

20. Ecquis vero poſt Aſpaſiam vir, aut quae mulier denuo prodiiſti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae diſſimilitudo; ex meretrice Philoſophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo poſt Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & ſexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare ſingula. Denique vero gallus ſaepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ſerviens, reges, paupe-

a Οὖν] Γοῦν P. *b* Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* *c* Δ'] Non habet *Fl.* *d* Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος] Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ παραλαμβάνει, ὡς σωτῆρας δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τῶν βίων ναυάγιον * ὑποσταίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς † πρὸς τὴν θάλασσαν μεταγόμενοι. *V.*

* Ὑποσταίη] Ita pro vulgato ὑποσταίην dedit *M. du S.*
† Πρὸς] Εἰς legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutaſſem vulgatum. Sed quum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non eſt tanti, ut de ejus vera lectione jam diſceptare vacet. *J.F.R.*

58. Στῆναι] Τοι excidiſſe videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F.G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad verſum deeſſe; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipſum verſum, ſed ſententiam tantum ejus ab Luciano eſſe excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J.F.R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inſcite vertunt: *imo praemoneo te, paulo poſt puerperam fore.* Senſus enim eſt: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies*: id ſatis liquet, tum ex iis quæ antecedunt, tum ex iis quæ ſequuntur. *L. Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut ſit futuri temporis. *F.G.* Adſentior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Ariſtoph. Theſm.* 389. & *Veſp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνιαθησομένοις. Sed praeſens hic nil habet incommodi. *J.F.R.*

64. Σὲ οὖν] Unde habeat haud facile dictu eſt: neque tamen adeo abſurde ſua ſolet comminiſci, ut nihil prorſus veri ſubſit. De Pythagora autem quid vere ſenſerit Noſter, ſerio in *Alex.* exponit. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixiſſe traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adoleſcens enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. [illegible]

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. [illegible] haec Luciani verba, ad illuſtranda Apoſtoli illa ad *Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aſpaſiam nupſiſſe tyranno*, atque idem ſignificare putat, quod Apoſtolo γενέσθαι ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendiſſe, quod Lucian. haud ita multo ante Aſpaſiam vocet meretricem, ut erat; neque eſſe confundendam cum Aſpaſia, quam Cyrus ſibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe diſtinxit *Loydius* in Lex. Hiſt. Geogr. Deinde, aliam eſſe verborum Luciani ſtructuram, qui vult, *tune Galle exſtitiſti Aſpaſia tyranno?* unde minime conſequitur ver-

peres, divites; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc video, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, ϗ πένησι, ϗ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα ϗ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὁσημέραι [e] σοῦ ποτνιωμένου ϗ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, ϗ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ᾽ ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γοῦν ᾔδεις τὰς Φροντίδας [f] αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον. MIK. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ [g] ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδὲν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, ϗ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.
MIK.

e Σοῦ] Deeſt in *Fl.* f Αὐτῶν] Abeſt a *Fl.* g Ὅ, τι] Εἴ τι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτνιωμένου] Ὀδυρομένου. *V.*

verbum γίνεσθαι τινὶ hic ſignificare, *nubere alicui*, etſi caſu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud σοι modo praepoſitum & omnino cum γενέσθαι cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τοῦ γενέσθαι hic eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J.F.R.*

69. Διοσκόρῳ] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρῳ uti & Ἐτ. Δ. XIV. ſcribitur. *M. du S.*

Διοσκόρῳ] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὼ Διοσκόρω. [illegible] in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & [illegible]te perpetuo ſcribitur, vid. exempla compluria [illegible] praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκοροι ſcribi; licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J.F.R.*

73. Μακρὸν] MS. Μακρὸν δὴ ἂν γένοιτο καταριθμεῖσθαι ἕκαστα. *J.G.G.*

75. Ἥδιστα γὰρ τῷ βίῳ] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἥδιστα γὰρ τούτῳ τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J.J.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πίθον εἶναι τετρημμένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Daviſio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση; Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲν οἶσθα ὃ σύ που φίλων, Ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστιν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὸν Περσίναν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστί σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲν ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. I. p. 296.—7. *J.F.R.*

91. Τὸ νῦν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J.F.R.*

 5. Τὸν

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἐπειδὴ 95 ἁπάντων σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φὴς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγηται ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἤν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἤν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus ſis, & omnia noveris, dic mihi jam diſerte & ſeparatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoſcam, vere ne dicas iſta, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem conſidera, Micylle. Tibi belli non multa cura eſt, ſi dicantur hoſtes invadere: neque ſollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exſcindant vineam. Sed tuba audita tantum, ſi modo illud quoque, pro te circumſpicis, quo te ſalutis cauſſa convertas, & periculum effugias: at illi & ſibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et ſi tributum pendendum ſit, vocantur ſoli; & ſi erumpendum, primi ſubeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero ſcutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπελαύνουσιν] Προσελαύνουσιν marg. *A1.* b Τὸν] Τὸ male *J.* c Σὺ δὲ] Οὐδὲ male *Fl.*

16. * Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] † Τὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χοινία *V.* In altero vero Voſſiano in Folio ſic legitur: Οἰσυΐνην] Οἰσυΐνη ἡ ἐκ λύγων ἀρχαιοτρόπως πεπλεγμένη. ὁποῖα ἔσθ' ὅτε ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοιτίδια τοιαύτης ἐργασίας. ‡ ἄλλην τινὰ ἀρετὴν ἀπὸ τῆς οἰσύας. οἰσύα δὲ ἐστι ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χοινία.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δὲ. Edita ex *V*, οὐδὲ. *M. du S.*
† Τὴν] Τοῖς Edita. Correxit *M. du S.*
‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confuſa haec & perturbata ſunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem [ἄλλην.] *M. du S.*

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Reſpicitur ad arbores ac ſegetes, quas hoſtis ſuccidit. *J. F. R.*
6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτούς. Eſt autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo ſic abſolute ponatur, quando pro *invadere*, ſ. injicere ſe aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, ſed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuiſſe fas eſto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δόκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et ſaepiſſime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. ibid. ὡς δὲ ἥ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενος. Et ſic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐπάγειν, & ſimilia paſſim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. [illegible] *ſe mutuo irruere*, praelium com[illegible] *de Salt.* c. 76. προσβαλεῖν τείχει. *Liban.* [illegible] f. προσβάλλοντα νοσήματα. *morbi* [illegible] ſino congerere quae inveniuntur [illegible]
13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. [illegible] τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολ[illegible] caſu non abſimili. Non [illegible] *tributum ſolvere*, ſolum dicere [illegible] jectione. Atque hinc eſt quod εἰσφορὰ ſit idem ac τέλεσμα, *tributum.* *E. L.*
16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

— *flectuntque ſalignas Umbonum crates.*

Has deinde corio veſtiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 27. ſcuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris: ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμος ἑστιᾶσθαι [d] τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ἐν εἰρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὤν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ὑποπτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί σε. λουτρὰ μὲν γὰρ [e] ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα διαρκῆ ἅπαντα ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἄν σοι δοκῇ, [f] καταχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· [g] οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ [h] διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς [i] τοσαύτας φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σα-

d Τὰ] Abeſt a *Fl.* *e* Ὡς ἔχοις] Neque hoc habet *Fl.* *f* Κατεχαλάζησας] Κατεχαλάζωσας male *Fl.* *g* Οὔτε δὲ συκοφάντην]] Οὐδὲ συκ. *Fl.* *h* Διορύξας] Sic *P.* Ὀρύξας cett. *i* Τοσαύτας] Sic *P.* cum P. & L. Τὰς Edd. cett. & G. *k* Μεριζόμενος] Λογιζόμενος Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *AiW.*

25. Πονοῦσι] Καλασκευάζουσι. *V.*
28. Κατεχαλάζησας] Κατέχεας. *V.*
34. Διαπυκτεύων] Ἀντὶ τοῦ διασκοπούμενος καὶ ἐξακριβῶν. ἐπεὶ καὶ οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν καταιαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην μηδὲ § εἰς ἀέρα δέρειν τὴν πυγμὴν πέμψαντα. Γ.

§ Εἰς ἀέρα] Πρὸς ἀέρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus.* *M. du S.*

27. [illegible] λόγου μεταδιδοὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & ta[illegible] teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J. M. G.*

32. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος] Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam τὸ λογιζόμενος eſſe in eadem περικοπῇ repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀπροσδιόνυσον. Optime Mſ. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei participem fieri.* Obvia ſunt exempla. *J. G. G.*

34. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & P. Ed. τοσαύτας P. & L. μερ—. In impreſſis reliquis τὰς φ. λογιζ— conf. Δικ. c. 2. πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος. *M. du S.*

36. Ἐπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ] Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, &, ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα, ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἡ μετὰ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum: Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ᾽ ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J. G. G.*

38. Σα-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

Ὥστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔῤῥωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος. οἱ πόνοι γάρ σε [b] παραθήγοντες οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ᾽ ἤν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε ψυχροῦ τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις. οἱ δὲ ὑπ᾽ ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι; ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπι-

perda aliqua emta, aut maenis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipſe te exhilaras, canens ſaepe & cum optima illa paupertate philoſophatus.

23. Itaque his de cauſſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo ſolius miniſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum iſti per intemperantiam ſuam miſeri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum ſe

a Κρομμύων] Κρομύων *Fl.* *b* Παραθήγοντες] Καταθήγοντες *Fl.* & marg. *A*1. *c* Οὐδὲν] Ἀμέλει P. & marg. *A*1*W*. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. *d* Ἀσιτίᾳ] Τὴν ἄσιν male P. *e* Μακρὰ] Sic P. Μακρὰν editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὲς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλεων ἢ τῶν σαύρων διειρμένα καλάμοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ ἐκ συὸς τάριχος, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδός τι * τῆς καλουμένης μαινομένης. *V.*

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιστοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν καρκῖνον ἰχθύν. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τέμαχος τεταριχευμένον ἰχθύος. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. *G.* (Vid. *Athen.* 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. κορακῖνον legere jubet, uti recte in poſteriori parte Scholii legitur. Perſius, *Saperdam advehe Ponto.* *M. du S.*) Κορακῖνον igitur & illic ſcripſiſſem, non κοράκινον. *J. F. R.*

* Τῆς καλουμένης] Τὴν καλουμένην. V.

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens *& manide piſciculo*, & Benedictus *vel manide*, quum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet unam mænida ad cænam ſatis non eſſe, ſed ſaperdæ non niſi mænidas pares eſſe. Unde & brevem mænam dixit Martialis. *J. G.*

49. Ἐπιλάβηται] Sic ſupra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἱππομανία — ἐπείληπται. Ubi *Solanus* hujus verbi poteſtatem quae hic & illic eſt: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adſerit. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. *oppreſſit.* *Herodot.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — [illegible] „ ρε. *Dio Chryſ.* de Regno II. [illegible] „ νόσοι." Adderem *Herodian.* [illegible] *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, ſi quid opus crederem. *J. F. R.*

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακράν. *J. F. R.*

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις] Conf. ſupra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam *Bourdelotii.* *J. F. R.*

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. *M. du S.*

63. Τὸν

ſe ſuſtulere, & appropinquarunt ad ſolem, ignari cera ſibi compactum eſſe illud alarum remigium, magnum non nunquam ſtrepitum, praecipites in mare delapſi excitant. Qui vero Daedali inſtar non nimis alta neque ſublimia petunt, ſed vicina terrae, ut marina adſpergatur nonnunquam cera, illi fere ſecure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia ſane videas, cum evulſis Croeſus alis ludibrium Perſis praebeat ſuo in rogum adſcenſu; aut exſtincta tyrannide Dionyſius Corinthi doceat literas, ac poſt tantum imperium ſyllabas colligere cogat pueros.

πολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἅλμῃ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, [f] τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος [g] περιτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος [h] καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν [i] ἀναγκάζων.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex eſſes, nam regnaſſe etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuiſti, cum caput quod

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φῂς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου [k] τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A1.* *g* Περιτετιλμένος] Παρατετιλμένος *Fl.* Vulgato favet *Th. Mag.* *h* Καταλυθεὶς] Καταδυθεὶς *P.* Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορ. γραμματιστὴς διδάσκει G. καταδύσης tantum marg. *A1*: Γραμματιστὴς βλέπηται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. *i* Ἀναγκάζων] Διδάσκων G. & marg. *A1.* *k* Τινὸς] Πότε P.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, * τὸ τὸν τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγομεν ἐπιεικὴς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπιεικῶς ὅδε ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ † τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς ‡ τοῦθ' ὃ δυσμαχωτάτων ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. *V.*

70. Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. νικήσας § γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν. *V.*

† Τὸ τὸ πᾶν.] Τὸ in editis non comparens addidit *M du S.*
‡ Τὸ [illegible] Ex ſequentibus patet legendum eſſe πάνυ. *M. du S.*

§ Τοῦθ' ὃ] Forſan τοῦτο. *M. du S.* Non. Nam τοῦθ' ὅπερ *Demoſth.* a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J. F. R.*
¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo δὲ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag.* c. 21. p. med. *M. du S.*

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος] Adfert eodem modo *Th. Mag.* v. τίλλω. *M. du S.*

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmurienſis: *Aut cum Dionyſius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magiſtratum* dicitur is, qui ſponte illum deponit, & exuit ſe ipſe dignitate: *Abrogatur* vero magiſtratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed Mſ. non inſcite. ἢ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionyſius, poſtquam extincta eſt tyrannis, Corinthi Grammatiſta docet, poſt tantum imperium pueros ſyllabas connectere cogens.* γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios ſcriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praeceſſit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, *quale illud vitae genus eſſe olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνου non bene junguntur. *J. G. G.*

πέρ ἐςὶ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, ὅτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ ὁ [b] πάνυ πιςὰ φής. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρε τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιςα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταῤῥεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ ςρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥςε, ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνεν, καὶ θεόν τινα ὁρᾷν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι

eſt bonorum omnium, haberes? GALL. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miſeriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertiliſſimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoſo uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatiſſimus, ſatellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad exceſſum usque exaggeratum. Itaque ſi quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum ſe quendam videre arbitrari, & alii ſuper alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντῃ P. & marg. *A1W.*

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κομπά ἐςιν, εἰκότως τραγῳδίαν τὸν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιςα] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιςα] Immo vide notam Cl. *Hemſterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J.F.R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recenſuiſſet regiarum divitiarum affluentiam, ſubjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, ſupra quam credi queat, ingens.* Quid ſit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum *reliquusque regius omnis apparatus, ſupra modum ingens:* τραγῳδία ἀρχῆς eſt *regii faſtus choragium*, omnia, quibus reges ſuperbiunt, & ſuam oſtentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut ſuperius notavimus. *J.G.G.*

1. Τὰ τέγη] De tectis veterum planis, neque, ut ſunt plerumque noſtra, faſtigiatis, vide ſi lubet, *Caſaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter ſpectatum eſſe, ex eodem, ſi neſcias, diſces. *M. du S.*

3. Τοὺς προπέμποντας] Alios conſcenſis tectis aedium magni aeſtimaſſe, ſi illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἑπομένους, *anteambulones, & a tergo ſequentes.* Optime Mſ. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quaſi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, eſt *praemittentes.* *J.G.G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo ſic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεύς ἐςι πάγκαλος
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένος.
F. G.

Ibid. Ἢ Ζεύς ἐςι] Hoc quoque vitioſum eſt in verbis mox ſequentibus, ἢ Ζεύς ἐςι πάγκαλος χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mſ. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet ſic ſcribendum? *J. G. G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος] MS. *Graevii* pag. 879. edit. Amſt. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐλλειπτικῶς, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe G[illegible] materiam, unde quid factum ſit, [illegible] caſu, per ellipſin praepoſitionis ἐκ [illegible]. Sic [illegible] in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur [illegible] καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένοι. [illegible] *pſende* c. 17. σιδήρου πεποιημένος [illegible] *lianus* IX. Ποικιλ. 14. [illegible] Integra locutio exſtat in Noſtri *Herm*[illegible] φιάλην, ὁ δὲ ςέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν [illegible] ἐκ χρυσοῦ, pag. praecedenti ſimpliciter d[illegible] ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ [illegible] εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου πεποιημένος. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 239.

Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος.

Per

alios ad me videndum concurrere: alii etiam tectis conſcenſis, magnum putabant accurate vidiſſe bigas, togam, diadema, praecedentes, ſequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiae, me ipſum vero miſerabar, qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus eſt, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inſpicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & ſtipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οὓς ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλοὺς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ πεπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἐῶ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

c Προπέμποντας] Προπομπεύοντας G. *d* Ἑπομένους] Ἑπομένως *J*. male. *e* Ἐκείνοις μὲν τῆς] Ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς *P*. Sed τούτοις non habent cett. quare id ſuſtuli. *f* Οὓς ἢ] Οὓς ὁ *Fl*. Οὓς ἢ *J*. Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. *g* Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. *P*. Cett. omittunt ἐκ. *h* Τε] Aberat in Edd. prioribus. *i* Πίτταν] Πῆτταν male P. *k* Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P*. P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. *l* Μυῶν] Μυιῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἢ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus ſupra in *Aſino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. ſupra *de Sacrif.* c. 11. & paſſim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte ἐκ poſſit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν & ἐκπληροῦν, tamen ſec[…]um numerum Codd. & Edd. longe majorem [...] omittunt; eſt enim genitivus materiae, quem uſitatiſſima ellipſi praepoſ. ἐκ & ἀπὸ ſolere efferri, notiſſimum. Vide I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam ſatis ſuperque eſt exemplorum in nota Cl. *Jenſii* & *L. Bos* de Ellipſ. p. 277. Et ex ſolo Luciano plus quinquaginta proferre poſſem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & neceſſario ἐκ addendum eſſe credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inſertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit; ſed tantum, ut luxum hunc ſimili ratione ibi deſcriptum commonſtret. Nemo autem redarguet, ſpero, me verſum ex *Gujeto* non reſtituiſſe, quum nec ex praemiſſo verſu pateret Lucianum ſenarios proferre voluiſſe. Nam Ζεύς ἐστ. ſpondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλοὺς] Audi quid de Coloſſo omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis ſaxa, quorum pondere illud ſtabiliverat conſtituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον] Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus, ſed in quibus intus nihil videamus, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc eſt, ſi fides interpretibus, *picemque ſublitam.* ſed Mſ. καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, *& picem, & lutum.* ὑπόπηλος eſt vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλινος. ſed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque ubi Micyllus dicit, οὐδέπω ἔφηνάς μοι τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἶεν τῆς ἀρχῆς. *Nondum oſtendiſti lutum, & clavos, & vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυιῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id eſt, *ſoricum & murium araneorum copia.* Nam ſorices & mures aranei melius conveniunt quam muſcæ. *J. P. a G.*

Μυῶν] Vide ſupra ad Z. Τρ. c. 8. Hirundines etiam in-

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] οὕτως [b] Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δήγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ᾽ ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

ſtelarum, qui civitatem ſibi in illis nonnunquam conſtituere. Tale quid etiam regnum eſt.

25. MIC. Nondum dixiſti lutum, & paxillos, & vectes, qui ſint imperii, nec multam illam, quae ſit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conſpici, tot hominibus imperare, & numinis inſtar adorari ſic ſatis ſimile eſt Coloſſaeo exemplo: excellentiſſimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque ejus Coloſſi dicito. GALL. Quid primum tibi dicam, Micylle, metus, & morſus, & ſuſpiciones, & odium a familiaribus, & inſidias; ac propter iſta ſomni parum, idque ipſum non profundum & *placidum*, & plena terroris inſomnia; & ſpes ſemper malas: an occupationem nimiam, & agendi reſpondendique neceſſitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui ſuavitate ulla contingit, ſed neceſſe eſt pro omnibus diſpicere unum, & innumerabiles habere moleſtias.

Nec

a Οὕτως] Οὗτος marg. *A1*. b Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J.* & *V2*. quae Κολοσσαίῳ. c Δήγματα] Sic Edd. Excepta *J.* & *V2*. quae δείγματα. In Cod. P. δήματα. marg. *A1*. δείματα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τουτέστιν, οὔπω ἡμῖν εἶπας τὴν οὖσαν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφοράν. *V.*

infeſtaſſe ſtatuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πλῆθος] Cur ſic legam, vid. omnino ſupra *Jov. Trag.* c. 8. ubi καὶ *μυῶν ἀγέλας* ſimiliter pro *μυιῶν* dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipſe praemiſit, melius conveniunt *mures*, quam *muſcae*; immo quia muſtelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum ſocii erunt *mures*, non *muſcae*; etſi aliter viſum Cl. *Weſſel.* Obſ. p. 51. qui haud aegre feret ab ſe diſcedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. ſupra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν οὕτως] Lege ὄντως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia ſic ſupra *Imag.* c. 17. atque alibi ſcribitur. *J. F. R.*

30. Δήγματα] P. δήματα. *Veneta* utraque δείγματα, unde conjicio ſcriptum fuiſſe *δείματα*. *M. du S.*

Δήγματα] Quum in *J.* eſſet *δείγματα*, *Solanus* deleto γ. *δείματα* inde fecerat; idque non modo adſcriptum erat marg. *A1 W.* ſed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mi[illegible] ita probat, ut fere in contextum receperim; ſed quum [illegible] *Geſn.* vulgatam ſervans dederit *morſus*, quod [illegible] ſum ſatis planum exhibet, nolui [illegible]re. At ſi *δείματα* legamus, gradatio [illegible] longe elegantiorem faciet ſermonem, nam *pavor* plus eſt quam *metus*: adeoque metus [illegible] ſuſpiciones & odia, ſeſe conſequentur juſto ordine. Et ſic inſidiae & ſomnus interruptus [illegible] *J. F. R.*

41. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ[illegible] aut quid ſimile hic deeſſe videtur. *F. G.*

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. [illegible] Ubi quum *ποιμένα λαῶν* addatur, poteſt Luciano inferere quisquis neceſſarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec ſenſus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croeſum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Noſtrum Ὑ. εἰκ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς κωφὸς ὤν] Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων. ſive ad

Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa;

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracu[illegible] quibusdam caput conferens; alium lauda[illegible]us Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus [illegible] Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoq[illegible]lorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt,

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, —
Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.

καὶ ταῦτα ῥεγχόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς ἐς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ᾽ ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, κἀξ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φὴς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

d Ἁπάντων] Πάντων *Fl.* *e* Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. *A1.* *f* Ὁ μὲν] Ἐγὼ *Fl.* *g* Ἀπέθανεν] Ἀπέθανον *Fl.* *h* Ἄλλον] Ἄλλος *Fl.* & L.

45. Τὸν Πέρσην δὲ] Ἀρταξέρξου * Περσῶν βασιλεύοντος, Κῦρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποσπάσαι βουλόμενος διὰ Κλεάρχου † πολὺ συνῆξε στρατόπεδον. *V.*

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Ξένους στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινούμενος. *V.*

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τούτου γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάνυ ηὐδοκίμει. *V.* (Imo Alexandrum ipſum. *M. du S.*)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνδιώκει Ἀριδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ᾽ Ἀλέξανδρον, ἀσθενεῖ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. *V.*

* Πε[illegible] hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσαις.

† Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. *J. F. R.*

Apolog. *pro Imaginibus.* (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσην] Xerxem. Vid. *Xenoph.* Ἀναβ. *M. du S.*

47. Δίων] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid. Παρμενίων] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E. L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil.* Æn. I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρσος τῷ φόβῳ non ἐλπίδα. *E. L.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: οὐδὲν ᾔδειν, ὧν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θήλην εἰς ἄφθονον. *J. F. R.*

59. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν] Sic fere *Imag.* c. 1. ὑπὸ τινος πάσχειν. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ περιέπεσον ἂν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. *Aelian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo tranſlate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J. F. R.*

 65. Ὁ

σκυτολομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κωνείῳ καὶ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φὴς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνε-

inclinato corpore ſcindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, ſi fallat ſcalprum, & a recta inciſione aberret, cruentare vulnuſculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis verſantur in malis. Deinde cum cecidere, ſimillimi videntur tragicis a[illegible]oribus, quorum multos videre eſt, [illegible]amdiu quidem, Cecropes nempe c[illegible], aut Siſyphi, aut Telephi, diad[illegible]ata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro diſtinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente inani

a Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι. G.

63. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] *Nunquam fictilibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula ſumes.* (Juven. X. 25.) G.

66. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς] Τὸ ἑξῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ τομῆς. V.

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adſcripſerat *Solan.* conf. Συγγρ. p. 413. I. e. *Quom. Hiſt.* c. 45. Ibi autem ſimili ſtructura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. *J. F. R.*

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίσθοι forſan. F. G. Immo ſi neceſſario ab ὀλισθαίνω deducendum eſſet; ſed quum & ab ὀλισθέω poſſit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. *J. F. R.*

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae ſunt eluendae veteris codicis ope, quae ſic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi eſt, ut ſi paullulum aberret ſmilion, deflectatque a recta inciſione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine.* Αἱμάσσειν non conſtruitur cum ſecundo caſu. ſed legendum ex Mſ. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum eſt, ſi ſcalpellum aberret, deflectatque ab inciſione recta, digitos leviter ſecando vulneret.* *J. G. G.*

Αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐκτεμόντα] Adſentior quidem Clar. *Graevio* δακτύλους ſcribi poſſe, aeque ac ſupra *Tox.* c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non ſequitur, αἱμάξαι hic eſſe conſtructum cum ſecundo caſu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare ſuum periculum, haud abſurda ſic eſt vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his ſcriptis video Cl. *Geſner.* etiam ſic vertiſſe. Neque quisquam ſpero ἐντεμόντι malit, propter μοὶ, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud eſſe, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξω, uſitata accuſativi cum infinitivo ſtructura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, ſupra c. 4. f. ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἠσεβηκέναι φαγόντα. quod fruſtra improbabat *Soulius* noſter. Et cur, quaeſo, hoc magis durum eſt, quam Latinorum, *non licet mihi otioſum eſſe*, pro, ut otioſus ſim. Eadem ratione ἔξεστι quod dativum poſtulat, habet accuſ. ſeq. infin. *Luc.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accuſativus tamen cum infin. ſequitur; nam πολλῷ ait, γὰρ ᾤετο πικροτέραν, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι τιμωρίαν ἐκείνου, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενος — ὀπτᾶσθαι, ἢ ἀλεῖν μύλῃ παραδοθέντα. Noſter *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi ἀθανάτοις εἶναι ſine τὸ dicere potuiſſet. Sed quo [illegible] facili? Alia quae adnotavi, dabo, ubi tem[illegible], locusque poſtulabit. Alios interim [illegible] pro nominativis poſitos vide ap. *Kuſterum* [illegible] vſ. 55. & 200. & 531.

74. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] *Heli*[illegible].

Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Regi [illegible] ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστο[illegible] *gladios, & comam venti*[illegible] Sed hoc nullus mortalium in[illegible] eſt *coma promiſſa*, quae flagellat [illegible] *vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, [illegible] motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV, [illegible] ubi agit de perſonis Comicis: τῷ δὲ ἐπισείστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροιὰν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπισείονται αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur* ἐπίσειστος, & *jactabundo, eſt color & coma niger, moventur* ſeu *vibrantur capilli.* Philoſtratus in imaginibus deſcribit Cyclopem χαίτην ἀνασείοντα ὀρθὴν, καὶ ἀμφιλαφῆ πίτυος δίκην. *jactantem rectos crines & multos inſtar quer-*

ni veſtigio illorum aliquis in media ſcena concidat, riſum nempe praebet ſpectatoribus, fracta cum ipſo diademate perſona, cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora veſtitus eſſe panniculos miſeros, & cothurnorum ſubligationem deformiſſimam, nec ad pedis rationem reſponde[illegible] Vides quomodo jam me quoque ſimil[illegible] uti docueris, galle optime. Sed tyrann[illegible]em talis tibi viſa eſt. Quoties vero equus, aut canis, aut piſcis, aut rana fuiſti, illam quomodo tuliſti commorationem?

ται, [b] προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ [c] παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ᾑμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνουμένων, ὡς [d] τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν [e] ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὤφθη οὖσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος [g] ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κενεμβατήσας G. & *Schol.* *c* Παρέχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρεῖχε. Παρέχοι G. *d* Ὡς Omiſit *Fl.* *e* Ἐμβάδων] Sic *Fl.* *J. P.* &c. Κοθόρνων P. *f* Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξα marg. *A1.* *g* Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κενεμβατήσας] Κενεμβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχείρειν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσειστος κόμη mihi videtur conſpici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curioſis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας —— παρεῖχε] De hiſtrionibus Regis perſonam gerentibus, ἣν δὲ οἷα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. *Quod ſi quis, qualia plerumque accidunt, ipſorum aliquis impingens, media in ſcena cadat, riſum profecto movet ſpectatoribus.* ſic interpretantur. In Mſ. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας & pro παρεῖχε, παρέχοι. Vocabulum rarum eſt κενεμβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi ſit cadendum, ut ſi quis putet ſe per ſcalas, illis ablatis, ex editiore loco deſcendere, neceſſe eſt ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narraſſet Graecos in ludis Iſthmiis, praeconis vocem qua liberos illo eſſe juſſerat, tan[illegible]cepiſſe plauſu, ut corvi ſupervolantes in ſtadiu[illegible] [illegible]nt, cauſſam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὄλισθημα ποιεῖ, καθάπερ κενεμβατοῦσιν. *Cauſſa eſt diviſio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, diviſus ab ea non ſuſtinet volucres, ſed facit ut decidant, ut ſolet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum eſt ſolum, cui inſiſtunt, ubi eſt hiatus, ſicut in foſſis, & puteis. Non vero in ſcena plana illos hiſtriones, de quibus loquitur, cadere, ſed de altiore loco in humiliorem & depreſſiorem, oſtendunt ſequentia, ubi totum corpus gravi illorum κενεμβατούντων lapſu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent ſcioli, ſubpoſuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuiſſe vero in theatris non unum locum, ubi hiſtriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ διαδήματι] Τὸ σὺν ἐλλείπει. *F.G.*

Αὐτῷ διαδήματι] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipſin intelligi. Et vidimus alibi, ut ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 33. Neque id hic rurſus monerem, adeo eſt obvium; niſi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. fruſtra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu ſit καταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipſi prorſus eadem. Tria ſimilia dedit *Bergl* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erraſſe obſervat ille.) ex Noſtro T. I. *Tim.* §. 22. vſ. 79. ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. *Soph.* Aj. 56. Λείας ἁπάσας καὶ καταναρισθείσας, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι —— *Arrian.* II. c. 2. f. ὀκτὼ μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noſter denuo *Icar.* c. 27. καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ. Et c. 33. ἐπιτρίψον) αὐτῇ διαλεκτικῇ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύστηνα] Tangit ſcenicas veſtes ſervorum. Duplex veſtis in ſcena, liberorum & ſervorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui ſervos fingebant veſtes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκομμέναι. Hinc *centuculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Conſutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.B.*

84. Ἐμβάδων] Ex gloſſa natum κοθόρνων. Ἐμβάδων ſupra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὸ

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις [b] ἐμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλά [e] μοι καὶ τοὐνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξα-

27. GALL. Longum hunc ſermonem moves, nec praeſentis temporis. Verumtamen hoc caput eſt, nulla harum vitarum non magis, quam eſt hominum, tranquilla mihi viſa eſt, quippe quae ſolis ſe naturalibus cupiditatibus & neceſſitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophiſtam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos ſtudetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte [illegible]. Ego vero quomodo affectus ſim, dicere apud te non erubeſco. Nondum poſſum dediſcere cupiditatem, quam habui a pueris, diteſcendi. Verum mihi & inſomnium adhuc ſtat ante oculos, aurum oſtendens, & maxime de exſecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, ſanabo. Et, quando adhuc nox

[a] Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. [b] Ἐμμεμετρημένος] Ξυμμεμ— G. Μεμετρημένος Fl. [c] Ἐπιτηδεύετε] Ἐννοεῖτε marg. A1. [d] Ὅγε] Ὃ Fl. [e] Μοι] Μὴν Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καταλλήλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἤθεσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἥρμοσε. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελώνου ἄπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ κωτίλῳ τῶν κολοιῶν καὶ θορυβώδει τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τῶν κωνώπων, καὶ παντὸς οὗτινος οὖν προσαπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. *V.*

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. *Nigr.* c. 1. p. 39. ἐν κεφαλαίῳ *ſummatim* eſt. Vid. ibi *Bourdel.* In *Quom. Hiſt.* c. 28. f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. *Ipſa capita & ſummaria.* Item *Char.* c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. *Aſin.* c. 29. pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν *ſumma, cumulus malorum.* *J.F.R.*

96. Ἐμμεμετρημένος] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem eſſe, ſi modo ſit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένος, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & uſibus circumſcripta.* Sed quis dixit ἐμμετρέω, aut ubi legitur ἐμμεμετρημένος? Nuſquam quam in hoc loco, qui merito ſuſpectus fuit viris doctis. Mſ. noſter ſcribit ξυμμεμετρημένος. Optime. *Thucydides* lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. *Quorum vita ſimul & mors felicitate circumſcripta eſt*, hoc eſt qui vivi & morientes fuerunt felices. *J.G.G.*

Ἐμμεμετρημένος] Simplex μεμετρημένος quod *Fl.* habet, non diſplicet; & ſic ſupra de *Merc. Cond.* c. 30. pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. *Hemſterh.* ad *Nigr.* c. 15. p. 54. Conf. & *pro Imag.* c. 21. f. *J.F.R.*

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etſi de uno tantum homine ſermo eſt, modo ſingulari, vid. ſupra *Tox.* c. 27. Plural. tamen fere frequentior, *Diod. Sic.* L. 2. c. 55. pr. ἐκ παίδων ἦν [illegible]. Iterum ſic ibid. &c. vid. ſupra. At ſingulare [illegible] *Alciphr.* ibi adductum, etiam eſt apud [illegible] c. 57. med. ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. [illegible] *Sic.* III. c. 32. f. ἐκ νηπίου — [illegible] pro ἐκ νηπίων. *J.F.R.*

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In *Evang. Matth.* XIII. 15. καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi Rever. *J. Elſner.* haec Luciani adferens monet, id in genere eſſe: *ſanabo, malo liberabo* (Immo & errore liberabo) Lucianumque ſimiliter locutum in *Fugit.* & *Catapl.* Vid. igitur *Fug.* c. 5. & *Cat.* c. 7. *J.F.R.*

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μὰν τοιχωρυχεῖν. *Th. M.*

Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;] Laborare hunc locum vidit *Marcilius.* ſed remedium praeſentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις. *Num tu me compelles pa-*

nox eſt; ſurge, ſequere me. Abducam enim te ad ipſum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis ſit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clauſis januis? niſi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus ſacer ſum, eximium hoc mihi dedit, ſi quis longiſſimam in cauda pennam, [illegible] propter mollitiem inflectitur... MIC. [illegible] ſunt tales. GALL. Dextram igitur ſi cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque poteſt, & videre, non viſus ipſe, omnia. MIC. Neſciebam, te quoque, galle, praeſtigiatorem eſſe. Si ergo hanc mihi ſemel commodaveris, videbis huc tranſlata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rurſus arrodet, dum producit, ſoleas. GALL. Nefas eſt

νασὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; [f] εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με [g] συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δι' ἁπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστὶ σοὶ τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ [h] ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' οὖν ἢν τοῦτο ἅπαξ παράσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις περιτρώξεται [i] ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

f Εἰ μὴ καὶ] Reſtitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mſ. Gr. Καὶ μῶν *Marc.* *g* Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. *h* Ἀποσπάσας] Ἀποσπάσαι marg. *A1.* *i* Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπινοῦν *Graev.* Ὑποπινῶν vel ὑπὸ πείνης *Pell.* Ὑποτείνων volebat *M. du S.*

parietes perfodere? Praecedentia vero verba ſic diſtinguenda ſunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc* fieri poterit, *clauſis foribus?* *J.G.G.*

Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, niſi quod in P. ἀναγκ— eſt, pro συναν— quae his mutatis ſatis jam commode habent; ideoque ſervavi. *M. du S.*

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Poſt τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλοι, quod excidit Librario. *F.G.*

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidiſſe, ἀποτίλλοι. Sed medium Galli ſermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in ſeqq. ἀποσπάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos ſunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rurſus Dial. ſeq. *Icarom.* c. XI. fin. *J.F.R.*

30. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus eſt qui me diu torſit, praeſertim cum nihil in antiquo libro mihi eſſet praeſidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum eſſe nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rurſum coria calceis aſſuenda obrodet, ebibetque.* Serice aut Scythice ſi interpres locutus eſſet, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii roſionem? Dein ubi in Graecis ſunt coria *calceis aſſuenda?* καττύματα ſunt ſoleae, quae calceis ſuppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων ſi legas, ut ſine dubio legendum, ἀποπινοῦν, omnes tenebrae diſcutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πινόω eſt ſordibus inquino, maculo, ἀποπινόω eſt ſordibus purgo, emaculo, *Heſych.* ἀποπινοῦται, ἀπορυποῦται. πῖνος γὰρ ὁ ῥύπος. ἀποπινοῦται eſt *ſordibus purgatur. πῖνος enim eſt ſordes.* Sic hunc Heſychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπινοῦται, & recte Stephanum legiſſe hic Luciani locus argumento eſt. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec eſt: *At ille rurſum ſoleas obrodens ſordibus purget.* Nam ſutores etiam ore ſoleas crepidarum lingendo, & ſiquid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundaſſe videntur. *J.G.G.*

Ὁ δὲ αὖθις περιτρώξεται, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo eſt de homine, qui quum fuiſſet ſutor, dives poſtea evaſerat. Huic bona ſua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haeſi ad hunc locum cum Viro magno, *J. G. Graevio.* Quid enim eſt ἀποπίνειν τὰ καττύ-

θαι τῦτα. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἤν τοιῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν. MIK. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῦ τοιύτυ. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τῦ χρυσίυ, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; MIK. Ἀσφαλέστερον ὕτως, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ [a] θάτερον τῆς ὐρᾶς μέρος.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius; ſi tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non eſt veroſimile quod dicis. Furem Mercurium ipſum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abſtinebo enim auro, ſi potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc [illegible] liſti ambas. MIC. Sic tutius eſt [illegible], & tibi minus deforme fuerit, ne [illegible] ces alterutra caudae parte.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλυσίων; MIK. Οὔμενυν, ἀλλὰ [c] παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβυ τετρασύλλαβος ἤδη, πλυτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί ὖν ποιῶ τὸ μετὰ τῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ [d] κλεῖ-

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum? MIC. Non ſane. Sed ad Simonem, qui pro diſſyllabo quadriſyllabus jam, dives factus, eſſe poſtulat. Et ſane adſumus ad januam. Quid ergo poſt haec agam? GALL. Admove pennam ad feram. MIC. En

a Θάτερον τῆς ὐρᾶς μέρος] Θατέρυ — μέρυς *Fl.* *b* Ἐπὶ] Περὶ male *Fl.* Recte cett. *c* Παρὰ] Reſtit. ex *Fl.* & *V2.* Περὶ cett. Ἐπὶ *S.* *d* Κλεῖθρον] Sic eſſe in *J.V2.Fr.B2.* & *S.* notat *Solan.* Sed & eſt in *H. Fl.* &c. recte.

τύματα? At ſagacitas ejusdem Viri Cl. ſibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & ſenſum hujus loci genuinum perveſtigavit, eruto ex *Heſychio* Ἀποπινοῦται, ἀπορυποῦται, *ſordibus purgatur*, lectoque ἀποπινοῦν pro ἀποπίνων. Sed ego ſemper putavi, ſine dubio typorum vitio, ἀποπινοῦν pro ἀποπινῶν ſcriptum eſſe in Viri Cl. Animadverſionibus. Nam ἀποπινῶν requiritur, *ſordibus purgans.* Atque adeo nulla literarum mutatione, tranſpoſito modo & immutato accentu, locus hic praeclare reſtitutus eſt. Ne tamen quid celem; ego, necdum viſa Viri Cl. animadverſione, cogitaveram ἀποπλύνων eſſe legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certiſſimo. *J. J.*

Ibid. Ἀποπίνων τὰ καττύματα] Lege ἀποτείνων. *F. G.*

Ἀποπίνων τὰ καττύματα] Purgare aut eluere ſoleas ore non ſolent, quod audierim viderimve ſutores, ſed hoc vetus illorum crimen eſt, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de ſutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo ſimilis eſt 9, 74. *Dentibus antiquas ſolitus* producere pelles, *Et mordere luto putre vetusque ſolum. Praeneſtina tenes* &c. Equidem non dubito, dediſſe Lucianum ἀποτείνων τὰ καττύματα, quod inter dictantem & ſcribentem, Jotaciſtae, ut ſunt Graeci a pluribus inde ſaeculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe ſic interpretatus ſum. *J. M. G.*

Ἀποπίνων] *Jenſii* emendatio ἀποπινῶν legentis commodiſſima eſt, quia mutatione leviſſima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque adprime adpoſitum eſt. *Graevii* ἀποπινοῦν certe aut vitium eſt operarum, aut ipſe errorem hauſit ex Grammatica, quae vitioſius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσόω, in Grammatica *Verwejana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tribusve. *J. F. R.*

34. Καταφωρᾶσαι] *Th. Mag.* v. [illegible]

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. [illegible]

46. Παρὰ τὸν Σίμωνα] Florent. [illegible] De hac mutatione nominum eleganter Cl. C[illegible] c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Ariſt.* pag. [illegible]

Παρὰ τὸν Σίμωνα] Ita *Fl.* Ed. & [illegible] qui Impreſſi περί. *M. du S.* Recte [illegible] *Bourd.* *J. F. R.*

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varie[illegible] fuerit Noſter; quod ſilentio [illegible] non adſequor. Sed forſan ſuſpicatus [illegible] in quibusdam eſſe, ut ſupra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in κλεῖθρον mutatum. *J. F. R.*

55. Ἀμαυρὰν γε] Sic Impreſſi plerique; recte. *Ven.* utraque τε. *M. du S.*

63. Τὰς δὲ ἑκκαίδεκα εἶδε Σώσυλος] Mſ. unam vocem, quam & exigit ſententia, interponit, quae recipienda eſt. τὰς δὲ ἑκκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σώσυλος. *At ſedecim vidit, opinor, Soſylus.* Nam ſe dubitare, non certo ſcire num viderit, ex ſequentibus licet cogno-

En tibi. O Hercules! aperta eſt velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & ſubducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obſcuriuſculam quidem & ſitientem lucernam. Eſt autem pallidus, neſcio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: [illegible]m alias aegrotare dictus eſt. GALL. Au[illegible]uae dicit. Scies enim, unde ſic habea[illegible]M. Ergo talenta quidem ſeptuagint[illegible] ſecure omnino ſub lecto ſunt defoſſa, & n[illegible]mo omnino vidit. Sed ſexdecim illa, vidit me, puto, Soſylus equiſo occultare ſub praeſepio. Semper enim nunc circa ſtabulum verſatur (*in ſtab. occupatus eſt*) qui alias omnino nec ejus curioſus, nec laboris eſt amans. Veriſimile autem eſt, multo his plura eſſe direpta. Unde enim alias tantum ſibi ſalſamentum obſonaſſet heri Tibius? dicebatur vero etiam

θρον. ΜΙΚ. Ἰδοὺ δή, ὦ Ἡράκλεις, [e] ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυράν [f] γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἐστιν οὐκ οἶδ' [g] ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον [h] ἅ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ οὐδεὶς [i] ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k] εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτοντά με· [l] ὅλως γοῦν περὶ τὸν [m] ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς [n] ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψῶ-

e Ἀναπεπέτασται] Ἀνατέτρηπται marg. *A1.* & *Fl.* male. *f* Γε] Sic *Fl. Fr. Ald.* B1. *H. P. S.* Τε *J.* cum *V2.* *g* Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *A1W.* *h* Ἅ] Ὁ *Fl.* *i* Ὅλως] Ἄλλος non male *Fl.* *k* Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P. & marg. *A1.* Οἶμαι abeſt in Edd. *l* Ὅλως] Ὅς *Fl.* Vulgatum firmat P. *m* Ἱππῶνά] Ἱππωνά *Fl.* Et ι. minuſcula; Cett. I unciali, ac ſi nomen Viri eſſet, & ſine accentu in med. Ἵππων L. *n* Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solan.* illud τε, etſi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οἰκέτου ὄνομα. *V.*

gnoſcere. Paullo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praeſentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco eſt, *in furto?* Iſta igitur verba dele, ſi Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὅλος haberet, non ſpernerem, cauſſam vid. ex not. noſtra ſeq. Satis tamen tolerabile eſt ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τὸν Ἱππωνά ἐστιν οὐ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium eſſe ducerem, niſi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν οὐ πάνυ ἐπιμελής. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Delendum τ', & ſic interpungendum, ut vides, ne in ſenſum delabaris abſurdum, quem ſecutus prior interpres eſt. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Quia nimis brevis eſt *Solani* nota, ſed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Verſio, quam ille abſurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſolicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim ſic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τὸν Ἱππωνά ἐστιν οὐ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν. Cl. *Geſn.* ſic: *Etenim circa equile non valde jam diligens eſt, qui neque alias laborioſus ſit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, diſtinctione mutata, & τε ejecto, nunc in ſenſum plane contrarium converti; rem enim ipſam flagitare puto, ut ſervus alias negligens ſtabuli, nunc theſaurum in ſtabulo latentem ſciens, plurimum in eo verſetur, ut ſub diligentiae praetextu occaſionem captet ſubinde aliquid inde auferendi; nec enim ſimul & ſemel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti ſuſpicio, & inſolitae rei admiratio, quod equiſonem olim parum curioſum ſui ſtabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo ſollicitum cerneret. Qui ſenſus ex verſione jam ſatis patet, prae qua priſtina lectio ſponte jam corruet: nec quiſquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti ſuſpicione cohaeret, niſi dixeris: *quia ex furto jam dives factus eſt, negligit ſtabulum.* At ut hoc per ſe nihili eſt, ita magis friget, ſi nova negatio ſubſequitur, *neque alias ſolet eſſe diligens*; quid ergo ſic praeter ſolitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

[a] ὠψώνηκεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τἀμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν [d] περίειμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τί με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μέν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοι-

inaurem emiſſe contubernali ſuae drachmis quinque. Omnino mea infelices iſti per luxum diſperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi ſunt repoſita: metuo igitur ne quis perfoſſo pariete, ea ſubducat. Multi invident mihi & inſidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe ſimilis ego, & pate[illegible] ala habens abeo. GALL. Tace [illegible]cylle, ne adeſſe nos deprehendat. [illegible] Optimum igitur fuerit, ut ſom[illegible] abſtineam: omnem ſurgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfoſſor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effoſſum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit ſtrepitum. Nempe obſideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? ſi quem deprehendero. Sepeliamus rurſus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis supereſt.

a Ὠψώνηκεν ἐχθ.] Ὠψωνηκέναι χθὲς ἐλέγετο marg. *A1.* b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω *J. H. Fl. B.* &c. omiſſo ἄπειμι. Sed *P.* habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιελεύσομαι marg. *A1.* e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον] Ἐνώτιον τὸ ἐν τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τοῦ ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. *V.*

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι. *V.*

du S. I. e. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *J.F.R.*

72. Τἀμὰ — τοῦ κακοδ.] *Sic noſtros vidiſti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω] Elegantius & ἀττικοτέρως Mſ. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *J.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo ſupra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. ſupra ad c. 14. *J.F.R.*

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impreſſis tantum, ἔχω. *M. du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophraſtus* in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam ſuum facit p. 51. *M. du S.*

2. Γνίφωνα] Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φείδωνος καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι, ut recte *Bergl.* legit, noſtrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Et ubi jam mallem edidiſſe Γνίφωνα, ut pateret nomen viri eſſe. *J.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καταπεσκληκότα] Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis uſuras ſupputantem.* Sed δακτύλους κατεσκληκὼς, non eſt *contortis digitis*, ſed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus eſt*

eſt. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus eſſe contingat! Percuſſa ergo illius mala, volo diſcedere. SIM. Quis me percuſſit? a latronibus miſer pereo! MIC. Plora & vigila, & ſimilis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabeſcens. Nos vero, ſi videtur Gniphonem vi[illegible]s daniſtam: non procul autem hic etiam [illegible]itat. Aperta nobis janua.

31. [illegible]L. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem uſuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo poſt oportebit relictis hiſce omnibus, blattam, aut culicem, aut muſcam fieri? MIC. Video miſerum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, ſi videtur. Et ecce aperta & haec eſt janua. Ingrediamur ergo. MIC. Iſthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

πόν ἐστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ 95 τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόῤῥης γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, ληστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ [f] διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκὼς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν [g] ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ [h] τοῦτον [i] ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα [k] λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ [l] κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνει-

f Διαγρύπνει] Sic P. J. & marg. A1. Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B1. Fr. S. g Ἴδωμεν] Ἴωμεν P. h Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. Fl. i Ἐπὶ] Et hoc eſſe in Edd. omn. notat Solan. k Λιπόντα] Sic Fl. &c. omnes. Καταλιπόντα J. ſola. l Κυνόμυιαν] Sic P. & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφην] Σίλφη * ζωύφιον ἐοικὸς κανθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφή, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἐοικὸς κώνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

* Ζωύφιον] Ζώδιον editum ante; ſed ζωύφιον eſt in C. & V. priore loco. Altero vero ζούφιον in V.

eſt curis.] Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, ſupputare uſuras, & ejus digitos contabuiſſe* ut ſolent eſſe hominum morbis aut curis confectorum digiti. poſſes etiam vertere *digitos ejus occalluiſſe, callo fuiſſe obductos*, ſive *callo induruiſſe* aſſidua ſupputatione. & hoc malo. Mox neſcio cur σίλφη Latine vertatur *ſilpha*, ut paullo ante σμίλιον, *ſmilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea ſuppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *ſcalpellum*. *J.G.G.*

6. Ἐπὶ φροντίδων] Sic omnes Libri noſtri. Ego mallem ὑπό. *M. du S.*

Ἐπὶ φροντίδων] Et ego cum *Solan.* malim ὑπὸ, ut ſupra c. 29. paullo ante med. *J.F.R.*

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte diviti incommodum, ſi digiti ſoli occalleſcant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, muſca fit, & jam eſt, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut ſtatim dicetur. Quid igitur ſibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent uſurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus ſum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in MSſ. miſceantur, notum eſt. Si cui vel ſic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἐν διὰ δυοῖν juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. nam revera *& uſuras & digitos* numerat, qui uſuras computat digitis vel ad digitos. *J.M.G.*

9. Σίλφην] Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. *M. du S.*

19. Ὀνει-

[a] ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς [b] γοῦν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μετὰ ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύτην ἄνθρωπον; MIK. Ὁρῶ, νὴ Δία, καταπυγοσύνην τινά, καὶ παιδεραστίαν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην. τὴν γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου [c] μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; MIK. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι [e] πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοί ἔμοι γε πλοῦτός [f] ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτό, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

tias tu ſomnias? Vides igitur Eucraten ipſum a ſuo ſervo . . . hominem ſenem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipſam quoque.

33. GALL. Quid ergo veliſne i[illegible] quoque heres fieri, Micylle, & o[illegible] habere Eucratis? MIC. Nequa[illegible] galle. Fame inteream potius, quam [illegible] quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi ſint potius, quam ut paries mihi ſic perfodiatur a ſervis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipſum dilucuIum eſt, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειρώττεις marg. *A1W.* b Γοῦν] Ita inveni in *Ald. Fl.* P. *H. B1. S.* Δ' οὖν *J.* & P. c Μοιχευομένην] Omiſit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abeſt a *Fl.* e Πείσωμαι] Πείσομαι *Fl.* In P. deſunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσομαι. f Ἐστι] Ἔστω *J.* ſola.

22. Καταπυγοσύνην] Καταπυγοσύνην καὶ οὐ συνῆφθαι γε τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι νομίζει. *V.*

34. Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ] Τὸ ἑωθινόν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας οὔσης. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam paſſive, τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. *Long. Paſt.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. *J.F.R.*

20. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου] Subaudi περαινόμενον. *F.G.*

32. Ἐστι] Ex *Junt.* ἐστο *Solan.* noſter ἔστω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, ſi pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὲ, quo indicaretur haec ſibi reſpondere. Jam vero nihil opus eſt, & accuratius inſpicienti adparet, illud ἐστο propius accedere ad reliquarum ἐστι, & errorem tantum typographicum eſſe, quia πλοῦτός ἐστι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuiſſe, ἔστω dare; quod tamen haud adeo religioſe obſervarem, ſi neceſſitas mutationem ſuaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. *J.F.R.*

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

I Gitu[illegible] mille haec erant a Terra inde ſtadia [illegible] Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. **SOD.** Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

1 Οὐκοῦν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς [a] στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τοὐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι [b] που πεντακόσιοι. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν [d] τὴν τοῦ Διὸς, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. **ΕΤΑΙΡ.** Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *Bi.* Inſcriptio eſt Μένιππος καὶ ἑταῖρος. *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Που] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τὴν] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν (1) τὸ πτηνὸν, εἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλοπράγμον καὶ περίεργον καὶ φασματῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς Πατάρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθένους δόξαν ὑποποιούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκροτημένος τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς (2) ὥρας εὐπρόσωποι ὑποφέρεται καὶ (3) οὕτως ὥστε (4) εἰ πίστις ὕπεστι Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσης ἐρασθῆναι κατὰ Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὅμοιος, φασὶν, ὁμοίῳ συνήφθη. [illegible] τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσαποσπάστως ἔσχηκε τούτου, τερατείαις τε συγχαίρων, καὶ (5) εἰς μηδὲν ὑγιὲς διανοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασματολογήσαι τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προῃρημένος, καὶ ὑπερνέφελα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμὸς] *Μονή. V.*

4. Παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὅθεν στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, η'. ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγαι] Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ξ'. ὁ δὲ σταδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρήσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. *G.* (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πτηνὸν] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὥρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὕτως] Οὐ Exc. *G.* Οὕτως recte C.
(4) Εἰ πίστις ὕπεστι] Pro his tribus ὑπέστη tantum C.
(5) Εἰς μηδὲν ὑγιὲς] Πρὸς μηδὲν ὑγιὲς C. Εἰς μηδὲν ὑγιὲς V.
(6) ζ'.] ζ ς' Excerpta *G.* quod ipſe Excerptor Brunio exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζς'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. οὐδὲν ἐδέησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*
Ἄνοδος] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in. τῆς ἀνόδου & τῆς ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. *J. F. R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα [a] σταθμοὺς [b] τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἔναγχος ἀποδημίας. ETAIP. Εἶτα, ὠγαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ETAIP. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες καλακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ETAIP. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-

velut dimetiris? olim enim, dum ſequor, te audio, Soles & Lunas, inſuper vero etiam grandia nomina, manſiones quasdam & paraſangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, ſi ſublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noſter, ſicut Phoenices ſtellis ſignabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; ſed ipſis in [illegible] peregrinatus ſum. SOD. Longum Hercle ſomnium narras, ſi imprudens paraſangas totas dormiſti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adſum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demiſſus e caelo adeſt? MEN. Ego vero ab ipſo tibi illo ſummo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους *Graev.* fruſtra. *b* Τινὰς] Abeſt a *Fl.* *c* Μακρόν γε τὸν] Hoc habent *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Μακρόν τινα τὸν *P.* & marg. *A1W.* *d* Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντος] Ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγομένου. *V.*

16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. *G.*

Ibid. Τῆς ἔναγχος] Τῆς χθεσινῆς. *G.*

22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. *V.*

26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. *V.*

* Ὑποξενίζοντος] Ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit *M. du S.*

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: *πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. Et enim jamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς manſiones. ſed στάδιοι & παρασάγγαι rectius junguntur quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. *J.G.G.*

Σταθμούς τινας καὶ παρασάγγας] Ad hunc locum ὁ πάνυ *Graevius* adnotavit rectius jungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditiſſimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi σταθμοὺς ſaepe alibi cum παρασάγγας junctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, ſc. in Libro *de Conſcrib. Hiſt.* Τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec, inquit, fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conficiunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangas pane conficere.* &c. Haec in Obſervatt. Crit. p. 66. *L. Bos.*

14. Διαέρια] Conf. ſupra Ὀρχ. c. 42. f. *M. du S.*

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritiſſimi. *Aratus* de Cynoſura Phaenom. vſ. 40. τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν. Et mox vſ. [illegible]. τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται) κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Καλακοιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. *M. du S.*

23. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν δοκῶσι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. *Th. M.*

Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, neſcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. *J.F.R.*

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat *P.* Edit. cum *Fl. J. H. S.* &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητι ἀπ' ἐμοῦ, & ibid. 377. Ὦ τᾶν ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum eſt in metro, errare non poſſumus, ſi circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Ariſtoph.* locum priorem copioſe adductis. Quia autem

die, rebus auditis viſiſque mirabilibus. Si non-credis, at ego hoc ipſo nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus ſum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipſe & terreſtris qui ſim, fidem negare poſſim viro ſupra nubes elato, &, ut ſecundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, ſi videtur, qua ratione ſurſum ſublatus ſis, & unde copia tibi tantarum ſcalarum obtigerit? Quantum enim ad ſpeciem, non valde ſimilis illi Phrygi es, ut etiam conjicere poſſimus, te quoque ad pincernae forte officium in ſublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, ſi remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae ſimilis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad aſcenſum neque ſcalis fuit, neque ut amaſius fierem aquilae, qui-

νυ Διὸς ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν. ETAIP. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλῳ ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ᾽ Ὅμηρον εἴπω, τῶν [e] οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ᾽ ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε [f] καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

e Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abeſt a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*
38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος εὐπρεπής· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*
43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*
45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐρώμενον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abeſſet διὰ in *G.* C. & V. merito delevi quod vel ſine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὰν ſcribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æſop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπετὴς] Sic jam Edd. Et ita uſitate apud quosvis. At ſupra *Imag.* c. 9. διïπετής, idque poſterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Daviſius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec gloſſematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgaram ſic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lectt. Tull. p. 124. „ Equidem hanc ſtyli abundantiam ex ipſo „ Luciano aliiſque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatiſſimis defendi poſſe, vix dubitaverim. Ci„ceronem hujus rei teſtem locupletiſſimum arbitror, „ qui ſic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honeſtatem a„liud adjungant, quod ex eodem genere non ſit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro vi„ribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipſe „ vir Cl. ex *Dione Chryſ.* Or. VII. p. 118. μάλιστα εὑρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς „ πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epiſt. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. obſervatt. 258. Sed non concedo in Apoſtoli verbis repetitionem plane camdem ineſſe; nam ait primum hominem ex terra natum, terreſtremque adeo eſſe, ſive, ut ex terra prognatus ſit, ita etiam terreſtribus rebus eſſe addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil eſt quod abeſſe queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & ſupra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpoſitis, nimirum: καὶ διïπετὲς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonaſmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipſe *Daviſ.* probat, ut ibi vidimus. Sed ſatis eſto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excuſabimus omnes; nam interdum ſatis frigent, ut illud ἥκω καὶ κατέρχομαι, ob quod *Ariſtophanes* Ran. 1187. Aeſchylum traducit. Sed Scholiaſtes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male ſcribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & paſſim; nam quia addit ſe verbo Homerico uſurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. ΜΕΝ. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης [a] καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι; ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτερορρυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἠρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam ſupra ipſum Daedalum eſt, quod narras, ſi quidem praeter caetera, nobis non ſentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte ſodalis, nec *procul* a ſcopo conjeciſti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipſe quoque machinatus ſum.

3. SOD. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καταπεσὼν] Πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. *b* Ἀκήρωτα] Bene *J.* & *V2.* Ἀκήρατα cett. male. Ἀκύρωτα marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος] Ἴκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. * ὅτε οὖν ἐπέτοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπετάσθη διάστημα· ἀλλ᾽ οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. *V.*

62. Τὰ ὠκύπτερα] Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καταλήγοντα. *V.*

* Ὅτε] Bene ſic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera pennæ:* At nulli bono iſtæ celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant pennæ.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *alæ* vel *pennæ volatiles.* ſic mox c. 10. Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. *J.G.*

Ἀκήρωτα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam ἐν τοῖς ἄστροις ποιεῖσθαι ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimul ac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκήρατος, quippe quod a κηραίνω, *perimo*, deductum ſignificat *integer, ſincerus, inviolatus.* Video equidem hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatisque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρόω *cera illino:* inde κηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρωτα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρωτος quaeſieris. *J.J.*

Ἀκήρωτα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendoſe. *M.du S.*

Ἀκήρωτα] Optime ſic Cl. *Jenſ.* conjecerat, & paruiſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla Ed. inveniſſem. Jam vero, quia *J.* & *V2.* ἀκήρωτα habent, eo ala-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, ten-

μεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, [c] δίειμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως [d] μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδῃς, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῄς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχὰς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν [e] ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐνταῦ-

c Δίειμι] Nil mutant Edd. *d* Μὴ δὲ] Sic *Fl. J. Hi. Bi.* Μηδὲ *P. S.* e Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

67. Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ] Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὤμους. *V.*

54. Ἀστεῖον] Ἡδύ. *G.*

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατος quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατος diſtinguit, dicens: ἀκήρατος ἄφθαρτος — ἀκήρατος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκήν. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δίειμι] Mirabar nullam Edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Με περιίδῃς] Uſum talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* I. c. 71. Καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. *J.F.R.*

81. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν δὲ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδαίων] Forſan χυδαίων. *F.G.*

Σπουδαίων] Quid *Gujetus* ſibi velit χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ᾽ ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rurſus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J.F.R.*

ταῦτα, πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργὸν, οὔτε ἀρχὴν, οὔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῤῥιμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόῤῥητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαΐξασα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ᾤμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipſe hic, qui a ſapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exſtitiſſet, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis eſſet. Deinde per partes cum conſiderarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum ſparſas, & Solem ipſum, quid tandem eſſet, cupiebam cognoſcere. Praeſertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a ſententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diverſitatem occultam quandam cauſſam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel ſignis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum eſſem, optimum factu judicabam, de philoſophis hiſce diſcere ſingula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum eſt, poſſe dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus triſtitia, & colore pallido, & menti hirſutie, valde enim altiloqui & coeli conſulti homines ſtatim mihi videbantur: his ergo me cum commiſiſſem, magna vi pecuniae partim e veſtigio repraeſentata, partim in futurum pro ſumma & faſtigio ſapientiae promiſſa, poſtulabam doceri,

a Ὑπελάμβανον] Ὑπολάμβανον P. ſola.

98. Διαΐξασα] Ὁρμήσασα. V.
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. V.

20. * Ὑψαγόραι τινὲς] Ὑψαγόραι οἱ ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνια φρονοῦντες. V.

* Ὑψαγόραι] Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit *M. du S.*

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagitari philoſophos, vid. ſi lubet, Rev. *J. Elſner.* Obſervatt. ad *Euang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J. F. R.*

10. Ὑψαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*

15. Μετεωρολέσχης] *Ariſtoph.* in Nubibus paſſim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων ſpeculatorem ac nugatorem, vſ. 225. eum dicentem inducit: ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, & paullo poſt: Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359. μετεωροσοφιστῶν ſummum. At 332. μετεωροφένακας ejus ſectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiaſt. ejusdem ad verſ. 330. *J. F. R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam

ceri, quomodo de ſublimitate rerum diſputandum eſſet, & ornatum hujus univerſi ediſcere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo ſequeretur alterum, ſed pugnantia omnia & ſibi contraria, tamen perſuadere mihi poſtulabant, & ad ſuam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, ſi viri ſapientes de natura rerum inter ſe diſſederunt, nec eadem de iisdem rebus ſenſerunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, ſodalis, ſi audias ſuperbiam illorum, & prodigioſam in diſputando audaciam: qui primum conſtituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, ſed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae ſenectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli ſe fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae ſupra Lunam ſunt, incederent: &, tanquam de ſtellis delapſi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum ſaepe fortaſſe, neque Megaris quot ſtadia ſint Athenas usque, accurate noſſent, in-

σοφίας διομολογησάμενος, ἠξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἅτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν [d] αὑτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. ETAIP. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξῄεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς ἐπι-

b Καταμαθεῖν] Μαθεῖν *Fl.* *c* Καὶ τέλη] Non habet *Fl.* *d* Αὐτοῦ] Αὑτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς. *e* Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. *V.*
18. Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἴσχυσαν. *V.*
33. † Τερατουργίαν] Ματαιολογίαν. *V.*
34. Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. *V.*

† Τερατουργίαν] Τερατουργίας, ματαιολογίας Edit. *Cler.* Emendavit *M. du S.*

tam incerti fuerunt, ſibique ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatuere ac dijudicare non poſſis.) *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἐρχομένων] *Hom.* Il. E. 442. Adde ſupra *Hermot.* c. 5. *M. du S.* *Geſn.* ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *ſtadium*, an ὁπόσα στάδια quaeſivit *Solan*? quum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque ſaepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, niſi ſatis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & paſſim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. Noſtrum ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 3. pr. σταδίους τρεῖς. Et 31. f. στάδιοι διακόσιοι. &c. *J. F. R.*

ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν [a] αὐτὸν ἐπιμετροῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot ſit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, inſuper vero deſcribentes circulos, & triangula ſuper quadratis formantes, & ſphaeras quasdam varias, caelum nempe ipſum permetientes.

Ἔπειτα δὲ κἀκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, [b] καὶ τοῦ ἡλίου καθάπερ ἱμονιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν [c] ἑξῆς διανέμοντος.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obſcuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, ſed ultra modum contendunt, nec ullam aliis exceſſus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem maſſam eſſe Solem, habitari Lunam, aquam bibere ſtellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum diſpenſet.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ [d] πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴγε

8. Quanta quidem ſit inter ſententias illorum pugna, facile eſt diſcere. Et vide, per Jovem *te rogo*, utrum vicinae ſint hae ſententiae, & non plurimum inter ſe diſſidentes. Primo enim illis ſententia de mundo diverſa eſt, quandoquidem aliis generatio-

a Αὐτὸν ἐπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες *Fl.* omiſſo αὐτόν. Vulgatum eſt in P. b Καὶ] Abeſt melius a *Fl.* c Ἑξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam ſervat *Fl.* d Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta *J.* quae παμυπολύ. Unde πάμπολυ facit *Sol.* Παμπολὺ marg. *A1.*

52. (1) Ἄγνωμον] Ἀνόητον. G.
57. Μύδρον μὲν] Σίδηρον πεπυρωμένον. V.

65. (2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ] Εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

(1) Ἄγνωμον] Male ſic edebatur: Οὐρανογνώμων] Ἀνόητος. Sed in Mſ. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. *M. du S.*

(2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ] Aliter noſtri Lucianei Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. *M. du S.*

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita ſentiebat. Vide etiam, ſi lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. *M. du S.*

62. Τὸ ποτὸν] Conf. ſupra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non diſplicet: ſed quia vulgata haud inepta, nihil muto. *J. F. R.*

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἴκοις. F. G.

Ἐν γειτόνων] Adſcripſerat margini *Baſ.* Vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accuſ.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipſin *Gujetus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut ſimile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus ſupra in *Aſini* pr. ad verba ἐς τὰ Ὕπατα. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. *J. F. R.*

85. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγομένων καταγίγνωσκον] Interpres: *eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam diſputarent.* αὐτῶν delendum videtur, ſi Graece loquutus eſt Lucianus, uti ſemper accurate & emendate locutus eſt. In Mſ. eſt αὐτόν. quod nec ipſum hic locum habere poteſt. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατεγίγνωσκον] Apparet prorſus Eraſmum, quem ſequitur Benedictus, legiſſe αὐτοῦ, quod omnino requiritur. *J. G.*

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum teſtimonio firmatur, id ſaepe indicium veritatis eſt: maxime hic; quare quum Cl. *Gron.* recte ſenſiſſe animadverterem, non dubitavi, aliis teſtibus

tionis & interitus expers eſſe videtur; alii vero opificem illius & modum conſtructionis dicere auſi ſunt, quos vel maxime admiratus ſum, qui Deum quidem aliquem artificem hujus univerſi conſtituerunt, non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi conſiſtens, fabricatus ſit omnia: cum tamen ante exortum hujus univerſi neque tempus neque locum cogitare poſſimus. SOD. Audaces ſane quoſdam & praeſtigiatores homines narras. MEN. Quid vero ſi audias illos, cariſſime, de ideis & incorporeis quae diſputant, aut illorum de fine & infinito ſermones? Nam haec rurſus vehemens illis pugna eſt, aliis fine quodam totum hoc circumſcribentibus; aliis autem infinitum hoc eſſe putantibus. Verum etiam multos quoſdam eſſe mundos pronunciabant, & eos, qui tanquam de uno diſputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem univerſorum eſſe ſentiebat.

τοῖς μὲν [e] ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἥκων, οὔτε ὅπου ἑστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ᾽ εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲν [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

9. De Diis enim quid opus etiam eſt dicere? ubi quibuſdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anſeres, & platanos

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο.

καὶ

e Ἀγέννητος] Bene ſic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητος *J.* f Τέλει] Τέλειον L. Vulgata eſt in *Fl.* g Αὐτοῦ] Reſtitui ex marg. *A1.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτῶν eſt in P. & Edd. omn. h Ἐδόξασε] Ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐτεκταίνετο] Κατεσκεύαζε. *V.*

78. Τί δ᾽ εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται καὶ Ἀριστοτέλη. *V.*

80. Ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἴτια εἶναί φασιν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως. τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιοῦντος καὶ (3) ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυρούσης (4) τὸ ἤδη πρὸς παῦλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν (5) γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα (6) παρεχομένης τῷ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. *V.*

84. Παμπόλλους] Δημόκριτον διαπαίζει. *G.*

87. Ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα μυμᾶται διὰ τὸ νεῖκος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.*

Ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν] (8) Σωκράτην λέγει. *V.*

(3) Ἐπὶ στάσιν] Ἐπίστασιν inde fecerat *Solan.* Non obſecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si id addidiſſet, crederem. Immo εἰς ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiaſtae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ἤδη] Ὃ ἤδη lectum ante. Mutavit *M. du S.*

(5) Γινομένων] Ἠνωμένων C.

(6) Παρεχομένης] Παρεχόμενος voluit *Solan.* neſcio quare *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σωκράτην] Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.

ſtibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodeſſet veram lectionem invenire, & falſam interim ſemper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fuſius ad Συγγρ. c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπου] Pro *cum*, *quandoquidem*, noſtro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accuſ.* c. 20. Ad de *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et ſic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυνῶν] Socrates; vide B. πρ. c. 16. & quae ibi annotata ſunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμνυντο] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4. Οἱ

καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μέν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, [a] οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς [b] παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni ſoli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & diviſis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis ſecundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum noſtrarum non omnibus videbantur Dii: ſed erant quidam qui omni illos cura ſolverent, uti nos ſolemus ſeniores liberare miniſteriis. Nulla enim in re non comicis ſatellitiis ſimiles illos introducunt. Alii haec omnia ſupergreſſi nec eſſe omnino Deos credebant, ſed

a Oἱ] Sic ex L. & *B2*. dedi. Oἳ Edd. cett. Oἷ *Fl.* b Παρηβηκότες] Παρηνοκότας male *Schol.*

93. *Τῶν ὅλων ἀρχὴν*] Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. *V.* (Tu lege *Lactantium*. Sed paulo ſupra de Pythagora intelligitur. C.)

98. *Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα*] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. *V.*

99. *Ἔτι δὲ, οἱ μὲν*] Ἀριστοτέλη διαγγέλλει. *V.* Mox ibidem: *Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον*] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. *V.*

1. *Οἱ δὲ*] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. *G.* In C. eſt *μέν*. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, ſolem, & aſtra Deos fecerat. *Grot.* Flor. 573. in Fragm. Menandri. *M. du S.*

2. *Εἶτα καὶ προνοεῖν*] Ἐπικουρείους φησί. *V.*

6. *Τοὺς* (3) *παρηβηκότας*] Γεγηρακότας. *V.*

8. *Δορυφορήμασιν*] Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα (4) συνεισέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. *V.*

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. *J. F. R.*

(2) Ταῦτα] Ταύτης erat in Edd. Correxit *M. du S.*

(3) Παρηβηκότας] Παροινοκότας edebatur ante, ſed non fas erat eumdem errorem repetere. *J. F. R.*

(4) Συνεισέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impreſſ. recte mutatum videtur. *M. du S.*

4. *Οἱ τῆς συμπάσης*] Sic optime L. & *B2*. In reliquis *αἱ* prave legitur. *M. du S.*

7. *Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας* &c.] Sic etiam infra: *πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερόμενον.* In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod *κωμικὸν* dixerit, non vero *τραγικόν*. Nam *δορυφόροι* ſunt Regum, Dynaſtarum & Tyrannorum, qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem verſatur, & cives Athenienſes, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, ſervos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium ſic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut ſit comoedia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic ſervos quoque partes habet,
Faciam ut commiſta ſit tragicomoedia:

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediæ nomine, & illud *καταχρηστικῶς* Latine ſumit etiam pro tragoedia, in qua ſaepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, ſolo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in ſcenam inducta. *J. P. d'O.*

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obſ. Crit. p. 67. Hujus igitur verba ſubjungam: *Palmerius* durum ſibi videri ait, dixiſſe Lucianum *κωμικὸν*, non vero *τραγικὸν*, quia *δορυφόροι* ſunt Regum, Tyrannorum. &c. qui in ſcenam tragicam ſemper inducuntur, numquam

ſed ſine domino, ſine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene-barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem diſputationum converſus aliquid reprehenſione vacuum reperirem, & ab alio nusquam everſum. Itaque plane Homericum illud uſu mihi venit. Nam ſaepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter*. Propter quae omnia expers conſilii, in terra auditurum me de hiſce rebus verum, deſperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, ſi ipſe volucris quacumque ratione factus in coelum aſcenderem. Hujus autem rei mihi ſpem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aeſopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ἠϋγενείοις ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὕροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῆ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ἠϋγενείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bi. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρα; ταῦτά φησιν. *G.*
14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερηφάνοις. *V.*
16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ ληπτός ἐστι τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, (6) ὅπερ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνέστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. *V.*
18. Ἀτεχνῶς] Πάνυ. *V.*
20. Ἕτερος δέ με θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*
27. Αἴσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάροις] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ (9) τὸν κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ ληπτός] In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα.
(6) Οἵπερ] Ὑπὲρ Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(7) Συνέστη] Συνεστηκότα edita. Mutavit *M. du S.*
(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*
(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος. Sed in *Aphtonii* fab. 15. in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Jovem precante ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσελθοῦσα legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam maſcul. Quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis ſit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comicam, & tandem cenſet, Lucianum hic potius καταχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiſſe. At ſciendum eſt δορυφόρους non ſemper de Regum ſatellitibus dici, verum etiam ſaepe abuſive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν ſimpliciter pro comitari. Exempla ſunt apud *Aelian.* Hiſt. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perſonae, quae alias perſonas comitantur, iisque adſtant in ſcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *perſonae mutae* vocantur. Et haſce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, quia cenſent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam ſupra in *Quom. Hiſt.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remiſimus, qui ad *Ariſtoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἠϋγενείοις] Alibi εὐγένειος ſcribitur, ut Z. Τρ. c. 26. quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἠϋγενείοις] Licet ſupra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter ſcribatur, hic tamen ἠϋγ. ſervo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ. V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερος δέ με θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Æſopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabei, quam tangit, adhuc extat apud Æſopum noſtrum *ſecunda.* Ubi autem Camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Æſopum, qui circumfertur, extat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babria* ex-

τοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ περιθείμην πτερὰ (ταῦτα γὰρ μόνα [a] διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τὴν πεῖραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τῆς πείρας

aliquando & ſcarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipſi mihi naſcerentur alae, id quidem nulla ratione fieri poſſe, apparebat: ſi vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim ſolas ſufficere ad humani corporis magnitudinem, forte ſucceſſurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quaſdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exſultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] Ita etiam eſſe in P. & *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκῦσαι invenio in marg. *A1.* b Τὸ πρῶτον] Τοπρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπερέττων; *Pell.*

39. Λαβάς τινας] Κρατήματα. *V.*

extitiſſe ſatis conſtat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴσωπος] Adpinxerat orae Cl. *Hemſterh.* videndum *Ariſtoph.* Pac. 128. & *Kuſteri* not. Mſ. Apud *Ariſtoph.* quidem lego fabulam Æſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas *Kuſteri* non poſſideo, (licet nonnullas *Solanus* notis ſuis inſeruerit *Kuſteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non ſpectante, volo. *J. F. R.*

28. Κανθάροις ἐνίοτε] Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicasque vere referendam, patet ex *Ariſtoph.* Εἰρή. vſ. 128. ſeqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etſi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri ſpecie ſe mihi commendat conjectura *Pelleti*, ὑπερέττων *ſubremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. ſupra Ἑρμοτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατεπτόμην] Edit. *Baſil.* κατεπτάμην. Infra (c. 13. verſ. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνεπτάμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνεπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud *Plat.* legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι. &c. *F. G.*

Κατεπτόμην] Sed & κατεπτάμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic ſervavi vulgatum, & illic, etſi diverſe ſcriptum; quia neſcio quid Lucianus praetulerit, an utrumque uſurparit. *J. F. R.*

59. Ἐπισιτισάμενος] Vertebatur *cibo paſtus*. Recte emendavit Cl. *Geſn.* *viatico ſumpto*, vid. de hoc verbo, in quo ſaepiuſcule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemiſſum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας] Vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus*. ſed ἀποσπᾶν eſt avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτὰς hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem*. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διός. *me ipſum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum.* *J. G. G.*

Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας] Quomodo aut hæ voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxiſſem*, atque nimia uviditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας] Hanc lectionem ſatis tuetur ipſe Lucianus, apud quem in *Dearum Judicio* XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πε-

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conſcenſa arce inde me per praeceps in theatrum ipſum demiſi.

ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

11. Cumque ſine periculo devolaſſem, alta jam & ſublimia ſapiebam, ſolvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad ſummam Corinthi arcem: deinde ſupra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus eſſem & altivolus, non amplius quae pullorum ſunt, cogito, ſed conſcenſo Olympo, viatico adſumto quam poterat fieri leviſſimo, caeterum recta verſus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipſum quoque fero facilius. Cum verò ad ipſam jam Lunam delatus eſſem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me ſen-

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ᾽ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸ Ταΰγετον. ἤδη [g] δ᾽ οὖν μοι τοῦ τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ᾽ αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ᾐσθόμην κάμ-

d Καλεπτόμην] Καλεπτώμην *Bi.* *e* Ὑψηλὰ] Deeſt in *Fl.* *f* Ἄνω] Ἂν *Fl.* *g* Δ᾽ οὖν] Οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τῆς Ἀττικῆς. *V.*

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. τὸ Ταΰγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. *V.*

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeteriſque lege Strabonem alioſque. *G.*

57. Ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ᾽ ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστι * Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλλης † παρατεῖνον. *V.*

58. Ὡς ἐνῆν] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. *V.*

* Τεμπῶν] Τυμπῶν edebatur antea male. *M. du S.*

† Παρατεῖνον] Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*

‡ Ἦν] Non aderat in Impreſſ. Adjecit *M. du S.*

πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Eſt ergo, ut ex his verbis liquet, ellipſis τοῦ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem ſenſu habet Noſter in *De Domo* c. 12. Καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emenſus*, quum debuerit, *plurimum ſpatii praeter*, ſive *ultra nubes emenſus*; vel, *longo intervallo nubibus poſt me relictis*; vel, *quum jam plurimum a nubibus receſſeram.* Jam enim haud dubie ſuperaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipſam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι eſt omnino, *jam multum a terra receſſiſſe*, *Terram poſt ſe longo intervallo reliquiſſe.* Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo diſpungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum iſtud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) eſt, *jam emenſum eſſe aſtra* (nam ea verſio ibi tolerari poteſt) & *longe ea eſſe praetergreſſum.* Ita namque intelligendum eſſe, Mercurium cum Deabus iter per aſtra jam confeciſſe, liquet ex verbis continuo ſubſequentibus, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. *& prope jam ad Phrygiam pervenimus.* Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, ſive paſſive, ſive active per ellipſin τοῦ *ſe*, h. e. ἑαυτὸν, uſurpatur de itineribus; ita & *abſtrahere* ſumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quaſi quidam aeſtus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conſpectu paene omnium* abſtraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod fru-

κάμνοντος ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν [a] ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματός [c] πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι καταφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γὰρ, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

ſi, & maxime ala ſiniſtra, vulturina. Appulſus ergo ibi aſſedi, interquieſcens & in terram de ſuperiori loco deſpiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equeſtrium Thracum terram adſpiciens, jam Myſorum, paullo poſt autem, ſi videretur mihi, Graeciam, Perſidem, & Indiam; e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: ſed ſi quid etiam obiter tibi obſervatum ſit, illud quoque ſciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa ſunt, qualia tibi, e loco ſuperiore intuenti, viſa ſint. MEN. Recte iſtuc, ſodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri poteſt, eſcendens in Lunam, co-

a Ἱπποπόλων] Ἱπποπώλων Edd. priores, male. *b* Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. *c* Πέρι γῆς τε] Τε πέρι γῆς O. Τε π. γ. τέ. *Fl.* *d* Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

64. Κάμνοντος] (1) Κοπτυμένου. *V.*

69. Τῶν ἱπποπόλων (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. *V.*

(1) Κοπτυμένου] Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπυμένου. *J.F.R.*

(2) Θρηκῶν] Θρᾴκων ante edebatur; ſed jam ad Luciani textum adcommodavi. *J.F.R.*

ſtra ſuſpectum fuit *Steph.* in Theſ. hac ſignificatione notatu digna attulit Cl. *Hemſterh.* ad *Deor. Dial.* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae ſupra rectius ad *Deor. Dial* notarat. Optime rem hic tetigit *Jenſius*, & verſio *Geſneri* verum ſenſum Luciani eſt adſecuta. *Solan.* adſcripſerat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi ſimiliter eſt: καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin.* XII. Et Ἐπισκ. c. 21. *J.F.R.*

69. Τὴν τῶν ἱπποπόλων] Hic Dialogus eſt Homericus cento. τὴν τῶν ἱπποπώλων. Ex Iliad. ν. *J.B.*

Τὴν τῶν ἱπποπώλων] An ἱπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. *F.G.*

Ibid. Ἱπποπώλων Θρηκῶν] An ἱπποπόλων? ut αἰπόλων. Non diſplicet. *AE.M.*

Ἱπποπόλων] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱπποπώλων. Nos ex *Homero* & Noſtro ipſo Συγγρ. c. 49. veram ſcripturam reſtituimus. *M. du S.*

Τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἱπποπώλων ut editur vulgo, quibus hic nullus eſt locus. *J.G.G.*

Τὴν τῶν ἱπποπόλων] *Hom.* Il. N. 4. Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidiſſe, qui tamen Homerum conſuluit. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν Θρηκῶν —— τὴν Μυσῶν] Omiſit αἶαν, ſive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipſi frequentius. Sic *Long. Paſt.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Cl. *Weſſel* ad *Diod. Sic.* II. 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipſi. *J.F.R.*

85. Δόκει] Haud immerito *Fl.* contulit Noſter Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemiſſis; forſan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Pariſinae interpres *Eraſmus* dedit *puſillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἐδόκει legiſſe, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Geſn.* ſervavit imperativum, comma in ſemicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui ſenſum vulgatae facile quidem perſpicio: neque imperativus ille eſt inuſitatus, ut infra *Paraſit.* c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει. & c. 1. μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; niſi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & univerſam eorum, quae in terra ſunt, poſitionem conſidera.

συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τὴν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego ſubito deſpiciens multum dubitarem, ubi eſſent tanti montes & ingens adeo mare. Et niſi Rhodiorum illum Coloſſum vidiſſem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugiſſet. Jam vero illa excelſa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram eſſe, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero ſemel viſum intentum fixiſſem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, ſed ipſi diſtincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui cauſſas agerent, tum mulier-

Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν [e] δόκει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ [f] τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη [h] μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύ-

e Δόκει] Et ſic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. *f* Τὸν Ῥοδίων] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. *g* Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. *h* Μοι] Deeſt in O.

89. Καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνεῖτο· ἑξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ (3) Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείας ᾠκοδόμηται τετράγωνος, (4) σταδιαῖος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, (5) ὡς ἀπὸ ρ'. ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ἕρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν (6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

(3) Πηλουσίῳ] Πόλει Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Σταδιαῖος] Vid. *Prideaux* ex Joſepho hoc falſi arguentem Hiſt. ſuae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς ἀπὸ ρ'. ὁρᾶσθαι μιλίων] *Joſephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC. ſtadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiaſtae credas; ipſum adi Lucianum Συγγρ. c. 62. *M. du S.* Adleverat orae Cl. *Hemſterh.* Vid. *Fabric.* ad *S.* Empir. p. 276. *G.*

tum me refrenerat, illud ὥστε κατακύψας quod poſtponitur; cum ſic debuiſſet praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui viſa prius enumeret, dein oculos ſe ad objectum convertiſſe diceret. Sed ſi ὥστε pro *cum*, *quando*, accipias, recte poſtponitur κατακύψας, i. e. puſilla mihi adparebat terra, cum oculos demiſiſſem. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod ſimiliter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapſum Rhodii ex cauſa quadam nondum reſtituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Ἱστ. ἀ. c. 18. & Ζ. Τρ. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & Ed. *Fl.* ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποστίλβων] At ſeq. Dial. *Bis Accuſ.* c. 1. τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non ſemel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas eſt; nam de Oceano ſubſtrato ſermo eſt, qui cum inferne ſurſum remittere dicatur ſplendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philoſophatur male, Oceanum eſſe id quod reſplendet; nam partes terrae ſolidas remittere lucem, dum aqua radios ejus abſorbet, rectius norunt hodierni Philoſophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando ſine in-

γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φὴς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ᾠήθης ὁρᾷν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων [b] νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾷν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καί τινα σεληναῖον δαίμονα

culae, animalia, & ſimpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia ſunt quae dicis, & ſibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto ſpatio in parvitatem contractam, & niſi Coloſſus eam tibi indicaſſet, forte aliud videre tibi viſus eſſes: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus ſubito, quaecumque ſupra tellurem ſunt cognoſcis, homines, animalia, & parum abeſt quin culicum pulliciem?

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud neſcio quomodo praetermiſerim. Cum enim ipſam quidem terram viſu agnoſcerem, reliqua vero perſpicere ob profunditatem non poſſem, viſu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat ſolicitudinem. Cum autem demiſſo eſſem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adſtat ſapiens Empedocles, carbonarius ad ſpeciem & cinere oppletus, & aſſatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Ὠήθης] Ὠήθεις O. b Νεοττίας] Νεοττείας O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένης male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * οὗτος λέγεται οὕτως ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. *V.*

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀνάπλεως. *V.*

* Οὗτος λέγεται] Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. *M. du S.*

interpoſito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Aſin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hiſt.* c. 35. Adde *Eurip.* Ἱκετ. 700. & 722. Et *Long. Paſt.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, ſic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ᾖδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hiſt.* l. c. Sed haec non magni ſunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, ſi ad oſtentationem tantum haec componere velimus. *J. F. R.*

2. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Paſſim *Homerus.* *J. B.*

Ὁπόσα τρέφει &c.] *Homer.* Od. Λ. 308. *M. du S.*

3. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius eſt tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX. & notas. *M. du S.*

27. Οὖτις] *Homer.* Odyſſ. Π. *J. B.*

Οὖτις τοι &c.] *Homer.* Odyſſ. Π. 187. *M. du S.*

30. Φέρων ἐνέβαλον] Vide quae de hac phraſi notavimus ſupra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemſterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remiſiſſem Lectorem. *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ] Repertus eſt, qui ſerio aſſereret, de luna delapſum Emped. Vid. *Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας] Sic in Hercule Gallico. *J. B.*

38. Καταπτῶμαι] Vid. ſupra ad pr. c. XI. monentem *Gujetum*, & ſuſpicabere etiam hic κατάπτομαι cum *J.* legendum. Sed quia & πετάομαι —ῶμαι pro ve-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo eſto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Phyſicus ille ſum Empedocles. Cum enim in crateras ipſe me dejeciſſem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore paſcor. Venio igitur exſoluturus te praeſenti ſolicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non diſtincte, quae in terra fiunt vides. Bene ſane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,* inquit, *non huc veni mercedis cauſſa. Sed animo commotus ſum, cum te triſtem viderem. Verum ſcin' quo facto acutum viſum nanciſci poſſis?*

14. *Non equidem, per Jovem,* inquam, *niſi tu mihi caliginem quodammodo abſtergas*

ᾠήθην ὁρᾷν. ὁ δὲ Θάῤῥει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

ᵉ Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, ᶠ δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾷν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. κἀπειδὰν τάχιστα ᵍ καλαπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· κἂν ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦ δ' ὅς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μή σύ μοι τὴν ἀχλύν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

νῦν

e Οὔτις] Οὔτι male *Fl.* f Δεῦρο] Δεῦρ' O. g Καλαπτῶμαι] Sic *Fl. H. P.* Κατάπτωμαι *J.* & P.

40. Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένῳ διὰ πυρός. *V.*

42. Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἐρασθεῖσα ἡ σελήνη σιωπῇ αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος ὄμνυσι. *V.*

44. Ἀτὰρ] Ἀλλὰ δή. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem ſum ſecutus. Erunt qui πετῶμαι & πτῶμαι Poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, diſtinguatur; quibus non adverſarer, ſi verum foret, ſolos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abſtinent, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare poſſem, ſi tempus ſineret. *Ariſtot.* πετόμενοι ait, non πετώμενοι, de Animal. inceſſu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεσθαι ibid. ac πέτονται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non ſemel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετῷ πετωμένῳ. & VIII. 13. ἀγγέλου πετωμένου &c. *J. F. R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, οὐ μὰ Δί'. F. G.

Μὰ Δί'] Clariſſ. *Jenſ.* ad *Abdic.* c. 2. ſub μὰ Δί' ſaepe negationem intelligi, *Bud.* vero, μὰ per ſe negare, contendit. Quod ſi verum eſt, hic nihil opus erit addito οὐ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuiſſem ejusd. *Gall.* c. 29. vſ. 84.) quoque generaliter idem adfirmare viſi ſumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemiſſa interrogatione vel oratione negante, vel ſubſequente; & ſic οὐ ex praemiſſis recte intelligitur, interdum de novo additur, οὐ μὰ Δί' jungendo; ut ſedulo multisque contra *Budaeum* obſervat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citaſſe non piget, quia diligentius in ea particula verſatus eſt quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* οὐ inſero, etſi οὐ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppoſitione ſequente ἢν μὴ patet, ſenſu negandi interpretandum eſſe. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, ſive ironice adfirmat, ut: *ubi* (eſt) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Diſcum.* Eun. III. V. 60. *J. F. R.*

Ibid. Τὴν ἀχλὺν] *Ser.* ad finem 2. Æneid. v. 604. de hac nebula. *Æſchylus* Sept. ad. Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus eſt Il. E. 127.) *J. B.*

49. Δεῦ-

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν [a] γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ [b] δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, [c] ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, παρὰ πολὺ τῶν ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος, ὥστε μόνος [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος [g] ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν οὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ τοῦ ἀετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοὶ, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu , inquit , *nihil mea opera indigebis* , *qui acumen illud ipſe jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc eſt?* *neque enim novi* , inquam. *An neſcis* , inquit , *te dextram aquilae alam alligatam habere ? Ego vero* , inquam. *Quid vero alae & oculo commune eſt ? Quod* , inquit , *multum viſus acumine reliquis animantibus praeſtat aquila : adeo ut ſolus contra ſolem obtueatur : & ob id ipſum eſt rex & verus germanusque aquila , ſi nihil nictans radios intueatur. Ajunt iſta* , inquam. *Et jam poenitet me , quod huc cum eſcenderem , non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi impoſui : qui ſic imperfectus venerim , nec regie per omnia inſtructus ; ſed ſimilis ſum ſpuriis iſtis & abdicatis. Quin penes te eſt* , inquit , *ſtatim alterum oculum habere regium. Si enim volueris ſurgens paullum , retenta vulturis ala , alteram ſolam movere , pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. *b* Δεήσῃ] Δεήσει *Fl.* *c* Ἀετοῦ] Αἰετοῦ O. *d* Τί οὖν] Τί δ' οὖν melius O. *e* Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος] Αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερος O. *f* Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε O. *g* Ἀετὸς] Αἰετὸς O. *h* Ἀκτῖνας] Ἀκτῖνες male O. *i* Γε] Abeſt a *Fl.* *k* Ἐσκευασμένος] Ἐνεσκευασμένος O. *l* Βασιλικὸν] Βασιλεία O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ῥύπος. *V* (lippire, lippitudo, vulgo *αἱ τζίμπλαι*. C.) Non plane ſcriptum.

65. Καὶ μὴν παρὰ σοί] Ἐν σοί ἐστι, φησὶ, τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. *V.*

69. Πτερύξασθαι] Ταῖς πτέρυξι τὸν * ἀέρα πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. *V.*

* Ἀέρα] Ἄνδρα legebatur ſine ſenſu. ἄερα inde fecit *Solan.* Ego ἀέρα. *J. F. R.*

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δεήσει malis, idque pro tertia futuri a δεῖ habeas, vel pro ſecunda fut. a δέομαι. utrum autem δεήσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. οὐδὲν δεήσει. Sed *Tim.* c. 48. οὐδὲν δεήσῃ τῶν — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J.F.R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forſan καὶ τούτῳ. *F.G.*

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τούτῳ, ſi in libris eſſet. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorſus ita, ut eſt in 2. *Ver. Hiſt.* c. 19. εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl.* διὰ malit inſertum, quia, quod verum eſt, duriuſcule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil aſperitatis, ſi omittatur. Et ſaepe in aliis phraſibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. καταπλαγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. *Eurip.* Androm. vſ. 211. — ταῦτά σε ἔχθει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτεινας ἂν τάδ'; *An propter ea interficeres ?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum: *An occideres iſtas ?* Confer mox c. 25. στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia ſimilia vid. ap. *L. Bos* de Ellipſi, p. 266. Ed. *Franek.* *J.F.R.*

77. Τοὺς κανόνας ἀποδεικνύοντας] Verbum eſt translatum a tectonica ad ſcholam Stoicorum. De hoc verbo vir. Clar. *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J.B.*

87. Πτολεμαῖον] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem profeſſus ſororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du S.*

88. Λυσιμάχῳ] Filium pater, ſive quod ſibi inſidias ab eo fieri comperiſſet, ſeu inſita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Noſtro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſius cernat , qui deterioris partis ſit. Satis fuerit , inquam , *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio , quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· τὸν [m] γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος. [n] Ἅλις, ἦν δ' ἐγώ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπών, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, ἐς καπνὸν ἠρέμα διελύετο.

15. Vix coeperam movere alam , cum ſtatim ingens me lux circumfulget , & quae adhuc latuerant , apparent omnia. Deſpiciens enim in terram , dilucide video urbes , homines , eorumque facinora , neque ea ſolum quae ſub divo fierent , ſed quae domi etiam , cum latere ſe putarent : Ptolemaeum coëuntem cum ſorore , inſidiantem Lyſimacho filium , Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae , interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum ,

Κἀπειδὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου [q] δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα τῇ [r] μητρυιᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον ὑπὸ

m Γὰρ] Δὲ *Fl.* Δ' O. *n* Ἅλις] Ἄλης male *J.* *o* Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιελαμ. O. Μέγα περιελ. P. *p* Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. *q* Δὲ] Deeſt in O. *r* Μητρυιᾷ] Μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* *s* Ἀλέξανδρον] Ἀλέ. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, ὅστις Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν ‡ αὐτὸν ἀπέκτεινε. *V.*

90. Στρατονίκῃ] Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat ſimiliter additum ; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. G.

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίῳ editum ante. *J.F.R.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. *M. du S.*

credebam Ὀρχ. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur , hoc nunc potius ſequor ; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διαβ. c. 14. tum veritati rei geſtae , tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit , quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes , non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit , periturus haud dubie , ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus , qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia , rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀναβ. c. 36. De quodam dictum memini , tantam ejus eſſe urbanitatem , ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρί. Mendoſe : hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſcrib. Hiſt.* *Galen.* lib. de præcognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtanet.* Epiſt. 13. l. 1. *J. B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus , cujusque uxor Crateſi-

ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν [b] κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρᾳξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾷν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ [d] Ἀσκληπιείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium: & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parie-

a Σπαρτῖνος] Σπατῖνος O. & *Fl.* Vulgata eſt in cett. & P. *b* Κατηλοημένος] Nil mut. *J. Fl. Fr. P.* *c* Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. *d* Ἀσκληπιείου] Ἀσκληπιοῦ O.

99. *Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος*] *Διατεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντετριμμένος. ἀλοᾷν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V.* (Unde *πατραλοίας*. C.)

8. *Διατριβήν*] *Τὴν διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρείληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.*

15. *Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ*] *Πορνείῳ. V.*

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. *J. P. a G.* (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἀττάλῳ] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Strab.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pellicem? *F. G.*

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. Εὐν. c. 3. & Notas. *M. du S.*

12. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero tranſirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς [e] ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα. ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλήν [f] σοι [g] παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἑξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι; καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ [l] δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων

e Ἀπαιτοῦντας] Sic *J. Fl. Fr.* P. &c. *f* Σοὶ] Deeſt in O. *g* Παρεσχῆσθαι] Παρεσχέσθαι P. *h* Δυσχερὲς] Omiſit O. *i* Οἷα] Ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. *k* Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. *l* Δὲ] Omiſit O.

22. *Τερπωλὴν] Τέρψιν. *V.*
24. Ἔνεργον ἦν] Δυσχερές. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)
27. Εἰλαπίναι] †Εὐωχίαι, ἄριστοι. *V.*
31. Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] Τὴν τῶν Γετῶν ‡ χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων καταξεναῖσαν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινῶσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανοῦ ὕστερον οὕτως ἐξολοθρεύθη Δεκεβάλῳ χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἑκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. *V.* (Κρίττων ἐν ταῖς Γετικοῖς. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

* Τερπωλὴν] Τερποπολὴν Lectum antea miſere.
† Εὐωχίαι] Εὐωχίαις Edita prave.

‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Cler.*

12. Ἀγαθοκλέα] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*
13. Κλεινίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus.* *M. du S.*
18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. *M. du S.*
21. Οὐ τὴν τυχοῦσαν] Sic ſupra *Eun.* c. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et *Piſc.* c. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciphr.* III. Ep. 59. οὐχ ὁ τυχών. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*
27. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia*, cum ſit, *alibi erant convivia.* Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt οὗ pro *alibi*. *J. G. G.*
Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*
30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*
37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide Γυμν. c. 38. &c. & Δημων. c. 46. *M. du S.*

 56. Ἄχρις

νων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τοῦ [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἵα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη. ΜΕΝ. Καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, κἀκ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκέτι δεῖσθαι λέγων. τοὐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ

omnia, jam potes cogitare; quis iſte cinnus viſus ſit. Velut ſi quis ſaltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, ſuum ſibi carmen canere: ſtudioſe autem faciente unoquoque, & ſuum peragente *canticum*, & ſuperare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus ſit? SOD. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confuſus. MEN. Verum, ſodalis, tales ſunt omnes in terra ſaltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum conſtructa eſt, non voces modo diſſonas edentium, ſed figura etiam & habitu diſſimilium, contrarioque ſe motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de ſcena choragus exigat, non amplius illo opus eſſe dicens. Ab eo inde tempore ſimiles omnes jam tacentes, nec amplius confuſum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipſo hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transverſis O. *b* Ἀλλὰ —— κινουμένων] Octo haec verba deſunt in O. *c* Σιωπῶντες] Σιωπῶντεν *J.* *d* Καὶ ἄτακτον] Omiſit O. *e* Καὶ πολυειδεῖ] Deſunt in O. & *Fl.*

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ * ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν † ἀπὸ πολλῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. *V.*

42. Παραστησάμενος] Παρίσασαι, ‡ καλαδαλοῖς· ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβών, ἑλών, καταστρεψάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον συστήσομαι. *V.*

50. Γέλοιος] § Γέλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος. γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. *V.*

54. Ἀπῳδὰ] Ἔξω τῆς ᾠδῆς. *V.*

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον.

‡ Καλαδαλοῖς] Corruptum hoc eſſe, adſcripſit *M. du S.* Non vero quomodo ſanandum. Neque ego quidquam divinando adſequor; ita alienum hic eſt hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γέλοιος] Confer ſupra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legiſſe, feſtinans ne an revera, neſcio. Sed παγγέλοιος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem ſemper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἀπ. leg? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intelige τοῦ βίου. *F. G.*

67. Οἰνόην] Ad Marathonem urbs. *Meurſ.* *M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι] Puerilem ſane plagam merentur interpretes licet viri doctiſſimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania ſomniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus ſuis ſit obſcura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurſ.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Eraſmus* ſupine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod poſtea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνουρίαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas ſemper controverſa. *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινά, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πέρι διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hiſto-

tiformi theatro ridicula ſcilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere ſubiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni ſibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae ſunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille poſſident. Cum enim univerſa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata eſſet; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum eſſet, in quo divitibus illis, ut magni ſibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera poſſidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Deſpiciens autem in Peloponneſum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus ſum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δήπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῄει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὥς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος [h] τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καταλείπετο· σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν [k] φακοῦ Αἰγυπτίου πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

f Τὸ] Abeſt ab O. *g* Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνοῖσι O. *h* Τεττάρων] Τεσσάρων O. *i* Κυνουρίαν] Κυνοσουρίαν Edd. & O. *k* Φακοῦ Αἰγυπτίου] Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. *l* Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων *Fl.* & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

77. Τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἠμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλούρου μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων καταχριθέντων. *V.*

79. Φακοῦ πλατύτερον] ¶ Φακός, ὁ ὠμός. φακῆ δὲ, ἡ ἑψηθεῖσα. *V.*

¶ Φακός] Θάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etſi alii φακῆ ſcribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῆν, ſed paullo poſt ter, quater, φακὴν, ſatis inconſtanter. *Stephan.* ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

ſtoria nota eſt ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendaſſe *Palmerium* Κυνουρίαν, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et ſic quoque emendandum eſſe Scholiaſten Luciani, monet. Ipſeque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίαν edi curavit, quum alii haberent Κυνουργίας, alii Κυνοσουρίας. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineenſem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & ſeqq. Vide etiam Ἐπιστ. c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *riſiſſem*. De indicativi hac poteſtate ſubjunctiva non ſemel ante dictum. Vid. ſaltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob cauſſas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuiſſe totum Pangaeum cum ipſis metallis.* Cum igitur vix hoc viſu diſtinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι eſt: *ſi quem videre potuiſſem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidiſſe dici poterit, & ſic etiam riſiſſe; verſionem non attigi. *J. F. R.*

84. Πάγ.

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μέν τις, [a] τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b] μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους, πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι [c] δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d] τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἑώρατο, καὶ [e] καταγεγέλαστό μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, [f] ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

[g] Οὔπω στάδιον [h] ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικεῖαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιπ-

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis ſpectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipſi viri quanti ſuperne videbantur? MEN. Puto jam ſaepe te formicarum forum vidiſſe, diſcurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rurſus in oppidum: atque alia ſtercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Veriſimile autem eſt eſſe apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & ſenatores, & muſicos, & philoſophos. Verum ipſa cum ſuis viris oppida formicetis maxime ſimilia ſunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Theſſalorum fabulas conſidera. Invenies enim Myrmidonas, pugnaciſſimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo ſatis omnia viſa mihi pariter ac deriſa eſſent, concuſſo corpore evolavi

Adque Jovem aegida habentem & caetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adeſt in O. *b* Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. *c* Δοκεῖ] Deeſt in O. *d* Τοὺς] Omittit O. *e* Καταγεγέλαστο] Καταγέλαστο *Fl.* *f* Ἀνεπτόμην] Ἀνιπτόμην *Pell.* *g* Οὔπω] Οὕτω *J.* & *V2.* Vulgatam ceterar. ſervat O. *h* Ἀνεληλύθειν] Ἀνελελύθειν *J.* male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. *V.*

94. Θεῖ φέρων] Τρέχει. *V.*

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. *V.*

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ χώραν ὀλιγανδροῦσαν, ηὔξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται. *V.*

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. *V.*

84. Πάγγαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγκαίῳ. *Eurip.* PH. p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De σὺν hic rurſus intelligendo ſi nondum ſatis monitum eſt, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J. F. R.*

98. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐῴκεσαν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. Nam μυρμηκιὰ eſt ἡ μυρμήκων ὀπὴ, & mox ἀνεπτόμην δώματ' εἰς Ἀγιόχοιο Διός. *J. G. G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concutere*, *agitare*, & pro *vexare* uſitatum eſſe ſi quis neſcit, adeat Rever. *Jac. Elſner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illuſtratur. *J. F. R.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene ſuccedat! miniſtra mihi apud Jovem aliquid.* Dixeris, inquam, *nihil enim grave eſt, niſi forte ferendum aliquid ſit. Legationem,* inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim conſumſi, Menippe, omnem, multa illa & moleſta audiendo a Philoſophis, quibus nullum aliud opus eſt, quam curioſe de me diſputare, quae ſim? quanta? utrum, & quam ob cauſſam dimidiata aut gibboſa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, ſpeculi inſtar impendere mari, alii, quidquid quiſque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipſam quoque lucem furtivam eſſe mihi & adulterinam ajunt, quae deſuper a Sole veniat: nec deſinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & diſſidium inter nos excitare velle. Nec enim ſatis illis erant, quae de ipſo Sole dixerunt, lapidem illum eſſe, & maſſam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conſcia ſum, quae noctibus faciunt turpia & deſpuenda, ſeveri interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conſpiciendi plebeiis. Atque ego videns iſta tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

πε, φησιν, οὕτως ὄναιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ. ἀπείρηκα γὰρ, [i] ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τἀμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἥν [k] τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖσθαί τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί [l] μοι, ἄνωθεν ἧκον παρὰ [m] τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα [n] μου, συγκροῦσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι [o] αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς

i Ὦ] Ἤδη O. *k* Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αἰτίαν O. *l* Μοι] Μου *Fl.* Μοι φασί O. *m* Τοῦ] Γὰρ *H.* Γοῦν *Marc.* male. Τοῦ *Fl.* B 1. *J. P.* &c. *n* Μου] Deeſt in O. *o* Αὐτοῖς] Abeſt ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαί σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται * *βαστάσαι τι. V.*

* Βαστάσαι] Βαστάξαι V.

Ibid. Ἀνεπτώμην] Ἀνεπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμην, κατεπτόμην ſupra. *F.G.*

Ἀνεπτώμην] Conf. ſupra notata ad c. 13. & XI. *J.F.R.*

8. Δώματα] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

Δώματ' ἐς &c.] *Homer.* Il. A. 222. *M. du S.*

17. Φιλοσόφων] Lege omnino *Plut.* de Luna. 1696. & 1727. *M. du S.*

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione diviſa; aut major dimidia, minor plena. *M. du S.*

25. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. *V.*

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in ſedem reduxit *M. du S.*

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μου. Cætera Homerica ſunt. *J.B.*

Ibid. Παρὰ γὰρ ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου. *Th. M.*

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deeſſe in O. ſed admodum dubie, notarat *Solanus.* At quum neceſſario adſit in Edd. nihil me movet iſta ſuſpicio. *J.F.R.*

30. Λίθον] V. *Xen.* Ed. *Baſ.* 495. B. qui Anaxagorae tribuit; *Orig.* c. Celſum. V. 238, 2. *Diog. Laërt.* p. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. & *Suid.* *M. du S.*

33. Ἐπὶ

τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ [a] τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ [b] ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διῒ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς [d] ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίσῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον τὴν [g] ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

transſigendarum rationes; & illam uniuscujusque in ſcena vitam. Verum ſi quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, ſtatim nube contracta me involvo, ne oſtendam multitudini viros ſenes, in barba prolixa, & in virtutis profeſſione turpiter ſe gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me ſermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, ſaepe cogitavi migrare quam longiſſime, ut illorum linguam male ſedulam effugerem. Memento igitur iſta renunciare Jovi, & adjicere, non poſſe me loco meo manere, niſi Phyſicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie iſti dimetiuntur.

22. *Fiet iſtuc*, inquam, & ſimul ardua via caelum verſus tendo,

Nul-

a Τῆς] Abeſt a *Fl.* adeſt in cett. & O. *b* Ἐνασχημονοῦντας] Et ſic *Fl.* cum cett. *c* Μετοικῆσαι] Μετοικίσαι O. *d* Ἐκείνους] Ἐκεῖνος O. *e* Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. *f* Πρὸς] Παρ' O. *g* Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. B1. S.*

39. Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίον] *Τὴν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμέως καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιοῦντος, ὄντα ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. *V.*

49. †Ἵνα] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. *V.*

* Τὴν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.
† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praeceſſit. Ego vero ſuo loco reddidi. *M. du S.*

39. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *poſt ſcenam*. Placet. F.G.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Sic *Chryſoſt.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλέα βλέπειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad ſententiam, quod Eraſmus dedit, *in operto:* ſed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos conſulere potui omnibus, conciliari poſſit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud oſtendatur, ſequi forte praeſtat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam ſcenica ſit, quam ficta, & intus turpis. *J.M.G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemſterhuſius*, adeundum *Ez. Spanh.* ad *Ariſtoph.* Ranas vſ. 973. Ibi autem *Ariſtoph.* Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις; καὶ λεπτολόγοισι μικροῖς. *Conciſis diſputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτων voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοί γάρ ἐστι περίπατος „ κάλλιστα περί γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi eſt* „ *diſputatio ea de re*". Ubi Scholiaſtes: περίπατοί γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an ſingulari, cum vulgata: ſed ſingularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro diſputationibus ipſis uſurpatur, figuratum eſt; hic vero locus ipſe deſignatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J.F.R.*

58. Πρὸς

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα [h] μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν [i] ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοὔνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφροντίδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ

h Μὲν] Μοι marg. *A1*. ante μὲν inſerit. *i* Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αἰετός.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν. *Timon*. c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J. F. R.*

59. Ἔσται ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom*. c. 22. f. ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθέλητε ὑμεῖς. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr*. I. Ep. 32. Μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ. Ubi εἴη pro *fiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J. F. R.*

61. Ἔνθα μὲν] *Homer*. Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲν] Quia μὲν in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲν ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J. F. R.*

67. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus*. Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire*. Notiſſima formula tam Græca quam Latina. *J. G.*

74. Ἔκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt*. XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn*. Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev*. ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh*. ad *Ariſtoph*. Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἔξωθεν· ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph*. Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion*. vero 982. κρούσης τὴν θύραν, *pul-* „ *ſatis januam*. *J. F. R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par*. notat *Solan*. falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J. F. R.*

79. Ὑπετάραττε —— τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent*. In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam, paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus*. Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus*, & *quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent*. *J. G. G.*

καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον [a] ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἑξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqui ad caelum usque omnia. Poſt re-

a Ἐπτερωμένους] Ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τε] Abeſt a *Fl.* c Παρὰ] Sic *J. Fl. S.* Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς, ἴσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. *V.*

84. Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ἀπὸ τῶν Τιτάνων, Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. *V.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Γρ. ἐξηχηθείς. *G.*

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρνήσαιμι. *V.*

Ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελκόμενος. *V.*

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀπέξεσθαι Edita Ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον οὐδέπω] Vid. ſupra I, *Ver. Hiſt.* c. 8. t. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J.F.R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G.C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτε εἴσω ἐξέπιπτεν, *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. *J.F.R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικροῦ] Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. *J.F.R.*

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι a Græcis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. *Celſ.* *Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπληξίαν Græci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vitæ neſcius ipſe ſuæ.

Xenoph. Ἀναβάσ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. *G.C.*

3. Ὅτου — Ἐφιάλτου &c.] *Homer.* X. Odyſſ. Λ. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίου] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo ſacer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum ſupercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in caelum aſcendere auſus ſit? ſed nunc quidem ad hoſpitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis ſurgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri poſſunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* cauſſa aſſidendi.

προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' [d] οὖν ὁ Ζεύς, καὶ μικρὸν [e] ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησίν, Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου, [f] ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξένιά σε καλοῦμεν, αὔριον δέ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστάς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc ſit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos ſuperiori anno hiems perſtrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* poſtea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus eſſet de genere Phidiae?* &, *Quam ob cauſſam intermitterent Athenienſes*

Μεταξύ τε προϊών, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα [g] ὑμῶν ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἠρώτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν [i] ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια το-

d Οὖν] Non comparet in O. *e* Ἐπανεὶς] Ἐπανιεὶς O. *f* Ὅπου] Deſideratur in O. *g* Ὑμῶν] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *h* Ἔτι λείπεται] Ἐπιλείπεται *Fl.* & marg. *A1*. Nil mutat P. *i* Ἐλλίποιεν] Ἐλλείποιεν O.

2. Ὑπανεὶς] Ὑποχαλάσας. G.

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου] Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. *V.* In altero *Voſſ.* in Fol. ſic. Καὶ Ἐφιάλτου] Ὦτος καὶ (2) Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δέ γε ἀλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωέως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν (4) τὰ τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ (5) Δημω—. *V.*

Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum aſcendere, & ſuperponentes montibus montes aſcenderunt, donec Apollo eos ſagittis confecit. Allegorice autem ſic. Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης Phyſici Philoſophi Theſſali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati ſunt diſtantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipſa autem ex Analogia θηρᾶται hoc, & ab umbra ab excelſis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορρεούσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altiſſima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam menſurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιάν, κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο: hinc confictum, montes hos componentes, ut aſcenſibile facerent coelum, ab Apolline ſagittis confixos. G.

6. Χρηματίσαντες] Διοικήσαντες. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπετέλουν μετά τινος συγνότητος, θύοντες ἐν αὐτῇ Διῒ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ (9) μεγαλουργίαν ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευήν, πλεῖον τῶν τ'. ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεώς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο τῶν ἔργων. *V.* (Addunt Exc. *G.* ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.
(3) Ἀλωέως] Vulgabatur Ἀλοέως. Emendarat *M. du S.*
(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Diſtantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legiſſe. *M. du S.*
(5) Δημω——] Sic ſcriptum eſt in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignatiſſimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil eſt. *M. du S.*
(6) Τοσούτων] Τοιούτων Edita male.
(7) Ἐπετέλουν] Ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat *M. du S.*
(8) Μειλιχίῳ] Μειχίλῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*
(9) Μεγαλουργίαν ἀπορούντων] Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπόρουν ſcil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum eſt, de quo vide *Pauſan.* El. p. 161, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemſterhuſio.* *J. F. R.*

18. Τὸ

τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia ? & , *Utrum Olympium ſuum templum exaedificare cogitent ?* & , *Utrum comprehenſi eſſent , qui Dodonaeum templum ſpoliaverant ?* De his cum reſpondiſſem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe*, *de me quid ſentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine*, *aliud*, *quam religioſiſſimum illud*, *regem te eſſe omnium Deorum ? Ludis tu quidem* , inquit. *Quam novarum rerum ſtudioſi ſint*, *accurate novi*, *etſi non dicas. Fuit enim quondam tempus* , *cum & divinus ipſis viderer* , *& medicus* , *& ego eſſem in univerſum omnia :* compita plena Jovis, fora tum Jovis omnia plena : *ac Dodona & Piſa ſplendidae conſpicuaeque erant omnibus*, *prae fumo autem ſacrificiorum nec proſpicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam conſtituit* , *Pergami autem ſanandi Aeſculapius*, *&*

a Ἔχων] Ἑκὼν P. Sed prius *J. Fl. B1. H. S.* *b* Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* & *Coll.* & marg. *A1.* Quum φιλόνεικον Edd. cett. haberent. *c* Τε] Δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θεσσαλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖον. *V.*

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαῖνον. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. *V.*

31. † Ἡ Πίσα] Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. *V.*

— Piſa urbs Elidis Peloponneſi , in qua templum Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Hercules inſtituit, ut ait Pindarus. *G.*

* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. ſcriptura. *M. du S.* Γρ. φιλόνεικον. *G.*

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuiſſet *Cler.* adſcripſerat *Solanus* pravam hanc eſſe ſcripturam. Sed plane contra ſuam ipſius ſententiam , & veritatem ; nam in ipſo Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit , quam Luciani textum excuſſit , aut imprudens *Voſſiani* Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. *G.* adpictum oportuit. *J. F. R.*

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum ſuo loco reddidit *M. du S.*

18. Τὸ Ὀλύμπιον] Ναὸν ſcilicet. *F. G.*

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre ναὸς poteſt intelligi, niſi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, ſi ἱερὸν, vel τέμενος, vel ſimile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina ſacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβείδιον, *Anubis Templum*, τὸ Ἀνάκειον *Caſtoris & Pollucis*, de quo vid. *Hemſterh.* ad *Timon.* c. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ὀλύμπιον] Conſule de hiſce *Meurſ.* Ath. Att. I. 60. . . . (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. & *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem ſcribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perſeo inchoatum; *Liv.* XL. 20. *M. du S.*

20. Δωδώνη] Neque quando hoc factum ſit ego novi. *M. du S.*

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἑκὼν inveniebam in *Pariſ.* quod *Solan.* non animadverterat. Sed ἔχων rectius alias habere cum Scholiaſte, videns, id omnino recepi. Eſt enim ἔχων pleonaſm. verus. Vid. omnino notata ſupra ad *Aſin.* c. 20. quae etſi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam ſtabiliendam, quae quum ſic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus , veluti apud *Alciphr.* I. Ep. 1. f. ἀπηνεγκάμεθα γαμηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ΕΧΕΙΝ τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noſter *Tox.* c. 45. Δός μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. *Heſiod.* Ἔργ. vſ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἑκὼν haberent, ſuſpenſo pede irem in mutando; nam & ſic in *Liban.* ſine varietate , Epiſt. XIV. p. 4. παίζεις ἑκών. *ſponte ludis.* *J. F. R.*

Ibid. Φιλόκαινον] *Schol. Coll.* & *Fl.* Ed. uti ſententia neceſſario poſtulat. Exulare itaque juſſimus vulgatum φιλόνεικον. *M. du S.*

Ibid. Τὸ φιλόνεικον] Neſcio, quis locus hic eſſe poſſit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.

καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ [d] ταῦτα μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας [e] παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἄν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

Τοιαῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] πώματα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae adſentitur P. *e* Παριστᾶσιν] Περιστᾶσιν male O. *f* Ὥσπερ] Deſideratur in O. *g* Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἄμα O. & *Fl.* *h* Ἐς τὸ] Ἔς τι O. *i* Ἐοικυῖαι] Ἐοικῦαι male *J.* *k* Πώματα] Πτώματα O. & mox iterum πτῶμα.

43. Τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ γὰρ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὡσαύτως γὰρ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἧττον ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται γὰρ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄκαρπον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* addiditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: οὐδὲν ἧττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες.

ſit τῇ φιλονεικίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit *Solanus.* Dedit enim *levitatem.* *J.M.G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *J. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *J F.R.*

29. Μεσταὶ δὲ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *J.F.R.*

33. Δυνατὸν] Τὸ ἦν ſubaudiendum. An Librario excidit reſtituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Pauſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδειον] Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβείδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *J.F.R.*

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτοις etiam marg. *A1.* Sed quoties ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam additum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *J.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παριστᾶσιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus *J. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non eſt oblitus. *J.F.R.*

41. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἄττα] Etſi ἅμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *J.F.R.*

51. Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Graecis,

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ηὔχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ηὔχετο ἐπιπνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ᾔτει ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [e] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν

bat. Orabant vero undique terrarum diverſa & varia. Ego enim ipſe quoque capite admoto preces ſimul audiebam. Erant vero ejusmodi : *Jupiter, regnare mihi contingat ! Jupiter cepae mihi naſcantur & alia! Jupiter pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret : *Utinam heres ſim uxoris ! utinam lateam, dum ſtruo fratri inſidias! contingat mihi cauſſam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adſpirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, ſolem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus ſingulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Juſtas etenim preces ſurſum admiſſas per feneſtellam reponebat ad dextra : nefarias autem infectas deorſum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hoſtias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum uſu ei venit, neque quidquam

a Ηὔχοντο] Εὔχοντο) marg. *A1W.* *b* Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. *c* Φαίη] Ἔφη O. *d* Ἤτει] Ἔτι male O. *e* Ἀνένευσε] Ἀνένευε *Fl.* *f* Αὐτῶν] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adſerit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἔπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς † συγκατάθεσιν. *V.*

* Ἐπεπόνθει] Ἐπεπόνθων lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc reſtitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν.

eis, quod non oportuit. *J.G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. Conf. ſupra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Ariſtoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kuſterus* ad *Plut.* 765. & Scholiaſt. ad hunc verſ. *Equit.* clarius exponit eadem ellipſi τοῦ διὰ, quam *Spanhem.* qui *& illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, ſitne εὐαγγέλια nominandi an accuſandi caſus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum ſic videtur vertiſſe, quum in ipſo *Ariſtoph.* textu planius converſum ſit : *ob laetum me coronant nuntium*; quod ipſum ſatis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kuſtero* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia ſit conſtructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kuſtero*; ait enim *Ariſtoph.* Plut. 764. — κἀγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, ibique ἀναδῆ-

quam poterat pronunciare ; ſed Pyrrhonis inſtar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat.

26. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam tranſiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam tranſiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram transgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renunciabat Jovi ſacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus eſto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni ſparganṭur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque aſſumtum Mercurius aſſidere juſſit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem miniſtrabat Ceres, & Bacchus vinum,

ὅτι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῄει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διῒ τοῦ θύοντος ἑκάστου τοὔνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ [g] ποιεῖν· [h] Τήμερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἕλλησι [i] νιφέτω, σὺ δὲ ὁ [k] Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπῄειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας‡, καὶ τὸν [l] Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

g Ποιεῖν] Πονεῖν G. P. & marg. A1. Ποιεῖν Edd. & O. h Τήμερον] Διήμερον O. i Νιφέτω] Ἰφέτω male P. k Βορέας] Βοῤῥᾶς Fl. Nihil mut. P. l Ἄττιν] Ἄττην O. ſolus.

5. ‡ Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν πάντα relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δήσει σε ἀπαγγέλλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet *Spanh.* *J.F.R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens ſcribit: *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his *Cic.* in Lucull. G. C.

Ibid. Ὁ Πύῤῥων] De hoc ejusque dubitatione vid. ſupra *Vit. Auct.* verſus fin. *J.F.R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide ſupra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non abſurde Mſ. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ πονεῖν· Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.* *J.G.G.*

5. Ἄττιν] Sic recte ſcribi, vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed conter not. *Hemſt.* 95. qui & Ἄττην ſcribi contendit. Ego Ἄττιν hic ſervo, quia ſic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochar.* Chan. I. 18. & *Meurſ.* de Gr. fer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi ſolet, ſecundum illud Terentii: *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά [b] ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, [d] οὔτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῃ κνίσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅ, τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ [e] Σειληνὸς κόρ-

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambroſiam & nectar clanculum guſtavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, ſi qua deſpicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infuſas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipſe, puto, non minus quaſi ego, iſta viderit, nec frumento veſcuntur, nec vinum bibunt nigricans, ſed apponitur ipſis ambroſia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, ſi pro cibo hauriant aſcendentem cum nidore victimarum fumum, & ſanguinem hoſtiarum, quem altaribus ſacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem ſal-

a Μύρτα] *Μύρα Marcil.* Nil mut. Edd. *b* Ποι] Πυ O. *c* Δὲ] Καὶ male *S.* Recte δὲ *P. H. J.* aliaeque. *d* Οὔτε πίνειν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* *e* Σειληνὸς] Σιληνὸς O.

8. *Μύρτα*] Ὁ καρπὸς τῆς **μυρσίνης*. *V.*

15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus ſic & Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus ſic & Lucianus *βωμολόχος*. *G.*

20. Αὐτῇ Κνίσῃ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*

23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. *V.*

* Μυρσίνης] Alias *μυῤῥίνη* eſt *Myrtus* arbor. *Long. Paſt.* L. 2. p. 33. bis. Sed & *μυρσίνη* dicitur *Ael.* V. 6. *J.F.R.*

cata ſit, quæve prima repererit, ſcribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G.C.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuiſſe Herculem & ſupra viſum eſt Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus ſane avibus mutare juſſit *Marcilius*; *μύρτα* enim ſuis civibus apponit *Plato* in ſua Rep. ſacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M. du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugiſſe, myrtum Veneri ſacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exſtat; ſed *μύρα unguenta* plus facere ad lautas epulas exiſtimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus eſſe monet etiam Cl. *Weſſeling*, Obſ. p. 51.—2. ſcribens: „ Venus fructum arboris ſibi conſecratae confert, componitque ſe ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res ſibi ſacras, aut acceptas contribuiſſe. Et erant olim eſui myrti baccae; *Plato* ſuos cives *μύρτοις*, *myrtis* tanquam bellariis veſci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. Deipnoſ. c. 18. & 19." Haec ille, & adſentior, licet *Phaedrus* myrtum ſterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt priſci interpretes haud ſcriptum in Luciano *μύρτον*, cum verterent *myrtum*, ſed *μύρτα baccas myrti*, ſive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus ſuperbiebat, *μύρτα* adnumerat *Long. Paſt.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J.F.R.*

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus veſcebatur ſutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi cauſa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter iſta plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Caſaubonus* docet Hecatae mactari ſolitas, ad 325. *M. du S.*

10. Ἠρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J.F.R.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὲ θεοί. *F.G.*

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσι, οὔτε, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi ſim conſpicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis ſomnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipſe, puto, ſicut ego, conſpicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J.J.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. *F.G.*

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M. du S.* Verſus

ſaltavit Silenus, ſurgentesque Muſae Heſiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum ſatias eſſet, unusquiſque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: ſed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praeſente ſemper ſole, & una epulante. Poſt paullum obdormiſcebam. Mane autem ſurgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι [f] τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων [g] τοῦ Πινδάρου. κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς [h] ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
[i] Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ [k] ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ [l] φύει πώγωνα, ἢ πῶς [m] γίνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κἀ-

f Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. *g* Τοῦ] Τῶν O. P. & marg. *A*1. *h* Ὑποβεβρεγμένοι] Ὑ——ος O. *i* Εὗδον] Εὗδον *J*. & *P*. male. *k* Ἔχε] Εἶχε *J*. ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P*. Ἔχει *B*2. *l* Φύει] Φύσεις O. & marg. *A*1*W*. *m* Γίνεται] Ἐγίγνετο O. Ἐγένετο *Fl*. Ἐγίνετο marg. *A*1.

25. Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν] Τὸ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. *V*.
28. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V*.

37. Κατέδραθον] (Lege κατέδαρθον) Κατεκοιμήθην. *G*.

ſus *Homeri* eſt Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, quem addo, ut adpareat quam probe *Gujetus* conjecerit, ſi menſura verſui ſit reſtituenda, jam vero vel totus verſus *Homericus* poterit ita recipi uti eſt apud ipſum, vel prorſus nihil mutandum, & pro alluſione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuiſſe carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros ſemper meminerit, non vero ſententiam ſolum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ κνίσσῃ] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte; ſed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide ſaltem ad *Gall*. c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Cenſeo Lucianum ſcripſiſſe τάς τε Ἡσιόδου θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν. *Heſiodi Theogonias canebant*. non τῆς θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ᾖσαν] Reſcribi curaſſem cum Cl. *Graev*. τὰς, ſi plures Codd. addicerent. Nam ἀείδειν cum genitivo ubi occurrat neſcio; ſed poſſet uſitatiſſima ellipſi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Heſiodi plus mille verſuum Theogoniam, ſed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantaſſe narrantur. Si vero Heſiodi carmina in Odas hymnosve diviſa fuiſſent, ſalva foret vulgata lectio, conſtruendo ᾖσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamſi ἀείδειν τινὸς probum eſſet per ſe, minus tamen hic placeret nexus ᾖσαν τῆς, καὶ τὴν (quamvis ego recte dici poſſe ſciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem ſimul poſtules) Τὰς θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Heſiodi titulus ſit Θεογονία ſingul. num. non θεογονίαι plur. Verum haec minor eſt priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Geſn*. verſio ad *Graevii* ſententiam eſt adcommodata. *J.F.R.*

26. Τοῦ Πινδάρου] Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque ſcriptoribus, Noſter ſine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipſo cap. jam bis: Item c. ſeq. καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν, & *Gall*. c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. *Gall*. c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι —— Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vſ. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε. idque per ſe etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ &c.] *Hom*. Il. B. 1. *M. du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B*2. & *Par*. Editores illud ἔχε, quod in reliquis impreſſis & Mſ. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & poſtulat carminis ratio. *M. du S.*

Ἔχε νήδυμος &c.] Sola *Pariſ* hic ſapuit, ἔχε exhibendo. *Solanus* ἔχε etiam in *B*2. eſſe, addiderat. Sed feſtine nimis eam inſpexit; nam ἔχει habet. At ex Ho-

Κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπεὶς ἔγνων μηκέτ' ἐπὶ [c] πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἢν [g] ἀφέλῃς

29. Et praeſentibus omnibus dicere incipit: *Cauſſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar*, Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſuperciliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpuendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum* ſi

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. B1. J. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι *P.* cum O. & marg. *A1.* b Γε] Τὰ O. Plane omittit *Fl.* c Πλεῖον] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφέλῃς] Ἀφέλῃ τις O.

50. Ὑπόμωρον] * Δυσθανόντα. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερήφανον. *V.*

61. Ἐοικότες] Γρ. ἐμφερεῖς. G.

* Ὑπόμωρον, Δυσθανόντα] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. G. niſi quod δυσθανὲς habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Jenſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde hauriire potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὑτοὺς. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 30. ἀπῤῥίψαντες, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 1. Ubi & potuiſſem addere *Ariſtid.* Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Jenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὠνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. *Πολλῷ γελοιότερα] Flor.* πολλά. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῶν *nihili eſſe*, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

ſi perſonas auferas , & amictum illum auro intextum , quod relinquitur ridiculum quiddam eſt , homuncio ſeptem drachmis ad certamen illud conductus.

τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον.

30. *Tales vero cum ſint , homines quidem omnes contemnunt , de Diis autem abſurda narrant , conductisque adoleſcentulis ad decipiendum opportunis , cum virtutem illam multis ſermonibus tritam tragico clamore praedicant , tum diſputationes edocent , quae exitum non habent. Et apud diſcipulos quidem tolerantiam ſemper & temperantiam laudant , divitiasque & voluptatem deſpuunt : ſoli vero , & ſibi cum ſunt relicti , quid dicat aliquis , quae edant , quam venerem exerceant , ut ſordes delingant obolorum ! Graviſſimum vero omnium hoc eſt , quod nullam ipſi neque communem rem neque ſuam conferentes in medium , ſed inutiles & ſupervacanei ,* Non habiles bello , non conſultantibus apti ; *tamen accuſant reliquos ; & ſermonibus quibusdam amaris congeſtis , maledicta quaedam meditati , increpant , & reprehendunt alios : atque*

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' [h] ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ [k] λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον.

h Ἐνὶ] Ἐν male O. *i* Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. *Fl.* *k* Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλῷ χαλεπώτερον & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M. du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Reſpondere ex adverſo haec poſſunt diviriarum contemtui , quem prae ſe ferunt Philoſophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic ſint ex aliqua parte ſimiles. Certe ſordidiſſimae avaritiae deſcribendae accommodata videtur non minus , quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignoſce Pudor!) ſordidiſſimum mortalem vocant. Neque tamen diſſimulo, mihi admodum blandiri , quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam ſint affines, aut plane eaedem potius, *Euſtathius* docet aliquoties , praeſertim ad Il. A. p. 102, 38. *Baſ.* Eſt autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat , in quibus paullo ante aſſae carnes fuerunt ; quam labiis & dentibus purgantem obolos philoſophum. Uſus tyrannus eſt: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε ποτ' ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M.du S.*

83. Ἐκμεμελετηκότες] Vulgatam lectionem Florentina meliorem ſtudio ſervavi. *J.F.R.*

84. Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζ—. O. & L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M. du S.*

Λοιδοροῦσι τοῖς] Rarior conſtructio , ait *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 456. Nam activa accuſativum , media forma dativum adſciſcit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiaſtae *Ariſtophanis* credendum ait *Salmaſ.* ab *Kuſtero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kuſtero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Ariſtophanem* *Aeſopus* activum λοιδορεῖν cum accuſativo conſtruit , fab. 139. bis , item 148. *Aelian.* V. Hiſt. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτὸν. *Actor.* XXIII. 4. & alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τους θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi ; nam indicem ejus exſcribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi caſu Noſter ſupra *Gall.* c. 15. *Aeſop.* fab. 68. *Aeſchin.* de falſ. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Maccab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia faciliima aberratio ſcribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior eſt mutatio τοῦ λοιδοροῦσι in λοιδοροῦνται , quia terminationes ejusmodi per compendium ſolent exarari in Mſſ. *J.F.R.*

87. Ἰτα-

σίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ [a] ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος.

ille inter ipſos ferre primas videtur, qui & vocaliſſimus ſit, & impudentiſſimus, & ad maledicta audaciſſimus.

Καίτοι τὸν διατεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ [b] δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη ἂν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἤ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ [c] ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μέν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μέν ἐστιν [d] ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα.

31. *Atqui ſi eum, qui contendit & clamat, & accuſat alios, interroges*, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat ſane, ſi juſta & vera velit dicere*, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, ſuperfluum mihi videtur: ſed clamo, & ſqualeo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et ſi quis divitum ſumtuoſe obſonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: ſi vero amicorum aliquis aut ſodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales ſunt nobis, Dii, iſtae beluae.*

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi ſunt, nec medio-*

a Ἰταμώτατος] Recte ſic O. Ἰταμότατος Edd. omnes male. *b* Δὴ] Deficit in O. *c* Ἀνυπόδετος] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος *S.* & *Amſt.* *d* Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* ſola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. *G.*

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. *V.*

87. Ἰταμώτατος] O. ſolus recte ſic hanc vocem ſcribit. Impreſſi omnes ἰταμότατος. *M. du S.*

Ἰταμώτατος] Conf. ſupra *Aſin.* c. 6. *J. F. R.*

96. Κέκραγα] Quaſi *ſum clamans.* De his praeterito praeſentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. ſeq. *Bis Accuſ.* c. 3. κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praeſentis collocari; unde forſan factum, ut unicum tempus paullo poſt futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται *Evang. Luc.* XIX. 40. ſit loco futuri ordinarii. *J. F. R.*

97. Ἀνυπόδετος] Conf. ſupra *Aſin.* c. 16. m. ibique notata. *J. F. R.*

6. Ἡμῖν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῖν. *M. du S.*

12. Πεῖσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Noſtro familiare eſt, ab aliis quoque ſaepe ſic vocari, exemplis plurimis demonſtravit *Caſaubonus* ad Athen. 15. 5. ubi neque hunc locum laudare omiſit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *ſaeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita ſupra T. I. *Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J. F. R.*

18. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα] Etſi *Pariſ.* quoque haberet ὑμῖν, in verſione tamen dederat *nobis*; quod cum ſenſus poſtulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos conſultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Junt.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quaſi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens ſe ipſum non excludit, praeſtiterit clauſulam huic propoſitioni reſpondere. *J. F. R.*

21. Ἐδόκει]

diocriter nos perſtringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inſpici. Itaque tempus eſt ut rationem harum rerum habeamus. Nam ſi ſemel hi perſuadere ſaeculo poterunt, non mediocriter eſurietis. [a] *Quis enim adhuc ſacra vobis faciat, ſi hoc nihil ſibi profuturum ſperet? Quae quidem Luna accuſet, omnes heri, narrante hoſpite, audiviſtis. Ad haec jam, quae & hominibus utiliſſima, & ſecuriſſima nobis ſint, conſulite.*

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus perſonuit, cum omnes ſtatim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rurſus ſilentio, Jupiter, *Erunt iſta, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipſa dialectica peribunt. Verum, ut nunc eſt, puniri quemquam nefas. Feſti enim, ut noſtis, dies ſunt per menſes hoſce quatuor: & jam imperavi juſtitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐδὲν ἕξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ [e] ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν [f] ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα [g] οὖν ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ·

[e] Ἡμῖν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῖν cett. *f* Ἐπηγγειλάμην] Περιηγγειλάμην P. *g* Οὖν ἀρχομένου] Ἀρχ. οὖν *Fl.*

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο. *V.*
29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*
30. Ἐς νέωτα] * Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρῳχημένου δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. *V.* (Eſt autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque ſignificativum τὸ πέρυσι: praeſentis autem τὸ τῆτες: futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. *G.*)

* Εἰς τὸ ἑξῆς] In altero *Voſſiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero poſteriorem; quare in unum jam contraxi. *J.F.R.*

21. Ἐβόων] Quiſquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* ſub Imperatoribus non raro ſic tumultuarie ſucclamantes. *M. du S.*

26. Αὐτῇ διαλεκτικῇ] Conf. ſupra de σὺν recte omiſſo, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J.F.R.*

27. Ἱερομηνία —— τεττάρων] Abſurdum; ſed conſulto, ridiculi cauſa dictum. Conſtat autem hunc Libellum ſcriptum medio menſe decembri videri voluiſſe, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menſes* addat neſcio. *M. du S.*

Ἱερομηνία —— τεττάρων] Fruſtra quaeſivi in hiſtoria temporum Luciani *ferias quadrimeſtres.* Fieri tamen poteſt, ut *ſupplicatio quatuor menſium* inſtituta ſit, cum Julio Caeſari, *Dione* teſte L. 40. p. 144. B. *ſexaginta dierum* ſit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctiſſimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκεχειρίαν *juſtitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, ſed de differendis noxiorum ſuppliciis ſermo ſit. *J.M.G.*

30. Ἐς νέωτα] Habuimus ſupra T. I. *Hermot.* c. 4. ſub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, ſi quid opus foret. *J.F.R.*

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν καλενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

Haec ubi dicta, ſuperciliis pater annuit atris.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimiſit. Me vero Cyllenius dextra aure ſuſpenſum heri circa veſperam in Ceramico depoſuit. Omnia audiſti, ſodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philoſophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα ἀετοῦ πτέρυγας ἢ γυπῶν ἀναπτῆναι ταύταις ἢ πάλιν. *G.*

38. *Ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος. *V.*

* Ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in ſedem propriam revocarat *M. du S.*

32. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν] *Hom.* Il. A. 528. *M. du S.*

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque ſcriptus hic Dialogus. *M. du S.*

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIſpereant vero quotquot philoſophorum apud ſolos felicitatem eſſe Deos contendunt. Si enim ſciant, quot hominum cauſſa ſubeamus moleſtias; non ſane nectaris aut ambroſiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impoſtori, beatos vocanti nos, & caeleſtia enarranti, qui neque videre, quae in terra ſunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri ſcalpendae, quod ajunt, ſuf-

ΖΕΥΣ.

ΑΛλ' ἐπιτριβείεν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν ᾔδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὑτοσὶ, ζευξάμενος τὸ ἅρμα, [a] πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον [b] κνήσασθαι τὸ οὖς, φα-

a Πανημέριος] Πανήμερος Fl. b Κνήσασθαι] Ἀλφαίσασθαι G. Ἀλφήσασθαι P.

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem ſcalpere. G.

ZHN &c.] *Baſ.* 1. & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo caſu erant collocata, etiam Graeca ſic ordinavi, quod & factum ab Cl. *Hemſterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abeſt perſonarum inſcriptio. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipſa *B.* quae pro more ſuo omnes Dialogi perſonas adſcribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, ſed Catalogo finito, non repetit. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ἐπιτριβείεν] Senarii duo e quopiam poëta Comico deſumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτρίβειεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior verſus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *F.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate ſic dictum ſcribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ὅμηρον enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 127. &c. *M. du S.*

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Paroemia. *J.B.*

Κνήσασθαι] Mſ. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι σχολὴν ἄγων. ſcribit οὐδὲ ὅσον ἀλφαίσασθαι τὸ οὖς, φασιν, σχολὴν ἄγων. *Non tantum otii habens ut aurem inveniat*, hoc eſt, *tangat*. ἀλφαίω & ἀλφαίνω eſt invenio. *J.G.G.*

Κνήσασθαι] Sic Edd. Addiderat *Solan.* conferend. Τιτ. c. 11. Ibi habemus τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat κνᾶσθαι *ſcalpere* ſignificare?

φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων κατὰ χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα [e] διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα τοὺς χρησμοὺς, ἢ οἴχεται οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excuſſis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipſa circumit, lucens comiſſantibus, & intempeſta nocte de coena redeuntibus. Rurſus Apollo, negotioſam artem qui ſibi delegerit, parum abeſt quin obſurdeſcat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi faceſſunt: & jam quidem Delphis eſſe cogitur, paullo poſt currit Colophonem, & inde Xanthum tranſit, tum curriculo rurſus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in univerſum quocumque illum Antiſtita ſacro liquore poto, & commanſa lauro, & commoto tripode, adeſſe jubeat, impigrum oportet confeſtim praeſto eſſe, conſuentem oracula, niſi velit perire ſibi artis gloriam. Omitto enim

a Ἀωρὶ] Ita *S.* P. P. & marg. *A1.* Ἀωρίᾳ cett. Edd. *b* Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* *c* Ἐκκεκώφωται] Reſtitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηται enim cett. omnes. *d* Μεταβαίνει] Μετέρχεται *Fl.* Nil mut. P. *e* Διασεισαμένη κελεύῃ] Διασείσασα κελεύσῃ P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. *V.*

Interim ad ſtabiliendam vulgatam aliquid confert. *J.F.R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρίᾳ natum ſuſpicetur quis α repetito ex ſequente ἀπό. Alius contra ἀωρὶ amiſiſſe α praedicabit, quod abſorptum ſit ab α ſequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρίᾳ ſaltem cum puncto ſubſcripto ſcribendum fuiſſe arbitror, quod Edd. pariter omiſerunt, excepta *B1.* Nam ſi neutrum plurale foret, pro adverbio poſitum, accentus eſſet ἀώρια. *J.F.R.*

20. Ἐκκεκώφωται] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendoſe ἐκκεκώφηται legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oraculo Cl. *Potterus* ſilet. Apollinis Clarii erat. A Germanico conſultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum ſuper nuptiis Imperatoris Claudii conſuluiſſet. *Strabo*, qui circa Auguſti tempora ſcripſit, loquitur de illo oraculo, quaſi ſua aetate fama ejus tantum, non ipſum ſuperfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur poſt ejus tempora illud ut alia quaedam, reſtitutum. Tanquam ſuis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, ſed & *Philoſtratus* Vit. Apollon. IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myſt. Ægypt. §. III. c. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Pauſ.* in Achaic. p. 210, habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν ſuo tempore non ἐξειργασμένα *abſoluta* ait; quod firmat conjecturam noſtram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec deſumpta ad *Philoſtr.* p. 140.) de reſtaurato hoc templo paulo poſt quam *Strabo* ſcriberet ſua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vſ. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuiſſe apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clariſſimo fraudi fuiſſe credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pſeudomanti* ſibi viſus eſt deprehendiſſe. De Clario enim illic ſermo eſt; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diſerte diſtinguuntur. Meminit & alibi Noſter. Vide Ζ. τρ. c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθον] Oraculum Pataraeum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA

De

enim dicere, quas ipſi artis tentandae cauſſa inſidias ſtruant, dum agninas carnes atque teſtudines una coquunt, adeo ut niſi acutas nares haberet, deriſo illo abiret Lydus. Aeſculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aſpera, & inſuavia tangit, & ex alienis calamitatibus ſuos hauriit dolores. Quid vero ſi ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adſpirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes ſomnum; aut ſomnia quae cum ſomno pernoctant, & oracula illi ſubjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra ſingulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipſe rex & pater omnium, quot injucunda ſuſtineo, quot negotia ha-

γὰρ λέγειν [f] ὁπόσα ἐπὶ πεῖρα τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, κἂν ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ᾽ ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους [g] φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λικμῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἑκάστοις [i] συντελοῦσι.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

f Ὁπόσα ἐπὶ πεῖρα] Ὅσα ἐπὶ πεῖραν P. πεῖραν etiam P. Sed πεῖρᾳ *Fl.* *J. H. B1. Fr. S.* g Φυτουργοῦντας] Φυσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit *M. du S.* h Λικμῶσιν] *Pell.* poteſt etiam legi λειμῶσιν, ſenſu optimo. i Συντελοῦσι] Συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. *A1.*

Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo. *M. du S.*

28. Διασεισαμένη] Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etſi alias activum Noſtro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile ſe obtferet. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, *Liban.* Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem ſignificatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Creſollii* Theatr. Rhet. probat. Niſi & hic potius ἐσείετο ſit paſſivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). *J. F. R.*

32. Ἐπὶ πεῖρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etſi ἐπὶ πεῖραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo conſilium, conditionem, cauſſam ſignificare, ſatis dictum ſupra I. *Ver. Hiſt.* 19. Addo tantum *Aeſop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν. *Se id utilitatis eorum cauſſa facere.* Adi etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ᾽ ἐλευθερίᾳ eſt, *ea conditione, ut liberi eſſent.* Aliud eſt ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. *Ariſtid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἄριστα δείκνυσι. *Quisquis id optime ipſo experimento, ipſo facto, comprobaverit.* *J. F. R.*

33. Ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες] Haec reſpiciunt Pythiae reſponſum, quod dedit Croeſi legatis, cum id conſulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam ſuperius in Jove Tragoedo. *J. G. G.*

Ἄρνεια κρέα] *Herodotum* vide. Paſſim alibi tangit noſter. V. Ζ. ἐλ. c. 14. & Ζ. τρ. c. 30. *M. du S.*

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forſan & hic χελώνης legendum. *J. F. R.*

35. Ὁ Λυδὸς] Midas. F. G.

36. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* F. G.

37. Ὁρῇ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta deſumpti ſic videntur corrigendi. Ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ᾽ ἀηδέων. Ἐπ᾽ ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Præcedens autem ſenarius ſic ſtare poſſet — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὲς ἐνοχλεύμενος. &c. F. G.

Ὁρῇ τε] *Hippocratis* verba ſunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kuſtero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. *M. du S.*

Ὁρῇ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. *J. M. G.*

Ὁρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inſeruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; ſed & συμφορῇσιν tum ſcribendum. Locum Cl. *Geſn.* jam indicavit. *J. F. R.*

40. Φυτουργοῦντας] Fortaſſis ſcripſerat φυσεργ—; quod quia novum eſt, malim φυσῶντας. *M. du S.*

42. Ἢ τὸν ὕπνον] Qualis Deus ſit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione ſomniorum vide *Luciani* Somnium, ſive Gallum. *Homer.* in Odyſſ. XIX. G. C.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος; ᾧ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον [b] ἁπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas diſtractus? cui primum ipſa Deorum opera inſpicere neceſſe ſit, quotquot imperii noſtri aliquam partem nobiſcum adminiſtrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde ſexcenta alia per me peragenda, quae vix aſſequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad ſummam adminiſtrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipſe diſpenſavi atque ordinavi, quietus ſum & particularibus curis liber: verum facere quidem iſta me oportet, ſed eodem tempore usque quaque reſpicere ad omnia, ut illum in Nemea paſtorem; ad fures, ad pejerantes, ad ſacrificantes, ſi quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laborioſiſſimum eſt, eodem tempore adeſſe Olympiae ad hecatombam, & Babylone ad inſpiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *H*1. & 2. quod emendarat in marg. *Geſn.* b Ἁπανταχόσε] Ἁπανταχοῦσι male P. Ἁπανταχοῦ marg. *A*1*W*.

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μετ' ἀργίας * διαμέλλοντες τῶν ἔργων † ἅπτων). τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. *V*.

64. Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ τὸ § Τρητὸν λεγόμενον, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. *V*.

* Διαμέλλοντες] Διαμέλοντες ante editum.
† Ἅπτωνται] Ἅπτονται antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendoſe. Recte legitur in C. *M. du S.*

§ Τρητὸν] Legebatur una voce παρατρητὸν, ſed liquet ex Pauſania in Corinthiacis locum fuiſſe Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Cler.*

51. *Τοσαύτας φροντίδας*] Conf. ſupra *Galli* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διῃρημένος] Ambigitur interdum de ſcriptura hujus verbi. At vid. ſupra *Tox.* c. 9. f. ἃ διῃρημένα τὸ ϛόμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τὸν κλῆρον — διῃρημένοι. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διῃρημένης πολιτείας, *diviſae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διῃρμένος recte, *ſublatus.* Sic ἐπηρμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a διαίρω & ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω eſſe, notum quidem; ſed per feſtinationem oblitus ſum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. R.*

54. Βλακεύωσιν] Non tam ſtuporis hic notionem ſubeſſe, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiaſtes* ad h. l. obſervat. Conf. de hac ſignificatione *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. *Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες*] Nec haec verba ceperunt interpretes: *οὐ γὰρ μόνον κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος.* cum ſic interpretantur: *Non enim ſolum generalibus illis meae adminiſtrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus adminiſtratis, ceu curarum parte ſublevato, quieſcere mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne ſic quidem effugere querelas facile eſt: verum ſaepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: noſtros, Jovis, almus ocellos
Nondum ſomnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus eſt Epicurus, qui pronunciat rebus nos terreſtribus nihil providere: nec contemnendum periculum, ſi homines iſta illi credant: verum ſine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, ſine libamentis crateres, frigida altaria. In univerſum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet.* Quae cum ita ſint, gubernatoris inſtar excelſus ſolus ſto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii ſunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verſo*, eo ſolo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. [c] εἰ γὰρ που καὶ μικρὸν [d] ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ᾽ ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ [e] κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ [f] ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων [g] μερμηρίζω κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἳ

c Εἰ γάρ που &c.] Ἦν γάρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσωμεν marg. At. d Ἐπινυστάξομεν] Ἐπινυστάσομεν Fl. e Κρατῆρες] Hoc & tria ſeqq. omiſit Fl. ab οἱ ad οἱ tranſiliens. f Ἄσιτος] Ἄϋπνος Fl. Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic Graev. & Hom. Μερμερίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ᾽ ἐόντας. Et mox ἔνθ᾽ ὅγε τέρπετο δαιτί, καὶ τὰ ἑξῆς. Odyſſ. I. (v. 22.) G.

mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες ſunt *ſpeciales curae*, quae ſingulis ſunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae ſunt, in quibus ſumma rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipſe rexi & gubernavi, levatus & ſolutus ſum curis his particularibus.* J.G.G.

65. Βουκόλων] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.] Hinc ego conjicio ipſa Olympiade — ſcriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera eſt, nec niſi alia ſuccurrant, cui tuto ſatis credi poſſit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omiſit *Solan.* in nota ſua, eum poſtea adjecturus; ſed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲν ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι, Δία δ᾽ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. F.G.

Ibid. Καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθεύων. F.G.

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deeſſe videtur, aut ſimile quid. Τὸ πάντα Interpres ſupplevit. F.G.

89. Εἰ τύχοι] Confer, ſi operae videtur, *Amor.* c. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus eſt μερμερίζω? quis enim neſcit μερμηρίζω Homericum eſſe verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vſ. 3. Ἀλλ᾽ ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem reſtituimus. *J.F.R.*

οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] πότε καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἁπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ᾗ συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Κᾀυτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· οὓς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; προ-

ſophos, qui ſolos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambroſiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot cauſſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

4. MERC. Ipſe quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. *A1.* *b* Γοῦν] Γέτοι marg. *A1.* *c* Ταῖς ἐπιστήμαις] Τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας —— συνέστησαν P. & marg. *A1.* *d* Πάνυ] Abeſt a *Fl.* *e* Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. *f* Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl. J.* &c. *g* Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. *h* Δοκεῖ] Sic bene *Fl. H. P.* &c. Δοκῇ *J.* & *V2.*

97. Ἑώλους δίκας] Ἕωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας λέγει τὰς * μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. *V.*

98. Ὑπ' εὐρῶτος] Σήψεως. *V.*

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ † περὶ τῶν τεχνῶν. οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. *V.*

7. Ὑπερημέρους] Παραβαινούσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι διαπαρασυρούσας. *V.*

* Μήπω τελεσθείσας ἀλ.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit *M. du S.* nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. *J. F. R.*

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τεχνῶν.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. *M. du S.*

3. Κεκράγασιν] Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. *J. F. R.*

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. *M. du S.*

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. *J. Elſn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν χρόνον] O *Tempora, o mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. *M. du S.*

26. Τὴν μὲν δίκην] Scribe Δίκην. *F. G.* i. e. majuſculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejuſdem *Gujeti* notam ſequentem. *J. F. R.*

31. Σὺ δὲ, ὦ θύγατερ] Phurnutus Jovem juſtitiæ patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & Im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non ſane: ſed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum eſſe judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere cauſſas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Juſtitiam ſorte aſſignaturam illis judices pro portione aeſtimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injuſtum putet factum eſſe judicium, licere ipſi ad me provocanti, judicari de novo, quaſi plane judicatum non eſſet.* Tu vero filia aſſidens ad Severas Deas, ſortire dicas, & judicantibus attende.

τίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, [i] ἢ θέλεις εἰς νέωτα [k] παραγγέλλωμεν; ΕΡΜ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε [l] καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξ ὑπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5. JUST. Rurſus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, ſi ferre deridentem Injuſtitiam non poſſim? JUP. Bona ſperare fas eſt. Omnino enim jam perſuaſerunt illis Philoſophi, ut Injuſtitiae te praeferant, Sophroniſci praeſertim *filius*, qui ſummis juſtum laudibus extulit, & bonorum maximum eſſe oſtendit. JUST. Valde nimirum illi ipſi, quem dicis, ſermones de me habiti profuere, qui undecim

[m] ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ εἰς τὸ δε-

i Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγγέλλωμεν] Προσαγγέλλωμεν *Fl.* l Καλαπτάμενος] Καλαπτώμενος P. m ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν] Αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξεῖναι ἐφέντι] Ἐκκλητον δεδωκότων. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ‡ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. *V.*

‡ Ἦν] Aberat in editis. Inſeruit *M. du S.*

Imperator univerſorum, quodque quæcumque reges facerent, ut juſta & æqua putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophiſta in quarto hiſtoriarum Arriani antiquos ait Jovi aſſiſtentem juſtitiam feciſſe, quam interpretationem non ſatis probat. *G.C.*

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. *F.G.*

32. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* ſcribit Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quaſi dicas, Deas caſtas & incorruptas. *Pauſan* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Heſiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves prægnantes immolabant & melicratum. *G.C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Heſych.* Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. *F.G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Conſule *Heſych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiaſtes de templo Eumenidum, *Pauſanias* in Areopagi deſcriptione, ſ. Attic. p. 52, 21. Omnia copioſe illuſtravit *Meurſ.* Areopago c. 2. *J.M.G.*

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De ſortitione judicum permulta Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. vſ. 277. Conſule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non eſt noſtrum. *J.F.R.*

 46. Ἀλη-

δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκὼς, παρὰ τοσοῦτον ὑπερεῖχον οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ τῆς ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ [b] ἀπανταχῆ πώγων βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ [c] ἴλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις [d] ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυλοτόμων ἢ τεκτόνων [e] περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν δια-

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidiſſet Aeſculapio: in tantum ſuperabant accuſatores, contraria philoſophati de Injuſtitia.

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo iſta tempeſtate erat philoſophia, pauci erant philoſophantes; itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res ſunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in ſiniſtra liber, & ut pro te philoſophentur omnes? plenae ſunt ambulationes turmatim & per phalanges ſibi invicem occurrentium, & nemo eſt, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpuſque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philoſophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod eſt in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μέλιτον] Μέλητον Edd. anteriores male. *b* Ἀπανταχῆ] Et ſic *Fl.* cum reliqq. *c* Ἴλας] Bene ſic *B*1. & 2. Ἴλας cett. Dubie *H.* *d* Ἀπαντώντων] Ἁπαντώντων adſpirate Edd. priores. *e* Περιέρχονται] Περινοστοῦσιν G. P. & marg. *A*1.

46. Μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα * τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ὃν συνετάξατο. *V.*

* Τυθῆναι] Ἀποδοθῆναι. *C.*

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi jam frigerent præcordia, gallum debemus, o Crito. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aeſculapii, vid. etiam *Ovid.* Met. XV. fab. L. Et *Mich. Roſall.* Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad *Demon.* c. 33. ex *Xenoph.* Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in *Biblioth. Raiſonnée* An. 1737. menſ. Apr. p. 370. in recenſenda nova Ed. *Caton. Diſtich.* Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam ſacrificaſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaſſe, & quod reſpondeat, *Minervae* non ſacrificaſſe, quia Cl. Vir in reſcript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. ſcripſerat: „ *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſtinerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte Philoſophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accuſato*". At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile adparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaſſe, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum cerimoniae & conſuetudinis cauſſa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non auſim. *J. F. R.*

53. Μέλιτον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλητον. Vide Not. ad Ζεῦξ. c. 16. *M. du S.*

Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque reſpiciens non incidat in philoſophum.

7. JUST. Quin illi ipſi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter ſe, & ipſi, quae de me diſputant, ignorent. Ajunt vero etiam, pleroſque illorum in ſuis quidem diſputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, ſed ſine dubio excluſuros, ſi quando ad fores illorum veniam: olim enim Injuſtitiam hoſpitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi ſunt. Satis autem fuerit, ſi vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *cauſſae* judicentur.

8. MERC. Abeamus, Juſtitia, recta Sunium verſus, paullum ſub Hymetto ad ſiniſtra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita eſſe. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam ſimilis eſt ſaeculi conditio. Mortui ſunt illi Scirones & Pityocamptae, & Buſirides, & Phalarides, quos tum me-

μάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ [f] κἂν ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. [g] Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σύ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι [h] τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδε-

f Κἂν] Γί marg. *A1.* *g* Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προΐωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὶν P. Nil mut. *Fl.* *h* Τὴν ὁδόν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Δεδίττονται] Ταράττουσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιεῖσθαι. *V.*
78. Προεπεξενῶσθαι] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. *V.*

89. Σκείρωνες] De his conſule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) G.
90. Βουσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι] *M. Aurelio* imperante. Hinc eſt quod toties & tam acriter eos inſectatur. *M. du S.*

58. Κατὰ ἴλας] Lego κατ' ὄλας. *B2.* κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. *M. du S.*

62. Ἐπὶ τὴν πήραν αἴξαντες] Adleverat *Solan.* Vid. infra Περ. 517. Id eſt de *Mort. Peregr.* c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἧξαν eſt in *Junt.* Sed quum aliae ἧξαν habeant, hoc ibi diſquirendum erit. *J. F. R.*

64. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυλοτόμων, ἢ τεκτόνων περιέρχονται] Mſ. περινοστοῦσιν. *Philoſophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J. G. G.*

65. Περιέρχονται] Περινοστοῦσι P. etiam agnoſcit. Sed nihil muto. *M. du S.*

Περιέρχονται] Περινοστοῦσιν verum eſſe puto; quia περιέρχονται uſitatius verbum, interpretatio fuit alterius minus triti. *Ariſtoph.* Plut. 121. — προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ. Noſter hoc *Dial.* c. 27. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum ſatis commodum. *J. F. R.*

83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν deſcribit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad ſiniſtra Parnethis ponit, duæ vero illæ ſummitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervæ Coloſſus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenæ bicipites, ut Parnaſſus. *J. P. a G.*

90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται] Vid. ſupra notata ad T. I. *Prometh.* verſ. fin. *J. F. R.*

98. Ἀγα-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς [a] καταπτοίο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθές, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλά, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γὰρ πρὸς τῆς φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἑτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas. Jam vero ſapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia : & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes ſicunde ad illos rurſus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *poteſt*: injuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam; non parvum enim e philoſophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quoſdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quoſdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῖο] Καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. *A1W.* *b* Γὰρ] Non habet *Fl.* *c* Ἐπεὶ] Ἔτι P. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.*

15. Δευσοποιὸν] Τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. *V*...

98. Ἀγοραῖος] Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων] *Lucas Holſtenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit : *ſed dum ſic loquimur, Attica jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectansque donec ea quae ſunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male Interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo.* *Alm.*

25. Σούνιον] Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mſ. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο. *Tu vero hic in colle conſideto :* male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. *J.G.G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. eſt. *M. du S.*

34. Ὁ κεραςφόρος] Conf. T. I. *Deor. Dial* XXII. *M. du S.*

35. Ὁ τὴν σύριγγα] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inſerere voluere nonnulli. Conf. ſupra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα (ſcil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. & vel centies alibi. *J. F. R.*

Ibid. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.] De Phraſi v. Διον. c. 2. Συμ. c. 24. & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit,

quia

rii, & punctis pardalium inſtar maculoſi. Sunt vero, qui ubi extra ſolum ſummo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, ſatis ipſi quoque mutaſſe colorem ſibi videntur. Apertum vero, futuram tibi conſuetudinem eſſe cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo deſcendimus, ipſa quidem hic in colle conſidere poteris concionem proſpiciens, exſpectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conſcenſa arce ſic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis ſit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fiſtula, hirſutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, poſt appulſum vero Datidis, & exſcenſionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienſibus, & ab eo inde tempore iſtam ſub arce ſpeluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

στιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔξωθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλης, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν [d] ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπείπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου [e] κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φής, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ᾤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν [f] Μαραθῶνάδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἧκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ

d Ἀπονεύωμεν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀπονεύσωμεν P. & marg. *A1.* *e* Κάθησο] Reſcripſi ex G. L. & marg. *A1.* quae κάθησω. Καθῆσθαι Edd. *f* Μαραθῶνάδε] Ἐν Μαραθῶ P. Μαραθῶνα δὲ *P.* Ἐν Μαραθῶνι marg. *A1.*

29. Τὴν πνύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγέναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἐπηκόου] Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι, ἤτοι ἡ σκοπή. *G.*

36. Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἁρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὐ δι' ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἡττήθη παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγγα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiaſten aliter legiſſe. Sed forſan τοῦ pro τὸν per feſtinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J.F.R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit *M. du S.*

quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν] Hiſtoriam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiſſime jam perſecutus eſt *Meurſ.* Athen. Attic. 2, 8, *J. M. G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI. 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθῶνάδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. *J. F. R.*

42. Σπήλυγγα] *Μακρὰς* vocabant; *Eur.* ter. *Meurſ.* Ath.

ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ [a] μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνων, [c] πρόσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πὰν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πὰν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησά-

laſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Juſtitia. MERC. & . . . JUST. Tu quoque ſalve Pan, canendi & ſaltandi inter ſatyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me advo-

a Μετοικικὸν] Μετοίκιον P. & marg. *A1.* b Ἐν γειτόνων] Reſtit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. c Πρόσεισι] Προσέρχεται P. & marg. *A1.* d ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejungit *J.* conjungit *Fl.* item *P.* Niſi quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. e Κατέπεμψέ με ἀποκλ.] Κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl.* f Ἀποκληρώσουσαν] Ἀποκληρώσοντας marg. *A1.* g Πράττω] Τιμῶσι με marg. *A1.* Sed hoc certe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ] Τόπος * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. *V.*

59. Ἀπωσάμενος κύδοιμον] Πόλεμον. † λέγεται γὰρ Πᾶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. *V.*

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit *Solan.* rurſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. *J. F. R.*

† Λέγεται] Λέγουσι V. & mox ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam *Solan.* quoque non mutarat. *J. F. R.*

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. *Hemſt.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 109. No. 31. Ibi *Thucyd.* ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique *Waſſ.* notat videndum *Heſych.* voce Πελαργικοὶ, & *Schol.* in Lucian. *Strabon.* p. 221. Schol. *Ariſtoph.* Ὀρν. 833. *Dukerus* vero in *Schol.* & *Ariſtoph.* l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat *Scholiaſt.* Luciani h. l. Haec illi: ſed ut Lectori otium faciam, addam verba *Heſychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν· Πελαργοὺς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυῤῥηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος. οὓς καὶ θεασάμενοι τινὲς, πελαργοὺς ὠνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν. Veroſimilius *Strabo* L. 2. p. 339. docet Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. *J. F. R.*

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocration.* voc. μετοίκιον. *J. M. G.*

45. Ἐν γειτόνων] Sic P. uti jam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c. 31,

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plauſu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem riſus illorum & jocus.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti ſunt a philoſophis? PAN. Quos mihi narras philoſophos? numquid illos demiſſo vultu, triſtes, ſimul multos, illos mentotenus mihi ſimiles, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, neſcio, nec ſapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & comtula iſta dicta atque urbana non didici, Juſtitia: unde enim in Arcadia Sophiſta aut Philoſophus? ad obliquam arundinem usque, & fiſtulam ego ſapiens: caeterum caprarum paſtor, & ſaltator, & ſi opus ſit, pugnax. Verum audio tamen illos ſemper clamantes, & virtutem quandam, & ſpecies, & naturam, & expertia corporis pro-

μενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς Φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς [h] ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον [i] ὁμοίους ἐμοὶ, [k] τοὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ Φιλόσοφος; μέχρι τοῦ πλαγίου [l] καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν [n] ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διε-

h Ξυνάμα] Νῦν ἅμα *Fl.* omiſſo σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς συνάμα. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abeſt in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene, ſi οὐκ ſerves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omiſit *Fl.*

75. Ὄρειος γὰρ ἔγωγε] Ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. *V.*

76. Ἀστικὰ] Πολεμικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc ſatis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1. Weſſ.* quod ex ſeqq. ubi rurſus bis, ter ſic occurrit, facile quidem eſt probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae conſuetudini dedi, ut ἐν hic quoque reciperem; quamvis ἐκ etiam locum hic poſſe habere, omnino credam; quia ἐκ γειτόνων πρόσεισι conjungi poteſt: quin & ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur poſtulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritiſſimus *Bergl.* ex *Ariſtaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit, item ex *Lyſ.* εἰς γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Ariſt.* ἐν mallem, niſi viderem & ſic eſſe ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, ſimilemque luſum in ἀπὸ pro ἐν. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 319. καὶ τὴν ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine *quae diu DOMI eſt adſervata.* *J. F. R.*

48. ΕΡΜ. καὶ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuiſſe Mercurium pateat, niſi loquenti Juſtitiae honoris cauſa ceſſiſſet. *Fl.* ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impreſſi punctum unicum poſt, καὶ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum οὐχ quod in plerisque ante ὁμοίους eſt, ut in *S.* & *A.* factum eſt; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, ſi praecedat οὐκ. Sed P. recte omiſit οὐχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemiſſam recte etiam deleverat *Geſnerus* noſter. *J. F. R.*

82. Ἀρετήν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac ſaepe alibi. *M. du S.*

88. Τὸ

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] περιασχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν [e] κεκη-

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt ſuos inter ſe ſermones: procedente vero diſputatione, ad orthium uſque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi ſtudio, & vultus rubeſcat, & intumeſcant cervices, & venae ſurgant velut tibicinum, cum in anguſta inflanda tibia vim ſibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* ſermonibus, & confuſo quaeſtionis ſtatu abeunt plerique conviciantes ſibi invicem, ſudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille viciſſe videtur, qui vocalior eſt audaciorve. Interim vulgus illos ſtupet, maxime ſi quos nihil magis neceſſarium occupatos tenet, atque adſtant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (u. νόμον) *b* Μεγάλα] Ἄμα P. Nihil mut. *Fl.* *c* Ἢ θρασύτερος] Ἢ καὶ θρασύτερος διαλυομένων ἀπελθῇ P. *d* Περιασχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorſus ejecto. *e* Κεκηληθμένοι] Sic dedit *Solan.* Κεκλημένοι Edd. hac priores.

86. Συνουσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. *V.*
87. Μέχρι πρὸς † τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ὀξὺ τῆς φωνῆς. *V.*
99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέστατον] Haec & ſeqq. medio ſcholio πρὸς τὸ ὄρθιον inſcripto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*
† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, ſi νόμον intelligas. Sed praeſtat τὸ & interpretatio ad τὸ ſpectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *J.F.R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etſi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quaſi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Pariſina* Ed. haec marginalis gloſſa addebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Muſicorum fuit: cu-* „ *jus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in ſummae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantavit.* Eratque carmen Orthium, ſive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J.F.R.*
92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*
94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & ſuſpectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte eſſe in *J. Bi. S.* quumque Cl. *Geſner.* id etiam in marg. emendaſſet, quantocyus hoc dedi, quod ſenſus poſtulat. *J.F.R.*
97. Ἀπεξεσμένοι] Conf. T. I. *Semn.* §. 2. & *Hermot.* c. 62. *M. du S.*
99. Τεθήπασιν] Conf. ſupra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J.F.R.*
1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum neceſſariarum curae eſt.* Περιασχολεῖν eſt verbum quod Graecia non novit, nec noſſe poteſt. lege ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀσχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium neceſſarium avocat, impedit.* *J.G.G.*
Ibid. Ὁπόσους] Ὁπόσος. F.G. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accuſativum perſonae recte habet. Conf. ſupra T. I. *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα. *J.F.R.*
2. Περιασχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata ſunt; bona ſui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel ſignificatione, vel conſtructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo paſſim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J.M.G.*

Περι-

bus defixi *ac deliniti.* Mihi igitur his *indiciis* vani homines eſſe videbantur, aegreque ferebam illam barbae ſimilitudinem. Utrum vero aliquid publice utile inſit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis iſtis exoriatur, non equidem dixerim. Verum ſi abſque diſſimulatione rem ipſam dicere fas eſt, habito enim hic, ut vides, in ſpecula, multos illorum ſaepe jam vidi, ſero veſpere.

12. JUST. Exſpecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi viſus eſt? PAN. Nempe. MERC. *Audito, popule. Forum judiciorum, quod felix fauſtumque ſit, agemus hodie, Februarii ineuntis ſeptimo. Quicunque cauſſas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Juſtitia ſortietur dicas & ipſa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenienſibus; merces uniuscujusque cauſſae triobolum. Numerus judicum pro portione*

λημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ [f] γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ [g] τύχῃ [h] καλαστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ [i] ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δι-

f Τι] Καὶ marg. *A1W.* *g* Τύχῃ] Δίκῃ *B1.* & 2. *h* Καλαστησόμεθα] Revocavi lect. *Fl.* Καλαστησάμεθα Edd. cett. *i* Ἁπάντων Ἀθηναίων] Ἁπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.*

Περιαχολεῖ] Nihil muto. Suſpicio tamen ſubnaſcitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀχολεῖ legendum, uſitata anaſtrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepiſſe. *J.F.R.*

3. Κεκηλημένοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκλημένοι habent. *M. du S.*

Κεκλημένοι] Poſſis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quaſi advocentur dum praetereunt, clamoribus: ſed hoc nihil ad judicium de victoria. Cauſſa hic indicatur, cur viciſſe judicet vulgus eos qui ſunt clamoſiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum ſit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime inſolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, ſed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti ſtupent, ſatis conſtat. Fallor an idem ſpectavit Doctiſſ. *Solanus*, qui in verſione poſuit *obſtupefacti.* *J.M.G.*

Κεκηλημένοι] Optime olfecit Cl. *Geſn.* ſic legendum, & ſic *Solanum* voluiſſe; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene ſic emendarat *Geſn.* cum in *H.* ſua δημοφελὲς ſecunda correpta legeret, quod vitium etiam obſidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amſt.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Depoſito metu* Eraſmus. *Geſnerus* rectius *abſque diſſimulatione.* Ita in *Act. Apoſt.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elſnerum* ſimilia ex *Iſocr. Aeſch.* aliisque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, adferentem. Adde Noſtrum ſupra *Amor.* c. 36. ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. ſupra *Reviv.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius ſtabiliendum etiam addi poſſet *Hermot.* c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zeux.* c. 4. quod poſterius teſtimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv.* l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Baſ.* At cum *J. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; eſt enim formula uſitata, ſaepe occurrens, vid. *Vit. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 14. & 38. Rurſus infra hoc Dial. *Bis Accuſ.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces conſtituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomaſt. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τοῖς δικασταῖς διδόμενος μισθὸς. *Tres oboli, data judici merces.* Aeſtimatur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu *ſtufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni cauſſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia diſrumpi parati ſunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph. Plut.* vſ. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eundem, qui de

δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων [c] ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσ-

criminis. Quicumque vero dato libello ante, quam in judicium venirent, mortui ſunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis injuſte in ſua cauſſa judicatum eſſe putet, provocatione certabit; eſt autem ad Jovem provocatio. PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Juſtitia, clamores! Quam ſtudioſe vero concurrunt trahentes alii alios arduo aſcenſu in collem Martium! Jam vero adeſt etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, & ſortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum eſt. Ego vero, diſcedens in ſpeluncam, fiſtula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari ſoleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum ſatis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Juſtitia, advocemus. JUST. Bene mones. Denſi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγανιεῖται P. b Ἐμοίγε] Reſtitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Abſurde enim ἔχοιμι Edd. c Ἀκούοντι] Ἀκούων τι male *B2.* cum bene eſſet in *B1.* &c.

37. Ἅλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τοῦ ἅλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ * ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἷον· οὗτος δὲ ὁπότε † εἰσέλθοι, κακὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσῆλθεν. *V.*

* Ὑποτακτικοῦ] Ὑποτάτικοῦ legebatur. Correxit *M. du S.*

† Εἰσέλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθῃ.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuiſſe eandem quam judicis triobolaris, ſed duplam, ex *Ariſtophane* docet. *J. F. R.*

36. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικ.] Conf. ſupra *Deor. Dial.* XXII. f. *M. du S.*

37. *Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ δικαζομένων ἀκούοντι*] Non conſtat his conſtructio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. *J. G.*

38. Ἐμοὶ] Sic L. uti Cl. *Kuſterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire abſurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοὶ ſcriptum fuerit. *M. du S.*

Ibid. Ἅλις ἔχοιμι —— ἀκούοντι] Haec non cohaerere, ſatis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi ſatis facit, excogitatum forte ad medicinam loco ſaucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuiſſe Lucianus. Quot loca inter dictantes & ſcribentes Jotaciſtas corrupta ſint, vel Canteriani ſyntagmatis Ariſtidi ab illo edito ſubjuncti c. 1. vel cujuſcumque libri antiqui inſpectio docere unumquemque ſatis poteſt. Sic mox habebimus ἱκέτην in οἰκέτην mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι —— ἀκούοντι. Uſus ille verbi ἔχει non infrequens. Noſter Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. *χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθὼ, difficile nobis eſt perſuadere.* In primis referre hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi ſimiliter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν ſervato, & intellecto εἰμὶ) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἥκιστα ἐχρῆν ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. *J. M. G.*

Ἔμοιγε] En medicinam quum *Geſnerus* deſiderabat, quamque conjectura adſecutus eſt, ex Libris confirmatam. *J. F. R.*

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες] *Alciphr.* 2. p. 262. Δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρχονται πάντη με περιβομβεῖν, ubi Doctiſſ. *Bergler.* priſtinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit; *ut veſpae circumſtrepentes verticem*, quum *artem* de-

ut vides, cum tumultu accedunt, veſparumque inſtar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, ſceleſte. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te feciſſe horribilia. ALI. Mihi prius ſortire. ALI. In jus veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Cauſſas alias differemus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire ſeptem judices. MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.* JUST. Quinque ſufficiunt. MERC. *De Ariſtippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque & his

ἴασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἕπου, μιαρέ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καί μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε καὶ του-

debuiſſet, id quod *Geſnerus* Noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes, irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab *Ariſtophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler*. *J.F.R.*

49. Οἶσθα ὃ δράσομεν] Attici vulgo οἶσθ' ὃ, τι δρᾶσον. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M. du S.*

51. Κληρῶμεν] De cauſis ſorte producendis vide AG. V. 2091. *M. du S.*

53. Ἐπηγγελμέναι] Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J.F.R.*

55. Μέθη κατὰ τῆς &c.] I. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὖσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, ſuper Polemone.* κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, ſubaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et ſic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Eraſm.* ac *Geſn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, ſuper.* Verum eſt, ὑπὲρ τινὸς ſignificare *pro aliquo.* Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia. Εἰ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noſter hoc *Dial.* c. 6. καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, *& omnes PRO TE philoſophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hiſt.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. *Amor.* c. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Ariſtid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν. *PRO viris honeſtis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de, ſuper* ſignificare; nam Polemon non tam eſt *pro* quo cauſſa dicitur, vel qui reus defenditur, ſed ſubjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes ſuum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At ſi quis malit reddere *propter*, hic me habebit auditorem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& ſic centies in N. T.) ſed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Paſt.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio.* Sive *de, pro, ſuper* filio, quod & ibi parum diſcriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem eſt ſubjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & ſeq. Nec obſtat quod περί τινος εἰπεῖν etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demoſth.* περί στεφάνου. *Demoſth. pro corona*: nam & ibi corona eſt de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etſi hic parum quoque interſit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeſtat *de, propter*, vel *ſuper*, quo ſenſu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M. du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὖσα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haeſi, an in verſione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Proſopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties ſe occaſio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus poteſt feminam terminatione ſignare, quam *Socrus*: quaque uſi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic diſcipulus, de quo paulo poſt, c. 20. *M. du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετήν, &c. *F.G.*

61. Ἀν-

τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρὸν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· Διάλογος [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τοὔνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

litem judicanto. MERC. *Menſaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres ſolos ſortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deſerti ordinis.* JUST. Novem judicent.

14. MERC. Viſne illas quoque ſortiamur, Juſtitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae poſtridie judicabuntur. MERC. Verum ſimiles illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo ſortiti ſumus. Itaque inter haec judicari aequum eſt. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, ſi videtur. Verum ſolas haſce; ſatis multae enim judices ſortitae ſunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam ſcribit *Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic eſt? neque enim adſcriptum eſt nomen. MERC. Sic modo ſortire, *Rhetori Syro*, ni-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* *b* Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. *c* Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. *d* Προαποκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις *Fl.* *e* Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. *f* Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. *g* Ἐγγέγραπται] Recte ſic *Fl. Fr. B1. H. P. S.* Ἐκγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτική. *V.*
68. Κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, κακόδαιμον Λουκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. ἡ ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, ſive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ οὖσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rurſus infra c. 24. Ubi *Scholiaſt.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, ſine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non ſit contra analogiam in aliis nonnullis compoſitis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱεράμοιβος &c. *J.F.R.*

64. Πύῤῥωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërti* initio vitae ejus. *J.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem poſtea judicabuntur.* Non rejicio hanc ſcripturam, ſed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν. *priores prius expediamus* ſc. cauſſas. *J.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. ſubſtituerat ex G. Ego neceſſitatem nondum video: quin quia δίκας ſupra praemiſſum intelligitur, aptiſſimum videtur διαλύειν δίκας pro *dirimere*, *dijudicare*. Ita ſimplex λύειν pro *diſſolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere ſententiam*, habet, ſupra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* ſive Epiſtolam Artaxerxis ad Hippocr. quae eſt numero prima, λῦε ταῦτα πάντα. i. e. *ſolve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. poſt med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντες ἄνευ πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου *peracto bello. Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Ariſtoph.* Lyſ. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, ſi modo plures Codd. addicerent. *J.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. ſed ſolus; & gloſſema merum eſt. *M. du S.*

75. Τὴν δέησιν] An τῇ δεήσει; *F.G.* Non male. Sed perſonae dativus intelligi poteſt, quando res accuſandi caſu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere ſunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus ſit. Nec inſoli-

nihil enim impediet, etiam ſine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago ſortiémur *dicas*; quas trans Euphrâtem judicatas eſſé oportebat. Verum ſortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Juſtitia, parca es, ne multum inſumatur in ſportulas judicum.

τῷ Σύρῳ, κωλύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· [i] πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15. JUST. Primi ſedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic., Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non poſſum, ait, cauſſam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem ſto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli cauſſa dirumpere ſe parati. MERC. Sed nemo temere volet cauſſam

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ [l] καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μόγις δὲ καὶ [n] ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν [o] δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ᾽ οὐδεὶς [p] ἐθελήσει ἔν γε τῷ φανερῷ συναγο-

h Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. *i* Πλὴν ἀποκλήρου] Πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut. Edd. *k* Φείδῃ] Φίλη male *Fl.* *l* Καὶ] Non habet *Fl.* *m* Μόγις] Μόλις *Fl.* *n* Ἕστηκα] Ἕστηκεν marg. *A1W.* *o* Δεινῶν] Κοινῶν *Fl.* Vulgata eſt in cett. Item in P. L. *p* Ἐθελήσει ἔν γε] Reſtitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. verſ. fin. χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δεήσει fere mallem, quod hic elegantius. *J. F. R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. *F. G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Juſtitiae reſponderet. *M. du S.*

83. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mſ. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. *J. G. G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi δίκας. *F. G.*

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα] Sic Mſ. *verumtamen ſortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. *J. G. G.*

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς] Τοσούτους reſcribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut : ἀποκλήρου ἕνδεκα „ τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν ſignificet : *ſortire unde-* „ *cim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia ". Cui ego plane adſentior, ac reſcriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J. F. R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζοντες. *F. G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. *M. du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi paſſim. *J. F. R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius eſſe, ſignificatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemſt.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vſ. 45. Vix differre adgnoſcit etiam *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem ſaepe a ſcribis hinc adparet. Addat, cui tanti eſt, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi μόγις edidit *Hemſt.* quod ibi ſic etiam eſt in *Fl.* & *P.* Sed *J.* μόλις ibi viciſſim habet, etſi in variantt. non eſt notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ἕστηκα] Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *A1. Weſſ.* omnino verum arbitror; ſed quia ſola hoc habet, nondum recipere ſum auſus. *J. F. R.*

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. *M. du S.*

2. *Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ*] *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mſ. in quo οὐδεὶς ἐθελήσει ἔν γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* *J. G. G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐν] Sic P. etiam, recte. Impreſſi omnes ἐθελήσειέ γε, abſque ἐν, abſurde, quia ſequitur τῷ φανερῷ. *M. du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Gujet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J. F. R.*

ἀγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιοῦν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκευάσται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] προτέρα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται [c] δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἕωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἱ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα [g] εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μετ'

ebrietatis palam ſuſcipere. Et tamen cum ratione iſtuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia ſemper in utramque partem dicere parata eſt, & hoc ipſum meditatur, contraria bene poſſe dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde poſterius pro ſe verba faciet. JUST. Nova quidem iſta ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque cauſſam, quando tibi facile eſt.

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta eſt, mancipio, quod ſolum habebat amicum & fidele ſibi, quod nihil eorum, quae ipſa imperabat, turpe putaret, privata, iſto, dico, Polemone: qui interdiu comiſſabundus vagabatur per forum medium, cum pſaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad veſperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ſerto redimitus. Haec vera eſſe, teſtes Athenienſes univerſi, qui ne unquam quidem ſobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comiſſatum veniret infelix, ut ad alias omnes ſolebat; illa plagio uſa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad

a Προτέρα] Sic *Fl. Fr. Bi. P. S.* &c. Πρότερον *J.* & marg. *A1.* *b* Πρότερον] Πρότερα *Fl.* ſola. *c* Δὲ] Non comparet in *Fl.* *d* Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* *e* Ὧν] Ὃ *Fl.* *f* Προστάξειεν] Πράξειεν P. cum marg. *A1.* *g* Εἶδον] Ἰδόντες *Fl.*

3. Ταῦτα] Quae ſequuntur ſcilicet. *F.G.* Occurret ſic rurſus *Dial.* ſeq. c. 12. pr. atque alibi. *J.F.R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. *F.G.*

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (ſc. clepſydrae.) *L.K.*

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graeviana*: *quae nunc fluit oratio.* In Pariſ. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus.* *J.F.R.*

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epiſt.* ad *Epheſ.* VI. 7: μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* bene monet εὔνουν ſaepe ac proprie dici de ſervis fideli ac ſincero animo ſervientibus, ne quis exiſtimet, *benevolentiam* minus convenire ſervo erga Dominum, ac pluribus teſtimoniis confirmat. *J.F.R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὃ. Nec genitivi illa conſtructio cuiquam poteſt eſſe ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ἃ &c. *Long. Paſt.* L. 2. p. 43. ὀρνίθων ἀγέλαι συνήρχοντο τὸ ἑωθινὸν, τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ᾠδήν. *Herodian.* 2. 1. 2. δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. *J.F.R.*

20. Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum conſilio ἀκράτῳ ἕωθεν ἀποπνέων. *J.B.*

22. Στεφάνοις διηνθισμένος] Conf. T.I. *Nigrin.* c. 18. *M. du S.*

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impreſſis, ubi ἀγαγοῦσα eſt. *M. du S.*

Ἀπαγοῦσα] Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quaſi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam ſuam abegerit, aut ſeorſum abduxerit colloquendi ſecumque habendi cauſſa, quo ſenſu *Liv.* & *Salluſt.* *in tabernaculum abducere*, & ſim. frequenter uſurpare, quis

ad ſe deduxit, aquam bibere coëgit, ſobrium eſſe de novo inſtituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum eſſet, tortuoſas illum quasdam voculas, miſerasque, & multae ſolicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipſo eſfloreſcebat, rubore pallidus, miſer, & rugoſus corpore factus eſt: & cantilenarum omnium oblitus, ſine cibo nunnunquam & ſitiens ad mediam usque veſperam deſidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & ſexcenta de ea mala narrat. Dicta ſunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepſydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? ſed aequum viciſſim infunde.

βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν [h] ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια [i] σκολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla iſtam injuria affecerim, cognoſcetis. Nam Polemonem illum, quem ſuum ait ſervum, non male natum, neque pro Ebrietate, ſed familiarem mihi & ingenio ſimilem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

ΑΚΑΔ. Οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [m] ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ κἀμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσαιτε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄν-

h Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγοῦσα vult *Solan.* ex P. *i* Σκολιὰ] Reſtitut. ex *B1. J. Fr. S.* &c. Nam σχολιὰ *H1.* & 2. ac *P.* *k* Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; ſed ſine auctorit. *l* Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae conſentit P. *m* Ἡ] Ἃ *P. B.* *n* Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.] *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν, προσαρπάσασα &c. *o* Προαρπ.] Προσαρπάσασα G. & *P.* Nil mut. cett.

quis neſcit? vid. tamen *Cort.* ad *Salluſt.* Jug. VIII. 2. Adde ſupra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio ſtuproque dicatur, tamen eadem cauſſa locutionis eſt, pro *perducere ſeorſum, ad ſe,* ſive *ſeducere.* *J. F. R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inſerui, qui in omnibus deſiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum.* *L. K.*

44. Ἐμοὶ ῥευσάτω] Vertebatur: *peroratum a me eſto.* Sed rurſus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. *J. F. R.*

52. Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu ſic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum,* id eſt, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus.* ſed reponendum ex Mſ. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens, ſeu attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, & ſtatim, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. *J. G. G.*

Προαρπάσασα] Pariſienſis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & ſanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuiſſe ait; ſe ſuum ſibi iterum vindicaſſe &c. *J. M. G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παραδοῦσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἅ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἧκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστὰς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῄ-

nerum, adjuvante voluptate, quae & ipſi frequenter miniſtrat, corrupitque miſerum, comiſſationibus & meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero quae pro ſe dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam ſobrius, comiſſatum veniens ad quoſcunque; contumelia majorum ſuorum, & totius civitatis, riſus hoſpitibus. Verum ad me cum veniſſet; equidem, ut facere ſoleo, apertis januis ad ſodalium quoſdam praeſentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adſtans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore noſtram diſputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad ſobrietatem

[a] Ξυνυπουργεῖ] Ὑπουργεῖ *Fl.*

63. Καταυλούμενος] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ' ἐμὲ] Meminit & *Orig.* c. Celſ. p. 50. 1. Sed ibi Philoſophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laërt* IV. p. 100. C, & *Euſ.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— facieſne quod olim
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem veniſſe ad ſe, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων: i. e, ſecundum interpretem, *apud amicos praeſentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad diſcipulos. Philoſophos enim diſcipulos ſuos modeſtiae cauſſa vocare conſueviſſe ἑταίρους & ὁμιλητὰς ab aliis oſtenſum eſt. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando*. At τὸ συγχεῖν cum caſu ſecundo nunquam conſtruitur. Deceptus fuit interpres prava diſtinctione. Verba erant diſtinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere noſtrum conabatur conventum, turbas dando ſua vociferatione. *H V.*

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is juſſit. *J. F R.*

78. Ἀνεγρόμενος] Sic P. In Impreſſis ἀνεγειρόμενος. *M. du S.*

Ἀνεγρόμενος] Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμενος habet; ſed quia ad *Pariſ.* haec deſcribitur, quatenus bona eſt, ejus lectionem ſervavi, tam quia Cod. P. quoque ſic exhibet, & alibi Noſter ſic ſolet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem eſſe, quis neſcit? *J F. R.*

83. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. excuſſerit *Solan.* olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaeſivit, nec adeo immerito, ut ſit: *quomodo adfectus ſit erga me.* Eraſmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus atque affectus ſit*, διάκειται paſſive accipiens: quod non plane nego fieri poſſe; nam ſive *diſpoſitus ſum* dicas, & pro paſſivo habeas, ſive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo paſſivis & paſſionem ſignificantibus additum valere *ab*, verum eſt. Sic ſupra *Icar.* c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενον. T. I. *Tim* § 9. f. ἀμελῆσαι πρὸς ὑμῶν (ὑμᾶς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπό. Item §. 15. ὡς μὴ ἀφθεῖεν πρὸς τινός. Ne alios teſtes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκειμαι ſignificat *adfectus ſum erga aliquem*, certe ſolet οὕτω διάκειμαι πρὸς.

tem ab illa diſputatione rediit, abſtulitque coronas, & tacere juſſit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo ſomno expergefactus, tum ſe, quomodo affectus eſſet, inſpexit, tum vitam condemnavit ſuperiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubeſceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut iſta dicit; ſed quod ipſe ſua ſponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut diſcatis, quomodo erga me affectus ſit. Hunc ego, Judices, cum accepiſſem ridicule ſe habentem, & neque vocem mittere neque ſtare prae mero valentem, converti, ad ſobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honeſtum, & ſobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipſe gratiam habet harum rerum

ρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ᾐσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος [b] ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἑώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ηὐτομόλησε παρ' ἐμὲ, [c] οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὕτη φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἑκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθητε ὃν τρόπον διάκειται [d] πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ

b Ἀνεγρόμενος] Sic *P.* & P. Ἀνεγειρόμενος *J. Fl. H. Fr. S.* &c. *c* Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* *d* Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *e* Καὶ] Abeſt a *Fl.* *f* Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα. aliae. *g* Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρός τινα dici cum accuſativo, ut Noſter T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Iſocr* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Theſ. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε — ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas paſſive: *videte — in quem ſtatum a morbo redactus ſim*: Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat ſaepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi poſſe, ac reddi: *in quem ſtatum a me redacta ſit*; ſed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipſa fateatur ſe ſponte amore vitae melioris ad illam tranſiiſſe, neceſſe eſt, ut ipſa teſtetur quo ſtudio adfecta ſit, quem animum gerat erga Magiſtram; ut recte Cl. *Geſnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etſi πρὸς μητρὸς, *reſpectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accuſativo ac genitivo ſimul jungatur eodem commate ap. *Ariſtot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ — ἣ δεῖ χρῆσθαι πρός τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio eſt; nam ἀνθρώπων eſt genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipſis ſimul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epiſt. I. ad *Timoth.* c. 3. vſ. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus eſſe κόσμιος quam σώφρων. Licet id non ſemper pro argumento valeat, quin in ejuſmodi paene ſynonymis ordinem haud adeo obſervent auctores; Minime poëtae, modo ne plane vitioſe decreſcat oratio; nam in illo *Ariſtophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elſner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur ſic κόσμιος plus etiam eſſe quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non ſequitur; nam virtutes fere inter ſe ſunt aequales & pares, ut *Cic.* aït de Amic. Ceterum κόσμιον eſſe hominem probatis & compoſitis moribus, nemo neſcit. Qui tamen exempla deſiderat, adeat laudatum *Elſn.* videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi ſaepe hac phraſi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item *Homer.* Il. Ξ. 235. — ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδῶ χάριν ἤματα πάντα. *J. F. R.*

 98. Ἀγε

ὑπὲρ αὐτοῦ. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, πότερα ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ καταγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως,

cauſſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam pleroſque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

a Ἄγε δὴ] Ἄγετε *Fl.* ſine δὴ. Vulgata vero eſt in P. *b* Ἀνάστητε] Deficit in *Fl.* *c* Ἄλλοις] Sic *Fl.* Ἄλλους cett. *d* Καὶ] Non legitur in *Fl.*

13. Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν δι' ὅλου κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. *V.*

98. Ἄγε δὴ] Etſi plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in Theſ. Sic Φέρε ap. *Ariſtid.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age, videamus*; pro *agite. Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſiderate.* *J.F.R.*

99. Ἄλλοις] Recte ἄλλοις *Fl.* nam & ſic c. ſeq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσεταί μοι. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo, tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. *J.F.R.*

1. Πάσαις — κρατεῖ] Ψήφοις ſubaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Ellipſ. p. 207 —8. *J.F.R.*

3. Τινα — τιθέμενον] Ψῆφον & hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellipſ. p. 206. *J.F.R.*

6. Ἡ καταγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα. i. e. ἡ ποικίλως κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. *F.G.*

Ibid. Ἡ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. Δ. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. *M. du S.*

Ἡ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Gujetus* rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate adſecutus. ἔχουσα enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. *J.F.R.*

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. *Theophr.* Char. Μικρολ. p. 34. & noſtrum B. κτ. c. 20. Ἑρμ. c. 18. cum notis. *M. du S.*

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλεώτην. *F.G.*

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. *M. du S.*

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν. *M. du S.*

Ὑμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit, & millies in eo propter ſo-

rem virum tunc temperantem, Dionyſium, deceptum ad ſe traduxit: quamque ante vos modo cauſſam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praeſenti cauſſae gemina eſt. Diſpicite enim nunc, utrum porcorum inſtar humum ſpectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an poſt honeſtatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philoſophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque ſuave quod eſt mancipiorum more ſequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus. Tales enim eſcas imprudentibus iſta proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam oſtentans, pleroſque ad ſe allicit: in quibus etiam miſerum iſtum, noſtras ut habenas excuteret, adduxit, cum obſervaſſet aegrotantem: neque enim ſanus unquam orationem illius admiſſurus erat. Verum quid ego iſti indigner, quae ne Dis quidem parcat, ſed eorum calumnietur providentiam? Itaque ſi ſanum ſequi judicium volueritis,

ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε [e] σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἥν γε οἱ πρὸ [f] ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται [g] αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

[e] Σώφρονα] Σώφονα male *Fr.* [f] Ὑμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *A1.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. [g] Αὐτῶν] Deeſt in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] Ταράττουσα. *V.*
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγεῖν. *V.*
38. Ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται] * Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέκρουσαν ἀθέους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρεσβεύοντας. *V.*

* Διὰ τὰς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, ſolis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσιν. *M. du S.*

ſoni vicinitatem, quem jotaciſmus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipſa loquitur. Optime etiam Cl. *Geſner.* ſponte in verſione dederat, *ante vos.* *J. F. R.*

22. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν] Ab Eraſmo Benedictus accepit *quaſi quadam ſoror præſentis cauſa eſt*, captata elegantia, ut mihi videtur, præter mentem Luciani, qui ſi tale quid intellexiſſet, ſcripſiſſet quoque ὡσεί τις ἀδελφή. Sed nunc ſimpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro æquali & ſimili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι. *J. G.*

33. Τῷ πόνῳ] Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etſi copioſior eſt eorum lingua, vocem hanc *dolori* ſimul & *labori* communem fecerint, Tuſc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & ſequenti oratione ſatis patet: Cl. *Daviſius* etiam iniquum hic erga Graecos fuiſſe Ciceronem inde ſe arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat poteſtatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere ſe putat. *M. du S.*

37. Τί ἂν] An τί οὐκ ἄν; *F. G.*

Τί ἂν] Si praemiſſum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane abſonum videtur cum *Gujeto* οὐκ inierere. At ſi vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, poſſit οὐ ſtare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipſos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punire. Id eſt, minor eſt mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei ſuccenſeam? Immo videtur argute imitari morem philoſophorum ſive Theologorum, qui non ſua ſed Dei cauſſa ſe dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem conſequantur. *J. F. R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* ς. 9. pr. *J. F. R.*

42. Πλὴν

ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. [a] ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεσθαι συναγορεύσοντα· οὕτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν [b] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν [c] ἡμέτερον Θησέα, εἰ [d] πειθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ [e] ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν οὖσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab iſta ſumſeritis. Audivi equidem neque ipſam ad dicendum ſe comparaſſe, ſed Epicurum adducturam eſſe Patronum: adeo tribunalis majeſtatem per delicias conculcat. Verum illud certe iſtam interrogate, quales putet futuros fuiſſe Herculem & veſtrum Theſeum, ſi, voluptatis caſtra ſecuti, fugiſſent labores. Nihil enim impediebat quo minus injuſtitiae plena eſſet terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi reſpondere, celerrime, quam nihil ſit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religioſe jam ite in ſuffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inſpicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Tranſi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω *Fl.* *b* Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. *c* Ἡμέτερον] Ὑμέτερον *Schol.* Nil mut. *Fl.* *J.P.* &c. *d* Πειθέντες] Reſtitui ex Angl. G. P. & marg. *A*1. Προθέντες Edd. male. *e* Ἂν] Omittit *Fl.*

47. Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. *V.*

45. *Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ὑμέτερον Θησέα, εἰ προθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους*] *Verumtamen illud ab ipſa quaerite, quales putet fuiſſe noſtrum Herculem & Theſeum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, ſed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inſerere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προθέντες in illo, ut & Anglicano ſcribi πειθέντες. *num perſuaſi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis perſuadere conabatur, ut ſua ſequeretur caſtra.' *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Juntinae* adſcripſit, male Scholiaſten ὑμέτερον habere. *Geſnerus* contra deleto ἡ. ὑμ. edi voluit, & huic adſentior. *Theſea veſtrum* enim melius procedit quam *noſtrum*, etſi ſuum quoque Theſea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. praeit, & vulgatam retinui, & verſionem ei contrariam. *J.F.R.*

Ibid. Εἰ προθέντες] Angl. εἰ πειθέντες. *J.B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philoſophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quaſi punctis, quod propoſuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quaſi aculeis, interrogationibus anguſtis.* Porro hanc eſſe *altercationem*, ſatis Quintilianus docet. *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διςύλλαβα & κομμάτια proponit ἐρωτήματα. Adeoque ſimili modo praeciſe ſibi poſtulat reſponderi. *J.F.R.*

53. Τὸ μηδὲν οὖσα] Conf. ſupra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὤν. *J.F.R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religioſe ſervandum decernite.* *F.G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε] Nihil novi eſt nominativum ſic pro vocativo poni; neque id mirum, ſi vel nominativus ipſi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam quod ſexcenties apud eumdem occurrit, μητιέτα Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, ſed antiquum nominativum Macedonicum eſſe tradit. Eſto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab ſuo ſubſtantivo ita diſſentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo ſonuiſſe, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non poteſt negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & ſeqq. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροι ἔστε. Ubi *Didymus* etiam Ἥλιος pro ὦ ἥλιε poſitum ait. Adde

No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus eſt. Sed ſi quidem incantationibus quibuſdam aut venenis, quem amatorem ſuum dicit Porticus, Dionyſium, adegit voluptas, ab iſta ut ſegregatus ad ſe reſpiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, uſa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoſus iſtius inſuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas eſſe ratus; evitatis tortuoſis illis argumentationibus & labyrinthorum ſimilibus, ad voluptatem transfugit lubens, reſciſſis velut vinculis quibuſdam illis argumentorum cirris, hominem ſapiens, non ſtipitem; & laborem, id quod eſt, malum, ſuavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ ἐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραςὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τὸν Διονύσιον καθηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίας ἐραςὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τὰς μὲν [i] ἀγκύλας ἐκείνας λόγας, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίας ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ ἐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο-

f ᾿Ω] Non habet *Fl.* g Μυσαχθεὶς] Recte ſic *Fl. P. V2. S.* Μυσαχθὴς *J. Fr. H. B1.* h Κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P. Nil mut. Edd. i Ἀγκύλας] Ἀγγύλας *J. H.* 1. & 2. male. k Λαβυρίνθοις ὁμοίας] Λαβυρίνθας ὁμοίως *Fl.* Nil mut. P. l Διακόψας] Reſtitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας Edd. abſurde.

72. Τοὺς μὲν ἀγκύλας * ἐκείνας λόγας] Τοὺς περιεστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. *V.*

* Ἐκείνας] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνας legeretur in Edd. unde pro varia lectione poſſit haberi. *J. F. R.*

Noſtrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λέγει. *J. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν] De hoc Graeciſmo conveniente cum Belgiciſmo, vid. Fratris noſtri conſultiſſimi G. O. *Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 446. *J. F. R.*

70. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλας ἐκείνας λόγας, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίας ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones & labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud *Thucyd.* ἐπὶ κεφαλαίῳ eſt *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermones, & labyrinthis ſimiles evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae ſic poteſt explicari commode, *& quam felicitatem, caput* ſeu *ſummam omnium laborum, ait eſſe, pro nugis habens.* *J. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Gloſſa videtur, veteres Codd. inſpicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita conſtrui poſſit, ut ſenſum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, ſi exulet, facile adparet. *J. F. R.*

75. Ἀποῤῥίψας] Angl. ἀποκόψας. *J. B.*

Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀποῤῥίψας, pro quo ſcriptum fuiſſe ἀποῤῥήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi teſtantur. *M. du S.*

77. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non aſſequitur interpretatio ulla ſuavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domeſtico igitur quaſi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν eſſe qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* ſaepe junxiſſe. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργος, ῥᾳδιοῦργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum ſacrum ſive comitialem vocant ſaepe **die arbeit**: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noſter πόνον de morbo Dionyſii adhibet. *J. M. G.*

ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι [a] προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν [b] πόνον, καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις; καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ [d] ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν [e] καταφεύγοντα, ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κᾆτα δι᾽ ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον;

tebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* deditiçium tradere infelicem hominem deſperationi, idque cum velut ſupplex ad miſericordiae aram, *ſic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratiſſimam illam Virtutem, per ardua multo ſudore eniſus videat, ac deinde tota vita in aerumnis conſumta, beatus ſit poſt vitam? Ecquis vero ju-

a Προσνέοντα] Προσιόντα L. Προσνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. *b* Πόνον] Πόντον, melius reſpondet allegoriae, *Pell.* *c* Ἱκέτην] Receptum ex G. Οἰκέτην Edd. *d* Ἐλέου] Ἐλαίου *Fl.* male. *e* Καταφεύγοντα] Sic Edd. conſtanter. Καταφυγόντα G.

83. Τοῦ ἐλέου βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ᾽ Ἀθηναίοις τοῦ (1) ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. *V.*

90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν εἰρημένον εἶναι] (2) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ᾽ οὗ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι (4) τῷ πρώτως εἶναι αἴτιον καὶ ὑφ᾽ οὗ. δεύτερον, καθ᾽ ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχους τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ᾽ οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ᾽ ὅ, ὡς ὁ χειμῶνος ὕπαιθρος διαγνοὺς ἐρεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀποβλέπων τῆς σωφροσύνης ἕνεκεν πόνοις αὑτὸν ἐκδόντα ἀνιαρῶς διακεῖσθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχήν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχήν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἤ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονίμευσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ καὶ (7) τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθά· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊόντων. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρός, ποιητικὰ κακά· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ εἶναι ζῷον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῷον εἶναι αὐτήν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ζῷον φασίν, ζῷον δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὄντος λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δὲ ἐστιν τὸ κατὰ (9) ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένως ζώντων κακοδαιμονούντων. (10) διότι δὲ αὐτὴν εὐλογιστον ζωήν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασί, τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι καὶ τὸν σκοπόν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ᾽ ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον,

(1) Ἐλέου] Hic ſcriptum fuit ἐλαίου, quod nempe Librarius dictanti minus attentus affines ſonos τοῦ E & τοῦ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Cler.*

(2) Τριχῶς] Nihil adſcriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo ſpectaret, inveni. *J. F. R.*

(3) Ὠφελεῖσθαι] Poſt hoc verbum inſerebatur in C. ὥσπερ εἰ θερμαινόμενος.

(4) Τῷ πρώτως] Πρώτου. Exc. *G.* & V. In C. haec decurtata ſunt, & ſeqq. fere omnia omiſſa. *M. du S.*

(5) Αἴσθησιν] Exc. *G.* αἴσθησιν. & V. quod in Impr. prave αἴδησιν editum eſt. *M. du S.*

(6) Φρονίμευσις] V. & Exc. *G.* φρονίμευσις. In Impr. erat φρόνησις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικά] Sic recte V. & Ex. *G.* In priore Impreſſo erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *M. du S.*

(8) Θάρρος] L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam ſic ſcribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότι] Διογ. V. i. e. Διογένης. *M. du S.*

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; *F. G.* Id igitur ut fieret, curavi. *J. F. R.*

81. Εἰς τὸν πόνον] Non damno hanc lectionem; ſed quid

juſtior judex hoc ipſo videri poteſt? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus ſi quis alius, & ſolum quod honeſtum eſt idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didiciſſet malum eſſe laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa diſputant, privatim colere Voluptatem: &

καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἴ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, [g] τοὺς περὶ τοῦ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ

f Δοκιμάσας] Sic *Fl. J. H. Fr. B1. S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* *g* Τοὺς —— πόνους] Τούτους —— τοὺς πόνους *Fl.* ſola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναί φασιν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν καὶ σώματος, καθὸ ἡ μέν ἐστι φάσεων ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δεκτικὸν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δέ ἐστι τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν, περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεκνοποιΐας, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ τῶν ἀνοήτων ἀποδοχή· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικά ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὔθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μέν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' (12) ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τῶν πέλας, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *V.*

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ναί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθὸν; πάνυ μὲν οὖν. *V.* (Locus eſt hujus ipſius opuſcul. V. c. 22.) *M. du S.*

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quam apte, alii diſpiciant; ego dubito. *M. du S.*

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτοῦ Edd. male.

quid ſi continuata metaphora dixit πόντον; *J. M. G.*

82. Ἔκδοτον] In *Act. Apoſt.* c. 2. 23. ἔκδοτον λαβόντες. Ubi ſaepe laudatus *Elſner.* hoc Luciani aliisque veterum teſtimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hoſtibus & adverſariis expoſcentibus ad ſupplicium, utque de eo pro arbitrio ſtatuant, traditur:* quare in re manifeſta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. *J. F. R.*

83. Ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα] Sic rectius Mſ. *Cum ille ſupplicis inſtar ad voluptatem, tanquam ad miſericordiae aram confugerit.* editi: φεύγοντα, ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat. *J. G. G.*

Ibid. Ἱκέτην] Etſi οἰκέτην legerat, tamen *ſupplicem* verterat *Obſop.* in Pariſ. Ed. quod indicium eſt eum verum vidiſſe. *J. F. R.*

85. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι] *Heſiod.* Ἐργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philoſophis tam frequenter in ore eſt, ut perſaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XI. &c. *J. F. R.*

87. Μετὰ τὸν βίον] Vide Ἑρμ. c. 78. cum nota noſtra & *Plut.* in M. Catone, 641. *M. du S.*

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. *J. B.*

95. Δὲ] Delendum omnino cenſeo illud δὲ, niſi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους, &c. immo ſic etiam melius aberit. *M. du S.*

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἄϊδος κυνέην, εὖ οἶδ᾽ ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὰν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ᾽ ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ᾽ ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

quantum ad diſputationem gerere ſe fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubeſcere quidem, ſi appareat, eos de contentione remittere, & ſua prodere decreta: verum miſerum in modum Tantali illud ſupplicium ſuſtinere; & ubi latendi ſpem habeant, & ſecure leges violandi, pleno ſe hauſtu ingurgitare ſuavibus. Si quis igitur Gygis anulum det iſtis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere juſſis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionyſium: qui ad morbum usque ſperabat, profuturas ſibi aliquid illas de tolerantia diſputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, ſerioque penetraret ad ipſum dolor; videns, diſputare contra Porticum corpus ſuum, & contrarias ſententias ponere; illi potius, quam iſtis credidit, ſeque hominem eſſe, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam ſtatua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuſet, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte ſuffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus ſum *P.* P. & marg. *A1.* Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. *b* Ἀθλίως] Ἀθλίους marg. *A1W.* *c* Μακρὰ] Recepi ex *J.* & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr. B1.* &c. *d* Πόνοις] Νόμοις *Fl.* Prius recte cett. & P. *e* Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερος marg. *A1.* *f* Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male *V2.* Recte aliae.

5. Τὴν τοῦ Ἄϊδος κυνέην] Τὴν τοῦ ᾅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην * φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. *V.*
16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. *V.* *Hic erat in margine longa diſputatio, cujus initium:* κακὸν &c. (ut in V. ad ὠφελεῖσθαι usque, poſt quod ibi ſequitur, αἱ θερμαινόμεναι) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam eſſe circa animam; quaedam extra, ſive circa corpus: quaedam vero neque ſecundum animam, neque extra. *Et rurſus:* Bonorum quaedam eſſe τελικά: quaedam ποιητικά: quaedam vero καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφρασύνη καὶ θάῤῥος, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae ſint per ſe expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis eſt, ἡ δὲ ὀργία καὶ συναισθησία δι᾽ ἑαυτὰ αἱρετά. *G.*

* Φέρων] V. Φορῶν. Sed recte mutatum eſt in Impreſſ. *M. du S.*

96. Τοῦ λόγου] Baſil. τούτου. *J. B.*
Ibid. Μὲν τοῦ λόγου] Ita B. P. & L. niſi quod in P. ſolo eſt μὲν. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτου eſt, nihil aliud. *M. du S.*
3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rurſus ſine μ. At ἀνεμπιμπλάμενον. *Icar* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Noſtro fere frequentius. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 46. *Amor.* c. 8. & 24. &c. *Solanus* alibi fruſtra μ, inſerens hic manum recte abſtinuit. *J. F. R.*
4. Γύγου] Confer Παρασ. c. 58. & Εὐχ. c. 40. *M. du S.*
5. Ἄϊδος κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde *Schotti* adag. 13. & *Plut.* 136. f. *Ariſtoph.* Ἀχ. 390. s. *Suid. Apollod.* I. p. 38. A. *M. du S.*
6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere juſſi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & *Junt.* exhibuerit. Vid.

omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, reſpondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? noſti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere ſe diſſyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quieſcite. Ferent enim ſuffragia. PORT. Verum viceram, ſi peregiſſem interrogationes in tertia figura indemonſtrabilium. JUST. Quis ſuperavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Ariſtippo Virtus & Luxuria. Ariſtippus autem ipſe quoque adſit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim eſt Ariſtippus, ut ſermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: ſed me, Luxuriam. Meus enim vir eſt, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς· ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα [g] ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὔ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετήν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνήρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

g Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praeſtat. h Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀπροηγούμενον P. & marg. A1. i Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφοροῦσι *Fl.* k Φιλονεικῆτε] Sic *J. P. H. Fr. S.* Φιλονικεῖτε *Fl.* Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde ſi vis *Aſin.* c. 46 & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅτου τις ἀλγεῖ κεῖσε & τὸν νοῦν ἔχει. *Steph.* γνωμ. 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. niſi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Δισύλλαβα] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noſter. At mox c. 28. κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praeciſas quaeſtiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiſerat, & eodem redit κομματικὰ a κόπτω, quaſi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ & κομματικά. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Ariſtot.* Ἀναλ. προτ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apuleium de habit. doctr. Plat. ſ. de hermen. p. 37, 8. *Ex hiſce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonſtrabiles nominantur: non quod demonſtrari nequeant — ſed quod tam ſimplices tamque manifeſti ſunt, ut demonſtratione non egeant, adeo ut ipſi caeteros gignant, fidemque illis ex ſe impertiant.* Poteram igitur σχῆμα *modum* interprotari, ſi conſtaret, ad hanc ipſam diviſionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere eſt tantum a re ſua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque ſine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forſan Ἀρετῇ &c. *M. du S.*

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque ſtare poteſt, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia ſic ſolet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. *J.F.R.*

50. Καὶ

κῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἔστ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ [a] Διονυσίου, παραπλήσιον γάρ [b] τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ [c] αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικόν, [d] ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανόν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὖθις [e] δικάσετε.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρός, καὶ σὺ [f] τοίνυν ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσηται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τοῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ Ἀργυραμοιβική, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον. οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque cauſſa, usque dum Jupiter pronunciet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto. Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam dico. Neque enim judicarunt cauſſam. MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

24. MERC. Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic. DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi litem intendet, ſed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc? Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίου] Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. *b* Τι] Abeſt a *Fl.* *c* Αὖ τῆς] Αὐτῆς male *P.* Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. *d* Ἀδίκαστος] Ἄδικος male O. *e* Δικάσετε] Reſtitui ex O. Δικάσατε Edd. priores. *f* Τοίνυν] Omittit *Fl.* *g* Ἀπέφευγεν] Πέφευγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μέντοι] Ὡς δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· οὕτω δὲ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν. * δέησαν γὰρ δὲ ὡρισμένως εἰπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικόν· ᾐχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτελὲς τὸ τριόβολον. *V.*

64. Πέφευγεν] Τοῦ Διογένους ταῦτα λέγοντος ἡ † ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. *V.*

* Δέησαν] Sic V. Δεῖσον Edita.
† Ἀργυρομοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J. F. R.*

50. Καὶ οὗτος &c.] Verſus ſenarius. *F. G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τοῦ δεῖνα. *F. G.*

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριόβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ὁ μισθὸς, τριόβολον ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Geſneri.* Acute quidem *Gujetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριόβολον nominando etiam μέγα praemiſiſſet, dicens, gravis *illa merces triobolus*; verum luſit forſan in oppoſitione τοῦ δικαστικὸν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J. F. R.*

57. Δικάσετε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. du S.*

61. Δρασμοῦ] Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F. G.*

70. Ἐώνει

25. MERC. Verum Pictoria quidem adeſt, Juſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & olim ſic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat eſſe judicium. JUST. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſſas nunc judicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi jube cauſſam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Juſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſſam vero adverſus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deasque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus ur-

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν [h] εἴσαγε τὴν ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαὶ, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, [i] χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς μὲν καὶ [k] Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, [l] ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πα-

h Εἴσαγε] Ἀπάγαγε O. *i* Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἐπ.] Quatuor haec deſunt in O. *k* Διαλόγου] Διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. *l* Ἀπολογ.] Διαλογουμένου marg. *A1.*

69. Ὁ Πύῤῥων δὲ] Ὁ Πύῤῥων ζωγράφος πρότερον ὤν, γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ‡ ἐν ἐπιστήμαις. *V.*

51. Ἕωλον] Παλαιάν. *V.*

‡ Ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noſter, non ſignificans unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuiſſet, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *J. F. R.*

70. Ἐῴκει — πράξειν] De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquieſco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cogniti & incogniti.* *J. M. G.*

Κριτήριον] In I. *Epiſt.* ad *Corinth.* VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elſner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1095. δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, *Cauſſam dicere in aequo judicio.* *J. F. R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὀφλεῖν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J. G. G.*

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriæ civitate natum. Syria autem majoris Aſiæ regio eſt, juxta Judæam, quæ hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G. C.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo ſcribere coeperat ante annum aetatis quadrageſimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum eſt ex *Demoſthenis* de Corona Oratione deſumptum, p. m. 141. ſive ut Rhetoras ſui temporis plagii, quod paſſim facit, inſimularet; aut ut loquentis dignitati conſuleret; ſed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς [b] ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι [c] καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] τ'αυτὰ [e] δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὄψεσθε, [h] ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὑροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praeſenti certamine tribuatur. Deinde, quod juſtiſſimum eſt; eam vobis mentem dare Deos, ut adverſarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accuſationem peragere patiamini. Non idem autem mihi ſentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi reſpicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam ſimillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, proſpiciendum ſit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accuſationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, iſtum admodum adoleſcentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Aſſyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid ſe faceret dubium, aſſumſi, atque inſtitui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis reſpicere (tum nempe reve-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. *Fl. Fr. J. P.* c Καὶ βεβούλημαι] Non habet *Fl.* d Τ' αυτὰ] Τὰ αὐτὰ *Fl.* e Δέ μοι παρίσ.] Παρίσταταί μοι, omiſſo δὲ, O. f Οὗτος] Οὓς αὐτὸς P. Nil mut. *Fl.* g Ὄψεσθε] Ὄψεσθαι male O. h Ὥστε] Non habet O. i Δικασταὶ] Omiſit *Fl.* k Τοῦτον] Ita dedi ex *J. H. Fl. B1. S.* Τοῦτο P. Τουτονὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὰν al. Ἐπεὶ P. O. & *Th. Mag.* v. ἀτενές.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἱμάτιον Περσικὸν, ὅ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. *V.*

* Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδίκιον V. & *G.* quod in Impreſſ. ita mutatum eſt. *M. du S.*

haud tam ſollicitus videtur, quam ut per eam affectatos ſui temporis Rhetoras petat; quod & ipſa Oratio & notae ſatis oſtendunt. *M. du S.*

96. Οὐχὶ τ'αυτὰ] Ex alia jam ejuſdem *Demoſthenis* Oratione, Olynth. ſcilicet III. p. m. 21. *M. du S.*

3. Ὥστε] Deeſt in Mſ. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic eſſe, inde eſt, quod deficiente jam Demoſthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exequi cogitur. *M. du S.*

8. Τοῦτον] Etſi τὸ μειράκιον neutro genere eſt uſitatum, hic tamen Pariſinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὂν deberet. Recte autem maſc. genere etiam uſurpari, ratione ſexus, exemplis egere non exiſtimo. Vid. tamen ſupra adductum ex *Ariſtoph.* Plut. τέκνα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus ſatis notum, ut *Terent.* in Andr. *Mea Glycerium.* *J. F. R.*

10. Ἐνδεδυκότα] *Th. Mag.* v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. *J. F. R.*

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam ſpectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad ſua quaeque tempora referre conabimur in *Vita Luciani* a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. *M. du S.*

14. Ἐπειδὴ] Ox. & *Thomas Mag.* ἐπεὶ. *M. du S.*

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec *Th. Mag.* habere voce Εὐμ. recte notavit *M. du S.*

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud ſatis modeſte facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam cenſeri non recuſem, non ignarus tamen quid regeri poſſit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum ſemel valedixiſſet, famam etiam, quam iiſdem ſibi fecerat, parvi duxiſſe, ea ſola contentum, quam, no-

verebatur me adhuc, & colebat, & ſolam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honeſti, & claris majoribus, ingrato me iſti deſponſavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabileſque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adſcripſi, & civem feci: adeo ut qui ſpe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi viſum eſſet circumire ad divites nuptias oſtentandas, neque tum deſtitui. Sed ubicumque illum ſecuta ſurſum deorſum circumduci me paſſa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria ſunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo ſinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo ſolvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obſequebatur, eratque mecum, ut ne ſemel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, [m] ὑπέπτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένη, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, [p] παρενέγραψα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς [q] διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν ἐπιδειξομένῳ τοῦ γάμου τὴν [r] εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην· ἀλλὰ πανταχοῦ ἑπομένη, [s] ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, κατακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν [v] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ

m Ὑπέπτησε] Ὑπέπτησε male *J.* *n* Τούτῳ] Deeſt in O. *o* Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεισενεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl* *p* Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* *q* Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. *r* Εὐπορίαν] Εὐτοτμίαν O *s* Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην] Καὶ κάτω περιαγομένη. O. omiſſo ἄνω. *t* Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. *v* Ἰόνιον] Ἰώνιο Edd. priores. *x* Μοι] Ἀεὶ O.

novae inſiſtens viæ, ſibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucillima prae reliquorum numero Luciani ſcripta ab eo edita, quae tum ſcripta ſint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Reſpicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium profeſſoribus, ſic Rhetoribus quoque ac Sophiſtis, cujus plura exempla ſunt apud *Philoſtratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Ariſtide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *J. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philoſtratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adſcripſerat etiam Cl. *Hemſterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philoſtr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Geſner.* tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipſa civis adſciſcit ſibi maritum, ſed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνήν. Deinde operam dat, ut tribulibus adſcribatur ac civium in numero ſit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum diſertiſſimus haberi poſſit. Ipſe propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod ſi eum impetraſſe aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc ſaltem non probatur. *J. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clariſſimo *Philoſtrati* interprete (ad p. 495.) ſic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigiſſe legitur. *M. du S.*

30. Περιστέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *J. F. R*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω ſcribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, ſive, ſi mavis, *Solanus* Noſter; nam ita ſcribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis eſt ſecunda ap. *Dionyſ.* in Perieg. vſ. 94. Sed Ἰώνια, Ἴωνες & Ἰωνικὸς ſecundam habent longam. *J. F. R*

34. Κελτικῆς] Vide Ἀπ. μισθ. conſult. ubi *Sophiſtae* ſibi

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ τὴν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄμετρον τῶν [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero ſatis ſibi jam viaticatus eſſe; & ſatis gloriae habere videretur: ſublatis ſuperciliis, & ſumta ſuperbia, me neglexit, vel potius plane deſeruit: iſtum vero barbatum, iſtum habitu *noſcendum facile*, qui Philoſophiae dicitur filius, ſupra modum & amatoris inſtar ſe licet ſeniorem diligere coepit, cum hoc habet conſuetudinem: nec erubeſcit, libertatem, & illud meis in verbis ſolutum, concidere, atque in parvas, inciſorum inſtar, interrogatiunculas ſe ipſum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, ſi quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Conſentit O. *b* Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. *c* Δὲ τέλεον] Δὲ καὶ τέλεον O. *d* Αὐτὸς] Repoſuit *Sol.* ex G. P. Ox. & marg. *A1.* Αὐτὸν editum ante. *e* Ἐν] Abeſt ab O. *f* Κομματικὰ] Κωμικὰ O. & marg. *A1.* Forte Κομμωτικὰ ait *Solan.*

42. Αὐτὸς δὲ τὴν γενειήτην] Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ἤσκεῖτο ὑπήνη. *V.*

47. Τὸ ἄμετρον] Ἄνετον. *V.* Inverte, ut recte habeat. *M. du S.*

bi titulum aſſumit, dum illic peregrinaretur. *M. du S.*

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impreſſ. μεγαλοφρονήσας. *M. du S.*

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori ſubjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apoſt. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui eſt excelſo animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia ſuperbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονέω aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονῶ, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joſeph.* Ant. XIX. 7. 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφροσύνῃ ἔθνη φιλότιμος). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demoſth. Grav. p. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι. i. e. *gloriamur.* Sed nihil ibi intereſſet, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem *Antiq.* VIII. p. 550. a. m. Οὐολοῦσκοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες. i. e. *elati.* Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; poſterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de ſe ſentire ſolent homines. *J. F. R.*

42. Αὐτὸν δὲ τὴν γενειήτην ἐκεῖνον] MS. αὐτὸς δὲ. *J. G. G.*

Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτόν. *M. du S.*

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus ſcripſiſſe fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi aſſignant; at omnes Philoſophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. *M. du S.*

48. Κωμικὰ] In Impreſſ. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime reſpuendum; immo in Textum recipiendum cenſeo; niſi forſan ſub vulgata lateat vox κομμωτικὰ, quae rei aptiſſima haud immerito etiam videatur. *M. du S.*

Κομματικὰ ἐρωτήματα] Conf. c. 22. δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemiſſum διςύλλαβα argumento eſt, & hic κομματικὰ rectius eſſe quam κωμικὰ, & mox ſequens συλλαβίζων declarat διςύλλαβα ſupra non ſollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophiſtarum per quaeſtiunculas, & per poſitiones crebris commatibus ſectas, diſputandi & argutandi conſuetudinem. Plura in Addendis. *J. F. R.*

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *les faiſant épeler.* *F. G.*

54. Ἐπισεῖσαι] Aliter plaudebant Sophiſtis, maximoque cum ſtrepitu. *Plin.* Sec. V. . . . — *quid quisque ſentiat perſpicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, ſilentio. . .* VI. — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique aſſurrexerunt ſaltem laſſitudine ſedendi.* Vide *Caſaub.* ad Th. 116. & nos ad Σκυ. c. ult. *M. du S.*

55. Τῶν ὄρων] An ἐντὸς τῶν ὤτων; Perſius: *Et manus auriculas imitata eſt mobilis albas.* I. e. pollice auri inſerto manum agitare. *F. G.*

Τῶν ὄρων] Facilius eſt aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Verſus *Perſii* a *Gujeto* adductus, eſt 59. Sat. I. ibique ſannas & exſibilationis

ce, breves quoſdam ſermones contexere, & tanquam colligere ſyllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plauſus multus, illi non redierit; ſed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiſcant. Iſta adamavit generoſus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum ſuo iſto amaſio pacem habere, ſed in iſtum quoque, ut arbitror, contumelioſum eſſe.

βούλεται μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων, ἢ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, καὶ [g] μακρὰ ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, [h] ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, [i] οἴομαι, [k] ὑβρίζειν.

29. Quidni igitur ingratus ſit iſte & le-

Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος

g Μακρὰ] Μικρὰ *Fl.* & L. *h* Ἀλλὰ καὶ] Ἀλλ' οἴμαι καὶ O. *i* Οἴμαι] Hic jam omittit O. *k* Ὑβρίζειν] Ὑβρίζει *Fl.*

52. Ἢ κρότος πολὺς] Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν (1) λόγων, καὶ μάλιστα τῶν (2) ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πεπαρρησιασμένως χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, (3) ἀλλά τι πρὸς ἔπος τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς (4) [εἴ] ποτε ἀστεῖον ῥηθείη μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴπου βραχύ τι δεήσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανύεται. *V.*

(1) Λόγων] In Edd. aberat. Inſeruit *M. du S.*
(2) Ἐπιδεικτικῶν] Ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in ἐπιδεικτικῶν mutare jubet. *M. du S.*
(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄτε C.
(4) Εἰ] Inſeruit uncisque ſecluſit *M. du S.*, non ut ſuſpectum; ſed ut de ſuo additum.
(5) Ἐξανύεται] Reſtitutum ex V. Impreſſa prave ἐξαύεται. In C. ἐξανίεται.

nis geſtus deſcribit poëta, ait enim: *O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinſit, Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas, Nec linguae, quantum ſitiat canis Appula, tantae.* Eſtque illa pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contemtus maximi publica teſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox ſeqq. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus Oratori exſpectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioresque comploſiones; At obſtat tum μακρὰ ἐπινεῦσαι: ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* neceſſario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* queritur Satyricam ſibi perſonam a Luciano indutam, & vide, anne exploſio ac ſannae intelligantur in eos qui in ſatyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modeſtas laudes & ad plauſus quos Sophiſta ſtudioſe quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπινεῦσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adſentientis eſt ſignum: magna, deriſionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τῆς κακώσεως non eſt *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, ſed *malitioſae deſertionis reus.* Pollux *Onom.* lib. III. 3. ἀποπέμψαι τὴν γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τοὐναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptiſſime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non poſſunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deſerit. ſicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deſerit, ſive nuncio remiſſo, ſive, ut puto, malitioſe, & ſine cauſa. De τῷ ἀπολείπειν, vide quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis δίκη κακώσεως ſit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adverſus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τῆς κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει reſpondet, quam *mala tractatio.* Obſervavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in ſcholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. diſcas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, faſtiditas noctes, *pulſatam faciem.* Latius autem patuiſſe κακώσεως actionem, non nego. Vid.

χος τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες [c] προστάτιν [d] ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων [e] μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοὔνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; [f] ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν [g] ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο [h] μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾷν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam ſit nobilis, ita ignominioſe tamen deſeruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipſo tempore, quum ſolam me admirantur homines, & ſuam videri antiſtitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulſantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iſte autem, ne ſic quidem ad me convertitur, ſed ad amaſium ſuum reſpicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum ſe ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices. Vos autem ſi mea ratione in cauſſa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipſam gladium acuiſſe. Contra amaſium autem ſuum, Dialogum, cauſſam ſic dicat, ſi potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. *b* Καὶ καινῶν] Καινῶν δὲ O. *c* Προστάτιν] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προστάτην *S.* *d* Ἑαυτῶν] *A.* ſola male ἑαυτόν. *e* Μνηστευόντων] Μνημονευόντων O. male. *f* Ὃν τοῦ] Ὅτι ἀπὸ τοῦ O. *g* Ὁρᾷ] Abeſt ab O. recte, ſi οἶδε legas. *h* Μὲν] Ex O. inſertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τῆς κακώσεως νόμους] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἤτοι γυναῖκα. V. *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito ſcribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιόψεται· καί σε γράψεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam eſſe eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφονται] Conf. ſupra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραψάμενος προστάτας. Ubi al. συγγράψ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προστάτην ἐπίγραφον. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν] Rarius Edd. *Amſt.* conſulere ſoleo, quia omnium eſt vitioſiſſima. Neque *Solan.* hic eam conſuluerat; ſed quia Cl. *Weſſeling.* Obſ. p. 162. monebat, eam perverſe ἑαυτὸν dediſſe, & ex *Aldina* ἑαυτῶν reſcribendum, excuſſi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifeſta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iiſdem Obſ. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι. Ad quae verba ait: „ ex „ veteri apud Athenienſes more, quo omnes inquilini μέτοικοι ſibi ſumere debebant *Patronum*, προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration.* Ejuſcemodi ſibi patronum legere illis eſt νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quiſquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare poteſt. Quare mirari ſubit „ Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendiſſe: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi „ id jam monui, Cl. *Geſn.* autem ſponte in verſione „ emendavit.) Deinde in *Bis Accuſ.* h. l. — Latina „ facta ſunt: *ſuique velut praeſidem ſcriptis teſtantur.* „ Neque id ſatis bene”. Clar. *Geſn.* hic *antiſtitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia preſſo pede Graeca ſequi ſolet; ſed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore ſtilo diſceſſerit, neſcio; nec eſt magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adſcribere ſibi* etiam aliis in rebus uſitatum: hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu; ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo ipſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορική, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι [i] κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταί, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβών, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατά γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ [n] τουτονὶ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταί, καί με μηδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι [o] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ [p] ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δέ,

i Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. k Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. l Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα *Fl.* m Αὐτὰ] Αὐτὸς *Fl.* male. Vulgatum firmant P. L. n Τουτονὶ] Τοῦτον O. o Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβειτε O. p Ἐμμένουσαν] Μένουσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας (1) κωμῳδικῆς διεξέρχονται λέγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούταις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. (4) οὐδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥητορική, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἐστιν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρετὴν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ (5) κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἱσταμένων. *V.*

(1) Κωμῳδικῆς] Κωμῳδικῶς, ὃ, λέγει C. quod probo. *M. du S.*

(2) Δὲ] Μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem.

(3) Εἰς] Εἰς legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit εὑρέθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. & *G.*

(5) Κώμους —— ἱσταμένων] Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην. *Litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum. J. F. R.*

69. Κόπτουσι — τὴν θύραν] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Apocal.* III. 20. *J. F. R.*

79. Μὲν μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μὲν, quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. *M. du S.*

80. Ἄγνωμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαίμονα, ἀλλ' εὐγνώμονα. ἄγνωμον δέ, καὶ σύγγνωμον, Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορουμένῳ· ἄγνωμον γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγνωμον οἰκέτην habuimus tamen, *Aſin.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum. J. F. R.*

82. Οὗτος ἀπολογείσθω] Οὕτως volebat Cl. *Geſn.* Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. *J. F. R.*

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. *F. G.*

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. *M. du S.*

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſſim

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρέκυπτεν [d] ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένη [g] λαθεῖν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς

ſe, & capillos meretricio more diſponere, & infucare faciem, & genas pingere: ſtatim ſuſpicabar aliquid, & quo oculum ferret, obſervabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noſter ebriis amatoribus ad illam comiſſatum euntibus, pulſantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere ſine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac ſaepe aut de tecto deſpicere, & audire aſpera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, laſcivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: ſed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

32. Hae ſunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam ſi vel nihil ejusmodi ab ea actum eſſet, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus diſce-

a Ὅποι] Ὅπου O. *b* Φέροι]. Φέρει *Fl.* *c* Ἢ] Omittit *Fl.* *d* Ἀπὸ τοῦ τέγους ᾀδόντων] Quatuor haec deſunt in O. *e* Ἀκούουσα] Ἀκοῦσαι *Fl.* Vulgatum eſt in P. *f* Θύρας] Sic O. & marg. *A1.* Θυρίδας Edd. *g* Λαθεῖν] Λανθάνειν O. *h* Ἠσέλγαινε] Bene ſic O. P. *B1. S.* Ἠσέλγεινε male *J. Fl. H. Fr.* *i* Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι *Th. Mag.* *k* Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & ſequentia male deſunt in O.

ſim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. *M. du S.*

7. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ἀττικώτερον eſſe docet *Thom. Magiſt.* quam ψιμμυθιοῦσθαι. Facere hoc conſueverunt feminæ luxurioſæ meretrices ut & viri effeminati. Noſter, *Dial. Meretr.* τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογεγραμμένη. de Medis *Xenoph.* Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσι. καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. *L. Bos.*

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. *M. du S.*

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. *F. G.*

22. Ἐν γειτόνων] Conf. ſupra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. & 16. *J. F. R.*

28. Τετταράκοντα] In iis, quae junior ſcripſit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a ſeniore audaciuſcule factum eſt. *M. du S.*

30. Δικαστὰς] Et Orator & Sophiſta jam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. *M. du S.*

Ibid. Τυρ. κώλυγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους] His ergo potiſſimum ars Sophiſtarum illius temporis continebatur. Hinc in *Μισθ.* c. 35. de Rhetore legiſti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes ſuas ab iis audire. *M. du S.*

31. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum ſequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum ſit. Eadem ratio eſt illius ſupplementi, quod e ſuo codice hic attulit *Graevius*, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim ſyllepſi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos

in-

diſcedere, & quieſcere pati judices: evitatisque tyrannorum accuſationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide diſputantem (laudes ac plauſum non deſiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam deſinam. Vos veró religioſum ferte ſuffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur eſſe, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque cauſſae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, ſed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert conſuetudo, ſic accuſationem inſtituam, ignarus licet undique ſim talium & rudis. Et hoc mihi ſit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab iſto ſum affectus, hae fere ſunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & univerſi circuitu diſputantem, ſublimem,

ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ [l] ἀριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, [n] διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταὶ, μακροὺς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν [p] ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τέ πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νε-

l Ἀριστέων] Sic etiam *Fl.* *m* Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους G. & P. Niſi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conſpirant Edd. *n* Διπλασίονα ἀποισόμενοι] Διπλάσιον οἰσόμενοι *Fl.* *o* Δικασταὶ] Non habet *Fl.* *p* Ὥσπερ εἴωθα &c.] Ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omiſſis reliquis. *q* Τὸ] Sine artic. *Fl.* *r* Τε] Non habet *Fl.*

30. Καὶ τυράννων κατηγορίας] Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας * μελέτας ἐπιτηδεύοντας, ἐν † αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καί τιν' ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα. *V.*

* Eas Latini *Cauſas* Ciceronis tempore, *Controverſias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *J. Cler.*

† Αἷς] Hs antea datum peſſime.

intelligere forte liceat: tamen eo deſcendere, niſi magno conſenſu librorum coactus, nolim. *J. M. G.*

32. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima ſic leguntur in Mſ. cum aliquot verborum incremento: ἠρέμα συνδιαλεγομένους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους. πολλὰ ἔχων. *placide diſputantes, laudes & plauſum non deſiderantes.* quae Luciani eſſe nemo inficiabitur. *J. G. G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. *F. G.* Sed ſatis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemiſſo ac ſupra tam ſaepe addito ψῆφος? *J. F. R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγε] Conf. ſupra c. 20. f. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν] De iisdem judicibus. *F. G.* Immo ſub iisdem, ſive iisdem judicibus praeſidibus; ſed & hoc in vulgus notum. At hoc ipſum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum eſſe. *J. F. R.*

41. Διπλασίονα] Adverſatur hoc palam iis, quae c. 14. conſtituta erant. Aut igitur parum ſibi conſtare cenſendus eſt Lucianus, aut corruptum locum eſſe fatendum eſt: *Fl.* Ed. διπλάσιον οἰσ—. *M. du S.*

53. Ἄνω που &c.] *Plat.* Phaedr. 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἀερο-

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψῖδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα [a] ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν [c] Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν

ſupra nubes incedentem per aëra; ubi *magnus in coelo Jupiter volucrem currum agens fertur*, detractum inde, cum ad ipſam jam abſidem volarem, & ſupra caeli terga parare̊m eſcendere, confractiſque alis, ad vulgi conſuetudinem detruſit, & tragica illa modeſtaque perſona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, impoſuit. Deinde in unum collata incluſit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Ariſtophanem, homines idoneos ad traducendum quae ſunt maxime ſevera, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus latrantem valde & mordacem, ut videtur, effoſſum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. *A1W.* Nil mut. Edd. *b* Σκῶμμα] Σκόμμα male P. H. utraque. Recte *Fr. Fl S.* &c. *c* Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη *Fl.* *d* Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *A1.* *e* Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους (2) εἰσάγει τοῖς διαλόγοις εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικά τα τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσενείρειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι (3) ὁρᾶσθαι, αἵ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες ἀεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἔτι καὶ ἐρωτικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καί τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκευάσθαι τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῶν τε γὰρ ἰάμβων Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτόν φασι τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἷς ἦν. *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverſo ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.
(2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑποβαλλόμενα, quod poſt διαλόγοις legebatur, delevit.
(3) Ὁρᾶσθαι] Τοῦ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *M. du S.* Sed ante Λουκιανὸς, ὁ addidit.
(4) Λεγόμενοι] Γενόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Ariſtoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vſ. 225. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noſter Ἀναβ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. ſupra T. I. *Piſc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπεράνω] Dialogus dicit ſe ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. ſed ὑπεράνω ſimpliciter ſignificat *ſuper coelum*, vel *in coelo.* Mſ. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ. *ſuper coeli dorſum*, hoc eſt ſupra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus ſublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. *J. G. G.*

Ὑπεράνω] Conf. ſupra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι — μοι] Delendum cenſeo poſterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adſcripſerat *Geſnerus.* At quia conſtans eſt lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Noſtro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. ſupr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτην & Διογένην. Δημοσθένην infra *Demoſth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae ſupra contrarium in modum Ἄρων exhibet, ubi cett. Ἄρη. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall* c. 3. 90. *J. F. R.*

67. Mi-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus ſim? qui non ſervem habitum proprium ac domeſticum, ſed comoedias iſti, & ridicularia, & prodigioſa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium abſurdiſſimum eſt, mirabili quadam permiſtione temperatus ſum, neque pedeſtris ſum, neque per metra incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quoddam & peregrinum ſpectrum audientibus videor.

ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαι, μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου [f] σχήματος [g] διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν [h] μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34. MERC. Quid igitur ad iſta, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos ſubeo. Quidvis enim potius de Dialogo ſperabam, quam iſta de me dicturum: quem ego talem cum accepiſſem, qui triſtis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipſam ob cauſſam venerabilis ille quidem, ſed non omnino ſuavis, neque gratioſus multitudini

ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα [i] τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, καὶ [k] ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλή-

f Σχήματος] Omiſit *Fl.* *g* Διαμένων] Reſtitutum ex P. Διακείμενος Edd. *h* Μέτρων] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mſ. Gr. Μετεώρων ante editum. *i* Τὸν Διάλογ. ἢ] Ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. *k* Ταύτῃ] Διὰ τοῦτο L. & marg. *A*1. Sed omiſſo καί.

77. (5) Οὔτε πεζὸς] Καταγινώσκει τοῦ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἀλλότριον. *V.*

(5) Οὔτε πεζὸς] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & ſuo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μένιππον] De quo ſupra multis ad N. Δ. I. *M. du S.*

Μένιππόν τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philoſtr.* p. 164. a. 5. *J. F. R.*

69. Καὶ κάρχαρον] Vid. ſupra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hiſt.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J. F. R.*

71. Τὸ δῆγμα λαθραῖον] Invehitur in malivolos *ſubleſta lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam ſi occaſio uſquam eſt,
Aquam frigidam ſubdole ſuffundunt.

De quibus vide *Caſaub.* ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Piſid. Coſmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἠπειγμένους.

J. B.

73. Διαμένων] Sic P. ſolus. In Impreſſ. Διακείμενος. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα] Interpretes: *Neque pedeſtris, neque ſublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non eſt Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius, legendum eſſe, ut olim vidi, & nunc vere me vidiſſe Mſ. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc eſt, neque in proſa, nec poëtice ſcribo: genus meum dicendi non eſt quale eſt illorum, qui oratione ſoluta utuntur, aut philoſophi, aut oratores, aut hiſtorici, nec quale eſt poëtarum, ſed eſt ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non eſt, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, ſed exilis, exſiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce ſuperius non nihil notavi. Paullo poſt repone particulam ἢ ſuo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. *J. G. G.*

78. Μέτρων] (Mſ. Gr. recte μέτρων.) *Kuſt.* Accedit etiam auctoritas Mſſ. P. & L. In Impreſſ. μετεώρων. *M. du S.*

Μέτρων] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Geſn.* Conf. ſupra pro *Imag.* c. 18. εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. *J. F. R.*

πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς [a] τὸν [b] ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καταναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ [c] τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἳ τέως [d] τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ [e] ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ Θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον [g] εἰργάζετο, τῆς ἀμιγοῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς [h] μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα [i] λεπτολο-

haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo ſqualore purgatum, & ſubridere coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipſi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem ſpinas quae in illo ſunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum ſumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non ſubtilia iſta atque tenuia, aſſidens, minutim cum illo diſputo, Utrum immortalis ſit anima? &, Quot ſextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiſcibilis, & quae ſemper unius modi ſuique ſimilis erat materiae in illam temperationem, in qua miſcebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetorice civilitatis particulae ſimulacrum ſit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, neſcio quomodo, minutis id genus diſputatiun-

a Τὸν] Τὸ *Fl.* *b* Ἀνθρώπινον] Ἀνῖνον marg. *AlW.* *c* Τοῦτο] Τοῦ τὸ male *Fl.* *d* Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec deſunt in *Fl.* *e* Ἰσχνὰ] Γλισχρὰ L. G. P. & marg. *Al.* *f* Καθήμενος] Κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. Edd. *g* Εἰργάζετο] Κατεσκευάζετο marg. *Al.* *h* Μορίου εἴδωλον] Μηρίου male *P.* Μόριον οὐ ὅλον *Pell.* *i* Λεπτολογῶν] Λεπτολογεῖν *Fl.* (Cod. Conſt.)

90. Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, διασυρμοῦ τέθεικεν ἕνεκα. τῷ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας. *V.*

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo adſpectu videtur eſſe τὸ ἀνῖνον, marginis *Ald. Weſſelinganae*, quia idem ſignificat, quod vulgatum. Verum quia iſtud eſt Codicis alicujus ſcribendi compendium, hinc ſtudio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam deſumtas. *J.F.R.*

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι] *Quod tenuia illa & exilia cum ipſo ſedens argutari non ſoleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ ſcribit τὰ γλισχρὰ & pro καθήμενος σμικρολογοῦμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατος] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M. du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione ſic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος. &c. Ed. *Baſ.* p. 478. f. *M. du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τῆς αὔλου, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τὸν κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Coſmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non eſt ἀμιγὴς, ſed ἀμέριστος καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo poſt τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem ſuperiorem*) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E.F. & *Quintilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M. du S.*

Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

ter

tinnculis; ut illi qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cujusvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quaerit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam caeterarum rerum cauſſa nihil puto mihi objiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricum ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Injuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

35. MERC. Vah ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

γῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι. ϗ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, ϗ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγηται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ ϗ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, ϗ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, ϗ ἀποβλέπει, [l] τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσα· ϗ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, ϗ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΕΡΜ. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, ϗ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος [n] φέρει, [o] ϗ μὴ παύσαιτο

k Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *A1*. Ceterae ſex Ὀξ—ορκεῖ. l Τὰ] Οὐ τὰ marg. *A1W.* m Ἐμοί] Ἦν *Fl.* Vulgatum firmat P. n Φέρει] Nihil mut. *Fl.* o Καὶ μὴ παύσαιτο] Μὴ παύσαιο τουτου, ſine ϗ P.

16. Τὰ * πρὸ τοῖν ποδοῖν] Τὸ τῆς Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς ἐκείνη ἀπέσκωψεν εἰς Θάλητα τὸν φυσικόν. *V.*

19. † Ὡς θοιμάτιον τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμόν φησι ϗ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν ϗ ‡ διεσμιλευμένον. οὐ γάρ φησιν, ὡς Σύρος ϗ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκβδήλωσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν ϗ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. *V.*

29. Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει] Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ ϗ εἰς ῥᾳδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονεύει, ἀλλ' οὖν πάντως ϗ ἡττωμένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. *V.*

* Ποδ] Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*
† Ὡς θοιμάτιον] Aliter lectum ante; ſed ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

‡ Διεσμιλευμένον] Sic reſcripſit Idem ex V. & C. quum διαμεμιλισμένον editum offenderet.

ter compoſuimus. *J. M. G.*

10. Λεπτολογῶν] Quia *Solan.* nusquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adjecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quemdam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. * *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Gujet.* conjecit, & facile me nactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, ſi ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐςὶ, ϗ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, ϗ μὴ παύσατο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐςὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeſchines* contra Timarchum, & plane pleneque Scholiaſtes Demoſthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe *Scholiaſt. Ariſtophan.* & *Florent. Chriſtian.* ad Veſp. *J. R.*

σαῖτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ᾽ ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

calculum, nec deſierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem diſcedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

ΤΙ ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίστανται, δι᾽ ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι᾽ οὗ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥντινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶ-

TYCHIADES.

QUid tandem igitur eſt, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac ſervi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & ſibi ſunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipſe juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid ſibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Eſtne ars, quam tu forte noris? verbi cauſſa muſicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhetoricen? A Philoſophia enim tantundem abes, quantum abeſt pravitas. PAR. Equidem ſi fieri poſſet, longius etiam, *abeſſe*

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ καὶ γελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

10. Μὰ Δία] * Ἡ ἀπομυθική συναπακουομένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ † προσκεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακόν με εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζων, ‡ ἀλλ᾽ ὡς εἰδότι καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ § τῷ κακὸς εἶναι. ἢ οὕτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ ¶ δοκῇς παρέχειν ἄγνοιαν, ὁπηνίκα μέ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ᾽ ἑκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖον τῆς παρὰ σοὶ δοκήσεως. V.

* Ἡ ἀπομυθική] Τὰ ἀπομυθικὰ *Solanus* dederat; bene quidem; ſed quia non addiderat unde habeat, non auſus ſum accipere. *J. F. R.*

† Προσκεῖται] Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκειται recte ſcribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. *J. F. R.*

‡ Ἀλλ᾽] Ἀεὶ legebatur in Edd. mutavit *M. du S.*

§ Τῷ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ κακός.

¶ Δοκῇς] Δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῇς C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inſcriptio Editionis *Baſil.* eſt Τυχιάδης καὶ Παράσιτος. In aliis Edd. perſonae non additae in titulo, ſed in ipſo tamen Dialogo. *J. F. R.*

1. Σίμων] Σίμων παράσιτος. *F. G.*

4. Καὶ

eſſe optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me eſſe, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didiciſti propter magnitudinem illarum ac difficultatem : ſed popularium unam ; fabrilem, aut cerdoniam ? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte iſtuc, Tychiade : neque enim harum ullius peritus ſum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam ſi didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipſa recte in illa me jam verſari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius ſatis eſſe meditatus. Itaque artem me aliquam ſcire, nec eam ob cauſſam in difficultate me verſari, nunc tibi licet cognoſcere. Quam vero *artem ſciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non ſuſtinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars iſta. TYCH. Atqui eam ipſam ob cauſſam cupio diſcere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; ſed nunc dicito, niſi tamen pudore impediris. PAR. Paraſitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem inſaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero inſanire tibi videar; *at tu etiam* inſaniam illam in cauſſa eſſe puta-

ναι, καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τὴν δὲ δημοτικῶν τινα, τεκτονικήν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ τἆλλα οὕτως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἣν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἴομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ [c] καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἣν τινα δέ, αὖθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] παράδοξον ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κᾆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἄν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ [g] μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰ-

a Δόκει] Δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* *b* Ἔχει σοι] Ἔχοιμι P. male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl.* *J.* &c. *c* Καὶ σοὶ] Δὲ καὶ *Fl.* *d* Τόγε] Τότε male *Fl.* *e* Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. *f* Ταύτην] Abeſt a *Fl.* *g* Μηδεμίαν] Ita *P.* Μὴ δὲ μίαν *J. Fl. H. B. Fr. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι] *Plato* in epiſt. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. G.C.

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur ſine muſica, unde apud Comicos, qui literas ſe didiciſſe negant, ajunt ſe non didiciſſe muſicam. Muſica & Arithmetica primum inſtituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnaſ. G.C.

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Muſica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *J. F. R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & ſupra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato eſt opus. In marg. *A*1. adſcriptum *Fl.* δοκεῖν. Falſo, ſi Florentinam innuit; nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *J. F. R.*

36. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον] Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων [e] τῳ, ὅτε χρῄζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me jam abſolve. Aiunt enim Deam illam, *Inſaniam*, gravem caeteroquin eſſe ſe habentibus, ſed excuſare illorum peccata, quorum cauſſas, magiſtri aut paedagogi inſtar, in ſe recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Paraſitica ars eſt? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Paraſitus ergo? PAR. Egregie vero maledixiſti. TYCH. Sed non erubeſcis, cum paraſitum te vocas? PAR. Nequaquam: ſed ſi non ita me vocarem, erubeſcerem. TYCH. Et, per Jovem, ſi deſignare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat noſſe; nempe dicemus, Paraſitus? PAR. Multo magis *deſignaveritis* iſtuc dicentes, quam *ſi* Phidiam *vocetis* ſtatuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὴν μανίαν] Nihil mutant Edd. *b* Ἀφίει] Ἀφήσεις *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. *A1.* *c* Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. *d* Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. *A1W.* & P. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. *e* Τῳ] Sic dedi ex *Fl.* Τῷ cett. *f* Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο *Fl.*

49. Παραιτεῖσθαι] Ἀπολύειν. *V.*

55. Πάνυ] Εἰρωνεία. *V.*

46. Τὴν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo ſtatim ſequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. *Th. M.*

Τὴν μανίαν] Ingenioſe ſane, ut hujus ſcriptoris omnia, ſcriptus eſt hic libellus de Paraſito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo eſſe, ſed & univerſarum ac ſingularum artium praeſtantiſſimam. Is itaque, qui Paraſiticam hic propugnaturus eſt, rogatus unde vivat, ſe quoque reſpondet callere artem, quae ſibi victum praeſtet, nimirum Paraſiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, niſi furens, Paraſiticam appellarit artem? Reſpondet Paraſitus cap. 2. Ἔγωγε. εἰ δὲ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἀφίει. Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240. edit. Amſt. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex ſequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Poſt δοκῶ poſito commate, haec verba ita redde: *Si autem inſanire tibi videor, exiſtima inſaniam mihi eſſe cauſſam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe inſania omnem culpam ſecus factorum ſola & una habeat; ut ſequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν eſſe referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magiſtra pro ſuo arbitrio tractet, in ſe omnem culpam arceſſens, veluti culpa eorum vitiorum, quae diſcipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magiſtros eſt. Quandoquidem itaque Simon (id nomen eſt Paraſito) plane non diſſimulat ſe Paraſitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, ſignificare, appellabimus te Paraſitum.* Reſpondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Planum eſt, haec verba eſſe mutila, & exciſiſſe tale quid, quale Interpres, qui hiatum ſenſit, addidit: ſive χαρίσαισθε ἄν, ſive aliud. Sed hoc veroſimile eſt, primo quia facile ob affine verbum potuit eſſe praetermiſſum: dein quia ſtatim quoque ita ſequitur, Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *ſi ad me ſcribens, dicas*: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤῼ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦῼ. Commode ergo ita ſupplendus eſt hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιὸν, χαρίσαισθε ἄν. *Rem mihi feceritis multo gratiorem, me ſic nominantes, quam Statuarium Phidian.* *J. J.*

51. Παιδαγωγὸν] Si verum eſt, ut ſaepiſſime eſt, potentiora eſſe poſtponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et *Obſopoeus* magiſtrum atque auctorem vertens, videtur eo adluſiſſe, ſed neſcio unde habuerit.

quam ſuo ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito*. PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho*.

§. 3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: 'Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά μοι σκοποῦντι [g] προοῖσται γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὰν πυνθάνηταί τις ὁποία τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἄν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὤν,

[g] Προοῖσται] Sic etiam *Fl.* cum cett.

rit. *J.F.R.*

60. Τῳ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. I. *J.F.R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες] Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιτε· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus poſſit, γνωρίσαιτε. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμοὶ] Verbum hic deeſſe videtur, τιμήσετε, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοντες ἐμοὶ] Vid. *Jenſii* notam praemiſſam; qui poſthaec verba, χαρίσαισθε ἂν vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγξοντες pro σφιγγέτωσαν & ſimil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de Dialect. p 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. Οἶσθ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex *Xen* p. 437. οἱ προδιδόντες· *prodiderunt*. Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαισθε ἂν ſuppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες ſit λέγοντες ἔστε. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod *Schol.* notat pro τιμωρήσασθαι politum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. Ἀγαλματοποιὸν] Vid. *Jenſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M. du S.*

66. Προοῖσται] A futuro Æolico προεῖ, προείσομαι, προεῖσαι, προεῦσαι, προῖσαι. An ab οἶσαι, οἰστὸς, *miſſile*? placet. Τὸ ἕω, ἵημι triplex videtur. ἕω, ὄω, οἴω. Ab ὄω, ὦκα ἔωκα, ἀφέωκα &c. *F.G.*

70. Δίωνι —— φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cogn.* Not. & *Men.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M. du S.*

81. Ὅπως οἴομαι] Vett. Codd. inſpiciendi. *F.G* Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit (etſi ſaepe

[a] ὢν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος [b] οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὖσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὑτωσὶ γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστι τέχνη, [e] ὡς ἐπίστασαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημο-

non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, ſi tibi videtur, quae tandem ſit genere, videamus. Sic enim aſſequamur forte etiam artes ſpeciatim: ſi quidem recte illius participes ſint. TYCH. Quid tandem ergo eſt ars? Nam ſcis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *ſcio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, ſi quidem noſti.

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine do-

a Ὢν[Ὅμως ὢν *Fl.* *b* Οὐδὲν] Sic *Solan.* reſcripſ. ex *Fr.* Οὐθὲν erat in cett. Perſonas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omiſit, ab οὐθὲν novam periodum incipiens. *c* Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ P. *d* Ἴθι] Ἴσθι male *J.* *e* Ὡς ἐπίστασαι] *Pell.* An σύ? Nil mutant *Fl. Fr. J.* &c. *f* Ὄκνει] Ὤκνει Edd. antea male.

pe πλεονάζει, v. infra ad c. 28.) At ſi cum *Bened.* verius: *etiam quod ſentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forſan ὡς quaeſivit *Gujetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. *J. F. R.*

84. Οὐδὲν] Ita *Fr.* ſola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum ſequentibus jungit, omiſſis Τυ. & Παρ. *M. du S.*

Οὐθέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ] Primo illud admonendi ſumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in perſonis nihil mutaverim, cum bene omnia ſic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod ſolum obſcuritatem difficultatemque huic loco objeciſſe videtur, non concoquo, & dediſſe Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expreſſi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoſcendum, ſive paratus ſis, ſive minus. *J. M. G.*

Οὐδὲν] Non valde repugnavi *Solano* οὐδὲν reſcribenti, quia vix aliter ſolet Noſter; alioqui perinde eſſe, neſcio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, aliique οὐθεὶς Aeolicum eſſe ajunt, nonnullos auct. ſubjungam, in quibus οὐθὲν, μηθὲν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis quam Aeolica dialecto ſcripſere. Οὐθὲν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi paſſim. Οὐθεὶς *Diod. Sic.* II. c. 19. vſ. 36. Οὐθενὶ idem III. c. 57. vſ. 65. Μηθὲν *Ariſtot.* I. Pol. c. 8. εἰ οὖν ἡ φύσις μηθὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐδὲν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. XI. poſt med. ἅτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος. cap. 12. σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rurſum L. 2. c. 3. & μηδὲν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. διαφέρει δέ γε οὐδὲν, & ſic perpetuo in hac phraſi aliquoties repetita c. 6. & in Analyſ. quoque ſaepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia eſt, quam quod prius ex οὐδὲ ἕν, alterum ex οὔτε ἓν ſit conflatum, nam & οὐδὲ εἷς, ad majorem forſan emphaſin ſcribi qui neſcit, adeat *Mollium* ad *Long. Paſt.* p. notarum 52. Sed ſufficit hic oſtendiſſe Atticis ſcriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεὶς rurſum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οὐθεὶς κωλύσει, & ſaepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ὅρος οὐθείς ἐστιν. Lenius Scholiaſt. *Ariſtoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδεὶς elegantius eſſe, quam οὐθείς. Unum οὐθεὶς adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque ſuperiora illa addi poterunt, item duo triave alia quae *Hoeſchel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. & *Athen.* profert. *J. F. R.*

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis perſonam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem ſecuti *Fl.* Ed. & P. nomina perſonarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In Impreſſis enim legebatur οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει. *M. du S.*

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Εἰρωνικῶς dictum. *F. G.*

89. Μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox ſequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ κ. τ. λ. ille facilius aſſentietur forte nobis, cum dicimus, legendum eſſe μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *J. M. G.*

90. Ὡς ἐπίστασαι] Mallem εἰ ἐπίστασαι. *M. du S.*

Ὡς ἐπίστασαι] Negaverat ſupra Paraſitus ſe Philoſophiae peritum eſſe. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & fruſtra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori eſſet manifeſtior, *videlicet* in verſione adjeci. *J. M. G.*

93. Τέχνη ἐστὶν] In Paraſito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic ſcribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mſ. Interpretes verterunt: *Ars eſt quae conſtat ex perceptionibus conſentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi eſt in Graeco

docto audire, *conſtat ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retuliſti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in paraſiticam; quid aliud ipſa quoque quam ars ſit? TYCH. Ars enimvero, ſi quidem res ita ſe habeat. PAR. Age ergo ſingulatim artis formis applicantes Paraſiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitioſae cum pulſantur

νεύω, σοφοῦ τινος ἀκούσας, σύστημα [g] ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς [h] ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς [i] τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, [k] ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ

g Ἐκ καταλήψεων] Reſtitu[...] ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαταλ. Diſcretim *S.* & marg. *A1W.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγγινομένων G. *h* Ἐκείνου γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε εἰπὼν *Fl.* *i* Τῆς] Abeſt a *Fl.* *k* Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρόν· ἤρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γρα. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *conſentientes.* Dein quid Latinis ſint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars eſt corpus perceptionum, quae exercitae ſunt ad quendam utilem vitae finem.* ſic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις ſunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαταλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων, ut poſtea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψεων] Ut *Fl.* Fd. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων] Sic legenda videtur nobiliſſima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inſpicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadverſione deducitur, inveniet, nusquam alio quam ſecundo caſu, & ubi ſeparari ἡ ἐκ poſſit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis eſſe alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noſter mox ſine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro caſus alius, v. g. ἐγκατάληψις vel ſimilis: licebit nobis ſuſpicari, librariis deberi, dictata excipientibus praeſertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, ſatis conſtat. De uſu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, eſt *Quintiliani* 2, 17, 41. niſi quod *perceptiones* hic admiſi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obſederunt: & quas ei reliquiſſe fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior eſt. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *conſentientes* ſunt perceptiones, e quibus ars *conſtat.* Si uno nomine utendum ſit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita reſtitui. In marg. *A1. Weſſelinganae* additum etiam erat, „ legendum ἐκ καταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obſ. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* verſionem Latinam, — At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expreſſiſſe e *Quintiliano*, qui utrumque vocabulum, *conſentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Inſtit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *ſive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis obſervatur; artem* „ *conſtare ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Baſil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Ariſtoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ πονηραὶ χύτραι] Ut ærea vaſa tinnitu dignoſcuntur: ita homines ex ſermone; huc alluſit *Perſ.* Sat. III.

— — *ſonat vitium percuſſa maligne,*
Reſpondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rurſus in *Sat.* V.

— — *pulſu dignoſcere cantus*
Qui ſolidum crepet & picta tectoria lingua.

G.C.

ϱαὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ [a] σαθρὸν [b] ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ [d] ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν [e] μεταγνοίοι. ἢ τὴν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη πό-

teſtae, maligne reſpondeat. Oportet hanc, ut unamquamque artem, com[...] eſſe rerum certo perceptarum. P[...] quidem eſt explorare ac diſcernere [...] idoneus ſit ad ſe nutriendum, qui [...] bere ſibi gratuitum cibum cum cœp[...] non mutet ſententiam. Niſi forte nummularium habere artem quandam dicemus, ſi dignoſcere ſciat adulterina numiſmata ab his, quae non ſunt *talia*; hunc autem ſine arte dignoſcere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, ſic homines aperti ſtatim ſint. Verum id ipſum accuſat etiam vir ſapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoſcere:
Innata nulla corpori certa eſt nota.

Unde etiam natura major Paraſiti ars eſt, ſi qui-

a Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. *b* Ἀποφθέγγηται] Ἀποφθέγξωνται marg. *At.* & *Fl.* male. *c* Ἐκ καταλήψεων] Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκαταλήψεως *Fl.* *d* Ὅτῳ] Recepi ex P. L. Οὕτω Edd. Sed mox ὅτῳ eaedem recte. *e* Μεταγνοίοι] Μεταγνοίη *S.* & *A.* *f* Εἴπερ] Ἤπερ vult *Marcil.* Sed prius Edd. *g* Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* *h* Μὴ] Hoc habent Mſ. Angl. & P. Abeſt in Edd. cett. *i* Διειδέναι] Διιέναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. *Μὴ σαπρὸν*] *Caſaubon.* ad illud Perſii *ſonat vitium*, legi vult σαθρόν. *J. B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kuſt.* *Caſauboni* emendationem ſecuti ſumus ita legentis pro σαπρόν. Locus eſt *Platonis* huic ſimillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτέον — διακρουοντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγγηται] Cum σαθρὸν ſit apud Platonem & Plutarchum in eadem ſimilitudine; ſuſpicatur, ſi recte intelligo, *Caſaubonus* ad Perſii Sat. 3, 21. etiam hic legendum eſſe σαθρόν. Quam frequens ſit Luciano hujus nominis uſus, oſtendit jam *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Plut. 814. quibus addi poteſt ex Encom. Demoſth. p. 694. extr. *Graev.* τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praeſtat forte, quod facit *Kuſterus* in *Ariſtophane*, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν ſignificatione in tantum conveniat, ut quae ſunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J. M. G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut ſupra, niſi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. οὕτω. *M. du S.*

12. Ἀργυρογνώμονα] Ἀργυροκόπος vulgo menſor & menſarius a Græcis κολλυβιστὴς, nummularius & trapezita. *G. C.*

13. Εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν] Ἤπερ l. d. *Th. M.* Non male. Et ſic priſcus Interpr. *artem — qua noverint*, fecerat. Sed vulgatum ſtare poteſt. *J. F. R.*

16. Κιβδήλους] Quod ſimplex non eſt neque ſincerum, id vulgato verbi Græci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud præ ſe ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienſes ob ſummum in Chios odium, ſi cui male vellent, hujus nomen nomiſmati ſolent inſcribere, addita litera, iiſque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum ſubæratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *G. C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.] Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis ſequente, & poſt illa, verbis Luciani p. ſequente. *Th. M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam ſecutus ſum. *M. du S.*

Ὥσπερ τῶν νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, ſine auctoritate. Ego quantumvis feſtinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex ſequenti μὴ poteſt intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliiſque, minus errarunt, qui οὐχ hic inſeri cupiebant) Huc enim redit Paraſiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoſcendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (ſcil. etiam ſe ha-

quidem ea res quoque obſcuras adeo, & minime manifeſtas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentiſſimum ſe alenti oſtendat, nonne intelligentiae; & robuſtae ad percipiendum facultatis eſſe tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipſis coenis meliori quam quisquam conditione diſcedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipſe artem habent, idne ſine ratione ac ſapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? noſſe virtutes & vitia obſoniorum ciborumque, curioſitatem inertis viri eſſe, tibi videtur? idque cum generoſiſſimus Plato ſic dicat: *Si is, qui epulaturus eſt, coquinariae*

φυκεν, εἴγε καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας [l] πλάττεσθαι οἴει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὑτωσὶ λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος [m] ἑστιάσεσθαι μὴ μα-

k Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adſcripſit *M. du S.* l Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Geſner.* m Ἑστιάσεσθαι] Ἑστιᾶσθαι Exc. *El.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adſpectu deteguntur. Conſtrue itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta ſunt ejusmodi locutionis exempla. Sed inſigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ teſtimonium eſt ap. *Eurip.* Androm. vſ. 80. Γέρων ἐκεῖνος, ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex eſt ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *ſenior eſt, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. i. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis ſimilia dedi in *Ambiguis.* Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, ſi non prorſus ſimilia, propinqua tamen dedit L. *Bos* de Ellipſ. p. 331. —2. *J. F. R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quæ ubique aberat, addidimus. *J. B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic ſupra *Gall.* c. 3. παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiſerim talia me deinde ſilentio praeteriturum, addam tantum quod ibi omiſi, mirandum eſſe, qui in *Euang. Matth.* XI. 10. ἐχάρησαν χαρὰν, quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehenſum. Quod multis tuetur Doctiſſ. *Eckhard.* in Obſerv. ex *Ariſtoph.* Plut. pag. 2. *J. F. R.*

32. Παντὸς ἀπῆλθε] An διὰ παντὸς i. e. *perpetuo, ubique,* quaeſivit *Solanus*? nam *per omnia* dederat etiam *Obſop.* Non opus erit, ſi παντὸς cum *Geſnero* noſtro maſcul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non diſpliceret tamen πάντως, ſi alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* converſum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Sed & poſſis *ante omnes* reddere, etſi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe eſt ap. eumd. X. 681. 31. ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemiſſum erat. Generaliter autem excellentiam ſignificat; neque credo ſemper diſquiri debere quo genere accipiendum ſit. Et περὶ τοῦ παντὸς, *de ſumma rerum,* neutr. eſt ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J. F. R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J. B.*

39. Πλάτωνος] Hæc Platonis ſententia extat in Dialogo qui inſcribitur Gorgias ſive Rhetor. *G. C.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* extat, ſed in Theæt. p. Ed. *Baſ.* 83. A. *M. du S.*

 51. Εἰ]

μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυρωτέρα ἡ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ [a] τοῖς κεκλημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό γε μὴν πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτική, ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτήν, δύναμιν δέ

non ſit peritus, * *paratae coenae minus fir*[illegible] *judicium.*

6. Eſſe autem non *ex perceptione* modo, ſed *coëxercitatam* etiam Paraſiticam, ex h. facile diſcas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menſes, & annos ſaepe ſic durant, ut non ſimul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipſas habent: at Paraſiti perceptiones, niſi quotidie ſit in ſua palaeſtra, perdunt non ſolum, puto, artem, ſed ipſum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne inſanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem abſque illo licet. TYCH. Sic eſt ſane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere eſt Paraſitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, ſed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκλημένοις] Τοὺς κεκτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὴν] Abeſt artic. a *Fl.*
c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί] Ὢν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. *Fl.* Pro ὂν etiam ὢν marg. *A1W.*

48. * Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μένουσι, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ — αὐτῆς ἐμποιεῖν — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν † ἀντίθετις, οὐδὲν γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος, οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὗται τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ ‡ κατὰ βίον εὐχρήστου § σεσυλημέναι. Εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τὴν μηδεμίαν ἔξιν ἐντίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπεφήνω πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν τε — — τῆς τῶν τεχνῶν ¶ ὑποστάσεως ἐξοστρακιζομένη. *V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τοὺς κεκτημένους edita.
† Ἀντίθετις] Ἀντιθεὶς legebatur, mutavit *Solan.*, qui paullo poſt etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τὴν ἐνεργ. quod ante editum fuerat.
‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit *M. du S.*

§ Σεσυλημέναι] Sic Edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum eſt undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non auſim. *M. du S.*
¶ Ὑποστάσεως] Non aderat in Edd. ſed ex Cod. ſupplevit *M. du S.*

51. Εἴη] Legendum videtur εἶεν. *F.G.* Non male. Sed ſi ad Paraſitum ipſum referas, non tanta mutandi neceſſitas. Ad καταλήψεις certe ſingularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (ſed rarius) invenias cum ſing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus G. O. *Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita ſolet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam ſing. eſt? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxiſſe feminin. plur. verbo ſing.? *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύουσιν. *F.G.* Bene, ſi εἶεν ſemel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. *Geſn.* εἴη ad Paraſitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum eſſe forſan innuens. Velim igitur, etſi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; ſi forte & alia femin. apud Noſtrum ita conſtructa reperiantur. *J. F. R.*

54. Μὴ καὶ μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. *F.G.* Non delendum, ſi interrogandi ſignum addas, quod adeſt in *P.* in aliis non. Conf. c. 40. *E.* *J. F. R.*

56. Ὂν, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; ſed mallem tum etiam illud ὂν poſt βίῳ, quod illa cum ceteris ſervat, omitti, ut recte notat marg. *A1W.* quo ſententia paraſitica ſit, οὐδὲ

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾷν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐχ οὕτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι᾽ ἧς [e] δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παράσιτον δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν

d Οὐχ οὕτω] Οὐδ᾽ οὗτος male *Fl.* *e* Δυνήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυνήσεται male *Fl. P. Fr. B1. S. H. Ald.* Σωνήσεται *J.*

οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὧν ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν δέ τινα] Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυνήσεται σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσεαι, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσεται antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυνήσῃ vel δυνήσεαι; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἐμαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκταί σοι niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Evang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ᾽ ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epict.* Man. p. 58. f. *Ael.* I. 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῷ δὲ Λιπάρῳ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτοὺς — τόπους. *J.F.R.*

ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτική ἐστι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρός ἐνίους τῶν Φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι [c] φημὶ τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

inertia eſt Paraſitica, neque facultas, ſed corpus quoddam concinnatum e comprehenſionibus exercitatis, artem nempe eſſe inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex iſtis colligo. Verum illud ſupereſt, ut etiam finitio nobis bonam reddas Paraſiticae. PAR. Recte tu illud poſtulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Paraſitica eſt ars eſculentorum & poculentorum, atque propter iſta dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. Pulcherrime definiiſſe mihi tuam artem videris. Sed illud diſpice, ne cum Philoſophorum quibusdam pugna tibi ſit de fine. PAR. Quin ſufficit, modo ſit idem finis felicitatis & Paraſiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Paraſiti vitam, beatam nempe & invidendam eſſe ſolam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exſtat*,

Quam

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγέ] Sic Edd. Ὑπερ εὖ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio ſit. c Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* Ἔμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *A1.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἳ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφήναντο. *V.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ὅρα, ποίησον. F.G.

84. Ὅπως] Sic Noſter paſſim. Vid. Τιμ. c. 28. (ſed quia alia diviſio ibi inſtituta jam eſt §. 48. No. 89.) M. du S.

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, ſ. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. J. F. R.

88. Λεκτέον] Λεκτέων. Th. M.

Λεκτέων] Additum oportuit καὶ πρακτέων. M. du S.

Λεκτέων] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *P. S. A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. uſus fuit. J. F. R.

98. Οὐ γὰρ] Verſus Homerici erant corruptiſſimi. J. B.

Οὐ γὰρ] Inſpecto *Homeri* loco (qui eſt Odyſſ. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipſe Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum reſpicit *Baſilius* de legendis Græcorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορουμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ᾠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὁρίζωνται. M. du S.

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic ſe reſtituiſſe ait *Bourdelotius*, & ſic Mſ. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum eſſe conſtat ex *Hom.* Odyſſ. I. v. 5. unde haec hauſta ſunt, unde etiam liquet, in altero mox verſu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & extat in Florentina. J. G. G.

99. Εἶναι] *Hom.* L. *Fl. V2.* & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, ſi φησὶ retineatur. M. du S.

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adſcripſit *Gujet.* Item paullo poſt εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. J. F. R.

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipſo emaculavi. M. du S.

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα ſcribendum videtur, pro κατέχει. F. G.

Ἔχῃ

Quam ſi laetitiae populum tenor occupet omnem.

——— Si menſa exſtructa ſit alte

Pane ac carne, merumque cavis crateribus hauſtum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque miniſtret.

Et quaſi non ſatis illa admiratus eſſet, ſuam ipſius ſententiam manifeſtiorem reddit, bene dicens:

Haec noſtro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam paraſitari. Ac non vulgari viro illos ſermones tribuit, ſed Graecorum ſapientiſſimo. Atqui ſi voluiſſet Ulyſſes Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vaſtat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a ſe ipſo ſectus,

Ἢ ὅταν [e] εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ [f] κρειῶν, μέθυ [g] δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων

Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείῃ δεπάεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,

οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὔδαιμον νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ [i] σοφωτάτῳ τῶν [k] Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε [l] τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊ-

e Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνην male Edd. omn. *f* Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum eſſe etiam *Gujet.* monuit. *g* Δ' ἐκ] Reſtitut. ex *Hom.* Δὲ Edd. omiſſa praepoſitione. *h* Ἐγχείῃ] Ἐγχέῃ P. *i* Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. *k* Ἑλλήνων] Sic L. *P. H.* Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *A1.* *l* Τοὺς] Articulo caret *Fl.*

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus eſt cum *Gujet.* κάτα per anaſtrophen ſcribere; neque ſic eſt in meis *Homeri* Edd. Nam etſi per tmeſin pro κατέχω accipi queat, tamen non eſt anaſtrophe, qualis Odyſſ. Z. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει & ἔχω etiam per ſe interdum ſignif. *verſari*, *degere*, cujus exempla mox ſubjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum ſit: *laetitia verſatur apud*, *per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno, quum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in *Homeri* libris Odyſſeae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *verſor*, *immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I. 1. τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. *Long. Paſt.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα (male πηγῦνσα Edit. *Jung.*) Idem IV. 113. περὶ θήραν εἶχε λαγώων. *Ael.* XIII. 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχείαν εἶχεν. Et III. 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἴσους εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rurſus *Hom.* Od. Λ. 491. Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε. *Senium eum occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione ſtructurae patet tmeſin eſſe, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κάτα ſcribi neceſſe, quia praepoſ. praecedit caſum ſuum. *J. F. R.*

10. Τοῦτό τί μοι] *Hom.* Odyſſ. I. vſ. 11. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τῶν ὅλων. *J. B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc ſcripturam habuerit *Pariſienſis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba eſt. In plerisque Impr. & ipſo P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philoſtr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Eſt apud *Philoſtr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G. C.*

19. Ἕλληνας — κατέσχεν] *Hom.* Il. A. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. *G. C.*

Ἕλληνας — κατέσχεν] Verſus quem *Cognatus* profert, eſt in Il. B. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret verſ. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, ſermo eſt. Sed neque hoc magni eſt momenti. *J. F. R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς [a] λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε [b] ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, καὶ
[c] Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ [d] κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem.* Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione conſtitutus rurſus apud Calypſonem, cum liceret ipſi in otio vivere & luxuriari, & Atlantis filiam ſubigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, ſed vitam Paraſitorum. Vocabantur autem eo tempore Paraſiti *convivae.* Quomodo igitur dicit? Rurſus enim verſus ipſos memorare operae pretium eſt: neque enim ſatis intelligere licet, niſi ſaepius recitentur,

Convivaeque ſedent deinceps. Et:
Menſa exſtructa ſit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter ſuffuratus Paraſiticae finem, felicitatis, quam ipſe ſtatuit, finem facit. Hoc autem eſſe furtum, neque curae eſſe voluptatem Epicuro, ſed Paraſito, ſic diſcas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem ineſſe in corporis a moleſtia vacuitate: deinde in eo, ſi neque anima tumultus vel perturbationis plena ſit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τελείας marg. *A*1. & L. Nil mut. Edd. *b* Ἀκούειν] Conſtans lectio. *c* Παραπλήθωσι] Παραπλήθουσι *Fl.* *d* Κρεῶν] Sic etiam *Fl. Fr. J. P.* *e* Αὐτὸν] Αὐτῶν *Fl.*

39. Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὅμοιον * τῷ. μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθεία γὰρ, οὐ γενικῇ συνέταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντισαι, σπουδῆς ἠξίωται. *V.*

* Τῷ μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] *Hom.* Il. E. 228. μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed *Euſtath.* idem cum Scholiaſta repperit. *M. du S.* qui pro τῷ etiam τὸ dederat; ſed quia vulgata ſatis ſana; nec auctoritatem indicat, non ſum obſecutus, etſi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauſerit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. abſens ante ἀντὶ inſerui. *J. F. R.*

25. Τῇ Καλυψοῖ] *Hom.* Od. E. 14. & paſſim. *J. F. R.*
28. Λείας] Τελείας, L. *M. du S.*
32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto * *fieri enim non poteſt, ut eos* (verſus) *PERCIPIAMUS, ſi non ſaepius dicantur.* Interpres habebat: *quos niſi ſaepe referantur, audire non poſſumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non eſt audire, ſed intelligere & percipere. *H. V.*
Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id eſt, *repetiti placent.* *F. G.*
Ἀκούειν] Hic *intelligere* eſt; quo ſenſu in N. T. uſurpatur; nove. Niſi forte corruptus locus eſt. *M. du S.*
Ἀκούειν] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere uſurpatur. Cl. *Geſn.* etiam recte vertit *intelligere.* Obſop. *Neque enim ad ſatietatem AUDIRI poſſunt, niſi ſaepius repetantur*: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* ſignificatu non ſit antiquiſſimum; non tamen eſt adeo novum, ut ſingulari Novi Foederis ſtilo ſit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus teſtimoniis, quorum poſterius tantum repetam: Ἁπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥόδινον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pſochenius* de ſtilo N. T. ad verba Apoſtoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Senſus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore ſtructura eſt ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem ſo-

Conſequitur Paraſitus ; at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine ſolis, ac diſtantiis, de primis elementis, ac de Diis, ſintne an non ſint? qui de ipſo bonorum fine ſemper pugnat, & ab aliis diſſidet; ille non in humanis modo, ſed in mundanis etiam eſt moleſtiis. At Paraſitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec eſſe loco poſſe quam ſunt: cum ſecuritate multa & tranquillitate, nulla re tali ipſum interpellante, edit & dormit ſupinus, pedibus manibusque remiſſis, ut Ulyſſes in rate domum navigans.

12. Quin non hanc ſolum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob iſta. Epicurus enim iſte, quicumque demum eſt, ſapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abeſt ut ſuaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a ſe habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Paraſitus eſt, &

ἑκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστιν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφεικὼς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ἐπὶ τῆς [g] σχεδίας ἀποπλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

f Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* *g* Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* *h* Οὐ ζήσεται] Et ſic *Fl.* cum cett.

ſonabit; *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid ſi igitur ἀκούσειε optandi modo legas? vel ἀκούσαν. *J.F.R.*

34. Δαιτύμονας] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον] Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Imag.* poſterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverſe ἀχλόητος edi ſit paſſus, ut ibi vidimus.) Interim verum eſt, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Heſych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis ſcribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritiſſimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipſum Epicurum in Epiſt. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in ſimili ſententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *J.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας] Videtur omnino reſpicere Od. N. 79. 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus noſtris extat, irrepſit pro Σχερίας facili ſciolorum lapſu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίη, nomen eſt Inſulae Phaeacorum; (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulyſſes ſomno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ τῆς σχεδίας] Magna veri ſimilitudine ſeſe commendat conjectura *Solani*: ſed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, ſine auctoritate librorum, id quidem praematurum eſſe conſilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita abſurda vel falſa, ut ſine ejusmodi correctura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ σχεδίης *Homero* ead. Odyſſ. crebro uſurpetur, & veritati non adverſetur, ego nihil mutari paſſus ſum. *J.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i. e. *ſequenti.* *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accuſ.* c. 15. med. *J.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται] Forſan quis οὐ ante ζήσεται omitti poſſe ſuſpicaretur, ut vid. ſupra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed ſi in ejusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ejus & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. *J.F.R.*

οὐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται. ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φής; ΤΥΧ. Κἀμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφίκοιτο [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονο-

non, ut ait, *Philoſophus*: ſi vero a ſe, vivet ſuaviter. TYCH. Quomodo n[on] ſuaviter? PAR. Quia ſi cibum a ſe hab[eat,] multa ſane, Tychiade, hanc vitam con[ſequi] neceſſe eſt. Et vide quot ac quanta? [O]portet eum, qui ſuaviter vivere velit, cu[]piditates omnes explere. Aut aliquid [con]*tra* dicis? TYCH. Etiam mihi ſic vid[e]tur. PAR. Igitur ei qui multa poſſ[idet] hoc forte ſuppeditaverit: illi vero, qui pa[u]rum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat ſapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de ſuis opibus copioſe miniſtrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia neceſſe eſt, eum qui ſua impendat, in multas incidere injucunditates; cui nunc pugnandum ſit cum coquo, ſi male paravit cibum, aut, ſi non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum diſpenſatore rei familiaris, ſi male

a Παρέχει] Forſan πάρεστι *Bell.* b Τοῦ] Deeſt in *Fl.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *B2. P.* Ἢ μὴ omiſſo εἰ cett. Εἰ μὴ omiſſo ἢ L.

76. *Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι*] *Proinde ei, qui multa poſſidet, hoc fortaſſe praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non ſatis aſſequutus eſt qui ita reddidit. Debebat poſterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non prabet.* *H.V.*

77. Παρέχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Vitringa*; quare comma poſt μηδὲν quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod *Geſnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deeſſe videtur. *F.G.*

Εἰ] *B2. P.* & *A.* quod & agnoſcit L. ſed abeſt ἢ. In reliquis deeſt εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam, Μισθ. c. 13. *M. du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forſan παρὰ τούτου, adſcripſerat *J.M.G.*

93. Τοῦ τέλους] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Conſtituebat enim Epicurus philoſophiæ ſuæ ſummam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr.

Ipſe pater veri doctus Epicurus in arte
Juſſit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendoſe faciunt qui in ſecundo verſu reponunt *luſit* pro *juſſit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J. B.*

95. Ἀπολογούμενος] Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν —— οὔτε ἀργύρια ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει. *At vero paraſito neque coquus eſt*, &c. *neque pecuniæ pro quibus cauſam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui ſe defendunt contra impugnantem. Hic eſt ἄτοπον. lege ex Mſ. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη. *neque pecunia, qua amiſſa crucietur.* *J.G.G.*

Ἀπολλυμένων] Τῶν ἀπολλυμένων, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογούμενος, inſulſe. Sed quid iſthic loci οἰκονόμος? Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum eſſe arbitror? *M du S.*

98. Ἐκεῖνος] Ἐκείνους malim. Et *Solan.* Florentinam etiam ἐκεῖνος male habere, *Juntinae* adieverat. Nam etſi ſingularis ad Epicurum videtur ſpectare, illud μόνος rectius pluralem ſibi oppoſitum habebit; quia ſi ſolus immunis eſt, ceteri omnes debent eſſe iſti malo expoſiti, & ἐν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus iſtos* (Epicureos) *perturbari neceſſe eſt.* *J.F.R.*

6. Πα-

ſe diſpenſet, pugnandum. An non ita eſt? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire iſta poſſunt omnia. Itaque nunquam conſequetur finem. Sed Paraſito neque coquus eſt, cui iraſcatur, neque ager, neque diſpenſator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut ſolus ipſe edat ac bibat, earum, quibus iſte neceſſario conflictatur, moleſtiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem eſſe Paraſiticam, tum ex his, tum ex reliquis ſatis demonſtratum eſt. Supereſt ut demonſtremus, etiam eſſe optimam: idque non ſimpliciter; ſed primo quidem, communiter artibus omnibus eſſe praeſtantiorem; deinde etiam ſingulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praeſtat, quod omnis ars neceſſario adhibet diſciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo eſt quin abominetur. Hanc vero ſolam, ut videtur, artem diſcere licet ſine labore. Quis enim de coena unquam diſceſſit plorans, ut quosdam de magiſtris

μοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία κἀμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος ὑπὸ μηδενὸς, ὧν [e] ἐκεῖνος, ἀνάγκῃ ἐνοχλούμενος.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἔκ τε τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τῶν διδασκάλων

d Ἀπολλυμένων] Reſtitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. *A1.* Ἀπολογούμενος Edd. *e* Ἐκεῖνος] Ἐκείνους *J.* L. & marg. *A1.* Prius cett. *f* Ἀπὸ] Recepi ex *J. V2. B2.* & Mſ. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης γὰρ τέχνης] Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. F.G.

Πάσης γὰρ τέχνης] Haud male quidem *Gujeti* conjectura habet. At cum non deſint exempla genitivi, ubi dativus uſitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuiſſet. Idem IV. c. 44. τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερός τινι etiam uſitatum cum genitivo. Noſter ſupra *Gall.* c. 28. οὗπερ ἱερός εἰμι. *Aeſop.* F. 2. τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etſi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Conſtrue igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Inſula Deorum ſacra*, pro *Diis*, adfert *Jenſius* in Lectt. Luc. p. 285. addiditque deinde *Juſtin.* XVIII. 7. *Decimas Herculis ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum ſtatuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. inſertis Obſ. Miſcell. Britann. menſ. Aug. 1736. p. 210. *J.F.R.*

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic recte Mſ. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. *J.G.G.*

11. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ἑρῶμεν; Mſ. Cl. *Graevii* ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut ſit ellipſis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox ſequitur. Praecipue ubi de ſcholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticam loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noſter in *Hermotimo* T. I. cap. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & paſſim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. *J.J.*

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic praeter Mſ. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri ἐκ. Sed *B2.* pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. *M. du S.*

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jenſ* defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel ſervaſſem, ſi tanti eſſet. Sed conſentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque teſtibus ſuis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et ſi me tertium teſtem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat ſine articulo poni, ut *Ariſtoph.* Plut. 84. ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι & ſimil. quae cum praepoſ. ἐν juncta, ipſe adtulit *Jenſius.* *J.F.R.*

λων ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπιὼν, ὤφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ κἀκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινὲς, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα [f] τῷ ἄρξασθαι τῆς

videmus? Quis vero ad coenam iens eſt triſtis, ut qui ſcholas frequentant? Paraſitus ſponte ſua ipſe ad coenam ˈ artis cupidiſſimus: qui vero artes q alias, odio eas habent, adeo ut qr propter eas aufugiant. Quid vero? n illud etiam cogitandum eſt, quod il- artibus proficientes his maxime rebus ... matresque munerantur, quibus Paraſitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *ſcripſit puer; date illi cibum: non recte ſcripſit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes poſtremum hoc habent poſt diſciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via eſt. Paraſitica vero ſola reliquarum, ſtatim ipſo diſciplinae tempore ſua arte fruitur; & ſimul, dum incipit, finem etiam ſuum conſequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, ſed univerſae ad ſola alimenta *paranda* natae ſunt: Paraſitus autem ſtatim cum incipit artem, alimenta habet. An-

a Δι' αὐτὰς] Sic eſſe in omnibus Edd. notat *M. du S.* b Τὸ] Delet artic. *Pell.* c Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B1.* & 2. d Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B1.* & 2. e Τῷ] Sic *B1.* & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S.* &c. f Τῷ] Bene *P. B2.* & *G.* Τὸ rurſus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς κεκλημένοις μεταχειρίζονται. *V.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* ſub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Conſulto mutavit textum *Heſiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτήν. In P. *Fl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noſter ſolam *Pariſ.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias ſic habere vidi, ideoque in variantt. diſtinxi; ſed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forſan ab Interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa eſt via*, ad quod *Fl.* aliaeque animum videntur dediſſe, comma poſt γὰρ omittentes. At cum οἶμος maſculinum ſit, πολλὴ, (ſi proba eſt lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, reſcribendum) forſan ad ὁδὸν referendum. *Heſiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, quod etſi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum iſthoc ipſum voluit Cl. *Geſn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς poſt πολλὴ intellexere, ellipſi ſatis per ſe uſitata, qua tamen carere poſſemus, ſi adjectiv. ad ſequens οἶμος aptemus; nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem ſignificans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος eſſet tanta, ut prius *itineris ſpatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantiſſimam adgnoſcerem hic ellipſin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam ſi πολλοὶ legas, ſcil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; ſed hoc ipſum fefellit ſcribas, qui πολλοὶ cum dediſſent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae cauſſa; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi cauſſa: Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud; verum idem & opus ipſius eſt, & illud, cujus cauſſa ſuſcipitur?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat: *ut*, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere; ipſasque civitates, alios annuos, alios autem menſtruos dies feſtos obire, ac tum exhilarari dici: Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt, ii pauco cibo & potu pauco utuntur, aegrotorum inſtar, qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici: neque enim tibia canere licet ſine tibia, neque pſallere ſine lyra, neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda, ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδείς ἐστιν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. g αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ

g Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ὄρθιος οἶμος] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν. Paulio poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἅμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius*. *J.J.*

32. Τῷ] Ita *B*2. & *P*. Reliquae τὸ, prave. *M. duS.*

33. Ἐν τῷ τέλει ἐστίν] *Obſop.* reddiderat: *quantocyus in quaeſtu eſt*. Haud ita male ad ſenſum; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τέλος. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt, victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis, ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti, primus erant & ſeptimus, de quo poſteriore alibi nos. *M. duS.*

54. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda: εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet; nam vel majorem habuimus *Imag*. c. 4. pr. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim*. Hymn. I. vſ. 10. Ἔνθα δέ σε Παῤῥασίη Ῥείη τέκεν. *Long*. *Paſt*. III. p. 110. Ἐκ γάρ μοι χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε. Adde nonnulla alia in *Syntax*. *Aretaei*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini, ſi non iiſdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ*. ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, &c.] Non αὐτὴ, ſed αὕτη legendum; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem*, inquit, *artes ſine inſtrumentis neutiquam domino ſuo inſervire queunt; neque enim fieri poteſt, ut quis ſit tibicen ſine tibiis, fidi-*

τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea poſſit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum eſt, alias artes diſcimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ [b] Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίνεται.

19. Inſuper aliarum artium quidam ſunt magiſtri; Paraſiticae autem nullus: ſed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina ſorte contingit.

Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύτῃ δέ ἐστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi conſidera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non poſſunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, [c] αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena ſumunt injuſte agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Paraſitus, ſumens aliena, ſolus non injuſte agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia ſunt initia: Paraſiticae vero origo plane generoſa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Paraſiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, ſed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: ſed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & menſae, & artis hujus myſterio-

a Χρῆσθαι] Χρᾶσθαι *Fl.* b Σωκράτην] Σωκράτη *Fl.* c Αὐτὴ] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male *Fl.*

dicinem agat ſine lyra, equitet ſine equo. Haec vero (Paraſitica) *ita bona eſt, nec artifici moleſta, ut quis nihil aliud habens, ea ipſa pro inſtrumento uti poſſit.* Ita quoque pag. ſequenti ſcribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.* non, ut vulgo, *αὐτή.* *J. J.*

Αὕτη] Cl. *Jenſii* Emendatio. *M. du S.*

Αὕτη] Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη.* quare nullus dubitavi monentibus *Jenſio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. *Κατὰ Σωκράτην*] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτην] Ut *Fl.* hic *Σωκράτη*, ita eadem ſupra *Ἄρη*, *Gall.* 3. vſ. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hic & alibi, & perinde ſit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* *Σωκράτη* praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed *Ἀριστοφάνην* p. 103. & T. II. p. 585. &c. *Σωκράτην* etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. *Αὕτη δὲ*] Ut ſupra c. 17. *αὐτὴ* in *αὕτη* mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia *ταύτης* jam proxime praeceſſit, non male hic *αὐτὴ* ſequitur, ut ſit, *ipſa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

riorum. Ego ergo ſaepe audivi dicentes, Qualis autem hic ſit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiſcum, ut qui putarent videlicet ſolum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα τινων λεγόντων, ποδαπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον.

23. Hanc vero maxime regiam eſſe artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum moleſtia tantum & ſudore exercent, ſed, per Jovem, ſedentes atque ſtantes, nempe velut ſervi artium: at Paraſitus ſuam artem tractat accumbens velut rex.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον [e] κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδροῦντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὑτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod ſolus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; ſed ſine ſemine & aratro depaſcitur omnia.

Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ [f] ἀνήροτα πάντα νέμεται.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere ſuam, etſi malus ſit vel ſtultus: paraſitari autem nemo poteſt, qui vel ſtultus ſit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem oſtendis eſſe Paraſiticam! Itaque ipſe mihi velle videor Paraſitus fieri, pro eo, qui ſum.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνεις τὴν παρασιτικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praeſtet *artibus*, oſtendiſſe mihi videor. Age vero etiam, quantum ſingulatim unaquaque ſit praeſtantior, conſideremus. Ac ſellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui deſtruere dignitatem artis velit.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε

μὴν

e Κακοπαθοῦντες] Κακαπαθοῦντες *H2.* Correxerat *Geſn.* Et recte κακοπ. cett. f Ἀνήροτα] Recte *B1.* & *2. P, S.* Ἀνήρωτα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ] Vitioſum habetur ab Rhetoribus nimis multa monoſyllaba conjungere. At ſtatim vel ſex ſequuntur. Ac pluribus ſcriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monoſyll. jungere. Sic Noſter mox c. 28. καὶ μὴν ἐπὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi neceſſitas quaedam in haec inquirere. *Aeſop.* Fab. 149. vel ſeptem jungit, δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. *J.F.R.*

81. Ἀλλότρια] *Athen.* lib. 1. In quo multa ſunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante hæc verba, incipit loqui Paraſitus. Aliud tamen ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De moleſto ac duro labore translatum. Ita de opere ruſtico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

10. Ἀνήροτα] Ante *B.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I, 108, 21. αὐτός.

28. Τί

.. Ei

μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, καὶ [a] τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας [b] ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὰν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπαινίδων.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ. οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τοὐναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

Sed quantum maximis pulcherrimiſque praeſtet artibus, oſtendendum. In confeſſo eſt enim apud omnes, Rhetoricam & Philoſophiam *eſſe principes*: quas propter praeſtantiam etiam ſcientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem eſſe Paraſiticam oſtendero; ſine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauſicaa, videbitur.

27. Ergo communiter quidem ambabus praeſtat, & Rhetorica & Philoſophia, primo ob id ipſum, quod in rerum natura adeſt: nam de hac conſtat; de iſtis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: ſed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philoſophiam, quae eodem ſe modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim ſe res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνουσι *Fl.* c Οὔ] Male omiſſum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. *V.*

28. *Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα*] *Τήν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ.* Sic paulo ante, *ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει.* *Th.M.*

33. Ναυσικάα] *Homer.* Odyſſ. Ζ. 101. *M.du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & conſtantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem ſententiam. Sed toto hoc loco, & his quae ſequuntur, diligentius iterum conſideratis, apparebat mihi, ſumendum eſſe nomen ea ipſa notione, quae ſolennis quaſi & propria eſt, quae ὕπαρξιν notat ſ. eam quam recentiores ſcholae *exiſtentiam* dicere ſolent, *ſubſtantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J.M.G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque ſuperſit.* Hanc ego tandem ex obſcuris hiſce verbis ſenſum erui, qui ſolus mihi genuinus videtur. *M.du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam ſane in hoc ſcriptore verſa eſt dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. ſeq. [ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, ſed *omnino*, *prorſus*. *Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone [οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς] male vertiſſe *primo congreſſu*, accurate obſervat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amſt. (*i. e.* in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaeſit quoque *Politianus*; dum in Miſcellaneis cap. 56. locum hunc *Pauſaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ, ἓν ἑκάστῳ κέρας καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in ſumma nare ſingulis unicum cornu, tum aliud ſupra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorſus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* ſunt. Nihil aliud Pauſanias, niſi ſimpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuiſſe cornua. *J.J.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De ſcopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. Et Cl. *Hemſt.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J.F.R.*

52. Ἐπεὶ τί] Lege ἐπεί τοι. *F.G.* Cl. *Geſnerus* ſenſum adjuvit, ſignum interrogandi poſt ποῖ ponens; quod ſcil. faciendum, ſi vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; ſed quae in fine periodi aderat, ſervavi. *J.F.R.*

61. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμε-

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; ſimpliciterque aliam alius putat eſſe Philoſophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem ſententia iidem manent, neque ars illorum una eſſe videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem eſſe dico, quam ne eſſe quidem certum ſit. Nam quid tandem? Arithmetica una eſt & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Perſas, quatuor ſunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philoſophias vero multas ac diverſas videmus; & neque principia omnium neque fines conſentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philoſophiam dicunt; ipſi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γάρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή, καὶ δὶς δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρ' Ἕλλησι καὶ βαρβάροις· φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

d Γνώμης] Γνώμαις *Pell.* e Καὶ μὴν καὶ] Sic *Fl.* Non adeſt καὶ poſterius in aliis.

ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη] Haec ſine ullo ſenſu ſic leguntur vulgo verſa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil diſcreparet, & poſtulata venia quispiam praeterierit; ſiquidem mediae videntur, earumque perceptiones non ſunt immutabiles, admittendus non eſt.* Inficetiis haec pleniſſima. In Graecis quoque non eſt nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem ſic, *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid abſonum eſſet, idque praeteriret quis, venia dignum exiſtimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehenſiones,* ſive *intellectiones, non ſunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noſter ille τῆς Παρασιτικῆς ἐγκωμιαστής, Alias quidem artes, velut Philoſophiam, Rhetoricen, & caeteras, non eſſe ſimplices; idque facile tolerari poſſe: Paraſiticam vero eſſe omnino ſimplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diverſam ſcripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τί, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides inſignem diverſitatem, praeterquam quod ultima [προσδεκτέος ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata ſcriptura alias ſatis ſincera; ſublato ex ea illo, quod modo ſuſtulimus, mendo. *J. J.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jenſ.* *M. du S.*

Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν] Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quaſi vererentur monoſyllaborum nimium concurſum. Et poſſet quidem abeſſe alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Noſtro, ut in *Quom. Hiſt.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Aſin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. ſunt notata.) Ideo etiam hic illud addi paſſus ſum. Praeterea monoſyllaborum congregatio non eſt impropria linguae Graecae. Conf. ſupra c. 21. f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τά. Ibid c. 10. p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῆς. Et paſſim ſingulis Dialogis, quinque monoſyll. videre licet, quin & ſex, ut in *Tim.* §. 16. ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. καὶ γὰρ καὶ τὰ μή. Idem Ep. 31. οὐ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ. Ep. 33. δὲ τὸ μέν τι τῆς & paſſim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Ariſtoteles.* ex quo haec tantum addo. Phyſ. VI. c. 6. ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monoſyll. legas Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac verſu ult. ejusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. ſub init. ſex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo *Diod. Sic* III. c. 62. p. 231. τὸ μὲν ἐκ γῆς, τὸ δ' ἐκ τῆς ἀμπέλου. Nec a quinque abſtinuit *Demoſth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed deſino συλλαβίζειν. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitioſum; ſed impeditior conſtructio, praemiſſo Accuſativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem ſecutus ſum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

χνάς, εἰ καὶ [a] τι κατὰ ταύτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, [d] προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ Φιλοσοφία μία.

[i] Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταυτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέ-

iam aliquid in iis ſit parum conſentiens, ſi *in medium* progreſſus aliquis venia dignas cenſeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus eſſe videatur. Quis vero Philoſophiam, tanquam neceſſariae veritatis diſciplinam, ferre poſſit non unam eſſe, neque magis inter ſe conſonare, quam *diverſi generis* inſtrumenta *muſica*? Jam una quidem non eſt Philoſophia; infinitam enim eſſe video. Multae autem non poſſunt eſſe: quandoquidem una eſt, *ſi eſt* Philoſophia. *Ergo nulla eſt*.

29. Similiter de eo, utrum ſit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propoſito non eadem dicunt omnes, ſed pugna eſt euntium in diverſa ſententiarum, *ex illo ipſo* maxime demonſtratur, plane non eſſe in rerum natura illud, cujus una non ſit perceptio. Quod enim diſputatur, Quid eorum potius illud ſit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Τι] Τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. *b* Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος *Fl.* *c* Ἀξιώσας] Ἀξιός ἐστι *Fl.* *d* Προσδεκτέος ἂν εἴη] Tria haec abſunt a *Fl.* & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν διασύρει τὴν Ἀναξαγόραν καὶ τὴν Παρμενίδου, οἵτινες ἔλεγον ἓν (1) τὸ ὂν καὶ ἄπειρον. εἶπωσ. . . . καὶ τὴν Ἀριστοτέλου τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρέπε διὰ (2) συλλογισμῶν γενναίων ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ (3) δογμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἕν. (6) ἀφ' εἴδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὔσης, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . (7) βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἕν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπέγραψαν φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς θεολόγους. *V.*

(1) Τὸ ὂν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna eſt. Τὸ ὄν. C.
(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογι. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *M. du S.*
(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . διγμάτων V. unde, & ex C. liquet fuiſſe παραδειγμάτων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *M. du S.*
(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deeſſe στέρησις, & paucula quædam de materia & forma, quorum jacturam non ægre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita ſunt mendoſa, ut intelligi non poſſint. Sunt Lacunæ plures, quæ forte inde duxat natæ, quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic peſſime erant ſcripta. *J. Cler.*
(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solan.* ex C. quae ſic: *Quin & ipſum Ariſtotelem id tutantem in Phyſ. audimus; uſum exemplo tali. Tria eſſe*, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις.
(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Saltem ἀπ' ſcribendum fuiſſet, ni rurſus aliquid exciderit. *J. F. R.*
(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *M. du S.*
(8) Ἐπέγραψαν] Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς? *J. F. R.*

62. *Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας*] *Quamquam earum ratione & poſtulata venia.* Verte: quamquam nonnihil diſcrepet, *hoc venia dignatus quispiam praetereat.* *F. G.*

63. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας] Haec ex *Fl.* *Solanus* ita conſtituerat καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξιός ἐστι, &c. ac ſequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe neceeſſarium ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata conſentiunt, cujus ſenſus non eſt plane incommodus, inſignem adeo mutationem facere non ſum auſus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγγνώμης ἄξιός ἐστιν] Ita recte *Fl.* niſi, quod prave τὶ pro τὶς habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox poſt ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoſcit, & nos ut ſuperva-

venitur; illud ipſam tollit ejus, de quo quaeritur, ſubſtantiam.

30. Verum non ita ſe habet Paraſitica: ſed inter Graecos pariter ac Barbaros una eſt, & circa eadem eodem modo *verſatur*: neque eſt, ut dicat quiſquam, aliter hos, aliter vero illos paraſitari: neque ſunt, ut videtur, in Paraſitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diverſa, ſed omnibus reſpectu omnium eſt conſenſus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Paraſitica forte hoc reſpectu etiam ſapientia fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his dixiſſe mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem eſſe tua arte Philoſophiam, quomodo demonſtras? PAR. Igitur illud primum dicendum eſt: Philoſophiam nemo unquam Paraſitus adamavit: Paraſiticam vero appetiiſſe, multi memo-

ποτε ὁμολογεῖν [e] μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταυτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἑτέρως [f] δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπι-

e Μίαν] Ἂν *Fl.* & marg. *A*1*W.* f Δὲ τοὺς] Et ſic eſſe in *Fl.* adſcripſit *Solan.* Sed eſt & in cett. praeter *B*1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε *B*2. g Οἷον] Οἱ *Schol.* & *Coll.* h Καὶ συμφωνία] Omiſit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν ἐν παρασίτοις] Τὸ ἑξῆς, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στοϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non aſſecutus eſt Luciani ſenſum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν ἐν] Ἔοικε tantum ſine praepoſ. legebatur; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum gloſſema omiſimus. *M. du S.*

64. Μέσαι] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. Προσδεκτέος ἂν εἴη] Hæc addititia videntur. *F. G.*

Προσδεκτέος ἂν εἴη] Si haec verba retinenda ſunt, non video cur προσδεκτέος in προσδεκτέον ſit mutandum, quum jungi poſſit praemiſſo τις. *J. F. R.*

67. Ὡς ἀναγκαίαν] Haec duo verba cur addita ſint mihi non ſatis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Vertitur: *magis convenire quam inſtrumenta?* Verte: *conſonare magis quam organa?* *F. G.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quid hoc ſit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quia *Solanus* ait ſibi non liquere quis horum verborum ſenſus ſit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: queritur philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem, quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων ſonant: *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive: *plus etiam quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis δέ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut ſcribebantur, illud ſolum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more ſcriberem. *J. F. R.*

76. Φορᾶς ἀντιδόξου] *Contrariarum opinionum conflictum.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum, *proventus* ſ. multitudinis, ſectae, diſciplinae, *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis φορὰ pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipſe *Sextus* egregie ſuppetias fert Paraſito noſtro, *Math.* II, 6. ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Gujetum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jenſius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Legendum videtur: ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τούσδε παρασιτεῖν. *F. G.*

Μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud poſterius τοὺς δὲ in noſtris Codd. atque Edd. non invenio, ſed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B*1. τοὺς δὲ, quod in τούσδε mutandum, facile largior, idque *B*2. jam fecit. At quum in cett. abſit, eorum lectionem ſervavi, ne ſine neceſſitate τὸ δὲ conduplicetur. *J. F. R.*

ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας; ΠΑΡ. Οὕς τινας μέντοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμὲ, [a] ὡς κατά τινος αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὕς τινας καὶ εὕροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὕς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ οὓς ἥκιστα οἴει.

Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἧκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας

rantur Philoſophi, & in hunc diem appetunt. TYCH. Et quos dicere poſſis Philoſophos, paraſitandi ſtudioſos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque ſimulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: ſed vehementer dubito, quos inventurus ſis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audiſſe eos, qui vitas illorum ſcripſere, alioquin omnino poſſes, quos dicam, agnoſcere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui ſint. PAR. Ego tibi oſtendam, & recenſebo, eosque non viles, ſed, ut mihi videtur, praeſtantiſſimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeſchines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos ſcripſit, venit quondam, ſecum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, ſi poſſet, Dionyſio Tyranno innoteſceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tem-

a Ὡς] Abeſt a *Fl.* Δῆτα *Pell.* pro κατὰ. b Δείξω καὶ] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid ſibi hic velit, non equidem aſſequor: intelligerem ſi eſſet ὡσπερεὶ vel ὡς δῆτα, vel ſimile quid. Corruptelam hic interceſſiſſe, e ſcribendi compendiis ortam, vix dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὸς] Καί τινος legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατα ſenſum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* poteſt legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τοὺς ἐκ. βίους] An qui ſingulas vitas ſcripſerant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M.du S.*

12. Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Paraſitico ſacramento Vir Clariſſimus *Joh. Meurſius*, jurabant etiam Paraſiti νὴ τοὺς ἅλλας *Liban.* Paraſ. *J.B.*

15. Ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *J.M.G.*

Ὧν ἐγὼ δοκῶ] *Geſn.* ὡς malebat. Nihil repugno, ſi libri addicerent. Nam etſi conſtruendo, τοὺς ἀρίστους, ſcil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὧν extundi poteſt; tamen ſenſus minus eſt commodus, quam ſi ὡς legas; & priſtini etiam Interpretes *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluiſſe videntur. *J.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. *Eix.* c. 17. & hoc ipſo Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Ariſtid.* & π. κόλακ. *Bentlejus.* *Diog. Laërt.* II. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M.du S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιτο] Nota phraſin. *F.G.*

Ὅπως εἰ δύναιτο] Nihil aliud ſignif. quam: *ſi modo poſſet*, vel *ſi hoc modo poſſet*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inverſa autem hic ordinaria conſtructio videtur, quod alii negabunt & εἰ δύναιτο duobus commatis incluſo ita conſtruent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuiſſe *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei ſuſpectum fuit quia cum infinitivo non amat conſtrui. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane reſpondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonſtrativo οὕτως poſitum eſt, quaſi dixeris: ſi *quo modo poſſit*, pro *ſi hoc modo poſſit*. Haud aliter quam relativum ὃς ſaepe accipitur pro οὗτος, non ſolum in formula ἦδ' ὃς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & ſingulis fere ſequentt. Sed & alibi, ut *Aeſop.* Fab. 91. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ περιστεραὶ — ἐξήλασαν (κολοιὸν) παίουσαι. Καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανήκει πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν.

tempore in Sicilia, paraſitans Dionyſio, de-ſedit, longum valere juſſis Socratis diſputationibus.

33. Quid vero, Ariſtippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philoſophis? TYCH. De nobiliſſimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore verſabatur Syracuſis paraſitatus Dionyſio. Quin omnium ipſe Paraſitorum princeps apud illum audiebat: & erat ſane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipſum quotidie mitteret Dionyſius, ab eo qui diſcerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornaſſe artem videtur.

34. At Plato ille veſter praeſtantiſſimus, venit & ipſe quidem hoc conſilio in Siciliam: cum vero paucis diebus paraſitatus Tyranno fuiſſet, illa paraſitatione, quod ſatis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regreſſus, ubi multo ſe labore ad eam rem paraverat, altero curſu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inſcitiam excidit: ſimi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐρρῶσθαι φράσας.

Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων [c] ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἧκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφυΐας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας

c Ὑμῶν] Et ſic Edd. vett.

λιν. At ὅπως ſic uſurpari minus frequenter obſervavi; eſt tamen haud abſimile illud *Herodiani* III. 5. 9. Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν &c. i. e. *ſi hoc modo nonnullis perſuadere poſſet*, vel *quibus eum, ſi poſſent, aggrederentur*. ubi *Steph.* quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus uſitatum videbatur. Ego utrumque ſervarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla ſint aliquanto rariora; nam quum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *ſi qua*, vel, *ſi quodammodo poſſit*, ac tum idem erit ὥπως εἰ quod εἴπως. *J.F.R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omnino ſcribendum, non ut in omnibus Impr. eſt εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admiſiſſem augmentum ηὐδοκ. quod adeo neceſſarium clamat *Solanus* Noſter, ſi alicubi inveniſſem; ſed ne *Jungermanni* Manibus δοκησίσοφος videar, nihil mutavi; & quum mox §. ſeq. rurſum εὐδοκίμει, conſentientibus vett. Edd. habeamus, (quod ſimiliter in ηὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Noſtrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praeſtat abſtinere manum. Habuimus idem ſupra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J.F.R.*

25. Ἀρίστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod aſſentaretur Dionyſio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixiſſe tradunt: Tibi ſoli & chlamydem, & veſtem rejiculam ferre datum eſt. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epiſt. L. I. *G.C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ] Hic τὸ μάλιστα deſiderari videtur. *F.G.*

Αὐτὸς εὐδοκιμει] Quod *Guj.* ſcribit εὐδοκιμεῖ, neſcio negligentiae ne an diligentiae adſcribam, quod praeſ. temp. crediderit, quia augment. abeſt: an vero alicubi ſic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris eſt, quod μάλιστα omiſſum ſit. Sed ſatis intelligi poſſe arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non ſemel vidimus. V. *Quom. Hiſt.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen definio. *J.F.R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283... (Sed ſuſpectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigaſſe tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem eſt de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipſe Paraſiticae, & Paraſitis credo, operam dediſſe inſimulatus eſt. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δευτέρῳ στόλῳ] In priore vaenierat. Vid. *Diog Laërt.* p. 147. C. *M. du S*

θίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδην μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίστασαι.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, [a] παρασιτίᾳ σπουδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὔδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Ariſtoxenus Muſicus, vir commemorabilis, qui & ipſe Paraſitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque paraſitatum eſſe, & Anaxarchum Alexandro, omnino noſti.

36. Ariſtoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Paraſiticam.

37. Ergo Philoſophos, ſicut dicebam, Paraſiticae vitae operam dantes, oſtendi: Paraſitum vero nemo dicere poteſt, philoſophari qui voluerit.

38. Jam ſi beatum eſt non eſurire, neque ſitire, neque rigere; haec nulli adſunt alii, niſi Paraſito. Itaque Philoſophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & eſurientes: Paraſitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Paraſitus, ſed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philoſopho ſimilis.

39. TYCH. Satis iſta. Sed multum etiam praeſtare Philoſophiae ac Rhetoricae Pa-

a Παρασιτίᾳ] Ita cum puncto ſubſcr. *P. Fr.* Sine eo cett. περὶ σιτία. *V2.*

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] Ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ * τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. *V.*

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τοὺς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Muſicus dictus fuit a patre, muſicæ præcipuo magiſtro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* *G.C.*

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς γε παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui paraſitum hebuit Ariſtoxenum, diſcimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὧν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non eſt mirum, ſi παράσιτον habuerit Ariſtoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an. *adornare*) & Ariſtoxenus eandem cum Neleo Philoſophiæ ſectam profitebatur. Ariſtotelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſic *Suidas*: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησε ἀκούσας τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo ſubjungit, quæ videbis, & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα: Ex his patet eundem eſſe, de quo hic Lucianus. *J.P.a G.*

Ἀριστόξενος —— μουσικὸς] Quamvis Muſicus audiat, Philoſophus hic fuit: ſed ob libros de Muſica ſcriptos id nomen adeptus eſt. Scripſerat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui ſaepe eum hiſtoriae cauſa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & ſeq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionyſio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. *M. du S.*

[παράσ]ιτος Νηλέως] De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) G.C.

Ibid.

Paraſiticam, quomodo demonſtras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hiſce vero neceſſe omnino eſt, manifeſtas fieri artes, earumque profeſſores, quales ſint. Prius autem, ſi videtur, conſideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim ſibi, tum rei publicae utiliſſimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis ſit collatus Paraſito Philoſophus.

ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὁ μέν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὑτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipſi noſtrum fingamus, nunciatum ſubito, hoſtes irruptionem in patriam noſtram feciſſe, neceſſitatem autem poſtulare, ut contra ipſos erumpamus, nec agros vaſtari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari ſunt aetate, & venire ſane reliquos, in his vero etiam Philoſophos quoſdam, & Rhetoras, & Paraſitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi ſunt,

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον.

Θεῶ

b Δοκῇ] Δοκεῖ male *Fl.* c Χωρεῖν] Χορεῖν male *J.* & *V2.*

Ibid. Εὐριπίδης —— παρεσιτει] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. G.C.

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & ſtudium perſpecta ſint. *M. du S.*

52. Ἀνάξαρχος] Legendus *Laërtius.* G.C.

56. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.] Forte an φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποχὼν, παρασ. σπ. Niſi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut eſt*, ſive ὥσπερ ἐστὶν, ſive, *ut res ſe habet.* *Th. M.*

Φιλοσόφους μὲν οὖν ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ σπουδάσαντας ἔδειξα] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amſt. Sed, ut & ipſe poſtea innuit, id vult Paraſitus; *Oſtendi ergo Philoſophos, ut plane ſe res habuit, paraſiticae operam dediſſe* Quaſi dicat; id quod de Philoſophis commemoravi, Ariſtippo, Platone, Ariſtoxeno, quorum alii aliorum potentiorum menſas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν. idque ita eſſe, demonſtravi. *J. J.*

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. ἐφ' ὧν. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἦ δ' ὅς; poſſis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari ſucceſſu paraſitatos eſſe Philoſophos, ſed pro ſuo quemque ingenio & facultate. *J. M. G.*

Ibid. Παρασιτία] *Fr.* & *P.* παρασιτίᾳ. *Ven.* 2. περισιτία. Suſpicor ſcriptum fuiſſe παρασιτιᾶν, vel παρασιτεῖν, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα, quod mox ſequitur. *M. du S.*

Παρασιτίᾳ. Haud adeo leve eſt animadvertiſſe hoccine cum puncto ſubſcripto ſit legendum, nec ne? Nam ſi qui ſtudio id omiſere, poſſent credi παρασίτια, neutr. plur. dare voluiſſe (ſi modo inveniatur adjective) nam σπουδάζω etiam accuſ. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & uſitatum eſt. *J. F. R.*

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. *J. F. R.*

86. Περιορᾶν ἔξω] Subaudi τῆς πόλεως. F. G.

99. Μὴ

Θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν, δύναται φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſta effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros progre-

a Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Fl.* b Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *Vz.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄπαγε, κατάρατε. οἰνοποσίᾳ καὶ μέθῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθορὼς καὶ κρεώδης ἐκκεκραγὼς, δόξει θυμοειδής τις εἶναι· οὐ μήν τοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκίᾳ καταπεφορτίσθαι καὶ καρτερᾶς στρατεύεσθαι τὴν γνώμην — οὐδὲν γενναῖον οἷός τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρώτην τοῦ πολέμου βοὴν φρούδος ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὴν Σωκράτης — οὗτος τὴν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τε ἃ — ὧν κατελάμβανε — καὶ ἄλλους ὑπεκφέρων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετώδης, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

* Διεφθορὼς] Διαφθείρουσι editum ante, & κρεώδης omiſſum. Octo autem locis hoc unum ſcholion ex V. correxit *Solan.* quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lect. MSS. fuere. *J. F. R.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν videtur. *F. G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τἀγαθά; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Gujeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J. F. R.*

6. Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad hæc verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγειν. *J. B.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ter.* Eun. II. Sc. II. 10. & ſeqq. *Viden' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſ. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare?* *J. G. G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſiden-

τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς [c] παρετάξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν [d] ὑπισχνῇ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις καὶ [f] ἄλλος Ἀθηναῖος [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, κἀκεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκοῦργος, οἵ γε δοκοῦντες [h] ἀνδρειότεροι, κἂν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκοῦργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'

c Παρετάξατο] Recepi ex J. V2. G. & marg. A1. Παρεδέξατο cett. d Ὑπισχνῇ] Ὑπισχνεῖ Fl. & marg. A1W. e Λέγω] Λέγε marg. A1. ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. f Ἄλλος] Ἄλλως V2. male. g Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα Fl. h Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.

18. Λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνίττεται, τοῦτο † παθόντα. V. Ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

* Παθόντα] Recte pro eo quod *fecit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliaque paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad *Prometh.* p. 36. T. I. *J. F. R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρατάττεσθαι eſt *inſtrui in acie.* *J. G. G.*

18. Παρετάξατο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. *M. du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald. Weſſel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον· λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J. F. R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, ætate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G. C.*

24. Φωνὴν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ἰσχνόφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M. du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M. du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur: ὥστ' εἴγέ τις. *F. G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M. du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτά. *F. G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F. G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. *M. du S.*

ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίαιτο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον ἀκήκοας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέ-

otes, domi ſuae jam obſeſſi, ſententiolas quaſdam & conſultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui iſta perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque ſervulum quis emat*; progredi auſus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus eſſet, abjecto clypeo fugit. An nunquam iſta prius a quoquam audiſti, quae ſint notiſſima non dico Athenienſibus, ſed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

43. TYCH. Novi iſta. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philoſophis?

40. Ἐντειχίδιοι] Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

55. Ἀλλὰ Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους * λέγει, Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

* Λέγει] Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Solan.* adſcripſitque addendum etiam υἱός, quod tamen etiam deeſſe fatetur in C.

42. Κορυφαῖος] Demoſthenes. *F.G.*

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. eſt ὄλεθρος Μακεδών. *M. du S.*

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia ſcil. *F.G.*

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demoſthenes clypeo ſuo literis aureis inſcripſerat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum eſſet, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc verſiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi deſumta ſunt ex *Iliad.* & *Odyſſea.* *G.C.*

Ῥίψας] Ipſe Demoſthenes docet, ſibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. paſſim. *M. du S.*

51. Θρᾳξὶ] De Philippo an Demoſthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri poteſt: de Demoſthene dictum cur ſtatuam, ex *Plutarchi* loco diſces, quem ad Ἐνύπν. c. 7. deſcripſi. Videbis ei ab Æſchine objectum, quod ex Barbara natus eſſet. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teſte *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demoſthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, ſeu potius paraſitus? *F.G.*

59. Καταπρίσαντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. *J.B.*

Καταπρίσαντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phraſin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. *M. du S.*

66. Πλάτων] Reliqui an viderint neſcio, certe Platonem tradunt ter militaſſe. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. *M. du S.*

67. Αἰγίνης] Conf. ſupra *Imag.* c. 17. *M. du S.*

68. Ὅμιλος] Sic ſupra *Aſin.* c. 37. αὐλητὴς ὅμιλος. *M. du S.*

69. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus claſſicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὗ ἐκεῖνοι ἔταττον, ἔμενον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, καὶ ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accuſat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Caſaubono; add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* ſine ulla dubitatione fortitudinem illius, & ſervatum in praelio Alcibiadem, tranſlatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. ſeq. Aut hiſtorica fides nulla eſt, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. *J.M.G.*

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφίπολιν. Vid. *Suidam.* Τὸ μάχην gloſſema eſt. *F.G.*

Εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum eſt neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendaſſe, at mendum eſt, & manifeſtum; emendatio vero in proclivi. Quid enim eſt τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quænam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiæ fini-

ſophis? neque enim ſane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuſes. PAR. Hi rurſus, Tychiade, de fortitudine diſputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Conſidera vero ita. Primo non eſt, qui nominare queat Philoſophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, ſi militarunt, fugerunt omnes. Antiſthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeſchines, & Ariſtoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero auſus progredi in pugnam ſapiens illorum Socrates,

γεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιᾶσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν [a] ὅστις εἰπεῖν ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὅμιλος, οὔτε εἶδον παράταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν [b] ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύ-

a Ὅστις εἰπεῖν] Εἰπεῖν δέ τις *Fl.* b Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipſas tranſportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira eſt hoc loco Interpretis confidentia ſimul & ignorantia; qui de ſuo addidit, *adverſus Lacedaemonios.* At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea ſtrenuitate loquuti ſunt, ſufficiet ad emendationis noſtrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἔτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in ſuo Lexico imaginatus eſt urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρα. Fuit enim in ipſa urbe Athenis is locus, & ipſe Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodeſtius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaeſtrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur ſub quodam exercitationum magiſtro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium ſuum amaſium arceſſit e Palaeſtra Timageti —— —— ἀλλὰ μολοῖσα

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.

J.P.a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaenſis*, de qua *Plato* & *Plut.* diſerte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠριστευσάτην ἀμφότεροι. Alcibiades ſcilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diſerte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Baſ.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Caſauboni* Animadverſiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipſe quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et ſane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, ſed contra Thebanos pugnatum, conſtat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει ſuſpicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum ſervari ſuam libris, in quantum mihi conſtat, omnibus lectionem cuperem; & reſpici putarem ad fortiſſimum unum Socratis factum, cujus neſcio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omiſere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum ſolus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει· res gerenda erat contra praeſidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaeſtram. Sed rebellis eſt Parnes, quem montem intra Athenas conſpici potuiſſe, apparet ex *Ariſtoph.* Νεφ. 322. & his, quae copioſe *Meurſ.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus paſſuum ab urbe remotum fuiſſe medio inter hanc & Thebas ſpatio, oſtendit Doctiſſ. *Waſſ.* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diſerte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae περὶ τὴν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaeſtrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Paraſitus, h. e. Lucianus, qui cogitaſſe potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J. M. G.*

φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἐπίσταται παρ'

inde a Parnethe fugiens in Taureae ſe palaeſtram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius ſedentem cum adoleſcentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, iſta jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis inceſſere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed ſi videtur age jam & tu, Paraſitus in bello qualem ſe praeſtet, dicito: & an omnino antiquorum quiſquam Paraſitus fuiſſe dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etſi aliarum omnium rerum rudis ſit, *nemo ergo eſt*,

a Ὡραΐζειν] Sic Edd. Ἀωρίζειν G. & marg. *A1W.* Ὀαρίζειν vult *Graev.* *b* Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. *A1.* c Ὅστις] Sic *Fl. B1. P.* aliaeque. Ὅς *J.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] *Μὴ συκοφάντει, κατάρατε· οὐχ οὕτω γάρ, ἀλλ' ἀριστεύων διετέλει. V.*

72. Ταυρέου παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide ſtatim ab initio 135. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaeſtram aufugiſſet, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι, quae ſic verterunt: *Ipſi multo urbanius videbatur, cum adoleſcentulis ſedendo ſe ornare, & ſecum verſantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem ſe ornaſſe, aut pueros ornari in palaeſtra, ubi nudi corpus exercebant? Vide ſequentem dialogum de gymnaſiis, ubi ſe non ornaſſe in iis, ſed pulvere commaculaſſe dicuntur. Adde ὡραΐζειν non ſignificare *ſe ornare*, ut volunt interpretes. Omnia ſunt abſurdiſſima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam ſic & alibi locutus eſt. ſed poſtea in Mſ. deprehendi veram ſcripturam, in quo legitur ἀωρίζειν, ſed ſcribendum ὀαρίζειν, *garrire.* Eſt in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδεραστίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Ζ.

εὖτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί.
quando jam erat
Digreſſurus e loco ubi cum ſua colloquebatur uxore.

Et Iliad. Χ.

Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν.
Cum hoc confabulari, cen virgo adoleſcenique.
Virgo & adoleſcens confabulantur inter ſe.

Hinc ὀαριστὺς eſt blandus mulierum ſermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poeta de ceſtu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
Πάρφασις.
Ibi eſt quidem amor, ineſt deſiderium, inſunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium quod praeparat, hoc eſt animum ad amandum & conſueſcendum incitat. Idem: ὄαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἱονεὶ ὁμόαροί τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συναρμόζεσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν: vide ſequentia. Significat Lucianus Socratem in palaeſtra non de virtute diſputaſſe cum ephebis, ſed colloquia habuiſſe plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. Ὡραΐζειν] *Faire le beau.* *F. G.*

Ὡραΐζειν] Parum abeſt quin recipiam emendationem Cl. *Graevii.* Sed quia non ſatis certum, quid Lucianus reliquerit, abſtinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa; adſcripſerat etiam ὀαρίζειν *Geſnerus.* Et in verſione eo adluſit. *J. F. R.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suſpectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. *ſati.*

eſt, qui neſciat, apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cujus a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praeſtantiſſimus & juſtiſſimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Ajaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe ut caperetur Troja, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Jove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Iſta quidem ipſe etiam novi;

αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, [d] ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι. οὔπω

d Ὅσπερ] Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *B1.* & 2. *J. P. H.*

ſati. Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3.) *Kuſt.* Adde *Eun.* 12. (p. 330. A. 344. Ab.) & Ἑρ. μ. (p. 719. A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥστε οὐδέν τι] I. e. vera dicis, non calumniaris. *F. G.*

Ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν] Apparet quidem haeſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit *Opſopoeus*, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex iis omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quaeſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in praecedenti periodo teſtatur ſe haec eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Graecae voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri.* *J. G.*

82. Καὶ λέγε] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. *Geſnero*, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus φέρε δὴ σὺ λέγε melior eſt, quam φέρε δὴ σὺ δὴ λέγε. Etſi de καὶ abundante jam ad nauſeam commentati ſumus antea. *J. F. R.*

85. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου] Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμ. *Th. M.*

Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex, *Atqui o amice, nemini, etſi vel maxime ſit indoctus, neque adeo inauditus eſt Homerus, qui neſciat, Heroum etiam praeſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* *J. J.*

Οὐδεὶς ἀνήκοος] Mallem ἀνηκοῶς. *M. du S.*

Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμ.] Minime probo *Marcil.* commaculationem, quae forſan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τοῦ Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἰατρικῆς. I. 7. pr. Ac paſſim apud quoſvis, ita ut plura addere pudeat. *J. F. R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὥσπερ legeretur in *J.* id in ὅσπερ mutavit, cui adſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅσπερ optimae Edd. conſentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud eſt paullo poſt, θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. *J. F. R.*

96. Δέκα Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔγγονον] Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſaepiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. *M. du S.*

οὔπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὧνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ [a] πλέον δέπας αἰεὶ
Ἕστηχ᾽ ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ᾽ ὅτι αὐτῷ [b] δι᾽ ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ᾽ [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον [e] ἄγον, φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Paraſiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, verſuum illorum, quos ipſe Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula ſemper
Plena ſtetere, velut mihi, ſi potare luberet.

Hic enim *plena ſemper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum ſteterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; ſed quod ipſi per totam vitam liceret ſoli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim ſolitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris cauſſa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Neſtor coenabant cum Rege quotidie, ut ipſe ait. Neſtor vero Paraſitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuiſſe, nec enim coepiſſe artem in Agamemnone, ſed ſuperiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec deſiſſe paraſitari, niſi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Paraſitus. Si vero alios etiam noſti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλέον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* *b* Δι᾽ ὅλου] Quaedam διόλου. *c* Οὐχ] Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *J.* *d* Προσκαλουμένοις] Sic *Fl. Ald. B*1. & 2. *H. P. S.* Καλουμένοις *J.* *e* Ἄγον] Sic *Fl.* & *Hom.* Ἄγων Edd. cett. *f* Καὶ] Non adeſt καὶ in *Fl.*

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. repoſuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλέον] Verum eſt in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut verſus mere ſpondaicus, Homero rarior, ibi poſtulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemiſtichio quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam verſum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera ſic poteſt ſcripſiſſe, vel memoriter. At quum *Homeri* adfectata ſpondaeorum dimenſio ſtudio etiam a poëta quaeſita videri poteſt, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι᾽ ὅλου] Ita *V*2. & *P.* ſcribunt, recte. In reliquis conjunctim ſcribitur διόλου, abſurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγον] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea ſunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι] Ubi hoc dicat *Homerus* neſcio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Neſtora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipſis Agamemnonis ab eo ſupra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Aſt ex quibus eliciat Neſtora etiam ſemper adfuiſſe Agamemnonis menſae, neſcio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, eſt Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορα] *Hom.* Il. Π. 278. *M. du S.*

41. Πρωτεσιλάου] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Σκε

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Paraſitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet eſſet adhuc juvenis? Etenim nec ipſo illum Achille deteriorem eſſe, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Proteſilai jam ardentem reſtinxit: licet vectores in ea eſſent non viliſſimi, ſed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter ſagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Paraſitus Achillis: nec ſicut alii mortuus eſt: cum ipſum Hectorem Achilles interfecerit ſolum ſolus, & ipſum Achillem Paris; Paraſitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortiſſimus, qui Achillis genibus advolutus ſupplicavit, ut cadaver ſuum reddatur ſuis; ſed quales convenit emittere Paraſitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales ſi me contra arma tuliſſent,

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ [g] χείρω εἶναι, τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. [h] ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάν-

g Χείρω] Χείρωνα Fl. h ΤΥΧ.] Aberat perſona ΤΥΧ. & ſeq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex *Jenſio*.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad*. Π. 480. De ſequentibus vid. etiam ead. *Il*. Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, ſeu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis perſonis, quae perperam exciderant: Ait Paraſitus, Patroclum morientem non illiusmodi ſupplicem ad interfectores ſuos miſiſſe vocem, qualem Hector, ſuppliciter orans Achillem, ut corpus ſuum cognatis traderetur; at miſiſſe eam vocem, quae Paraſito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Reſpondet Paraſitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuiſſe, refert Homerus. *J. J.*

53. Ἕκτωρ προσπίπτων] *Hom*. Il. Χ. 337. *M. du S.*

Ibid. Προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] In *Homero* eſt λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accuſativo conſtruitur? An verborum ordo eſt mutandus? legendumque Ἕκτωρ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo uſitate dici, eſt notiſſimum. Non eſt quidquam immutandum, quum & *Eurip*. cum accuſat. conſtruat fere ſemper, ut *Hecub*. 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπέσω γόνυ; deinde *Androm*. vſ. 537. Τί με προσπίπτεις, ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vſ. 10. eadem ratione, i. e. ellipſi τοῦ πρός. Nam ibid. vſ. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σόν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonſtravit, Scapula, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exſcripſit, de hoc caſu nihil. *J. F. R.*

58. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ] *Hom*. Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Αἰ]

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν [c] ἀποβὰς,

[d] Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς
Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας,

Unusquisque mea domitus jacuiſſet ab haſta.

47. TYCH. Sufficiunt iſta. Aſt, non amicum fuiſſe Patroclum, ſed Paraſitum, illud tenta dicere. PAR. Ipſum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem ſe Paraſitum fuiſſe. TYCH. Mira narras. PAR. Ipſa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul oſſibus oſſa reconde,
Verum una, ut veſtris una ſumus aedibus alti.

Et rurſus, jam diſcedens,

Hic me ſuſceptum, inquit, *Peleus*
Et ſtudioſe aluit, juſſitque tibi eſſe miniſtrum:

hoc eſt, Paraſitum. Si enim amicum voluiſſet dicere Patroclum, non nominaſſet Miniſtrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Miniſtros, niſi hos qui neque ſer-

a Ἂν αὐτόθ'] Reſtitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. *b* Τιθήμεναι] Recte S. & *Hom.* Τιθέμεναι Edd. cett. male. *c* Ἀποβὰς] Ὑποβὰς marg. *A* 1. *d* Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Geſn.*

59. Ἂν] Ex Homero reſtitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Ψ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero reſtituit hanc vocem *Benedictus* in S. In omnibus antea prave ſcriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuiſſe probat, non *amaſium*; qua de re ad Ἐρ. c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc ſit neſcio. *Hom.* l. c. vſ. 89. Ἔνθα. *M. du S.*

81. Μηριόνην τὸν Ἰδομ.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲν Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum reſpiciat. In catalogo 152. — 8. Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis paraſiti nimium recedunt. Il. N. 246. θεράπων audit, & 295. θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο — τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἤϊσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim ſaepius Marti aſſimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Ænea manum conferens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipſe & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod anſam huic ſcurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meritorius eſt Harmodius, non Ariſtogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἁρμοδίου ὥρᾳ ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὢν εἶχεν αὐτόν. In reliqua hiſtoria ſequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de ſtatuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Piſiſtrato ortum; quam cauſam recte aſſignat ejus Scholiaſtes ad I. 20. Nobiles autem erant ſtatuae. Rogante quodam, quodnam eſſet optimum aes? Ego, inquit Antipho, Athenienſe optimum judico, ex quo Harmodii & Ariſtogitonis ſtatuae conflatae ſunt apud *Philoſtr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ] Quum Cl. *Hemſterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vſ. 98. ibique *Dukerum* adiri poſſe commonuerit, pauca ex eo addere volui; ſed omiſerunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. R.*

94. Ἀφῄρητο] Propter phraſeos raritatem addidit Noſter, lectionem hanc eſſe conſtantem; nam quum proprie *abripere aliquem* ſignificet, & privationi bonorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *ereptam* civitatem e ſervitute, ſenſus erit minime incongruus.

Sic

ſervi eſſent; neque amici, nempe Paraſitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipſum Miniſtrum nominat: cum ſic, puto, tum vocarentur Paraſiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius eſſet, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, ſed Merionem illius Paraſitum.

48. Quid vero? Nonne & Ariſtogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Paraſitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim eſt, ut Paraſiti iidem etiam ſint alentium ſe amatores. Hic igitur rurſus Paraſitus Athenarum urbem, tyrannide oppreſſam, vindicavit in libertatem. Et nunc ſtat aeneus in foro ſuo cum amaſio. Hi ergo, viri fortiſſimi cum eſſent, fuere iidem Paraſiti.

49. Tu vero qualem ſuſpicaris in bello futurum Paraſitum? Nonne primum talis pranſus ibit in aciem, ſicut etiam Ulyſſes aequum eſſe cenſet? Etenim quem in prae-

εἰ μήτε τὺς δύλυς, μήτε τὺς φίλυς· τὺς παρασίτυς δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. οὕτως, οἶμαι, καλυμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν [e] ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτῦ.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θυκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίυ; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννυμένην εἰς ἐλευθερίαν [f] ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοίδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ ἀλλ'

e Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντος ora AiW. f Ἀφείλετο] Nil mutare Edd. addidit M. du S.

Sic *eripere ex periculo* ſignif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφείλοντο ἂν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. *J.F.R.*

Ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia ſimil. *Hemſterh.* ad *Tim.* §. 51. *J.F.R.*

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισι ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in poſteriori parte paullum contortus, & forte male tranſpoſitus. Certe verus verborum ordo eſt, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἑστιάσει. Interpres non ſatis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Paraſitus) *primum pranſus exit in aciem, quemadmodum & Ulyſſes cenſet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte ſcripſit quoque Noſter φησὶν ἑστιάσειν, *ait ſe epulis excepturum.* Verba Ulyſſis, ad quae reſpicit Paraſitus, puto haec eſſe in *Homeri* Il. T. vſ. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτυ καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Sed veſci jube velocibus in navibus Achivos
Pane & vino, hoc enim robur eſt & fortitudo.
Neque enim vir toto die usque ad ſolem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiaſtae *Theocriti* ad I. vſ. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλυν. *Pugnaturi, ſummo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticuloſi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* *J.J.*

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id eſt, *non enim hoc ſolum faciet, ſed etiam*, &c. Exempla quaerenda. *F.G.*

Οὐ γὰρ] (*Jenſius* tranſponendo haec ſananda putat; ſed addenda tantum vocula εἰ poſt ἑστιάσει, unde excidit, quia eaedem literae ipſius voculae ſunt ſimul illius verbi ultimae. Ita vero ſenſus erit: *Nonne ita eſt? Imo quem in bello pugnare ait Ulyſſes, eum excipiet prius epulis, etiamſi confeſtim a prima luce pugnare oporteat.*) *Periz.* ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo ſunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κἂν pro καί. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησιν] Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' ſolo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe aſſeverationem quandam habet iſta particularum conjunctio, quaſi tu dicas, *Non-eſt aliter; ſed.* Et videtur haec ſup-

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσθαι, [a] καὶ εὐθὺς ἅμα ἕῳ μάχεσθαι δέοι. καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου, τρέμει, [b] οὗτος δὲ ἐσθίει τότε μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνίζεται. ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὄπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς [c] ὑπασπιστὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet epulis, etſi ſtatim a lucis exortu pugnandum ſit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipſa belli metuenda ſuſpicans tremit: eo tempore hic noſter hilari vultu cibum capit, & poſt egreſſionem in primis ſtatim pugnam capeſſit: ſed qui illum alit, altero ſtat ordine poſt Paraſitum, quem ille ut Teucrum Ajax ſuo clypeo occultat, emiſſiſque telis, ſuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam ſe ſervare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Paraſitus, non ſane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & ſicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium eſt juxta jacens videre Philoſophi cadaver aridum, ſqualidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miſeros ſi videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones ſi jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli cauſſa ſolviſſe? Tales quidem in bello ad Philoſophos & oratores *comparati* ſunt Paraſiti.

51. In

a Καὶ] Forſan Κἂν conjiciebat *Gujet.* etiam *Geſn.* b Οὗτος δὲ] Οὕτως δὲ emendat *Geſn.* c Ὑπασπιστὰς] Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλώρους male *H*1. & 2.

20. Ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. *V.*

ſupplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam ſcrupuloſa nimis diligentia ex ipſo orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus eſſe illa, quam ſuadebat vir doctus, verborum transpoſitione, ſed ut immutato tantum apice pro καὶ εὐθὺς legamus κἂν εὐθύς. Eſt quaſi gradatio: quem pugnare jubet Ulyſſes, eum vult antea cibum capere, idque etiam ſi ſummo mane in pugnam eundum ſit, ubi alias cibi tempus non eſt. Huc pertinet apud *Homerum* πρόπαν ἦμαρ κ. τ. λ. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'], Recte Cl. *Geſn.* ſimpliciter *etenim* ſignificare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 386. Et Cl. *Jenſ.* ad *Vit. Auct.* §. 6. No. 76. *J.F.R.*

2. Ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν] Gloſſema videtur. *F.G.* Et ego mallem abeſſe; tum enim minus perplexa erit oratio. *J.F.R.*

3. Καὶ εὐθὺς] Lego κἂν εὐθύς. *F.G.* Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Paraſitorum ars Philoſophiae praeſtare, quantum ipſa pax bello. Ac primo, ſi vis, conſideremus loca pacis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc ſibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaeſtras, & gymnaſia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Paraſitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, ſycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his ſolet. At Palaeſtras & gymnaſia, & convivia perſequitur, & ornat ſolus ipſe. Quandoquidem quis in palaeſtra Philoſophus aut Rhetor exutus cum Paraſiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnaſio viſus, non dedecus potius loci eſt? Etiam in ſolitudine nemo horum ſubſiſtat occurrentem feram: at Paraſitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: ſed etiamſi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Paraſitus. Nam lepores magis ipſis canibus perſequitur. In convivio autem Paraſito quis certare audeat, ſive jocanti ſive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τοῦ χωρίου μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικὼς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἁμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ τὸ λέοντα ἀντιβρυχήσεται; ἢ τὸ λύκον ἀντωρύσεται * αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. V.

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχήσεται τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρύσεται. G.

* Αἶξ] Αὖρα V. pro quo αἶξ in Impreſſis repoſitum. Melius Coll. G. Sed neuter ſales Lucianeos cepit. *M. du S.*

reciperem, ſi vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis ſic dediſſem. *J. F. R.*

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] *Hom.* Il. Θ. 272. *M. du S.*

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν] Aliter videntur legiſſe interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum ſit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi ſint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac ſi dicat, adeo ut ſit operæ pretium, ut mereatur & dignum ſit huic adjacens philoſophi cadaver adſpici, ob maximam inde exſtituram diverſitatem. *J. G.*

Ibid. Ἄξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. *F. G.*

24. Ὑπασπιστὰς] (Forſan ὑπερασπ—.) *Anon. M. du S.*

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam ſic jungere *Alciphr.* & *Longus.* Vid. hunc *Paſt.* 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. *J. F. R.*

60. Τίς ἂν τὸ] Et καὶ ita poſt ἂν *Phalar.* epiſt. 38. ἢ τάχα ἂν τὸ ἐπειθόμην. Ne plura ex Noſtro addam. *J. F. R.*

70. Ἐκεῖ-

λον εὐφρᾶναι τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ᾄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες [a] ἐκείνῳ. πρῶτον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, [c] ὧν οἱ ἄνθρωποι [d] οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἄν, οὐ τινάς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· [e] ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττεται τοὺς μαν-

convivas poterit ? hic ne tandem canens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea ſententia tale quid in coena Philoſophus, quale canis in balneo.

52. Sed age his relictis, ad ipſam jam vitam Paraſiti veniamus, ita ut iſtorum ſimul *vitam* inſpiciamus & comparemus. Primo igitur Paraſitum gloriae contemtorem ſemper videas, neque curae ipſi eſſe, quid homines ſentiant. Circa Rhetores autem ac Philoſophos invenias, non quosdam, ſed omnes, a ſuperbia & gloria conteri, & non a gloria ſolum, ſed quod turpius illo eſt, a pecunia. Ac Paraſitus quidem ad pecuniam ita affectus eſt, ut vix aliquis ſparſos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipſi videtur inter pecuniam atque ignem intereſſe. Verum enim vero Rhetores, &, quod indignius eſt, illi, qui philoſophari ſe dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati ſunt, ut e numero Philoſophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus ſit; alius mercedem argutia.

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκείνων cett. *b* Τοίνυν] Non adeſt in *Fl.* *c* Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *A1.* *d* Οἴονται] Οἴονται *J.* *e* Ἄλλος —— μανθάνοντος] Integer hic verſus deeſt in *Fl.*

72. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω καὶ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρονεῖν, ἀεὶ τῷ βορβόρῳ πλαττόμενοι. *V.* (κυλινδούμενοι. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνων conjiciebat *Geſn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus jam comparatum it paraſitos. Verum quum τὸν βίον τοῦ παρασίτου praemittatur, recte jam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Geſn.* vulgatam minus recte habere, & niſi *Junt.* ſuccurriſſet, ἐκείνων. ſcil. φιλοσόφων βίον, recipi potuiſſet. *J. F. R.*

73. Οἴονται. περὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec ſana eſſe. Legendum putabam ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde ſequuntur, εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον πάντας περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλά. *J. M. G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus diſſertationis *Long.* lib. 4. ποιμεν. *Liban.* Paraſ. *J. B.*

83. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in editione *Baſileenſi*, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere?* qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod

tiarum a diſcentibus exigat ; alius pro ſuo convictu mercedem a rege & ipſe , nihil erubeſcens poſcat. Propter hanc ſenex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus , operam locat: nec ipſum quoque nomen erubeſcit, mercedem eſſe nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa iſtos, ſed perturbationes etiam alias, triſtitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Paraſitus extra haec omnia eſt. Neque enim iraſcitur , ob malorum tolerantiam , & quia nec eſt cui iraſcatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triſte nihil quidquam efficit , ſed riſum potius. Sic exhilarat , quibuscum verſatur, ipſe quidem triſtitia minime omnium afficitur : hanc ipſi commoditatem parante arte ſua atque largiente , ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi ſunt , neque domus, neque ſervus, neque uxor, neque liberi , quibus pereuntibus omnino triſtitia affici , qui illa habeat , neceſſe eſt ; cum tamen ſoleant interire. Sed neque gloriae cupidus eſt , neque opum, neque formoſi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile eſt. PAR. Igno-

θάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, [h] ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβάνει.

Εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος [i] ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματα ἐστὶν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων [k] πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδείᾳ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

εῖς,

f Ὁμοίως] Et hoc deeſt in *Fl.* g Ἔτι] Εἴ τι *J.* & marg. *A1.* h Ὅτι μισθὸς] Omiſit *Fl.* i Ἔξω] Ἔξωθεν *Fl.* k Πάντως] Πᾶσα marg. *A1W.* non male.

92. Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός. *V.*

quod dicet) *alius quidem in cauſa ſedens ut judex , in largitione fuerit deprehenſus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλοσόφων * περὶ] Hic deſunt nonnulla. *F.G.* Non credo , neque *Gronov.* neque *Geſnerus* credidere. Quare diſtinctionem tantum *Gronovianam* ſum ſecutus , abundantia commata delendo , & interrogandi notam addendo: ſenſusque adparet ſatis planus. *J.F.R.*

87. Εἰσπράττεται] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τοῦ λόχου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia eſt conſtructio. At ille duplex accuſat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte ſe habet; nam & ſic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους. *Mitylenaeis pecuniam imperant.* *Dion. Hal.* X. p. m. 649. pr. Ἄππιος —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος. *Appius —— Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* *J.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit , de quo vid. Δημων. c. 31. & quae ibi ſunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Weſſel.* adpictum eſt πᾶσα, Luciani ſtilo admodum eſt conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paraſ.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epict.* Man. c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *J.F.R.*

10. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] Haec etiam male habent. *M. du S.*

εἰς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορίᾳ ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορίᾳ φρενῶν ἐστι φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ᾽ ἐπὶ τούτῳ, οὔτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τούς γέ τοι πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθησιν· εἰκῆ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι᾽ ἐρημίας δὲ ἀπιὼν, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Paraſitum non eſſe, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abeſt ab illo fortitudo, fortis eſt, neque prudens, cum deſtituitur prudentia, eſt prudens. Alioquin enim neque Paraſitus fuerit. Propoſitum vero nobis eſt quaerere de eo qui Paraſitus eſt, non de eo qui non eſt. Si vero fortis non aliter quam praeſente fortitudine, & prudens prudentia praeſente; etiam Paraſitus praeſente paraſitandi facultate Paraſitus cenſebitur: adeo ut niſi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de paraſito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Paraſitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla eſt ut doleat.

55. Jam Philoſophi ſimul omnes & Rhetores maxime timent. Pleroſque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, niſi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu ſibi inſidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero ſi noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam ſi non ortus eſſet. Et ſi per deſertum eat, ſine gladio iter facit. Nihil enim uſquam metuit. Philoſophos autem ſaepe ego vidi, te-

a Οὐδέποτε] Οὐδέπω *Fl.* b Δεδιότας] Δεδιότες Edd. priores male.

34. *Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους*] Philoſophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους. i. e. *qui ſane non ita armati eſſent, niſi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, niſi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δή που ſic nihil habere quo referantur, quae certiſſime referri debent ad τὸ, ὡπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod abſolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obſ. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori ſuccurrere non dubitavi. Cl. *Geſn.* errorem priſtinae verſionis correxit ſponte, quod non opus erit ubique monere. *J. F. R.*

37. Δεδιότας] Miror nihil hic varietatis quaeſiiſſe, nihil emendaſſe *Solanum*, quum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας ſtare poſſit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excuſſis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; ſed quia poſterior ſyllaba per compendium in ea eſt exarata, quod in MSſ. ſimiliter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J. F. R.*

61. Ἀπολογία] Socratis Apologiam ſcripſere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui ſuas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Τινι] Τινα adſcripſ. *Geſn.* Et quia *Junt.* quoque ſic habet, forſan praeſtaret ſic edere; quia aliquantum am-

telis inſtructos, cum nihil usquam eſſet metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Paraſitum nemo accuſet adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque ſimpliciter criminis. Nam talis quidem Paraſitus non fuerit, ſed ipſe ſe injuria afficiat. Itaque ſi forte adulterium committat, ſimul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut ſit bonus, ſed ut improbus: ſic, puto, Paraſitus, ſi quid ſceleris committat, ipſum hoc quod eſt, amittit, id vero, quod commiſit, ſuſcipit. Scelera vero talia Oratorum & Philoſophorum plurima non noſtra modo aetate patrata ab illis novimus, ſed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defenſio exſtat Socratis & Aeſchinis, & Hyperidis, & Demoſthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Paraſiti vero non exſtat defenſio, neque poteſt quisquam memorare litem Paraſito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Paraſiti melior forte Rhetorum & Philoſophorum vita: at mors miſerior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philoſophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque cer-

ὄντος δεινοῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχοι κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' [c] ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοὔνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ [d] δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα. οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοὶ γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ κἀν τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παρασιτόν [e] τινι γεγραμμένην.

[f] ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; [g] ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

c Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora *A1*. d Δὲ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl*. Sed pro οὐ τὸ ἀγ. ſcribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς. marg. *A1*. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem ſumſit, credo, ut ſaepe. e Τινι] Τινὶ *Fl*. cum accent. Τινι cett. Τινα *J*. ſola. f ΤΥΧ.] Deeſt hic nomen perſonae in *Fl*. g ΠΑΡ.] Et hanc perſ. omitt. *Fl*.

65. Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εὐτελοῦς & παρεωραμένου τίς δίκης; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς *ἀποίσεται γραφήν; *V*.

* Ἀποίσεται] Lege ἐποίσεται. *M. du S.*

ambiguum τινι pro ὑπὸ τινὸς, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum poſt ſe amat, uti pluribus demonſtravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *ſcriptum, dictum eſt mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, ſatis patet ſenſus, *numquam a quoquam ſcriptam dicam adverſus paraſitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec teſtimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis paſſivis perſonam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, *Dictum eſt a nobis* &c. *Herodian.* I. 2. 9. ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα. Noſtrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἄριστα κεκήρυκταί σοι, & ſimilia ubique obvia. *J. F. R.*

72. Κακους κακῶς ἀποθανόντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Ariſtoph.* Pl. vſ. 65.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἑαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρηθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, [b] ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ. ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστί, καὶ προϊὼν ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλού-

te, male malos periiſſe; alios de ſententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combuſtos; alios ex urinae difficultate interiiſſe; alios in exilio: Paraſiti autem mortem id genus nemo dixerit, ſed beatiſſimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiiſſe, ille cruditate mortuus eſt.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philoſophos pro Paraſito certatum certamen eſt. Supereſt ut dicere coneris, An etiam honeſta atque utilis alenti ſit iſta poſſeſſio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam paſci a divitibus, id ipſum autem pudori eſſe ei qui ſic paſcitur. PAR. Quam puerilis eſſes, Tychiade, ſi non poſſes intelligere, virum divitem, ſi vel Gygis haberet aurum, ſolus ſi cibum capiat, pauperem eſſe; & ſi progrediatur in publicum ſine paraſito, mendicum videri. Et quemadmodum miles ſine armis eo contemtior, & veſtis ſine purpura, & ſine phaleris equus, ſic etiam dives ſine Paraſito, humilis homo vilisque videtur. Quin or-

a Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινόσ. vult *Geſn.* b Ἀπεπτήσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetſtenii* ſequor. Ἀποπτήσας *evolans* dederat Cl. *Geſner.* c Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *J.* & *V2.* d Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*
75. Καταπρησθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*
76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adpoſita. Sed nulla in V. eſt lacuna. Excidit tamen ſcholion aliquod; nam vox haec Antiſthenem non reſpicit; & in textu reperitur ad alium ſpectans. In C. non exſtat hoc Schol. *M. du S.*

* Φαρμάκῳ] Antea ſic legebatur. Τοὺς δὲ καταπρησθέντας] Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum ſunt ſcholii quod tamen non ſequebatur.

† Φθινήσαντας] Φοιτηθέντας ante editum prave; quum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendoſe. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας eſſe in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *J. F. R.*

65. — ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. R.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*

Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καταπρησθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae cratera inſilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam ſaepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid eſſe puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν ſ. exilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiaſtes uſus. Antiſthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινήσαντας,

ornatur ab illo dives, Paraſitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi eſt, ut tu ais, iſti paraſitari, nempe tanquam praeſtantiori viliorem; cum diviti hoc utile ſit, nutrire paraſitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam ſecuritas multa ab hujus ſatellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adſtantem videns; ſed neque veneno facile moriatur, paraſitum qui habeat. Quis enim inſidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praeguſtante? Itaque dives non ornatur modo, ſed maximis etiam ex periculis a Paraſito liberatur. Adeo Paraſitus quidquid eſt periculi amore ductus ſubit, ac non tantum in edendo diviti nihil conceſſerit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris perſecutus, neque ulla in re artem tuam deſtituiſſe, non, ut dicebas ipſe, imparatus, ſed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipſum

σιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸ δὲ παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ.

Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φὴς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ᾧγε μετὰ [e] τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαί τινι, τούτου προεσθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. [f] Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμεῖσθαι] Τῷ κοσμ. *Pell.* f Πάντα] Ταῦτά *Fl.*

11. Τούτου προεσθίοντος] Τοῦτο καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγευομένην τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐδεσμάτων. *V.*

τας, quod de phthiſi accepit; qua periiſſe illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J.M.G.*

76. Ἀπὸ δυσουρίας] Epicurum. *F.G.*

Ἀπὸ δυσουρίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη ſibi moleſta eſſe ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὔρων ἐπισχεθέντων. *J.M.G.*

Ibid. Φθινήσαντας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Geſn.* emendabat φθινύσαντας. Recte credo; nam φθινέω ignoro, & nil ſolemnius hac vocalium permutatione. Interim ſervavi ſuſpectam vulgatam, ſi forte & alibi inveniatur. *J.F.R.*

77. Φυγόντας] Ariſtotelem & alios. *F.G.*

91. Γύγου χρυσίον] Vid. ſupra ad Δίκ. c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeſo? Nihil prorſus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mſſ. Codd. utrum horum maluerit, conſtet; & vid. N. Δ. II. *M. du S.*

Γύγου χρυσίον] V. *Bis Accuſ.* c. 21. poſt med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta ſignificant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vſ. 5. (Ed. minor. *Hemſt.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. *J.F.R.*

6. Δορυφορίας] Ad ſatellites regios reſpici, non eſt quod dicam. Sic δορυφόρημα, de ſatellitio tragico, ſupra *Icarom.* c. 9. atque alibi non ſemel. *J.F.R.*

23. Αἴσχιον] Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps uſurpari ab eo videbis. *M. du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἣ ἄριστα οἴει. Φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἔθ' ἕλοιο καὶ τοῦ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Paraſiticae nomen turpiculum ſit. PAR. Vide ergo reſponſionem, an ſatis tibi videatur dici, & tenta ipſe viciſſim ad quaeſita reſpondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteiſthai*, nonne *edere?* TYCH. Sic eſt. PAR. Nonne igitur conſtat *paraſitari* nihil eſſe aliud? TYCH. Hoc ipſum enim eſt, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rurſus mihi reſponde: utrum tibi videtur praeſtare, & utrum propoſitis duobus elegeris; *navigare ne* an *juxta navigare*? TYCH. Equidem *juxta navigare*. PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere?* TYCH. *Juxta currere*. PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare?* TYCH. *Juxta equitare*. PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari?* TYCH. *Juxta jaculari*. PAR. Nonne ergo ſimiliter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim eſt paraſitari) quam *edere* ſimpliciter? TYCH. Neceſſe eſt tibi aſſentiri. Atque in poſterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἔθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adſcriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forſan σιτεῖν, adſcripſit.

37. Παραπλεῖν] In univerſum non facile eſt ea loca convertere, in quibus verborum luſus ineſt. Hic etiam παρὰ praepoſitio difficultatem aliquam habet, quae non *ſocietatem* modo, ſed exceſſum etiam & *ſuperationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compoſitione notet; quae forte in παρασίτου appellatione jungi poſſunt, ut *paraſitus* ſit qui *cum* aliis, quibus *obrepſit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi ſocietatem* reſpiciatur, quorſum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Paraſiti* pertinent; malui in caeteris compoſitis quoque hujus praecipue ſignificationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adſcripſit *Gujet*. Omiſiſſem, niſi cauſſam viderem eſſe, quod priſtinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus eſt in ſingulis his verbis compoſitis, niſi ex concluſione argumenteris, paraſitum velle, melius atque utilius eſſe *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius ſumptu, quam *coenare* apud ſe; adeoque & utilius eſſe comitem navigare ab alio adſumtum, quod & hoc fieri queat alterius ſumptibus, idque mallem, ſi omnia reliqua verba ad eamdem poteſtatem reduci poſſint; ſed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, reſtat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compoſitis tantum ſignificet excellentiam quandam, quaſi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor eſt, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *ſaepe diſco*, *ſaepe trans finem jaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid ſonare atque eſſe quam ſimplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen perſonae paraſiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis riſum captant; quos Lucianus dedita opera ſic frigidos projeciſſe dici poterit, ut eos depingeret quales ſunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemſterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ riſus illos minime ingenioſos ſibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Noſtro ſtultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & poſt prandium, diſcendae hujus artis cauſſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι καὶ ἕωθεν καὶ μετ’ ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ [d] με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητής σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnaſiis.*)

ἈΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ἈΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

Iſta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, vidi enim, pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulce-

ἈΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ΤΑῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ’ ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψη-

d Mε] Μοι *Fl.* ANAX.] Nomina perſonarum in fronte non habet *J.* nec *Fl.* &c. Ἀνάχαρσις καὶ Σόλων *B* 1. & 2. *e* Ὑμῖν] Ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. J. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

nere qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *J.F.R.*

44. Ἔθ’ ἕλοιο] *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. *M. du S.*

48. Σὺ δέ με — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi μέμνησο, poſſit etiam hac ratione illud μοι quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in hujuſmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad *Aſin.* c. 4. φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *J.F.R.*

50. Φασὶ δὲ] Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre quæ non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi *Homerici* verſus quos ex Odyſſ. profert *Stobaus* ſerm. 192. vide *D. Ambroſ.* 6. Hexamer. *J. B.*

ANAXAPΣΙΣ] De Anacharſi & Solone vide quae ſupra annotata ſunt ad Σκυ. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Geſn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum *de Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis Interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & Lectores huic inſcriptioni adſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. *J.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. *Heliodor.* *J. B.*

7. Λίπα] Oleum μανίας φάρμακον vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

 8. Ἀπ-

ψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν [a] ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους [b] συννενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἢν ἰδοὺ ἀράμενος ἐκεινοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἶτ᾽ ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ τοῦ ἐλαίου ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ᾽ ἀφανίσαντες τὸ [d] χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες, ἐν ἱδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλ-

re alter alterum plane pacate: deinde vero neſcio quo inſtinctu, trudunt ſe invicem pronis capitibus, & frontibus arietum inſtar concurrunt. Et ubi ecce iſte alterum cruribus ſublatum proſtravit humi, ipſe deinde ſuperincumbens tollere ſe illum non ſinit, contruditque deorſum in lutum. Tandem vero jam cruribus ſuis illius ventrem complexus, ſuoque cubitu gutturi illius ſubjecto, ſuffocat miſerum, qui iſtius interim humerum plaudit, ſuppliciter *eo geſtu* rogans, puto, ne plane fauces ſibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, ſed deterſo unguento, oppleti ſtercore, ſudore inſuper multo *diffluentes*, riſum mihi quidem praebent, anguillarum inſtar alterius alter elabentes manibus.

2. Alii in ſubdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, ſed arenam iſtam profundam ſubſtratam habentes in cavea, con-

a Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B*1. & 2. *H.* Ἄτερον *J.* b Συννενευκότες] Reſcripſi ex W. Συνεν. Edd. c Ἢν ἰδοὺ] Sic Edd. & M. Ἠνιδὲ *Pell.* Νῦν *Marc.* d Χρίσμα] Ita bene *J. Fl. P.* &c. Χρῖμα W. Sed in margine erat χρίσμα.

8. Ἄτερος τὸν ἕτερον] Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adſcripſerat *Solanus*, & quia ἄτερος tam prope praemiſſum, credat quis etiam ἄτερον rectius ſequi, quam ἕτερον. Eſſe autem ἄτερος Atticum, ex *Ariſtoph.* demonſtrat *Maittair.* de Dialectt. p. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἔχεν ἄτερος δαίμων, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέης adducit. Verum non adeo me movit ſolius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in caſibus obliquis aegre ſic ſcribi poſſe monent Grammatici; in accuſativo certe, non video quae craſis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At ſi uſus tamen contra analogiam induxiſſet, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accuſ. aliunde probare non habeam, vulgatam ſervo. *J.F.R.*

9. Οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipſius Anacharſidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. *J.M.G.*

11. Καὶ ἢν ἰδοὺ] Καί νυ ἰδού. *Th.M.*

Καὶ ἢν ἰδοὺ] Vid. *Xenoph.* ἀναβ. *Ariſtoph.* & Noſtrum Ἀναβ. c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἢν ἰδοὺ] Non quidem ita edidimus in *Piſc.* c. 51. pr. ſed ἀλλ᾽ ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ᾽ ἢν ἰδοὺ & ibi legi. *J.F.R.*

12. Ἐκ τοῖν σκελοῖν] Poſſet ἐκ abeſſe. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐκ βίας ἁλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — κατηναριςμένας ἐκ χειρὸς —. Conf. Noſtrum ſupra, *Aſin.* c. 23. vſ. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. *Long. Paſt.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. *J.F.R.*

15. Περιπλέξας] Sic rurſus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. ſupra Μισθ. c. 17. & Ζ. Τρ. 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. ſupr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi ſimilis quidem phraſis, ſed ἐγχέλυς non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemſterhuſio* ibi indicatum. *J.F.R.*

26. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.] Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμῶνταί τε ἀλλήλους. Sic Mſ. non πάττουσι, ut editur. *Sed hi non in luto, ſed altam arenam in foſſa ſubjicientes ſe invicem illa adſpergunt.* Paullo poſt dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Mart.* VII. ep. 67. *Et flaveſcit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaeſtram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copioſe, vide imprimis eruditiſſimum *P. Fabrum* in Agoniſtico 11, 2. & 5. & 22. *J.G.G.*

28. Πάττουσι — ἐπαμῶνται] Sic W. totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit; e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [e] πάττουσίν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἑκόντες [f] ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν ὄλισθον [g] ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὑτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος [i] αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πὺξ ὡς ὁρᾷς [k] παταχθέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὑτοσὶ διΐστησιν αὐτοὺς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα.

Ταῦ-

e Πάττουσίν τε] Ex W. reſtitut. Ταράττουσί τε Edd. f Ἐπαμῶνται] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι Edd. g Ἀφαιρούσης] Ὑφαιρούσης marg. A1W. J. At prius Fl. B. Ald. Fr. H. P. S. & M. h Ἀποπτύσειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores. i Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. k Παταχθέντος] Παταχθέντες male M. l Τοῦτον] Τούτων male Fl.

locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττουσί τε — πάττουσι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράττουσι legebam. *M. du S.*

Ταράττουσί τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. δράττουσι legendum ſuſpicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveum*. *J.M.G.*

Πάττουσίν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum ταράττουσι nihili eſſe. Et quamvis δράττουσι eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi ν paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάττουσι jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat; *in cavea prenſant ſe invicem, & — ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *J.F.R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὀλ. *M. du S.*

Τὸν ὄλισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum*, *lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum εὐόλισθος adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὄλισθος, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὄλισθος, — ὁ ὅλως καταπίπτων. *J.F.R.*

34. Ὀρθοστάδην] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palæſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Græci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione* ad l. *Aquiliam. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. G.C.

37. Ἀποπτύσειν] Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. *M. du S.*

44. Ἐγκονοῦσι] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J.M.G*

 49. Ma-

Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνος [a] ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπισταίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάῤῥει, ὦ 'γαθέ· οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ᾽ ἐφ᾽ ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ᾽ ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

5. Haec igitur, ſcire velim, cui bono ſit facere: nam mihi furori potius ſimilis res videtur, nec eſt, qui facile hoc mihi eripiat, non inſanire qui iſta faciunt.

6. SOL. Nec mirum eſt, Anacharſi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi ſint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum viciſſim vobis multas & diſciplinas eſſe & ſtudia veriſimile eſt, quae aliena videantur Graecis nobis, ſi quis noſtrum, ut tu jam hiſce, illis adſtet. Sed crede mihi, vir optime, non ſunt furor, quae fiunt, neque injuriae cauſſa iſti ſe invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conſpergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te ſpero, aliquam diu in Graecia, non ita multo poſt unus & ipſe eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto ſubſcr. M. *S. Amſt.* Ceterae ſine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *Fl. Ald. B1. H. P. Fr. S.* Παρέχει *J.* & marg. *A1.*

49. Μανίᾳ]. Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην] Iſta ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, vertuntur: *quod ad me attinet, ſi quis veſtrum tale quid mihi proponat.* Verum διατιθέναι τινά τι, non eſt, *aliquid proponere alicui*; ſed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noſter infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hoſtibus.* In *Pſeudologiſta* c. 25. τοιαῦτά με διατίθης, *ita me tractas.* Sic *Demoſthenes* aliique locuti ſunt. *L. Bos.* Si quid teſtimoniis opus eſt, adde *Aeſop.* Fab. 8. Σύ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δεινῶς οὖν ὑπ᾽ ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accuſ. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί με διαθήσει & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, *atrociſſima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemſt.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. R.*

78. Λυκίου] Lyceum, Gymnaſium, de quo conſule *Meurſium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένου τόξον ἔχοντος. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. ſupra *Aſin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνακεκλασμένη] Bene monuit in margine *Hemſterhuſius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὤνουν ἀναδούμενοι τοὺς σταυρούς, καὶ ἀνέκλων, quae converſa ſunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνακλᾷν „ hic non eſt, quod *Voſſius* & *Portus* putarunt, *frangere*, verum ſurſum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiaſtes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipſium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλᾷν machinam muro incuſſam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a„ liis

niant utilia iſta atque jucunda. Mihi quidem ſi veſtrum aliquis tale quid faciat, ſentiet non fruſtra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen poſuiſtis his quae hic fiunt, aut quid facere iſtos dicamus? SOL. Locus ipſe, Anacharſi, Gymnaſium a nobis appellatur, & eſt illud Apollini Lycio ſacrum. Vides ſignum illius, illum ad columellam ſe acclinantem, ſiniſtra habentem arcum: dextra vero ſupra caput reflexa velut e longo labore requieſcentem oſtendit Deum.

8. Exercitationum autem iſtarum ea, quae fit in luto iſto, lucta vocatur; iſti in pulvere, luctantur ipſi quoque: illud, quod erecto corpore ſe invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & diſci, & ſaltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praeſtantiſſimus inter ſuos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae ſunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην [e] διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτός, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ [i] ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτόν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

e Διεζώσμεθα] Παρεζώσμεθα M. & marg. *AiW.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. B1. P.* &c. *f* Λυκίου] Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. *g* Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. B1. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & W. *h* Πυγμῆς] Πηγμῆς male *J.* *i* Ὑπεράλλεσθαι] Bene ſic Edd. principes ſeptem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* ſola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, ſed inflectendi & in altum tollendi ſignificationem habet. *Ariſtaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλᾷν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρύων. Lucian. *de Gymnaſ.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed κατακλωμένῳ de ſaltatore, Noſter etiam ſupra *de Saltatione* c. 5. (quod Cl. *Geſn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum*, ſignif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Eſt autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *ſurſum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interſit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum inſtituta, aliquam frangendi poteſtatem in verbo ἀνακλᾷν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, ſive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, iſta ſurſum averſione quaſi frangitur, veluti philoſophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J.F.R.*

85. Ἐκείνῳ] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκείνο quaeſivit? Non improbem; ſed nihil opus eſt, & vulgatum quod ſequimur, nihil incommodi habet. *J.F.R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Ariſtoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philoſtrati* locum ad Δημων. c. 49. ſupra adductum. *M. du S*

89. Πυγμῆς] Oratio non ſatis perſpicua; ſi enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenſet quod cum Pancratio idem eſſe dixit? Vide tamen c. 24. ubi diſtinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ— *J.F.R.*

94. Στι··

ἐστιν; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ

vos praemia? SOL. Olympiae corona oleagina; in Iſthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de ſacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharſi, an quod parva tibi videntur iſta? ANACH. Non: I ſed magnifica dixiſti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea conſtituerunt; digna, pro quibus auferendis ſupra etiam, quam poſſunt, contendant athletae: adeo ut malorum cauſſa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero ſuffocentur, & luxentur, quaſi non liceret ſine moleſtia copiam malorum, cui volupe ſit, conſequi,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. *b* Τοσαῦτα] Ταῦτα *Fl.* Prius cett. *c* Πρὸς] Sic eſſe in Edd. omnib. addidit *Solan.*

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. *L.K.*

95. Ἰσθμοῖ] Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum eſſe probat, quod & hic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ. *J.F.R.*

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuiſſe olim in Iſthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuiſſe. p. 1203. f. ἐκ δὲ Νεμείας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. *Pott.* *M. du S.*

Σελίνων πεπλεγμένος] Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non ſemel. Conf. ſaltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. *J.F.R.*

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ] Hæc ſic vertit *Vincent. Obſopoeus*, neſcio quam bene; nam in Græco de ſacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id eſt *ſacer*, non a ἱερεὺς, quod eſt *ſacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo ſacra proponebantur*. Olim ſuſpicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, ſed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* ſermone 37. & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Criſſaus* vel *Cirrhaus*, qui erat Apollini ſacer, ad oves paſcendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat ſine arboribus. Sic enim de eo *Pauſanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἀρᾶς ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quæ paſcebantur in eo campo non arato nec arboribus conſito, erant Apollini ſacræ, è quibus, ut putabam, quædam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter ſentire me coëgit *Libanius Sophiſta* in laudatione palmæ & pomi arboris, ubi hæc leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θαλλὸν ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem non fructum ſignificat, & videntur poma ſola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuiſſe ramuſculis ejus arboris ſuo fructu oneratis. Sed notandum eſt bravium mutatum fuiſſe à temporibus *Pauſaniæ*: nam a ſecunda Pythiade coronas pro bravio inſtitutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο —— δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero ejus rei cauſam refert *Ælian.* Var. L. III. c. 1. ſcilicet eo, quod Apollo, poſtquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpſit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim præmium erat victoribus datum in Pythiis, ſed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data ſunt pro bravio in agone quodam multum poſtea introducto & recepto, laurea manente pro præmio curſoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce *Heliodor.* in Æthiopicis armatis curſoribus palmæ ramum pro bravio datum fuiſſe dicit. Sed in omnibus ſacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuiſſe (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) aſſerit *Pauſanias* in Arcadicis, pag. 276. &

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adverſariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda iſta munera reſpicimus. Haec enim victoriae ſigna ſunt, & indicant qui vicerint? Verum quae conſequitur gloria, ea vero quantivis pretii eſt victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea ſine labore contigerit; ſed oportet, qui illam appetat, multa ab initio ſubire difficilia, ac tum demum utilem illum honeſtumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ [d] ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν. ΑΝΑΧ. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

d Ἀπονητὶ] Ἀπονητεὶ W.

& *Plutarch.* Sympoſ. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud præmium pro victoria ſuo Theageni adjudicat præter ramum illum palmæ arboris. Sed non eſt diſſimulanda ſummi viri ſententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, ſed ſine exemplo. *Auſonium* etiam reprehendit enumerantem diverſa bravia, ſic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo conſentit *Libanius* loco citato, qui μηλέα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Auſonium, qui dum Græcum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non poſſe capere, quomodo intelligi poſſint poma. *J.P.* a *G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmerius*. Vid. *Pott.* 417. *M. du S.*

Μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipſius ſocietatis cauſſa ſuſpicionem moveant, ramum eſſe intelligendum: ſed hoc, quod hoc ipſo loco ſimile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e ſacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα ſemper a coronis diſtinguit: praeſertim infra, c. 15. med. πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνων. quidni μηλέας aut μήλων adjiceret, ſi par erat ratio? *J.M.G.*

98. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας] Quid hoc ſit docet *Meurſius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo ſacrae erant; Schol. *Ariſtoph.* Νεφ. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare ſolis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius*, videndum Cl. *P. Burman.* Z. Καταβ. Ex hoc igitur quaedam adjeciſſe non alienum erit. Ait autem ſ. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (ar- „ boris) fructu exprimere in ſacros uſus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum da- „ tum, docet *Suidas*, & Scholiaſtes *Sophoclis* ex „ *Ariſtotele*, & *Apoſtolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortaſſe corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teſte *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (ſic legitur, pro μορίαις) Quod magis „ veroſimile videbitur, ſi verum ſit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienſes in bel- „ lum prodituros ſertum ex olea ſacra ſumſiſſe. Hoc „ ſaltem ſtatuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίᾳ autem Commentt. ad *Poll.* ſeq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Heſych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκ τῆς μορίας] *Heſych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. *F.G.*

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit; indicio eſt eum aliam lectionem optaſſe invenire; nam alioqui ſponte patet conſentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J.F.R.*

αὐτοὺς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίανδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἴκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ [e] θοἰμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβῦται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φὴς ἁπανταχόθεν τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae cauſſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia. SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

11. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* *b* Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. *c* Εὐδαιμονίσουσι] Εὐδαιμονίζουσιν M. *d* Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *e* Θοἰμάτιον] Θοἰμάτια M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων c. 9. *M. du S.*

Ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων] Solanus ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junt.* indicarat; non tamen πρὸς deleverat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 25. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θοἰμάτιον] M. & *Fl.* θοἰμάτια. Fortaſſe θαἰμάτια, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. du S.*

86. Τὰ μεγέθη] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12. pro πάχος, μέγεθος repoſitum eſt. *M. du S.*

Τὰ μεγέθη] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano.* At neque μέγεθος ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Polluce*

ipſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καλανοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ᾽ ἀλλήλων.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quiſquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν [g] ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac

ΑΝΑΧ. Νὴ Δί᾽, ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς φῄς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψάμ-

f Παναθηναίων] Παρ᾽ Ἀθηναίων male M. *g* Ἄληκτον] Ἄλεκτον W. male. *h* Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luce III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαυματὸς ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμόν. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de lepore animali, μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambi-*

ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ΑΝΑΧ. Εἶτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἢν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα [f] πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ΑΝΑΧ. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἥκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν καταγοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

magnitudines arena ſoedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi ſemper meminiſſe praemiorum, quae tanta ſint ſcilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, ſed unus ex omnibus, qui illos ſuperavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obſcura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum ſciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui fruſtra miſeri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharſi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitaſſe: nec enim inſtituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando ſcire, quomodo pulcherrime condi poſſit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes haſce, & honoris ſtudium, quo in illis verſamur, & ſcies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamſi fruſtra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia cauſſa e Scythia ad vos venio, tantis terrae ſpatiis ſuperatis, magnum Euxinum ac procelloſum transvectus, niſi ut leges Graecorum ediſcam, & qui ſint apud vos mores cognoſcam, & formam reipublicae optimam meditando aſſequar: qua de cauſſa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenienſibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττημένοι *Fl.* ſola. Vulgatum etiam firmat M. *b* Λαμβάνοντες] Λαβόντες W. & marg. *A*1. *c* Μηδέπω] Sic W. & marg. *A*1*W.* Μηδέποτε Edd. *d* Οἰκηθείη] Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθείη Edd. cett. *e* Τότε] Ποτὲ W. & *Fl.* *f* Πρὸς] Περὶ W. & marg. *A*1. Sed πρὸς *Fl.* cum cett.

87. Ὑπώπια] Ὑπώπια, Genae. *τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα ποιά. ὅπου γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.*

biguis. Si quis tamen hic pro *τὰ κάλλη & τὰ μεγέθη* legere malit, *τὰ κάλλιστα μέλη*, me non repugnantem habebit. *J. F. R.*

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. *Paulus* in I. ad *Corinth.* IX. 27. *ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου.* Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. *L. Bos* in Obſ. Philol. p. 142. probatque *ὑπώπια* eſſe *veſtigia plagarum*, ac vulnera ipſa & contuſiones. Recte; ſed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravaſato ſanguine grumoſo, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et ſimilis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* & *Aret.* frequens. *J.F.R.*

99. Μηδέπω] Sic M. melius quam in Impreſſ. *μηδέ-*

hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego jucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quousque ipſe durare dicendo poſſis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

15. SOL. Univerſa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid ſit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus: haec jam tibi enarro, uti diſcas, cujus rei gratia haſce illis exercitationes propoſuerimus, & labore ſubigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina ſolum, ut auferre poſſint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: ſed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipſis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propoſitum eſt: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, ſed quae hominum in ſe ſe-

ναίων καὶ [g] ξένον, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπείπερ ἤκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας [i] τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώ-

πων

g Ξένον] Sic W. & *Fl.* Ξένων Edd. *h* Τινῶν ξυγγραφέα] Ξυγγραφέα τινὰ M. *i* Τι] Sic M. & Edd. omn. *k* Διέξειμι] Reſtitutum ex W. Διεξίειμι Edd. priores.

δόπολις. *M. du S.*

4. Οἰκηθεῖσα] Ita M. & Ed. *Fl.* rectius quam in vulgatis, quae οἰκισθεῖσα legunt. Sic c. 18. ὅπως ἂν ἀρίστα πόλις οἰκοῖτο. *M. du S.*

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum ait ſibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad perſonam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges compoſuiſſe dicetur is qui plurimas compoſuit. Quia tamen non obſcura neque plane abſurda viſa vulgata, propter unum codicem eam rejicere, religio fuit. *J. F. R.*

27. Τι] L. τε quamvis M. etiam agnoſcat τι. Idem Anonymum conjeciſſe video, qui τε margini codicis ſui adſcripſit. *M. du S.*

36. Διέξειμι] Sic recte W. In Impreſſ. διεξίειμι. *M. du S.*

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. *Paul.* in Ep. ad *Hebr.* XII. 1. ubi plura ſimilia *L. Bos.* Addiderat Cl. *Hemſterh.* etiam vidend. *Syneſ.* Ep. 100. p. 239. D. Et *Baſil. Seleuc.* initio Gr. I. *J. F. R.*

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἑκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν [a] πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὅν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου παραγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγοῦ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω [b] καλαμάθης. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νὼ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῂς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμώμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὅν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθείην, μηδ' ἐκείνων

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque; & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conſervationem, & in univerſum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere ſibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa ſunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes iſtae & labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recenſenda haberes, mala narrabas & apia, & ſilveſtris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharſi, nec illa parva tibi videbuntur, ſi quae dico perceperis. Eodem enim conſilio iſta fiunt, & partes iſta omnia parvae ſunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At ſermo meus, migrato neſcio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Iſthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otioſi enim ſumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo ſtudioſe omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis ſermo proceſſerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, ſi quem

a Πατρίων] Παντοίων L. & marg. A1W. b Καταμάθης] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὕτως Fl. & W.

62. Ὁπόταν — καλαμάθης] Non fugit *Solanum* ὁπόταν aeque cum optativo conſtrui atque cum ſubjunct. ſed meliorem hic eſſe ſubjunct. recte judicavit; non enim ſenſus eſt, *ubi intelligere velis aut poſſis*, ſed, *poſtquam intellexeris*. Quare ei obſecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καλαμάθης] Ita W. Impreſſi omnes minus recte καλαμάθοις. *M.du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi eſt. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis poſterioribus euphoniae cauſſa mutatum. Ut enim ſequente conſona οὕτω frequentius ſcriptum invenimus, ſequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως conſona etiam ſequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiaſt. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde ſingula fere ἐπιμύθια *Aphtonii*, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φαῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ *Aeſop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. οὕτως φυλὴ. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. οὕτως μενῶ. *Diod. Sic.* III. c. 8. οὕτως δὲ. Sed variatur fere perpetuo in

quem videam olea ſibi placentem, aut coronatum apio. Sed, ſi videtur, in umbroſum illum locum progreſſi aſſideamus in ſedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque ſolem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi viſum eſt, ne ſolus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae ſerviſſima pars eſt aſtri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & ſiccum aridumque aëra reddentis; atque ſol circa meridiem jam ipſi imminens capiti, aeſtum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo ſenex jam homo, neque ſudes ad aeſtum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam ſentire videaris, nec umbroſum locum circumſpicias, quo ſubeas, ſed facile excipias ſolem. SOL. Nempe vani iſti labores, Anacharſi, & perpetuae in luto volutationes, & ſubdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra ſolis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καταγελᾷν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ἐπὶ τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ [e] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, [f] ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὅ,τε ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν.

Καὶ

d Ἐπὶ] Sic recte *P.* aliaeque. Ἐπεὶ male *J. Fl.* *e* Φλογώδη] Φλογμώδη W. *f* Ὅτιπερ] An Ὅτεπερ; *Pell.* *g* Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abeſt a *J.* & *V2.* Adeſt in *Ald. Fl.* &c. & M.

in Codd. ejusd. aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando σ. ultimum videntur eliſiſſe, inde factum, ut deinde conſona ſequente, modo adſcriberetur, modo omitteretur. *J. F. R.*

84. Πῖλον] Haud ſuo loco vox οἴκοθεν ſita eſt; ſed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philoſtrato* diſcas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν] Non adeo alienum eſt οἴκοθεν, ſi cum *L. Bos* de Ellipſ. p. 216. verb. Ἀπίεναι, expoſueris, ejus participium ſubaudiendo, i. e. οἴκοθεν ἀπιόντι, aliaque non abſimilia ab eo adducta contuleris. *J. F. R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pelleti* conjecturam recipiendam arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος] Canis ſidus, quæ & canicula, ardentiſſimo æſtatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Auguſti calendas eſt. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G. C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M du S.*

6. Ὅπως

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην [d] αὐτὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ (δείξας σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus ſum, ut omnino illis fidem habeas: ſed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere ſtatim & examinare meum ſermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino conſequemur, aut firmiter ut in hanc traducare ſententiam, effuſis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hiſce rebus non ſentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam ſe tibi habere profitebitur: quatenus enim me inſtitueris, & ad meliorem traduxeris ſententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: ſed in medium ſtatim illud conferam, ac ſtans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienſes, ſcripſi vobis leges, quales utiliſſimas fore civitati putabam. At hic hoſpes*, (hic te oſtendam, Anacharſi) *Scytha ille quidem, ſed vir ſapiens, aliter me*

a Προσέξεις] Edd. Προσέξῃς W. *b* Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine ſcriptum ὁμολογήσουσιν. *c* Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. *A*1. Ὅσῳ Edd. priores. *d* Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.* Sed vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἐλλιπὴς ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυσχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις (3) προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ἵν' ᾖ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν (6) οὖν ἄνωθεν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἴσῃ σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἐλλιπῶς ἔχοντα (7) τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἐλλιποῦς ἀναπληρούμενον. *V.*

(1) Ἐλλιπὴς] Ἐλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα οὕτως ἡ προσέξεις κ. τ. ὁ. ἐ. τ. λ.
(2) Δυσχερῶς] Δυσχερὲς edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Προσέξῃς] Προσέξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & ſic paullo poſt, eodem hoc ſcholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ἡ προσέξεις eſt, & in Luciani textu Cod W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel uſitatius, nihil hic mutare ſuſtinui. Licuit enim Scholiaſtae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *J. F. R.*
(4) Ἄν σοι] Αὐτοὶ edita. Mutavit *M. du S.*
(5) Ἐλλείπει] Λέγεται *Clericus* ediderat, quod mutavit *Solan.* neſcio unde. Obſecundavi tamen, quia neceſſarium videbatur. *J. F. R.*
(6) Οὖν ἄνωθεν] Δ' οὖν ἄνω lectum antea. Emendavit *M. du S.*
(7) Τοῦτο] Τοῦτον M. Sed eodem verſu ἐλλειπῶς iterum editum, quod facile in ἐλλιπῶς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. *F. G.*
Ὅπως] Vid. ad Τιμ. 28. *M. du S.* (At ex diviſione Cl. *Hemſt.* jam eſt §. 48. No. 89.)
Ibid. Προσέξεις] Miror qui *Solanus* Noſter facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etſi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipſi, quae hic ſubeſt, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξῃς, ſubjunctivus eſt melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio diſcutienda eſt, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, eſſe in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemſt.* alia diviſione inſtituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rurſus

me inſtituit, *& aliam me meliorem diſcendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos ſcribatur hic vir, & aeneum illum ſtatuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam.* Et bene noris, non ducturam ſibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae proſunt.

καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ [e] ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ [f] αἰσχύνοιτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, itriſores cum diſſimulatione vos eſſe in ſermonibus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legibus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe

ΑΝΑΧ. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ [g] ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν [h] ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα [i] σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, [k] ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, [l] ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη,

e Ἀναγεγράφθω] Ἀναγραφέσθω *J.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius ectt. & M. *f* Αἰσχύνοιτο] Αἰσχύνηται W. *g* Ὑμῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *J.* & *V2.* *h* Ἑωρακὼς] Ἑσωρακὼς M. male. *i* Σὲ] Omiſſum in M. *k* Ὡς φασὶν] Haec verba in W, poſt ἐγένετο collocantur. *l* Ἐπίστασθαι] Ἐπίστασθε W. male.

ſus καὶ ὅπως μου καταγορήσῃς. Et ſic *Eurip.* quem adducit, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἀγνοήσῃς. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ περιπλέκῃς, &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. *J.F.R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad Φαλ. β. c. 2. *M. du S.*

Ὅσα] Ne mihi quiſquam objiciat, poſt ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere quo referatur; quumque mox τὰ μέγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius adripui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *J.F.R.*

18. Οὐδὲν — ἀποκρυψαίμην αὐτήν] Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτειν enim cum duplici accuſativo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπό τινος conſtrui ſolet. *J.F.R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticæ tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuæque in arce ejus urbis collocatæ. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* ἐν ἐπιταφίῳ conſulat. *G.C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγραφέσθω. *M. du S.*

Ibid. Χαλκοῦν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. XI. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *J.F.R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. *F.G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. numero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M. du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proœm. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph.* ἱππεῦ. *Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad Sidon. *Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *J.B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M. du S.*

νη, [a] εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ [b] πειστέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ [d] τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς· τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ᾽ ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνο μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ

queat. Verum enimvero illa quoque in re parendûm tibi velut legiſlatori : & contradicam , ſi quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo diſcam firmius. Et ecce jam evitato ſole, in opaco ſumus, & jucunda hic ſedes atque opportuna in ſaxo frigido. Itaque ab initio inde *exórſus* rationem doce, cur aſſumtos a pueris inde adoleſcentulos ſtatim labore ſubigatis , & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hiſce ; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant ? Hoc enim praeſertim ab initio ſtatim cupiebam audire : reliqua vero in poſterum per partes ſuo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon , in oratione tua memineris , te acturum eſſe cum barbaro : hoc eo dico , ne implices aut producas ſermonem. Metuo enim ne priorum obliviſcar, ſi multa poſtea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharſi , diſpenſabis melius , ubicumque tibi viſa fuerit non nimis plana eſſe oratio, aut longius aliquorſum temere fuſa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena ſint a diſputatione , neque procul a ſcopo *quaſi feriant*, quae dicuntur , nihil , puto prohibebit, etiamſi dicantur longiuſcula : quandoquidem

a Εὐδαιμονήσειε] Εὐδαιμονήσει *Fl.* & W. *b* Πειστέον] Πιστέον male M. Nihil a vulgato abit *Fl.* *c* Συνηρεφεῖ] Recepi ex M. & *S.* Συνηρεφεῖ enim Edd. cett. *d* Τί] Ὅτι. *Fl.* Prius cett. & M.

50. Συνηρεφεῖ] M. *S.* & *A.* Reliquae συνηρεφεῖ mendoſe. *M. du S.*

70. Διακόψῃς] Lego διακόψεις. *F.G.* Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum ſit aoriſt. ſubj. activi , qui ſaepiſſime futuri habet poteſtatem , eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris* , *praecideris ambages*. Uſitatior quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις , ne alia addam, in re tritiſſima: ſed ſubjunct. nihil habet incommodi. *J.F.R.*

71. Ἐξαγώνια] I. eſt. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. *F.G.* Habuimus ſupra, *pro Imag.* c. 18. pr. *J.F.R.*

73. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου.] Sic infra Οἰκ. c. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. *M. du S.* Sed vid. de re ipſa notata ab Cl. *Hemſterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T. I. *J.F.R.*

77. Φόνου] Subaudi δίκην. *F.G.*

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte , pro *alternis vicibus*. Ita ἐν μέρει *viciſſim* , ſupra *Bis Accuſ.* c. 16. f. vel *deinceps* , *ſuo ordine* , ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura teſtimonia profert Cl. *Weſſeling.* No. 80. Et Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω , docet *per vices* ſignificare , quod Interpretes interdum fugerit. *J.F.R.*

80. Διώκων] Verbum hoc forenſe eſſe , etſi ſatis notum , & *actorem* notare , eique opponi τὸν φεύγοντα *reum* ; vid. tamen exempla pluſcula adferentem Rev. *Jac. Elſn.* in Obſerv. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gatakerum* haec fugiſſe animadvertit , qui μήτε διώκων , μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. ſuis III. 7. fruſtra

dem etiam Areopagitarum conſilio, quod caedis apud nos cauſſás judicat, patrio more receptum eſt ſic facere. Cum enim aſcendens in collem conſedit ad judicandum *cauſſas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipſi per ſe, aut adducto, qui pro ſe verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipſa dicunt, patitur Conſilium, & audit ſilentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miſerationem, vel indignationem, extrinſecus arceſſitam indueat cauſſae, qualia multa judicibus ſtruunt Rhetorum filii: progreſſus *in medium* praeco ſilentium ſtatim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quaſi & involvere cauſſam verbis, ut nuda quae facta ſunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharſi, Areopagitam in praeſens mihi conſtituo equidem: & ex mei Conſilii lege audi, & tacere jube, ſi ſentias rhetoricas tibi inſidias ſtrui: quam diu domeſtica cauſſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim ſub ſole jam diſputabimus, ut moleſtum ſit ſi extendatur oratio: verum & umbra denſa eſt, & nos

ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδοται λόγος [e] ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ φροίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνουστέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ [f] Ἀρεωπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ [g] καταρρητορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἥ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

e Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρων male W. *f* Ἀρεωπαγῖται] Ἀρεοπαγῖται W. & ſic paullo poſt bis. *g* Καταρρητορευόμενος] Καταρητορευόμενος W.

77. Φόνου] Ὅτι ἐν * Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [*Actor.* XVII. 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθιστῆναι ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίας οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηνται, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ βελτιότης τοῦ λέγειν παρ' Ἕλλησι προσμαρτυρεῖται. M.

* Ἀρείῳ πάγῳ] Sic ſcriptum inveni, nec *Solan.* quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ ſcribitur, vel etiam junctim. *J. F. R.*

ſtra mancum pronuntiat. *J.F.R.*

84. Ἢν δέ τις ἢ φροίμιον εἴπῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuiſſe affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falſitatis caliginem ſaepe abducuntur, auctor eſt *Quintil.* L. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. ἄνευ προοιμίων καὶ παθῶν. *G.C.*

90. Περιπέττειν] Περιελίττειν legit Interpres. *F.G.*

Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις] De hoc pleonaſmo praepoſitionis ἐν, ſatis dictum ſupra T. I. *Herod.* c. 5. No. 87. *J.F.R.*

91. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν] Divus *Paul.* ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia ſimilia dedit Rev. *J. Elſner.* neque haec Luciani praetermiſit. *J.F.R.*

ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδίδαξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περι-

otioſi ſumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum.

a Ἡμῶν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego. b Περιπεφραγμένον] Πεφραγμένον W.

21. Ἡμῶν] Lege ἡμῶν. *M. du S.*

Ἡμῶν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῖντο. At prius eſt ἑλληνικώτερον. Sic paullo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια ᾖ καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ἐστί. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ὅμοια ἐλέγοντο. & in *Paraſito* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυν]. in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνον]. & alibi ἱερεῖα θνήσκουσι. Sic & apud *Aelianum*, οὐ πιστὰ δοκοῦσι. & δρομικώτατά εἰσι. pluraque talia. *J. J.*

Ὑφ'] Ita M. & *Fl.* Ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ὑφ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & *Euang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιεῖτο. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιτο defendendam adferrem *Long. Paſt.* 2. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπώλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. *Alciphr.* I. 29. p. 120. βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit) *Aeſop.* fab. 65. in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δρᾶσαι. *Euang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi

in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene ſe habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enaſcitur in illis, & ipſa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus conſiſtentia; tum jam aſſumtos docemus, aliis animae diſciplinis atque exercitationibus propoſitis, alia vero ratione labori corporibus adſuefaciendis. Neque enim ſatis nobis videtur, eo modo ingenio eſſe unumquemque uti natus eſt, ſive quantum ad corpus, ſive quod ad animum; verum inſtitutione apud illos indigemus ac diſciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata ſunt, meliora multo fiant,

πεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ [e] γίγνοιντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχον-

c Ἀναφύηται] Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. cett. e Γίγνοιντο] Ita Edd. omnes & M.

d Ὑφ'] Recepi ex *Fl.* M. & marg. *AiW.* Ἀφ' Edd.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἱρεῖται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἱρεῖται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. *J. F. R.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Jenſ.* In omnibus libris noſtris mendoſe γίγνοιντο, cum ſequatur mox μετακοσμοῖτο. *M. du S.*

Γίγνοιντο] Facile largior *Jenſio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire ſequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem ſimiles numeros poſtulare; neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit (quod ipſe *Jenſius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διαφέροντα, καὶ — ὑπήκουεν, jam tamen ex 2. Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex *Eunap.* in Orybaſ. p. 174. qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσὶ καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24. εὐτονώτερα γίγνοιντο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνονται. At ſi quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet, ſi ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis qui ſingularem praeferunt, veluti *Diod. Sic.* πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat

ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτά, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττά, καὶ [a] παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρόν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, οὐ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὴν [d] Ἀρεωπαγι-

tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis eſt ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles ſunt ac tenerae, tegunt ac ſepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam craſſitiem aliquam ſurculus habet, tum & ſuperflua putatione reſecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem muſica primum atque Arithmetica quaſi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum ſapientium ſententias, & opera antiqua, & ſermones utiles, verſibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiſcunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipſi canantur, & admirationi ſint poſteris, qualia multa nobis Heſiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra cauſſam iſta forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propoſitum; ſed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque ſilentium ipſe mihi impero, non expectato praecone, aut ipſo te Areopagita, qui

[a] Παραδιδόντες] Παραδόντες W. Nihil mut. Fl. [b] Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. [c] Ἐμαυτῷ] Ἑαυτῷ Fl. [d] Ἀρεωπαγιτῶν] Ἀρεοπ. M. Vulgatum tuetur Fl.

Cl. *Weſſel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Aſin.* c. 10. πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex *Ariſtaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum & ſingularis cum plurali perſonae permiſcetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. p. 200. f. εἰσήλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. p. 202. φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰωθώς. Et ep. XV. ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμην. Notabilior tranſitus a plur. ad ſing. eſt in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde *Euang. Luc.* V. 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσετε. Et *Ælian.* I. 4. ubi unius canis mentione praemiſſa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. *J.F.R.*

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas diſciplinas, primo loco Muſicam diſcebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri ſumma cum induſtria conſectati ſunt, ut admonet interpres *Ariſtoph.* in Equit. & *Athen.* L. XIV. *G.C.*

Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* Πολ. & *Strabo* I. *M.du S.*

64. Ἐπιλέξασθαι] Conf. ſupra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. *Hemſterhuſio.* Adde 2. *Ver. Hiſt.* §. 36. *J.F.R.*

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere ἑαυτῷ adſcripſerat *Solan.* At neſcio num prorſus male; nam ut

qui prae pudore, credo, ſuſtines jam tantum extra cauſſam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui neceſſaria non dicunt in colle Martio, ſed reticent, nulla a conſilio poena excogitata eſt? SOL. Quid hoc me interrogaſti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermiſſis, quae pulcherrima ſunt, & mihi ad audiendum jucundiſſima, minus neceſſaria dicere cogitas, gymnaſia, & laborioſas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor ſum, vir optime, eorum, quae in principio dicta ſunt, nec volo inde ſermonem abducere, ne *copioſe nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen iſta quoque dicam breviter, quoad ejus fieri poteſt: accurata enim earum rerum conſideratio alterius diſputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propoſitae ad legendum magnis literis uno in loco deſcriptae, quae tum quae facienda ſint jubent, tum quibus abſtinendum; partim virorum bonorum conſuetudine, a quibus & dicere quae opus eſt diſcant, & quae juſta ſunt facere, & ex aequo capeſſere rem publicam, neque concupiſcere turpia, & honeſta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophiſtae apud nos & Philoſophi

τῶν σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὲ δὴ τοὺς [e] τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται; ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων. ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προῤῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν [f] ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνο-

[e] Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. [f] Ἅμα ἀναγεγραμ.] Non adeſt ἅμα in Mſ. *Graev.* Adeſt quidem in cett. Sed *Fl.* & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro σεαυτῷ habuimus ſupra *Paraſ.* c. 8. & ipſe ibi fatetur Lucianum ſic ſaepe ſolere, ita & pro ἐμαυτῷ I. *Ver. Hiſt.* c. 6. *Aſin.* c. 13. &c. nam ſingula repetere nihil opus eſt. Interim vulgatum hic tutius ſervatur. *J.F.R.*

93. Προῤῥήσεων] Conf. ſupra de *Sacrif.* c. 12. pr. *M. du S.*

1. Οἳ δημοσίᾳ &c.] Οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. ſc. νόμοι leges, *quae majuſculis litteris ſcriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic ſibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mſ. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino ſcribendum eſt. *J.G.G.*

3. Ἅμα] Parum abeſt, quin monente *Graevio*, ac praeeunte Mſ. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans ſcriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo ſervatum eſt. *J.F.R.*

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophiſtarum philoſophorumque mentio, non inutile fuerit eorum diſcrimen explicare, idque ex Platone potiſſimum, qui Sophiſtam his fere coloribus depingit, ut ſit avarus, ambitioſus, vanus, & virtutis expers, in nugis

os-

ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ ᵃ σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῄς, τοὺς τραγῳδοὺς, καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἧττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ 'γαθὲ, ᾤκτειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veriſimile eſt autem te etiam tibiis canentes quoſdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

ᵃ Σπεύδοιεν] Σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiæ magiſter & exemplum. *G.C.*

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immorer. *M. du S.*

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

ἀχρεῖα [b] ᾄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχάς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτά, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τοῦ ἐλαίου μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τοὐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μέν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω [e] συννενευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμούς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἓν

μὲν

b Ασματα] Edd. ſine puncto. Sed W. ᾄσματα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. *c* Γίγνοιντο] Γίγνοιτο W. *d* Σκύτη] Σκήτη *Ald.* Sed correctum in marg. *e* Συννενευκότες] Sic W. Συνν. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κρήνη — κεχηνότα παμμεγέθεις] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥήσεις] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20. dicta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συννενευκότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνενευκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus pri-

μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακεὶς, καταρρίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ [b] τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναι-

quidem primum & maximum ſine controverſia ſibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labore ſubiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipſum parvum eſt. Uſu enim inde edocentur, ſi quando opus ſit iſta diſciplina in armis. Manifeſtum enim eſt, futurum, ut celerius hoſtem etiam talis vir complexus ſupplantatum dejiciat, & ipſe ſi ceciderit, ſurgere facilius poſſit. Nempe, Anacharſi, ad illud in armis certamen ſuppeditare ſtudemus omnia, putamusque multo melioribus nos uſuros his, qui ita exercitati ſint, cum prius nuda illorum corpora ſubigendo laboribus valentiora & robuſtiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipſum gravia adverſariis.

25. Vides enim, puto, quid ſequatur, quales futuros eſſe armatos probabile ſit, qui nudi etiam metum hoſtibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae ſe ferant, qualia

a Συμπλακεὶς] Συμπλεκεὶς W. b Τοῦτο] Τούτου M.

priſcis aderat ante οὐκ, quaſi ſeparatus eſſet ſenſus, & nominativus adeo abſolutus, qui jam, ut Cl. *Geſn.* quoque voluit, a praemiſſis pendet. De nominativo illo abſoluto alibi agemus, ſi uſus poſtulaverit, quod Index commonſtrabit. Qui vero periodum hanc ſeparatam volunt, poſſunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentiſſima ellipſi vid. *L. Bos*, & *Aretaei* Syntax. Τὸ οὐκ — οὐδὲ autem ſic poſito conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hiſt.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Paſt.* III. 110. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J. F. R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιντο. *J. F. R.*

99. Ἀργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. Μυι. Ἐγκ. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἱδρῶτί τε — ῥεόμενα] Supra ad I. *Ver. Hiſt.* c. 7. ubi ποταμοῦ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adferens ſcripſi ῥέοντα, quia ſic legebam in *Junt.* (etſi male ῥέονδα typis in ea deſcriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεόμενα habere video, quod mutaſſem, ſi plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥεόμενα. Eſt tamen ap. *Homer.* Il. Ψ. 367. χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, quod *Schol.* interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἱδρῶτι ῥεόμενος ὁ νεανίσκος, quod ipſe exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & ſupra l. d. id activa ſive tranſitiva poteſtate, accuſativo junctum habuerimus, quod *Solan.* fruſtra ſuſpectum habebat ratione accuſativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque ſtructura loci iſtius in I. *Ver. Hiſt.* poterit eadem ratione ſtare, ſi conſtruxeris, ποταμοῦ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστιν, ut Cl. *Geſn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare ſimile eſſe vinum fluenti, quod revera vinum vexiſſe adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: ποταμοῦ ῥέοντι οἶνον ὁμοιότατον &c. ut ſimilitudo referatur ad ſpeciem

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* at-

κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾶς μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποί, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοί, καὶ κατεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττόν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρόν, τοῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀπο-

c Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. d Ῥεόμενα] Ῥέοντα *V2*. & marg. *A1*. Ῥέοντα *J*. Vulgatum ſervat M. e Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J*. ſola. f Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl*. g Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένου M. h Καὶ] Abeſt a *Fl*. Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τοῦ ἀστάχυος κέντρα. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥεόμενα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἵματι ῥεομένους quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *J.F.R.*

Ibid. Ῥέοντα] *Venetae*. In M. & Edd. reliquis ῥεόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἱσ. α. c. 7. *M.du S.*

5. Τὸ μεσημβρινὸν] I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall*. c. 6. No. 76. *J.F.R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Paſt*. 2. p. 45. Ed. *Jung*. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere fineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hiſt*. c. 17. Et *Zeux*. c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian*. Exp. Al. I. p. 57. m. *J.F.R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J*. neque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὐψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Jun*. ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *J.F.R.*

14. Ἀπολαύοντες] Cum ἀπολάμποντες ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντος conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr*. III. 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *J.F.R.*

 24. Διεν.

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν [a] διευκρινοῦντα, καὶ προσσωρεύοντα.

Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἄν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτόν, καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὖθις γὰρ ἐπὶ τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶττον ἄν, οἶμαι, παραπολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν κατακαυθείη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, οὐδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτά, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτόν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem purum ſeparant, & acervant.

26. Hinc valere illos neceſſe eſt, & quam longiſſime durare in laboribus: ſeroque ſudare talis incipiat, raro infirmus eſſe deprehendatur. Quemadmodum ſi quis ignem ſimul injiciat in triticum atque ejus ſtipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius ſtipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma ſurgente magna, neque uno impetu, ſed paullatim fumigans, aliquamdiu poſt & ipſum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut ſuperet temere. Nam interiora bene parata ſunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel ſolem ipſum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copioſum illud calidum inteſtinum adfluens, tamquam olim paratum & ad neceſſarios uſus re-

a Διευκρινοῦντα] Διακρινοῦντα *V2*. Prius reliquae omnes & M. *b* Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. *c* Τὰ ἔνδοθεν] Ἔνδοθέν τε W. omiſſo τὰ. *d* Αὐτὸν] Omittunt *Fl.* & W. *e* Ἐνδιδοῦν] Sic *Fl. Fr. J. H. Ald.* B1. *P. S.* Ἐνδιδὸν W.

24. Διευκρινοῦντα] Probum hoc eſſe bene multis probari poſſet: ſed ſufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac ſaepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noſter ſupra T. I. *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσσωρεύοντα invitis Edd. *J.F.R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic ſcribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo diſpeſcit, etſi id in variantt. non addidit *Hemſterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more ſuo rurſus ſeparat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J.F.R.*

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδιδοῦν legiſſe videtur Interpres; ſed corrupte. τὸ ἐνδιδοῦν participium eſt. *F.G.*

Ἐνδιδοῦν] Eſto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut Lectorum plerique ſcripturam W. ſint amplexuri. Quia tamen a δόω antique poſſet formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac διδούς, οῦσα, όν, a δίδωμι, nihil mutavi. *J.F R.*

61. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι] Pro τάφον recte viderunt Eruditi reponendum τάφρον. Et ſic plane Florentina. *J.J.*

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι] Τάφρον. Foſſatum, ſcamma. *Th.M.*

Ὑπεράλλεσθαι τάφον] Mirum hoc manifeſtum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mſ. ſed & in interpretis libro recte legatur τάφρον. *J.G.G.*

Ibid. Τάφρον] Mſ. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & *P.* In aliis male τάφον legitur. *M. du S.*

Τάφρον] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J.F.R.*

63. Μολυβδίνας χειρ.] Ridet Conſtantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui uſum globorum plumbeorum in ſaltu aliquem eſ-

ſe

repoſitum, ſupplet ſtatim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praeſtat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non conſumtionem virium, ſed incrementa efficiunt, quibus illae quaſi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut curſu valeant eos exercemus, cum aſſuefacientes illos, ut in longitudinem ſufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et curſus inſtituitur non in ſolido & reſiſtente *ſolo*, ſed in arena profunda, ubi neque firmum ponere veſtigium, neque inniti facile eſt, ſubtracto a cedente materia pede. Verum etiam ſaltu foſſam trajicere ſi opus ſit, aut ſi quid obſtet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidiſti vero etiam aliud quid in Gymnaſio aeneum, rotundum, parvo clypeo ſimile, anſam non habenti neque lora: ac tentaſti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehenſu. Illud igitur & ſurſum jactant in aërem, &

σμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, [f] ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλεῖστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλά, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναρριπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι [g] τάφρον εἰ δέοι, ἤ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἁμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερές, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρύ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναρριπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

f Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *A* I *W*. *g* Τάφρον] Τάφον *Amſt*. *S*. *J*. *Ald*. *H*. &c. Τάφρον recte W. P. *Fl*. *h* Ἡμῖν] Punctum hic eſt in M. *i* Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl*. *k* Ἀναρριπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναρρίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ὁ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. *G*.

67. Ὄχανον] Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. *G*.

ſe putant. (v. ἁλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἁλτῆρες uſum illum praeſtantes, reſcribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica deſignatur, qua ſaltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus ſubvertit. Adde quod noſtra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipſe in Scotia ſaltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, ſi ad manum non eſſent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibraſſent in ipſa jam ſaltus micatione poſt tergum rejiciebant, ne ſe ſcilicet degravarent; eisque impetum juvari, uſu ſe didiciſſe profitebantur. Conſule etiam, ſi lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl*. ſcribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan*. Vid. *Alexand*, c. 25. No. 39. Et *Lexiph*. c. 5. Ego & [illegible] μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Diſci haec elegans & ſuis omnibus numeris abſoluta deſcriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud ſcio. *Euſtathius* aliter deſcribit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος. ubi etiam diſcrimen obſervat inter diſcum & σόλον. Scholiaſta σόλιον ſcribit; quae vox an & alibi reperiatur, neſcio. *Homeri* utique locum reſpicit Il. Ψ. 826. ubi σόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω —— πόρρω] Poſterius obſervandum; vulgo enim ignoratur ille diſci uſus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναρριπτοῦσιν] In ἀναρρίπτουσιν jam converterat *Solan*. Sed quia & ἀναρριπτέω invenias, nihil mutem. *Thucyd*. IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναρριπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναρριπτοῦσιν. *J. F. R.*

81. Τὸν

καὶ ἐς τὸ πόῤῥω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους [a] ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

in longinquum, certamine quodam, quis longiſſime progreſſus ſuperet reliquos. Ac labor iſte tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸν ὄλισθον ἀνάγκη πλείω [d] γίγνεσθαι, ἱδρούντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαδρῦναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noſter, cujus rei cauſſa ſubjecta ſint. Primo quidem ne in durum impingant, ſed in molle cadant ſine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant neceſſe eſt, cum madeſcunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile eſt neque ridiculum, ſed ipſum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita ſe habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere ſane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus ſtudentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, ſi oporteat amicum vulneratum facile ſublatum acie efferre, aut etiam hoſtem comprehenſum ſublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propoſitis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

Τὴν μέντοι κόνιν [g] τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: poſtquam enim in luto edocti ſunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληντ' Fl. & W. male. c Τὸν ὄλισθον] Ita & M. cum Fl. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τοὐναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὄλισθον] V. c. 2. & ſcribe τὸ ὄλισθον. *M. du S.*

Τὸν ὄλισθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forſan & πλείω in πλεῖον eſſet mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic maſcul. eſt; alibi neutrum quidem, ſed plurale. Niſi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Aſin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr. & hoc *Dial.* c. 20. fin. *J. F. R.*

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. ſupra *Nigr.* §. 19. Ac *de Merc. Cond.* c. 3. f. *M. du S.*

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι] Sic ſupra *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

7. Κόνις] *Plut.* π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ καταστέλλουσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. *Plin.* & *Theophr.* Char. ubi *Caſaub.* obſervat non omnem pulverem palaeſtrae aptum. 172. *M. du S.*

12. Ἀποσμῶσι] Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi etiam ſic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Juntinae* ibi adſcripſerat ἀποσμώμενον. In notis vero ejuſdem male ἀποσμαιόμενον deſcribentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adſueſiunt etiam effugere ipſi comprehenſi ſi fuerint, e manibus, idque etiamſi, unde fugere difficile ſit, teneantur. Verum etiam ſudorem inſperſus pulvis continere videtur, ne denſus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento eſt, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum ſordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum iſtorum uno, qui ſub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati ſunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri ſimilis fieri praeoptes? Novi enim, te ſtatim ex primo adſpectu electurum, etiam ſi neutrum factis tentaveris, conſiſtentem & compactum eſſe potius, quam eſſe delicatum, & diffluere, & album eſſe defectu, & fuga interiora verſus, ſanguinis.

30. Haec ſunt, Anacharſi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, cuſtodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipſorum opera vivamus, devictis, ſi invadant, hoſtibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται [i] καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεῳγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιῃτημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ [k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλὸν, ἐροίμην ἄν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὔξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ [m] διαρρεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος.

Ταῦτ' ἐστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ'

ἀρ-

* *h* Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W. & marg. *A*1. Vulgatum tenet *Fl.* *i* Καὶ] Omittit *Fl.* & M. *k* Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκήῳ habere notat *Solan.* neſcio quare, niſi quod minore λ. id habeant, [illegible] ſolemne eſt Edd. antiquioribus. *l* Ἀποπλύναι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. *m* Διαρρεῖν] Διαιρεῖν male M.

iam corrigere ſum oblitus. *J.F.R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ ἀποπλύναι &c. *F.G.*

Ἀποπλύνας] Ita neceſſario legendum pro vulgato ἀποπλύναι. *M. du S.*

Ἀποπλύναι] Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere; licet enim ἕλῃ ἀποπλύναι conſtruere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam ſi alterum reponas. *J.F.R.*

21. Συγκεκροτημένος] *Coactus.* *F.G.* Supra *Gall.* c. 24. ἵππος συγκεκροτημένη. *Equitatus exercitatiſſimus* converſum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condenſatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* ſignificatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *inſtruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Paſt.* IV. 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκρατημένον legere poſſis, i. e. *robuſtum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. poſt med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκρατέει τὰ μέλη. *Iis neque ſomnus membra confirmat, corroborat.* *J.F.R.*

30. Ἐσ-

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἔς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime paratâ videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

ΑΝΑΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἤν ποτε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πὺξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν [c] ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα ἐπεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos, hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipſos cubitu ſubjecto ſub galeam: &, per Jovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in ſtatuas non penetrabunt tela, qui colorem a ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi; neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis: ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paullum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis.

Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε, τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμε-

32. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis: altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. b Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. B1.* male. c Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B1. S.* & M. Ἡμᾶς *J.* d Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemiſſo ἂν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. f Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἐστι —— ὁπόταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures ſunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adeſſe paſſus ſum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. ſupra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impreſſ. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς πανοπλίας] Proprie eſſe *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Epheſ.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemſterhuſio.* De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, ſi ita opus ſit, fugientibus, &, ſi ipſi perſequamini, effugere ea hoſtes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae ſint &, ludus temere *ſuſceptus*, & occupatio otioſorum, ac remittere animum volentium adoleſcentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati eſſe, aliis vobis gymnaſiis opus erit, & exercitatione vera quae fit ſub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, ſed contra inimicos vobis inſtituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, ſagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; ſed eſto lancea longa, quae cum ſibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & ſecuris, & in ſiniſtra ſcutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia ſervari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

νοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· φεύγουσί τε γὰρ, ἢν δέῃ, κοῦφα, καὶ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ λέγουσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετήν. ὥστε [g] ἀφέντας τὴν κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα [i] διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἑλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων.

g Ἀφέντας] Et ſic *Fl.* cum cett. & M. Poſſet & ἀφέντες conjici. *h* Διδάσκετε] Δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* *i* Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις καὶ γέρρον] Γέρρον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις (1) ἐσκεπασμένοι. Φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὲν γὰρ γερραιναξία καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν (3) αἰδοίων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν (4) σκηνῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων, (5) οἷον καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν (7) ἐν οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκεπασμένοι] Σκεπα μενοι V. Σκεπασμένοι M.

(2) Μὲν γὰρ γερραιναξία] In editis erat μὲν γερρ ξία γὰρ εἴρηται. Cod. *Abb.* vero γερραιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ — γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γερραιναξία.

(3) Αἰδοίων] In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adſcripſit.

(4) Σκηνῶν] C. *Abb.* σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inſeruit *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuſcule factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὰ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci ſenſum ſuppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, ſimilia enim habent, ſed quia Scholiaſtae noſtri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis ſuppleri non poſſunt. Vide & Feſtum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, neſcio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. ſed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῶν ἀγρ Φερεκράτους, γέρροις ἀποσταυροῦνται.

illo theatrali conf. ſi lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφέντας] Forſan ἀφέντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inſpectam *Gujeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri poteſt. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδοὺ γέ τοι ἢν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] διατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλ' ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπὶ πλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus perieritis. Certe ſi ſtricto iſto parvo ad Zonam gladiolo ſolus irruam in juvenes illos veſtros omnes, ipſo primo clamore capiam Gymnaſium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum auſo, ſed circumſtantes ſtatuas, & occultati circa columnas, riſum mihi lacrimis plerique ſuis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, ſed pallidi ſtatim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos ſtatum longinqua pax adduxit, ut non facile criſtam unam hoſtilis galeae videre ſuſtineatis.

34. SOL. Non dicebant iſta, Anacharſi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos ſuſceperunt, neque illae veſtrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem noſtram invaſere, neque alii, quicumque periculum noſtri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda ſic juvenum corpora labore ſubigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: ſed ubi pro ſe ſunt optimi, poſtea exercentur cum armis; quibus ſic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi eſt illud vobis armatorum gymnaſium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam luſtraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharſi, ſi diutius apud nos

[a] Ξιφίδιον] Ξιφείδιον W. [b] Ἐπεισπέσω] Nihil mut. *Fl.* [c] Ἐκείνων Punctum poſt ἐκ— habet *Fl.* & ſpatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omiſit. [d] Διατέθεικε] Μεματέθεικε *Fl.* quod & adpictum erat *A1W.* Vulgatum eſt in M. [e] Ἐπειδήπερ] Ἐπείπερ *Fl.* & W. [f] Πολὺ] Πολλοὶ male *Fl.* & marg. *A1W.*

21. Ἐπιπλέον] Servavi ſcripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον ſcribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *J.F.R.*

26. Παρεζωσμ.] Ita W. & *Fl.* In Impreſſ. περιεζ— *M. du S.*

27. Ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. *de re milit.* Novell. 85. legend. *Syneſ.* Epiſtol. 107. *J.B.*

28. Μηδὲν δέον] Sic abſolute poſitum habuimus crebro; adeoque fruſtra ſollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita Noſter *Jov. Conf.* c. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν. Et *Lapith.* c. 8. pr. *Ep. Saturn.* 9. Et non raro alibi. *Alciphr.* I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* 2. c. 8. f. &c. *J.F.R.*

32. Πόλεμοι] Imo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuiſſe Scythis? Vide tamen

Τοξ.

nos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

ἑκάστῳ μάλα πολλά, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὁπλοφορεῖν ἀεί, καὶ ἀκινάκην [g] παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora; ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ef-

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων [m] φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῆ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ

g Παρεζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιεζῶσθαι Edd. hac priores. *h* Ἐξενέγκοι] Ἐξενέγκῃ minus bene M. *i* Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. *k* Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* *l* Ξυμπολιτεύεσθαι] ξυμπολιτευομένων W. & marg. *A*1. *m* Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iiſdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. *M. du S.*

Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τι. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus.* *J. F. R.*

μεῖ λάθη διαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις· κᾆτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ τὸν [a] τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἂν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, περιθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκὴς εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὀξὺ διαδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι [e] τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φὴς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνιζομέ-

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil ſit a quo intus ſuppleatur. At illud non ita ſe habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, ſecundum illam Hydrae fabulam, ſi quam audiſti, ut pro uno abſciſſo capite, duo ſemper alia ſuccreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec ſatis ipſis ſuppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & conſumatur: quale quid in igne & lucerna ſolet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem ſpiritu quaſi acuas; vel exſtinguas flammam lucernae, ſi non ſatis materiae illi ſuppeditetur, ut durare adverſus vim flatus poſſit: nec enim *flamma ejuſmodi* ſatis firma de radice exiſtit.

36. ANACH. Iſta enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixiſti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito. Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Iſthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt viſuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τῆς Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. *Fl.* nec M. c Γίνεται] Γίγνεται M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

6[illegible] Τοῦ λύχνου] [illegible] hoc habes apud Theophraſtum ἐν τῷ περὶ πυρός. *G.*

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipſi noto ad *Gall.* c. 18. J.F.R.

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Eſt ubi multum interſit, addasne in hac phraſi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aeſopi* erit, quam ille finxit, ſcripſit. *Fabula de Aeſopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inſcriptam: *Aeſopus ludens.* Sed *fabula vulpis, hydrae* &c. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at ſi plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi ſenſus perſpicuitas id poſtulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c.46. τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus perſonarum, non *a* ſed *de* quibus fabula eſt compoſita, ap. *Long. Paſt.* I. haud longe a fin. ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἠχοῦς. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδου, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur.* Sed & ſic *Ariſtot.* de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθος fabulam ſ. tragoediam *de Oedipode* (etſi male τὸν μῦθον habet Edit. Laemarii) Quare vulgatum minime moveo, etſi vellem auctores hanc differentiam adcuratius obſervarent. J.F.R.

64. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmurienſi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno* *uſu*

venes certantes, interdum in armis inſtituitis pugnam, ſed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos oſtenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim ſcitu eſt, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharſi, majorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, ſi eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi ſint, & bono habitu eſſe ſtudent, ne pudeat ipſos nudari, & digniſſimum ſe reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva; laus a ſpectatoribus, & quod maxime fit inſignis, & digito monſtratur, tanquam aequalium ſuorum praeſtantiſſimus. Proinde multi ſpectatorum, quibus tempeſtiva adhuc propter aetatem exercitatio, diſcedunt non mediocri ab hiſce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam ſi quis, Anacharſi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis ſplendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales ſint in bellis pro

νους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις [f] ποιεῖσθε τὴν ἅμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παράγοντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, οὗ τινος ἕνεκα [g] τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ [i] διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὐτὸν [l] ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τῶν καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πα-

f Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. *g* Τοῦτο] Οὕτω M. *h* Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *i* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* *k* Τοσούτους] Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους Edd. vulgo. *l* Ἀπεργάζεται] Sic Edd. & M. *m* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. *n* Ἡ] Abeſt ab M.

uſu venit; quem ſi modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo poſt non ſufficit verſio eorum *οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο*, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod poteſt eſſe longiſſimum, ut altiſſime demittatur, nec tamen erit *ἰσχυρὸν*, h. e. denſum, robuſtum, ut tantam ex ſe præbeat flammæ materiam, ut flatus non extinguat: *ῥίζα* autem *τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου* eſt principium ipſius ellychnii. Aliena eſt hic conſideratio radicis in arbore & frutice. *J.* G.

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum poſtulat ſententia. W. *γενέσθαι.* *M. du S.*

Ἐγγενέσθαι] Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutaſſim, quia infinitivi aoriſtos crebro pro futuris poſitos invenias: exempla compluria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miſcell. Obſerv.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & *Fl.* In reliquis *τούτους.* *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. *ἐπ' ἐμαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἴδητε*, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro *ἐν*, quocum frequenter permutatur, ut ad *Aſin.* c. 1. notavimus; ſed quia intelligitur in conſpectum eos prodituros. *Τοσούτους* vero *Solano* dedimus, quia efficacius, ſi dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conſpectum nudum prodire. Cl. *Geſneri* verſionem tamen ſervavi, quia ad vulgatam compoſita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζεται] Ego ſcribendum putaram *ἀπεργάσεται*, ſed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

96. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. ſupra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾷν εἰσφερόμενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἠρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, [a] μηδὲ [b] προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ [c] καμάτων, ἤ του ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι [d] αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε, θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ φὴς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἰηθῆναι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας πέρι ἐν

patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis; nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid diceres, ſi coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque inſuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certan-*

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *Ald.* ſere perpetuo. Ση poſt δὲ inſerit marg. *A1*. Sed dubie anne voluerit δή. b Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσειεν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. c Καμάτων] Καμάτου M. d Αὐτῶν] αὐτοὺς *Fell.*

[illegible] Τί ἂν πάθοις] [illegible] non ſemel habuimus [illegible], *quid faceres?* [illegible] ad I *Ver. Hiſt.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epiſt. 730. [illegible] σοι τό τι πάθῃς ἀβέλτερον, *ne quid committas illiberaliter.* (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a *Wolfio*; epiſt. enim 731. aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i. e. *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum adcommoda non diſplicet. *J. F. R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluiſſe; *Ax.* c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* ſcribit Pergamis omnibus annis ſpectaculum gallorum gallinaceorum certantium ſolenniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, *Aeliano* referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. *G. C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. ſ. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet ne-

que

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingreſſi in locum aqua circumdatum, diviſique in *ſuam quisque* Phalangem, hoſtiliter, nudi & ipſi, ſe mutuo invadunt, donec circumſcripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percuſſerit: maxime vero ſi videas, cum flagris caeduntur ad altare, & ſanguine fluunt; patres vero aut matres adſtantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, ſi non durent ad plagas, atque illis ſupplicent, ut quam longiſſime ferant moleſtiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui ſunt, cum nollent ſe victos fateri, dum vita ſupereſſet, in oculis ſuorum, neque cedere corpore: quorum etiam ſtatuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica poſitas. Etiam iſta proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea cauſſa aerumnas ſuſtinere, neque tyranno cogente, neque hoſtibus illam neceſſitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἢν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης [i] ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἂν

e Παίωσιν] Παίουσιν W. *f* Παρεστώσας] Παρεστῶτας W. male. *g* Ἢν] Εἰ M. *h* Σώμασιν] Σῶμασιν male *J.* *i* Ἀνασταθέντας] Sic M. *J.* *V2.* Ἀνταταθέντας L. Ἀνατιθέντας Edd. cett. *k* Ὡς] Omittit *Fl.* & M. *l* Πολεμίων διατιθέντων] Π—ως δ—ες *Pell.*

que in illo, quod paullo poſt *σύγχρονον* Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *J. M. G.*

21. *Μηδὲ προαπαγορεύοιεν*] Recte Mſ. *μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. Ne vulnerati aut feſſi, aut alia moleſtia affecti deficiant:* ſic non male interpres, ſed male vulgati ſenſim *μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν*. Nam quis uſus eſt τοῦ *προαπαγορεύειν*, aut quid poteſt ſignificare? Paullo ante *διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. *μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες.* *J. G. G.*

33. *Σφαίρας πέρι*] *A la Boule.* *F. G.*

41. *Συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ*] Gloſſema videtur. *F. G.*

43. *Ὁρᾷς μαστ.*] Inter feſta Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurſ.* Gr. fer. Noſtrum Δημων. c. 46. & Ἰκαρ. c. 16. *M. du S.*

Ibid. *Μαστιγουμένους*] Ad Dianæ Orchiæ aram pueri Lacedæmonii flagellabantur, ut pa[illegible] apud *Pauſan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tuſc. *Plut.* in Lycurg. [illegible] in Apologet. G. S.

44. *Αἵματι ῥεομένους*] Fruſtra igitur ſupra ſollicitatur *ἱδρῶτι ῥεόμενοι*, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *J. F. R.*

50. *Ἐναπέθανον*] Exemplum hujus rei in Ludis illuſtre viſe apud *Pauſ.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philoſtr.* εἰκ. p. 817. in Arrich. qui diſerte habet *τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρί.* p. 820. Apud *Philoſtratum ἐναποθανὼν τῇ νίκῃ.* l. c. *M. du S.*

55. *Ἀνασταθέντας*] M. & *Venetae* Editiones. L. *ἀνταταθέντας*, quod proxime accedit vulgatae *ἀνατιθέντας.* *M. du S.*

59. *Διατιθέντων*] Hic *ἐπιτιθεμένων* legiſſe videtur Inter-

ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὤν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῆ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτός, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἄν, ἁμιλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ΑΝΑΧ. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτός, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρῆτας, ὅτι [c] ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνωος, τοῦ Διός, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς. ΑΝΑΧ. Τί οὖν [d] οὐ καὶ σύ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανά, ὦ Ἀνάχαρσι,

bus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legiſlator multa rationabilia, quidque ſpectans illos ita caſtiget, qui non ut hoſtis, neque odio illud faciat, nec qui ſobolem civitatis ita conſumere velit temere, ſed quod poſtulet, ut patientiſſimi, & malo omni ſuperiores ſint, qui ſervaturi ſint patriam. Quamquam, etſi non dicat Lycurgus, ipſe, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus ſit, hoſtibus ipſum torquentibus; ſed deriſis illis, ita flagellandum ſe praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipſe quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum eſſet pulſatus eſt, an egreſſus jam aetatem certaminis illius propriam, ſecure talia juvenili velut petulantia conſtituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges ſcriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenſes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adoleſcentulos? pulchra enim iſta, & vobis digna. SOL. Quod iſtae nobis ſufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. *b* Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto ſubſcr. *c* Ἤκουσεν] Ἤκουεν W. *d* Οὐ καὶ σύ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ καὶ σὺ W. *e* Γὰρ ταῦτα] Γὰρ καὶ ταῦτα M.

terpres, ſed depravate. *F.G.*

Διατιθέντων] Verſum nempe erat: *hoſtibus imminentibus.* sed Geſn. *illam neceſſitatem imponentibus.* At [illegible] prior [illegible]rtio, quam *Gujet.* reprehendit, etſi paulu[illegible] deflectens, adeo longe abibat; nam hoſtibus cogentibus, i.e. ad id diſponentibus, eadem ratione in[illegible]ellectui no[illegible]um verborum ſatisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo ſedem eſſe, monuit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Eſt autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemiſſum eſt; vel poteris οὕτω intelligere, ſi preſſe ad literam velis interpretari, i. e. *hoſtibus ſic diſponentibus, ſtatuentibus.* *J.F.R.*

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. *M. du S.*

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, ſive ſeculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν) — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκπρόθεσμος —— τοῦ ἀγῶνος] *Obſop.* miſere: *Certaminis auctor exiſtens*, quum ferme plane contrarium ſignificet: Recte *Geſnerus*, *aetatem certaminis jam egreſſus*, dedit. Teſtimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Theſ. Noſtri autem verba ſunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo qui intra diem dictum non ſolvit, ſive, *qui ſupergreſſus eſt tempus ſtatutum*, adhibetur. *J.F.R.*

97. Ἐλλεβόρου] Sic ſcribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adſpirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiaſt. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis; & ſic etiam derivatum

domeſticae quae ſint: peregrina autem aemulari non ſane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid ſit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protenſis, nullius bonae rei cauſſa, quae vel ad unumquemque ſingulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur ſi quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore iſta faciunt, metuo, ne ſtatim publice lapidibus ab iis obruar, ſi ad ſingula rideam, videns pulſari illos tanquam fures, aut graſſatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40. SOL. Ne puta, o generoſe, te deſertam litem, vel abſentibus viris, dum ſolus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro iſtis etiam, ea quae par eſt, tibi reſpondeat. Verum quandoquidem ego noſtra tibi enarravi, tu autem non ſatis illa probare videris, nihil injuſti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam viciſſim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes veſtros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honeſti apud vos viri fiant. ANACH. Juſtiſſime tu quidem iſtuc,

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ᾽ ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ [f] ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ᾽ [g] ἑαυτῆς πάσχουσα.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ᾽, ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ [i] ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ᾽ ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σό-

f Ἐλλεβόρου] Bene ſic M. *Fr. B*1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *J. V*2. *Ald. Fl. H.* *g* Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. *h* Ἀντερῶν ἐν Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. *i* Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἐλλεβορίζω *Herm.* f. & 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. ἐλεβόρου autem uno λ. ut vitioſum contemſi, licet & Cod. O. ſic habeat infra, *Navig.* c. 45. & ſupra T. I. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemſterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non poſſidebat. Sed res eſt parvi, & quam nobis ad oſtentandam noſtram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel ſine Codd. Luciani manum felicius reſtituere norit, quam nos illis inſtructi. *J. F. R.*

6. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mſ. litura eſt in priori voce. In L. etiam additum eſt. Reliqui Libri corruptiſſime, ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. *M. du S.*

Ἀρεσκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noſter ſic ſolet, ut *Bis Accuſ.* c. 14. ἔοικας — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutaſſem; neque credo ſtructuram ἀρεσκόμενος ἔοικας vitioſam eſſe; quum & ſic in *Ælian.* V. H. XIII. 21. legant, [illegible] κι κωφὴ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed ſine controverſia cum nominativo *Long. Paſt.* L. 2. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: *ſimilis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etſi minus uſitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiaſtae ſtilum ſapit, facilius mihi perſuaderi ſum paſſus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀρέσκειν ἔν τινι Graecum non eſſe, qui & γελᾶν ἔν τινι & ſimilia ſupra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epiſt. occurrit. *J. F. R.*

Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵγε οὐδὲ κατὰ κόῤῥης παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita ſplendida fortaſſe, neque veſtris ſimilia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticuloſi homines; ſed dicetur tamen, qualia ſint. Verum in craſtinum, ſi videtur, differamus diſputationem, ut & quae ipſe dixiſti magis adhuc ſilentio perpendam, & quae dicenda ſint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut ſe res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim eſt veſpera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ [b] ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τοὐναντίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

DE LUCTU.

1 Operae pretium ſane fuerit obſervare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque viciſſim ab his, qui conſolantur iſtos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae ſibi eveniunt ipſis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proſerpinam! ulla ex parte ſcientes dilucide, nec, ſintne mala iſta ac dolore digna, neque an contra ea ſuaviora ſint ac meliora his, quibus eveniunt; ſed inſtitutis & conſuetudini illum dolorem ſuum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, ſic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ *Fl.* b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις *Fl.*

[illegible]] Εἰρωνικῶς dictum. F.G.

[illegible]] Ἰδιώτης ἢ ὑπολίταυτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ [illegible]. Lege [illegible] VII. *Verr.* G.C.

18. [illegible]] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅδου] Tartarus *Heſiodo* is locus eſt, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum eſſe aërem ſub utroque cardine craſſum, perpetuo frigidum, Crates ſcribit. De inferis & campis Elyſiis ſcripſit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi ſint, & de inferorum poenis *Coel.* L. VI. 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. G.C.

25. Τοῦ χάσματος] Hic pro tartaro ipſo; ſed deinde in *Philopſ.* c. 25. pro introitu ad tartarum poni, obſervat Rev. *J. Elſner.* ad *Evang. Luc.* XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus, quem vide plura ibi adferentem. *J.F.R.*

28. Πλουτέως] Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* ſimpliciter. *Cic.* de Nat. D. II. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata eſt, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris.* & *Lact.* I. 14. *M. du S.*

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῶ eſt ſine jota ſubſcripto, quod ſuſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. *J.F.R.*

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & ſaepe alibi abundat, ut *Imag.* c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox.* c. 50. ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῇ

morte ipſa quas habeant ſententias: ſic enim apparebit, cujus rei cauſa in ſupervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiſcuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Heſiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem ſibi ſtatuant illorum fictionem, locum quendam ſub terra profundum *eſſe* putant inferos, eumque magnum & ſpatioſum eſſe, & tenebricoſum, ac ſole carentem; eundem tamen neſcio qua ratione illuſtrem in tantum, ut quae in eo ſunt conſpici poſſint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *ſ. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritiſſimus retulit) ideo cohoneſtatus eſt, quod *dives* ſit mortuis. Hunc porro Ditem ſuae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere inſtituta. Nam forte ipſi obtigiſſe mortuorum imperium, quos ille receptos atque aſſumtos vinculis contineat, quae effugere nemo poſſit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, niſi ob maximas cauſſas quibusdam ab omni aevo pauciſſimis.

3. Circumflui autem ipſius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipſo nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & ſimiliter appellantur. Quod vero maximum, Acheruſia palus objacet, quae primum venientes

τοῦ τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτηδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἅδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ᾽ [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι [d] τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν [e] τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.

Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] πρόκειται, πρώτη δεχο-

c Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *J.* & marg. *A1W.* *d* Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adeſt in cett. *e* Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὀφειμένον *J.* & marg. *A1W.* *f* Προύκειται] Πρόκειται *J.* & *V2.* Πρόσκειται L. & G.

τοῦ γένους. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praeceſſit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος. ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aeſop.* Fab. 2. 4. τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cujusmodi ſexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pauſan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi poſt τοιοῦτον, ut ſit: κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit ſervandus. *J. F. R.*

34. Δεσμοῖς ἀφύκτοις] Conf. ſupr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem eſt inferorum, qui ex ſententia *Homeri*, Odyſſ. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται. *Quodque eſt graviſſimum, praejacet Acheruſia palus.* ſic interpres. ſed ſcribendum ut Mſ. πρόσκειται, *Acheruſia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quaſi ſine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mſ. Gr. & L. προσκ— Edd. προὐκ—. *J.* & *V2.* eam ſcripturam prae-

te-

χομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἔνι διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα καρχαρός, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ τοῦτο [a] ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πιόντες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire ſine portitore; cum profundior ſit, quam ut pedibus tranſiri poſſit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam tranſvolare poſſint.

4. Ad ipſum porro deſcenſum & portam, quae adamantina eſt, Aeacus eſt fratre regis genitus, cui cuſtodia illius credita, & prope illum triceps canis, aſperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adſpiciat, fugere autem ſi qui conentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum ſuperarunt, eos intus pratum ſuſcipit magnum, conſitum aſphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipſum appellatus eſt. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei Theſeus *filius*, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent.

6. Dis

a Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam ſecutus ſum. *M. du S.*

49. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum eſſe Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat ſupra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo [illegible] debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus* [illegible] *regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter ſit patruus, [illegible] Immo ipſa Græca vox debuerat eos [illegible]. *J.G.*

Ibid. Αἰακός] Tres ſunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æſopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretenſis, hic Lyciæ Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τρικέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum cuſtos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Aſper.* καρχαρόδους. *F.G.* Conf. ſupra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hiſt.* c. 43. *de Salt.* 4. Et *Bis Accuſ.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vſ. 34. ibique *Schol.* & *Meurſ.* *J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in ſpecum redigit.* Immo plane contrarium indicant Græca, ut non tam redigantur in ſpecum, ſed abigantur, deterreantur ipſo ſpecu, non ſcilicet tartareo, ſed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Aſphodeli mentionem & *Homerus* fecit, tradiditque manes eo veſci. *Heſiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethæi amnis Ptolemæo & aliis fit mentio, dicitur ἀπὸ τῆς λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adſcripſerat ὀνόμασται Florentina recte, & ω in contextu deleto ὀ repoſuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, ſi ὀνομάζεται legeris, alia res foret, idque reciperem, ſi plures addicerent. Et forſan id ipſum voluit, at calamus aberravit; nam ὀνόμασται praeteritum ſine augmento contra ipſius ſententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere ſolet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M du S.*

64. Ἐμοὶ δοκεῖν] Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Sol.*

Eſt

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in dominio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non ſemper praeſens.

7. Magiſtratus vero & Satrapae & judices ſedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenſes, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & juſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elyſium, ubi vitam agant beatiſſimam.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione ſuae injuſtitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, uſtulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, ſaxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipſum ſtans lacum

Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοιγε οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

Ὕπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, [c] ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος

b Αἰεὶ] Sic Edd. conſtanter. c Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Ἐς τὸ χωρίον *Fl.* ſola. d Ἐκπέμπουσι] Ἐσπέμπουσι *J.* ſola. e Καιόμενοι] Sic *Fl. B1. P.* &c. recte. Κaόμενοι *J.*

Eſt & in cett. quid mirum? Ita enim ſolet, ut, ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν. *Paraſ.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra *de Dom.* c. 17. f. & ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θεττταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει. Et ſic *Plut.* Themiſt. p. m. 113. F. *Ariſtoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐριννύες] Male vertunt Ἐριννύες, ποιναί. *Furiae, poenae.* Cum ſit, *Erinnyes, Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic ſermo eſt. V. *Fl.* *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia ſic ſaepe ap. Noſtrum. Ita εἵνεκα pro ἕνεκα vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J.F.R.*

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra *Philopſ.* c. 12. *M du S.*

82. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitioſum quod *J.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forſan correctoris, qui duas praepoſitiones oppoſitas ferre non potuit; qua oppoſitione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. ἐς ἄλμυρον ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲν ἀποβλέπει habuimus ap. Noſtrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hiſt.* c. 42. πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et *Icarom.* 23. *Bis Accuſ.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepoſitionem repeti quis neſcit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλελοιπέναι ἐκ τοῦ βίου. *Gall.* 31. ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. *Quom. Hiſt.* c. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. *Thucyd.* VII. 51. πρὸς τὰ τείχη προσέβαλλον, & c. 50. pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίης. *Long. Paſt.* III. 117. εἰς κόλπον εἰσήλασαν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Men.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε] *Tantalus in ipſa palude ſtat.* Sic interpres. Cur omiſit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim eſſet *Tantalus in ipſa palude ipſe ſtat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. *Tantalus in illa ipſa palude ſiccus ſtat*, quippe qui *mediis ſitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certiſſimam eſſe poſtea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

 89. Αὖος]

αὖος ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι· καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων· ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναῖος ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμία καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν, οὐ παραδεξαμένου τοῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τὸν βίον ἀφικνοῦντο.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς

ſiccus, ſiti mori miſer metuit.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus ſane numerus, per pratum oberrant ſine corporibus, umbrae facti, quique ſub ipſo tactu fumi inſtar evaneſcant. Nutriuntur ergo libaminibus noſtris, & infetiis, quas tumulis illorum mittimus. Itaque ſi cui non ſit relictus ſupra terram amicus aut cognatus, ille eſurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut ſi quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum ſit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo eſſe melius, ſi qui pro vectura ſolvere non poſſint, ſic enim portitore non admittente rejecti in vitam rurſus redeant.

11. Poſtea vero cum abluerunt illos, (quaſi non ſufficiat pro lavacro infernus iſte la-

a Αὖος] Receptum ex G. L. & marg. *A*1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντες ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.* *nec habet quem porrigat ore trientem.*

89 Αὖος] Praeter G. etiam L. *M. du S.*

91. Τοῦ μέσου βίου] *Mediocris. F.G.* Id eſt, quam *Benedictus* dediſſet *mediae vitae*, *Gaujetus* correxit *medii vitae*, quod ipſum tamen in *Pariſ.* Ed. jam erat. Ego tamen *Benedicto* adſtipulor; mens enim Luciani eſt, homines nempe cuidam inter bonos maloſque vitae rationi addictos, ſtatu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac juſtorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quaſi *neutris* accenſeri poſſint, loquitur. *J. F. R.*

95. Χοαῖς] Ea de re jam ſupra ad Ἐπιστ. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philoſtratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἐπιστ. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J. F. R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Noſter alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

Hic nummus δανάκης dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. ſit in uſu, conſuetudine. *F. G.*

Ibid. Εἰ διαχωρεῖ] Vertendum eſſe: *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Guj.* *S'il paſſe, s'il court.* *J. F. R.*

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copioſe vindicat *Salmaſ.* ad Soli. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *curſum* vocamus. Germani etiam ſuum gehen / ire, ita adhibent. *J. M. G.*

10. Πορθμία] Πορθμεῖα. *F. G.* Ego nihil muto. Nam ſic ſolet apud Noſtrum πορθμεῖον pro *naulo* ſcribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀπόδος — τὰ πορθμία etiam de'it *Hemſt.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὰ πορθμία καταβαλεῖν, & alibi. Conf. omnino quae Cl.

lacus his, qui ibi ſunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempeſtivis coronarunt, ſplendide veſtitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conſpiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi veſtis etiam laceratur, & pulvis inſpergitur capiti, & miſeriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi ſaepe volvuntur, & capita allidunt ſolo: at iſte decorus & pulcher, & ultra quam fas eſt coronatus, ſublimis jacet & elatus, ornatus quaſi ad pompam.

13. Tum mater, &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progreſſus, eumque complexus (propoſitum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quaſi fabulae vigeat) voces quasdam abſurdas ac vanas edit, ad quas ipſe mortuus, vocis uſu impetrato, reſpondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίςῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ ςεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ ςέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καί πȣ καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐςεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. [d] Φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοε-

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bl. P. Fr. H.* [d] Φήσει] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemſterh.* de differentia inter πορθμιον & πορθμεῖον dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiſerit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium ſaltem indicabo. Πορθμεῖον, ait, apud Noſtrum numquam non pro ipſa ſcapha vectoria poni ſolet. Dein diſſenſum Grammaticorum *Heſychii*, *Euſtathii*, *Suidae*, & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim ſepulturæ danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυςάτοις λούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adſcripſerat *Solan.* noſter. Forſan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, niſi quod comma poſt σῶμα ſuſtulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται] *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Weſſeling.* etiam hoc Luciani teſtimonio utitur, aliaque paſſim hoc *Diod.* Libro ad illuſtrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦνται] Hoc praetuli, quia eſt in Edd. potioribus, & quia ſic quoque c. 1. *Gymnaſ.* Alioqui utrumque probum eſſe, ſatis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἵππον κυλινδούμενον, ubi Cl. *Periz.* id aliis duobus Luciani teſtimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Ariſtoph* Veſp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάβοι φωνήν] Suſpenſa oratio usque in pag. ſequentem, ubi ait: εἴποι δ' ἂν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *Th. M.*

Ibid Φήσει] Φησὶν Interpres legiſſe videtur. *F. G.*

Φήσει] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi poſt, pr. §. 14. iterum φήσει etiam conſentien-

ſe

γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸν ἄθλιον καταλιπών, οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών; οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτήν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους [b] ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δ' οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] οὑτωσὶ πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τοῦ παιδὸς [d] εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὑτοῦ. φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ [e] γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι

productis ſingulis nominibus; *Fili dulciſſime, ſic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, ſolo me relicto infelici, non uxore ducta, non ſuſceptis liberis, non attigiſti militiam, agrum non coluiſti, non perveniſti ad ſenectutem! Non comiſſabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his ſimilia dicet, putans, filium ſuum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam poſt mortem, participem autem eorum non poſſe fieri. Quamquam, quid iſta dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, veſtemque & alium mundum una combuſſerunt, defoderuntve, quaſi uſuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iſte lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii cauſſa tragica voce proclamaſſe videtur; novit enim non auditurum, etſi plusquam Stentorea voce inclamet; neque ſua ipſius, cum ſic ſentire & arbitrari etiam ſine clamore ſufficiat: nemo quippe, ut ad ſe ipſe clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praeſentium cauſſa ſic delirare, qui neque quid filio

a Ἔτι] Nihil variat *Fl.* b Ἐπικατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inſerit *Fl.* c Οὑτωσὶ] Et ſic *Fl.* d Εἵνεκα] Scripſi ex *Fl. Ald. J. B1, S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* e Γινώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. V2. P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γνώσκειν *J.*

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum iſtud in recenti luctu uſurpatum illuſtrat, neque hoc praetermiſſo exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum eſſet; in *P.* tamen uſitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in *J.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conſpirare vidi; cumque & alias ita ſcriptum apud Noſtrum invenerim, id ſervare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano ſupra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν reſcribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum cenſeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὔθ' ὅ, τι πέπονθεν] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque ſcientem, quid filio ſuo evenerit.* *J.J.*

74. Ματαιάζοντα] Aliter legiſſe videtur *Suidas*, nempe ματαΐζοντα. Sed aut genuina eſt lectio, quam ſequimur, aut ſi quid mutandum, ματαϊζ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζοντα] Verba *Suidae* ad quae in var. Lect. hic reſpicitur, ſunt: ὁμοίως εὕρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαΐζω. At unicum tantum hoc Luciani teſtimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi obſervavi; quare neſcio num *Suidae* ſit adſentiendum. Quia tamen lectio eſt conſtans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

Σο ῖει

filio acciderit ſciat; neque quorſum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit; alioquin enim ipſius inde tranſitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum proſpicere de illo *inferorum* oſtio ſibi liceat, & à vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid moleſtias mihi faceſſis? Deſine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miſerum me vocas, & fato malo uſum, qui multum te melior factus ſim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne quod non talis, qualis tu es, ſenex factus ſum, calvo capite, facie rugoſa, incurvus, imbecillis genibus, atque in univerſum a tempore ipſo veternoſus, poſt menſes multos atque Olympiadas impletas denique ſic delirans ſub tot teſtibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus ſim particeps? Potationes dices nimirum & coenas, & veſtes, & res Venereas; ac metuis, ne hiſce carens miſer ſim? Non cogitas autem, non ſitire multo eſſe, quam bibere,*

πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, οὔθ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε τὸν βίον [f] αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι [g] ματαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλήν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφός, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρός, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ [k] παρὰ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον

τοῦ

[f] Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* [g] Ματαιάζοντα] Conſentiunt *Fl. J. Fr. P.* &c. Ματαιάζοντα *Suid.* [h] Ἦ] *J.* & *V2.* ἦ. Ceterae ἢ. [i] Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δι' ὅτι *J.* ἢ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* [k] Παρὰ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. [l] Ἦ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἢ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἦ τί *numquid*, pro ἢ *aut*, ſcribens. *J.F.R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἢ δ. *Ven.* 2. & hic & ſupra ἦ, quod magis probo. Sed hic *J.* quae prius ἦ etiam habebat, νὴ δι' ὅτι habet, quod ſequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M. du S.*

85. Τριακάδας] Sic Ῥητ. c. 9. οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. *M. du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam ſupra dictum eſt. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Has praepoſitiones ſaepiſſime omnium ab Scribis confundi quis neſcit? Conf. *Aſin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemſt.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forſan recte περὶ τὸν βίον reliquimus in *Piſcat.* c. 25. quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Cataplus*. c. 9. ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & ſic κατὰ τὸν βίον ſine varietate ibid. c. ult. *J.F.R.*

90. Τοὺς πότους] Nihil variari in hac ſcriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem deſiderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar* 7. f. *J.F.R.*

93. Διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν & πεινᾶν Attica forma poſtulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius uſitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Ariſtoph.* Nub. 440. Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Phryn.* p. m. 18. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. Scripſiſſem διψῆν ſine puncto ſubſcripto; ſed quia plerique

τοῦ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγοῦν, τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, οὐ πολέμιον, οὐ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία [b] παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, ὢ τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ [c] καταφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ᾽ ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἴει πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ διανοῇ τὸν παρ᾽ ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κᾆτα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεὶς [e] ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν διασαπέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ᾽ ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια.

melius; & non eſurire, quam edere; & non frigere, quam copiam habere veſtium?

17. *Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miſer, non amplius ſities, non eſuries amplius, non algebis. Abiiſti mihi, infelix, effugiſti morbos, febrim non amplius metuis, non hoſtem, non tyrannum. Non amor tibi faceſſet negotium, non coitus te atteret, neque inſuper infercies te bis aut ter in die: o miſeriam! Neque ſenex factus contemneris, neque moleſtus eris ipſo conſpectu juvenibus.*

18. *Haec ſi dicas, pater, nonne putas te multo veriora iſtis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos ſunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi ſuffocer in ſepulcro concluſus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combuſtis paullo poſt, ſi quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac iſta forte quidem tolerabilia.*

19. *Quid*

a Διδάξομαι] Servavi ſcripturam Edd. *S. P.* licet διδάξωμαι ſit in *J. Fl. Ald. B1. H. Fr.* b Παρατρέψει] Sic Edd. Διαστρέψαι G. Διατρέψει L. Utrumque tam διατρέψ. quam διαστ. adſcriptum marg. *A1.* c Καταφρονηθήσῃ] Bene ita *P. H. S. B1.* & 2. Καταφρονηθείσῃ *J. Fl. Ald. Fr.* d Ὅρα] Ἄρα eſſe in quodam addit *Solan.* & οὐ in *Pell.* non vero ſatis diſtincte. e Ἐν τῷ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum eſt in cett. f Δυνησόμεθα] Reſtitui ex L. Δεησόμεθα Edd. hac priores.

que ſic malunt, ſervavi, & hic & *Paraſit.* c. 38. *J.F.R.*

3. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει] *Non pervertet concubitus*; ſed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διατρέψει. *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. παρατρέπειν eſt *avertere, abducere.* διαστρέφειν *diſtorquere, corrumpere.* *J.G.G.*

4. Παρατρέψαι] An παρατρίψει; *Marc. Antoninus* de vita ſua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρίψει σε, i. e. *atteret te, conſumet, conficiet.* F.G.

Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati ſunt, *non pervertet coitus, neque hujus cauſſa bis terve per diem rem tuam diſſipabis.* Ego, nec quid ſibi παρατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem ſuam diſſipare poſſit.* Putabam autem legendum eſſe παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non eſt opus ut oſtendatur. Alterum autem σπαθάω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, ſolitas apud Graecos etiam inſtaurari in ſingulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου ſatis indicant, de quibus vid. *Poll.* 6, 101. ſeq. Porro ipſa propria verbi σπαθάω notio non tam ad *diſſipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *denſandum, inferciendum*, cum ſignificet proprie ſpathae textoriae ope ſubtemen intra ſtaminis tramas inſertum denſare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copioſe cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Ezech. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Neφ. 55. Cogitabam etiam οὐ σπαθήσεις, aegritudine non affi-

19. *Quid vero me fletus ille veſter juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in ſepulcro ſaxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis deſtillaturum illud ad nos, penetraturumque eſſe ipſos ad inferos? Quod enim ad inferiarum ſacrificia, & ipſi, puto, videtis, eum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad ſuperiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodeſſe inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, niſi forte cineribus veſci nos creditis. Non adeo ſterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium eſt, neque aſphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arceſſamus. Itaque, ſic me Tiſiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari ſubiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxiſtis maxillas.*

Τί δέ με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στερνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος [g] ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅδου διΐξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴ, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' [h] ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῄει ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic *Fl. H. P. B1.* Στεφανωμένος *J.* h Ὑμῶν] Sic bene *Fl. Fr. P.* &c. Ἡμῶν *J.*

20. Αὐλὸν] *Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποιχομένων, * ὡς δῆλον ἐστὶ ἀπὸ τοῦ θείου Εὐαγγελίου. V.*

* Ὡς δῆλον] Poſteriora haec verba deſunt in C.

afficieris. Sed non eſt opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem ſenſu atque ἐπὶ τούτοις *inſuper*; non quo vehementer probem; ſed quod nihil novi rectius. *J.M.G.*

Παρατρίψαι] Διαστρέψαι facilius concoquo quam παρατρέψαι. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Geſneri* unius literulae mutatione ſenſum facilem praebens. *J.F.R.*

Ibid. Σπαθήσεις ἐπὶ] I. e. *inſuper*, pro fuſe, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in ſumptus ſuperfluos. *F.G.*

10. Καὶ διανοῇ] Ὅτι διανοῇ. *Th.M.* In καὶ conſentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J.F.R.*

13. Καταχλευσθεὶς σὺ ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In ſuperpoſito monumento.* *Th.M.*

Καταχλευσθεὶς ἐν &c.] En quam facile regulae criticae ſine librorum auctoritate fallere poſſint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus ſuadebat, & ſine mutatione, ſola vocum conjunctione locum ſanare viſus eſt: ſed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri ſuppeditant, & quod forſan conjicere non auſus eſſet, verius eſſe, quilibet videt. *J.F.R.*

17. Δυνησόμεθα] Ita L. recte. In Impr. δυνησόμεθα. *M.du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* ſatis oſtendit, eam praeteritum quoque exhibere voluiſſe, alioqui στεφανώμενος proparoxytonως dediſſet: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti ſatis ſaepe monuerimus. *J.F.R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. ſupra dicta ad c. 9. *J.F.R.*

27. Νοστιμώτατον] Conf. ſupra Μισθ. c. 39. *M.du S.*

35. Μεταστελλώμεθα] Vertitur *deportemus*. Redde: *petamus.* *F.G.*

40. Ὣς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. *M.du S.*

45. Καὶ

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] περιχρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obſecro*, ſi dicat talia converſus mortuus, & nixus cubito; nonne aequiſſima nobis videatur dicere? Sed tamen ſtolidi homines & vociferantur, & arceſſito quodam lamentationum Sophiſta, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quaſi ſuae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, ſuas querelas illius cantui ſubjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero ſupereſt, diviſi per gentes quantum ad ſepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Perſa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *ſuccis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, ſiccatum cadaver convivam ſuum & compotorem ſolet facere. Saepe etiam pecuniae in-

a Δε] Omittit *Fl.* *b* Συνειληχότα] Nihil variant Edd. *c* Ὑάλῳ] Ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogn.* In ὑάλῳ conſentiunt noſtri Codd. & Edd. *d* Περιχρίει] Emenda περιχύει, vel περιχέει, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noſter de eo ritu, quo in funeribus ſolitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum eſt certiſſimum. Quid enim eſt συνειληχότα συμφοράς? Pejus id in edit. *Amſt.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα eſt ab συλλαγχάνω, ſive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo*, *corrado*. Demoſthenes in Midian, Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ καὶ πονηρίας τοσαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arceſſentes luctus aliquem artificem; qui multos veteres caſus quos corraſerit, narret, & in quovis funere identidem repetat.* *J. J.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic eſt quem *Homerus* θρήνων ἐξάρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλεχότα a συλλέγω. *F. G.*

Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus.* Sed quum alii aeque conjici poſſe dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam ſivi, facile autem utrovis more emendandam, ſi quid opus fuerit; *Jenſii* tamen conjectura magis placet. *J. F. R.*

49. Καταχρῶνται] Dativum ſive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jenſius* in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Aſin.* c. 52. *J. F. R.*

53. Ἕλλην ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combuſſiſſe. *G. C.*

Ἕλλην ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in uſu eſſe deſierat VII. 7. Vid. *Meurſ.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id ſoli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, ſeu Gymnoſophiſtis ſolemnis erat. Vid. Περ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Perſas cera circumlitos mortuos condire ſolitos ſcribit *Cic.* quod & Aſiniis attribuitur. *Strabo* etiam ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſæ cera oblinentes. *G. C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει] Lege ὑάλῳ περιχέει, ſeu potius περιχύει id eſt, *vitro incruſtat.* Indi mortuos incruſtaſſe teſtantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus.* Peſſime interpres: *adipe ſuillo oblinit.* *AE. M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει] Ὕαλος magis Atticum eſſe quam ὕελος, adſentior *Phrynich.* p. 136. etſi poſterius quoque non ſemel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὕελος *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel ſexies ita ſcribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὕαλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχύει autem vel περιχέει pro περιχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, ſed de re ipſa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens ſaepe & conſtanter verbo περιχεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον. ac deinde ibid. αὐτός φησι τὸ μὲν σῶμα [illegible] [illegible] περιχεῖσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. [illegible] τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν [illegible]: nec non III. c. 9. [illegible] non

indigenti Aegyptio ſolvit inopiam pignori oppoſitus in tempore frater paterve.

πτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

22. Aggeſti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inſcriptiones parvo tempore durantes, quei non ſuperflua, & luſibus ſimilia?

[e] Χώματα μὲν γῆς, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον διαρκοῦντα, πῶς οὐ περιττὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα;

23. Verum etiam ludorum certamina quidam inſtituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quaſi cauſſam defuncti agerent, aut teſtimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

24. Poſt haec omnia ſunt parentales epulae: Adſunt cognati, & parentes conſolantur defuncti, & guſtare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos ſe praebeant, ſed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non poſſint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι, ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μέν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον

e Χώματα] Χρώματα *Fl.* male. *f* Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod noſtrum vitrum fuiſſe, recte ad loc. priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Weſſel.* conjiciens ſal quoddam foſſile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At ſi artificialis, quod Cl. *Geſn.* exiſtimat, compoſitionis incruſtatio fuerit, vulgatum Luciani περιχρίει aeque ſatisfaciet ac περιχύει. Merum ſal quidem ſufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum ſubterraneorum facile liqueſcit, & fruſtra ſic cadavera forent ante exſiccata; quare minerale quoddam firmius, ut lapis ſpecularis, vel ſimile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etſi vitrum quale noſtrum, illo tempore dudum notum fuit, ut ſupra vidimus. Hoc autem ita circumfundi poſſe, non eſt veriſimile. *J.F.R.*

Ibid. Ἰνδὸς] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quæ in pyra mox cremarent. *Virg.* *G.C.*

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gatak.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Ælianus* V. H. XIII. 3. narrat in ſepulchro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca aſſervatum Alexandri Magni cadaver conſpexit Auguſtus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi ſervant: Perſae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tuſc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl.* ὑέλῳ. *M. du S.*

Ὑάλῳ περιχρίει] *Suillum adipem* interpretationis antiquae faceſſere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi poſſe, manifeſtum eſt ex verbi περιχρίει notione. *Heſychius* non tantum ὕαλον & ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac διαφανὲς, ſed ipſum etiam ὑαλόν. Et quid ſimilius vitro, quam illa accepta a Seribus h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum ſolutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura ſimilis *Theodori Kerckringii* invento, qui integra cadavera ſuccino circumfuſo condivit, ſi vera ſunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J.M.G.*

56. Ταριχεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemſterh.* ad Noſtri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J.F.R.*

57. Λέγω δὲ ἰδὼν] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F.G.*

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec poſt reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. μισθ.) cum antea illic fuiſſe non conſtet. *M. du S.*

59. Δεομένῳ χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἐνέχυρον — γενόμενος] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. ſcribens: νόμιμον δ' ἐστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου· τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρησις ταφῆς. Ubi Cl. *P. Weſſeling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, adfert. *J.F.R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi paſſim. *M. du S.*

ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν [a] κλᾴειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἕνεκα χρὴ μὴ ἄσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδοῦνται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι·

> Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου.
>
> καί,
>
> Γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.

Οἱ δὲ ἅπτονται μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

amice. Patere requieſcere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decreviſti, illius ipſius rei cauſſa oportet cibo non abſtinere, ut magnitudini luctus ſufficias. Tunc ſane, tunc in omnium ore ſunt duo Homeri verſus:

> *Pulchricoma haud Niobe tamen eſt oblita ciborum*
>
> Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, ſi videantur poſt cariſſimorum mortem humanis tamen paſſionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis ſi obſervet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλᾴειν] Κλάειν *Fl.* ſine puncto ſubſcripto.

83. Καὶ γάρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Γαστέρι δ' οὔπως] *Iliad.* T. 225. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Ut enim illic contenditur praemium eſſe dandum tanquam tyrannicidæ, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Judicum; deinde calumniæ adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorſum in hac cauſſa maxime ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, quæ alter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut quæ non quid quisque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta praemiis compenſet. Conatum vero elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & coepiſſe, ſed praeſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem praemiorum & poenarum. In maleſciis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, niſi ei, qui quod lex proponit, re ipſa effecerit. Poſtremo & patriæ gratis inſervire ac officium praeſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris conſecutam eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit; & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primo ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque praebere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſupra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & caeteris rationibus: quæ alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quisque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremo etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi cauſſa haec, Judices, apud concionem popularem, quæ ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Judices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualique perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propius contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam populari, velut importunius obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad recte judicandum, tum ingens intemperans, atque exundans laetitia, non ſolum judicium omne funditus tollere ſolet, verum etiam noſtri ſen-

ſus non raro nobis eripere: praeſertim (ſi quemadmodum haec noſtra) poſt graves diuturnaſque calamitates, ac veluti tempeſtatem ſaeviſſimam repente praeterque ſpem (quaſi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam ſervitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipſis, ſed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aeſtus quidam impotens, omnia ſurſum ac deorſum miſcet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum inſtituere non ſinit. Verum veſtra Judices ſingularis ſapientia perſpicacitaſque non hoc tantum ſcrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam ſuppeditat, uti ſperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (ſicut iſte calumniabatur) ſed ſolita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate ſuſcepi, vobis non modo non invidioſum, ſed favorabile, plauſibileque videatur. Etenim poſtquam viderem manifeſta quadam Deorum benevolentia, poſt diuturnam ac miſerrimam illam ſervitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigiſſe, nihil prius curandum nobis eſſe judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas eſſet profecta, quo videlicet munus ſuum heic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conſtabilire tuerique quod largiri non eſſent gravati, meminiſſemuſque iiſdem in manu eſſe, ut eriperent ingratis, quod optantibus dediſſent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre poſſumus: ſi beneficium acceptum agnoſcamus: ſi celebremus, ſi ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem eſſe volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim iſthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accreſcat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhauſtius eſt, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male conſulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repoſcant, ſi quod ipſis ſolis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obſecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate ſua reſtitutæ libertatis periculoſam occaſionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, ſibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipſas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, niſi ſibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus ſpecioſius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui ſibi laudem tam eximiam uſurpat immeritus. Nullum praemium honeſtius illuſtriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impenſius accuratiuſque ſpectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta ſi quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis eſſe videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo poſt evincemus. Proinde eum non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamſi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa inſuper iſti creditori ſint debituræ. Quæ cuncta quum poſtulare jure potuiſſet: maluit tamen homo verecundus, unico perſoluto, reliqua ſibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip., quoties libido ſit, poſſit improperare. Tum illud utrum riſu potius, an odio dignum exiſtimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatiſſimum ſeveriſſimorum judicum conſeſſum, Thraſonem quendam nobis e comoedia retulit? Senſiſtis, judices, ut è corona plerique riſum tenere nequierint, dum perſonatus iſte Hercules tragoediam illam ſuam nobis recitabat: de ſeſe terque quaterque tyrannicida, de ſapiente illo gladio commilitone ſuo, qui per ſe prudens ſenem interemit: digno videlicet, qui inter ſydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis ſuum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam faſtuoſo vultu, quam arrogantibus ſuperciliis, quam ſtupidis oculis, ſuum ipſe vobis encomium detonabat? Quaeſo, Judices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortiſſimo gladio, qui vel ſine me, meas vices, ubi lubebit, acturus eſt. Quis tandem iſtam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidiſſet? Haec quoque me cauſſa, Judices (neque enim inficiandum eſt) commovit, ut hujus obſiſterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odioſam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim univerſa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic ſeſe ira tumens in medium ingeſſerit, quam indigne tulerit victimas Diis ſervatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, ſeſe unicum eſſe reſtitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, ſuæ dextræ, ſuo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, ſi id ad hujus intolerabilem jactantiam, veſtra authoritas, veſtra comprobatio, ſi praemium quaſi pignus acceſſerit? Quid, niſi ut tyranno ſubmoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventoſæ linguæ, gloriaeque quaſi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odioſam iſtam ſuam tragoediam ingerat, quotidie dextram iſtam Herculanam & gladium prodigioſum minitetur? Utrum eſt hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipſi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi ſuccenſes? Quid minitaris oculis? Qu[illegible] ſupercilia? An mihi non licebit libertate in [illegible]dicendo (tuo ſcilicet munere) uti, quum [illegible] mutare? qui liber[illegible]

ti-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos ſeſe, niſi te a tyrannicidæ praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidæ praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiæ crimen, ſi imprudentiæ infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſſm ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberæ civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiæ ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quæ quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iiſdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendiſque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudæ voluntatis praemium a lege flagitare? quæ adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid veſint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non di-

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod praeſtare volueris duntaxat, perinde quaſi praeſtiteris, a lege quaſi praemium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri praemia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit intimulationem meræ voluntatis, quaeſo te, in petendis praemiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo praemium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui praeſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut viciſſim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an praemium negabitis? Non fraudaberis praemio, ſi iſthoc nomine poſtules; verum illud interim praemii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, exploſus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam praemium decernat ei, qui factum praeſtiterit, te, quod conatus modo ſis, praemium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum praeſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo praemium, ſed ſi tu conditionem praeſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obligantur, aut abſolvuntur homines. Si conato pollicita ſum praemium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non praeſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium praemium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi, niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te praeſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero praeter illud, cui ſoli debebatur praemium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & praeſtandæ conditionis? Ego meo periculo praemii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam anguſta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ſit ea tibi praeſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam praeſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, dic, obſecro, nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes praeſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet aeſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt aeſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum aequi bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coïerunt, quid eſt quod a praeſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego praemium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſaepe in certamine ſpectator (opinor) ſediſti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum [illegible]? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in c[illegible] praemio longiſſ.

giſſime abeſſet, & ignaviſſimo faveret eventus? Habeat ille ſane, quod cauſetur, excidiſſe habenas, conſternatum equum, fractam rotam, jactet ſe vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Therſitæ praeſtitit Achilles, niſi metam prior attigerit, profecto poſtulandi praemii jus nullum habebit, fortunam ſuam incuſare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen deſcenderit, ut ejus uteretur conditione, id eſt, ita demum praemium ferret, ſi virtuti fortuna favente viciſſet. Alioqui ſi conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis eſſet opus, quot in Olympicum certamen veniſſent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui ſolemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia ſtatuantur, non honoris, ſed ſolatii gratia: verum ſeriis in rebus, atque adeo periculoſis, quaenam, obſecro lex unquam mercedem ſtatuit, niſi ſi quis facinus peregiſſet: & ita peregiſſet, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum abſis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello ſervarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aſpiravit, quod ſe telis objecerit, quod non ſine multis vulneribus diſceſſerit? Profecto niſi cive ſervato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia ſuperarem. Omnia feci, ſed depulſus ſum? Quantumlibet eniſus ſit, niſi conſcenſo muro, nemo tam inverecundus eſt, ut muralem coronam ſibi deberi dicat. Obſidionalem nemo flagitat, niſi depulſa obſidione. Poſtremo nullus honos petitur, niſi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempeſtate deſertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio eſt earum rerum, quæ navi vehebantur. Quorſum attinet hic tuam jactare peritiam, ſudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, ſed victus tempeſtate deſeruiſti, audebis quicquam ex his quæ ſunt in navi, tibi vendicare? Aut ſi auſis, futurum ſperas, ut quisquam te vel pilum ſinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, ſupplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis eſſet eniſus, quod gnaviter ſe geſſerit in bello, niſi ſuperior diſceſſerit, niſi praeſcriptum a lege numerum hoſtium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium ſis aggreſſus. Quod ſi nemini hominum memoria contigit, deſine tibi nova ſpe blandiri, deſine inaudito exemplo poſtulare, quod ſperare ſit improbiſſimum, dare poſtulanti ſtultiſſimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conſcenderis, qua virtute ſatellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum eſt fingere. Ad obtinendum tyrannicidæ praemium, duobus duntaxat verbis eſt opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non niſi tyrannicidæ debetur praemium. Alioqui quid dices, ſi eodem illo die, quo tu arcem conſcendiſti, permulti pariter aggreſſi, ſua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum intereniſſet: utrum omnes tyrannicidæ praemio potientur ex aequo, nempe quia conati? Age quid ſi multis ſtrenue rem aggreſſis, uni cuipiam, qui ſit omnium ignaviſſimus (ut non ſemper virtuti reſpondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, ſed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortaſſe rurſus incipies deplorare, fruſtra ſumptam operam, negabis aequum eſſe virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, niſi fortunæ ſuffragio adjuventur. Sed quæ tandem poteſt eſſe iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, niſi cui cordi ſit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequiſſimam, quisquis ſuapte ſponte recipit. In aleæ ludo (ſi fas eſt hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel ſummum artificem ab imperitiſſimo ſuperari, ſi modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum cauſatur: propterea quod, cui luſus hujus lex non probatur, ei liberum erat non ſuſcipere. Itaque lex quid praeſtari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praeſtari poſſit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod ſi, poſteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam ſtetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi ſuccenſeas. Fortunam, ſi ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quæ ut nihil promittit, ita nihil debet, niſi praeſtanti. Neque vero exiſtimemus, Judices, iſtud a majoribus qui hanc legem tulerunt, ſine ſumma ratione fuiſſe factum, ut conato praemium non eſſe ſtatuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites iſtas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non poſſe, niſi ſummo civitatis periculo ſuſcipi. Unde futurum proſpiciebant, ut ſi conatui praemium ſtatuiſſent, temeritate conantium reſp. ſubverteretur potius quam reſtitueretur. Etenim tyrannis quid aliud eſt quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic ſi quis medeatur, ei merces digna propoſita eſt, quam ita demum ferat, ſi remedium praeſentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, niſi certum artificem, qui ſua diligentia peritiaque fretus, non ſinat hoc licere fortunæ, ut dum ipſe ſalutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi diſcrimine conatum praemio judicas invitandum eſſe: an potius poena deterrendum, niſi quod conatus eſt quispiam, idem praeſtiterit? Nec illud te ſublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget ſimplici ſceleris molitioni, par eſſe, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propenſiorem videri ad compenſandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis diſcedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta eſt: hujus cum publico reipub. diſcrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud ſit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaeſtionem venire ſinit, verum in paucis duntaxat, quae vel propter inſignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi ſunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent ſignificationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Poſtremo non vides, nihil eſſe ſimile, totaque natura rationeque diſcrepare, poenae legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quaſi quaedam de jure conceſſio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam eſt. Hoc ita habere ſic demum intelliges, ſi reputes, quam multa ſint quae lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, niſi obtemperaris, ſupplicium minitans: contra, vix unum atque alterum eſſe, ad quae praemio ſollicitet. Quaedam enim ejusmodi ſunt, ut durum ac ſervile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere ſunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magiſtratus ſumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praeſtare decebat. Rurſus alia, tametſi id genus ſunt, ut a quovis non improbo cive praeſtari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praeſtari queant: & periculoſiora, quam ut multi velint ſuſcipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitae ſuae contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quae ſemet ipſa adſtringit. Nec mirandum eſt, ſi attentior, ſi vigilantior, ſi exactior eſt in proprio naturalique munere ſuo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes deſcendit. Huic adſtipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege ſolet inſtitui, aut a ſimili lege mutuo ſumi. Neque tamen idem fieri conſuevit, ſi quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a ſimili conſtitutione decernatur: niſi lex extet, quae nominatim honorem ſtatuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod poſtulet, haudquaquam. Cur enim legi neceſſe ſit paſſim civium ſuorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne ſit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus eſſe nemo gratis poteſt. Quid autem eſt quod non vel gratus patriae debeat civis? Cui ſi vel animam impenderis, quid mirandum, ſi quod acceperas, id reſtituis? Ut ſupplicio dignus ſis, niſi parenti pietatis officium perſolvas, non praemium illico tibi debeatur, ſi perſolvas. Itidem, ſi quid in leges committas, non potes effugere ſupplicium: at non ſtatim illae tibi praemium debiturae ſint, ſi quid cum officio feceris. Nam ſi cives omnes ſeſe in officio continerent, ne opus quidem eſſet ullis legibus: quippe quae non ad bonos mores comparatae, ſed malis e moribus natae ſunt, id quod vere vulgo dictitant, ac pharmaci vice funguntur. Finge itaque nullas eſſe leges, quemadmodum de aureo Saturni ſeculo fabulantur poëtae, ſuo quemque ſponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur niſi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorſum enim opus promiſſo, quum virtus abſoluta abunde ſe ipſa contenta ſit? Proinde petere quod illa non ſit pollicita, profecto plus quam impudentiſſimum eſt: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiſerit, civis eſt probitatis non ſatis ſpectatae. Tu quid merueris, paulo poſt excutietur: interim finge ſane, praecipuam quandam utilitatem attuliſſe, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuiſſe officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, niſi tibi mercedem ex animi tui ſententia decernant? An potius ipſam virtutem abunde magnum ſui praemium judicabis? Oblectabis te conſcientia recti. Hunc eſſe maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura ſunt ſatis, ſi modo civis ſis optimus. Quod ſi non contentus iſtis, aliud adhuc neſcio quod praemium deſideres, certe maximo proximum eſt gloria: hoc tu jam propemodum tuliſti. Quanto metiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circumferre? Iſta, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia ſane quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipſum tuo deeſt facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiſo, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeſo te, quantula pars abeſt e tuo praemio quod laturus eras, etiamſi tyrannum occidiſſes? Poſtremo iſthuc ipſum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honeſtiſſimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro ſpectante rep. magnificam iſtam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tuliſſe gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunae, tu deorum munus imputas civitati, & ſunt fortaſſis qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quae vel vero tyrannicidae ſufficere debuerant, niſi lex maluiſſet praemio conatum ab effectu diſtinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus ſit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidae praemium ſperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur praemium, quod aliorum propoſita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effeciſti quod voluiſti: id quod erat neceſſe, nec feciſti, nec voluiſti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumſpectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii ſpem conſiſtas, intelligis. Age ſequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem perſequemur, nec usquam ſinemus conſiſtere. Atqui non tantum aggreſſus ſum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo ſecas tyrannicidia, & quod filium ſuſtuleris priusquam tyrannum, tum tyrannidis ſucceſſorem: & quod paraſti, necato filio, mortis cauſam miniſtraſti. De illo

mox:

mox: nunc hoc cujusmodi ſit inſpiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occiſum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo ſuſtuleris: imo ſplendidius iſthuc videri vis, quod tuo quidem enſe, verum ipſius dextera ſit interemptus. Haec tam honeſta, Judices, oratio poſſit parum attentum fallere, praeſertim hoc rem fucis illis ſuis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, ſic patri adamatum, crebris vulneribus confoſſum: parentem ſenem miſerum, illi circumfuſum, eodem exanimatum enſe, ſanguinem utriusque inter ſe confuſum. Iſta quidem dictu ſplendida, ſed quid ad tuam cauſſam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, ſpectaculum illud multo omnium jucundiſſimum extitiſſe civitati, quum ſenem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet ſeſe levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haęc quum per ſe maxima, quum Reip. ſint gratiſſima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater ſine controverſia tyrannus occiſus eſt, an fortunæ, ſuperumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus eſt, id vero quam eſt futile nihilique. Quid ſi tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogaſſet, tyrannus eſſet necatus, num tu protinus tyrannicidæ praemium petitum venires? Lex occiſori pollicetur honorem: tu eum jugulaſti, de quo certe controverſum eſſe poterat, tyranni nomine cenſendus eſſet, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquiſti. Si prudens, prudens excidiſti a praemio: ſin metu, multo minus etiam cauſſæ eſt poſtulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquiſſe viderere. Sed quod tandem erat iſtud tuum conſilium, quum tibi ſic in manu eſſet, non toto metu liberare Remp. ſed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praeſcires, ut ſenex illico ſibimet eodem gladio necem conſciſceret. Videte, Judices, in manifeſtiſſimo mendacio qua rima conatur elabi: niſi divinandi ſcientiam commentus fuiſſet, non poterat hinc explicare ſeſe. Siquidem haec vel augur, vel haruſpex, vel vates diceres, fortaſſe nonnullos invenires, qui iſta praedicanti fidem eſſent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri diſſimilius, quam aſſeverare, id certum praeſciſſe te, quod tale ſit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es aſſequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, niſi ut vel ſperares, vel ſuſpicarere? Porro in re tam ancipiti, quæ dementia erat ſpem incertam ſequi, diſcrimen certum negligere? Sed audiamus obſecro certas illas conjecturas, quibus hic noſter vates praeſenſit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate feſſus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat poſſe tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet eſſe ſuperſtes. Nonne ſentis haec adeo non eſſe naturæ rerum conſentanea, ut jam omnibus videantur eſſe confutata, vel priusquam refellantur? Utrum ſeni mentem ullam fuiſſe putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: ſin putas ſapuiſſe, cur erat quod usque adeo diffideret? Quaſi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, verſutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quæ omnia ſi magis in ſenem quam in adoleſcentem competunt, cur tu in diverſum torques augurium? An non illa aetas uſu rerum callentior eſt? An non altius diſſimulat? An non cavet diligentius? An non proſpicit oculatius? Iraſcitur implacabilius? Tenacius injuriæ meminit? Meliusque in longinquum conſulit? His ſolis rebus imperium tyrannicum adminiſtratur. In militiæ duce quantulum eſt illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus ſatelles quispiam audacior? Quum arx ſupereſſet approbe munita, ſupereſſent opes, arma, ſatellitum ingens agmen, tot in civitate factioſi potentesque, qui non ſolum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem ſpero nunc nobis non eſſe metuendos (nolim enim infauſta ominari) at ita tamen, ne nimium ſecure negligantur. Usque adeone ſenem cruda viridique (quod omnes norunt) ſenecta callidum, animoſum, ambitioſum, non ſtultum, una filii mors conſternavit, ut rebus deſperatis protinus e vita ſibi migrandum duxerit? Praeſertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, ſed multo invidioſiorem, idque ob libidinem, atque aetatis inſolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad ſtabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad juſti regni ſpeciem acceſſerit tyrannis, hoc minus eſt invidiæ obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille ſolum hoc augebat, quod maxime tyrannos ſolet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi ſenis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto poſſet ſupereſſe. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro ſene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo ſermone argumentis coarguendo ſumam operam, quem ipſa natura, quem mos, quem communis omnium ſenſus repudiat? Quis unquam iſthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuiſſe animo, ut non dicam commori voluerit, ſed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum iſti ſunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid ſit officium novit. Exuit haec omnia, ſimulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia neceſſitate metitur. Solos hos amat (ſi quos tamen ille amat, qui vel Deos ipſos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera miniſterioque ad fulciendum imperium indiget. Quod ſi ullos ille poſſet amare, ſimiles certe ſui diligeret, impios, violentos, rapaces, ſceleſtos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum ſimilitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari ſunt, niſi

qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praepoſterum, vel perverſum potius quendam Stoïcum tyrannus exprimat. Neque enim quiſquam tam Stoïcus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos diſcernit, quod philoſophus honeſto metitur ſua conſilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium ſentire potuit, qui in patriam vitæ parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam ſit impius, ut illam crudeliſſima opprimat ſervitute, horum fana deſpoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, ſinamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc eſt, ignem in flumen transferre, an tandem perſuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamaſſe filium, usque adeo in eum omnes vitæ ſuæ ſpes, voluptates, opesque ſemel contuliſſe, ut illo ſublato, ne minimam quidem vitæ cauſam ſibi reliquam eſſe putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex univerſo mortalium genere: non ex hoc ſeculo, ſed ab orbe condito, & ab ipſo (ſi vis) Promethei ſimulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quæ ob liberorum necem ſibi fatum accerſiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeſte ferat. Privatis parentibus vel indulgentiſſimis, muliercularum intemperantiſſimis affectibus mediocris luctus ſufficit, tyranni in filium charitati non niſi ſolam mortem ſatisfacturam eſſe tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum eſſe potuit, utro ſe dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in deſperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut ſenex natura ferus, civibus infenſus, vel maxime vellet eſſe ſuperſtes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exaſperatam irritatamque, Reip. ſuppliciis ſaturaret. Quod ſi alias vitæ pertaeſum fuiſſet, haec nimirum una cauſſa poterat illum in vita retinere. Quid autem ſenili animo vindictæ cupidius? An neſcis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aeſtu, quo flagrare ſoleat incendio, ſi quando atroci inſignique contumelia laceſſatur? Quæ vero potuit eſſe atrocior, quam filii caedes ſic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid ſævitiæ, quicquid immanitatis: ſi qua ſanguinis ſitis, ſi qua ſuppliciorum fames, denique ſi quid tyrannicum, id omne ſemel de integro poterat excitare, quaſique renovare. Mitiora etiam animalia datæ orbitatis injuria, in rabiem ſolet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum eſſe certiſſimus augur exiſtimaſti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod ſi tibi uni compertum erat, tyranno ſic in deliciis eſſe filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, niſi ut ſæviſſima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem verſa, in miſeram hanc civitatem dilaniandam diſcerpendamque inſiliret? Id ſi non evenit, magna Diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in noſtra capita fortunasque immiſeris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuiſſe tyranno cum noſtris affectibus commune, an confingere ſic adamaſſe, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua conſtabit divinatio: quæ niſi conſtiterit, non eſt quod ad ejus rei laudem aſpires, quæ fortunæ commoditate te imprudente evenerit. Poſtremo donemus & hoc tibi, ut praeſciveris, & certum praeſciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde eſt ac ſi non praeſcieris, quum praeſcientiæ tuæ fidem legi facere non poſſis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando iſthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum poſteaquam rem feliciter eveniſſe videres, tum demum poſt factum vates eſſe coepiſti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici conſuevit, poſt eventum ſtultos etiam ſapere: & quo fortunæ beneficium verbis in te tranſmoveres, tragoediam iſtam nobis comminiſci coepiſti, cauſas reperiſti, quibus praeſciſſe videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praeſtitiſti, qui tam inconſiſtentia, tam cum natura pugnantia finxeris, ſæviſſimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugiſſe: ob unius capitis necem tutum ſibi non putaſſe in vita commorari, quum omnia ſupereſſent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, ſublato eo in quo omne tyrannidis praeſidium collocarat, repente rebus ſuis diffiſum ad inferos abiiſſe. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus eſſe, tametſi ne fucum quidem ullum habent veri, ſi mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos ſuos ſic adamarit, ut non ſpadones ac pallacas longe praetulerit: qui ſic illis indulſerit, ut non ſuſpectos haberet obſervaretque: qui ſic illis ſit fiſus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac ſervis ſtigmaticis plus quam in illis fiduciæ poſuerit. Ego tibi permultos referre poſſim, qui filios ſic oderint, ut vivos eſſe pati non poſſent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum ſe tutos eſſe putarent, ſi quis illos è medio ſubmoviſſet. Nullus inutilior tyranni ſatelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille ſicarios, fugitivos, homicidas, ſacrilegos: his vitam ſuam mavult committere, qui ſua patria frui non poſſint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi ſuſcipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi ſunt idonei tyrannorum miniſtri, hi fiducia, munimentum, praeſidiumque tyrannidis multo tutiſſimum: hos ſi quis ademerit, cauſſam videatur dediſſe, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum ſuſtinebat: Ætate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis ſapit ſenecta: Cuſtodiis quas obtinebat? At ſi adverſus patrem obtinebat, mors illius ſeni etiam optanda. Si patris nomine, quid niſi unus ſatelles ademptus erat? Nam cuſtodiæ quo deficerent, niſi ad eum cui al[illegible] erat futurus tyrannus amoto [illegible] no ſuſpecta, filius violentus [illegible]

quo

quod reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt: Filius illud praemium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturus jamdudum neſcio quid: mane, praeſenti, nihil inexpugnatum omittam, urges. Niſi praeter modum adamavit filium, niſi diffiſus eſt, cur ſibi mortem conſcivit? Iſthuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiſerint, ut ſibi vim adferret: hoc tantum evincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certo praeſcire potuiſſe, quantumlibet amarit filium: tametſi cauſa non admodum obſcura. Jam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Jam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex Diis atque hominibus dignas admiſſorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſpontaneam ſui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugiſſe, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer feſelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannus, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, niſi ratione probe perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id *phaleratis dictis* in te transferre conaris? Ubi diſcrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter ſpem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hic dices? Non ſines, opinor, eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuito praeter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate, praeter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectaſſe minus, quam id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe: nunc caſu neſcio an metu potius in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum praeſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ocioſus conſultare coepit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſtiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejuſdem profecto impudentiæ fingere praeſciiſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quaſi videris. Quanto melius tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes: te quum perempto juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repente a tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te: vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili caede obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repente Deam ſepiiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec prius illinc diſceſſiſſe, quam negotium omne confectum vidiſſes. Haec ſi confinxiſſes, paulo minus malum poëtam te praeſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, neſcio quis Deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in aedes clanculum irrepſeris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tuto facinus poſſes deſignare: haec molienti commodum faviſſe fortunam: itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum aetas ſecurior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe: deinde ubi jam cardines procul ſtridere coepiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotasque mundi latebras animo circumſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſaevitiam fallere. Jamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad praemii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priuſquam

tibi ſatis eſſet excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, proſiliſſe in medium: id quod vidimus, clamitaſſe tuum illum eſſe enſem, tuum facinus, non unum praemium tuæ virtuti fore ſatis. Haec nemo non credidiſſet, ſunt enim rerum naturæ conſentanea, uſu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum ſedulo quidem, ſed tamen parum ex arte, tuam nobis praeſcientiam niteris perſuadere, quam multa commiſceris, non dicam tota facie a vero diſtantia, verumetiam cum ſenſu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamaſſe, ut ſine eo vivere noluerit: ſic ob unius mortem metu fuiſſe conſternatum, ut in vita manere non ſit auſus: ſic illi toto pectore fiſum, ut ipſe nullas circum ſe cuſtodias haberet: adeo fracti animi fuiſſe, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquiſſes tuum, defuturum fuiſſet, quo ſe jugularet. Non vides quam non competat tam inſignis in tyrannum pietas, tam ſecura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praeſidiis munitum, tanta conſternatio in hominem tot periculis exercitatiſſimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu ſenem illum tantopere contempſeris, ut indignum habueris, qui tua iſta magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Reſp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo ſuo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem ſenſimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempſiſti, niſi forte contemnere eſt, miſere formidare. Sciebas arcem armis refertam, ſciebas ſupereſſe ſatellites, quorum vel unus (ſi ſeni vires deerant) ſufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo noſtrum neſcit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa ſenecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud ſenium ſic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validiſſimis ſaepenumero fuerit intolerandum, ſi quando ſolitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus eſt, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires ſuppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantiſper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum ſarcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquiſti invitus, quo tyranno prodi poſſes: ſed prodi maluiſti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuſo, imo miror magis quod pedibus conſiſtere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, ſtridere arma: intelligeres tibi non cum puero, ſed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, ſtrenuis, irritatis, denique cum rabioſo patre dimicandum eſſe: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, ſed quod arbitraretur, & haud ſcio an vere ſe petitum fuiſſe, dexteram tuam erraſſe tantum in filio. I nunc & ſpera, non dicam hos Judices, viros omnium perſpicientiſſimos, ſed vel è media plebe quenquam eſſe tam mucoſis naribus, cui non ſuboleat, imo qui non plane odoretur, praeſentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtæ ſolent, quum haerent in explicando tragoediæ argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxiſti, quo praeſenſionem tuam judicibus probares, ſine qua videbas praemium obtineri non poſſe. Sed occaſionem, inquit, miniſtravi paternæ mortis, qui gladium quo ſe feriret reliquerim: atque id ſolum non modo ſatis eſſe putat ad petendum praemium, verum etiam meritum eſſe, ut ipſe enſis inter arma deorum conſecretur, Dominus pro Deo praeſenti colatur. O hominem ſuavem, ſi has ſpes vere concepit: impudentem, ſi, quum non ſperet, poſtulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, niſi tuum illum reliquiſſes? Tu in arcem arma, hoc eſt, in ſylvam ligna portanda putaſti? Niſi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit neceſſitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occaſionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquiſti, quo nihil minus deeſt Tyranno: nunquam ferrum abeſt, non in cubili, non in triclinio, non in ſacris: reliquiſti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum auſis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquiſti, quem poſtea receptum optabas: reliquiſti rem ancipitem. Quid ſi tyrannus illum eundem enſem in civium jugulos diſtrinxiſſet? Quid ſi eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adoleſcentes filio ſuo inferias mactaſſet? Si tyrannum occidiſti, quia tuo occiſus eſt gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus enſe peracta eſt. Id ſi non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occaſio quam in partem cadat, id Diis in manu eſt: ſi bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: ſin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculoſam miniſtrat occaſionem: quæ ſi feliciter, mirentur omnes: ſin infeliciter, merito accidiſſe dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo enſe alios in uſus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam neceſſe videatur, quippe tam frivola: verum id propoſitum eſt, nullum illius argumentum non excuſſum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeſo ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoſcere, dum hunc ab gradu firmiſſimo dejicio; hic ſibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat *locum*. Negabat vitari poſſe, quin praemium deberetur, quod patri necis cauſam miniſtraſſet, ſi non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus diſſertum ajebat, nihil intereſſe utrum manu ſua quis occidat, an mortis cauſam praebeat. Addebat, aequum eſſe, ut cum in maleficiis cauſam datam imputarent leges ad ſupplicium, multo magis idem ob

ſe-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediiſque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine poenam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiiſque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum ſperans ut eo hauſto pereat, tametſi non bibit aegrotus, tamen veneficii poſtulari poteſt qui poſuit, propter vicioſam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic ſi detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum eſt. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, niſi illum inculpata ignorantia abſolverit. Porro ſi in loco non ad id deſtinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, niſi ſi quem occideris, aut vulneraris, aut ſi cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod ſi quid horum conſequutum eſt, cum lege tibi res eſt. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quæ culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto diſcrimine diſſita ſint, inter quæ tu nihil intereſſe dicebas. Primum non ſtatim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, ſed partim ex ipſa rei natura proficiſcitur, partim a legum officio. Deinde diſcernitur animus, cauſa data dijudicatur: ſpectatur eventus. Age nunc ſi libet, tuam cauſam, qua tuum facinus aeſtimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis cauſam tyranno dediſſe, ſed imprudentem, nulla tibi ſit praemii petitio. Quis enim inſciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne poſthac affirmes te in hoc jugulaſſe filium, ut pater ſibi necem conſciſceret: quod eventurum ne vates quidem quiſquam praeſcire poterat, tu nec ſuſpicari. Imo poſteaquam rem plenam diſcriminis, fortunæ arbitrio commiſiſti, quia bene ſucceſſit, hoc nomine lex te non poſtulat: at idem ſi male eveniſſet, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi ſuccurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, ſimulatque occiſo filio ſe peti inſidiis perſenſiſſet, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi conſtet, cauſam dediſti non ſolum non idoneam, verumetiam periculoſiſſimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentiſſimo demonſtrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidiſſe: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an ſimplici? Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, ſeni cauſam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentiſſime filium adamabat, in illum omnem familiæ curam reclinaverat, illo ſe oblectabat atque haec de privato ſene cum fide dicet, quæ tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te ſciſſe, praevidiſſe futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitæ oblectamenta collocarat. Non tibi defuiſſe jugulandi ſenis voluntatem, ſed hoc tantum egiſſe, ut miſerabilius ſua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miſeri patris malis exſaturares. Ideo juvenem necaſſe, in hunc uſum gladium in vulnere reliquiſſe. Vides quanto ſint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi ſuſpicionem cauſæ qualitate purgabis. Negabis cauſam idoneam fuiſſe, cur ille ſibimet manus adferret. Te nec praeſcire, nec timere potuiſſe id, quod ſit conſequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem ſponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuiſſe, ut & mater ſibi fatum accerſeret: quippe quam impotentius amare ſit conſentaneum, ac minus adverſum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodeſſent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac cauſa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis ſuſpicione, quod cauſas parum idoneas dederis, hic ex cauſis multo minus idoneis propter perſonam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuiſſe ſuſpicatus, verumetiam certum praeſciſſe. Ibi temeritatis poſtulari non poteras, propterea quod tametſi vitio abs te data eſt cauſa, tamen idonea non ſit ad id quod evenit. Imo ipſi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, ſepultura prohibitus, quod civitati citra cauſam idoneam civem unum ademerit. Tibi non niſi unius filii mors imputabitur, etiam ſi mater quoque & filiæ & ſorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, niſi feliciter eveniſſet: quippe ubi ſummum Reipublicæ periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter poſſet. Venio nunc ad quartum illud praeſidium, Judices, quod iſte tutiſſimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non ſolum ſit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curioſe (ut ajebat) ſecum agam: ut quum poſſim in crimen ac poenam vocare, ſat habeam ab honore non promerito ſecludere. Ait ſi tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam ſi hunc eventum Dii non dediſſent, ut ſenex ipſe vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, ſi tyrannum ſuæ furiæ non eſſent ultæ? Dii quidvis potius dederint, quam iſthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tametſi ad ſolam mentionem inhorreſcit animus. Tunc, inquam, occiſo filio, relicto ſene vivo, tyrannicidæ praemium peteres? An potius nec ipſe ſupereſſes, qui poſſis petere: nec eſſet Reſp. quæ dare poſſet? Nam tu aut exquiſitis ſuppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis exul deliteſceres: nos pro tyranno jam immaniſſimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempeſtatem conjeciſſes. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. [illegible] Duos igitur haec civitas tyrannos [illegible] Nam de patre nemo unquam dubitavit, [illegible] lum mereretur. Quando autem [illegible]

do auditum eſt, duos una in civitate ſediſſe tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alvearibus duo ſe reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem luſtris non convenit duobus inter ſe leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides neceſſario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuiſſe mavis in patre, an in filio? Si juvenis adverſus ſenem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium poſtulas? Tyranni partes adjuviſti, non Reipub. Sin patri ceſſit: quid tandem illum vocare potes, niſi tyranni vel praefectum, aut ſatellitem? Quandoquidem ſeniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adoleſcentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, ſed pro cauſæ tuæ commoditate comminiſcebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in perſonis ſitum eſt, nullam habuiſti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam ſenem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob ſenectam exuiſſet: non ſecus atque mala, quæ natura acerba, tempore miteſcunt, & in alium abeunt ſuccum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo ſuccedentem. Privatus pater familias non fert filium ſe vivo ſucceſſorem: & tu vis iſthuc credi in tyranno? Ille non ſinit ullum è liberis rem domeſticam ex animi ſui libidine moderari: & tyrannus ſeſe veluti abdicans imperio, negocium omne in adoleſcentem rejecerat? Non dubito, quin & ipſe videris, quam dura ſint iſta, & quam a communi ſenſu abhorrentia. Verum quid faceres, niſi tales perſonas induxiſſes, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeſo te, an unquam auditum eſt Tyrannum aetate miteſcere? Quando tu deſines ea quæ ſunt privatorum, quæ bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera molleſcit, limus dureſcit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exaſperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit ſaevitiam aetas, ſed exaggerat. Vis ipſiſſimam tyrannici ingenii tibi demonſtrem imaginem? Spinam cogita, quæ quo magis ſeneſcit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc teſta ſunt aſperiore. Vulgaribus ingeniis fortaſſe nonnulla vitia ſenecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam ſi plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad ſcelus, ad crudelitatem natis, ſcelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre ſenecta quid poteſt? Niſi forte libidinem adimit? Quanquam iſta Tyrannidis quantula tandem eſt portio? Sed eſto fuerit ſane propter aetatem ad voluptates ſegnior, verum erat faſtidioſior: unde fit, ut imbecillior ſit ad coitum, ad raptum avidior. Fortaſſe pauciores huic execabantur ephebi, ſed inſigniores. Pauciores producebantur virgines, ſed exquiſitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo ſenile faſtidium optione & varietate vinceret, Hoc ita eſſe, quot ego tibi teſtes citare poſſem, qui quo nobiliores ſunt, quo fortuna praeſtantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitioſiſſimi ſenis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus ſeneſcere libidinem? Multo ſecus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis uſus capit, quam noſtra delectat contumelia. Ut frigeat in ſene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, ſaevitia, nocendi libido. Poſtremo totum illud vitiorum agmen, quæ propria tyrannorum ſunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, ſuſpicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturæ bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at ſenecta, ſi quid pudoris, ſi quid humanitatis, ſi quid melioris ingenii a natura inſitum eſt, id omne multo ac diuturno flagitiorum uſu penitus exuit, & prorſum in immaniſſimam quandam feram abiit. Id ita eveniſſe, Judices, in execratiſſimo illo ſene, quid ego coner argumentis docere, quum ſua cuique memoria abunde ſatis exemplorum ſuppeditet? Quod ſi juvenis ſeſe gerebat inſolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide ſexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis eſt omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipſo pene tyranno ſit ferocior, violentior, ſceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil ceſſit. Quaſi vero non ſit iſthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui ſolent ex tyrannide capi, ad ipſum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri conſuevit: praedæ communiter in omnes diſtribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa ſcelerata: niſi dux ille, quiſquis fuerit, plus etiam permittat ſuis, quam ſibi ipſi. Solum nomen ſibi proprie vendicat. Et in nullos eſt tyrannus indulgentior, quam in ſcelerum miniſtros: quippe quorum opera ſentiat ſuum imperium contineri. Proinde ſub unius umbra ſatelles omnis, omnis miniſter, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, ſi hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, ſenſimus, experti ſumus, niſi forte tam diutinæ calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim eſſet res uſqueadeo miſero tyrannis, ſi unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot ſacrilegi, quot ex extrema barbarie advenæ, feris quam hominibus ſimiliores? Neque deſunt, qui ſe ſimulent apud tyrannum ſceleribus ſuis gratiam promeritos eſſe: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiſo tyrannicidæ praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate feſſus, omnem dominatum

in filium tranſtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed iſthuc quantum abſit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam oblivioſus, ut non poſſit experimento refellere? Ego tibi complures nominare ſatellites poſſum filio inſolentiores. Ad haec, veriſimillimum eſt nullius inſolentiam minus approbaſſe ſenem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique ſibi conflari (Callidiſſimi autem tyranni eſt, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis poſſit) vel quod pater etiam peſſimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis miniſteria alienis quam ſuis uti mavult. Quod ſi clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora deſignabat filius, profecto non tyrannum agebat, ſed inſolentem ſatellitem. Sin approbante patre, quaſique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commiſſa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obſcurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipſi quidem neque pueros emaſculant, neque virgines abripiunt, neque proſcribunt, neque bona diripiunt, neque fana diſpoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per miniſtros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium inſtituit, in unum ſtringendi ferri jus facit, illos ſuae cognitioni reſervat. Quorum ut quiſque ſua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi poteſt, certe tyranni vocabulum nemini congruit, niſi uni illi, ſub cujus veluti clypeo, tota illa pernicioſiſſimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, ſaepenumero auditum eſſe, id quod eleganter a doctiſſimis viris eſt ſcriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas eſſe manus, plurimos oculos, eoſque acerrimos, plurimas aures, eaſque longiſſimas. Omnino prodigioſum quoddam eſt animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentoſius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibuſque. Quot enim habet ſcelerum miniſtros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujuſmodi conſtat miniſtris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil eſt aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam eſt, quod neque pes ſit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem univerſa: at ita contineat, ut ab iis poſſit ſeparari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis inſolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut ſi mavis dextram: aut ſi ne id quidem ſatis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim aliud portentum tyranni nomine cenſet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non ſinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poëtae, ut pro uno capite reſecto, duo peſtilentiora ſubnaſcantur: pro uno excuſſo oculo, plures acriores ſuccedant: pro una reſciſſa dextera, multae robuſtiores ſubpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque conſtituit, qui ſibi ſit auſus tyranni vindicare nomen: quo ſublato futurum ſit ut membra reliqua quaſi deſtituta ſpiritu, emoriantur, aut certe ſanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Poſſum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris ſatellitem nominabas. Non inficiabere. Rurſum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupaſſe filium: ſolius appellationis honorem ceſſiſſe. Qui convenit eundem & ſatellitem & tyrannum appellari? Tum ſi ceſſit, non igitur uſurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati ſunt, aut reſcinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, ſi quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud eſſet animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipſe fateris) ſatellitem occidiſti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei eſt? At rem, inquis, legis ſequutus ſum, non ſyllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, ſervitutem ſuſtuli: hoc lex ſenſit, hujus rei authori praemium praeſtituit. Satellitem, inquam, occidiſti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam ſceleſtum: ſatellitem tantum occidiſti tyrannidis, non caput: aut ſi caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi ſententia largiamur: fuerit ſane res tota tyrannidis filius: pater nihil niſi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuiſſe vocem ſine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis diſcedere? Praeſertim ita dilucidis, ut perſpicuum magis nihil eſſe poſſit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum pernicioſius induci poſſe judico, quam ſi conſueſcant homines calumnioſi a praeſcripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quiſque ſuum maxime idoneum comminiſci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis ſententia quaeri ſolere, niſi quum in ſcripto quiddam apparet ambigue obſcureve dictum: aut quum ex verbis & eventu abſurditas quaepiam extitit, eaque manifeſta? In priore non cujuſvis commentum, ſed juris prudentium reſponſa, ſed Judicum ſententia recipi ſolet. In hoc poſteriore neceſſitas ipſa compellit alliquantiſper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba ſpectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne ſuperſtitioſa cavillatione [illegible] legis ab eo quod lex ſpectavit abducamur: [illegible] ne potius a praeſcripto diſcedendo, leges [illegible] & judicio-

rum

rum religionem ſubvertamus. Quorum illud quidem multo levius eſt: proprerea quod vix unquam accidat, ut legiſlator obſcure quid voluerit, explicuerit: aut abſurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculoſiſſimum, pernicioſiſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura eſt, quam verſutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile poſſit aliquo commento ſubvertere? Neque quiſquam non elabetur è judicio veſtro nocens, niſi qui ſit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentatiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret: ita pro ſene juvenem, pro tyranno ſatellitem, pro homicidio tyrannicidium: & paſſim aliud pro alio interpretabitur. Veſtra interim, Judices, religio, veſtrum jusjurandum, qua tandem ratione ſervabitur? quibus nihil futurum eſt certi, quod in cognoſcendo ſequamini: verum ambiguas diverſaſque litigatorum conjecturas ſpectare neceſſum erit? Ergo quum in omni cauſa maximopere cavendum eſt, ne tunc graviſſima ratione a legis praeſcripto diſcedatur: tum in hac non periculoſum modo, verum etiam abſurdiſſimum: quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius: ſententia nihil aequius: interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil peſtilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuiſſe, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit, huic praemium eſt, ſi modo iſtuc ſenſiſſet? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per ſatellites & praefectos exerceri ſolere, permultosque in his eſſe vel Tyrannis ipſis ſceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino ſupplicio digniores: niſi & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine cenſetur, tibi ferro graſſandi facultas data eſt. In reliquos non tibi permittitur idem: non quod illos vita dignos judicet lex, ſed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi ſimpliciter parere: neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praeſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere. Praeſertim in hoc exemplo, quo non aliud poteſt admitti peſtilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas. Non illud hic ſpectandum, judices, quam inviſus Reip. ſit, qui occiſus eſt, quam majore etiam ſupplicio dignus: verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, ſemel in civitatem receptum, ſemel veſtris ſententiis approbatum, denique praemio compenſatum, quo tandem licentiæ ſit proceſſurum. Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius ſibi volet in ditiſſimum quemque civium licere: Quiſquis pauper a locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Poſtremo ſi cui magiſtratus non placebit, ſi cui judex erit inviſus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defenſionem, Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſtupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet: dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, ſed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum eſt, ut quod in uno factum ſemel & probavimus, & gaviſi ſumus: id in multis ſaepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre diſcrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita eſſe facile liquebit, ſiquidem animadvertimus, nihil omnium eſſe, quod lex parcius circumſpectiusque permiſerit. Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, ſed in uxore deprehenſum: id quod intemperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt. At ita, ſi corpus utrumque pariter interimat, ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat. Deinde in vi depellenda. At ita ſi demonſtres te mortem effugere nequiiſſe, niſi mortem intuliſſes: id lex ita interpretatur, quaſi ſeſe tueri potius ſit iſtuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti ſui rationem reddere compellitur, ſtatim ſeſe prodere, nec expectare donec in jus trahatur: atque (ut ita dicam) ultro ſemet reum facere cogitur. Quod ſi omnia conſtabunt argumenta: ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus eſſe videatur. Poſtremo in tyrannicidio: ubi propter periculi ſuſcepti magnitudinem lex praemium quoque proponit: at ita, ſi eum quem tibi lex iſto velut inſigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris: non ſi ſceleſtum alio ſcelere ſuſtuleris: neque patietur te jus occidendi permiſſum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, niſi ſi quis obſiſtat, ut per illius necem tibi neceſſe ſit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum ſecunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortaſſe proxima videatur hoſtem in bello feriendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permiſit. Niſi palam hoſtis ſit declaratus, niſi in Imperatoris verba juraris, niſi ille aciem eduxerit, niſi ſigna canere juſſerit, tibi fraudi futurum eſt, hoſtem interfeciſſe. Tu dicturus es: Hoſtem occidi, nam plus quam hoſtilia faciebat, nomen hoſtis tantum aberat, re hoſtem agebat. Lex reſpondebit, ſuarum partium fuiſſe, hoſtem declarare, ac tuo fortaſſe ſcelere fruetur: verum ne ſerpat exemplum, poenas de te ſumet. Quid autem aliud abs te factum eſt? Unum tibi lex nominatim deſignaverat: tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod niſi in unum non poteſt competere: neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi fas ſit aliquando quem voles magiſtratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero ſine graviſſimis cauſis lex tot vinculis aſtrinxit hanc in vitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam poſſe, quam vitam: vidit in extinctum facile varias cauſas confingi etiam impune poſſe, quandoquidem ille non ſit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis ſuum quiſque dolorem poſſet praetexere, ſi poſt occiſum hominem ulla cauſa recipiatur, praeter eas quæ legibus ſint expreſſæ. Quid quod gravatim ſibi quoque lex permiſiſſe videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non niſi ſuo periculo vult accuſare: quantum ſpatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abeſſe putes, ut cuilibet permittat, vel pro ſuo privato dolore, vel domeſtica juris interpretatione, hoc eſt, ſubverſione in cujusquam vitam graſſari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, ſacrilegum, inceſtum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat ſceleratior, peſtilentiorque civitati. Ad iſta tam multa crimina lex tibi verbo reſpondebit: nihil moror quam fuerit ſceleroſus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detuliſſes: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dediſſet, omnique Reip. ſalubri exemplo fuiſſes. Nunc tu privata libidine interficiens, pro ſaluberrimo exemplo pernicioſiſſimum in civitatem induxiſti, & legum inſtaurationem a legis violatione auſpicaris: hoc eſt, malis malo mederi ſtudes. An me clam eſſe putas: quam multi ſint in hac turba vita indigni, morte digniſſimi? At eos meae cognitioni, non tuis manibus ſervo: ſunt fora, ſunt tribunalia, ſunt Judices, ſunt carceres, ſecures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magiſtratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi eſt inviſus ille, niſi quod mihi parere recuſat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permiſero. Si juvenem occidiſſes, quod non alia patuiſſet ad tyrannum via, darem veniam neceſſitati: nunc occidiſti, non obſiſtentem, non auxilium ferentem patri, ſed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus diſceſſiſti, tyrannum nec impetiſti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex uſu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: maſueram illum exquiſitioribus excruciatum ſuppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quaſi parum gaudeam pariter cum patre ſublatum filium: utinam eadem opera ſimul omnes ſint oppreſſi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, ſimul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non comittere, ut hujus temeritas, ſi judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, ſed de legis violatae majeſtate. Non enim par eſt, ut cuiquam perſonae praeter jus extincti odium in ſcelere ſuffragetur. Neque tam ſpectandum in quem commiſſum ſit facinus, quam quo exemplo commiſſum. Alioqui cur non eadem opera fas ſit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones graſſari? Bonam tyrannidis partem uxor ſaepenumero ſuggerit. Ad ſummam immanitatem nonnunquam libertus aliquis; aut vernula inſtigat: cur non & hos jugulas? Si tibi jus eſt aeſtimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod eſt aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus ſit occidendi? Finge eſſe qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus ſit incendere, imo qui jam compiuribus locis ignem ſubjecerit, ſed incendium ſubito exorto imbri reſtinctum: authorem non obſcurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto eſt atrocius civitatem ſemel funditus evertere, quam expiſare: cives univerſos uno igni finire, quam in pauca quaedam ſaevire capita. Et tamen in unum tyrannum ſtringendi ferri poteſtas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud eſt, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere conſuevit? In recipienda lege fas eſt populo cauſam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptae, & longo jam uſu comprobatae, ſimpliciter oportet obtemperare. Neque enim exiſtimandum eſt majores illos noſtros, viros ſine controverſia ſapientiſſimos, ita ſine graviſſimis rationibus inſtituiſſe, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam feneſtram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perſpiciebant, tyrannidem fatale quoddam eſſe Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque poſſe ſemel tolli, niſi ipſius caede. Quo ſubmoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus eſſe privata audacia, nimirum illis in reip. adminiſtrationem vindicatis. Quod ſi tyrannus in jus vocari potuiſſet, ne hunc quidem tuae dextrae arbitrio permiſiſſet. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiae legitimae ſpeciem: hoc tantum intereſſe, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini ſubjecta ſunt. Rex publicam ſpectat utilitatem, tyrannus privatim ſuam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in priſtinum ſtatuam reſtituat, atque id unius (ſi fieri poteſt) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis peſtibus, quae totum Reip. quaſi corpus corripiunt, legum prudentia conſuevit uti: ut exemplo magis, quam admiſſi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem ſanare ſtudet, magnam civitatis partem interimat. Hinc eſt quod in ſeditionibus publicis non niſi in ipſos authores conſuevit animadverti, reliquis quos tempeſtas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egiſſent. Quae poteſt autem peſtis eſſe fatalior, quam tyrannis? Quae ſeſe latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio ſyncera poteſt eſſe? Omitto jam quicquid eſt ambitioſorum, aere alieno obſtrictorum, ſcelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota ſentina hominum tyrannide gaudet, [illegible] ra, quam ſceleratis ſint praemia) bonos [illegible] hoc malum involvit, dum vel [illegible]

vel rectum judicant ſervire tempori. In hoc itaque rerum ſtatu leges non extinctæ, ſed oppreſſæ modo, cautim & circumſpicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra ſummam civitatis perniciem exaſperari non poſſe, unius capitis diſpendio commode ſanari poſſe. Quare docto cuipiam medico praemium oſtendunt, digito demonſtrant, quod membrum ſecari velint, quibus abſtineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram ſecuiſti. Illæ tyrannum, tu tyranni ſatellitem occidiſti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inſcite exagitato, totum hominem in extremum vitæ diſcrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortaſſis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo conſilium fuit, oſtendere tibi quam inſignitæ ſit impudentiæ, in ea cauſa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poſcere praemia, in qua nequeas obtinere, ſi modo tecum exactius ac ſeverius agatur, ut graveis poenas effugias. I nunc & curioſum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te poſſim in grave diſcrimen vocare, ſat habeam legis & Reipub. cauſam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni ſit promeritus. Id quod non Judicibus modo (quibus iſtuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipſi cupio perſuadere: & facturum me confido, ſi modo tantiſper animum poſſis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos ſummatim totam cauſſam ob oculos revocemus? Diſpiciamuſque quam multa tuo in facto deſiderentur ad id, ut legi ſatisfeceris: & quantum tu ſis hallucinatus, quum multa diceres etiam ſupereſſe? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut ſi quodlibet horum deſit, aut pœnam te, aut certe nihil gratiæ debere ſe credat. Quorum ego non unum aliquod, ſed unumquodque deeſſe docebo. Quod ſi facio, utrum æquo animo cedes praemio, an impudenter petere perſiſtes? Ergo rem accipe. Niſi tria haec tibi conſtiterint, non eſt quod tyrannicidæ praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid ſperaris, vel quid propoſueris. Nam ſi tyrannum per imprudentiam occidiſſes, ſi praeter propoſitum, non magis profecto praemium tibi debeatur, quam ſi quis tyranno amiciſſimus idem feciſſet, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propoſiti in arcem attuleris, ipſe videris: ita demum legi perſuaſum erit, te voluiſſe occidere tyrannum, ſi occideris. Non occidiſti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) ſi libuiſſet interficere. Lex negat ſua referre, utrum tyrannicidii propoſitum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid ſperaris, excutiamus. Quamquam iſthuc leges non ita valde curioſe penſiculantur: ſed tamen in tam abſoluto facinore partes omneis conſtare oportet. Quid enim ſi tyrannum interfeciſſes, quo tyrannidem ipſe occupares, utrum praemium ſperares? an ſupplicium metueres? Quid ſi quo privatum animi tui dolorem ulciſcereris, tyrannum occidiſſes, atque id eſſet palam, num praemium auderes poſcere? Quid, ſi latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncaſſent, num ad hunc honorem aſpirarent? Quid ſi quis tyranno privatim infenſus, magna te pecunia conduxiſſet, quo ei tyranno venenum dares, dediſſeſque, num quaeſo, tyrannicidæ praemium poſtulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obſcurior eſt, quam ut tu, alioqui tam glorioſus, quicquam de ea auſus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulciſci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. periculo, non ſuo periculo Reip. ſtuduit prodeſſe. Poſtremo non poteſt niſi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. Non poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente diſſentias? quem illa tuæ vitæ periculo ſua cauſa voluit occidere, eum tu non ſolum volens praeteriſti, verum etiam periculoſe in Remp. irritaſti: quem ſua cauſa noluit occidi, eum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi fortaſſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attuliſſe, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi conceſſurus eſt. Te in filio jugulaſſe patrem, in non tyranno tyrannum. Largior iſtuc Delium aliquem tibi praedixiſſe, ut certum praeſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. Licuiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verum hoc pœnæ genus tibi magis placuiſſe. Suſtuleris ſane tyrannidem, idque nova quadam & inuſitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obſiſtam tibi, nec ſinam ferre praemium, propterea quod ea via ſuſtuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infantem in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem certum praeſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem accerſeret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſuſpiceret Reſpub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam ſaevieris ætatem, cui etiam ab hoſte armato parcitur, quæ leonibus etiam miſeranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Reſpub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſere deamaret, per vim conſtrupaſſes, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii ſupplicium potius formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam tuo facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno ægrotanti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, facti rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu neceſſitudinis venenum porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quaſdam devotiones tyranno vitam ademiſſes: utrum a lege praemium, an pœnam expectares? Atqui tyrannidem ut-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam pernicioſum in Rempub. non recipit: ut conſueſcant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nuſquam non improbat maleficia lex: & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur: quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur, hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quiſquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via: hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quiſpiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret: quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris: propterea quod tui fuerat officii: aut non ſuſcipere negocium, ut ſuſcepiſti, ſimul & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti: ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum: niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit: ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim invocavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris: ne per rimam iſtam pericoloſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clanculariis ac maleficis artibus: niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in praeſens ſubmoveatur: verum illud multo magis reſpicit: ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere: ac praeclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur: cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum praeſidium: quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujuſmodi animum Tyranni caput defendant: qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem: ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. *Tantum abeſt ut occideris tyrannum*: ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre inſolentiorem: quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſcelera lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti: in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum haeredem ſuſtuleris: igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum praeſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad praemium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur praemii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex uſu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo praeter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis praemium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe praemium *flagitare*, quod nulla ratione promerueris: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab aequitate Judicum, a civitate deorum munere laeta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a praemio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, ſine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus edideris, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro praeſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi praeſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei praemium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut praemium aliquod feras, abunde magnum praemium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle praeripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.

00079912

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019